

Hornyák Dávid

Az emberiség bukása

*„A gonosz diadalához csak annyi kell, hogy
a jók tétlenek maradjanak.”*

(Edmund Burke)

Prológus

I.

(milliárdokkal ezelőtt)

„Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet. (...) Isten újra szólt: Teremtsünk embert a képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. Ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog.” – Így kezdődik az Ószövetség, mely a kereszténység és a zsidó hit szent könyve.

Ha Isten valóban ezt mondta, nem tévedett. Habár vannak, akik nem a teremtésben hisznek, hanem az evolúcióban, el kell ismerniük, hogy hiába telt több milliárd évbe, míg az evolúció helyet adott az emberi fajnak, végül úgy tűnt, a férfi és a nő uralja a világot. Akár teremtés, akár hosszú időn át tartó fejlődés során jutott el idáig ez a faj, elfogadta az ajánlatot, hogy ő legyen a világ ura. Túlságosan kecsegtető volt ez számára, nem utasíthatta vissza. Ugyan ki is tagadná meg a korlátlan hatalmat a világon? Az ember biztosan nem. Talán még Isten sem, hiszen saját képmására teremtett bennünket, ám a Biblia szerint mégis szabad akaratot adott nekünk.

A szabad akarat, vagy az evolúció pedig elhozta a civilizáció gyümölcsét. Az emberi elme egyre gyorsabban, és egyre magasabb szintű találmányokat hozott létre, megkönnyítve mindennapi dolgait. Ám egy idő után mindebben nem volt határ. Megkönnyebbült az élete, már nem kellett könyörögnie, nem szorult segítségre. A hit immár szükségtelen volt.

Úgy tűnt, ha az ember Istentől kapta teljhatalmát, akkor azt arra használta, hogy elforduljon tőle. A tudomány pedig tovább fejlődött, még több találmányt adva az emberiségnek. Voltak, akik lassítani próbálták a folyamatot, mint néhány egyház, vagy konzervatív szervezetek. Ám ugyan ki parancsolhatna az evolúciónak és a civilizációnak? Ki szabhatna határt a tudománynak?

A fejlődésnek viszont ára van, és ezt a történelmet jól ismerők tudják. A változás, akárcsak a születés, fájdalommal jár. A tudományban, ha visszatekintünk, szinte minden találmányt a feltalálója jó célokra akarta kifejleszteni. Mégis, szinte mindegyikkel megesett már, hogy szörnyű célokra hasznosították. Az íjat, ami az emberiség egyik legősibb fegyvere, azzal a céllal hozták létre, hogy a vadászok húst szerezzenek, élelmet teremtve a túléléshez. Később számtalan háborúban használták, temérdek ember halálát okozva ezzel. A glicerint azért fejlesztették ki, hogy az építési és bányászati munkálatokat felgyorsítsák. A robbantás sokkal rövidebb időt vett, és vesz igénybe, mint a kézi munka. Majd ott van az atombomba. Bár azt nem éppen humanitárius célokra találták ki, de akkor sem tömeges bevetésre. A legújabb tömegpusztító fegyvert, az antianyagot pedig erőművekben akarták alkalmazni, de legtöbbje mégis a hadseregek kezébe került. Van azonban ellenpélda is történelmünkben: az internet elődjét katonai célokra hozták létre, ennek ellenére ma legfőbbképp a polgárok mindennapi szükségletét elégíti ki.

Akár teremtés által, akár az evolúció révén, végül eljött az idő, mikorra az emberek annyi mindent feltaláltak, hogy már azt se tudták, mi az, amit még fel kell fedezni, és mi az, ami ott

hever az asztalukon, amit mindennap használnak. Eljött az idő, amikor bebizonyosodott, hogy a gazdagság, az aranykor nem tart, és nem is tarthat örökké. Az embereknek rá kellett döbbsenüük, hogy hatalmuk csak álca. Becsapták őket.

Hiszen legyen akármilyen okos is az ember, ha nem fogja fel a veszélyeket, ha nem tudja visszafordítani az időt, és főleg, ha nem képes a semmiből teremteni valamit, akkor nem uralkodhat. Ez a magát kétszeresen okosnak mondó faj azt hitte, erőforrásai végtelenek. Úgy gondolta, a megoldások várathatnak magukra. Ám végül ezzel csak azt érte el, hogy döntenie kellett. Vagy változtat önmagán, a viselkedésén, az egész társadalmán, vagy elbukik. De nem ezt tette.

Emiatt eljött az idő.

Az emberiség bukásának ideje.

A reményvesztett világ

II.

(2050 – valahol az északi sarkkör közelében)

Téglatest alakú szoba, fehér falak, fehér mennyezet, és szintén fehér, márvánnyal kirakott padló. Csak néhány, energiatakarékos izzó világított, katonás sorrendben a falakon és a plafonon. Csend volt. Így nézett ki a terem, ahová épp most lépett be egy idős nő.

Magassarkú, elegáns cipője ritmusosan kopogtatta a padlót. A sötét cipő jól passzolt a térdéig érő, szürke, szintén elegáns szoknyájához, amit drága szövetből készítettek. A blúza, ami inkább hasonlított egy zakóhoz, és a visszafogott stílusához jól passzolt, kicsit sötétebb színű volt, mint a szoknyája. Arany karórát viselt a bal csuklóján, ami pontosan mutatta az időt. Körmei nem voltak kifestve, de azért ápoltnak látszottak. Smink sem díszítette ráncos, ötvenes éveiben járó arcát. Vékony alkatú volt, keskeny arccal, kék szemekkel, és megőszült hajjal. Elegánsan lépkedett a teremben, szépen haladva a végéhez. Kezében egy dossziét tartott, ami kék borítóba volt beletéve. A hölgy arca nem árult el érzelmeket, rezzenéstelen volt.

Távolabb, a terem végében, ahová a nő tartott, egy pirosan villogó gomb ácsorgott egymagában, beleépítve a falba. Ahogy az asszony közelebb haladt a gombhoz, már a csippegést is hallani lehetett, amit kiadott, bár egész halkán. A hölgy szép lassan odaért a gombhoz. Jobb kezével belenyúlt a zsebébe, majd kivett egy kártyát. Bankkártyának tűnt volna egy átlagos polgár szemében, de aki ismerte a helyet, ahol a nő tartózkodott, tudta, hogy nem az. Egy beléptető kártya volt az, amit tartott, és a rajta lévő chipet rátartotta a piros gomb vörös fényére. Ezek után két rövid pittyegés hallatszott, nemsokkal egymás után. Váratlanul a hófehér fal szétnyílt a nő előtt. Egy acélból készített ajtó tárult szeme elé. Kezeivel szemben egy zselés anyagot tartalmazó tál állt, amiből kábelek vezettek a falba. A nő behelyezte a zselébe mindkét tenyerét, mire ismét csippegések hallatszottak, és egy női, gépi hang szólalt meg.

– Ujjlenyomat ellenőrzés – rövid szünet után ismét folytatta. – Ujjlenyomat ellenőrzése megtörtént.

Az idős hölgy ekkor megszólalt, és valami kódfélét hablatyolt. A gépi hang ismét szólt, ezzel jelezve, hogy a hangazonosítás megtörtént. Ekkor egy retinaszkener bukkant elő a falból, a zselés anyag felett, ami elkezdett visszahúzódní a falba. A retinaszkener vörös lézerhez hasonló fényeket kezdett sugározni a nő jobb szemébe.

– Retinaszkennelés megtörtént. Üdvözlöm önt, Emilia Wirdengren.

Miután a gép elhallgatott, a műszerek visszahúzódtak a falba. A fal viszont továbbra is szét volt nyílvá, és most már a fém színű, acél ajtó is eltűnt az útból. Újabb kattanások következtek, majd egy csengő szólalt meg, mint ami a liftekben szokott. Valóban egy lift volt az, ami Emilia Wirdengrenre várakozott. A hölgy belépett a felvonóba, továbbra is rezzenéstelen arccal, és visszafordult a folyosó felé. A lift, ellentétben a folyosóval, amin nemrég Emilia áthaladt, nem volt üres. Szép, vörös szőnyeg volt lefektetve benne, kellemes fény áradt a szintén energiatakarékos lámpákból, és az egyes szinteket mutató gombok is ott voltak az ajtó mellett, ami mostanra becsukódott. Negyvenkettő emelele lehetett az épületnek, ugyanis ennyi gomb volt egymás mellett a liftben, plusz a bejárat szintje, a földszint, ami egy nagy 0-val volt jelezve. Emilia Wirdengren a harmincnyolcas számú gombot nyomta meg, mire a gépezet halk morajjal elindult.

A hölgynek az az érzése volt, hogy nem is felfelé halad, hanem inkább lefelé. A harmincnyolcas gomb halványsárgán világított, míg a hetes erősen. Ez jelezte azt, hogy a lift melyik emeleten tart. Amíg az idős asszony várakozott, szétnézett egy kicsit. A lift ajtaja felett nagy betűkkel a következő volt olvasható angolul: Globális Védelmi Hivatal (GVH). A nő nem lepődött meg, hogy hol van. Jól tudta, hová tart.

A felvonó ajtajától jobbra pedig egy törhetetlen üveggel bekeretezett szöveg volt kifüggesztve, amely így szólt:

Üdvözöm a Globális Védelmi Hivatalban, azaz a GVH-ban. Ezt az épületet 2035-2038 között építették, a legmodernebb technikákkal, az Egyesült Nemzetek Szervezete, a NATO, az Európai Unió, és több ország hathatós támogatásával. Az épületet Vlagyimir Sokolov tervezte még 2030-ban. 2040 óta úrkutatási munkálatok is folynak az épületben, 2047-től pedig a legfőbb klímamentő jellegű tevékenységek is ebben az épületben történnek. A GVH-nak negyvenkettő szintje van, a negyvenkettedik 259 méter mélyen fekszik a felszín alatt. Az épület atombiztos.

A szöveg alatt még egy piros színű betűkkel írt megjegyzés is olvasható volt:

A GVH nem nyilvános hivatal. Titokban épült, és létezését mind a mai napig titok fedi. Kérjük, ezt ne felejtse el esetleges távozása esetén! Köszönjük!

Mire Emilia mindezt elolvasta, a gombok közül a harminchetes világított fényesen, de egy pillanattal később már a harmincnyolcas. Az ajtó kinyílt, a nőneműnek titulált, gépi hang pedig udvariasan csak ennyit mondott:

– Harmincnyolcadik szint. Ön elérte célját. Kérem, hagyja el a liftet.

Emilia így is tett. Amint az ajtó teljes mértékben kinyílt, kilépett rajta.

A szoba, ahova megérkezett, nem volt hosszabb hét méternél, és a szélessége is ennyi lehetett. Oldalról pár ajtó nyílt. Csiszolt, fényezett parkettával volt lerakva, és fa mintázatú tapéta díszítette a falat. A plafon sötét volt, és csak két neon világított rajta, bár az elég is volt a terem teljes megvilágításához. Szemben Wirdengrennel, két egyenruhás tiszt állt, egy fa ajtó két oldalán. Mindkettő kezében egy modern gépfegyver volt, egyenruhájuk pedig a hivatal biztonsági őrségének sötétkék uniformisához volt hasonló.

Emilia megmutatta a beléptető kártyáját mindkét őrnek, mire azok helyeslően bólintottak.

– Beléphet – szólt az egyik.

Újabb ajtónyitás következett. Emilia bement a következő szobába, ami tágasabb volt az előzőnél, és a szellőzők is jobban el voltak fedve. Egy irodához hasonlított, csak az ablakok hiányoztak belőle. Szépen kifaragott fa bútorok, könyvespolcok, glóbusz, amiben whisky és konyak található, íróasztal, és pár zöld, párnás fotel. Pontosan három darab, középen volt a glóbusz, mellette pedig egy dohányzóasztal.

Az egyik fotelben egy ötvenes éveiben járó ember ült, összekulcsolt kezekkel. Katonai egyenruhát viselt, melyhez az USA tisztjeinek öltözete volt hasonló. Mivel Emilia Wirdengrennel szemben ült, a hölgy láthatta a férfi magas rangjelzéseit. Barna szemei voltak, és telt arca, haja az ősz és a fekete keveréke volt. Arca határozottságot tükrözött. A sapkája az asztalon hevert.

Szemben vele egy öltönyös férfi ült. Emilia nem látta az arcát, mert a háta mögött állt, de tudta, ki az. Mivelhogy furcsa lett volna, ha továbbra is az ajtóban ácsorog, finom léptekkel megközelítette a két társalkodó férfit. Az öltönyös, amikor meglátta, hogy ki áll előtte, Emiliára mosolygott. Az idős hölgy már sokszor látta ezt a számára oly barátságos tekintetet. Az öltönyös teste átlagos volt, a harmincas évei végén járhatott. Az arca sem rendelkezett különleges tulajdonságokkal. Viszonylag jóképű volt, ám fáradtnak tűnt. Haja megőrizte fiatalságából megmaradt, erőteljes barna színét, és nem is nagyon kopaszodott. Méregdrága, de visszafogott stílusú óra díszítette bal csuklóját. Mivel szintén barna szemeivel észrevette, hogy Emilia nem viszonzta mosolygását, inkább köszönt.

– Üdvözlöm, Missis Wirdengren – mondta kedvesen. – Már vártuk magát. Kérem, foglaljon helyet.

– Köszönöm, de inkább állnék – ellenkezett Emilia Wirdengren.

Az öltönyös férfi a másikra mutatott a tenyerével.

– Ő itt Arthur Conrad Sigmund tábornok. Az USA Európában tartózkodó csapatainak parancsnoka.

– Üdvözlöm, Emilia – köszönt a tábornok, de nem állt fel a fotelből. Hangja mély volt, de nem rekedtes.

Mrs. Wirdengren arcából az tűnt ki, mintha leplezné gondolatait és érzéseit a tábornok személye iránt. Szilárdságát nem engedve el, illedelmesen viszonzta az üdvözlést.

– Jó napot, tábornok.

Miután végre megtörtént a tiszteletkör, az öltönyös férfi úgy hitte, itt az ideje, ha rátér a lényegre.

– Nos, elhozta, amit kértünk? – kérdezte Mrs. Wirdengrentől.

A hölgy az öléhez szorított dossziéra pillantott.

– Igen, el. Itt van a kezemben – mutatta a többiek felé.

A két férfi erre lágyan elmosolyodott.

– Akkor azt már ide is adhatja – szólt parancsoló hangon a tábornok, és már nyújtotta is a kezét a dosszié felé. Mrs. Wirdengren azonban nem adta át.

– Megtudhatnám, miért kell? – érdeklődött.

A tábornok hátradőlt, és a másik két személyre bízta a társalgás kimenetelét. Az öltönyös férfi kissé dühösnek tűnt, de ez az érzése egy pillanat alatt el is tűnt.

– Azért, mert ez az utolsó esélyünk – válaszolta, és közben felállt, hogy töltsön magának a whisky-ből.

– Utolsó esélyünk? – mosolyodott el gúnyosan Mrs Wirdengren, továbbra is szorosan magánál tartva a dossziét. Még szerencse, hogy keményborítású volt, mert össze is gyűrte volna görcsös ragaszkodásában. – Még illet! Tudja hányszor hallottam ezt öntől?

– Tudom. De ez az igazság.

A férfi nyugodtan ment oda a glóbuszhoz, és felnyitotta azt az egyenlítő mentén, majd töltött magának az italból, mintha csak egy könnyű beszélgetésen venne részt. Pedig mindannyian tudták, hogy nem kis dolgot rejt a Mrs. Wirdengren kezében lévő irat.

– Igazság! – álmélkodott a hölgy elnyúló hangon.

– Mrs. Wirdengren – szólt a tábornok, de továbbra is ülve maradt. – Nézze, kell az a dosszié. Tudja, hogy mi van a világban. Már nem kétezer húsz van, de nem is kétezer negyvenkilenc. Már kétezer ötvenet írnak a naptárak. Nincs időnk vitatkozni, asszonyom.

Az öltönyös férfi nem szeretne volna, ha a két másik személy a teremben egymásnak esik. Így hát, miközben jeget tett az italába, hűteni próbálta a kedélyeket is.

– Mr. Sigmund – fordult először a katonához. – Kérem, nyugodjon meg. A dosszié itt van. Ön pedig, Emilia – szólt barátságosan és közvetlenebb megszólítással a hölgyhöz, – remélem, megérti, miért van szükség a dossziéra – habár hármójuk közül ő volt a legfiatalabb, a két személy tiszteletben tartotta kérését, így hát folytatta. – Mi nem akarunk háborút. Épp ellenkezőleg. Most azon vagyunk, hogy megakadályozzuk a küszöbön állót.

Az öltönyös férfi hanglejtése, a modora, az egész lénye annyira diplomatikus és meggyőző volt, hogy nem tudott mit mondani Mrs. Wirdengren. Megadta magát az öltönyösnek, aki eddigre megitta az összes whiskyt, amit a poharába töltött. Az idős hölgy átadta a dossziét a tábornoknak. A tiszt most már végre felállt a foteléből, és készségesen átvette az iratot. Amint megérezte, hogy a kezében van, és Mrs. Wirdengren nagy nehezen elengedi azt, azon nyomban, az illemszabályokat félrerúgva beleolvasott az iratokba. Az egész nem tartott tovább tizenöt másodpercnél. Mikor befejezte a nézelődést, visszatette a dossziét az asztalra, majd csak annyit mondott:

– Minden rendben van – inkább az öltönyösnek szánta, mintsem a vele szembe álló hölgynek. – Köszönöm szépen.

Emilia Wirdengren tehetetlen volt, de hát nem ő hozta a döntéseket. Az más feladata volt, ő csak teljesítette az utasítását. Ezzel feleslegessé is vált a teremben.

– Elmehet, Emilia. Köszönöm, hogy lefáradt – mondta az öltönyös búcsúzóul.

– Szíves örömet – válaszolta Mrs. Wirdengren, majd megfordult, és elhagyta a szobát.

Az öltönyös visszaült a helyére, töltött még egy adag whiskyt magának, és a tábornoknak is, majd koccintottak, és lehörpintették a tüzes víz minden egyes cseppjét.

III.

(2050 eleje – Globális Védelmi Hivatal)

A Globális Védelmi Hivatal több volt egy egyszerű épületnél. Valójában nem is kormányhivatal volt, hanem inkább egy rejtett laboratórium, űrközpont, krízisközpont, és irodaház egyben. A probléma ott merült fel a kivitelezésénél, hogy működtetéséhez több ezer emberre volt szükség, elhelyezni viszont a titokban maradása miatt gyéren, vagy egyáltalán nem lakott területen kellett. Mindez azt eredményezte, hogy az összes alkalmazottnak el kell válnia szeretteitől, hazájától, és minden egyébtől, ami a külvilághoz köti. Ugyanis sokba kerülne az, ha a dolgozók mellett azok hozzátartozóit is el kellene látni. A GVH-t olyan területre építették, ahol nincsenek adótoronyok, nincs internet hozzáférés, és nincs semmi, ami összekapcsolhatná a külvilággal az ott dolgozókat. Csakis a hivatal

antennáin keresztül lehet kommunikálni, ehhez viszont a GVH irányítóinak engedélye kell. Ezzel a módszerrel próbálták megakadályozni a komplexum fejesei, hogy bárki felfedje a hivatal hollétét, vagy szigorúan bizalmas információkat szolgáltatasson ki.

Ez már-már kivitelezhető is volt, de még mindig ott volt maga az emberi faktor. Hiszen ki tudja, hogy a tudósok, munkások és bárki más képes-e vállalni örökkévaló száműzetését és titoktartását. Sokan azt mondták, amikor megkeresték őket azzal, hogy szeretnének-e a GVH-ban, a föld mélyén, ám mégiscsak csúcstechnológiával dolgozni, hogy talán. A talán viszont általában nem sokat ért. Kétezer ötvenben pedig már semmit se.

William Lester, egy brit származású, fiatal férfi viszont nem félt hátrahagyni megszokott életstílusát, és egy lakatlan területre költözni, az Isten háta mögé. Az egyik legjobb fizikus-kémikus volt a világon. Sőt! Több annál. Már kétezer negyvenhétben, amikor az épületben elkezdődtek a klímamentés fő munkálatai, a GVH lakója lett. Az első felkérésre azonnal igennel válaszolt. Nem sok mindent hagyott hátra az amúgy is megcsömörlött világban. Nem volt nehéz elválnia a dolgaitól, a tájaktól. A felszínre ritkán ment ki, bár megtehetette volna minden nap 18:00-tól 19:00-ig. Ugyanis a hivatal lakói szigorú napirend, illetve hetirend szerint éltek.

Lester, a maga harmincegy évével, vörös, kissé bozontosra zselézett vagy épp hajlakkozott hajával, remek modorával és jó humorával egészen kellemes társaságot adó tudós volt a laborban. Nem volt izmos, de sovány sem, ezt amúgy is a fehér, laborban használt köpeny elrejtette. Csak az egyébként stílusos szemüvege ne lett volna! Mindig idegesítette, de kénytelen volt használni a hivatalban. A GVH mesterséges fényei hosszú távon kissé rontották a látását.

Williamről tudni kell, hogy egyetemista éveit egy bizonyos Paul Gerold mellett töltötte, aki később Sir lett, de még mielőtt az lett volna, az Oxfordon tanított különböző szakokon. A huszonegyedik század Einsteinjének tartották. Legfőképp talán azért, mert a századra egyik leginkább kiható felfedezés az ő nevéhez fűződött.

A geroldium.

Ez az anyag, ami igazából több különböző kémiai elem sajátos egyvelege volt, magába szívta még a legapróbb káros napból érkező sugarakat is. Szabályozni is lehetett, hogy mennyi napfényt engedjen át, mekkora UV-sugárzást, és így tovább. Éppen ezért volt forradalom a környezetvédelemben, amikor feltalálták. És hogy találták fel? Úgy, ahogy minden valamire méltó nagy találmányt.

Véletlenül. Az ENSZ később felvetette, hogy mivel a globális felmelegedés elérte, sőt meghaladta a tudósok által kritikusnak mondott 2 °C-ot, már csak a geroldium segíthet. Ezzel még inkább nagyra tette az anyagot az emberek szemében.

Ahhoz viszont, hogy valamire méltó előrelépés lehessen a felmelegedés megállításában, több millió liternyi geroldiumra lenne szükség, amit az űrbe kellene szállítani, hogy ott fogja fel az UV-t. Minél közelebb vinnék a Naphoz, annál nagyobb földi területet fedne le, és így kevesebb kellene belőle. A bökkenő viszont ott volt az egész iszonyatosan drága elképzelésben, hogy minél közelebb van a geroldium a Naphoz, értelemszerűen annál távolabb van a Földtől, a szállítás pedig szintén nem olcsó mulatság. Sőt, így még több UV-t kell elszívnia. Ez sem jelentett volna gondot, csak hogy a geroldium nem egy fekete lyuk. Nem nyel el mindent, amit magába szippant. Olyan inkább, mint egy szivacs. Egy ideig felfogja a vizet, de később megtelik, és a víz átenged rajta. Így volt ez Paul Gerold találmányával is. A tervezett közelségben még nem lehetett tudni, hány évente kellett volna cserélni az egyes tartályokat. Lehet, hogy öt, lehet, hogy tíz, de akár száz. Mindenesetre előbb vagy utóbb újabb geroldiumot kell, hogy előállítsanak, a megtelt tartályok fedezésére. Csakhogy itt is

volt egy bökkenő. A pénz. Ugyanis a geroldium literje – vagy egyes helyeken a világban kilója –, többbe került, mint egy hordó olaj világpiaci ára. Az előállítás költségeiről nem is beszélve. Ám a GVH még bírta e téren. Számára nem is a pénz jelentette az elsődleges problémát, hanem az, hogy egyelőre az anyag még nem volt „bevetethető”. Ezen dolgozott serényen a fiatal brit tudós.

William a saját szemével látta, hogy találja fel a professzor híres-neves anyagát. Most pedig, a tanítvány előlépett mesterré. A GVH-ban ő volt a legfőbb tudós, aki a geroldiummal foglalkozott, főleg múlt évtől.

A napok az épületben egyformán teltek. Igazából senki sem érezte, hogy milyen napszak van, ennek ellenére a folyosókon és a szobákban elhelyezett órák mindenkivel ismertették a pontos időt. Reggel William megmosakodott, rendbe tette 5x7 méteres, kevés dísszel ellátott szobáját, ami a tizenegyedik szinten volt. Ezután felment a nyolcadikra, ahol az étkezde kapott helyet. Ezt már végre egy tágasabb, aulaserű teremnek tervezték, és az étel is egész jó volt. A barátaival – vagyis inkább csak kollégáival – megreggelizett, majd a személyzeti lifttel lement a harmincadikra.

A harmincadik szint volt a GVH legfőbb laboratóriuma. Itt tanulmányozták a geroldiumot. Tudniuk kellett, hogy az anyag hogyan viselkedik az űrben, hogy hat rá a gravitáció, és hogy milyen hőmérsékleten fagy, illetve ég. Több mint száz kémikus dolgozott ezen a szinten, és megannyi fizikus is. Na meg persze az őrség. A hivatal sötétkék egyenruhás, „humánusabb” eszközökkel, de éles fegyverrel is felszerelt biztonsági szolgálata éberén ügyelt a szabályok betartására. A kamerák sosem vették le senkiről sem a szemüket, még akkor sem, amikor azok azt hitték, egyedül vannak. Nem, a GVH-ban senkinek sem lehetett magánélete, sem pedig intim kapcsolata másokkal.

Ahogy Will előtt kinyílt a lift ajtaja, a szokásos látvány fogadta. Laboratóriumszerű terem, benne több száz kémcsővel, ládákkal, kémikusokkal – akik közt néhány csinos nő is volt. Aztán, ahogy a terem közepe felé haladt, már asztalok is voltak. Jól megvilágított helység volt, néhány elkülönített irodával. Ám az otthonosság innen is hiányzott. Az asztalokon mindenféle apró kütyüt lehetett látni. Kinek mi volt a dolga, ahhoz kapott műszereket, és ami csak kellett. Az asztalon, ahová William tartott, sok egyéb mellett egy műanyag, színtelen tál volt, ami tele volt geroldiummal.

A geroldium egy zselészerű, átlátszó anyag volt. Elégge instabil, tehát ha a tál kibillenne, Paul Gerold anyaga valószínűleg a földre pottyanna. Ami pedig nem szabad. A geroldium ugyanis igencsak sérülékeny, hiába zselészerű.

Ahol William megállt, pont a barátja dolgozott, egy bizonyos Fang Sen, egy Kínából érkezett tudós. Fang kissé telt volt, de nem kövér. A GVH persze nem engedte meg a dolgozóinak a túlsúlyt, de Fang nagyon ügyesen tudott ezt-azt megszerezni a hivatalon belül. Így jutott hozzá néhány falánksághoz a konyhából. Valamivel idősebb volt Williamnél. Nem volt annyira jóképű, sőt talán tehetséges sem, de mindenesetre elég komoly dolgokkal foglalkozott a hivatalban. Egész pontosan harminchárom éves volt. Fekete, rövid hajú, és barna szemű. Kerek arca nem volt telt, de sovány sem. Az orvosi köpenye viszont tisztaságról árulkodott. Saját bevallása szerint minden második nap kifertőtlenítette, míg mások csak hetente tették ezt meg, ahogy a szabályzat előírja.

Fang észrevette, hogy figyelik. Habár nem fordult meg, tudta, hogy csakis a barátja, William Lester lehet az.

– Üdv, Will – köszönt a kínai mindennapos hangon, miközben továbbra is a geroldiumon tartotta a tekintetét.

– Szervusz, Fang. Mi újság? – kérdezte William, és a barátja mellé lépett. A legtöbb embert magázta Will, de Fang kivétel volt.

– Semmi érdekes.

– Aha. Értem – valahogy Will nem is tudta, mit akart mondani. – Mit csinálsz ezzel az adaggal?

– Tudod, a szokásos. Nézem, mennyire ellenálló különböző mennyiségekben – magyarázta Sen, miközben a geroldiumot figyelte. – Annyira nehéz vele játszodozni. Ha csak a legkisebb, mikroszkopikus levegőbuborék is megtalálható benne, akkor nem ér az egész semmit. Vagy egy apró szennyeződés is elég. Nyomban átengedi a káros anyagokat. Ki kell szippantani a pici tűkkel az összes levegőt belőle – a kínai az asztalon heverő parányi tűkre mutatott. – De hát minek is magyarázom ezt neked, hiszen jól tudod, mennyire időigényes munka a geroldium.

William nem tudta eldönteni, hogy ezt most dicséretnek vegye-e. Mindenesetre Fang Sennek igaza volt, a barátja valóban jól ismerte az anyagot. Ám még mindig nem eléggé ahhoz, hogy a problémákat megoldja.

– Szóval a lényeg, hogy steril legyen – folytatta a kínai tudós.

– Igen Fang. Ez igaz, de ezt már eddig is tudtuk. Valami újat nem tudsz mondani?

– Újat? – Fang töprengő képet mutatott. – Nos, igen... újat. Igazából arra jutottam, hogy az anyag sterilitása függhet attól, hogy mekkora mennyiségben van jelen. Úgy értem, ha egy nagyobb tárolóedénybe tesszük, akkor is másképp viselkedik, de ha kevesebb van belőle, akkor is. Azt nem tudom, hogy ez hogyan működne az űrben.

Már ez is valami volt William számára. Hónapok óta gürcöltek, hogy kikeressék a hibákat, hogy rájöjjenek, miért nem működik a tesztelesek során az űrben az anyag. A Földön másképp viselkedik, megköti a káros anyagokat, de a világegyetemben ez nem így van.

Valóban egy nagyon labilis anyag.

– Akkor előrébb léptünk? – kérdezte William.

– Szerintem igen. Csak az a kérdés, mennyi időnk maradt feljuttatni az űrbe ezt a cuccot.

Fang szavai olykor kissé „lazák” voltak a munkájához képest. Will úgy gondolta, talán így adja ki a feszültséget és lazul egy kicsit. Tudóstársa ugyanis még a geroldium mellett más dolgokkal is foglalkozott, és kevés szabadideje volt. Általában azt is az anyagnak szentelte.

William úgy vélte, jobb is, ha nem zavarja tovább a barátját, és inkább visszatér saját, jól ismert asztalához.

– Nos, az idő talán a legnagyobb ellenségünk – vélekedett Will. – Hagylak is dolgozni.

– Ha nem jövünk rá a hibákra, a projectet akár le is úsztathatják a fejesek a végén – jegyezte meg Fang Sen, miközben barátja lassan távolodni kezdett.

William, habár Fang nem látta, helyeslően bólogatott. Jól tudta, melyik projectről van szó. És a kínai tudósnak igaza volt. Az idő fogy, a világ pedig tűkön ülve várja a megoldást.

William Lesternek pedig meg kell találnia azt.

IV.

(2050 februárja – a GVH épületében)

Az év eleje nem sok eredménnyel telt el a hivatalban. A tudósok tovább dolgoztak, de az idő egyre inkább sürgetett. A szokásos, szürke hétköznapiakat egyszer egy különös esemény törte meg.

Ritka volt ugyanis, hogy a hivatalba ismeretlenek érkezzenek. Elég zárt világ volt a GVH, főképp pont azért, mert létezését titokban akarták tartani. Lényegében nem is a nyilvánosság elől, hanem inkább az esetleges támadások miatt. A hivatal persze remek védelmi rendszerrel volt ellátva. Aki pedig egyszer már belépett a komplexum kapuján, az általában csak jó idő múlva távozott. Pont ezért volt még az idegenek érkezésénél is különösebb az, hogy mindegyik elegáns ruhát viselt, és hogy a beléptető kártyájuk szerint csak egy napig jogosultak a GVH-ban lenni. A liftig, ami levitte őket a kívánt szintre, csak ennyit tudtak kivenni belőlük azok, akik látták őket.

Tízen voltak, közülük csak egy volt nő. Mindannyian középkorúak, vagy idősek voltak, és mindenféle rasszhoz tartoztak. Nagyon elegánsan öltöztek, de senkihez sem szóltak egy szót sem. Egyszerre szálltak be a liftbe, néhány ór kíséretében. Ugyanabba, amelyikkel Emilia Wirdengen szokott utazni. Egyikük, egy borostás, negyvenes, fekete férfi megnyomta a harmincnyolcas gombot. Erre a lift ajtaja becsukódott, és elindult, hogy teljesítse a parancsot. Mialatt a gépezet leért, senki sem szólt egy szót sem. Mindannyian tudták, hogy a beszéd ideje majd csak pár perc múlva lesz, és hogy bármit is mondanának, azt a GVH rögzítené.

Miután a titokzatos személyek leértek a harmincnyolcadikra, kopogás nélkül benyitottak az ott lévő irodába.

Mindannyian érezték, hogy a levegő meglepően kellemes és friss, ahhoz képest, hogy tudják, a föld mélyén vannak. Ezt a természetes hatást az épület csúcsmódn szellőző- és oxigénellátó rendszere biztosította. Így azt itt dolgozók otthonosabbnak érezték a termeket, és nem jutott annyiszor eszükbe a bezártság szorongató érzése.

Az iroda az alkalomra már át volt rendezve. A stílusa megmaradt, a fából készült bútorok a helyükön voltak. Mindössze a fotelek, és a whisky tartalmazó glóbusz tűntek el, bár nem örökre. Helyettük egy átlátszó, plexiüvegből készült hosszúkás asztal nyújtózott, körülötte fehér székekkel. Mindkét oldalán öt helyezkedett el, és egy a bejáratnál szembeni végén. Ez a modern stílus eléggé elütött az iroda többi részétől, ám mégsem lehetett azt mondani, hogy nem illik oda.

Az idegenek elkezdtek helyet foglalni.

A fekete férfi, aki a gombot nyomta meg, abba székbe ült, ami jobb oldalon a legközelebb volt az asztal azon végéhez, ahol még egy szék volt. Szemben vele a nő ült le. A nő barna hajú, legalább hatvanéves lehetett. Haját a legkisebb valószínűség szerint is festette, de nem spórolt a szemfestéssel és a sminkkel sem. Fehér volt, valószínűleg európai. Valódi szőrmebundát viselt, és drága cipőt.

A nő mellett egy kövér, japán fickó ült, bajuszos alak, és csaknem teljesen kopasz. Vele szemben kínai társa foglalt helyet, aki viszont csontsovány alkattal rendelkezett. A többiek messzebb ültek, és nagyrészt fehérek voltak. Átlagosak, már amennyire egy olyan ember átlagosnak mondható, aki a világ legtitkosabb építményének egyik legtitkosabb helyén van.

Ekkor érkezett meg a tizenegyedik, szintén öltönyös férfi. Ugyanaz volt, aki valamivel ezelőtt Emiliával, és Arthur C. Sigmund tábornokkal váltott néhány szót szintén eme falak között. Az asztal végében helyet foglaló székhez ment, kisajátítva a kényelmes „trónt” magának.

Mindenki felállt az érkezésére, és megvárták, míg ő ad jelet, hogy leüljenek. Ez a náluk valamivel fiatalabb férfi úgy tűnt, mindannyiójukat jól ismeri, mert barátságos mosollyal köszöntötte a vendégeit. Vagy csak azért tette ezt, mert hisz ő volt a házigazda.

– Hölgyem, és uraim! – köszönt a többieknek. – Tudjuk, miért vagyunk most itt. Ugyanazért, amiért kétezer öttől kezdve minden ötödik évben összegyűltek elődjünk. Azóta sokan távoztak sorainkból, és sokan be is léptek hozzánk – próbálta mindenkivel felvenni a szemkontaktust, hiszen mondandóját senki nem hagyhatta figyelmen kívül. – Most, a tizedik ülésünk minden eddiginél fontosabb tanácskozás lesz. Már nem egyszerűen a szebb holnap a célunk, hanem maga az emberiség túlélése. Fajunk fennmaradásának kulcsa a mi, és tudósaink kezében van – rövid szünetet tartott, hadd gondolkodjanak el azon, amit mondott, majd hozzátette: – Ezekkel a szavakkal megnyitom az ülést.

Az öltönyös leült, és pár halk taps után valóban megkezdődött a tanácskozás. Az ajtók zárva voltak, és mivel hangszigetelést kaptak, a tanácskozők meggyőződhetek arról, hogy amit elmondanak, az a szobában marad. Erről a „házigazda” is biztosította őket.

Az asztalon mindenki előtt volt egy pohár, mellette egy üveg vízzel, és iratok, illetve egy modern, holografikus kivetítőt használó apró számítógép. Miután végre senki sem mozgolódott a székén, elkezdődhetett a beszélgetés.

– Nos, Andrew – kezdte a fekete bőrű ember, a titokzatos öltönyöshöz szólva. – Azt már elmondtad, miért vagyunk itt. De azt nem, hogy szerinted mit kellene tennünk.

Andrew, aki tehát a vendéglátó volt, kérdőn tekintett társára. Nem értette, hogy az miért néz úgy rá, mint aki elégtelen vele szemben.

– Christopher, az idő sürget – válaszolta nyugodtan. – Új megoldások kellenek.

Néhányan halvány fejbiccentéssel jelezték, hogy egyetértenek.

– Így van, Andrew. Éppen ezért mondd el; mit akarsz, mit tegyünk?

Andrew a kezébe vett egy kék színű mappát, melyen a GVH logója volt.

– Itt van a kezemben egy dosszié. Benne minden információ a Védőpajzs-projectről.

– Védőpajzs-project? – értetlenkedett a japán férfi. – A hivatal nagy akciója?

A társaság közül egyeseknek ismerősen csengett a project neve, mások tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy mit is fed, de voltak olyanok is, akik csak ködös dolgokat véltek felfedezni emlékeik között.

– Igen – erősítette meg szavait Andrew. – Egy terv, amit a GVH dolgozott ki, még kétezer negyvenötben. A munkálatok két éve, ősszel kezdődtek el, és ha minden jól megy, egy-két hónapon belül végre készen leszünk.

– De mégis mivel? – most a nő szólalt meg. Büszkén nézett a többiekre, mintha ő lenne a legszebb és leghatalmasabb közöttük.

– Nos - kezdte az öltönyös -, ahogy a nevében is benne van, ez egy védőpajzs lesz. Egy védőpajzs, ami valahol a Nap és a Föld között fog lebegni. Most még nem tudom megmondani, milyen távolságban az említett égitestektől. A pajzs valójában tartályok láncja lesz. Olyan tartályoké, amelyeket geroldiummal fogunk feltölteni.

Az ötlet nyomában a legfontosabb szempontot vetette fel azokban, akik az üzleti szférában munkálkodtak.

– Ez rengeteg pénz! – szólt közbe egy, eddig háttérben lévő fehér férfi.

Andrew ránézett, és folytatta magyarázatát.

– Valóban rengeteg. Főleg, hogy a geroldiumot bizonyos idő után cserélni kell majd. De biztosíthatom önöket, hogy megéri, és a GVH mindent meg is tesz, hogy sikeres legyen a project.

– Megéri? Hah! – nevetett az előbb is közbeszóló személy.

Andrew úgy érezte, lenézik a vállalkozását. Pedig már nincs visszaút! Pont ezért hagyta az ötévenként megrendezett tanácskozásra a bejelentését, és nem közölte eddig azt ezekkel az emberekkel.

– Igen, meg – erősködött tovább, egyre határozottabban. - Ugyanis ez az utolsó esélyünk. Nézzünk csak körbe a világon!

Andrew körbenézett a jelenlévő társaságon is.

– Amerika vadkapitalizmusa összeomlott, az Amazonasban erdőtüzek pusztítják a még megmaradt erdőket. Az óceánban élő fajok száma a negyven százalékára csökkent! Az Északi-sarkkör jege csaknem teljesen elolvadt. Európa folyói kiszáradtak, máshol viszont óriási áradások vannak. A Közel-kelet forrong, mert nincs elég ivóvíz. Afrikáról lassan elmondhatjuk, hogy éhenhalt. Kína pedig nem fér a bőrébe. Csak idő kérdése, mikor rohanja le Szibériát, hogy teret adjon igényeinek. Hiába voltak ott is népesség-szabályozásra vonatkozó kísérletek, a lakosságuk bár lassan, de növekszik. Japán pedig... – Andrew mélyet lélegzett. – Hát mit mondjak, egy újabb puszkaporos hordó. Nincs elég olajuk, és ez tudjuk, mit jelent. Ha mindez nem lenne elég, akkor ott van Óceánia. Vagyis már csak a volt-Óceánia, hiszen a szigetek többségét elöntötte a tengervíz. Az ausztrálok pedig megsülnek a forróságban. És arról még nem is szóltam, hogy az egész világon teret nyert a radikalizmus és a szélsőségeség! – észrevéve, hogy kissé elszaladt vele a ló, visszatért a diplomátikus hanglejtéséhez. – Ez a helyzet, emberek. Most ez ellen kell tennünk. Az utolsó esélyünk, és tényleg ez az utolsó esélyünk a kihalás előtt: a Védőpajzs-project.

Rövid szünet állt be a tárgyalásban. Mindenki gondolkodott. Egyrészt azon, valóban ez-e az utolsó esélye az emberiségnek, másrészt pedig azon, hogy a Föld, az édes, drága Föld tényleg így néz-e ki. A jelenlévők tudták, hogy a társadalmak az összeomlás szélén hevernek, és azt is tudták, hogy ezért részben ők is hibásak. Minden ember hibás egy kicsit, aki nem figyelt eléggé a természet megóvására. A semmittevés, amely évtizedeken keresztül végigkísérte a kormányokat, cégeket, és a magánszemélyeket, meghozta gyümölcsét. Csakhogy ez a gyümölcs keserű lett, és halálos.

– Andrew – törte meg a csendet Christopher. – Ezt mind tudjuk mi is. Inkább azt mondd, mit szeretnél. Mert hiszen bizonyára van valami, amit akarsz, máskülönben nem vetted volna fel ezt a dolgot, nem igaz?

Christopher jól gondolta.

– Egyedül kevés vagyok ahhoz, hogy rendbehozzam a dolgokat. A támogatásukra van szükségem.

– Mégis miféle támogatásra gondol? – kérdezte érdeklődve egy férfi. – Nézze, jól hangzó szó, hogy Védőpajzs, meg hogy kihalás, de ez nem győz meg minket, hogy anyagi szempontból támogassuk az ön ötletét. – A többiek körülötte helyeseltek. – Még maga sem tudja megmondani, mikorra lesznek készen, és hogy hol fog lebegni az az állomás.

– Gondolom – szólt Christopher –, hogy a vendéglátónknak van elég pénze ahhoz, hogy kivitelezze a tervét, amit mellelleg elfelejtett közölni velünk.

Az afrikai Andrewra nézett, de szavait mindenkihez intézte.

– Szóval – folytatta –, bizonyára másban kell a támogatásunk. Hiszen amúgy sem adna egyikünk sem egy vagyont erre az ötletre, de más tervek érdekelhetik ezt a társaságot.

Andrew megnyalta kiszáradt ajkait, hátradőlt a karosszékében, majd a válasza nem váratott sokáig.

– Tudják, van egy hölgy ebben a hivatalban.

Mondata kissé meglepő volt.

– Hát gondoltuk, hogy nemcsak férfiak dolgoznak itt – élcelődött a sznob hölgy.

Andrew viszont mintha észre sem vette volna a kis beszólást, egyszerűen folytatta, amit elkezdett.

– Az egyik legjobb munkatársam. Néhány nappal ezelőtt ebben az irodában járt Arthur Conrad Sigmund, az Amerikai Egyesült Államok európai egységének vezetője. Tájékoztattott a kontinensen kialakult nemzetközi politikai feszültségekről. Én pedig elmondtam neki, mennyire fontos dologon is munkálkodunk itt, a GVH-ban. Ő megjegyezte, hogy ahhoz, hogy a dolog hosszútávon is működjön, egy stabil világbékére van szükség – habár egyesek közbe akartak szólni, inkább kívárták, mit is akar mondani Andrew. – Úgy gondolja, és én ebben osztom a véleményét, hogy a jelenlegi rendfenntartási csapatok nem biztosítják kellőképp a rendet. Éppen ezért, természetesen a legnagyobb bizalommal, és a biztonság tudatával, a fent említett munkatársam, aki mellesleg a titkárnőm, átadott neki egy dossziét az utasításomra. Hasonlót ahhoz, amit az előbb feleltem, és amik önök előtt vannak. Csak a tartalma volt más.

– Mi állt benne? – érdeklődött türelmetlen, elmélyített hangon Christopher.

– Egy kulcs a lehetséges jövőhöz – válaszolta sejtelmesen Andrew. – Vagy inkább magához a jövőhöz.

A feszültség kézzel fogható volt a teremben. Habár a tárgyalás még csak nemrég kezdődött el, már mindenki türelmetlen volt. Nem bírták kivárni, hogy Andrew mikor árulja már el, mi is állt abban a bizonyos dossziében, ami ennyire meghatározó lehet a jövőre nézve.

Nem kellett sokáig várakozniuk.

V.

(2050 februárja – Ausztria, Bécs)

A forrongó világban nehéz időket élt a vén Európa. Ám ennek a veszélyes Európának a közepén ott volt Ausztria, és benne Bécs. Ez a város még őrzött valamit a kultúra régi aranykorából, abból az időből, amikor még jólétben éltek a polgárok. Habár ez a környezet is megszenvedte az utóbbi évtizedeket, itt még megtehették az emberek, hogy kellő nyugalommal üljenek az autójukban, az utcán.

Julia Rheims szőkésbarna, hosszú hajával, címlapokra illő arcával, kékeszöld szemével, csinos alkatával, és a legújabb hibrid-autójával a megszokott módon parkolt Bécs egyik tisztes állami iskolája előtt. Egyetlen gyermekét várta, Alexet.

A fekete, masszív jármű visszapillantó tükrében látszott az utca képe. Hiány miatt bezárt üzletek, kiégett köztéri lámpák, visszafogottság. Ám a látvány még így is kecsegtető volt a többi városhoz képest. Főleg, hogy volt még valami a tükör képében: egy arc. Julia a saját arcát nézte, és nem a megszokott tájat. Harmincnégy éves volt, fiatalon szült, de még mindig nem volt egy ránc sem rajta. Bármelyik férfit megkaphatta volna, de őt csak a fia érdekelte.

Julia sajnálta, hogy nem adhatja meg mindazt a gyermekének, amit ő kapott meg tíz évesen, vagyis úgy huszonnégy évvel ezelőtt. Nem a pénz volt az oka ennek. A pénzben eléggé bővelkedett is. Csakhogy a pénz nem helyettesítheti azokat az édességeket, élelmiszereket, amiket még a húszas években bárhol be lehetett szerezni. A pénzzel nem lehet visszaépíteni a régi, jó világot, vagy megvenni a biztonságot. Julia jól tudta ezt, hiszen a banki szektorban dolgozott. És emellett még valamit nagyon jól tudott: a pénz nem tudja helyettesíteni az apa szerető ölelését, okos tanítását, vagy építő bírálatát sem. Ugyanis Alex apja nem volt ott sohasem az iskola kapujánál. Soha nem várta gyermekét, nem vette ölébe, és

soha nem is vitte haza. A Rheims család számára megszűnt létezni. Julia szerencsésnek gondolta magát, hogy végül nem vette fel a nevét.

Míg ő ezen elmélkedett, az iskola udvara elkezdett megtelni gyerekekkel. Később vette csak észre, hogy már rég kicsengettek. A színesre festett épület valamiféle jószágot árasztott a borongós napon, a hideg utcán.

A fagyosnak titulált február nem adott sok havat azon az éven, most is épp szakadatlanul esett. Így gyermekére nem kellett téli kabátot adnia, csak mindössze egy vastag pulóvert, és egy sálát a nyakába. Egy szép, kék-fehér sálát. Ez a sál pedig egyszer csak előbukkant a gyerekhad között. Ott volt Alex is, hátán a táskájával, benne pedig az elektronikus e-bookjaival, és laptopjával. Alex szépen kinyitotta az autó egyik hátsó ajtaját, és az anyósülés mögé ült, maga mellé téve táskáját.

Még mindössze tíz éves volt. Szép arcú, szőke, kicsit hosszú hajú gyerek. Kék szemeit anyjától örökölte, és azokban Julia szerint ott látszott az a gyermeki ártatlanság, ami megkülönbözteti azt a korosztályt az idősebbektől.

Alex a második legjobb tanuló volt az osztályában. Nem is vágyott arra, hogy első legyen. Mindig beérte a második hellyel.

– Szia, Alex. Hogy telt a napod? – kérdezte Julia a visszapillantó tükrön keresztül.

A fiú fáradtnak tűnt. Habár az általános iskolások táskái már mindössze csak néhány kilót nyomhattak, a rengeteg hatás miatt, ami őket érte az órák során, mindig kimerült aggval tértek haza. Filmek, képek, olvasmányok... – mindez elektronikus formában. Az interaktív oktatás érdekesebb volt, mint az ósdi papír alapú, de megvoltak a hátrányai is.

– Sehogy – tért ki az érdemleges válasz alól a gyerek. – Amúgy szia.

Az anya beindította az autó motorját. A gép csendesen engedelmeskedett. A szélvédőn pedig megjelentek a különböző kijelzők, mint a sebességmérő, az index, a GPS. Szinte minden, régen a kormány környékén található dolgot immár az elektronikus szélvédő birtokolt. Most épp az erős esőzésre figyelmeztetett.

– Miről tanultatok ma?

– Hát...

– A-a – helytelenkedett Julia. – Jól tudod, hogy háttal nem kezdünk mondatot!

Alex nem vette sértésnek az anyai figyelmeztetést. Már százszor elmagyarázták neki, hogyan illik beszélni, és talán kezdte is felfogni, hogy mi az értelme.

– Első órán nyelvtant tanultunk – mesélte. – Nem értettem, úgyhogy majd megnézem a neten.

– Aha.

Közben a kocsi elindult. Halkan, szinte hang nélkül gurult a kátyús aszfalton.

– Aztán? – folytatta a társalgást az anya.

– Aztán másodikon sportultunk. Kár, hogy nincs igazi tesitanárunk. Frau Huegen igen jól tanította a röpit. Harmadikon Franz lesett rólam.

– Hm – értékelt Julia.

– Negyedik óra volt a legutibb.

– Miért?

Az autó lassan bejutott a belvárosba. A forgalom nőttön nőtt. Több rendőrautó, mentő, és tűzoltó igyekezett az ellenkező irányba, a Duna felé. Erősen szirénáztak. Julia azt gondolta, biztosan egy nagy karambol lehet valahol. Még szerencse, hogy elkerülte.

– Mert töri volt. – magyarázta Alex. – A töri a második kedvenc óráim.

Julia gondolatai visszakanyarodtak a fiára.

– Mit vettetek?

– Összefoglalás a huszonegyedik századról alapfokon.

– Huszonegyedik század? Annak nem később kellene jönnie?

– Nem anyu, nem. Tudod, az új iskolareform miatt most összefoglalásokat veszünk először, és később pedig szélesebben, újra átvesszük az anyagot.

– Értem. Szóval mit vettetek? – tért vissza az előző kérdéshez Julia, majd balra kanyarodott.

– Már mondtam. Ha hazaértünk játszhatok a Future's war négygel?

Az édesanya belátta: fia most nincs társalkodós kedvében. Úgy vélte, bizonyára fáradt, és ez az oka.

– Csak akkor gépezhetsz, ha megtanultál – kötötte ki feltételül.

– És ha már megtanultam?

– Ezt hogy érted?

– Emlékszek az anyagra – dicsekedett Alex.

Julia kissé meglepődött, és persze nem hitte csak úgy el.

– A törre is?

– Arra a legjobban.

– Oké. Akkor biztosan tudsz válaszolni pár alapvető kérdésre.

– Tudok. Kérdezz! – Alex ölbetett kézzel várta a kérdéseket.

– Jó – Julia töprengett.

Mit is kérdezzem? Valami olyasmit kell, amit biztosan tanultak, ami nagy esemény a huszonegyedik században. Az elejétől indult, és már meg is volt a kérdés.

– Mikor dőlt össze a World Trade Center New Yorkban?

– Kétezer egy – a válasz helyes volt.

Az anya megengedett magának egy apró mosolyt, de azért még nem adta fel.

– Ki lett az USA első színesbőrű elnöke?

– Barack Obama.

– Helyes! Nagyon szép. Mikor volt az első élelmezési világválság?

Alexen látszott, hogy gondolkodóba esett. Ez már nehezebb kérdés volt!

– Kétezer... huszon... nyolc.

– Tökéletes – Julia mosolygott. Ennyi talán elég, de azért mégiscsak feltett még egy kérdést. – Mikor rendelték el a radikális klímamentést?

– Kétezer...

– Kétezer?

– Ő... kétezer negyven.

– Negyven? Ez biztos?

– Igen anyu, biztos – válaszolta határozottan Alex. – Most már megengeded, hogy számítógépezzek?

Julia sóhajtozott.

– Meg. Hiszen neked a tanulás úgy is csak gyerekjáték. De azért a nyelvtannak nézz utána!

– Jó, jó.

Az autó lassulni kezdett. Egy gépi, női hang szólalt meg egy kivetítőn keresztül a két első ülés között.

– Ön megérkezett az úticélhoz.

– Kikapcsolás – válaszolta Julia, és ezzel a gép ki is kapcsolott. Az autó pedig begurult a garázsba, és megállt. Az utasok kiszálltak.

Julia elővette a kocsikulcsát, kétszer megnyomta, mire vijjogó hang kíséretében az autó ajtajai bezáródtak. Alex felment az emeletre, a szobájába, hogy tovább „nyomassa” a több dimenziós játéklapján a Future’s war 4 nevű játékot.

Az anyja eközben letette ridiküljét, és leült a saját laptopszerű gépe elé, hogy megnézzze, mi újság az interneten. A nappaliban volt, melynek hatalmas üveglakain keresztül általában nagyon kellemes fény áradt be. Most azonban csak úgy esett az eső, a gép négy fokos meleget írt. Bécs belvárosának egy részére jól rá lehetett látni. A városban még most sem volt sok felhőkarcoló, a gondok ellenére a település megőrizte régi jellegét.

– Önnek egy új hangüzenete érkezett, és három új e-mail található a postafiókjában – szólt egy férfihang a laptopból. – Megtekinti őket?

– Igen – válaszolt Julia.

– Üzenet beolvasása.

A gép elkezdett dolgozni. Három másodperc múlva készen is volt. A kivetítő monitoron pedig egy öreg, hetven év körüli, vékony asszony látszott. Mosolygott, arca kedves volt, de jól látszott rajta a kora. Haja rövid volt, de rendezett. A ruháját igazgatta, ami úgy nézett ki, mintha még idősebb lenne az asszonynál.

– Szia, kincsem – köszönt a kivetítőn az öreg hölgy. – Tudom, hogy kissé pocsék és depressziós az idő, de arra gondoltam, hogy ha hazahoztad Alexet, átjöhetnétek egy kicsit beszélgetni. Tudod, elég magányos vagyok. Már semmi sem olyan, mint régen – sóhajtott az idős néni. – Na, mindegy. Szóval, légy olyan kedves, hívj vissza. Szia!

Ezzel az üzenet véget ért. A gép elkezdte megnyitni az e-maileket. Az első egy bank reklámja volt, három órája érkezett. A második Julia munkahelyéről érkezett fél órája. Az állt benne, hogy Juliának nem kell holnap bemennie dolgozni. Meg is ijedt, hogy miért küldték ezt. Lehet, hogy ki van rúgva? Igen; igaz, hogy mostanában nem fordított elég figyelmet munkájának, de hát Alex most mindennél fontosabb. A gép megnyitotta a harmadik levelet is. Tíz perce érkezett, Julia legjobb barátjától, és egyben munkatársától. Csak egy rövid, de annál kétségbeejtőbb e-mail volt.

– Szia, Julia. Nem tudom, nézed-e a tv-t, vagy a netnews-t, de most azonnal kapcsolj rá, ha nem így teszel. A legjobb, ha nyomban elhagyjátok Bécs városát, és elmentek a hegyekbe. És kérlek, siess! – Julia úgy ismerte a férfit, hogy nem szokott tréfálni, így hát rákattintott a netnews-ra, de a főoldalon egyelőre csak az alábbi hírek voltak olvashatóak: „Újabb határincidens Kína és Oroszország között”; „Négyszáz illegális bevándorlót tartóztattak le Franciaországban, az Európai Parlamentben heves vita folyik a határok újbóli felállításáról”; „Nincs elég élelem Izlandon”; „Meghalt az utolsó panda”.

A netnews általában rövid késéssel szokta közölni a híreket, és Julia nem ért rá keresgélni a neten, így hát inkább bekapcsolta a tv-jét, mire az a legfrissebb híreket sugározta egy szappanopera helyett. Maga a híradós is szörnyen meg volt ijedve, szinte látszott, ahogy kirázza a hideg, míg a hírt olvassa.

– Azoknak, akik most kapcsolódtak be adásunkba, elmondjuk, hogy a Duna gátjai az utóbbi fél órában elkezdtek megrepedezni. A vízállás nőttön nő. Csakhowy szemléltessük, ott van a helyszínen egy kollégánk, Albert Heink. Szia Albert. Mi hír a gátaknál?

A tv képernyője a szép, rendezett stúdióból hirtelen egy szörnyűséges, félelmekkel teli helyre kapcsol. Mindenütt rozsdamentes vasból épített, több méter magas, és több méter vastag gát húzódott a Duna mellett. Maga a folyó egykori önmagához képest kétszer szélesebb volt, és többszörösen mélyebb. Julia persze jól tudta ezt. A szélsőséges időjárás miatt volt szükség erre a falra, melyet végig megépítettek a Duna-mentén, egészen a tengerig. Ám az egykor nagyon biztonságos bécsi Duna-rész az átalakítások és a város miatt

kockázatos szakasszá vált, hiszen túl szűkre tervezték a gátak közötti részt. Így a vízszint egyre magasabb lett, a vasbeton elemekkel megtámogatott gátat pedig még nagyobbra kellett építeni, ami újabb súlyt jelentett a földhöz közeli falrészekre.

A tudósító arca még ijedtebb volt stúdióbeli kollégájánál. Esőkabátot viselt, de így is csurom víz volt.

– Jó napot mindenkinek. Bár nem hinném, hogy ez jó nap. Amint látják, kedves nézőink, itt, Bécs belvárosában a Duna épp tetőzni látszik. Az eső folyamatosan esik úgy egy öt órája, ami a lehető legrosszabb hír nekünk. A kormány azonnal elrendelte a másodfokú evak... - A riporter szünetet tartott. Valamit megérzett. A fém gát, ami oly sokáig, több évig moccanás nélkül kitartott, most sikító hangot adott ki magából. A fém mozogni kezdett, bár ez nem látszott. Érezni lehetett, hogy nem bírja el a víz nyomását.

– Albert? Ott vagy? Minden rendben? – kapcsolt vissza a kép a stúdióba. Amint Albert megszólalt, azon nyomban ismét a szörnyű kép tárult a nézők elé. A tudósító valamiféle emelvényen állhatott, a háttérben jól látszott a hömpölygő áradat, az azt fékező gátrendszer, és a közelben lévő temérdek ember.

– Itt vagyok. Elnézést – Albert letörölte az arcáról a veríték és a víz keverékét. – Szörnyű, ami itt folyik. Egyszerűen szörnyű. Már több ezer ember van itt, tűzoltók, katasztrófavédők, a rendőrség és a mentők is. Még a polgárok egy része is homokzsákot fogott, hogy megállítsa a víz szivárgását. Jól hallották, a víz szivárogni kezdett. A másodfokú evakuálást tehát elrendelték. Ez azt jelenti, hogy aki a Duna öt kilométeres körzetében él, vagy tartózkodik, azonnal el kell hagynia a veszélyeztetett területet. Ez lényegében a teljes belvárost jelenti – a tévés most valahova oldalra pillantott. – Ha a vízállást jelző gépeket látom, azt írják ki, hogy a Duna most éppen tizenhét méter mély, a tizenöt helyett, ami ilyenkor átlagos.

Ennyi elég volt Juliának. Úgy döntött, felkészül a veszélyre.

– Telefon, hívd Nagyit! Alex, te pedig gyere le!

– Jaj, anyu, már majdnem átvittem a szintet! – ellenkezett Alex valahonnan az emeletről.

Közben a készülék teljesítette a hangparancsot, és tárcsázta „Nagyi”-t. Julia kezébe vette a telefont, és a füléhez emelte. Alex miatt nem akarta, hogy kihangosítva beszéljen.

– Halló? Itt Olga Rheims. Ki beszél? – szólt ugyanaz az öreg hang, aki a laptopon az üzenetet küldte.

– Szia, Anyu. Látod, mi megy a tv-ben?

– Igen, látom, gyermekem. És ne aggódj. Érzem a hangodon, hogy aggódsz – a nagyi hangja nyugodt volt, annak ellenére, hogy...

– Egy kilométerre sincs tőled az a rohadt folyó! Még szép, hogy aggódom.

Olga Rheims-et úgy tűnt, még egy közelgő katasztrófa sem tudja kizökkenteni nyugodt, már-már ijesztően optimista gondolkodásából.

– Nem kell. A Duna a helyén fog maradni, ezt te is tudod - ellenkezett tovább.

– Épp te szoktad mondani, hogy a világnak már nincs jövője. És most azt hiszed, elhiszem, hogy másképp gondolkodsz? Odamegyek érted Alexszel, és együtt elmegyünk az Alpokba. Rendben van?

A telefon másik oldala habozott a válasszal. Amíg ezt tette, Julia figyelme ismét a tévére összpontosult. A riporter közelebb ment a hömpölygő vízhez. A kamera viszont egyszer csak hátraesett, és majdnem teljesen szétért, de a képet még közvetítette. A vízszint újabb két centiméterrel emelkedett, és egy nagy reccsenés hallatszott. A gát megrepedt egy helyen. Annyira, hogy a víz elkezdett az utcákra áradni. Igaz, egyelőre kis mennyiségben. Ezután a tv a katedrálishoz kapcsolt, ami előtt óriási víztömeg állt. A gát ott már szinte teljesen áttört. Még a fém és a rengeteg homok sem volt képes feltartóztatni a temérdek vizet. Julia, ahogy

ezt látta, elejtette a telefont, ami így összetört, a vonal pedig végleg megszakadt. A tv kikapcsolt. Magától, amire évek óta nem volt példa. Arra sem, hogy egész Bécsben megszűnik az áramellátás. Ez volt a jel. Annak a jele, hogy a felbőszült, és megváltozott Duna halálos csapást akar mérni az osztrákok fővárosára. Eme elmélkedését Juliának fia hangja törte meg.

– Óh, ne! – kiáltotta Alex csalódottan. – Már majdnem átjutottam ezen a játékon, és most kezdek elölről!

Az ő számítógépe sem működött már.

VI.

(2000 júliusa – egy klímavédelmi tüntetésen)

Ahogy a víz egyre erősebben tört előre a megrepedt gáton, úgy terebélyesett ki Bécs lakóinak pánikja. Olga Rheims emeletes házának egyik ablakából épp a közeledő víztömeget nézte. A gátórség homokzsákokkal akarta megállítani a vizet az utcán, nem sok sikerrel. Voltak, akiket eltaláltak a hatalmas szegecsek és csavarok, amelyek a fémgát elemeit tartották egyben.

Míg Olga ezt a látványt látta, eszébe jutott, milyen volt huszonévesen, kétezerben, egy klímavédelmi tüntetésen. Akkor pont az ilyen katasztrófák elkerülése érdekében jöttek össze néhányan.

Akkor még Olga Aspartnak hívták.

Maga elé képzelte a látványt. Már nem emlékezett, melyik városban voltak, csak arra, hogy valahol Európában. Egy tér közepén volt, körülötte a barátai. Mindenki táblákkal felszerelve állt a tűző napon, valamiféle nagy épület előtt. Talán egy parlament, vagy hivatal lehetett. A tér tele volt zöld vagy kék ruhába öltözött emberekkel. Legtöbbjük fiatal volt, és ruhájukon vagy a kezükben tartott transzparensen különböző feliratok voltak olvashatóak. „Ne beszélj! Tegyéi!” Vagy: „Jobb világot a gyermekeinknek!”

Olga arra is emlékezett, hogy a tüntetés közben egy középkorú, ápolt külsejű, zöld ruhába bújt fickó lépett ki a tömegből, és felállt egy emelvényre, vagy a hivatal lépcsőire. Kezében egy megafont tartott.

Mindenki elcsendesedett, a férfit figyelték.

– Barátaim! – üdvözölte a jelenlévőket a fickó. – Figyeljetez rám! Összejöttünk, hogy átadjuk petíciózkat ezeknek odabenn!

A szónokló férfi direkt nem nevezte meg az épületben lévőket. Olga úgy emlékezett, hogy több tv stáb is figyelemmel követte az eseményeket.

– Eljött a nap, amikor tennünk kell valamit! – folytatta a férfi. Válaszul néhányan helyeseltek. – Itt az idő, hogy megmentsük földünket, és egy barátságosabb, igazságosabb jövőt adjunk gyermekeink kezébe!

– Úgy van! – harsogta a tömeg.

– A kormánynak felelősséget kell vállalnia a környezetünkért! A jövőnkért!

– Igen! Így van! – kiabálták.

A hangszóró kis idő múlva újra megszólalt. A beszélő immár diplomatikusabb hangnemben szólalt meg, és inkább tűnt beszédnek az, amit mond, mint néhány biztató szó.

– Kedves barátaim! Ez, egy különleges kor. A huszonegyedik század küszöbén állunk – a tömeg még jobban elhalkult. Mindenki érdeklődve hallgatta a beszédet. – Amikor az ember valaminek a végére jut, jelen esetben ennek a századnak a végére, akkor legtöbbször körülnéz az idő dimenziójában. Egyszerre tekint vissza a múltba és előre a jövőbe, miközben egyikben sincs, hiszen a jelenben él.

Olgának feltűnt, hogy a beszédet mondó férfi nem használ papírt. Minden egyes szavát fejből mondja el, mégis annyira összeszedettnek tűntek a mondatai, mintha csak felolvasná őket. Ez a bátorság, hogy az ember papírok nélkül állt ki egy ekkora tömeg elé, nagyon megtetszett Olgának.

A szónoklat folytatódott.

– Ha visszanéz, akkor azt láthatja, hogy az elmúlt évtizedekben óriási események, hatalmas változások történtek. Népek, nemzetek tűntek el a Föld színéről, világháborúk jöttek. Fájdalom, kín, szörnyűség jellemezte ezt a kort. Majd a kétpólusú világban mindig attól kellett tartanunk, mikor suhan el fejünk felett egy atomrakéta, mikor válik minden porrá és hamuvá. Az emberek nem érezték magukat biztonságban. De persze voltak jó dolgok is. A kultúra, a művészet fejlődött, soha annyi könyvet nem adtak ki, mint azelőtt, temérdek lehetőség nyílt egymás megismerésére – a férfi kisebb sétákat tett az emelvényen, mindenki felé akart szólni. – Ha pedig az ember előretekint, a következő évezredbe, vagy évszázadba, akkor kérdezem én tőletek: mi lehet az a szó, ami leginkább jellemezné kilátását? – rövid hatásszünetet tartott, majd folytatta. – Ez a szó a remény.

Sokan tapsukkal szakították meg a szónoklást, majd mikor végre elhalkult a tetszésnyilvánítás, újra megszólalt a férfi.

– Barátaim! Akármilyen is történt, és bármi is fog történni, az emberiséget két dolog fogja éltetni. Az egyik, ami a hajtóereje, ami ösztönzi az újra, a jobbra... Ez a kíváncsiság. A másik, ami ezalatt az útja alatt kitartást ad neki, ami nem hagyja, hogy elcsüggedjen... Ez a remény. Sose szabad hagynunk, barátaim, hogy a remény elhagyjon bennünket, ám egyben vigyáznunk is kell, mert ez az érzés nagy dolgokra képes. Ha rosszakaróink, ha azok az emberek, kik saját érdekeiket előbbre helyezik az emberiségénél... ha ezek a reményt vagy bármi mást kisajátítják, és terveik megvalósításához használják fel, akkor nagy veszélyben vagyunk.

Ismét taps következett.

– Vajon miért jöttetek ide? Talán azért, mert kényszerítettek benneteket? Nem, barátaim, ti azért jöttetek, mert hisztek a jövőben. Ti látjátok, amit oly sokan nem; hogy vannak, akik kisajátítanak dolgokat. Hogy a Föld erőforrásait egyenlőtlenül, tudatosság nélkül pazarolja el néhány ember. És ezt nem hagyhatjuk! Ti tenni akartok azért, hogy unokáink, és azok unokái még lássanak szállni madarakat, még ihassanak tiszta vizet, belelegezhessék a friss levegő megváltó erejét.

Ez egy különleges kor, barátaim. Különleges kor, mert a szavak olykor keveset érnek, máskor viszont mindennél többet. Ám mindenféleképp a tettek mezejére kell lépnünk, együtt, minden embernek. Közös a cél, közös a vágy: egy jobb holnap. Lesznek, akik akadályozni fognak bennünket, lesznek, kik gonosan kinevetnek minket. De amikor így lesz, emlékezzetek arra, hogy a gonosz diadalához csak annyi kell, hogy a jók tétlenek maradjanak! Így hát ne csüggedjete, ne fáradjatok, hanem higgyetek a jövőben! A mi jövőnkben!

Köszönöm!

Amint a szónoklat befejeződött, tapsvihar tört ki a tömegben. Az emberek ekkorra már néhány ezren is lehettek. Olga is tapsolt. Örömmel és odaadással figyelte végig a szónoklatot. Sokan éljeneztek is, mialatt a beszédet mondó férfi lejött az emelvényről.

– Olga? Te vagy az? – hallotta nem messze egy ismerős hangját az osztrák hölgy.

Amint megfordult, nyomban rájött, hogy ki szólította meg a körülötte lévő emberek közül.

– Paul? Hát te vagy az? Hogy kerülsz ide?

Olga elé egy világosbarnás, bozontos hajú, szemüveges férfi lépett. Pólóján a „Védd meg a Földet!” felirat volt olvasható, nagy zöld betűkkel. Odament Olgához, és üdvözlőleg arcon puszilták egymást.

– Hát a tüntetésre jöttem, természetesen – válaszolta. – Mi újság veled?

Mindketten láthatóan örültek a találkozásnak.

– Semmi érdekes – tért ki az érdemleges válasz elől Olga. – Már rég láttuk egymást.

– Hát igen, eléggé elfoglalt vagyok.

– Hogy megy az egyetem?

– Egész jól. Amióta ott dolgozok, és nem cégeknél, jobban megy a kutatás is.

A férfi mosolygós arcából az tűnt ki, mintha még akart volna mondani valamit, de már nem tehette meg, mert egy másik férfi, mégpedig az, aki az előbb szónokolt, mellé lépett.

– Áh, csakhogy megvagy. Már mindenütt kerestelek, Paul Gerold.

A férfi borostás volt. Ez csak most látszott, amikor még az emelvényen állt, nem tűnt fel Olgának.

– Szia – köszönt a nő, meglepődve, hogy ki áll előtte. – Tetszett a beszéded.

– Köszí.

Paul örömmel figyelte az ismerkedést.

– Hadd mutassam be régi ismerősömet, Olga Aspartot.

Paul Olgára mutatott, majd vissza a férfira.

– Olga, Simon. Simon, Olga.

– Az Edmund Burke idézet különösképp tetszett – jegyezte meg Olga.

– Ó, hát tudod, ki mondta eredetileg! Reméltem, hogy lesznek, akik tudni fogják.

– Még mielőtt tovább folytatnátok a diskurzust – szólt közbe Paul -, mit szólnátok, ha inkább bemennénk egy kávézóba?

– Sajnos nem lehet – válaszolta Simon. – Még sok dolgom van.

Azzal kezét fogott Paullal, majd elköszönt újdonsült ismerősétől.

– Örültem a szerencsének, Olga.

– Én úgyszintén.

Ezzel Simon elment.

– Nos, Olga? Megiszunk akkor valamit? – kérdezte Paul csábító tekintettel.

– Hát, ha szeretnéd, Paul.

– Szeretném.

Nem sokkal később együtt hagyták el a tüntetés helyszínét. Paul s Olga betért egy kávézóba, és hosszasan elkezdtek beszélgetni a jövőről.

VII.

(2050. február eleje – Ausztria, Bécs)

Amíg Julia a fiával anyja házához igyekezett, bekapcsolta a tv-t az autójában. Persze csak a hangokra figyelt, ugyanis inkább vezetett ilyen veszélyhelyzetben manuálisan, minthogy életét egy robotpilótára bízta.

– A vízszint elérte a kritikus tizenkilenc métert! A Duna most rekordot dönt. Soha nem volt ilyen magas a vízállás a folyó történetében. A gát több helyen megrepedt, főleg a hegyesztéseknél és a csavaroknál – harsogta a tv. – Már Budapest és Pozsony is veszélybe került! Utóbbi gátjai csak fele olyan vastagok, mint az osztrák vonal átlaga, és tudjuk, mit jelent ez.

Juliát kirázta a hideg. Hiszen több ismerőse is Pozsonyban lakik. Mi lesz most velük? Egyáltalán mi lesz most saját magával?

Ekkorra már csak két sarok választotta el az anyjától, de újabb akadályokba ütközött. A gátőrség lezárta a másodfokú árvízkezülség kihirdetésekor az utcákat. Senki se léphetett be, akinek nem volt rá engedélye. Az úttorlasz körül, ami Julia előtt volt, legalább harmincfős tömeg állt, amiből mindössze hatan voltak gátőrök, és még két rendőr. Bár mindegyiküknél volt egy pisztoly, és a gátőröknél sokkoló is, Julia nem félt előrébb haladni a kocsijával. Tudta, ez az egyetlen lehetőség afelé, hogy biztonságba helyezhesse anyját. Az apját már elvesztette a globális felmelegedés miatt. Nem bírná ki, ha most az anyja is erre a sorsa jutna.

Alex nyugodtan ücsörgött hátul. Ennyi évesen még nem tudta igazán felfogni, mi történik. Egyszerűen csak bekötötte magát, és várta a fejleményeket.

Az autó lassított, mikor a torlasz mellé ért. A tömeg többi része is a belépést követelte, a veszéllyel nem törődtek. Legtöbbjük a másodfokú közlekedési zónáján belül lakott, és magával akarta vinni, amit csak lehet. Ami csak menthető az árvízről.

A televízió közben tovább folytatta híradását, melynek hangvétele csak még inkább megrémisztette a lakosságot.

– Most érkezett a hír, hogy a gát repedései tovább nőttek. A víz mostanra nem kétséges, hogy át fog törni. Úristen! Még sohasem volt ilyen! Harmadfokú árvízkezülség! Bécs városát evakuálják! Istenem, mi lesz most velünk! Hiszen én is bécsi vagyok! – bár a tévé riporternek csak most esett le szerencsétlen helyzete, a város polgárainak nagy része már felkészült a kitelepítésre.

A gond csak ott volt, hogy minderre több óra kell, míg a gát nem tart ki tovább néhány percnél. Julia Rheims viszont nem tántorodott el céljától. Óvatosan, szinte csak lépésben megközelítette a fekete gépkocsijával az útzárat. Ő volt az egyetlen, aki autóval akart bejutni.

Egy egyenruhás férfi nyomban oda is lépett hozzá.

– Sajnálom hölgyem, itt nem mehet át. A várost hamarosan evakuáljuk. Kérem, forduljon vissza – mondta, és nyomatékosan a kezét a sokkolójára helyezte.

Julia bólintott, és vagy úgy tíz métert visszatolatott. A tömegben lévő emberek, akik a belépésüket követelték, már látták a jeleket, amik a következő egy perc eseményeire utaltak. Szótlanul félreálltak az autó elől. Az őrk nem sejtettek semmit. Örültek, hogy a tömeg végre megérti, nem juthatnak be a lezárt zónába. Amelyik pedig nem a tömeggel törődött, az az eső miatt bosszankodott. Julia elszánta magát. Most az egyszer megszegi a törvényt, most az egyszer kockára teszi a fia életét.

Lenyomta a gázpedált.

A gátőrök csak akkor vették észre, hogy gond van, amikor hangos motorzajt hallottak. Julia autója dübörgött. Fékcsikorgás következett, majd reflexszerű elugrás a jármű elől. Az autó áttörte a torlaszt, és elsodort egy gátőrt. A két rendőr a kerekre lőtt, de csak a jobb hátsó lámpát sikerült végérvényesen tönkretenniük.

– Állj! Álljon meg! – kiabálták Julia után.

Ám mindez már hiábavaló volt, a vakmerő mutatvány sikerült Juliának. Ő persze nem volt olyan buta, hogy megálljon nekik. Tovább hajtott, és immár nem állhatott az útjába senki sem. Nem sokkal később pedig meg is érkezett Olga Rheims lakásához. Az emeletes társasház körül homokzsákok álltak, de a víz még nem érte el az utcát. Julia sietve kiszállt az autóból, felkapta Alexet, és besietett a házba. Olga még mindig magában merengett az emeleten, így észre sem vette, hogy lánya megérkezett.

– Anya! Jól vagy? – kérdezte Julia az ablak előtt álló szülőjétől, aki melankolikus arccal nézte a távolban látszódó árvizet.

A kérdésre Olga felébredt az elmélkedéséből. Sötét ruhába volt burkolózva, és zárkózottan élt itt. Immár nem az útra tekintett, hanem gyermekére, és unokájára. Elmosolyodott, majd megsimogatta Alex feje búbját.

– Persze, hogy jól, lányom... persze. És ti?

Juliának az az érzése támadt, mintha anyja nem is vette volna észre, mi történik párszáz méterrel odébb. Hogy Bécs városa a megállíthatatlan vízözön ellen harcol.

– Anya, sietnünk kell! Jön a víz! – kiabálta Julia.

– A víz mindig jön, gyermekem.

A lány nem értette, miért ilyen az anyja. Mintha megőrült volna Olga. Lehet, hogy tényleg megőrült? Vagy csak agyára ment a természet elleni háborúskodás?

– Anya, kérlek, szedd össze a holmidat, és tűnjünk el innen.

– Kislányom – csitítgatott a nagymama, még mindig mosolygós arccal, és higgadt, hétköznapias tekintettel. – Én itt lakom. Ugyan hova mehetnék?

Még mielőtt azonban a vitatkozás tovább folytatódhatott volna, az unoka közbeavatkozott.

– Anyu, nézd! – szólt Alex, és az út felé mutatott.

Mindannyian odafordultak. Julia és Olga nyomban megtudta, mire hívta fel figyelmüket Alex. A víz áttörte a fémgátat, és az utcákon levő homokzsákokat egyszerűen elmosta. Az eddig serényen dolgozó munkások most pánikszerűen menekültek a védművekről, már nem volt remény. A lezárt utcán egy rendőrautó össze-vissza kormányozva próbálta bevenni az Olga háza előtt lévő, csaknem derékszögű kanyart. Elsodort egy menekülő lakos, felborított egy postaládát, majd eltűnt.

Bécs sorsa megpecsételődött. Ahogy Pozsony és a többi Duna menti település is. Már estefele volt, éjjel még nehezebb lesz az evakuálás és a mentés. A víz mindent el fog önteni, ez nem kétséges. Talán két hét sem kell, és a folyó visszahúzódik a medrébe, de addig az emberek ezrével fognak meghalni, a város pedig óriási károkat fog elszenvedni.

Juliának viszont nem ez járt a fejében. Ő csak arra gondolt, hogy épségben tudja a még megmaradt családját, ehhez pedig az kell, hogy mihamarabb elhagyják a rémálommá vált fővárost.

Szótlanul megfogta Olga és Alex kezét, és kifelé rohant. A többiek alig bírtak lépést tartani vele, de ő nem állt meg még az Istennek sem. Tovább rohant, immár lefelé a fa lépcsőn, majd kinyitotta anyja házának ajtaját. A víz elmosta a fél utcát, és pár másodpercen belül Olga házához ér. Még csak néhány centis volt, de egyre nagyobb hullámban jött.

Ezt látta Julia. Alex lihegve beült a kocsi egyik hátsó ülésébe, Olga pedig lassan, óvatos mozdulatokkal, némán az anyósülésre. Julia pedig figyelmen kívül hagyva az automatikus üzenetet, miszerint kapcsolja be a biztonsági övet, gázt adott.

– Gyerünk már, te tragacs! – ordította a kocsi műszerfalának.

Az autó ugyanis csak nem akart menni. Az akkori gépeket nem arra tervezték, hogy nyirkos úton hajtsanak vele, és hogy azokkal pár pillanaton belül el lehessen hajtani egy

katasztrófa elől. Nem beszélve arról, hogy Juliát és a többieket is annyira elöntötte az adrenalin, hogy nem tudtak teljesen összeszedetten gondolkodni. Julia alig találta meg a kocsi kulcsát a zsebében.

A víz szintje közben tovább emelkedett. Váratlanul egy hatalmas hullám tört előre a Duna felől, és nekicsapódott Olga házának. A gyönyörű ablaküvegek azonnal széttörték, a lakást elöntötte az ár. Immár vagy úgy három-négy méteres is lehetett csak az utcában.

Az autó lassan elindult, a figyelmeztetés pedig abbamaradt. Julia lükkverbe tette az autót, majd gyorsan megfordult vissza, a volt útzár felé. Még épp időben ahhoz, hogy Olga immár csak egykori házának, üveglakainak repeszai ne érhessek el az autó gumikerekét. Ugyanis ekkorra a víz elérte a házat, és csak pár méter kellett, hogy Juliáék autóját ne mossa el. Amint Julia bevette a kanyart, és letért az utcából, a víz már nem követte. Az csak egyenesen ment, általános pusztítást hajtva végre az osztrák fővárosban.

A polgárok pánikba estek, és az utakon próbáltak menekülni. Hiába. Az összetorlódott kocsisor nem hagyott maga mellett egy szem helyet sem a gyalogos áradatnak. A Rheims család kocsija is több járókelőt elsodort, de tovább folytatta az útját. Julia tudta, hogy mihamarabb ki kell érniük a belvárosból, ám ez nem lesz könnyű. Autó autó után, totális pánik és fejetlenség. A rendőrök csakúgy menekülőre fogták, mint a civilek. Senki sem tudott megálljt parancsolni a víztömegnek.

– Merre megyünk? – kérdezte Alex az anyjától. Hangosan mondta, hogy meghallja, az autó ugyanis legalább kétszer olyan gyorsan ment, mint a megengedett sebesség.

Mindenfelől mély zörejek hallatszottak, a házak kezdték megadni magukat a víznek.

– Mindegy, csak el innen! – válaszolta Julia. – Ki kell jutnunk Bécsből!

Ezt is akarták, és a masszív jármű jó vételnek bizonyult, hiszen most könnyedén törte át a kordonokat és birkózott meg az utcán szanaszét heverő tárgyakkal, míg végül meg nem állt az egyik bécsi autópálya felhajtójánál. Persze nem szándékosan lassított le, majd állt meg Julia. Ha tehetne volna, meg sem áll az Alpok hegységéig, de más volt a helyzet. Autósok ezrei próbálták meg egyidőben elhagyni a várost, amint meghallották a szirénák zúgását, és a tv illetve rádiók vészadásait, miszerint harmadfokú evakuálási készültség van, tehát az egész várost kiüritik. Persze a gátórség és a város rendőrsége nemegyszer elpróbálta már ezt a szituációt, de most egészen más volt a helyzet. A tervben ugyanis az egész kiürítésre két órájuk volt a hatóságoknak, és akkor nem esett az eső. Most viszont zuhogott, és alig maradt néhány perc, hogy a lakosság elhagyja az immár életveszélyesnek titulált Bécs városát.

Julia és családja néhány perc után ismét csöbörből vödörbe került, a víz pedig még korántsem állt meg. Az autópályán látszott, már senki sem tudja elhagyni a várost. Szerencsére ezt Julia időben belátta, és döntött.

– Kifelé! Gyerünk, kifelé a kocsiból! – kiabálta.

A hangja immár nem volt olyan, mint mikor még anyaként beszélgetett Alexszel az iskola előtt. Most már érdes volt, és félelem áradt belőle. Nem hiába. A látvány sokkoló volt már önmagában is. Pánikba esett tömeg, egymást taposó autósok, tv-s helikopterek, és katonai harci gépek a levegőben. Érthető volt Julia aggodalma. Az anyja elvesztette a teljes vagyonát, talán ő is. Annyijuk maradt, ami a táskáikban velük tart, és az autó, amitől most meg kell válniuk. Hogy miképp lesz tovább? Merre menjenek? Egyikőjük sem tudta.

– Hogy? – szolt kicsit később Olga.

– Azt mondtam... kifelé! El kell hagynunk az autót! – erősítette meg utasítását parancsolóan Julia.

Alex már rémült volt. Nem teljesen fogta fel, mi történik körülötte, de tisztában volt a helyzet súlyosságával. Még sosem látta ilyennek Juliát.

– De hát miért, anyu? Gyalog megyünk?
– Igen, Alex. Gyalog.
– Gyalog nem fogjuk tudni elhagyni időben a várost. Láttad a víz erejét. Rongybabaként dobálna minket, ha ideérne – ellenkezett a gyalogmama.
– Nincs időnk vitatkozni! Gyerünk, kifelé! – zárta le a vitát Julia, és ő maga el is hagyta a járművet.

Mindeközben azon tűnődött, mennyire jó lenne most neki is támaszkodnia valakire. Ha itt lenne a férje; ha lenne, akinek megfoghatná a kezét, akitől tanácsot kérhetne... De ő egyedül van. Ezt már megszokta. Neki kell törődnie a családjával, az anyjával és a fiával. Csak ők maradtak neki. Biztonságba kell helyeznie őket, távol a világ zajától.

Immár mindannyian kinn voltak a gépjárműből, és csomagok nélkül, mindössze Julia retiküljét vitték magukkal a hosszú útra. A többi kocsis csak nézte őket, és értetlenkedve csóválták fejüket. Talán nem akarták elhinni, hogy autóval nincs esélyük a túlélésre? Juliának látták rajtuk, amint eltűnődve gondolkodnak azon, hogy ők is hátrahagyják-e járműveiket.

Miután a Rheims család átért a sztráda másik oldalára, egy helikoptert pillantottak meg. Egy mentőhelikoptert, amit még órákkal ezelőtt küldhettek ki az autópályához, valami tömegkarambol miatt. Így már érthetővé vált a hatalmas dugó. Nemcsak a vízözön-pánik okozta a torlódást. Mindenesetre volt egy helikopter, benne egy pilótával, és elég üzemanyaggal ahhoz, hogy Juliát és családját egy biztonságos helyre szállítsa. Nem is kellett ennél több. Julia nem váratott tovább magára. Elindult a helikopter felé, családtagjai pedig félve, de bizakodva követték őt.

A baleset helyszínére már nem sok minden emlékeztetett. A rendőrök eltűnhettek, mert egy sem volt ott, és még csak be sem krétázták az aszfaltot, ahogy az szokás volt. Két mentős és két pilóta maradt, előbbieket piros öltözékben. A mentősök egy sérültet próbáltak újjáéleszteni egy betegágyon mindössze egy méterre a helikoptertől. Egyikük egy szőkés hajú, másikuk rövid, barna frizurával rendelkező férfi volt. Mindketten jó fizikummal rendelkeztek, de a megszokott egészségügyi nyugalom helyett mindketten feszültek voltak.

– Három, négy, öt... - hallatszott az egyik mentős számolása, ahogy az a haldokló mellkasát nyomkodta.

Julia tartott attól, hogy a látvány sokkoló lehet a fiának, sőt még talán neki is, de nem kockáztathatott. El kell hagynia a várost, ami önmagában legalább annyira sokkoló, mint a vérbefagyott, összevágott ember alakja. Újra megfogva két kezével rokonai karjait, odalépett a mentősökhöz.

– Maguk meg mit csinálnak? – kérdezte a megszeppent Alex.

A mentősök nem eszméltek fel azonnal. Az viszont, aki a pulzusmérő műszert, és a mini lélegeztetőgépet figyelte, egy pillanatra levette szemét a gépekről, és a fiúra nézett.

– Nem látod? Újjáélesztjük! – a barna hajú férfi nem is erőlködött azon, hogy távol tartsa az idegeneket.

– De hát azt nem defibrillátorral szokták?

– Defibrillátorral? Nos, kérlek, igen, azzal. De tudod, valamelyik őrült autós ellopta.

– Odaadták neki? – kérdezte naivan ismét Alex. Julia szólni akart, hogy fejezze be a kérdezősködést, de ő magát is érdekelték válaszok, így végül nem szólt egy szót sem, ahogy azt az anyja is tette.

– Dehogya is! De tudod, szerintem te sem packáznál egy olyan fickóval, aki egy pisztolyt tart a kezében – magyarázta a mentős.

Ekkor sípoló hang következett. Az újjáélesztés egy rövid ideig sikerült, majd a beteg ismét „meghalt”. Bár már eddig is az lehetett, ha nem is teljesen.

– Elvesztettük! A francba! – ordította a másik, szőke hajú mentős, és a földhöz vágott egy fertőtlenítőszert. A keze csupa vér volt.

Juliónak nem volt ideje szemügyre venni a mentősöket. Egyszerűen csak odament hozzájuk, és megkérdezte tőlük, amit már rég meg akart.

– Maguké az a helikopter?

A másik, szőke hajú férfi gyanakodva figyelt fel a szavakra.

– Mégis miért?

– Elvinnének minket? Kérem.

Julia Rheimsen látszott, mennyire kétségbe van esve. Hogy valóban szüksége van a segítségre, és hogy mennyire reménykedik a lehetőségben.

Ám mindez a mentőst nem hatotta meg.

– Nem – utasította el az ajánlatot mogorván a szőke hajú férfi. – Szó sem lehet róla.

– Kérem, legalább a fiamat hadd vigyék magukkal. Ne hagyják itt, ebben a városban – rimázkodott Julia, miközben Olga továbbra is csak némán állt.

A mentős hajthatatlannak tűnt.

– Nem, és nem!

A társa, aki közben letörölte magáról a vért, és végre kissé megnyugodott az után, hogy elvesztette a sérültet, más véleményen volt.

– Hé, nem lehetne, hogy mégis... – próbálkozott a barna, zselézett hajú fiatalabb mentős.

– Nem! Már megmondtam, hogy nem!

– De hát miért? – szólalt meg ismét Julia.

– Mert nem férnek be. A beteg elfoglalja a helyet.

– A beteg? Hiszen ő meghalt! – válaszolta Julia, kitárt tenyereit a hullára mutatva.

– Nekem még egy betegem sem halt meg, és nem is fog! Kórházba szállítjuk, ahol...

– Ne akadékoskodjon ember! – tört ki magából végül a rémült édesanya. – Hát nem látja, hogy nincsenek már kórházak? Ha egy percen belül nem szállunk fel, akkor előtt minket a Duna! Na!

A mentős láthatóan meglepődött ezen a makacsságon, és nyomban békülékenyebb hangnemre váltott.

– Hölgyem...

– A nevem Julia!

– Julia... - kezdte megint a szőke. – Nézze, én csak a kötelességemet...

– Kérlek, Hans – vágott közbe a barna hajú. – A betegen már úgy sem segíthetünk.

Mentsünk meg helyette mások életét, ha már az övét nem tudtuk.

Erre a szőke elgondolkodott, és a feje is mintha már nem lett volna olyan dühvel telt. Talán nem akarta beismerni magának azt, hogy a sérült halott, de kénytelen volt.

Aztán megszólalt.

– Oké, oké. Jöhetnek. De nekem ne nyafogjanak, hogy szűk a hely! Megértetted, kisöcsi? – nézett a mentős Alexre, aki erre csak bólintott.

Anélkül hogy hátranéztek volna, elindultak a helikopter felé.

A beteg így az autópályán maradt, rajta a halott emberrel, akinek még megadták a végtisztességet, majd az autók legnagyobb döbbenetére otthagyták, mint valami szemetet.

Olga, Julia, Alex, a két mentős és a két pilóta viszont már a helikopterben volt, és csak a felszállásra vártak.

– Ők kik? – kérdezte az egyik pilóta. – Nem ők szenvedtek balesetet!

– Ez igaz, de már csak őket tudjuk megmenteni! Gyerünk! – válaszolta a barna hajú.
Nem kellett ennél több a pilótáknak. Beindították a gépet, ami aztán elindította a rotort.
A gép lassan emelkedni kezdett.

– Hova menjünk? – szólt ismét a pilóta.

– Bárhová, csak el Bécsből! – mondta Julia.

Az ajánlatot a többiek is elfogadták.

A helikopter így elkezdett megfordulni, és az orra szép lassan már nem a belváros felé nézett.

Az ablakok, amik mellett Juliáék ültek viszont még pár másodpercig igen, így a család összes tagjának lélegzetelállító látványban lehetett része.

Mindenfelé elárasztott utcák, hömpölygő áradat, ami épp most érte el a halálpánikba esett, sztrádán rekedt autósokat. A füstoszlopok, amik az ipari negyed felől szálltak fel, lassan elhalványodtak, majd el is tűntek. A belváros már nem látszott. A víz összezúzta a folyó közelében fekvő házakat, és megállíthatatlannak tűnő dühvel árasztotta el a várost és annak lakóit. A székesegyház, a felhőkarcolók és a magas irodaházak tetején százak várták, hátha értük is jön majd egy mentőhelikopter.

Senki sem indult, hogy kimentse őket.

Így festett Bécs, 2050 februárjának egyik napján. Azon a napon, amikor a város örökké meghalt, és porrá lett. Mikor utcái megfagytak, és többé nem lángolt bennük az osztrák mámor és jókedv. Így festett Bécs, mely nem az utolsóként került azon nagy, európai fővárosok sorába, amely a globális felmelegedés áldozata lett.

VIII.

(2050 február közepe, a GVH épületében)

A hír, miszerint Bécs városát elöntötte a Duna, és a többi település, amely eme folyónál feküdt sem járt jobban, megrázta a világot. Soha nem hitték volna az emberek, hogy mindez bekövetkezhet, most mégis át kellett élniük.

A médiának nem volt szüksége többre, mint húsz másodpercre, hogy a tragédia hírért szétkürtölje a nagyvilágban. A tv, a rádió, az internet, és minden újság – még a pletykalapok is – ezt harsogták. A rémület és a bizonytalanság lett úrrá az embereken. Bebizonyosodott ugyanis, hogy mindez megtörténhet, és mindenki attól tartott, hogy ő lesz a következő áldozat. Az eddig is oly ingatag nyugalom végleg megbukott.

Ausztria pedig összeomlott.

Az osztrák miniszterelnök lemondott a teljes kabinettel együtt, mivel nem sikerült nemzeti egységkormányt kialakítania, így a köztársasági elnöknek időközi választást kellett kiírnia Ausztriában. Ám a tervezett választásokig még sok volt hátra, a szétdúlt utcákon pedig a romlásba taszított csőcselék megkezdte a fosztogatást. Az erőszak pillanatok alatt elterjedt az egykor oly nyugodt államban, így a köztársaság elnöke kénytelen volt bejelenteni a szükségállapotot.

A demokrácia a közép-kelet-európai országokban súlyos válságba került mindössze egy nap alatt.

A politika mellett egy másik tényező is súlyos károkat szenvedett. A gazdaság Ausztriában és Magyarországon összeomlott. De a többi állam sem járt sokkal jobban. A cégek és az ipar, amelyek a Duna-menti városokban voltak, sorra veszítették el részvényeik

értékét. Az infláció óriási volt. Míg reggel egy gyermeknek nagy nehezen sikerült egy pékségben kenyeret szereznie, estére ennek az alapvető élelmiszernek az ára megsokszorozódott. Az euró, és más, európai pénznemek mind-mind legyengültek, és elvesztették stabil pozíciójukat a világgazdaságban. Beköszöntött az újabb gazdasági válság.

Az emberek vallásba vetett hite óriásit esett. Nem hitték el, hogy ha van Isten, akkor ezt hogyan engedheti meg. A szabad akaratról persze megfeledkeztek. Már eddig is csökkent a vallásos emberek száma, de ezek után soha nem látott mértékben zuhant le. A Vatikán is válságba jutott emiatt. A pápa bár tartott szentmisét az elhunytak lelki üdvéért, ez már korántsem volt elég a világnak.

A menekültáradatról nem is beszélve. Ausztria egy része teljesen víz alá került, így az ottani több százezer embernek el kellett hagynia az otthonát. Az osztrákok a német segítségben bíztak a legjobban, hiszen a többi szomszédos állam, mint Szlovákia vagy Magyarország is súlyos problémákkal küzdött az áradat után, és persze előtte. Svájc továbbra is független akart maradni. Olaszország pedig már régen szóba sem jöhetett, mivel a tengerszint miatt pár éve ő maga kért segítséget Ausztriától. Maradtak tehát a németek, akiknek viszont ott volt a sok illegális bevándorló, plusz a külföldi munkások. Így tehát elutasította Ausztria kéréseit a határok megnyitására vonatkozóan. Az osztrákok utolsó reménycsillaga az Európai Unió volt. Habár a szervezet egy hetvenéves ember szemével nézve már csak árnyéka volt egykori önmagában, a lehetőség még mindig megvolt arra, hogy a nemzetközi segítséggel visszaállítsák a nyugalmi állapotokat szerte a kontinensen. Ám az EU döntésére várni kellett. A bürokrácia rögzös útvesztői, a viták és fellebbezések labirintusai nem engedték meg, hogy csak úgy, haladéktalanul megsegítsék a gondban lévőket.

Az osztrákok magukra maradtak a legnagyobb bajban. Ez pedig megdöbbenetete a világot.

Főleg a GVH alkalmazottait.

– Hát, Fang, nem hittem volna, hogy mindez egyszer meg fog történni – vélekedett William Lester.

A GVH nyolcas szintjén épp étkező alkalmazottai a konyhai kivetítőkön nézték végig az osztrák főváros lélegzetelállító haláltusáját, majd a rettentő fejleményeket. Sokan voltak ott, köztük Fang Sen is, a kövér kínai.

– Sok mindent nem hinne az ember, mégis megtörténik – válaszolta pár pillanat múlva a képernyőt figyelve Sen.

A nyolcas szinten lévő, emeleti résszel is ellátott, aulaszerű, menzára emlékeztető ebédlő egyfajta „szabadidőterem” volt a GVH-ban dolgozók számára. A konyhában finom ételek készültek, a négyes asztaloknál pedig már megvoltak a szokásos csapatok, mint amilyen Lester és Sen is volt.

Mindketten civil ruhában voltak, és épp salátát ettek. Ám másokkal együtt ők is félbehagyták az étkezést a Híradó idejére.

– Fang, figyelj rám, légy szíves – kérlelte társát a vörös hajú Will, akit láthatóan töprengésre sarkalltak a látottak.

– Igen, barátom?

William még jobban elkomolyodott, így hát Fang is így tett.

– Nem érzed úgy, hogy ez egy jel? Egy jel, melyet a sors vagy bármi más küld nekünk? Úgy érzem, hogy túl lassan dolgozunk – magyarázta a brit tudós.

Fang értetlen arcot vágott. Nem akarta kimondani, de mégis megtette.

– Túl lassan? – suttogta Will fülébe. – Szerinted mit kellene tennünk? Már így is agyonhajszolnak minket! Ne légy ostoba Will, és még inkább ne légy (hamari!)?

– Nézd, Fang, én nem az időre értettem. Arra, hogy többet kell teljesítenünk a geroldiummal. Az az anyag az utolsó lehetősége az emberiségnek.

Ezek a szavak Fang számára már elcsépeltek voltak. Visszadőlt a székébe, és így nagyobb távolságból folytatta a bizalmas beszélgetést.

– Tudod, Lester, fura vagy. Egyszer azt sajnálok, hogy idejutottál. Máskor olyan vagy, mintha te magad szeretnéd megmenteni ezt az átkozott világot. Nem értelek, barátom.

– Én csak azt mondom, hogy tehetnénk többet is.

– Van is, aki tesz – válaszolta valamiféle utalással a kínai.

Fang feltápáskodott a székéből, majd elment, ügyet sem vetve Williamre, aki így ismét a kivetítő sugározta, katasztrófafilmbe illő jeleneteket figyelte.

Pár szinttel lejjebb az épületben egy másik páros beszélgetése folyt. Emilia Wirdengren „felettese”, az elegáns, öltönyös fickó, Andrew Dawson irodájában volt. Csak nemrég érkezett meg, de amint belépett a szoba ajtaján, Mr. Dawson figyelme rögtön rá irányult.

– Emilia, na végre, hogy leért. Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezte Andrew.

– Nem tudom, uram, látta-e, mi történik Európában. A kormányok...

– Láttam, Emilia, és biztosíthatom, már megtettem a szükséges lépéseket az ügyben.

Andrew elővette whiskys poharát, töltött magának az italból, majd várta, hogy Mrs. Wirdengren reagáljon a szavaira.

– Ha nem veszi tolakodásnak, uram. Mégis mik lennének ilyenkor a szükséges lépések?

– Hamarosan megtudja, Emilia. – válaszolta kitérően Andrew.

Igaza is volt, ugyanis bár Emilia ismét kérdezni szeretett volna, mégse tette. Mégpedig azért nem, mert az irodába pont ekkor lépett be egy „ismerőse”. Nem is akármelyik, hanem Arthur C. Sigmund, a maga barna szemeivel, és telt, kissé ráncos arcával.

– Óh, Mrs. Wirdengren! Micsoda megtiszteltetés! – üdvözölte a tábornok.

Emilia nem méltatta a tisztet válaszra. Egyszerűen, és egy kissé sznob módon csak állt egy helyben.

– Foglaljon helyet, tábornok úr – szólt az öltönyös.

Sigmund tábornok le is ült. Ugyanabba a fotelbe, ahová nemrégiben is, és ugyanúgy, ahogy akkor.

– Még mindig megvan a dosszié, tábornok úr? – érdeklődött Andrew.

– Hát persze – válaszolta amaz. – Biztonságban tárolom, senki sem férhet hozzá. Ám – tette hozzá fennhangon –, a mostani váratlan európai események aggasztóak számomra, tudatában a dossziában található adatoknak.

– Jómagam is osztom a félelmét, Sigmund tábornok – helyeselt elismerően Andrew, miközben a titkárnője továbbra sem ült le. – Ön, mint az Egyesült Államok Európában állomásozó csapatainak parancsnoka, bizonyára többet is lát át a helyzetből. Pont ezért fogadtam váratlan meghallgatási kérelmét.

– Én köszönöm a meghívást – hálálkodott a tábornok, egyszer az öltönyösre, másszor a láthatóan ellenszenves Emilia Wirdengrenre pillantva.

Emilia úgy érezte, kínos helyzetben van. Leülni nem akar, hiszen láthatóan felesleges a beszélgetésben, meg amúgy sem szívleli a katonákat, állni viszont kényelmetlen is, és zavaró.

– Ha nincs más hátra, uram, akkor én távoznék – javasolta, mintegy megoldásként.

– Hát persze. Elmehet. Majd még hívom – válaszolta Andrew.

Ezzel Emilia elhagyta a termet.

– Igencsak kellemetlen egy nőszemély. – jegyezte meg Sigmund.

Mivel négy szemközt voltak, Mr. Dawson bizalmasabb formájába váltott át a csevegésnek. Tegeződni kezdett.

– Szerinted. Szerintem viszont a legjobb titkárnő a világon.

– A világról jut eszembe, Andrew. Van itt valami, amihez elengedhetetlenül szükségeltetik a te támogatásod is.

Andrew furcsálkodva meredt beszélgetőpartnerére.

– Mégis mire gondolsz?

A tábornok elővett egy tiszta, bőrkötésben lévő vastag, vörös borítású dokumentumot.

– Ezt – mutatott Arthur a dossziéjára.

– És „ez” mégis mi?

– Egy terv. Vagy, mondhatni, egyfajta meghatalmazás. Mint ugye tudjuk, Bécs mondhatni elpusztult, és Budapest, illetve Pozsony is súlyos károkat szenvedett. Az elmúlt napokban a kormányok képtelenek voltak helytállni, sőt, az osztrák már meg is bukott!

– Ez mind igaz.

– Nos, éppen emiatt az ottani rend megrendült. Az európai államok csak két éve vezették be vissza az általános hadkötelezettséget. Emiatt gyengék a csapataik, tapasztalatlanok, és egy esetleges polgárháborús helyzetben képtelenek lennének fenntartani a rendet.

– Ezzel mire célzol, Arthur? Fel akarod használni a csapataidat?

– Az USA-csapatokra gondolsz? – a tábornok ekkor felnevetett. – Ugyan már! Azokat az Egyesült Államok biztos, hogy nem fecsérelné el támogató csapatokként.

– Hát akkor?

A tábornok összeszedte a gondolatait, majd tálalta a tervét.

– Nos, pontosan erre kell a támogatásod. A honi erők, még az USA-csapatokkal kiegészülve sem lennének képesek feltartóztatni a szélsőségeket. Az anarchisták az utcákra hívják az embereiket, a szélsőjobb már fegyvereket vásárol, nem beszélve a szimpla vandálokról. Ha nem teszünk valamit, mégpedig mihamarabb, egész Európa káoszba fog süllyedni.

– Igen, ez igaz – Andrewnak nem jutott eszébe jobb válasz az elhangzottakra.

– Tudom, hogy rengeteg a dolgod – folytatta a tábornok –, de ez tényleg nagyon fontos.

– És mi a helyzet az EU-val?

Sigmund tábornok csak egy hümmöt engedett meg magának, és szánakozóan tekintett beszélgetőpartnerére.

– Az EU? Ugyan! Egyre jobbakat kérdezel. Az EU nem más, mint egy saját bürokratikus labirintusában eltévelyedett, nagyképű szervezet, aminek már csak névleges a hatalma. Mióta a parlamentnek még komolyabb jogköröket adtak, a képviselők szinte már semmiben sem tudnak megegyezni. Ahelyett, hogy a határaikon belüli válságokkal lennének elfoglalva, leköti őket az orosz-kínai határvita fejleményei.

A tábornok elővette drága, ezüst és kék színű golyóstollát, és átadta az öltönyösnek, majd folytatta magyarázkodását.

– Szóval, mivel az ottani kormányzati erők a menekültekkel vannak elfoglalva, és az EU már mondhatni „összeomlott” az ultranacionalisták miatt, az egyetlen kézenfekvő lehetőség az ENSZ, a NATO és minden más, nemzetközi egység bevetése, és azok áthelyezése az érintett országokban – rövid szünetet hagyott, hadd dolgozza fel a GVH vezetője az elhangzottakat, majd folytatta. – Ez mind benne van a dossziében.

Andrew nem értékelte azon nyomban a dolgot. Mérlegelte a helyzetet, látszott rajta, hogy erősen töpreng. Valóban súlyos ügyről kellett döntenie, és mégpedig nagyon hirtelen.

– Ezt át kell gondolnom.

– Nincs időnk. Intervencióra van szükség.

Csend következett, melyet később Andrew tört meg.

– Mi lenne, ha aláírnám? Csak úgy kérdezem.

– Nos, megalakítanánk a Szövetséges Békefenntartó Erőket. Angol rövidítésén az APF-et, vagyis az Allied Peacekeeping Forces-t.

– APF? – vonta fel szemöldökét Mr. Dawson, és összeérintette ujjainak hegyét.

– Igen. A feladatuk a katonai beavatkozás lenne. Persze a béke érdekében.

– Értem. És mit kezdenének Európában?

– Nos, ez egy nagyon bölcs kérdés. Az a helyzet, hogy a kormány erőivel karöltve visszavernék a terroristákat, az ultranacionalistákat, és a lázadókat, akik ilyenkor bújnak ki a fészkükből, hogy kirabolhassák az árván hagyott üzleteket az elárasztott és evakuált vidékeken.

– Valóban csak erre lesznek használhatóak? – kérdezte Andrew, nem kis aggódással a hangjában. – Ez hatalmas szerkezeti átalakításokat visz magával, nem beszélve a pénzről. Nem mellesleg, óriási katonai erőről beszélünk, és ne feledjük el, hogy az említett szervezetek jócskán messze állnak egymástól. Az ENSZ, a NATO és akármi más nem ugyanaz!

A tábornoknak el kellett ismernie, rengeteg érv látszik felállni a terve ellen. Habár csapatával együtt minden részletet aprólékosan kidolgozott, ez nem számított. Most először is az alapokat kellett leraknia és alátámasztania.

– Andrew – szólt közeledő hangnemen. – Hát mi másra lehetne használni katonákat, ha nem harcra és rendfenntartásra? Teszem hozzá, ha egyáltalán összejön a dolog, hiszen ne feledkezzünk meg a bürokratikus akadályokról! Én nem egybeolvasztani akarom a szövetségeket és a csapatokat, hanem egy, közös ügy zászlaja alá állítani őket, hogy megteremtsék a békét a Földön. Azon a bolygón, melyet te is minden erőddel meg akarsz menteni.

Mr. Dawson nem kívánt tovább vitatkozni. A tények, a szavak magukért beszéltek. Habár csak egy rövid beszélgetés volt, számára mindent világossá tett. Döntenie kell, mégpedig mihamarabb.

– Rendszerben van, támogatom.

A tábornok alig bírta leplezni örömét.

– Továbbá kellene némi pénz is a GVH-tól – folytatta kunyerálását. – Anyagilag is a te segítségedre szorul ez az ügy.

– Lehetetlen – hördült fel a GVH vezetője. – Minden erőforrásunkat a Védőpajzsra áldozzuk.

A tábornok mintha valami őszintét akart volna erre mondani, de inkább folytatta a győzködést.

– Viszont erre is szükség lesz. Nézd, Andrew... te okos vagy, biztos, hogy elő tudsz valahonnan teremteni egy bizonyos összeget. Nálad, a pénz emberénél ez nem akadály.

Andrew nem örült, hogy így hívja a beszélgetőpartnere, ám az évek folyamán már jól megtanulta, hogy félre kell tenni a személyes dolgokat egy társalgásnál vagy egy megbeszélésen. Most is hamar elhessegette a zavaró indulatokat, és bölcsen próbált válaszolni.

– Ám legyen, megteszem a szükséges lépéseket. De ne feledd, a nyers erővel nem mindig lehet legyőzni az ellenfeleinket!

Sigmund tábornok szelíden bólogatott.

– Ezt észben tartom, barátom – majd kezet nyújtott Andrewnak, aki azt készséggel elfogadta.

Még egyikük sem sejtette, hogy ezzel a tettükkel mekkora lavinát indítanak el.

IX.

(2050. február eleje-közepe, Ausztria)

Tíz perc sem kellett, és a helikopter leszállt Baden városában, ami egy Bécshez közeli település. A légimentők földi kollégái már várták a helikoptert, és benne a sérülteket. Nagy meglepetésükre viszont csak a pilótát, a két mentőst, és a Rheims család három tagját látták kikászálódni a piros helikopterből. Egyikük, egy orvos szaladt oda elsőként az utasokhoz, hogy megvizsgálja őket, de amint közelebb került hozzájuk, látta, hogy erre már nincs szükség.

– Mégis kik ezek? – kiabálta az orvos.

Egyrészt azért kiabált, mert felháborította az, hogy a helikopter egészséges embereket hozott, másrészt pedig azért, mert a gép propellerjei hangosak voltak.

– Nem láttad a híradót? – mondta a barna hajú mentős.

– Fél órája várlak benneteket – mérgelődött válasza helyett a doktor. – Mit kellett volna látnom?

– Bécszet elöntötte a Duna. A város gátjai nem bírták a nyomást. Az egész város víz alatt van!

Lassan elkezdtek kikászálódni az emberek a helikopterből.

– Úristen – hebegte az orvos alig hallhatóan, és ledöbbsent arccal. – És ezek kicsodák? – kérdezte.

– Ők? – mutatott a barna hajú Juliára. – A balesettől nem messze szedtük fel őket. Dugó volt az autópályán, így senki sem tudta időben elhagyni a várost autóval. A nő neve Julia Rheims. A gyerek a fia, az idős asszony pedig valószínűleg az anyja.

Miután tisztázták magukat, Juliának a mentősökkel együtt bementek az állomásra. Szép, rendezett épület volt, klímaberendezéssel és minden egyébvel, ami csak kell egy helikopterállomáshoz. Nyoma sem volt az elmúlt évek megszorító intézkedéseinek, a külvilágban kitörni készülő pánikhullámnak. Az állomáson lévő automatákból a Rheims család kapott kávét, édességet, chipset és néhány éhségcsillapító dolgot, majd megengedték nekik, hogy a rémület okozta fáradalmakat a pihenőszoba heverőin aludják ki.

Miután már sötétedni kezdett, Julia felébredt, és az ágya mellett ott ült az a kedvesebb természetű, erős alkatú, barna hajú mentős.

– A nevem Peter Boll – mutatkozott be bárminemű felvezetés nélkül, és térdeire támaszkodva barátságosan mosolygott.

– Julia Rheims – válaszolta Alex anyja, miközben összegyűrött papírzsebkendőjét szorongatta, mely a kezében maradt.

Egy ideig csak nézték egymást. Julia egyáltalán nem tudta, mit is mondhatna, a mentős pedig nem akart kínos kérdést feltenni.

– Jól van, Frau Rheims? – döntött végül a legegyszerűbb lehetőség mellett. – Tudom, ostobaság ilyet kérdezni, de azért...

– Igen, jól. És szólítson csak Juliának... Peter.

– Rendben. Tegnap nem volt időnk bemutatkozni. Sokkoló nap volt... Gondolom, még mindig a hatása alatt van.

Halkan beszéltek, nehogy a még mindig alvó családtagok kelletlenül felébredjenek. Nem is értették teljesen egymás szavait, és ez egy kissé zavaró volt.

– Nem inna meg egy kávét vagy egy csésze teát? – ajánlkozott Peter.
 Julia megértette a célzást.

– De, igen.

Peter nem váratott magára. Elment, hogy hozzon egy jó erős kávét Juliának. Meg se kérdezte milyet, csak egyszerűen elindult az automata felé.

Helyére Olga érkezett meg, aki csak ekkora ébredt fel az árvíz okozta sokkból. Leült Julia mellé, átölelte leányát, majd meg is puszilta.

– Megnyugodtál, kislányom?

– Nagyjából – szuszogta Julia. – Ilyenkor nem lehet megnyugodni.

Mindketten a sötét szoba másik végében szundító Alexre pillantottak, aki pont feléjük fordulva aludt az oldalán.

– Olyan nyugodt – jegyezte meg Julia, mire az anyja helyeslően bólintott egy alig észrevehetőt.

– Mit gondolsz, hova menjünk most? Alexnek gyógyszerekre van szüksége, és nekem is. Bécs nem biztonságos, az alpoki házunk pedig távol van.

Juliát meglepte édesanya kérdése. Olgát sose ismerte beszédesnek, és nem avatkozott bele a dolgokba már egy jó ideje, de most mégis oly keményen döfte ezt a kérdést Julia nyugodalmába, hogy nem vette észre: a lánya éppoly bizonytalan a jövőt illetően, mint ő maga.

– Nem tudom anya! Honnan tudjam? Nem vagyok mindentlátó isten – fakadt ki a teljesen meggyötört Julia, és ellökte a kezében lévő papírzsepit.

Felállt, hogy Peter után megy, de Olga átölelte.

– Óh, kislányom – nyugtatgatta. Évek teltek el azóta, hogy Julia felcseperedett, de ez az anyai ölelés most is éppoly biztonságérzetet ad, mint akkor.

A szőke hajú lány visszaült a helyére, és csillapodni kezdett a kirohanása.

– Talán... a legjobb lenne mégiscsak az Alpokba menni. Ott biztonságban vagyunk. Úgy sincs már sohase hó a hegyekben. Csak alig-alig.

– Én is így gondoltam – válaszolta Olga.

Ekkor ért vissza a két forró kávéval a kezében Peter, a mentős.

– Tessék, a kávéja, Frau Rheims. És önnek is hoztam egyet, asszonyom.

A mentős átadta a két, műanyag üvegben lévő kávét a hölgyeknek, majd elvette a sajátját is az automatából, és bement egy szobába, aminek az ajtajára nagy betűkkel az volt kiírva, hogy „adminisztráció”.

– Anya, visszamegyünk Bécsbe? – nyafogta a megszeppent Alex.

– Azt biztos nem, gyermekem. Az Alpokba megyünk. Tudod, nagypapa és nagymama régi házába – válaszolta Julia.

Ekkor jött vissza Peter. Kezében egy pénztárcát tartott, és kérdőn nézett a még mindig összezavarodott családra.

– Itt nem sokáig lehetnek – mondta. – Hova akarnak menni? Gondolom, Bécsbe nem.

Julia eképp válaszolt:

– Az Alpokba tartunk. Pontosabban Obergurgl-ba. Ott van az apám háza.

– Nem jó ötlet – ellenkezett a mentős. – Én inkább azt ajánlanám, hagyják el Ausztriát. Menjenek el Svájcba. Most ott a legbiztonságosabb.

– Miért mondja ezt? – értetlenkedett Olga.

– A helyzet kritikus. És nemcsak a Duna miatt, hanem politikailag is. A kormány képtelen lesz kezelni a helyzetet, a radikálisok pedig átveszik a hatalmat. Ne legyen igazam, de tartok tőle, hogy így lesz.

– Maga szerint mit kellene tennünk? – kérdezte nagy komolysággal Julia.

– A legjobb ha máris felszállnak a következő vonatra ami Nyugatnak tart itt, a városban, még mielőtt leállítanák a forgalmat. Van egy barátom a harmadik megállónál fekvő városban. Neki van egy szabad kocsija. Majd megkérem, hogy adja oda maguknak. Obergurgl és Svájc jó ideig egy irányban vannak, bizonyára beengedik önöket a szomszédok, ha úgy döntenének, hogy oda mennek.

Julia csak egyetértően bólintott. Rég találkozott olyan férfival, ki ennyire segítőkész egy nőhöz. Szóvá is akarta ezt tenni, de inkább megtartotta magának ezt a gondolatát.

– Miután megkapták a kocsit, azzal menjenek. De ne az autópályákon. A lehető legeldugottabb utakon, rendben?

– Honnan ismerem meg a barátját, és a kocsit?

– Előbbi bankár, mire odaérnek, már várni fogja önöket. Mindig öltönyben jár, ha nyilvános helyen van. Utóbbi kétezer negyvenegyes terepjáró, szürke. A márkáját sajnos nem tudom. Mondja azt, hogy Peter küldte, és akkor fel fogja önt ismerni a barátom. Tessék, itt egy kis segítség.

Peter átnyújtotta a tárcát Juliának, aki bátoritanul és kelletlenül, de végül átvette azt, és kinyitotta. Néhány száz euró volt benne, és egy lezárt boríték.

– Mi a neve a barátjának?

– Nem mondhatom meg, de adja át neki ezt a borítékot, persze felbontatlanul. Ez majd garantálni fogja a bizalmát önök felé. És akkor maguknak sem kell tartaniuk semmitől sem. Egyéb kérdés?

Senki sem szólt egy szót sem. Majd, mint aki nem akarja hagyni, hogy akár egy perc nyugalma legyen az embereknek, a helikopter-állomás szirénája megszólalt. A hangosbemondón keresztül egy férfi bemondta, hogy minden helikopternek azonnal fel kell szállnia. Nem volt meglepő, hiszen még mindig rengetegen vártak segítségre.

– Mennem kell – mondta lehangoltan Peter, és a háta mögé mutatott a hüvelykujjával. – Sok szerencsét az úthoz, és vigyázzanak magukra!

Kezet fogott a Rheims család mindhárom tagjával, majd elindult.

Julia felállt, és utána szólt:

– Remélem, még látjuk egymást!

Peter visszafordult.

– Sosem lehet tudni – válaszolta, és egy apró mosollyal az arcán végleg elhagyta a helyiséget.

Julia tudta, az út nem lesz egyszerű. A sokkoló katasztrófát túlélte a családjával együtt, ám épphogy csak egy lélegzetvételnyi idejük maradt kipihenni magukat. Most tovább kell menniük, istentudja merre, vadidegenekben bízva. Ki tudja, mit hoz a holnap?

„Sosem lehet tudni” – mondta magának Julia, miközben elismerte, ez nem is lényeges. Számára most, hogy eddigi élete véget ért, hogy a pénz mit sem ér, amikor a biztonságot és a nyugalmat nem lehet rajta megvenni, sem a barátokat, rájött, hogy csak egy a fontos: a család.

Nem sokkal később Julia kiment a sötét szobából, és a folyosó ablakán keresztül nézte, hogy emelkednek fel a mentőhelikopterek. Az egyikben ott ült Peter, ahol már várta őt a pilóta, és a mogorva, szőke hajú „barátja”.

Ahogy a gépek egyre magasabbra és távolabbra értek, úgy mosódtak el a bennük ülő emberek.

– Akkor, gyermekem... merre tovább? – szólalt meg néhány hosszúnak tűnő perccel később Olga, aki Alexszel együtt kijött Julia után.

A szép, szőke hajú édesanya elfordult az ablaktól, és ismertette a tervét.

– Elmegyünk egy hipermarketbe. Vesszünk mindent, ami kell az útra, felülünk az első Obergurgl felé tartó vonatra, leszállunk a harmadik állomáson, ahol vár Peter barátja, aki idead nekünk egy terepjárót, azzal pedig eldugott utakon eljutunk Obergurgl városáig, ahol már vár minket az új otthonunk.

Nagyon megnyugtató volt, ahogy mindezt nagy elszántsággal felsorolta. Most még nem gondolt, vagy nem akart rá gondolni, hogy ez persze nem lesz olyan egyszerű, ahogy azt ő és Peter eltervezte.

Azt a kevés holmit gyorsan összecsomagolták, amit sikerült magukkal hurcolniuk. Végül is úgy döntöttek, hogy mivel már elég sötét volt, inkább kibérelnek egy olcsó szobát a városban, és csak holnap indulnak. Az élelmet mindenesetre inkább még aznap megvették.

Baden egyik szupermarketjében nem azért nem találtak egyetlen liter tejet sem, mert a város nem egy még mindig termékeny vidéken feküdt, hanem azért, mert az eleve jóval nehezebben beszerezhető élelmiszerek a katasztrófa után még kevésbé voltak jelen az áruházak polcain. Az olykor teljesen üres sorok között Julia és családja megcsömörlött testtel és lélekkel vándorolt. A szinte teljesen kihalt üzletben élőholt szellemekként járták a sorokat. Egyszer-kétszer leemeltek néhány megtetszett terméket, és berakták azokat a hatalmasra méretezett bevásárlókosárba. Igazából nem is tudták, mit vesznek, csak egyfajta, a még virágzó kapitalizmusból megmaradt automatikus reflex hatására cselekedtek. Végül sikerült ezt azt (konzerveket, pár liter ásványvizet, öngyújtót, ruhákat) összevásárolniuk. Ajándékba kapott pénzük jó része el is vészett, de kénytelenek voltak felkészülni a hosszú utazásra.

„Biológiailag lebomló táska” – hirdette a zöld színű felirat a nylon szatyrok oldalán, melyeket kezeikben cipelve a három személy elsétált a szállására.

Néhány biztató, vagy szükséges szón kívül semmit sem mondtak. A szálláshely – egy régi építésű motel – tulajdonosa örült érkezésüknek, és egy egészen jó szobát kínált. Juliáék elfogadták, és úgy döntöttek, elég is lesz az az egy, most együtt kell maradniuk, és egy helyiségben is fognak aludni.

A szobához tartozó kicsi, de tiszta fürdőszobában mindössze egy szappan szolgáltat mosakodás céljára – a tusfürdő, a sampon és minden egyéb hiányzott. De legalább tiszta volt. Először a nagymama, Olga fürdött meg. Fáradt volt, és miután megtisztálkodott, le is feküdt a franciaágy egyik oldalába. Ezután Julia forró vizes zuhannyal „kitisztította” a kádat, majd újra benyomta a dugót, és elkezdte engedni a melegvizet. Alex közben ott térdelt mellette a nedves csempéken, kezével játszadozott a víz felszínén.

– Most te jössz – mondta neki anyja kedvesen.

Mindkettejük koszos volt, hajuk össze-vissza állt, arcukon a fáradtság szembetűnő volt.

– Nem, a lányoké az elsőbbség! – ellenkezett gyermeki jószággal Alex.

Aztán persze győzedelmeskedett az anyai akarat. Julia mindig is tudta, hogy nehéz lesz felnevelnie egyedül Alexet, de nem hitte volna, hogy a világ, amiben él, ennyire meg fogja nehezíteni. Az anyja, Olga sokszor mesélt neki arról, hogy fiatalkorában mennyi helyen járt. Hogy hány országban tiltották akkoriban akár azt is, hogy a nők szavazzanak vagy iskolába járjanak, hogy mikor Afrikában járt, mennyi gyönyörű tájat, és mennyi éhezőt látott. Most ez az oly távolinak tűnő árnykép elérte őt is.

Mivel Julia félt, hogy Alex elalszik fürdés közben, vagy csak mert egyszerűen nem akarta magára hagyni, úgy döntött, ott marad mellette. Alex levetkőzött, és beleült, majd feküdt a szinte forró vízbe. Az anyja legmósta, beszappanozott kezével átdörzsölte a hátát, és közben Olgától tanult osztrák népdalokat dudorászott.

– Anya – szólalt meg szeliden Alex.

– Tessék, fiam.

– Sok ember hal meg? – kérdezte a fiúcska, s közben a szappan kicsúszott a kezei közül, beleesve a vízbe.

Juliának korán feltűnt, hogy Alexet mennyire komoly témák érdeklik, és mindig is nehéz volt rájuk válaszolnia, de most ez különösképp így volt. Koncentrálni próbált, hogy valamiféle meseszerű, árnyalt választ adjon, de az agya annyira fáradt volt, hogy csak a legegyszerűbb, de egyben legőszintébb mondatra futotta.

– Igen, fiam... Mindig is sokan haltak meg.

– De most még többen.

Julia gyorsan letörölte a könnycseppet az arcáról. Nyelt egyet, majd kisvártatva megszólalt.

– Most még többen.

– És most mit fogunk csinálni? Tényleg az Alpokba megyünk? Olyan messzire?

Túl sok kérdés volt Juliának, de még volt benne annyi lelki erő, hogy kedvesen válaszoljon.

– Az a holnap zenéje. Most annak van az ideje, hogy megtörölközz, és lefeküdj az ágyba aludni! – megfogta a hóna alatt Alexet, kiemelte a vízből, és segített neki a törölközésben. – Menj, mindjárt megyek én is!

Alex nem szívesen hagyta magára egyetlen megmaradt szülőjét. Ő is félt, de muszáj volt kimennie. Miután távozott, édesanyja bezárta a fürdőszoba ajtaját, majd lassan levetette ruháit.

Gyönyörűszép arca mellé tökéletes test párosult. Finom vonások, melyek kifinomulttá és eszményivé tették egész alakját, végigvonultak nyakától kezdve mellein és karcsú derekán keresztül egészen a lábáig. Az elszenvedett sokkok és a nehéz körülmények sem törték meg a természet alkotását, melynek minden egyes apró alkotóeleme összhangban volt egymással. Az elbűvölő női testet lassan ellepte a langyossá hűlt víz, ahogy Julia egyre kényelmesebben elhelyezkedett a kádban.

Friss, forró vizet akart engedni a régihez, de hiába tekerte a meleg irányába a csapot, már csak langyos víz folyt, semmit sem ért. A hőmérsékleti csalódás után Julia elkezdte keresni a kádban a szappant, de csak egy átázott, nadrággomb méretű maradványra lelt rá. Most már tudta, nem lesz egy relaxáló fürdés. Mégis hálát adott az égnek, hogy mindez megadatott neki. Az elképesztő nap végén elmondhatta, hogy ő és családja biztonságban van... elmondhatta, hogy van hol aludniuk, hogy nem éheznek.

Az, hogy mit hoz számukra a holnap, már más kérdés volt.

Másnap úgy tervezték, az első vonattal rögtön el is indulnak, és a harmadik állomáson leszállva találkoznak Peter barátjával, de egy vonat sem indult. Így hát vártak egy napot.

Majd még egyet...

És még egyet...

Míg lassan már egy teljes hét telt el.

X.

(2050 februárjának vége, a GVH épületében)

Miután a világ feleszmélt a Duna által okozott kábulatból és az azt követő megrázó eseményekből, a geroldium ára az egekbe szökött. Több száz dollár volt kilója. Habár az USA dollár nagy inflációval küzdött, ez még így is drágának számított. A Globális Védelmi

Hivatalnak szerencséje volt, hiszen már régebben megvette a szükséges mennyiséget, hogy azt majd az űrbe juttassa. Továbbá árnyékcégei révén képes volt a geroldium részvényeiből egy kisebb profitra is szert tenni. Ám mindez nem volt elég ahhoz, hogy megalapozza Arthur C. Sigmund tervét.

William Lester – akinek a vezetékneve annyit tesz: fény –, ismét csak a geroldium-laborban volt, csakúgy, mint kínai barátja.

Fang előtt megint csak egy adag geroldium terült el egy tálban, mely vizsgálatra várt. A többi tudós belemélyült a munkálatába, így tehát nem figyeltek Fang és Will társalgására.

– Van valami fejlemény, Fang? – érdeklődött Will.

– Nincs – a kínai ismét nem nézett a barátjára.

– Semmi?

– Semmi, Will. A geroldium elég nehéz anyag. Mármint, nehéz vele dolgozni.

Ez nem volt meglepő Lester számára. Ő maga is tapasztalta, mennyire bonyolult és időigényes a geroldium vizsgálata.

– Mondd, Fang. Szerinted sikerülni fog egyáltalán a Védőpajzs-project?

Fangot meglepte a váratlan kérdés.

– Miért ne sikerülne, Will?

– Láttad Bécs városát a múltkor, nem? Láttad, mi történt a Duna-menti városokkal?

Még mindig túl lassúak vagyunk! Ennek a hivatalnak csak ezzel kellene törődnie, és semmi mással!

Fang csak ekkor nézett fel. William vörös haja mellett most arca is piros volt. Láthatóan felidegesíthette valami. Fang az órájára pislantott, majd körülnézett a laborban.

– Menjünk innen. Mutatok neked valamit – suttogetta.

– Oké, de hová, Fang? – kérdezte Will, tartva attól, hogy mi fog következni.

Fang Sen felállt az asztalától, még egyszer körülnézett, majd Willre figyelt, követi-e őt a liftekhez. Csak akkor szólalt meg újra Sen, amikor már a liftben voltak mind a ketten. Ez a felvonó egyszerű, fém burkolatú volt, nem pedig oly elegáns, mint amilyen például Emilia Wirdengren szokott utazni. Szerencsére nem volt benne senki.

– A harmincegyedikre megyünk.

– A harmincegyedikre? – lepődött meg William.

Fang nyomban csitításra intette, majd lenyomta a „31”-es számú gombot, mire William még inkább megdöbbsent.

A harmincegyedik szint egy szigorúan ellenőrzött, csak néhány személy által látogatható részlege volt a GVH-nak. Még a dolgozók nagy része sem tudott arról, mi történik ott, éppen ezért volt furcsa, hogy Fang Sen, aki komoly jogokkal rendelkezett a hivatalban, kockázatos módon most egy olyasvalakivel tart oda, akinek sohasem lenne szabad betennie a lábát a harmincegyedikre.

– Mi van ezen a szinten, Fang? – kérdezte a fiatal brit.

– Ez a szint is egyfajta... „laboratórium”.

– Laboratórium? – értetlenkedett Will. – Hiszen a tudósok idáig nem jöhetnek le! Akkor ki dolgozik itt?

Fang gondolkodó arcvonást vágott.

– Lényegében... senki.

Ez egyre zavarosabb lett Will fejében. Senki nem dolgozik egy egész szinten? Akkor mi olyan fontos, ami miatt a hivatal vezetése a vezetői után a második legmagasabb, harmas fokú beléptetési kódot követeli meg?

Valamivel később mégiscsak érkezett egy válasz.

- Illetve, dolgoznak – helyesbített Sen.
- Kik? Katonák? – kérdezte sietősen amaz.
- Nem.

Mire William újra feltehetett volna egy kérdést a barátjának, a lift megállt a harmincegyediken, és a női, gépi hang szólalt meg.

– Harmincegyedik szint. Harmadfokú beléptető kártya szükséges. Kérem, helyezze be a kártyát a lift leolvasójába.

Will arra gondolt, hogy mi lehet olyan titkos ezen a szinten, ahol „senki sem” dolgozik. A harmadfokú beléptető kártyát csakis a legtitkosabb, legbizalmasabb helyeken szokták használni.

Négy fajta beléptető kártya volt. A zöld, ami az ideiglenes. A kék, a „mindennapi”, vagyis az elsőfokú, ami minden dolgozónak járt. A sárga, a „másodfokú”, ami csakis a tudósoknak és más, magasrangú dolgozóknak járt, és a vörös, a „harmadfokú”. Plusz az említett vezetői, de az valójában egy, a még lentebbi szintekre is bővített harmadfokú volt.

Fang behelyezte a kártyát, mire Will legnagyobb meglepetésére az ajtó elhúzódott előlük. Eddig ugyanis fogalma sem volt arról, hogy Fang ilyen kártyával rendelkezik.

Most járt először ezen a számára ismeretlen helyen, de máris félelemmel fogta el az ismeretlenség.

Amint belépett a szintre, még inkább tátva maradt a szája. Valóban nem tudósok voltak a szinten. Legalább is abban a teremben, ahová a két tudós érkezett, ott biztos nem volt rajtuk kívül egy élő ember sem. Annál sokkal különösebb dolognak adott helyet az a szint.

– Jézusom! – sóhajtotta William.

– Hát azért az talán nem.

– Mégis mik ezek, Fang?

A kínai viszont nem válaszolt, csak a kezével mutatott körbe a helységben.

És amerre mutatott, az egy tudós számára lenyűgöző volt.

Mindenfelé robotok. Vasból készült, emberszerű gépezet tömege, melyek oly módon mozogtak, mintha csak hús és vér alkotná őket. A lámpa fénye csak úgy csillogott fémtestükön, és fehér, mesterséges, műanyag arcukon. Úgy mozogtak, akárcsak egy ember. Úgy viselkedtek a megérkezett két tudóssal, akárcsak egy ember. Többjük köszöntötte is Fangot, és mivel voltak arcizmaiknak megfelelő szerkezeteik, furcsán tekintettek az ismeretlen másik személyre.

William csak óvatosan, aggódva lépkedett a magabiztosan közlekedő Fang után.

Az egész terem futurisztikus volt. A gépek mintha valamin ügyködtek volna, de William nem tudta megállapítani az össze-vissza szétszórt tárgyakból, hogy mi lehet az.

– E-e... ezek meg mik? – dadogta William, amint magához tért a látványból.

– Hát nem egyértelmű? Robotok. – magyarázta Fang Sen.

A kínai elővett egy csokis kekszet, és majszolgatni kezdte.

– De... de hát...

– Ne mond azt nekem, hogy nem láttál még robotot! Inkább gyere beljebb. Nincs sok időnk, és a lift sem vár örökké.

– Nem bántanak?

– Ugyan, dehogy! – nyugtatgatta Sen, miközben be is fejezte a csokievést. – Na, gyere már!

Bár William Lester nem volt egy félénk fickó, most valahogy nem igazán győzték meg őt a barátja szavai. Mégsem volt más választása, be kellett lépnie a következő terembe. Hogy is

nézne többet Fang szemébe, ha most megfutamodna. Egyébként is, a lift bizonyára csak percek múlva érne ide, hiszen mások is hívhatták közben.

„Istenem, Fang! – gondolta magában Lester. – Mibe kevertél?”

Szép lassan elindult a robotok felé Fanggal együtt, aki közben a robotok működését és fontosságát magyarázta.

– A szinten több robottípus is van. Amiket most látsz, az emberi robotok. Kísérleti stádiumban van a legtöbbjük, de mint azt te is láthatod, nincs velük semmi probléma. Érzékeket adunk nekik, hogy tudjanak tapintani. Látnak, és hallanak is minket. Gondolkodni viszont csakis a programok szerint gondolkozhatnak.

Willnek feltűnt, hogy Fang miképp fogalmazott. Azt mondta: „adunk”, tehát bizonyára ő is itt dolgozhat a geroldium mellett.

– Energiaellátásukat a beléjük helyezett akkumulátor biztosítja. Kimerülhetetlen tíz éven keresztül.

Lester észrevette, hogy minden egyes robotnak a tarkóján egy konnektor-szerű bemenet van egy átlátszó védőváz mögött. Meg is kérdezte Fangot, hogy mire valóak.

– Arra szolgál, hogy átprogramozzuk őket. Néha frissítésre szorulnak. Habár vannak alapvető szabályok, amik megváltoztathatatlanok, egyes dolgokat át kell alakítanunk.

– Mégis minek?

– Mindent nem mondhatok el neked, William. – tért ki a válasz alól Fang. – De a lényeg, hogy szeretnénk, ha valóban olyanok lennének, mint az emberek. Ehhez pedig az kell, hogy egy gép képes legyen dönteni... Helyesen dönteni.

Az egyik robot, ami eddig a többi robot munkáját figyelte a futószalag körül, egyszer csak a két emberre nézett. Lassan, sziszegő léptekkel közeledett Fang felé. Will megijedt, hogy mégis mit akar egy robot tőle, és a barátjától. Már arra készült, hogy az egyik vasrudat, ami nem messze volt tőle, felkapja, és szétveri ezt a bizonyára méregdrága gépezetet, amikor a robot megszólalt.

– Üdvözlöm Fang Sen úr – köszönt női hangon. – Hogy érzi magát?

A gép ugyanolyan műanyag arccal rendelkezett, mint megannyi társa. Hideg kék színe, és azúr színű szeme szintén pontos mása volt a többiének, ám Wiliam mégis úgy vélte, van valami egyediség benne.

– Jól, köszönöm kérdésedet – mondta, igyekezve, hogy ne árulja el, mennyire abszurdnak véli a helyzetet.

A robot mintha vizsgálgatni kezdte volna. Ha egy ember lett volna, inkább mondhatnánk, hogy méregette, ám ez a nőrobot, vagy robotnő ennél jóval több adatot nyert mindössze a vörös hajú férfi külseje és mozgása alapján.

– Üdvözlöm – köszöntötte Williamet is a robot. – Maga ismeretlen személy. A biztonsági protokoll értelmében kérem, azonosítsa magát – rövid szünet után ismét folytatta. – Azonosítsa magát. Azonosítsa magát.

– Mond meg a neved, még mielőtt hívja a biztonságiakat. – suttogta alig hallható hangon Fang.

– Ő...ő... – hebegte Will. – A nevem William Lester. Tudós vagyok a harmincadik szinten.

A robot egyet hátrébb lépett, pislantott, majd mosolygó arcmódorával megnyugtatta a feszült „azonosítatlan személyt”.

– Á, William Lester! Fang már sokat mesélt rólad – hangja egészen emberi volt, nem úgy, mint a GVH alap automata rendszereinek.

A robot a kezét nyújtotta, Will pedig mi mást tehetett volna, fogadta az üdvözlő gesztust, bár az ő tenyere izzadt volt. Nemúgy, mint a mirigyekkel nem rendelkező, vele kezét rázó élettelen gépnek.

– Látom, William, ideges vagy. A nevem Simone. Vicces nem? Sim és one. Robot vagyok, ha nem tudnád.

Erre Simone elkezdett nevetni. Fang csak legyintett, és ismét sugdolózni kezdett Will fülébe.

– A humorérzéke még nem tökéletes.

– Vettem észre – válaszolta Lester.

– Hadd vezesselek körbe, William – ajánlkozott barátságosan Simone. – Bizonyára sok olyan dolog van itt, amit még nem láttál.

Erre Simone megfordult, és az első terem felé igyekezett. Fang pedig követte őt. William Lesternek eddig is számos megválaszolatlan kérdése volt, de most, hogy Fang ide hozta, még több lett.

– Van még valami, amit tudnom kellene ezekről a gépekről? – kérdezte halkán Will a mellette sétáló Fangtól. – Egyáltalán mi volt ez az egész a biztonságiakkal?

– Hiába suttoysz, a robotok mindent hallnak – tájékoztatott kissé késve Fang. – Ami a kérdésedet illeti, rengeteg dolog van, amit nem tudsz, és igazából alapvető lenne velük kapcsolatban. A lényeg, hogy ezek az emberi gépek be vannak programozva különböző protokolláris rendszerekkel. Ezek között találod a társalgást, a viselkedést, a mozgást. De biztonsági protokoll is létezik, egyelőre tesztüzemben. A lényege, hogy a hivatal biztonsági rendszerét hogy lehet kiegészíteni gépekkel, azaz képes-e például egy robot egy valós ember parancsára letartóztatni egy másikat, vagy elkapni, de csak akkor, ha ez bizonyosan helyes döntés.

– Mi van, ha valamit rosszul csinálnak?

– Minden robot hátulsó részén van egy kis kapcsoló, amivel egyszerűen ki- és be lehet kapcsolni őket.

– És ők hagyják, hogy kikapcsold őket?

– Ha GVH-s vagy, akkor igen.

– Simone, tu-tudod, hogy hány éves va-vagy? – érdeklődött félénken Will.

– Ja. Két éve készültem el.

Simone megállt a terem közepén. Körülötte a több tucat másik gépezet ügyet sem vetett sem rá, sem pedig az élő szövetből és vérből felépített emberi lényekre.

– Két éve van egy beszélő robot a labor alatt, és senki sem szólt róla? – hördült fel Lester a felismeréstől.

– Azt hiszem, már régebb óta – válaszolta Fang. – Jómagam egy éve járok ide. Azóta a robotokat mindig dolgozni látom. A GVH egyelőre kisebb feladatokat bíz rájuk, teszteli a megbízhatóságukat, és hogy miként képesek csoportban dolgozni. Egyfajta... társadalommodell.

William úgy érezte, ez rengeteg új dolog, amit megtudott, korántsem sok, hiába érzi úgy, hogy most akkor elég is lenne ennyi. Annyi kérdése lenne még, sokat szeretne tudni arról, hogy pontosan mi is történik itt, de egyszerűen nem mer kérdezni. A kíváncsisága most háttérbe szorul az idegentől való félelem miatt, ám el nem múlik, hanem ott lapul az elméje mélyén.

– Talán még igazságosabb társadalom ez, mint a mi válságos típusunk – vetette oda Fang.

Egy valamit mégiscsak megkérdezt Will.

– Mégis miért mutattad meg mindezt nekem? Vállalva ennyi kockázatot.

Fang Sen nem nézett Willre, hanem a jól ismert semmibe meredő tekintetével álldogált a barátja mellett.

– Azt mondtad, a hivatalnak csak a geroldiumra kellene összpontosítania. Meg akartam neked mutatni, hogy rengeteg más, fontos dolog is van a világon. És ha már a világnál tartunk, talán jogos vezetőink feltevése, hogy nemcsak megmenteni kell a Földet, hanem megőrizni is.

Volt benne valami, ezt Lesternek is el kellett ismernie.

– Egyszer majd talán ezek a robotok is hasznosak lesznek – folytatta a kínai, miközben szemeivel Simone-t figyelte, aki közben mindenfélét halandzsázott egyik társának. – Talán... ők fogják meghozni a legigazságosabb döntéseket.

„Legigazságosabb döntés? – ismételte magában William. – Igaz, a programozással kiiktatható a részlelhajlás, a korrupció, de vajon olyan okosak lennének ezek a gépek?

Annyira emberszerűek?

És vajon ha egy robot emberi, akkor van elméje? Vagy ami még fontosabb, lelkiismerete?”

Ahogy Will mindeközben a műanyag, olykor túlságosan is kifejezéstelen robotarcokra nézett, amint mindig odatévedt a tekintete a gépeken található bekapcsolás gombra, úgy vélte:

A válasz NEM.

XI.

(2008. október - Obergurgl-Ausztria)

A várakozással teli napok egyre unalmasabbakká lettek. Nyomasztókká. Olga Rheims egyrészt idős kora okán, másrészt mert talán mindig is ilyen volt, a régi szép emlékek között motoszkált. Először arra gondolt, hova is szeretne eljutni a családjával. Természetesen Obergurglba, egy osztrák városkába az Alpokhoz. Obergurglban nevelkedett, oda kötötték gyökerei, és bármikor tért haza, mindig otthon érezte magát. Nemúgy Bécsben, a nagyvárosban. Magányos és tűnődő lelke csakis az Alpokban talált megnyugvást. Még emlékezett, milyen volt fiatalon hazamenni a fővárosból, amikor már ott lakott, és kikapcsolódni a kellemes hegyi levegőben, vagy átruccanni Olaszországba.

Még nagyon is jól emlékezett: 2008 októbere volt. Aznap – talán a hónap vége felé – épp jó idő köszöntött a vidékre.

Olga ekkor egy autóbuszos kirándulást szervezett Obergurglba és az Ötz-völgybe. Már rég felhagyott a klímavédelmi tüntetéseken való részvételekkel, nem érdekelte többé, mit hoz a jövő. A közöny lett úrrá rajta. Kisebb munkákat vállalt, itt-ott még felkapta a fejét, ha egy megrázó hírt hallott, de a még pár éve oly temperamentumos és fiatalos Olga eltűnt. Ő maga is jól tudta, nem vészett el, csak eltemette. Konzerválta a későbbiekre.

– Mi újság veled, Olga? – kérdezte egy ismerős férfihang az autóbusz közepéről. Olga nem tudta, ki lehet az. – Azt hiszem már vagy nyolc éve, hogy legutóbb találkoztunk.

Édesapja, Robert Aspart gyári munkás volt egy üzemben, Olaszországban, kilométerekre a családi fészektől. Sajnos az üzem részvényesei úgy gondolták, a kirobbant válságos állapotot létszámleépítéssel és fizetés csökkentésekkel lehet csak megoldani. Persze a

munkások szakszervezete mindez ellen keményen tiltakozott, sztrájkokat hirdetett, sőt egyesek nem ijedtek meg a komolyabb megmozdulásoktól sem, mint például erőszakos kirohanások az igazgató ellen. Szerencsére komolyabb baja senkinek sem adódott. Természetesen túl elhamarkodott kijelentés lenne ez, mivel pár nappal a létszámleépítés után megtörtént az első öngyilkosság a volt munkások között. Egy vendégmunkás volt az első. Többen is követték őt szerte a világon.

Olga családját ez nem érintette. Az anyja a helyi általános iskola egyik szaktanára volt. Kémiát és fizikát tanított. Meg is kapta a maga szép fizetését, de mégis aggódott. Az egészségügyi állapota az utóbbi években eléggé megromlott, rákos daganatot is felfedeztek nála, szerencsére még időben. A szűrések mentették meg a rák súlyosabb szövődményeitől.

– Olga? – szólott ismét a közeledő hang az autóbuszban.

Olga csak annyit vett ki, hogy egy férfié, de hogy kié, arra még mindig nem jött rá, ezért inkább hátranézett. Először nem látott semmi érdekeset a játszadozó gyerekeken kívül, akik a busz végében próbálták elütni az utazás hosszú idejét. Aztán megpillantott egy alakot. Valakit, akivel már nyolc éve nem találkozott. És most, egy busz közepén, Ausztriában, végre ismét találkoztak. Paul Gerold állt előtte.

Paul cseppet sem változott a kétezerben megtartott tüntetés óta. Bár a haja már nem volt annyira bozontos, és sötétebb lett. Sőt, fiatal kora ellenére őszülni kezdett. Szemüvegét is lecserélte egy divatosabb, vékonyabb lencséjűre. Szép sötét pulóvert és farmernadrágot viselt, sportcipővel kiegészítve.

Olga messze nem felejtette el őt. Többször is gondolt a férfiről, főleg ha az Oxfordi egyetemet mutatták, ahová Paul járt, vagy ha a globális felmelegedésről volt szó. A férfi is gondolt Olgára, többször úgy érezte, hogy hiányoznak azok az amúgy is ritka alkalmak, amikor találkoztak. Viszont Olga már régen férjhez ment, és amikor még lehetőség volt rá, akkor sem ragadta meg Paul az alkalmat, hogy Olgával több időt tölthessen. Az ekkor még fiatal lány mellesleg elég hamar ment férjhez. 1999-ben, huszonnégy évesen. Paul tudta ezt, és épp ezért nem gondolt, vagy legalább is próbált nem gondolni arra, mi lenne akkor, ha Olga nem ment volna férjhez.

– Paul? Hát te lennél az? – Olga arcán egyszerre mutatkoztak az öröm és a meglepetés jelei.

– Én vagyok. Szia. – köszöntötte a férfi immár egy kissé bátortalanul.

– Mi... mi szél hozott erre?

Olga hellyel kínálta meg a férfit.

– Obergurglba tartok, gondoltam, kiveszek pár szabadnapot, és pihenek egy kicsit. Elég fárasztó a munkám – magyarázta Paul, miközben helyet foglalt Olga mellett.

– Még mindig folytatsz kutatásokat?

– Igen.

Ahogy Paul megfigyelte, rég nem látott ismerőse semmit nem veszített szépségéből.

– Veled mi újság?

– Hát hol is kezdjem – töprengett Olga. – Férjhez mentem...

Paul már nem is figyelt oda a többire, amit régi ismerőse mondott neki. Sokkolta az első két szó. Mire feleszmélt, Olga már némán ült mellette.

– Olyan rég volt az a tüntetés – emlékezett vissza a férfi.

– Igen.

– Emlékszel még Simonra? – kérdezte a férfi komoly tekintettel. – A szónokra?

– Persze! Nagyon kedves volt, és karizmatikus. Úgy véltem, hogy még sokra viheti.

Mondd, nem tudod, így lett?

Paul lesütötte a szemét.

– Mi az?

A férfi sajnálkozva nézett Olga szemébe. Sosem gondolta, hogy ezzel kell majd indítania legközelebbi társalgását azzal a nővel, akit annyira kedvel.

– Simon meghalt.

– Meghalt? – hördült fel az osztrák nő. – Hogyan? Mikor?

– Balesetben. Legalább is ezt mondják.

– Ezt mondják? – Olgának egyre értelmetlenebb volt a dolog.

– Gondolom, te is emlékszel, hogy Simon mindig is nagy környezetvédő volt – magyarázta Paul. – Azt viszont nem tudom, hogy tudod-e, hogy egy gazdag családból származott. Az apja nagyiparos volt, így hát, amikor Simon elkezdett komolyan keresztbe tenni az ő gazdasági érdekeinek is, kitagadta a fiát.

– Úristen!

– Persze Simon nem adta fel. Harcolt, küzdött azért, hogy mindenki tartsa és tartassa be a környezetvédelmi rendelkezéseket. Sokat tett ezért, egészen múlt hónap elejéig.

Olga szörnyülködve fogadta a tényeket.

– Szóval nemrég halt meg...

– Elég sokaknak volt a szemében szálka. Ezért mondtam, hogy „azt mondják, balesetben”.

– Értem – bólogatott búsan Olga. – Rettenetes mindezt hallani. Annyira tettekes volt, annyira étellel teli.

Paul hümmögött egyet.

– Furcsa – jegyezte meg.

– Micsoda?

– Múlt időben beszélni valakiről.

Az autóbusz lassan megközelítette Obergurgl magasan fekvő települését. Paul még mindig nem tudott betelni a látvánnyal, ami Olgának oly természetes volt, hiszen ő hazaért. A megannyi gyönyörű hegy, ezek az Isten alkotta felhőkarcolók, behintve hóval, szilárdan mutatták a múlhatatlanságot. Az örökkévalóság csodálatos érzését adták kölcsön az embereknek, kik oly halandóak. Az ég színe is más volt, Paul ezt is sokkal szebbnek találta. Itt még szinte érintetlen volt a természet. „Az osztrákok értenek valamit” – gondolta elismerően a tudós. És persze ott volt Obergurgl, ez a magasan épült, nyugodt és csendes otthon. London és Oxford után, Paul legszívesebben örökké itt maradt volna.

„Hiszen mi is kell több nekem – vélekedett magában. – Hegyek, fák, nyugalom és béke. És mindez mindörökké.”

Aztán a busz lefékezett, és Paul visszatért a való világba, ahol rájött, hogy aki a legfontosabb számára, az nem lehet az övé.

XII.

(2050. február 28. – a GVH épületében)

William és Fang nem sokkal az után, hogy Simone körbevezette őket, elhagyták a „robotok szintjét”, és visszatértek a laborba. William egyáltalán nem számított arra, hogy a hivatal szabályzatának eme megszegéséért magához a „nagyfőnökhöz”, Andrew Dawsonhoz

idézik be Fanggal egyetemben. Először Will úgy gondolta, Fang tudhatta volna, hogy ez lesz, de hogy ő is épp annyira sáros lett, mint ő, az azt jelentette, hogy a barátja is komoly kockázatot vállalt. Nem volt mit tenni, február 28-án a leírt időben meg kellett jelenni.

Ezen a napon egy másik fontos esemény is történt. Az Allied Peacekeeping Forces nemzetközi rendfenntartó csapatai létjogosultságot nyertek Ausztriában és néhány más országban, hogy biztosítsák a rendet. A speciális jogi helyzetű és felállású szervezet modern fegyverzettel ellátott egységei már három napja folyamatosan érkeztek az országba, de csak ezen a napon kezdték el működésüket.

William Lester és Fang Sen meghallgatására délután került sor – bár a nap állása nem sokat számított a föld alatt. Közvetlenül a meghallgatás előtt Emilia kért pár percet Andrewtól, aki tudta, hogy egy nehéz beszélgetésre fog sor kerülni.

– A dosszié? – kérdezte Emilia, és kérdően Andrew-ra nézett, aki irodája forgószékében ült, és a kalcium tablettájával szemezgetett.

Mindketten a megszokott elegáns öltözködben voltak. Mrs. Wirdengren a főnökével szemben ült, és most sem viselt túl sok színes ruhát. Andrew-n is egyedül a nyakkendő volt zöld-sárga.

– Itt van nálam – válaszolta a férfi, és a tenyerével megütögette az íróasztala tetején heverő egyiratot.

– Itt van az asztalán, mindenki előtt?

– Ki az a mindenki? – kérdezte álértetlenséggel Andrew. – Csak mi vagyunk itt!

Emilia másfelé terelte a témát.

– Még mindig nem adott kézenfekvő választ arra, miért adta át Arthurnak.

– Mert szüksége volt rá – mondta válaszként Andrew, és közben arra gondolt, hogy miért is tartozik ő magyarázattal a titkárnőjének. – Maga is jól tudja, mi a helyzet most Európában.

– Mindenesetre az a dosszié nagyon komoly dolgokat rejt. Ha rossz kezekbe kerül a tartalma, amit most már Sigmund tábornok is tud, akkor maga lesz a hibás miatta.

Andrew elmosolyodott.

– Ezt vehetem fenyegetésnek?

– Ne viccelődjön – mondta szörnyű komolysággal a titkárnő. – Nem tőlem kell félnie, hanem az ENSZ-től és az Európai Uniótól. Ők felügyelik...

– Ők felügyelik – ragadta magához a szót a GVH vezetője –, és most már ők ellenőrzik azonkívül az APF-et is. ŐK és MI.

– És ez az ellenőrzés hatásos lesz?

– Minden bizonnyal. Mi csak a jéghegy csúcsa vagyunk.

– Ennek a csúcsnak egy része elég labilis, nemde bár? – célozgatott Mrs. Wirdengren.

Andrew mintha feszengeni kezdett volna a székében, de lehet, hogy csak a titkárnő akarta ezt elhitéteni önmagával.

– Az EU-ra gondol? Bízom benne, hogy a válsága meg fog oldódni. Jómagam is a kontinensre fogok utazni ez ügyben – Andrew az órájára pislantott. – Ó, de röpi az idő! Ezt a beszélgetést még folytatjuk! – mutatoujját felemelve nyomatékosította mondatát. – Most viszont más üggyel kell foglalatostkodnom.

Emilia megértette a főnökét, és elfogadta kérdezősködése ekképp lezárását.

– Szóval, ahogy azt kérte, idehivattam William Lestert, és Fang Sent. Előbbi engedély nélkül lépett be a robotikai szintre, méghozzá Fanggal együtt.

– Köszönöm a felvilágosítást, Emilia. Hívja be őket. Most elmehet. – tessékelte ki kollégáját Andrew.

Emilia Wirdengren elhagyta a szobát, és az iroda előterméből behívta a két tudóst, majd liftbe szállt. Ő jól tudta, mi forog kockán a dosszié adataival kapcsolatban, és jól tudta, mi történt a robotok szintjén.

A kamerák ugyanis mindent láttak.

És a GVH nem hagyhatja, hogy bárki is következmény nélkül megszegje a szabályzatát.

– Sen, Lester, kérem, jöjjenek – hívta be a két férfit Andrew, aki továbbra is a forgószékében ült.

William és Fang most nem viselte a megszokott fehér köpenyét. Sötét, elegánsabb nadrágot vettek fel és inget felülre. Öltönyük nem volt, de ez is bőven megtette. William vörös haját is rendbeszedte, Fang fekete frizurája ugyanolyan maradt.

– Üljenek le – mondta köszöntésképp kurtán Andrew. Amikor a két férfi üdvözölte, és helyet foglalt, folytatta. – Gondolom, tudják, miért vannak itt.

William kérdően Fangra nézett, majd vissza Andrewra.

– Igen, tudjuk.

A GVH vezetője háttal fordult nekik, hogy megkeresse kedvenc italát a szekrényében. Sajna csak egy üres üveget talált.

– Egy pillanat, és itt vagyok. Addig kérem, várjanak – ezzel Mr. Dawson kiment. Williamék persze értetlenül álltak először, de aztán rájöttek arra, miért sietett el Mr. Dawson.

Andrew nem volt alkoholista, mégis, a súlyos beszélgetéseket whisky-vel szokta „könnyedebbé” tenni önmaga számára.

– Szerinted mit fog tenni velünk? – kérdezte aggódva Will Fangtól.

– Bizonyára sárosnak vél minket – válaszolta a kínai. – És nincs mivel alátámasztanunk az igazunkat – tette hozzá furcsa hanglejtéssel.

William Lesternek hirtelen eszébe jutott valami. Azonnal elkezdett keresgélni Andrew asztalán.

– Mégis mit csinálsz? Ezt nem szabad! – suttogta a még mindig egy helyben álló Fang.

– Keresek valamit, amivel bebizonyíthatom, hogy igazam van. Meg is van! – válaszolta Will, és széles mosollyal, kezében egy kék dossziéval Fangra nézett.

Ugyanaz a dosszié volt, amely oly sok vitát kavart Emilia és Andrew között.

Fang odamelt Willhez, hogy együtt nyissák ki. Láthatóan különös volt, hiszen semmiféle felirat nem volt rajta, mégis bársonyos kötésben volt.

Óvatosan kinyitották. Az első oldal üres volt, ahogy a második is. A harmadikon a GVH pecsétje volt, és a neve angolul. Global Defense Office. A negyedik ismét üres, az ötödik viszont mindent eláruló. „TOP SECRET” – azaz „SZIGORÚAN TITKOS”.

William úgy döntött, ha már idáig eljutott, még egyet lapoz.

A következő lapon jobb oldalt már ott volt a dosszié címe.

Az antianyag-rakéták koordinátái.

Már hallani lehetett Andrew közeledő lépteit, így William gondolkodás nélkül visszatette a helyére a dossziét, majd leült egy fotelbe. Pár pillanat múlva Fang is így tett.

– Nos, uraim – szólalt meg Andrew, és bezárta maga mögött az ajtót. – Hol is hagytuk abba? Ja, igen. Szóval, kérnek egy pohárral?

Mindketten nemet intettek.

– Azért ugye nem bánják, ha én iszom?

Újabb fejrázások.

– Mint tudja, Mr. Lester... – folytatta Andrew, immár erélyesebb hangon –... a világ szabályokra épül. Az emberi természet persze olyan, hogy a szabályokat felrúgja. Uralkodni

akar, nem pedig engedelmeskedni. Uralkodni a szabályokon. De szabályok nélkül nem léteznénk. Nem létezne ez a hely sem. Ezért is fontos, és ezt mindkettőjüknek mondom, hogy betartsák a szabályokat.

Andrew ivott egy kicsit, odébb tette a whiskys üvegét, majd folytatta. A két tudós jól látszott, hogy szorongnak. Úgy érzik, lebuktak. Andrew kissé élvezte ezt a látványt.

– Igen, igen. Jól gondolják – hatásszünetet tartott, majd folytatta. – Tudom, mi történt a harmincegyediken. Simoneről is tudok. Azt viszont nem értem, mégis mi a fenének ment le oda, Lester? És maga Sen? Maga meg miért szegte meg az oly nagyra becsült házirendet? Kockára téve pályafutását itt, a hivatalban.

Ezután kérdőn a két tudósra nézett. Végül William szólalt meg, alig hallható hangon, és mélyen Andrew szemébe nézett.

– Mr. Dawson... Maga azért vett fel minket, hogy a dolgunkat végezzük.

– Pontosan!

– De vajon nem az a dolgunk – folytatta Will –, hogy mindent megtegyünk a világért? Mégis hogy vár el tőlem és a társamtól száz százalékos munkát, ha visszatart ekkora kulcsfontosságú információkat?

Erre Andrew nagyot nézett. Nem tudta elképzelni, hogy beszélhet így vele egy olyan ember, akinek ő maga adott munkát. Ő karolta fel, és juttatta el olyan magas pozícióba, mint amilyenben mindezidáig dolgozott. Ugyanakkor be kellett, hogy lássa, Williamnek valahol igaza van.

– Kulcsfontosságú információkat? Miről beszél?

Fang mindeközben némán ült a helyén, így ismét csak a brit férfi vette magához a szót.

– Azok a robotok óriási segítség lennének az épülő űrállomáson. Nekik nem kell oxigénpalack, nem kell élelem...

– Azt hittem, erre önmagáról is rájön, Mr. Lester – vágott közbe a GVH vezetője. – Ám úgy látom, nekem kell elmagyaráznom a dolgot. A robotok kísérleti fázisban vannak. A tesztelésük és esetleges üzembe helyezésük nem kapcsolódik a Védőpajzs-projecthez, bár – és elnézést kérek Sen úr –, de ez a project a legfontosabb. Mégis, a robotok elsősorban a hivatal érdekeit szolgálják, ami egyben az önök érdeke is.

Fang csak ekkor szólalt meg.

– És mi van az emberiség érdekével, Mr. Dawson?

Kérdése még Lester viselkedésénél is jobban letaglózta az öltönyös férfit. Úgy gondolta, elég volt a kritikus kérdésekből és az értelmetlen kioktatásból.

„Ezek ketten semmiből sem tanulnak” – vélekedett magában.

– Nem tudom, kaptam-e választ a kérdéseimre, de nem is ez a lényeg – mondta, miközben hol egyik tudósra, hol pedig a másikra a szemébe tekintett. – Az önök szabályszegését nem nézhetem tétlenül. Most meghallgattam magukat, és köszönöm, hogy lefáradtak. Sajnos azonban ennyi időm állt rendelkezésükre – Andrew felállt, mire a két „vendége” is. – Hamarosan meghozom a belügyi bizottság javaslatai alapján a döntésemet arról, hogy milyen következményekkel járjon a tettük.

Ez annyit jelentett, hogy még nem találta ki, mivel büntesse meg William Lestert és Fang Sent.

A két tudós mindenesetre nem tehetett mást, mint némán elhagyta az irodát. Bármit is mondtak volna, az csak rontott volna a helyzetükön. Ők megtették, amit tudtak, a döntés Andrew Dawson kezében volt, akárcsak a whiskys pohara.

A két tudós átballagott a folyosón, be a liftbe, majd köszönés és bármiféle arcjáték nélkül elhagyták a harmincnyolcas szintet.

Mr. Dawson pedig csak összeráncolt szemöldökeivel a márkás whiskyjére nézett, ahogy a mozgó folyadék pár fagyos jégkocka között szépen lengett a poharában.

XIII.

(2050. március elseje, Ausztria – Bécs)

Nem kellett túl sok idő ahhoz, hogy a gyakorlatban is megalakulhasson az Allied Peacekeeping Forces, vagyis a Szövetséges Békefenntartó Erők, annak ellenére is, hogy óriási mértékű szerződés-változtatásokra és átalakításokra volt szükség, hogy az ENSZ, az EU, és esetlegesen még a NATO egységeit közös koordináció alá vonják. Ez viszont nem nagyon érdekelte Arthur C. Sigmund tábornokot, akit azon nyomban áthelyeztek „vakmerő, de forradalmian új ötlete” miatt az APF-be, ahol azt a nemes rangot kapta, miszerint ő az APF csapatok közép-európai egységeinek parancsnoka. Persze az igazsághoz az is hozzá tartozik, hogy az APF akkor még csak Közép-Európában létezett, máshol a „rég” felállás volt.

A csapatok hivatalosan március 1-jére érkeztek meg teljes mértékben Ausztriába, legfőképpen vonattal és repülőgépekkel. A dunai árhullám szerencsére ekkorra már levonult, és megkezdődött a rend helyreállítása az érintett országokban. Illetve csak kezdődött volna, hiszen a helyi rendfenntartó erők messze kevésnek bizonyultak a vandalizáló tömegek ellen, akiknek nagy részük igazából csak nem jutott elég élelmiszerhez és ruházathoz. Persze a legnagyobb kárt az osztrák főváros szenvedte el, de Bécs a kormány szerint kezdett talpra állni. Valójában mindenki tudta, a város már sosem lesz a régi, és az biztos, hogy nem fogják egy jó ideig helyreállítani sem. A megrendült és politikailag összeomlott osztrák parlament ugyanis szükségállapotot hirdetett, ami akkoriban már világszerte elég megszokott volt. Azért vezették be, mert az éhező tömegek mellett banditák, huligánok, és legfőképpen ultranacionalisták vandalizáltak szerte a megtépázott városban, sőt az egész országban.

A pár éve átadott új, jól felszerelt és egyben számos gép fogadására képes Bécs melletti repteret még mindig nem tisztították meg a romoktól, és a menekülő utasok hátrahagyott holmijaitól, de már ismét tudott repülőket fogadni. Igaz, csak nagyon kis mértékben.

Arthur C. Sigmund parancsnok délelőtt tizenegy óra körül ért egy GRAR AR24-es géppel a reptér közelébe. A GRAR céget 2039-ben alapították az Egyesült Államokban. Neve egy rövidítés: Green and Army, vagyis Zöld és Hadsereg. Ez a cég zöld energiával működő, illetve katonai gépekre szakosodott. Két olyan ágra, ami sok pénzt rejtett a XXI. század derekán. Az „AR” jelzésű gépek katonai célokat szolgáltak. A huszonnégyes modell az egyik legújabb volt, de a gépre még nem festették fel az APF rövidítést, és a szervezet új logóját.

A frissen kinevezett parancsnok – aki megtartotta inkább tábornoki elnevezését - hideg arccal tekintett ki négymotoros gépének ablakaiból a megtépázott, néhány helyen még mindig füstoszlopokat eregető városra. Igazából nem tudta, pontosan mit érez a látvány okán. Sok durva és véres dologban volt már része élete során, és ezek egy idő után közömbössé tették a távolinak tűnő, de mégis pokoli események felé.

A reptér irányítótornyán graffitire emlékeztető feliratok voltak, amiket valószínűleg a kétségbeesett utasok írhattak a katasztrófa óráiban. A terület egy része romokban hevert, a tábornok úgy vélte, akár hónapokig is el fog tartani, míg vadászgépei megfelelően használni tudják majd a repteret.

A modern, jó dizájnú repülő lassan kieresztette futóműveit. A legtöbb modern gép már függőleges leszállásra is képes volt az új technológiáknak köszönhetően, de a tömzsi, viszont szupergyors AR24-es nem tartozott ezek közé.

A tábornokot több magasrangú tisztje kísérte. Az osztrákok pedig egy sebtében felállított fogadóbizottsággal várták megmentőjüket. Maga a köztársaság elnöke állt a kifutópálya szélén, testőrségével, és a hirtelen újraállított kormány több tagjával egyetemben. Kihúzza álltak, elegáns öltönyben voltak, ami már a gépből feltűnt Arthurnak, aki a tábornoki egyenruháját viselte, és egyáltalán nem készült protokolfogadásra.

A gép megállt. Az ajtó kinyílt, és egy tiszt után rögtön Arthur lépett ki a gépből.

A köztársasági elnököt Hans Jedernek hívták. Ötvenhét éves volt, ősz hajú, jó kiállású, magas úriember, aki egész életét kellemes körülmények között élhette le. Köztudott volt, hogy liberális a politikai beállítottsága, de a konzervatív pártokkal és egyházakkal is jól kijött. Ami viszont még inkább nyilvános volt, és sokak szemében kiábrándító, az Jeder határozatlansága, és nemzeti öntudatosságának totális hiánya. Ezek pedig most óriási hátrányt jelentettek nemcsak Jedernek, hanem Ausztriának is.

Ezt jól tudta Arthur C. Sigmund is, aki lassú léptekkel, de odaért az elnökhöz, ki már fásult képpel és erőltetett mosollyal várta. A testőrök és katonák, akik az egész területet szem előtt tartották, tisztelegtek. Majd a honvédelmi és a belügyi miniszter fejbőlintással adta tudtul üdvözlését.

A beszélgetést az elnök nyitotta meg.

– Nagy örömmel üdvözljük országunkban az Allied Peacekeeping Forces-t, és önt, Sigmund parancsnok úr – a hangja erélyesnek tűnt, de szemei félelmet tükröztek. – Országunk az utóbbi hetekben súlyos krízisen ment keresztül, de...

Arthur közbeszólt.

– Magam is tudom, mi folyik itt, elnök úr – a parancsnok hangja még határozottabb és még keményebb volt, mint az elnöké, és a legtöbbször illetlenségnek számított volna, hogy egy ilyen fontos személy szavába vág bele. – Ha ezzel nem lennék tisztában, nem engem hívtak volna ide. Mellőzzük, kérem a bájcevejt, ha lehet. Térjünk azonnal a tárgyra.

Az elnök ledöbbszent. Hogy vághat valaki ilyen gúnyosan a szavába? Hogy kérdőjelezheti meg bárki is, hogy ki ő? Ő a köztársaság elnöke! Mindenesetre a felháborodását már nem merte szavakba önteni.

– Nos, akkor kérem, – szólt ismét Jeder – jöjjön velem.

A köztársasági elnök röviden bemutatta a két minisztert, akik a hátuk mögött lemaradva követték kettejüket. Ők maguk pedig a reptér szélén várakozó egyik luxusautó felé vették az irányt. A gépkocsi sötétített üvegekkel rendelkezett. A tábornok közeli felismerte, hogy golyóálló az ajtaja és az ablakai. Valószínűleg páncélozottak is voltak. Itt még több katona ácsorgott, köztük néhány az APF kötelékéből. Arthur oly sok időt töltött el a hadseregben, hogy már ránézésre látta, ha egy katona rosszul felszerelt és kiképzett. Azok, akik az elnököt védtek, továbbá a rendőrök és más, egyszerűbb egységekhez tartozó fegyveresek láthatóan puhányak voltak, ahogy ott álltak a többi katona mellett. Az APF-esek nem tartoztak ezek közé.

Alig volt valamelyikőjüknek gránátja, a legtöbbjük régi géppisztolyokat vagy puskákat szorongatott, és a tél ellenére nem tűnt úgy, hogy megfelelő öltözködésük lenne. „Pedig ez Ausztria! Egy egész jó gazdasággal ellátott ország... volt – gondolta Arthur. – Mi van akkor Magyarországon vagy Szlovákiában, Romániában?”

A tábornok váratlanul megszólalt.

– Nem akarok velük utazni. Hívjanak néhány APF katonát a gépről – mondta az egyik segédtszjtjének.

Arthur egyelőre nem bízott az osztrákokban, valamiért inkább az APF nemzetközi katonáit akarta maga köré. Talán mert ők nem nézik idegennek, talán más ok miatt.

Hármat kapott, plusz egy sofőrt. Ennyien értek be ugyanis a kocsiba, ami azon nyomban el is indult. A köztársasági elnök autója az övé előtt haladt a hat járműt számláló konvojban.

Az egyik APF katona, aki a járműben pont szemben ült Arthurral, furcsa módon félelemmel tekintett ki az ablaküvegen. Nézése hasonló volt az elnökéhez. Egy átlagos személy nem is csodálta volna ezt, hiszen a megtépázott város mellett elhaladni nem éppen kellemes látvány lehetett. Több helyen felgyújtott autók és kétségbeesett személyek falfirkái voltak láthatóak. Egyesek különböző szlogeneket festettek fekete vagy vörös festékkel a bérházakra vagy lepedőkre, olykor kisebb írási hibákkal. „Segítség!” „Élelemet!!!” „Anarchia” „Tűn és”. Ameddig elért az árvíz, a vízszint nyoma jól látszódott. Mindenhol szemét volt és bűz. A főbb közlekedési csomópontoknál rendőrök álltak, és barikádok voltak emelve. Minden áthaladó járművet ellenőriztek. Bécsbe nehéz volt bejutni. Pont emiatt kellett az APF segítsége az osztrákoknak. Rendőreik és katonáik a városokat ellenőrizték, nem volt, aki azon kívül szembeszálljon a nacionalistákkal és a fosztogató banditákkal. Nem jutott rá elég ember.

Arthur ismét a tűnődő katonája felé fordult. Csak most nézte meg jobban. Jó kiállítású, izmos, barna hajú, harmincas évei derekán járó katona lehetett. Kissé szögletes álla volt, ovális arca. Az egyenruhán található rangjelzéseiből Sigmund tábornok nyomban megtudta, hogy egy főhadnagy ül szemben vele.

– Mi a neve, főhadnagy? – kérdezte a tábornok.

– Valerio Derasmo, uram – válaszolta a katona, aki mindeközben keményen kihúzta magát.

– Pihenj, katona – intette nyugalomra a parancsnok. – Majd lesz ideje fegyelmet gyakorolnia, amikor szembekerül az ellenféllel.

A katona egy egyszerű választ követve ismét elkezdett az ablakon keresztül tűnődni.

– Aggódik? Esetleg hiányzik valaki vagy valami?

– Nem, uram.

– Szóval csak tűnődik. Értem – a tábornoknak valójában kissé értetlen volt, hogy min gondolkozhat az egyik tisztje. – Hány éves?

– Harminchat, uram.

– Harminchat éves, és már főhadnagy?

Mielőtt a tátott szájú Derasmo bármit is mondhatott volna, felettese tovább folytatta.

– Bizonyosan a tehetségének köszönheti, és az átszervezéseknek. Bárhogya is legyen, örülök, hogy ilyen fiatal, és minden bizonnyal tapasztalt embereim vannak. Mi is a nemzetisége?

– Olasz, uram.

A tábornok morfondírozó arccal tekintett Derasmora.

– Olasz... az jó.

A főhadnagy nem egészen értette, mire céloz ezzel a tábornok. Esetleg nem szereti a nem-európaiakat, vagy épp kiváltképp kedveli az olasz nemzetet? Persze megkérdezni nem merte, így sem erre, sem arra nem kapott választ, miért mondta kétszer is szinte egymást követően a „bizony” szót Sigmund.

Még vagy fél óráig utaztak, de a tábornok ekkorra már a többi, az autóban helyet foglaló személlyel kommunikált. Valerio főhadnagy először csak egyre kisebb házakat látott, majd

lassan egyet sem. Az ember alkotta építményeket felváltotta a természet – már ami maradt belőle.

A konvoj megállt. A célhoz érték, egy bunkerhez, nem messze Béctől nyugatra. Arthur és a többiek is mind kiszálltak.

Erdős terület volt, tele fegyveresekkel és biztonsági őrökkel. Egy kisebb villa látszott csak a felszínen, de Arthur már megszokta, hogy sokszor a lényeg a felszín alatt lakozik.

A köztársasági elnök és ő ment be először a villába. Utánuk a miniszterek, és az APF katonák, köztük az olasz tiszt is. A bunker egyáltalán nem hasonlított a GVH-ra. Igaz, abból sem sokat láthatott Sigmund. Ez a hely talán atombiztos volt, de egy már annál nagyobb robbanást biztos nem bírt volna ki. A tábornok újra elmosolyodott.

Egy szép terembe léptek be, ahol még ablakok is voltak, igaz, már a bunkerben. Az elnök ideiglenes rezidenciájaként működött.

A terem központjában egy hosszú tárgyalóasztal hevert. A kormány néhány emberét elküldte a minisztereken kívül, hogy vegyenek részt a tanácskozáson. Rajtuk, a tábornokon és az elnöken kívül csak az őrök voltak jelen. Arthur emberei már odakint várakoztak, ahogy azt a tábornok korábban megparancsolta nekik.

– Kérem, foglaljon helyet, tábornok... illetve parancsnok. – mondta Jeder elnök, és a kezével az említett bútorra mutatott.

– Köszönöm – válaszolta Arthur, majd helyet foglalt. – Maradjunk a tábornoknál. Azt hagytam meg, mint megszólítást.

A köztársasági elnök nem méltatta válasza a megjegyzést. Épp mondani akart valamit, amikor a tábornok-parancsnok váratlanul megelőzte.

– Ha kérhetném, elnök úr. Mielőtt elkezdenénk a dolgok megbeszélését, ami minden bizonnyal rengeteg időt vesz igénybe, szánna rám öt percet? Négyszemközt – az utóbbi szót még nyomatékosabban monda a parancsnok, mintha az lenne a lényeg.

Az is volt.

Az elnök – habár meglepődött a hirtelen jött lenyűgöző udvariasságon - bólintott, ez után pedig jelzett az őröknek és a kormány képviselőinek, hogy fájadjanak ki a teremből. Az utolsó személy, egy őr, becsukta maga mögött az ajtót, így a parancsnok és az elnök végre valahára kettesben beszélgethetett. Arthur rögtön felállt a kényelmes karosszékből.

– Mint tudja, elnök úr, én és az Allied Peacekeeping Forces katonái arra esküdtünk, hogy megvédelmezzük a békét. Mindenáron.

Az elnök helyeslően bólintott, majd Arthur folytatta.

– Az önök „hadserege” és a többi belbiztonsági erő nem képes megfelelően elkerülni Ausztria anarchiáját. A többi országról nem is beszélve. A régióban még mindig ez az egyik legfejlettebb állam, de ez most nem számít. Legfőbbképpen önöket érinti a Duna árvize. Nem Németországot, és nem is Szlovákiát, Magyarországot vagy más Duna-menti államot. A kereskedelmük az elmúlt napokban a töredékére esett vissza. Az országa jelenleg segélyekből él – a tábornok hatásszünetet tartott. – Ha most mi nem jöttünk volna, két eshetőséggel kellene szembenézni Ausztriának. Az egyik: Anarchista, nacionalista és náci brigádok foglalják el az ország stratégiai pontjait, megdöntik a demokráciát, és új kormányt állítanak fel. A másik lehetőség: szomszédos országok csapatai rohanják le önöket, legyőzik a szélsőséges erőket, de önökkel is végeznek. Ausztriát pedig beleolvasztják saját országukba.

Az elnök nem így vélekedett. Semmitmondó arccal csak ennyit közölt:

– Nem hinném, hogy mondjuk Németország vagy Olaszország megtámadná Ausztriát. Miért tennék?

– Mert önöknek még mindig van elég ivóvizük, legelőik, és fejlett klímavédelmi technológiájuk a városokban. Németország az Unió dolgokkal van elfoglalva, Olaszország a tengerszint emelkedése miatt már korábban kiszolgáltatott állapotba került. Ugye emlékszik még a nem is oly rég, 2040-ben történt nagy földközi-tengeri árhullámra?

Jeder elnök nagyon is jól emlékezett arra az időre. Épp az Adrián nyaralt. De nem akarta feleleveníteni régi, rossz emlékeit, így inkább elterelte a szót.

– Mit akar? Mit tegyek? Ausztria így is-úgy is kiszolgáltatott. Áadtam az országot az ön csapatainak, hogy mindent megtegyenek annak érdekében, hogy megmentsék az államot. Ön a vezetőjük, én pedig nem szólok bele a dolgaiba – habár az elnök kissé kikelt magából, mégis mindezt bizonyos nyugalommal mondta, és mindvégig ülve maradt. Végül egy lélegzetvételt követően folytatta. – Szóval mit akar? Adjam esetleg írásba?

Arthur színészi döbbenettel nézett a székének kartámláját szorongató elnökre.

– Eltalálta! – mosolygott. – Van nálam egy nyomtatványtervezet, mely tartalmazza a szükséges szabályokat és jogköröket. Úgy vélem, ez az egyetlen lehetősége Ausztriának. Örölnék neki, ha a következő percekben a tanácskozás alatt ön nyújtaná azt be a kormány képviselőinek.

A tábornok átadta a papírt, Hans Jeder pedig jobban szemügyre vette a dokumentumot.

Az első sorokból jól láthatóan kiderült, hogy Ausztria fedett megszállásáról van szó, vagyis arról, hogy a tényleges katonai hatalmat Arthur Conrad Sigmund parancsnok és csapatai fogják képviselni, és nem a kormánycsapatok. Továbbá emiatt Arthur a vezérkar főnöke lesz.

– Ez nevetséges! – hördült fel az elnök, és most már felállt a székéből. – Nem gondolhatja komolyan, hogy aláírom! Ausztria nem lenne független! Én vagyok a köztársaság elnöke, én vagyok a hadsereg parancsnoka, nem maga!

Az elnök vádlón rászégezte a mutatóujját a tábornokra, mire az, mint aki számított erre a kirohanásra, odalépett Jeder mellé, közel hajolt hozzá, és szinte suttogva, jól megfontolt szavakkal érvelt.

– Azt hiszi, hogy én vagyok a rossz? Hogy tőlem kell félnie? Menjen csak ki egyedül az utcára, és meglátjuk, hány percig marad életben. Talán a miniszterei majd fogadást kötnek, hogy az anarchisták, az ultrák vagy egy egyszerű bandita lövi-e előbb fejbe. Nem magamnak akarom ezt az országot, hanem jövőt akarok adni neki. És ez az egyetlen jövő, ami rendet tartalmaz. Vajon melyik a fontosabb? – kérdezte, miközben visszább lépett. – Egy ország biztonsága és jövője; vagy egy káosz uralta ország függetlensége?

A parancsnok a terem ajtajához közeledett.

– Akárhogy is cselekszik, a döntés az ön kezében van, elnök úr. És vajon majd a hús-vér ember elméjének döntése is meg fog egyezni az önével, mikor éhező hordákban vonulva megindul, és felelősségre von vétkest és ártatlant egyaránt?

A tábornok szavai mélyen hatottak az elnökre. Miközben Arthur kitárta a termet, diplomatikussá vált hangjával hozzátette: – Gondolkozzon el ezen, *elnök úr!*

A miniszterek és a többi ember nyomban megindultak befelé, és az elnökkel, illetve Sigmund tábornokkal együtt elfoglalták a helyüket az asztal körül.

A tábornok körbepillantott, legutoljára Hans Jeder megfehéredett arcára tekintve, és ebből a tekintetből nyilvánvalóvá vált számára, hogy az elnök képtelen magán viselni a rossz döntés kockázatát.

A megbeszélés megkezdődött.

Arthur C. Sigmund tábornok, az APF parancsnoka pedig elégedett érzéssel várt, tudván: hatalma immár biztos.

XIV.

(2050. március eleje, A GVH épülete)

Az új hónap új világszemléletet hozott William Lester életébe. Szelleme teljesen átlényegült az elmúlt napok eseményei miatt. Nemcsak a megannyi titkot rejtő alsóbb szintek a GVH-ban, de a külvilág történései is kizökkentették megszokott gondolkodásmódjából. Az ausztriai áradás, a humanoid robotok és az, hogy a GVH megannyi antianyag-rakétáról „gondoskodik”, olyan dolgok voltak, amelyek arra sarkallták Williamet, hogy tennie kell valamit. Eddig azt hitte, a kutatás elég. Eddig azt hitte, hogy a GVH-ban, a geroldiummal foglalkozva megoldhatja a problémákat, hogy tesz valamit. Még túl fiatal volt, hogy belássa: a dolgokat nem ő irányítja.

Most viszont már tudja.

Williamnek választás elé kellett állnia. Döntenie kellett, hogy a biztonságos, ugyanakkor egyre inkább bezárt hivatali világot választja, és mindent megtesz a geroldium végső fejlesztésében, vagy elhagyja az épületet, több mint három év után, és kilép a „szabadságba”.

Nehéz döntés volt, amit a szobájában szeretett volna meghozni, elmélkedés közben. Jól át akart gondolni mindent.

– Itt maradni... – mérlegelt magában egy nap. – Miért is ne? Ja, persze! – hördült fel gondolatban ironikusan. – Mondjuk azért, mert alig tudok mozogni. Még mindig nem szoktam meg ezt a bezártságot. Nem lehetek nővel, nem is ölelhetem meg őket, nem tarthatom a kapcsolataimat a külvilági barátaimmal. Másrészt viszont a geroldiummal való munkák az utolsó fázist közelítik meg. Hamarosan valószínűleg fel lehet majd küldeni az első tartályhajókat a már kijelölt pályára. Ott akarok lenni, amikor ez megtörténik, és a GVH tudósai biztos, hogy ott lesznek. De mégis... ott a többi dolog. És azokból vajon mennyit mutatnak meg nekünk, idelent? Talán a helyzet még súlyosabb, vagy épp nem az, és csak sürgetni akarnak minket!

Pro és kontra egyaránt volt William szemében. Ahogy mindent mérlegre tett, rájött, hogy a világ helyzetének bizonytalan mivolta nyom sokat. Mégis, a mérleg nyelve nem tudott egy felé sem billenni.

– Már rég szívtam cigit – mondta végül, mintegy elterelve a gondolatait. Nem mintha nagy dohányzó lett volna világéletében.

Végső döntését azonban nem saját elmélkedése határozta meg, hanem a körülötte lévő apró „minivilág” újabb történései.

Ajtájának csengője a megszokott dallammal párusolva kék fényt bocsátott ki magából, ezzel jelezve, hogy Willnek vendége van. Ki más lehetett volna az, mint legbizalmasabb barátja, Fang Sen.

Elég morcosnak tűnt, és úgy festett, mint akire rájött a szükség. Általában nem szokott ilyen lenni Will előtt.

Ő mégis kinyitotta neki az ajtót.

– Szia Fang... – de Fang köszönés nélkül egyszerűen csak berontott az apró szobába, majd bezárta maga mögött az ajtót. – Nem hittem volna, hogy ma felkersel. Azt hittem... Sen közbeszólt.

– Én sem hittem, Will. De mindegy, mit hittünk, csak az a lényeg, hogy mi van valójában. Erősen lihegett. William jól tudta, hogy barátja nagyon sokat dolgozik, de hát mégsem fizikai munkát. Talán sokat futott, mire ideért, és persze túlsúlyos is volt. Rövid, fekete hajáról patatokban folyt a veríték, és csak másodpercek múlva tudott ismét megszólalni.

– Mi történt? – értetlenkedett William.

– Nem... - Fang kénytelen volt lihegni. – Nem lett volna szabad belenézned abba a dossziéba!

– Micsoda? Miről beszélsz?

Will gondolta, mi fog jönni ezután, de nem akarta elhinni. Fang mégsem kímélte. Egyenesen a szemébe nézett, majd kinyögte:

– A biztonsági tanács és Andrew Dawson hívat téged! Talán eljárást is indítottak ellened! Willnek kikeredett a pupillája. Alig tudott szóhoz jutni.

– Hogyhogy?

Fang megadta erre is a választ.

– Azért rendelték el, mert beszéltél Simone-nal, és mert Mr. Dawson asztalán belenéztél abba a dossziéba.

– De hiszen te is belenéztél, és te is lent voltál!

William hirtelen, maga sem tudta miért, úgy érezte, jobb lenne Fanggal együtt sárosnak lennie. Ám a kínainak volt mentsége.

– Én viszont jogosan voltam a robotok szintjén, ugyanakkor te a biztonságiak szerint megzavarhattad a kutatást. Simone több mint egy egyszerű robot. Minden külső inger hatással van rá. A biztonságiak szerint a te megjelenésed elrontotta a „gépet”, vagyis Simone-t, mivel nem volt a tervben, hogy egy olyan emberrel találkozzon, mint te. De ez még semmi a dokumentumhoz képest, amit TE nyitottál ki, nem pedig én.

Will a sokkolt állapot szélére került. Mégis hogy gyanúsíthatják őt ilyenekkel, amikor oly sok mindent tett azért, hogy egykori mestere, Paul Gerold találmánya tökéletesedjen, és óriási mennyiségben juttathassák el az űrbe. Napok kérdése lett volna, hogy mikor indulnak el az első szállítóhajók az űrbázisra, és mindezt a GVH neki köszönheti. Kit érdekelnek holmi robotok vagy rakéták, miközben az emberiség és az élet megmentése a cél?

– De hiszen... - hebegte rémülten, miután magához tért –... hiszen én nem akartam semmi rosszat!

– Persze, hogy nem – nyugtatta Fang, kezét barátja vállára téve.

– Akkor mégis miért mondják ezt?

Fang nagyot nyelt. Tudta, ezekben a percekben adja meg a kegyelemdöfést Will eddigi karrierjének. Mély lélegzetet vett, majd folytatta.

– Mert ellenszegültél Andrewnak. És mivel itt mindennek ő a feje, ezt nem hagyhatja szó nélkül.

William Lester tudta, karrierjének ezzel lőttek. A GVH elvett tőle mindent, amit adott, sőt, még többet. A fiatalságát, az életét, és most munkájának értelmét is. Pont, amikor a csúcson volt. Öt percbe telt, mire felfogta, milyen gyorsan változott meg körülötte a világ. Azt vette észre, hogy Fang segítségével vánszorog át a tizenegyedik légrfrissítő termébe, ahol a szellőzőrendszerek csövei kereszttezték egymást. Homályosnak látta a világot, de lassan kezdett minden kitisztázódni a fejében.

– Gyerünk, Will. Térj magadhoz.

Lassan valóban magához tért, ahogy Fang kisebb pofonokkal ébresztgette. Ismét kérdezni akart.

– Miért hoztál ide?

– A biztonságiak már a szobádban vannak. Valószínűleg mostanra rájöttek, hogy erre jöttünk – Fang körülnézett, mint aki ellenséget keres. – El kell hagynod a GVH-t, Will! Ez az egyetlen esélyed!

– Esélyem? De mire?

– Arra, hogy életben maradj. Andrew lehet, hogy jó embernek tűnik, de nem hagyja, hogy bárki, akár véletlenül is kiszivárogtassa a rakéták helyét.

– Nem is emlékszem semmi adatra!

Will ismét kezdett összezavarodni, ennek ellenére Fang Sen tovább folytatta.

– Ezt ők nem tudják.

– Miért hiszed azt, hogy megölnének?

Fang megállt egy pillanatra.

– Nem hiszem – mondta komolyan. – Tudom.

– Akkor veszélyben az életem... - Will erőt vett magán, hogy tisztán tudjon gondolkozni.

– Fang, figyelj rám! Pár órája lefolytattam egy nagyon fontos kísérletet az anyag mostani állapotán, ami bebizonyította, hogy az anyag megvédheti a Földet a felmelegedés hatásaitól. Ez persze nem biztos, még nem sikerült leellenőriznem az adatokat. Mindenesetre találsz egy nyomtatott mappát a menzán, az egyik poroltó alatti asztal fiókjában. Az elektronikus zárjának kódja: 5543. Abban mindent megtalálsz a kutatásaimról. Ha esetleg nem térnék vissza... ne hagyd, hogy hiába legyen minden!

William minden bizalmát Fangba fektette. Az egyetlen barátjába, akitől, úgy tűnik, búcsút kell vennie.

A kínai tudós bólintott, és megígérte, hogy megtesz minden tőle telhetőt.

Csörömpölés hallatszott.

– Az örök már közelednek. Be kell bújni ebbe a csomagszállító liftbe! A szellőzőrendszerek mellett halad. Nagyon hideg lesz odabent, így a szenzorok nem veszik észre a testhőmérsékletedet. A lift lassan halad, de fent biztonságosabb, mint idelent. Szokd meg a hideget, barátom, és most menj!

Fang kinyitotta a koszos lift ajtaját.

– Mindent köszönök, barátom! – hálálkodott Lester, és kezét rázott kollégájával.

– Ez csak természetes. Vigyázz magadra!

Will alig fért be, de sikerült bejutnia. Még mielőtt azonban végleg elhagyta volna a hivatalt, feltett még egy kérdést.

– És mi lesz veled, Fang?

Sen csak közömbösen válaszolt.

– Valakinek el kell vinnie a balhét, Will. Sok szerencsét!

Ezzel bezárta a lift ajtaját, megnyomta a „felfelé” feliratú gombot, majd eltűnt a lift ajtajának üvege mögött. William Lester pedig távolodni kezdett a Globális Védelmi Hivatal magjától, útban a „szabad világ” felé.

„Így hát eldőlt a kérdés” – gondolta magában.

XV.

(2050. március eleje, Ausztria)

Lassan több, mint két hét telt el a bécsújhelyi beszélgetés óta – gondolta Julia.

Március elején – már egy bő hete – még mindig Ternitz városában vesztegelt egy háromcsillagos hotel második emeletén...

Peter barátja valóban várta őket a megállóban, és ott volt a terepjáró is. Julia elmondta, hogy ki küldte, és átadta a lezárt borítékot, mire a kedves jóbarát, aki magát Ivan Arvidként mutatta be, megadott minden segítséget a családnak a továbbjutáshoz. Az, hogy mi volt a borítékban, Julia nem tudta meg.

Még aznap tovább indultak, de csak nagyon kevés távolságot tettek meg, mivel a helyzet ismét rendezetlenné vált.

Amikor is az APF csapatok megérkeztek Ausztriába, lezárták a vasutat az utánpótlás miatt, illetve a katonák szállításáért. Így hát mindössze pár tíz kilométerrel voltak közelebb Obergurgl-hoz. Rendes körülmények között egy nap alatt odaértek volna, de most már hetek óta vesztegeltek Kelet-Ausztriában.

Persze másfelé is mehettek volna, de nem tehették. A magyar és szlovák kormány sem járt jobban, március 3-án pedig a román hadsereg szükségállapotot hirdetett Bukarestben, és szintén behívta az APF-et. Kelet-Közép-Európa forrongott, emiatt az Európai Parlament Brüsszelben válságtanácskozást hívott össze március tizedikére, de végül a központi ülést és szavazást elhalasztották néhány nappal későbbre. Németország egyoldalúan lezárta a határait, a menekülteket nem tudta volna ellátni. Viszont a segélyeket beengedte Ausztriába.

Julia Rheims és családja persze a külpolitikai fejleményekből nem sok mindent vett észre. Ők csak azt látták, hogy alig van élelem, sehol sincsenek biztonságban, és még csak nem is mehetnek el a városból, legfeljebb gyalog. Talán ő még bírná is, de az anyja és Alex bizonyára nem. Juliáék tehát nem törődtek a politikával. Mindenesetre az, hogy a szövetséges erők intervenciót hajtottak végre, nekik is jócskán szemet szúrt.

Az APF nélkül a régió anarchiába fulladt volna, így viszont Sigmund tábornok minden ország elnökével, képviselőin keresztül titokban el tudta játszani a maga kis tervecskéjét. És persze évtizedek óta sok helyen már nem létezett a sorkatonaság – legfeljebb pár éve egy-két országban visszavezették a súlyos krízisek miatt. Ez azt eredményezte, hogy mindenütt elengedhetetlenül szükség is volt az APF jelenlétére.

Március első napjain úgy tűnt, az APF pillanatok alatt képes megoldani a krízist, annyira sok katona érkezett. Mégsem történt semmi. A nagyvárosokon kívül a vidék továbbra is a szélsőségesek kezén maradt, akik nyomban elkezdtek egymással tárgyalni, hogy a közös ellenség ellen küzdjenek, ami az Allied Peacekeeping Forces.

A telefonszolgáltatás a harcok alakulásától függetlenül továbbra sem működött, ahogy az internet sem. Csakis a rádió nyújtott lehetőséget a kommunikációra, amin viszont folyamatosan az APF és a kormány műsora ment.

A ternitzi hotelban különféle szobák voltak. Juliáék egy olcsóbb fajtát vettek ki. Igazából egy kétágyas szoba volt fürdővel, de Alex is velük aludt, meg Ivan Arvid is, mivel a többi lakosztályt már mások foglalták el.

A terem elég szűk volt így, de még mindig kényelmes. Olga és Alex a franciaágyon aludtak, Julia pedig a szoba egyik sarkában, szemben egy kanapéval, ahová Ivan Arvid szokott lehuppanni. Neki már csak egy kispárna maradt és egy kockás pokróc. A Rheims család tehát megoldotta a biztonság és a szállás problémáját – egy időre legalábbis. A káoszvá vált országban viszont még az eddigieknél is nehezebbé vált élelemhez jutni, és szinte lehetetlenné az üzemanyag beszerzése.

Természetesen az APF-egységekre ez nem vonatkozott.

Julia az ágy szélén ült, épp nézte, ahogy Alex mélyen alszik. Olga egy székben olvasott valamit, nem figyelt arra, mi történik körülötte. Mindannyian viszonylag ápoltak voltak és nyugodtak. Bár aggodalmaik nem csitultak a holnapot illetően.

„Vajon milyen világban fog felnőni Alex? – Julia csak erre tudott gondolni, ahogy Alex ártatlan, kerek, kislíus arcát nézte. – Mit szánhat a jövő a gyermekemnek? Van-e egyáltalán jövője egy olyan világban, amiben nem uralkodik más, csak a pénz, a hatalom, a vágy... és nem az érték? És miért pont őt bünteti a sors, mikor ő soha... soha nem tett semmi rosszat.”

Könnyek szöktek a szemébe. Szokásához híven gyorsan letörölte őket, felemelte a fejét, elnyomta az érzést, majd visszafordult Alex irányába. Ekkor újra töprengeni kezdett.

„Ha Isten van az égben... hagyjuk. Ez már lerágott csont – inkább másra akarta terelni a gondolatait, de nem volt képes rá. – Övé a holnap. A gyermeké, a gyermekeké. Lehetnének pékek, kőművesek, tanárok vagy csak egyszerű emberek. Élhetnének békében és nyugalomban, tanulhatnának, jobbá válhatnak.

És mégis, mi felnőttek oly ostobák vagyunk, hogy mindezen lehetőségeket elveszünk tőlük. Annyira kicsinyes, hiú, és ostoba lett mindenki, kivétel nélkül.

Mindent-most-magamnak! – ez a mai ember ars poeticája.”

Váratlanul azon kapta magát, hogy a pár száz méterre lévő vasúti megállóban ismét szól a diszpécser hangja, egy vonat közeledik.

Újra beindult a közlekedés.

Még mielőtt felfoghatta volna, hogy mindez mit is jelent, kopogtatást hallott. Mivel Alex aludt, édesanyja pedig annyira kellemesen belemélyült az olvasásba, így úgy döntött, ő nézi meg, ki kopogtat. Óvatosan kikukucskált az ajtón, és fellélegzett.

Peter barátja, Ivan Arvid állt a bejárat másik oldalán. Skandináv ősei ellenére Ivan vérbeli osztrák volt, már nem is tanult meg svédül. Ahhoz képest, hogy „északi” származással bírt, elég barna volt a bőre, de túl szép arccal nem büszkélkedhetett. Ennek ellenére rögtön elnyerte Julia szimpátiáját, hiszen sok téren osztották egymás véleményét a falfestékek divatjától kezdve az osztrák hegyek gyönyörűségein át egészen Hans Jeder köztársasági elnök bizonytalan mivoltáig. Ivan szürke, cipzáros pulcsit és világoszöld inget viselt, elegáns órával, nadrággal, és persze cipővel kiegészítve. Rövid, trendi szőkésbarna haja volt, és valamivel több, mint negyven lehetett.

Julia ajtót nyitott.

– Van benzinem – mondta köszönés nélkül a férfi, majd belépett a szobába.

A nőt nem lepte meg Ivan modortalansága. Az azonban igen, hogy szerzett üzemanyagot, sőt a másik kezében még egy szatyrot is tartott. A helyzet tehát megkívánta a sietséget, hiszen ilyen értékes dolgokkal az embert akár meg is támadhatták az utcán, ha csak úgy egyedül kimerészkedett. A lány a családját biztonságban akarta tudni, ehhez pedig első lépésként az kellett, hogy eljussanak Grazba, ahonnan már könnyebb lesz vonattal tovább menni. Ehhez viszont üzemanyag kellett, meg persze egy autó. Utóbbi volt, előbbi nem. Elég nehéz is volt szerezni benzint, hiszen már elavult üzemanyagnak számított (Juliának autója is hibrid volt, de a másodlagos energiaforrás elromlott). Most azonban megváltozott a helyzet – végre valahára.

– Mégis hol szerezted? – kíváncsiskodott Julia, nem titkolt meglepettséggel.

– Loptam – válaszolta a férfi nyílt őszinteséggel.

Olga és Alex – aki közben felébredt – is észrevette Ivant, így köszöntek, de ahelyett, hogy bekapcsolódtak volna a két felnőtt beszélgetésébe, inkább immár együtt folytatták az olvasást.

– Nem csodálkozom rajta – vallotta be Julia. – A fosztogatók...

– Én nem vagyok fosztogató! – tiltakozott hirtelen Ivan. – A fosztogatók ok nélkül rabolják ki az üzleteket. Csak a pénz, a becsvágy hajtja őket. Én azért loptam, mert tovább kell mennünk! – mutatott ki az ablakon, le egy autóra.

– Oké, oké. Nem vagy az.

Juliának jól ment a nyugtatgatás. Volt benne tapasztalata.

– Senki nem is mondta, hogy az vagy – másfelé akarta terelni a témát. – Mennyi benzint loptál?

– Ötven litert.

– Elég Graz-ig?

Graz felé akartak menni, mivel azt hallották, hogy a másik, rövidebb irányon egy híd leszakadt.

– Amennyiben Alexnek nem kell majd fél percenként pisilnie, akkor talán igen.

– Mikor indulunk? – tette fel újabb kérdését a nő.

– Amint a személyautókat is engedik. A vonatok már elindulnak, talán a nagy tömegben jutna is helyünk rajtuk, de egyáltalán nem valószínű, hogy biztonságosabb, mint az autót, és túl sok kockázattal jár a tömeg. Várnunk kell.

Ez volt a legrosszabb az egészben. Várni, várni, várni.

Hetek óta ez volt, és ki tudja, meddig kell még ebben a kis városban vesztegelnie Juliának és családjának. Mindenesre volt okuk az örömről, a remény felcsillant. Van élmük, szálláshelyük, és immár üzemanyaguk is.

– Már csak az kell, hogy a helyzet rendeződjön, és indulhatunk is, igaz? – kérdezte Julia félig örömmel telve, félig pedig csüggedéssel.

– Igen – válaszolta Ivan -, és az már nem tőlünk függ. Addig is jobb, ha meghúzzuk magunkat itt.

Ivan odament a kis zugába, leült a fotelébe, és betakarozott a pokrócával. Odakint hűvös volt, jó volt megmelegedni. Az ételmelet Olga kezdte kicsomagolni, aki abbahagyta az olvasást. Julia pedig Alex mellé feküdt az ágyba. Habár továbbra sem tudhatta teljes biztonságban a családját, minden öröme meglehetett, hiszen nyugodtan karolhatta át egyetlen fiát.

- Ugye, tudod, hogy te vagy mindenem? – suttogta a gyermeknek.

De Alex mélyen aludt, és nem hallott semmit sem. Ám enélkül is jól tudta, hogy mit jelent édesanyjának.

Az ő egyetlen, igazi szülőjének... Az egyes-egyedüli „Anyának”.

XVI.

(2050. március 11., Brüsszel - Az Európai Parlament épülete)

Európa egy hónap alatt megtébolyult. A Duna-menti természeti katasztrófa politikai-társadalmi-gazdasági mélypontra juttatta a kontinens Unióhoz tartozó részét. A katasztrófa sújtotta országok pénzügyileg összeomlottak, ami magával rántotta a többi, így is komoly krízisben lévő államot. A válságtanácskozás Brüsszelben – ahová az Európai Parlament átköltözött, hogy ne kelljen a repülőgépekkel való rengeteg utazásra annyit költeni – hatalmas méreteket öltött. Az EU parlamentjének már régen el kellett volna fogadnia a legújabb költségvetést, de ez nem történt meg. A katasztrófa után a vita csak mélyült, és megegyezés nem született. Egy volt elefántcsontparti ENSZ-tag március hetedikén az egyik hír televízióknak így nyilatkozott:

– Végre Európa is megtudja, milyen az, ha intervencióra van szorulva.

Elefántcsontpartot tönkretette az időjárás szeszélyessége. Hol szárazság, hol óriási esőzések okoztak gondot a térségben. Ettől függetlenül ez a pár szó nehéz kijelentés volt, de igaz. A krízist nem lehetett belső eszközökkel megoldani, ekképp volt legitim az APF is. Ám az Unió komoly ellenőrzést gyakorolhatott a szervezet felett.

Csak hogy az EU épp az előbb említett gondokkal volt elsősorban elfoglalva.

Délelőtt tizenegy órakor kezdődött a tanácskozás, a sajtó nagy érdeklődésével. A miniszterek és üzletemberek váltottak pár szót egymással, mint például, hogy milyen volt az utazás, vagy, hogy áll a tőzsde. A terem egyébként a megszokott kék színben pompázott, felszerelve a legújabb technikai kutyákkal. Elég nagy volt, ovális elrendezésű, emelettel és páholyokkal. A tervező hagyott helyet arra is, hogy az esetleges új tagállamok képviselőinek is jusson hely majd további székek beszerelésével. Erre azonban mindeddig nem került sor.

A „Közös Parlament”, ahogy a nép nevezte, immár nyolcszáz fős volt. Általában EP-képviselők ülészttek az épületben, de most több miniszterelnök és az Európai Bizottság tagjai is jelen voltak, néhány üzletember társaságában. Mint pénzügyi szakértőt, Andrew Dawsont is meghívták a tanácskozásra, hogy vázolja fel véleményét a gazdaság lehetőségéről, és tájékoztassa a frakciókat a geroldium új fejlesztéseiről és a Védőpajzsról.

Fontos tudni, hogy az Európai Parlament immáron nemcsak régi szerepét töltötte be, hanem szinte igazi, nemzetállamszerű parlament volt, saját törvényjavaslatokkal és hasonlókkal. Egyedül a kormány hiányzott belőle. Ettől függetlenül az Unió legmeghatározóbb és legfelsőbb vezetése itt székelt - illetve a Bizottságban.

Andrew természetesen kiöltözött a komoly alkalomra, mely nemcsak számára volt fontos, de az esedékes, EU-t kritizáló vita miatt is. Andrew a legjobb nyakkendőjében és öltönyében foglalt helyet Európa legnagyobb hatalma, Németország képviselői mögött.

Az utóbbi években a parlamentet is elérték a problémák. A szélsőségesek megerősödése aggodalommal töltötte el a demokratikus pártokat. Az ultranacionalisták egyre inkább azt szorgalmazták, hogy nemzetük lépjen ki az Unióból. Attól féltek, hogy a szövetség egy európai „szupernemzetet” akar létrehozni, melyben a tagállamoknak nincs szuverenitása és saját kultúrája.

A parlament képviselőinek a viták ellenére még 2050 márciusában is nagy szerepük volt Európa sorsában. A kék színű zászló a csillagokkal már sokuknak semmit sem jelentett, persze még mindig ott lobogott minden hivatal előtt.

Déli tizenkettőt ütött az óra, amikor elkezdődött annak a pontnak a vitája, melyben Andrew is érdekelt volt. Miniszterelnökök és képviselők most egyaránt helyet foglaltak, bár csak utóbbiak rendelkeztek szavazati joggal.

A házelnök, egy kimért nő - akiben Andrew mintha Mrs. Wirdengrent, a titkárnőjét látta volna – szabályosan vezette a vitát. Ritka pillanat volt, hogy minden politikus jelen volt, és mindannyian figyeltek is, de most végre sor került rá.

– Tisztelt képviselők, miniszterelnökök és miniszterek, pénzügyi szakértők - köszöntötte a jelenlévőket a házelnöknő. – Az Európai Parlament mai ülésének következő napirendi pontját az asztalukba beépített számítógép kivetítőjén olvashatják.

A legtöbb képviselő egy pillanatig a kivetítőjére meredt, akárcsak Mr. Dawson is. „Politikai krízis és gazdasági válság a kontinensen – gazdasági elemzések”. Ez volt a cím.

– A napirendi pont vitáját megelőzően felszólal Andrew Dawson pénzügyi szakértő, a Geroldium Kutatási Vállalat főigazgatója. Mr. Dawson, kérem, fáradjon a pulpitusra.

Andrew így is tett. A házelnöknő és a képviselők csendben figyelték lépteit, amíg ő az emelvényhez nem ért. A szövegét jó előre kidolgozta, de még így is lámpaláza volt, ahogy

körülhordta a tekintetét mind a nyolcszáz magasrangú személyen, akik most rá meredtek. És még a parlament kamerái is mind rá szegeződtek.

Megköszöri a torkát, majd belekezdett az előadásába. A holografikus szövegvetítő tisztán mutatta neki, mit kellene mondania.

– Tisztelt miniszterelnökök, miniszterek, tisztelt képviselők, hölgyeim és uraim. Az elmúlt hetekben tapasztalt változások, és a dunai katasztrófa miatt Európa országainak részvényei súlyos mértékben vesztek az értékükből. Több szakértő cég és közvélemény-kutatási intézet is azt javasolta, hogy...

– Már elnézést... - szakította félbe Andrew mondanivalóját egy képviselő. - Már elnézést, Uram, de nem térhetnénk ki inkább a lényegre? Órák óta vitatkozunk, és fogytán a türelmünk!

Az egyik kamera rögtön célba vette a közbeszólót, és a kivetítők alatt rögtön feltűnt, hogy ki is ő.

Klaus Schurte, Ausztria EP-képviselője volt az, aki a radikális szélsőjobbaldaliakhoz tartozott. Hírnevét a rasszista kijelentései miatt szerezte. Előszeretettel zsidózta, cigányozta le a számára nem kívánatos személyeket. Homofób ember hírében állt, és nem volt olyan nap, hogy ne mondta volna el a nyugati világról alkotott elképzelését. Mindig a renddel, az erővel való kemény fellépéssel érvelt. Rövid, fekete haja volt, éles arcvonásokkal rendelkezett, és a tekintete Andrew számára szúrós volt.

Maga Andrew nem hitte, hogy ilyen hamar közbevág egy elől ülő képviselő. Vagy, hogy valaki egyáltalán közbevág. De úgy tűnt, az etikett már kikopott a törvényhozás épületeinek levegőjéből.

A házelnöknő pedig nem intette le a képviselőt. Ez viszont már nem lepte meg Mr. Dawson.

A szélsőjobbaldali képviselők az EP-ben huszonkét százalékot tudhattak maguknak, de sokszor mellettük állt ki néhány erősen konzervatív képviselő is, így volt, hogy egyharmados hatalommal rendelkeztek szavazáskor. Legfőbb ellenfelük a néppárt volt, amely az EP képviselőinek harminckilenc százalékát tudhatta magáénak. A maradék harminckilenc százalékból húsz baloldali és liberális, tizenegy zöld, hét szélsőbalos, egy százalék pedig független volt.

– A lényegre – folytatta, halkán, magának mondva Andrew, miután végre sikerült levennie a tekintetét Klaus Schurtéról.

Ismét megköszöri a torkát, majd erélyes hangnemben tovább folytatta beszédét. Kihagyta a statisztikákat és az úgynevezett „unalmas” szövegeket. Nem akarta, hogy még egyszer bárki is közbeszóljon.

– Szóval, a lényeg az, hogy az Unió pénzügyi forrásai kimerülőben vannak, a tagországok nem képesek fizetni a rájuk eső részt a közös kasszába, és a Világbank már nem hajlandó több európai országnak hitelt adni. Pedig, az Allied Peacekeeping Forces megalakulásával az EU vállalta e szervezet ellenőrzését az Unió területén. Ezen kívül a gazdaság stabilitása még egy veszélyes politikai játszmának is ki van téve: Kína hadgyakorlatot tartott decemberben, és ezt pár napra rá Oroszország is megtette. A két nagyhatalom közötti feszültség napról napra nő. Az ENSZ még képes kordában tartani a két fél katonai erejét, de már nem sokáig. A kínai kommunista párt léte a tét. Ha nem szerez új területeket és nyersanyagokat a népének, akkor megbukik, amit nagyon nem akarna. Szibéria az egyetlen esélye. Az Uniónak állást kell majd foglalnia. Vagy Oroszország mellett állunk ki, vagy Kína mellett. És ott van az USA is, mely még mindig hűvös viszonyt folytat a másik két nagyhatalommal.

Egy baloldali képviselő, aki akcentusából adódóan valószínűleg bolgár volt, ismét megzavarta az előadást.

– Az nem lehet, hogy egyik fél mellett sem állunk ki?

– Nem – válaszolta nyílt őszinteséggel Andrew. – Akkor csak mindkét ország eltávolodna tőlünk. Ebben a vitában nem maradhatunk függetlenek.

– És ön mit ajánl, melyik mellett álljunk ki?

A választ nem hamarkodta el Andrew. Ismét csak olyan helyzetbe került, ahol fontos a hirtelen jött szituációban a megfelelő válasz.

– Amelyik segítene kilábalni Európának ebből a helyzetből.

A legtöbb képviselő egy határozott állású válaszra várt, de Andrew megmaradt függetlennek. Tudta, a nagyhatalmak könnyen szívükre vehetik a szavait, ő pedig nem eshet el a támogatóitól, főleg a Védőpajzs miatt. Persze azért voltak olyan képviselők is, akik pont ezt a mondatot várták, sőt remélték.

Zúgolódás tört ki, a szomszédos képviselők és miniszterek egymással vitatkoztak. A házelnöknő viszont nem látta jónak, ha a parlamentben a képviselők csak úgy fecsegnek egymás közt. Túl sokszor zavarták meg Andrew Dawson előadását ahhoz, hogy előadásnak lehessen nevezni, és ez már sok volt.

Három nagy koppanás következett.

Andrew-t nagyon meglepte, de egyszerre csak mindenki elhallgatott. Fellélegzett, hogy talán maradt még valami a tiszteletből, de ahogy ez a gondolat átsüvített az elméjén, a vita az eddigieknél is élesebben folytatódott.

– Nem állhatunk ki a kommunista Kína mellett! – üvöltözte egy liberális képviselő.

– A szovjetek egyszer már elvették tőlünk fél Európát. Én nem fogom hagyni, hogy ez megismétlődjön! – vágott vissza egy konzervatív.

– Csendet a teremben – harsogta a házelnöknő, ahogy csak bírta, de szavai már nem értek semmit sem. Elnyelte őket a zsvaj, hiába kapcsoltatta ki a képviselők mikrofonjait.

Öt percbe tellett, mire a jelenlévők közt sikerült rendet tenni.

„És mindezt egyenes adásban láthatják a polgárok – gondolta Andrew. – Meglepő, hogy utálnak minket?”

Mindeközben még mindig a pulpituson állt. Megtörölte verejtékes homlokát, ránézett a házelnöknőre, aki viszont nem bízta sok mindennel.

– Kérem, nyugodjon le mindenki! Tíz perc szünetet rendelék el, majd folytatjuk a napirendi pont megvitatásával – jelentette be a házelnöknő.

Így hát Andrew anélkül sétált le a pulpitusról, hogy akár bármit is hozzáfűzhetett volna a kérdéshez. Úgy érezte, hogy nemcsak őt hallgattatták el az egyet nem értés hangjai, hanem a józan ész is.

Andrew a szünet után még hosszasan ecsetelte, mi a helyzet, mit kellene tenni, és hogy mik a tények. Kitért a kutatási eredményekre a geroldiummal kapcsolatban, és amit nagyon hangsúlyozott: még egy komoly összegre van szüksége ahhoz, hogy a kutatások eredményessé váljanak. Ez még inkább felháborította a képviselők többségét, és még jobban megingatta a költségvetés elfogadására tett eddigi kísérleteket.

Végül tehát Mr. Dawson nemhogy segített és segítséget kapott volna, de még jobban összezavarta az amúgy is tehetetlen és megosztott európai politikát. A széthúzás és egymás elleni harcban pedig senki sem figyelt arra, hogy közös ellenségeik mekkora méreteket öltenek.

XVII.

(2012. december 20., Obergurgl - Robert Aspart lakása)

A Rheims család már talán nem is tudta, hány napja vesztegel Ternitzben. Olgát az utazásnál is jobban kimerítette a semmittevés. Álmos volt, és amikor álmos, szinte mindig eszébe jut valamilyen régi emlék a múltból, mely olykor mosolyt, máskor könnyeket csal ráncos arcára.

A maja naptár 2012. december 21-én ér véget. Ami persze nem jelentette azt, hogy ekkor vége a világnak, csak azt, hogy egy új időszámítás veszi kezdetét. Persze ezt sokan nem látták be.

Már évekkel a naptár vége előtt számtalanszor szó esett december 21-ről, de amikor beköszöntött a kétezer tizenkettedik év, ez volt az egyik legfőbb téma szinte a világon.

Olga Aspart immár Olga Rheims volt. Előző férjétől 2010-ben elvált. Az ő nevét nem vette fel valamiért, de még abban az évben újraházasodott, és úgy érezte, hogy ez a kapcsolat végre örökéletű lesz. A férjével együtt épp a szüleinél pihent, és várta az ünnepeket. Obergurgl és környékének csodás látványa még akkor, azon a napon is lenyűgözte. A hóval borított hatalmas hegyek felemelő képe, az aranyló nap alatt virágzó fák, a tiszta utcák. Ott voltak az alpesi házak is, melyek mindvégig jelezték: otthon van. Az ablakokban megannyi karácsonyi dísz hevert, a síparadicsomok megteltek turistákkal.

Az atyai ház melege pedig egyenesen a mennyekbe tudta varázsolni. Úgy érezte, ez az egyetlen hely a világon, ahol igazán meg tud pihenni. A kandallóban ropogott a tűz, miközben ő, a férje, és a szülei leültek a kanapéra, a tv elé, hogy megnézzék, mi hír a nagyvilágban.

Természetesen a média is csak a világvégével volt elfoglalva. Egymást érték a különböző öngyilkossági kísérletekről szóló hírek, a szekták és más világvége-hívó szervezetek furcsa dolgai. Sokan eladták minden vagyonukat, mert teljeséggel elhitték, hogy holnap vége a világnak. Mások a föld alá bújtak, mert egy atomcsapástól tartottak. Voltak, akik Jézust vagy az UFO-kat várták, de persze egyikük sem jött el. A világ nem először várt világvégét egy napon, de most talán minden eddiginél nagyobb volt a vágy arra, hogy a holnap egy új korszakot hozzon az emberiségnek.

Az elmúlt évek gazdasági válsága erősen rányomta bélyegét az emberek mindennapi életére. Bár Ausztria nagyon is jól átvészelte ezt a korszakot, és a többi államban a munkanélküliség növekedését lassan sikerült megfékezni, az eladósodott országok egymás után kerültek csődveszélybe, ami ahhoz vezetett, hogy külföldi pénzügyi segítségre szorultak. A világbank persze segített, de cserébe kemény megszorításokat várt el az államoktól. Ez olykor már odáig fajult, hogy egy egész nemzet sztrájkolt napokig, vagy akár hetekig. Persze volt olyan hely is, ahol erre nem volt szükség, és az emberek képesek voltak felülkerekedni a válságon. Mindenesetre az már látszott, hogy az egyre növekvő adósság és a megszorító csomagok nem tesznek jót a kormánzatnak. Egy neves társadalomtudós szerint ez hosszútávon a kapitalista rendszer összeomlásához vezethet, azaz a fogyasztáson alapuló gazdaságot sürgősen át kell alakítani.

Talán épp e kemény gazdasági helyzet miatt, vagy csak a politikának köszönhetően, de az egész világon lelassult a zöldenergia terjeszkedése, sőt volt, ahol meg is állt. A kőolaj ára viszont már az egekben volt. Az emberek egyre kevésbé engedhették meg maguknak a kocsikázást, a drága utakat.

Mindezek ellenére az autógyárak ontották magukból a gépkocsikat, melyeknek egy része már hibrid volt, de még így is temérdek olyan akadt köztük, amely a várhatóan nemsokára elavultnak számító „csak benzines” kategóriába tartozott.

A fejlődés és a világ nemcsak gazdaságilag kezdett átalakulni, hanem társadalmi és kulturális szempontból is. A gazdagság és a szegénység közötti szakadék egyre mélyült, és egyre nehezebb volt áthidalni ezt a szakadékot. Volt, ahol a szabadság került előtérbe, máshol a nacionalizmus szélsőségességei vagy a kemény konzervatizmus került fölénybe. A vitás kérdések továbbra is megmaradtak, mint az abortusz, a környezetvédelem, a különböző szexuális orientációval rendelkező egyének együttélésének jogi lehetőségei és elismerései, az eutanázia, etcetera etcetera.

Olgáéknál már este volt, már csaknem tizenegy óra. A kandallóban még javában égett a tűz. Meleg pulóverekben négy ember ült körül a tüzet, két nő és két férfi. Két idősebb és két fiatalabb. Olga volt az egyik, a férjével együtt a kanapén ültek, míg édesapja, Robert a zongora felé igyekezett.

Olga férje nem volt az az igazán jóképű, macsó férfi, de nem is ezért volt szerethető. Inkább kedvessége és határozottsága folytán kerültek egymáshoz ilyen közel.

Szülei már egész idősek voltak, egyre visszavonultabban éltek a házikójukban, amit semmi esetre sem akartak elhagyni vagy eladni.

Apja végre elfoglalta a helyét a zongoránál.

Ó, igen. A zongora. A hangszer, amely talán Olga családjának egyik legrégebbi és legdrágább családi ereklyéje. Barna színű volt, és melegséget sugárzott. De nem hőmérsékletileg, mint a kandalló, hanem a lelkekbe küldte a benne rejlő kedvességet. Olga úgy vélte, már vagy százéves lehetett. Mindig is gyönyörű hangja volt. Megnyugvást keltett az emberben.

Olga édesanyja leült a hintaszékébe, míg férje elkezdte a zongorázást. Egy lassú, kellemes dallamot játszott.

– Mindig is szerettem ezt a hangszert – suttogetta kedvese fülébe Olga, miközben a kanapén átölelték egymást.

– Igen... - válaszolta a férj. – Ez a hangszer eltompítja a világ minden zaját.

A dallam hirtelen felgyorsult, majd abbamaradt. Olga apja a helyén maradt, a zongora előtt, de a többiek felálltak, és megindultak felé. Tudták, mi következik.

Ausztria híres volt régi zeneszerzőiről, így e darab sohasem hiányozhatott karácsony táján.

Robert ujjai lassan megmozdultak. A billentyűk felé igyekeztek, majd mikor odaértek, felcsendült a jó öreg dallam.

– A kedvencem – suttogetta Olga anyja a gyermekének, majd halványan elmosolyodott.

A többiek követték a példáját, szívükben most csak boldogság és szeretet lakozott.

A dallam erősödött, és a kicsi, de annál meghittebb családi kör elkezdett énekelni.

A Csendes éj szólt a házban.

XVIII.

(2050. március 14., Belgium - Brüsszel)

– Éjszakába nyúló tüntetés volt az EU pénteki ülése után a parlament előtt – mondta az egyik televízió női híradója, miközben a tv-képernyőn a tüntetők haragos arckifejezése tűnt fel. – A gazdasági-pénzügyi vitát meg kellett szakítani a képviselők bekiabálásai miatt. Egy tíz perces kényszerszünet után ugyan ismét folytatódott a tanácskozás, de a szitkozódások megakadályozták az érdemi döntéseket. Klaus Schurte, a főleg szélsőjobboldali képviselők alkotta frakció szóvivője szerint, idézem: „Az Unió nem az országok békéjét szolgálja, hanem azok egységesítését kulturális, gazdasági és társadalmi szempontból. Az EU egy szupernacionális államot akar létrehozni. Mi ezt nem szeretnénk.” A kijelentés ismét indulatokat szült a parlament lépcsőin, ahol az éjjeli tüntetésen résztvevő euroszeptikusok és szélsőségesek összeverekedtek eu-párti és liberális aktivistákkal. A verekedésnek a rendőrség közbelépése vetett véget. Huszonkét személyt előállítottak, és kezdeményezték előzetes letartóztatásukat.

Andrew Dawson egy brüsszeli ötcsillagos szálloda luxusát élvezte, miközben az épület előtt újabb óriási tömeg haladt transzparenszekkel az Európai Parlament, azaz az EP felé, hogy kifejezzék szolidaritásukat, vagy éppen gyűlöletüket az Unió felé.

Andrew lakosztálya óriási kényelemmel bírt. Nemcsak a pezsgők sokasága, vagy a pihepuha ágy, hanem a 4D-s televíziókészülék is a vendégek kényelmét szolgálta. Ezen a készüléken nézte végig Andrew a hírcsatorna adását.

Bár a pénteken történekről ő maga többet tudott, mint a hírcsatorna, mégis kíváncs volt, hogy a média hogyan szűrte le az eseményeket. Aggódott, és pont ezért nem hagyta el a hétvégén a várost. Nem is alaptalanul aggódott, hiszen a tegnapi napon a szélsőségesek elhatározták, hogy fontos döntésre készülnek, és azt be is jelentik a következő ülésen. Persze még a már megszokott, de nevében „rendkívüli” ülést csak Hétfőn lehetett megtartani, így ez a nagy bejelentés mindmáig váratott magára.

Csengettek. Andrew ajtót nyitott, és régi ismerőset, csaknem kollégáját vélte felfedezni az ajtóban.

Christopher Alei volt az. Az az ember, aki részt vett a GVH-ban megtartott tizedik ülésen, és bár befolyása a világra nézve elképesztő volt, a legtöbben csak egy jólmenő médiavállalkozás tulajdonosaként ismerték. De Andrew tudta az igazi arcát.

Az információ hatalom, és ez a hatalom Christopher kezében összpontosult. Sok emberről tudott sokmindent. Nemcsak tv-k, rádiók álltak a szolgálatában, övé volt több telefontársaság és internetes böngésző is. Személyi jövedelme nagyobb volt, mint néhány afrikai országé.

Hamar belépett a lakosztályba, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Szervusz, Andrew. Gondolom, már vártál.

– Igen. Foglalj helyet.

Mindketten leültek a nappali közében heverő fotelekbe, miután Andrew pezsgőt töltött egy üres pohárba, amit át is nyújtott újonnan érkezett vendégének. Utána a saját pohárát is teleöntötte.

– Gondolom, tudod, mi fog most következni – mondta Christopher, majd belekortyolt hűsítő italába.

– Sejttem – válaszolta egykedvűen Andrew.

– Akkor talán jól sejtet. A hírtévém hamarosan élő közvetítést fog sugározni az EP-ből, de úgy tudom, te akár el is mehetsz, és személyesen részt vehetsz az ülésen.

Andrew bólintott, és újabb kortyot nyelt a pezsgőből.

– Tudod, Dawson, te egy kifinomult úriember vagy. Mégis elfelejtetted, hogy a pezsgő ünneplésre való. Esetleg euroszeptikus a vélekedésed?

– Nem értem.

Andrew a fejét csóválta, és visszatette a pezsgős poharát.

– Mit nem értesz?

– Azt, hogy hová akarsz kilyukadni.

Christopher elmosolyodott. Felállt, és az erkély felé közelített. Bal kezében ott tartotta a poharát. Miután elérte az üveglablakokat, melyek a plafontól a padlóig értek, lassan belekezdett magyarázatába.

– A mai nap történelmi nap.

Ekkor Andrew is elmosolyodott, de ezt Christopher nem vette észre. Inkább az utcán haladó civileket, és a többezernyi tüntetőt nézte, akik az épület előtt haladtak el, és közben folytatta monológját.

– Nézd ezeket az embereket – mondta cinikusan a médiamágnás. – Azt se tudják, hogy valójában hová tartanak. Csak bábok ők. Sokak, kevesek kezében.

A szavakból gőg áradt. Andrew nem hitte el, hogy lehet valaki ennyire lenéző másokkal szemben. De hamar megértette. Felállt a fotelból, és Christopher Alei mellé állt.

– És te azon kevesek közé tartozol, gondolom – jegyezte meg Andrew.

Beszélgetőpartnerre azonban nem válaszolt.

– Vajon hova tartanak? Kérdezzük meg tőlük? – Christopher egy pillanatra oldalra fordult, és Andrew szemébe nézett, majd nyomban visszaállt nagyképű gúnyjára.

– Bizonyára azt válaszolnák, hogy a parlamenthez, hogy nyomást gyakoroljanak a döntéshozókra – sóhajtás következett. – Milyen kár, hogy mit sem ér. A döntés már régesrég megszületett.

– Mi kár? Miféle döntésről beszélsz? – Andrew egyre kevésbé értette a dolgot.

– Csak kapcsold be a tv-t. Jobb, ha tudod, hogy nem te vagy a hibás, akármi fog történni odaát. És az nemcsak a pénteki események következménye, higgy nekem, barátom. Ennek így kellett lennie, és még én se tehettem semmit sem – vetette oda még egyfajta előrevetített mentegőzésképp Christopher.

Ő maga még mindig az utcára meredt, de Andrew belátta, hogy ismerősétől semmi konkrétumra nem számíthat, úgyhogy bekapcsolta a tv-t, és Mr. Alei tévécsatornájára váltott.

Az élő közvetítés már javában elkezdődött, akárcsak az EP rendkívüli ülése is.

– A további napirendi pontok közül az első a dunai áradás okozta károk enyhítésére vonatkozó gazdasági csomag megszavazása, majd a Vatikán-üggyel kapcsolatos törvény felülvizsgálatára beadott kérelmet tárgyalja meg a közös parlament – ismertette a tv nézőkkel a női riporter. – A gazdasági vita előtt Klaus Schurte, a „Jobb Erők” szóvivője kíván felszólalni. Szintén napirend előtti felszólalást kért a belügyi bizottság elnöke, aki vélhetően az APF kapcsán szól majd. A Vatikán egyik diplomatája is fel akar szólalni még a napirendi pontok előtt, de egyelőre nincs arról információnk, hogy ez meg-e fog történni. Mindeközben itt mögöttem – a kamera hirtelen a távolba váltott – eddig úgy ötven-hatvanezer ember gyűlt össze, hogy kifejezzék nemtetszésüket az Unióval szemben, és még mindig jönnek. Nemcsak brüsszeliak vannak itt. Találkoztunk britekkel, franciákkal, spanyolokkal, de főleg a katasztrófa sújtotta államokból érkeztek sokan, akik úgy vélik, hogy a költségvetés el nem fogadása miatt alakult ki az áldatlan állapotuk.

Tagadhatatlanul sok ember gyűlt össze a parlament előtt, de Andrew továbbra sem értette, mi lenne az a nagyon nagy dolog, ami miatt Mr. Alei meglátogatta. Bizonyára a költségvetéssel lehet valami. Andrew attól tartott, az EU kisebb büdzsét fog biztosítani a Védőpajzs-procejt és az APF támogatására. Remélte, hogy félelme nem válik valóra.

A kamera az ülésterembe váltott. Klaus Schurte épp felállt a székéből, és a torkát köszörülte. Fekete öltönyt viselt, ami jól illett azonos színű, nagyon rövid hajához. Határozottnak mutatkozott. Csakúgy, mint pénteken.

– A tegnapi nap folyamán – kezdte köszöntés nélkül – a „Jobb Erők” fontos döntést hoztak.

Schurte végighordta tekintetét az olykor rémült képviselők arcán.

– Az elmúlt idők eseményei – folytatta ugyanakkora önbizalommal – változtatásokat követeltek az Unió törvényhozásában és pénzügyi politikájában. Sajnos ezek a változások nem, vagy rossz irányban történtek meg, így nem csoda, hogy ezekben a percekben is emberek tízezrei tüntetnek ezen épület előtt. Mi, a Jobb Erők tagjai kifejezzük szolidaritásunkat a tüntetők felé. Mi több, egyetértünk követeléseikkel, de tudjuk, javaslataink hiábavalóak volnának, mert ezt a termet ellepték azok az emberek, akik képtelenek megbírkózni saját jelenük igazságával, akik képtelenek nehéz döntéseket hozni!

Páran felhördültek a parlamentben, de Schurte zavartalanul folytatta. Az, hogy nem papírból, hanem saját kútfőből beszélt, csak még nagyobb tiszteletet adott neki támogatói szemében.

– A parlamentet ellepték azok, akiknek csak a saját népszerűségük a fontos, akik a vagyonukat mentik, és hol Oroszországot, hol Kínát támogatják, ahelyett, hogy Európa építői lennének! Nem figyelnek oda, mit kíván a nemzetük, nem érzik át, mit akar a nép! Elárulták azt, amire feleskedtek, és azokat, kiket úgymond képviselnek. Én és társaim elhatároztuk, nem leszünk árulók. Kiállunk nemzeteink értékei mellett. Nem leszünk részei egy elavult rendszernek, nem hagyjuk, hogy országunk kultúrája eltűnjön. Nem, nem és nem!

Rövid szünet következett. Mintha az idő lelassult volna. Christopher viszont megtörte a csendet.

– Most figyelj, most jön a lényeg!

Andrew pont ettől tartott.

Schurte folytatta, immár egyre inkább gesztikulálva.

– Tegnap este a Jobb Erők tagjai elhatározták, és most hivatalosan bejelentik, hogy a továbbiakban nem vesznek részt az Európai Parlament ülésein, és az Unió más köreiben sem. Nem szavazzák meg a költségvetést, mert nem adnak egy fillért sem ostoba úrállomásokra, vagy idegen katonákra! – Andrew persze tudta, hogy Schurte a GVH-ról és az APF-ről beszél. Legrosszabb rémálma kezdett valóra válni. – Továbbá kezdeményezzük a Parlament és az Európai Bizottság hatásköreinek felfüggesztését. Azokban az országokban, ahol jelen vagyunk, indítványozni fogjuk a népszavazást az Európai Unióból való kilépés kérdésében, és azt, hogy az országok alkossanak meg egy új, nemzeti, és nem pedig gazdasági alapú, a hagyományos, európai értékek vezérelte szövetség létrehozását!

A döbbenet csendje következett, majd a tapsé, a felhördülésé, és a vitaké.

A tüntetők között éljenzés, üdvívalgás, de fütyülés is feltámadt. Odabenn, az ülésteremben pedig ordítózást lehetett hallani. Mintha a képviselők állatokká váltak volna, úgy ordítottak, sőt szinte már-már verekedtek egymással. Minden párt szidott minden pártot, miközben az euroszeptikusok és a szélsőjobb kivonult a teremből. Nem sokkal később a többi szélsőséges csoportosulás, majd mindenki más is ugyanezt tette.

Az EP kongott az ürességtől.

Christopher Alei még mindig ott állt Andrew mellett, aki szóhoz sem tudott jutni.

– Nos, Andrew, most mennem kell, de azért fel a fejfel! – mondta már-már sértő kedvességgel Christopher, miután megitta az utolsó korty pezsgőjét, és elindult az ajtó felé. – Te és én nem tehattünk semmit! Látod, még a leghatalmasabb emberek sem képesek

visszafordítani az időt, ez a káosz pedig csak idő kérdése volt. De azért ne csüggedj, hátha pont ezek a szélsőségesek lesznek a kulcs ahhoz, hogy az országok, ha csak rövid időre is, kitisztuljanak a bürokrácia mocskából, és hidd el nekem, akkor majd óriási összegekkel fogják finanszírozni a projectedet.

Még mielőtt Andrew bármit mondhatott volna, Christopher Alei elhagyta a szobát. Mr. Dawson még mindig nem tudott szóhoz jutni. Elűszott a reménye a pénzügyi támogatásra, amire most elengedhetetlenül szüksége lett volna, összeomlott Európa egysége, és az APF is európai ellenőrző- és finanszírozó szervezet nélkül maradt.

Az Európai Unió Parlamentje és Bizottsága még összeült néhányszor, de már képtelenek voltak döntést hozni. A költségvetés nem lett elfogadva, a támogatások nem érkeztek meg a számlákra, minek hatására a befizetések is megszűntek. Az évek óta válságban lévő szervezetnek Klaus Schurte csak a kegyelemdőfést adta meg.

Nem sokkal később a parlamentet feloszlatták, de a tagállamok krízise miatt új választásokra nem került sor. Az Unió törvényeinek már nem volt, ki érvényt szerezzen.

Száz év után, az egységes Európa álma végképp szertefoszlott.

XIX.

(2050. március 15., Észak-Ausztria)

Hűvös volt. Hűvösebb, mint korábban. A fák között még ezekben a délelőtti órákban sem lehetett érezni a meleget. Bár lassan a természet éledezni kíváncozott, a környék kihaltnak tűnt. De mégsem volt az.

Arthur Sigmund gyalog haladt előre a sáros tócsák között fekete, katonai gumicsizmájában. Több tucat katona követte őt az elhagyatottnak tűnő ösvényen, mélyen az erdő belsejében. Gépfegyvereiket kezükben tartva, mintegy testőri kíséretként követték parancsnokukat. Egyikük, egy köpcös fickó, egy helymeghatározót tartott a kezében, és a koordinátákat böngészte.

– Menjen egyenesen ötven métert – szólalt meg a GPS, és egy háromdimenziós férfifej jelent meg elektronikus formában a kivetítőn. – Vigyázzon, a környék nehezen járható.

Igaza volt, a katonák lassan haladtak előre, de a tábornok érezte, közelednek ahhoz a helyhez, ami meghatározza majd az ő szerepvállalását. Ott akart lenni, amikor elérkeznek egy titkos NATO-bunkerhez.

– Andrew Dawson nem is hinné, hogy mitt tett akkor, amikor átadta a dosszié egy részét – gondolta Arthur. – Az ostoba! Azt hitte, hogy mindig csak diplomatikusan lehet megoldani a dolgokat. Persze most megnézheti magát, az EU-t még ő neki sem sikerült megmentenie.

Ekkor a tábornok magában elégedettséget érzett. Tudta, hogy ez lesz. Tudta, hogy csakis a nyers erő lehet az, amivel megmentheti a civilizációt a totális anarchiától.

Szálnalmat érzett a számára puhány Mr. Dawson iránt.

– Azt hitte, hogy ő mindent jobban tud, mint én. Hogy a pénz, melyből neki oly sok van, helyettesítheti a fegyverek erejét. És most láss csodát, sem pénze, sem fegyvere sincs!

A pénz bár hatalom, a hatalom statuálásának eszköze mindig is a fegyver lesz. Ebben a világban a rendet már csak fegyverrel lehet fenntartani. Nincs idő olcsó színházdiaskodásra. Elég volt az azt űző politikusokból. Itt az idő, hogy végre szakértő kezekbe kerüljön a hatalom... Erős kezekbe. És hamarosan egy olyan fegyver lesz ebben az erős kézben, amivel végre rendet teremthetnek.

Arthur a kesztyűbe dugott tenyeire pillantott.

– Az emberiség sorsa mindennél fontosabb, és hogy lehetne gátat szabni a züllésnek hatalom nélkül? És hogy lehetne rendet teremteni, ha a hatalom az oligarcháknál van? Ha kell, akkor a hadsereg mindenütt át fogja venni az irányítást, hogy fenntarthathassa a civilizációt, a rendet. Hiszen ez is a csapataim neve –tette hozzá magyarázatképp –, Szövetséges Békefenntartó Erők, vagyis APF.

Már csak húsz méter választotta el a katonákat a létesítménytől. Az áramosított drótkerítés nem okozott akadályt, a bunkerben lévő katonák ugyanis már várták a tábornokot, illetve „A tábornok”-ot.

A kapuk nyitva álltak, és a személyzet „katonás” sorban állt falat felettesük előtt. De Artur Sigmund jéghideg arccal folytatta útját a létesítmény bejárata felé, miközben tovább folytatta gondolkodásmenetét.

– Emlékszem, először önmagamot kellett megtanulnom uralni. Aztán – minden nehézség ellenére – sikerült végigjutnom a katonai ranglétrán. Kadéttól kezdve, a számos rangon át eljutottam egészen idáig. És lám-lám, hát nem a saját fegyelmem juttatott el idáig? Erre van szüksége a világnak is, és akkor megnyílik az igazságosabb jövő lehetősége. Ahogy most előttem egy rakétaállomás kapuja nyílik meg – a tábornok büszke volt magára. – És eljön majd az idő, amikor ugyanez megtörténik a GVH-val is. Andrew pedig csak későn fog rájönni arra, hogy a pénz nem boldogít, és az igazság ereje úgy fogja elmosni korrupt és nagyképű világát, mint ahogy Bécset elmosta a Duna áradata.

Erre gondolva, és a látványtól, hogy semmi sem akadályozza meg következő lépését, elmosolyodott, és bement a bunkerbe. Amint átlépte a küszöböt, egy furcsa, csak kevés embernek megadatott érzés töltötte el Sigmundot.

Ez pedig a hatalom mámorító érzése volt. Arthur ekkor mindennél és mindenkinél feljebbvalónak érezte magát. Hiszen azok, akik most körülötte állnak, vagy azok, akik felnevelték, vagy a gyerekkori barátai csak álmodhattak arról, hogy mások életei felett dönthetnek. Ő pedig tömegek sorsáról ítélt ezzel a pusztító fegyverrel, amely még a Hirosimára ledobott atombomba erejénél is sokkalta erősebb. És most már Arthur is az.

A monumentális rakéta fehér színe csak még nagyobbnak mutatta a fegyvert. Henger alakja volt, hegyes véggel és nagy szárnyakkal rendelkezett, ami viszont most nem voltak kinyitva. Körülötte egy hermetikusan lezárt gömb volt valamilyen fémből, melyen egy kisebb plexiüveg rész volt. Azon keresztül lehetett megcsodálni a bezárt bestiát, melynek nemcsak mérete, de ereje is óriási volt.

Egy volt a sok társa közül, Arthur C. Sigmund számára azonban különleges tulajdonsággal bírt.

Ez volt az első antianyag-rakétája.

Arthur tovább haladt, és a vezérlőterembe lépett be, ahol hackerek, APF-tisztek, és számítógépek temérdek sokasága várta.

Egy tiszt azonnal mellette termett, és jelentette, hogy a hackerek már dolgoznak a NATO biztonsági rendszerének áttörésén.

– A kezelőszemélyzet egy része még mindig itt volt. Ellenálltak, de ennek ellenére sikeresen likvidáltuk őket.

– Helyes – bólintott Arthur. – Nem engedhetjük meg magunknak, hogy egy ilyen fontos objektumot felelőtlen emberek őrizzenek. Ausztria területén csakis az Allied Peacekeeping Forces csapatai rendelkezhetnek fegyverekkel.

– Igen, uram.

– Mi a helyzet a rakétával?

– Biztonságban van, de még nem vettük át felette az irányítást – a tiszt integetni kezdett. Ekkor egy hacker is odalépett Artur mellé, és tisztelgett. A parancsnok kisvártatva ránézett.

– Kész vagyunk a rendszer átvizsgálásával – jelentette a hacker.

– És? Mire jutottak?

Arthur türelmetlen volt. Már régóta várt erre a pillanatra, és most végre eljött.

– Nos, sikerült a vezérlőterem összes rendszerét feltörni.

– Ez remek! – kiáltott fel a tiszt Arthur mellett.

Ő maga csak elmosolyodott, de a hacker nem ezt tette, és aggódóan tekintett feletteseire. Sigmund tudta, mit jelent ez, és rögtön rá is kérdezett.

– Gondolom, boldogabb lenne, ha nem lenne probléma.

A hacker zavartan válaszolt:

– A vezérlőterem mindössze arra való, hogy a bomba sérüléseit korrigálhassa, és válaszoljon az indítási parancsra. Direkt támadás nem kivitelezhető.

A tábornok nem értette a lényegét, de türelmesen várt, hogy a hacker befejezhesse a mondanivalóját. Összehúzott szemöldökeivel adta tudtára, hogy érthetőbb magyarázatot követel.

– Tehát hozzáférhetünk a külső burokhöz, de magához az antianyaghoz nem. Csakis helyben robbanthatnánk fel, kilőni nem tudjuk sehová sem.

– Mi lenne, ha elszállítanánk valahová máshová? – kérdezte a tiszt.

Arthur ekkora már szintén ideges és türelmetlen volt. Úgy tűnt, a nagy pillanata még várat magára.

– Lehetetlen – válaszolta a hacker. – A rakéta rögzítve van, és a szállítás akkor válna lehetővé, ha csak a magot vinnénk el, nem pedig az egész rakétát egyben. A többiekkel együtt arra a következtetésre jutottunk, hogy a fő vezérlőterem, amely minderre parancsot adhat, egy független szerver valahol a világ egy másik pontján.

– Be lehet azonosítani annak a szervernek a helyzetét? – kérdezte a tiszt, megelőzve a tábornokot.

A hacker sajnálkozólag válaszolt.

– Nem, uram.

– Felesleges – szólalt meg a tábornok.

Ekkorra minden világossá vált. Arthur megértette: becsapták. Andrew mégsem olyan ostoba, mint gondolta. A központi szerver valószínűleg maga a Globális Védelmi Hivatal valamelyik szintje. Ezek szerint csak úgy lesz képes irányítása alá vonni az antianyag-rakétákat, ha bemegy a GVH-ba, és onnan ad rá utasítást.

De vajon képes lesz rá? Képes lesz egy szigorúan őrzött terület elfoglalására Kanada fagyos területein, közel az északi sarkkörhöz, ahol még mindig vérfagyasztóan hideg van? Ha igazán okos, akkor tudnia kell, hogy a GVH ellen nem indíthat egy egész hadsereget. Kanada könnyedén visszaverné az ő APF-csapatát, mire elérnék a területet. Nem, egyedül erre képtelen. Valami más módot kell találnia... talán a legkézenfekvőbb megoldás az lenne, ha ő csak egy kisebb kontingest vetne be a létesítmény ellen vagy inkább belülről szabotálná a hivatal oly precíz védelmi rendszereit.

Most viszont egyelőre mással kellett törődnie. Túlságosan előreszaladt a tervezgetésben, és az sosem jó.

– Őrizzék a bunkert – parancsolta Arthur a tisztnek, és habár alig mutatta, de nagy dühvel odébbállt.

– Igenis.

Aztán a hacker és a tiszt is odébbállt, hogy folytassák munkájukat.

Arthur pedig mégegyszer pillantást vetett a nagy rakétára, majd hátrafordult, és erélyes léptekkel távozott a bunkerből.

Odakint még több katona biztosította a területet. A tábornok viszont arra gondolt, egy hadsereg is kevés lenne ahhoz, hogy megtörjék a rendszer.

Túl kockázatos bármiféle erőszakot alkalmaznia a rakéta ellen. Ha felrobban, mindenki meghal körülötte, és nem ér annyit az egész.

Nem, először is folytatnia kell a harcot itt, Európában. Az anarchisták és a neonáci csoportok nagyon aktívak, a helyzet még nem rendeződött. Valóban rendet kell teremteni, hogy biztos hátteret teremtsen magának.

Azután jöhetnek a rakéták.

És ha egyszer ő megszerzi az uralmat felettük, hatalmát már senki sem meri majd kétségbe vonni.

És akkor végre rend lesz mindenütt.

XX.

(2050. március 16., Kanada-Vancouver)

Bár a jég az északi sarkkör közelében sokszor ritkaságszámba ment, mégis – mintha a GVH környéke valami másik világ lenne – oly hideg volt az épület közvetlen környezetében, ahová William Lester csöppent, hogy csak a szerencsén múlt, hogy nem fagyott halálra.

Amint feljutott a GVH nulladik szintjére, azon nyomban megérezte Nunavut hideg időjárását. Havazott, sőt a hóréteg már vagy három centiméter is lehetett, így egybefüggő fehérséget alkotott az épület környékén.

A lift a felszínre vitte, ahol a GVH-ból mindössze egynehány bódé és konténernek tűnő épület látszott. Ez volt az álca: egy meteorológiai kutatóállomás. Valójában azonban a földben számtalan akna, légelhárító rakéta, géppuska és kamera volt, amik az elsődleges védelmi vonalat alkották az épület körül. A meteorológusoknak álcázott emberek pedig igazság szerint kiképzett őrk voltak. Más esetben a be-, illetve kijutni próbálkozókat az őrk és a szenzorok azonnal észrevehették volna, de nem Will-t, aki szerencsés módon fehér köpenyben volt, és az épületen kívül könnyedén elvegyült a hólepte tájban. Az őrk egyébként is inkább a bejutni próbálkozóktól tartottak, és nem attól, hogy bárki is ki tudna jutni. Persze Willnek korántsem volt könnyű dolga. Ettől függetlenül fél órával később márkihűlten kóválygott Kanada e kietlen táján, de már biztonságos távolságra a hivataltól. Már nem voltak se őrk, se szenzorok, se kamerák.

Semmi sem volt. Csak a nagy, hideg táj, itt-ott dombokkal, a távolban magas hegyekkel.

Hogy Isten segítette őt ennyiszer aznap, vagy a vakszerencsének köszönheti, nem tudja, de Will-t ismét kellemes meglepetés érte egy inuit vadász személyében, aki épp arra járt hagyományos szánával.

Bár egymás szavait nem értették, a vadász tudta, mit kell tennie. A lassacskán kihűlni kezdő fiatal tudósra meleg takarókat adott, majd felsegítette szánjára, és néhány órányi utazás után megérkezett vele saját háza ablakához.

Maga a vadász már idős volt, élete a végéhez közeledett. Szomorúan nézegette házát, tudván: rajta kívül szinte egy inuit vadász sem maradt Kanadában. Egyre távolabbra kellett mennie, ha vadászni akart. A szánját csak ritkán tudta használni a kevés hó miatt. Ám ami neki rossz volt, az Williamnek Lesternek pont kapóra jött.

A kunyhó nagyon egyszerű volt, nem volt sem telefon, sem semmilyen más telekommunikációs eszköz. Ugyanakkor meleg volt, az öreg pedig ételt is adott a fiatalnak. Nem volt vele senki, úgy tűnt, egyedül él.

Pár nap elteltével William meggyógyult, és képes volt lábra kelni. Az inuit nem mondta meg a nevét, nem mondott magáról semmit, és nem is kérdezett. Csak azt a tényt jegyezte meg egyszer tört angolsággal, hogy Willnek valószínűleg tüdőgyulladása volt.

Aztán elindultak a szánnal. Az inuit végig néma maradt. Két nap múlva érkeztek meg a Foxe-öböl egyik apró halászfalujába, ahol az inuit elbúcsúzott, átadott ötezer kanadai dollárt Willnek – ami eléggé meglepő volt -, majd eltűnt a ködben.

Maga Will hajóra szállt, és Churchill még el nem öntött kerületébe utazott, majd egy ismerőse lévén sikerült Vancouverbe repülnie.

A legnagyobb problémája így nem a pénzsűke volt, hanem hogy egyetlenegy igazolvánnyal sem rendelkezett.

De most végre valahol egészen máshol volt.

– Vancouver – mondta magának Will az említett városban.

Nagy-Britannia nagykövetségén várta – mivel brit állampolgár volt -, hogy valamilyen iratokat kapjon, amikkel majd elkezdheti intézni a vízumkérelmét az USA-ba, de a sor lassan haladt a követség harmadik emeletének háromezredes számú szobája előtt. Will úgy gondolta, mindegy, ha a szűkös költségvetése ellenére vesz egy forró csokit a közeli automatából.

Így is tett, majd a folyosó egyik ablakán kitekintett Vancouver nyüzsgő belvárosára.

A harmadik emelet magasságából könnyedén láthatóak voltak a város fontosabb nevezetességei. Nemcsak a régiek, de az egészen újak is. Egy nagy épület falán egy robottal reklámoztak egy terméket. A gép nagyon hasonlított Simone-ra és társaira.

Willnek erről rögtön a GVH jutott eszébe. Fang, Simone, a kihallgatás, Andrew Dawson, a szökés, az út idáig.

Tizenhatodika reggele volt, amikor az iratait rendezte. Az Európából érkező hírek egyre inkább félelmet keltettek benne. Polgárháborús helyzet Közép-Európában, összeomlott az EU, tüntetések és zavargások Berlinben, Párizsban és Londonban.

Iratok nélkül óriási nehézség volt bejutni az Államokba, de még azokkal is sokaknak embertpróbáló feladatnak tűnhetett. Az USA ugyanis a nagy menekültáradatoktól tartva keményen megszigorította a területére való belépést, a tartózkodási engedélyekről nem is beszélve.

A háromezredes számú ajtó előtt a sor megindult, és Will immár azt vette észre, hogy ő következik.

– Üdvözlöm, kérem, foglaljon helyet – mondta a követség embere, aki Will adatait szeretne volna rögzíteni.

Maga az eljárás mintegy három órát vett igénybe, és amikor Mr. Lester végre kifáradt, rá kellett jönnie, hogy még jópárszor vissza kell térnie ebbe a terembe, mire egy személyi igazolványt kap.

XXI.

(2015. május 4. – Etiópia, Addisz-Abeba)

Olga nem tudta, mi folyik körülötte. Mintha nem is lett volna ébren. Bizonyára aludt.

Aludt, és álmodott. De ez az álom inkább volt kósza, rég felidézett emlék, amely most elsöprő erővel tört fel elméjének mélyéből.

2015. május 4. – hirdette a mobiltelefon naptárja Olga Rheims kezében. Ő maga egy koszos, sáros terepjáróban ült, az anyósülésen. Addisz-abebában volt, épp most hagyta el a nemzetközi repülőtérét. Egy újonnan alakult segélyszervezet küldte az afrikai országba, hogy felügyelje az élelmiszerszállítmányokat, melyeket „gazdag nyugati emberek adnak, hogy így csillapítsák jólétük miatt kialakult lelkiismeret-furdalásukat”. Legalábbis ez állt az egyik internetes újságban.

Olga nem szerette ezt a helyet. Még csak pár perce érkezett, de tudta, jobb lesz, ha minél hamarabb végeznek a szállítmány átadásával. A több mint hattonnányi élelmiszert a leginkább rászorulóknak fogják megkapni.

A férfi, aki Olga mellett ült egy magas, kopasz, színesbőrű kormányhivatalnok volt, akit azért küldtek, hogy a segélyszervezet segítségére legyen. A kormány minden érkező szállítmányt átvizsgál, mert félő volt, hogy élelem helyett kábítószer, vagy fegyver érkezik az éhínség sújtotta országba.

Olga nem igazán kedvelte ezt a munkát, de úgy gondolta, most ez a legjobb, amit az emberiség megsegítéséért tehet. Nehezen, de felhagyott környezetvédelmi életmódjával. Kiábrándult belőle. Nem mintha nehezebbre esett volna külön gyűjteni a szemetet, vagy hibrid autót használni. Nem erről volt szó. Az életmód remek volt, fiatalosan tartotta, kevesebb stressz érte, de a körülötte lévő világ mintha nem akarta volna befogadni ezt a haladó gondolkodású, természetvédő Olgát.

Mindig megbélyegezték. Liberálisnak, leszbikusnak, hülye tyúknak tartották. Pedig ő egyik sem volt. Tisztelte nemzetét, őseit, és hithű római katolikus volt. Még templomba is járt. Fontos volt számára a hazája, az anyaföld. Ennek ellenére a politikai meggyőződése nem szabott nála gátat annak, hogy új embereket ismerjen meg, vagy, hogy szociálisan érzékeny legyen.

Nem csak a múltat gondolt, amikor cselekedett, hanem a jövőre is. És mivel a legtöbb ember életének ösvényén csak az egyik irányba tekint – vagy előre, vagy hátra - kevesen voltak, akik emberszámba vették. A különcöket sosem szerették. És Olga különc volt.

– Még öt perc, és megérkezünk a hivatalba - jelezte az autót vezető férfi.

– Köszönöm, Kitau – válaszolta Olga egykedvűen. – Mikorra végeznek a szállítmány kirakodásával és átvizsgálásával?

– Ennyire siet? – kíváncsiskodott Kitau. – Ha minden jól megy – mondta kicsivel később – , három-négy óra, és végeztünk is. Addig is, jobb, ha nem hagyja el a kormányhivatalt és környékét. Tudja, vannak, akik nem szeretnek osztozni.

Kitau magyarázata meglepte Olgát. „Nem szeretnek osztozni? Ez nem jelenthet semmi jót.” – gondolta, és aggódni kezdett.

Az a része Addisz-abebának, ahol Olga elhaladt, nem egy megszokott város képét festette. Kosz, mocskok, szegénység és nyomor szinte mindenütt. Az egyetlen olyan országban, mely nem volt gyarmat, a globális felmelegedés hatásai miatt komoly problémákkal kellett, hogy szembenézzen. Akárcsak a többi afrikai területnek. Túl nagy népesség, törékeny béke, katasztrófák. Ám Olga nem az az ember volt, aki a könnyebb utat választotta a jobb helyett. A fejlett államok nem sok mindent tettek az ország megsegítéséért, így hát az önkéntesekre maradt a feladat, hogy példát mutassanak emberségből.

De nemcsak ez aggasztotta Olgát. Ugyan volt elég gondja a világ problémái nélkül is, mindig szemmel tartotta a Földet.

Az elmúlt évek nem várt fejleményeket hoztak sok téren. A 2008-as gazdasági világválság után az emberek azt remélték, hamar kiheverik ezt a sokkot. Azonban nem így történt. Mivel akkoriban sokan vettek fel kölcsönt, az eladósodottság meggátolta a gazdaság fellendülését. Aztán jött a pénzügyi válság. A sok adós nem tudott törleszteni. Válság követte a válságot, mégha ez nem mindig volt ennyire nyilvánvaló. De ami a legrosszabb volt az egészben, az a bizonytalanság. Senki sem tudta, mi fog majd következni, és a helyzet egyre súlyosbodott. A gazdagok és szegények közötti szakadék pedig tovább mélyült.

A környezetvédelem terén is történt néhány megrázó esemény. Bár egyre több zöldenergiával működő erőmű épült, és a lakosság egy része is kezdett öntudatosabban élni, szinte már minden hétre jutott egy természeti katasztrófa. Vagy egy cunami szedte áldozatait, vagy egy hurrikán. Sokszor pusztítottak tornádók is, és nem egyszer megesett, hogy olyan helyen, ahol azelőtt még nem is láttak tornádókat. Míg a világ egyik sarkán szárazság volt, addig máshol özönvízszerű esőzések keletkeztek. A nyár egyre melegebb lett, a partmenti települések kezdték megérezni: komoly veszélybe kerültek a felmelegedés miatt. A Maldív-szigetek lassacskán eltűntek a világ térképéről. De ami a legaggasztóbb, az a csökkenő erdőterület és az egyre kevesebb termőföld volt. Ami pedig a leginkább látványos változást jelentette, az persze Grönland volt. A gleccserek és a jégtakaró tovább olvadt.

Az autó, melyben Olga utazott, lassítani kezdett.

– Látja azt a négyemeletes épületet a jobb oldalon? – kérdezte Kitau. – Az a hivatal.

Olgát meglepte a látvány. Ausztriához képest úgy érezte, ez maga a nyomor. Pedig Afrikában sokkal rosszabb körülmények is voltak.

Olga lassan kiszállt a járműből. Amint az épületet őrző katonák meglátták, hamar körülfogták, hogy így védjék meg. Óvatosan, lassan haladtak az épület felé, majd végre beértek, a segélyszervezet pedig viszonylagos biztonságban tudhatta megbízott képviselőjét, aki azonnal nekilátott a munkához, hogy minél hamarabb végezhesen, és így minél hamarabb hazajuthasson.

Kétezer tizenöt volt ekkor. Egy korszak vége.

És egy új kezdete.

Kétezer tizenötben eldőlt a Föld sorsa. A globális felmelegedést immár nem lehetett megállítani, mégha ezt jól titkolták is. A láncreakciók elkezdődtek, és már csak idő kérdése volt, mikor omlik össze a Föld ökoszisztémája.

XXII.

(2050. március 18., Ausztria)

- Káosszá vált ez az ország – suttogta Julia az anyósülésen.

Az autó, amelyben a Rheims család utazott, csak negyvennel tudott haladni a kátyús főúton. Ezt tovább lassította az a tény, hogy megannyi kiégett személygépkocsi maradványa hevert szerteszét a valaha oly szép osztrák tájon. Ruhák, táskák és egyéb holmik tömkelege hevert mindenütt, lángok nyomai, elszenesedett fák és borús ég. A megmaradt növényzet valamiért még mindig nem kezdett el virágozni, annak ellenére, hogy olykor huszonnégy fok is volt. Azt a kevés reményt, ami az utazók szívében maradt, komolyan megrendítette a sokkoló kép.

Mindössze tegnap sikerült összeszedniük magukat ahhoz, hogy végre folytathassák az újtukat. A többhetes kényszerpihenő alatt, Ternitz-ben nem sokmindent csináltak, hiszen

nem is tudtak mit. Mostanra viszont már elégük volt az általános autóstopból, és úgy döntöttek, útnak indulnak Graz felé, ahol azt lehetett hallani, hogy vonat indul Svájc felé.

Olga és Alex hátul pihentek. Remélték, hogy a hírek igazak, és végre eljuthatnak Obergurglba.

Ivan éberem vezetett, bár még sötét volt, mikor elindultak, most pedig épp hajnalodott. Úgy érezte, immáron kötelessége a családról gondoskodnia. Habár nem venné át az apa szerepét, az elmúlt napokban Alex, Julia és Olga nagyon a szívéhez nőtt. Végére is nem bánja, hogy Ternitzben egy fél hónapot kellett vesztegelniük.

Juliának még rosszabb lehetett, ő már azelőtt is rengeteg napon keresztül várt, tétlenül. Amikor végre találkozott Ivannal, és együtt folytatták az útjukat, már könnyebb volt. Volt kire támaszkodnia. Alex és Olga ugyanolyan maradt, mint eddig. A kisfiú nem tört meg a körülötte zajló ádáz eseményektől. Talán fel sem fogta, mi történik, talán csak képes volt teljesen nyugodtan maradni, és elviselni az unalmat a szállodában. Olga pedig továbbra is sokat álmodozott és gondolkodott. Nem volt tisztje a döntéshozás, és egyébként sem volt sok beleszólása a dolgok alakulásába.

Ahogy Ivan terepjárójával haladtak, Julia nem bírta ki, hogy ne jegyezze meg a szörnyű képet.

– Nem csodálom – válaszolta a megjegyzésre Ivan. – A kormány megbukott. A képrádió most mondta be, hogy Bécs szinte teljesen kihalt, az embereknek nincs mit enniük. Hollandia sorsára jutottunk. Elemésztett minket a vízözön.

Mindkettőjüket lehangolta a világ.

– Hollandiát ki kellett telepíteni. Ez itt nem történt meg – vélekedett Julia.

– Nem, de mégis menekültáradat van egész közép-európában. Az APF nem javított semmit, és az Unió halálával már remény sem maradt az összefogásra.

„Remény – gondolta Julia. – Milyen gyakran hangzik el ez a szó mostanában, és mégis, ahogy egyre többet mondogatjuk, annál kevesebb van belőle.”

A távolban egy úttorlasz tűnt fel, és sötétnek tűnő alakok. A táj mintha még szürkébbé, még élettelenébbé vált volna.

Ivan nem lassított. Tovább közelített a torlasz felé. Az alakok immár jól kivehetőek voltak. Ivan és Julia pedig félni kezdett.

– Banditák? – kérdezte remegve Julia.

– Nem – jött a határozott válasz Ivantól. – Rosszabb: nácik.

A rémület hideg fuvallata hatolt végig mindkettejük testén. A rideg táj arca semmi volt ahhoz képest, hogy most milyen emberek felé közelednek.

A neonácik – ahogy őket hívták –, Ausztriában főleg a száz évvel korábban élt Adolf Hitler ideológiájához álltak közel. Persze, azt átültetve koruk jelenébe, finomításokat hajtottak végre. Az EU-t a nemzetek gyilkosának bélyegezték, rengeteg embert feleslegesnek ítélték, az APF-et pedig gyarmatosítónak gondolták. Nem riadtak vissza semmitől, hogy eleget tegyenek igazuknak, hogy „kiverjék a megszállókat”.

Ivanék azt hitték, az APF már rég leverte minden fegyveres csoportosulást, és az anarchia szélére sodródott ország már kezd helyreállni. Esetleg csak banditák garázdálkodnak és éhes emberek.

De úgy tűnt, az igazság teljesen más.

Julia összekulcsolta kezeit, és keresztet vetett.

– Mit akarhatnak?

– Úgy tűnik, intenek, hogy álljunk meg – vélekedett Ivan. – Már nem csodálom, hogy ennyire alacsony errefelé a forgalom.

Ivan lassítani kezdett, Olga és Alex pedig felfigyelt az eseményre. Most már az is világosan látszott, hogy az úttorlasz egy septiben összetákolts fasorompó, amire egy horogkereszttel ellátott osztrák zászló van felszögelve. Négy ór állt a sorompó mellett. Mindannyian fekete ruhát viseltek, és Ivan szerint inkább néztek ki bőrféjú huligánoknak, mint igazi nácioknak vagy fasisztáknak.

A négy férfi közül egy magát a szerkezetet volt hivatott kezelni, egy az autónak intett, a harmadik fedezékben volt, és egy mesterlövészpuskát markolgatott, a negyedik pedig távcsővel figyelte a környéket, és rádió volt az övére aggatva. Meglehetősen jól felfegyverezettek voltak.

Az autó megállt az integető fegyveres előtt. Ivan leengette maga mellett az üveget.

A náci kopasz volt, és kihúzza meredt a járműben utazókra, hogy minél félelmetesebb képet fessen. Nyakára horogkereszt volt tetoválva, karjain rasszista jelszavakat lehetett olvasni. Amikor már jobban szemügyre vehette az autóban tartózkodókat, és látta, hogy egy családról lehet szó, elmosolyodott.

– Ellenőrzés – mondta köszönésképpen a náci, és az ablakhoz hajolt. – Adják át a személyi igazolványaikat.

– Minek az ellenőrzés? – kérdezte a szemernyit sem bátortalan, ugyanakkor legbelül ijedt Julia. – Ez nem határ vagy vámhely.

– Most már az. – válaszolta a náci, és Juliára mosolygott. – Graz és környéke a mi fennhatóságunk alatt van.

Ivanék értetlenül fogadták a hírt, miközben a személyiket keresték.

– Látom nem értik – mondta lenézően a fegyveres. – A kormány lemondott, már nem az osztrákok uralják ezt az országot. Az Allied „Peacekeeping” Forces vette át a hatalmat Arthur Sigmunddal az élén. De mi, igaz osztrák emberek nem hagyjuk, hogy elnyomják a nemzetünket. Ezek a zsidó fattyak eltakarodhatnak a ...

Ezután sok becsmérlő szó hagyta el a náci száját. Közben Alex és Olga is felkelt. Nekik is oda kellett adniuk a személyiket. Julia el sem bírta képzelni, mit okozhat egy tíz éves gyermekben a látvány és ezek a szavak.

Egy másik náci eközben átvizsgálta a kocsit, hogy nincs-e rajta valami gyanús. Mivel nem talált fegyvereket, és az utazókon látszott, hogy nincs közülük az APF-hez, nem kívánták sokáig feltartani őket.

– Ha jól látom, ön bevándorló. Igaz, Ivan Arvid? – kíváncsokodott az ablaknál álló fegyveres.

– A nagyszüleim költöztek ide, Ausztriába. Pár év után megkapták az állampolgárságot, azóta a családuknak osztráknak vallja magát.

Ivan meglehetősen jól kezelte a helyzetet, annak ellenére, hogy skandináv származása komoly veszélyt jelenthetett volna. Ám az északi államok a náci osztrákok szemében – vagy legalább is ennek a négynek a szemében – nem jelentettek negatív összefüggéseket.

– Meddig fog még tartani? – kérdezősködött ismét Julia.

– Nem sokáig – válaszolta az egyik náci, és visszaadta a négy személyit. – Csak még egy kérdés. Meddig, és miért szeretnének a Felszabadított földön tartózkodni?

Újabb értetlenkedés fogadta a kérdést.

– Maguk nem hallgatnak híreket? – döbrent meg a náci, és megrázta a fejét. – Fél Ausztria már az APF kezén van. A másik felén harcok dúlnak. De ne aggódjanak, pár nap, és mi, az igazi osztrákok visszavesszük azt, ami a miénk.

– Csak addig szeretnénk maradni, amíg el nem érjük a grazi vasútállomást – válaszolta Ivan. – Azt mondják, hogy most már repülők és vonatok is indulnak.

A náci ismét csóválta a fejét, és visszaadta az iratokat. Intett a társának, hogy nyissa fel a sorompót.

– Nem hinném – mondta fölényesen –, hogy maguk bármit is találni fognak azon az állomáson, fegyvereseken kívül. Bajtársaink lefoglalták az összes működő járművet, hogy azokat bevethessék az APF és a megvesztegetett rendőrségi egységek ellen. De menjenek csak, az átvizsgálásnak vége.

A sorompó felnyílt, a náci pedig integetett. Julia, Ivan és a többiek pedig nyomban folyták is útjukat a káosz uralta Graz felé. Úgy tűnt, mindenki mást mond körülöttük, mint ami a teljes igazság. Úgy tűnt, a polgárháború korántsem ért véget. És úgy tűnt, hogy Obergurgl-ot sosem érik el.

XXIII.

(2050. március 18., Ausztria-Graz)

Polgárháború robbant ki Ausztriában. A válság minden eddiginél súlyosabb volt. Miután az Európai Unió parlamentje képtelen volt a további működésre, a többi testület is összeomlott. Pár nappal az Európai Parlament feloszlása után az euró is romokban hevert. Az osztrák kormány lemondott, Hans Jeder pedig gyilkosság áldozata lett. A rendőrség tehetetlen volt a megújult ultranacionalisták, anarchisták, banditák és a vandálok hullámai ellen. Az APF egyre több helyen teremtett rendet, de ahol erős keze megmutatkozott, ott nem kegyelmezett a lakosságnak sem.

Valerio Derasmo, egykori ENSZ-katona, most APF-tiszt, főhadnagyként azt a feladatot kapta, hogy Graz városába látogasson, mérje fel a helyzetet, és biztosítsa a rendet a térségben. Több páncélost, csapatszállítót és rendőrségi egységeket kapott, mert a hírek szerint ezen a területen megélénültek a szélsőségesek tevékenységei, és a lakosság is mindinkább utálattal tekint a külföldi katonákra.

Az olasz főhadnagy egy páncélozott parancsnoki autóban, egy konvojval közeledett a nagyváros központja felé.

Robbanások hallatszottak mindenhol. Lángok borították be az autókat, a vandálok kirakatokat törtek be, egy szélsőséges tömeg pedig a városháza felé vette az irányt. A villanypóznákon uszító feliratok voltak olvashatóak, az egyik sikátorban két férfi egy nővel erőszakoskodott. Kicsivel odébb egy irodaházból hóhullásként szállingóztak ki a papírok, a második emeleten két ablakból is füst áradt. Az utcákon állomásozó rendőrök elkaptak egy fiatal fiút, amint graffitit festett a falra, és csaknem agyonverték.

A látvány rémisztő volt. Valerio nem gondolta volna, hogy ennyire súlyos a helyzet. A páncélokcsija csaknem felborult útközben, de végre sikerült elérniük a parancsnokságot, amely a városháza hátsó részében foglalt helyet. A teremben a rendetlenség uralkodott, ennek ellenére már serényen dolgoztak a helyi rendfenntartó erők emberei. Valerio azonnal a megfelelő tiszthez fordult, hogy az jelenthesse neki, hogy áll Graz helyzete.

– A civilek nagyrésze elhagyta a várost – mondta a tiszt, miután tisztelgett. – Úgy hat-hétezer fosztogató van az egész városban, és Klaus Schurte üzenete miatt egy tízezer fős, főleg a maradék helyiekből és szélsőjobbosokból álló gárda vonul ide, a főtérre.

Valerioék a holografikus térkép felé vették az irányt. Ekkor újabb robbanásokat lehetett hallani, amire a teremben lévők még zavarodottabban kezdtek fel-alá járkálni.

A tiszt a robbanások okát magyarázta.

– Petárdák és pisztolyok.
– Honnan szerezték őket? – kérdezte Valerio, és a térképre nézett.
– Nem tudom, de egyre többen szerelkeznek fel fegyverekkel. Nézze, alig ezer-ezerötszáz rendőröm maradt. A többi vagy halott, vagy sebesült, esetleg elmenekült, de sajna sokan átálltak a szélsőjobb oldalára. Ennyien nem tudunk megbírkózni a fegyveresekkel és a tömeggel.

– Ezért van az APF – mondta Valerio, de úgy látta, ezzel nem győzte meg a rendőrtisztet.
– Schurte nincs a városban, mégis egy egész tömeg áll mögötte. Az APF és az ő harca ez. Ő akar az új elnök lenni, és ki akarja taszítani az országból a külföldieket. Ön minél több APF-es katonát hoz, az itt maradt hívei annál erőszakosabbak lesznek. Ha most hallanák, hogy nem németül beszélünk, már azért is megköveznének.

Ismét robbanás következett, de egészen közel. Annyira, hogy az épület üvegei szilánkokra törtek, többeket megsebesítve ezzel. Valerio és a rendőrtiszt is leguggoltak a szilánok elöl, majd amikor elszállt a füst és a rémület, vissza felálltak.

– Ez már nem petárda – állapította meg Valerio, és aggodalmas arccal eindult az épület főbejárata felé, hogy kiderítse, honnan jött a támadás.

Az épület másik végén, a főbejáratnál döbbenetes, és egyben véres látvány fogadta. A tüntetők alig ötven méterre voltak a főparancsnokságtól, vagyis a városháza épületétől. Köveket és egyéb veszélyes tárgyakat hajigáltak a sorfalat álló rendőrökhöz, akik rémült menekülésbe kezdtek, feladva soraikat.

A tömeg csak méginkább vérszemet kapott. Rohanva futottak a kevés rendőr után, egyre közelebb a városházához.

– Uram, ön itt a parancsnok, mit tegyünk? – kérdezte sietve a rendőrtiszt.

Valerio habozott, de nem sokáig. Tudta, hogy tennie kell valamit. Arra gondolt, hogy meg kell védenie a városházában levőket, és a saját embereit.

– Tűz.

Valerio halk, nehéz szívvel kiadott parancsát azonnal eljutottatták a rendőrökhöz, akik eldobták gumibotjaikat, és hirtelen előrántották fegyvereiket. A harc megkezdődött.

Fegyverropogás hallatszott, a téren egyre többen ordítottak fel elcsukló hangon, és egyre többen kaptak halálos sebesülést. A rendőrök végre eredményesen vették fel a harcot a tömeggel, a pisztolyaikkal az emberekre lőttek, kiknek egy része hátrálni kezdett, míg mások tovább harcoltak a fegyveresek ellen.

Maga Derasmo főhadnagy viszont továbbra is a városházában tartózkodott, és egy nagyobb, jobb erősségű rádiókészülék mellett foglalta el helyét, hogy bármikor jelentést tehessen az APF főparancsnokságának. De még mielőtt ehhez folyamodott volna, azonnal újabb segítségért rádiózott.

– Kakukkfű pipacsnak. Pipacs, pipacs! Veszed az adást?

Halk statikus zaj hallatszott a készülékből, miközben újabb lövések érték a városházát. Odakint a tömegből már sokan holtan feküdtek a főtéren. Az egykor megannyi gyönyörű bálnak, fesztiválnak, és más rendezvénynek helytadó főtér most mészárszékké változott, az ott tartózkodók vére patakokban folyt. A látványtól a városházában lévő civilek közül többen rosszul lettek, öklendeztek. A harc viszont még csak most kezdődött el igazán.

A statikus zaj lassan megszűnt.

– Itt pipacs. Vesszük az adást.

– Megtámadtak minket! Azonnal erősítést kérünk!

Röviddel később meg is érkezett a válasz.

– Itt pipacs. Vettük, értettük – jelezte az APF főparancsnoksága. – Odaküldjük a legközelebbi gyorsreagálású ezredünket, és légi támogatást is kapnak. Addig is biztosítsanak egy leszállópályát a tehergépeknek.

Derasmo nagyot sóhajtott.

– Igenis, mindent megpróbálunk – válaszolta.

– Maradjon kapcsolatközelben. Pipacs kiszáll.

A rádió elhallgatott, de az épületen kívüli rémisztő zajok egyre inkább felerősödtek. A tüntető tömeg visszavonult, ugyanakkor felfegyverezve várta a rendőrség rohamosztagainak támadásait.

Hirtelen elment az áram. A rádió néma lett, és a városházában lévő kommunikációs terem sötétségbe burkolózott. Az égen a felhők is sötétedni kezdtek, a vihar már közeledett Grazhoz.

Újabb fegyverropogás hallatszott, és egy irányítható rakéta szelte a levegőt, egyenesen a városháza felé. Valerio azonnal észrevette a közeli házakból kilőtt rakétát, és lehasalt, de ezzel már nem menthette meg az épületet. A városházát pillanatok alatt elérte a lövedék, és a robbanás oly hatalmas volt, hogy a falak nagyrésze nyomban összedőlt, maga alá temetve megannyi embert. Ő maga sem látott semmit sem a rengeteg portól. Attól tartott, hogy ő is a romok közé szorult.

Mire Juliáék Grazba értek, az összecsapások szétterjedtek. Először a repülőtér felé vették az irányt, de a fegyverropogások közben az egyik járőröző rendőrosztag szólt nekik, hogy a reptér felé vezető utat a szélsőségesek eltorlaszolták, így arra nem lehet menni. Ezért a lángoló autók között szalamozva Ivan úgy döntött, a belváros irányában haladnak tovább, hátha arra könnyebben eljuthatnak a reptérig.

Némán ültek a kocsiban, képtelenek voltak bármit is mondani. Ez addig tartott, amíg nem messze a városházától egy szélsőges banda tüzet nyitott rájuk. Ekkor Julia hangosan sikított. Úgy érezte, mingyájan azonnal szörnyethalnak ennek az értelmetlen háborúnak a kellős közepén. De nem így történt. Bár az autó nyomban felborult, és ki is gyulladt, szerencsére egyikük sem vesztette életét.

Rövidesen mindannyian kikászálódtak a járműből, és elkezdtek távolodni a lángoló autótól. Arra, hogy a csomagjaikat megmentsék, már nem volt idő.

Olának most először sikerült körülnéznie.

A távolban egy katonai helikopter röpködött, néha-néha tüzet nyitva a szélsőségesek fedezékeire. Esett, és az ég annyira el volt borulva, hogy szinte már sötét volt. A közeli kirakatokat mind betörték, az ott lévő értékeket elvitték. Buszok, és más járművek heverték szerte mindenütt az úton, több kigyulladva állt meg. Igazi háborús helyzet tört ki pár óra leforgása alatt. A civilek eszeveszetten menekültek, épp úgy, ahogy pár hete Bécsben. Olga arra gondolt, milyen érdekes, hogy azóta csak idáig sikerült eljutnia a családjának. Azt hitte, hogy egy-két nap alatt Obergurglban lesz, és most mégis olyan, mintha ugyanoda jukadtak volna ki. Ismét egy hirtelen kitört katasztrófa kellős közepén vannak, és mintha sohasem lene ebből kiút.

A sarkon néhány szélsőséges egy horogkeresztes zászlót lengetve közeledett a felborult autóhoz, és persze Juliáékhoz. Mintha nem is törődtek volna a száguldó lövedékekkel, és az égő emberek látványával.

– Mindenki jól van? – tette fel a kérdést Julia, miután magához tért a baleset és a látvány okozta sokkból.

A többiek halkán válaszoltak. Egyedül Alex maradt csendben, aki miután kikászálódott Ivannal az autóból, döbbenten nézte a körülötte elterülő képet. Persze Ivan rögtön észrevette a gyermek zavarodottságát, és minthogy egyebet nem tehetett, kezeivel gyorsan eltakarta annak szemeit. Ugyanakkor Alex így csak méginkább pánikba esett, ezért Julia sietve odarohant hozzá, és nyugtatgatni kezdte.

A horogkeresztes zászló, és az azt lengető náci csapatok azonban egyre közelebb és közelebb kerültek az ártatlan civilekhez, és Juliáékhoz. Immár alakzatba fejlődve kerítették be az utca közepén balesetet szenvedett családot. Vadul kiabáltak valamit, de nem lehetett érteni, mert épp mennydörgött. Ez az időjárás a lehető legrosszabb lehetett, mert így az APF vadászgépei nem tudták célba venni a szélsőséges fedezékeket, így Graz felmentése még váratott magára.

– El kell tűnnünk innen! – kiabálta Ivan a többieknek, akik bólintottak.

Sietve eltávolodtak az immár teljes egészében lángoló autótól, és egy közeli buszmegálló plexiüvegéből készült falainál kerestek menedéket.

A náci csapat azonban észrevette menekülésüket, és immár futva közeledtek Juliáék felé.

Ivan hamar felvett pár nagyobb kődarabot a földről, amik valószínűleg egy gránát becsapódása miatt robbanhattak ki a járdából. Igaz, hogy ezzel nem sok mindent tehet a felfegyverzett náci csoportja ellen, de több, mint a semmi.

Olga Alexet csitíttatta.

– Minden rendben lesz – mondta határozottan, bár maga is kételkedett szavai igazában.

– Ne félj. Nyugodj meg, és ne sírj.

De hasztalanul próbálta oldani unokája lélekölő feszültségét. Alex ugyanis úgy érezte, mintha pár percen belül végre megszabadulna a lélekölő kínoktól, a földi kötöttségektől. Remélte, hogy egyszer végre megtapasztalja azt a helyet, ahol nincs iskola, ahol nincs éhínség, nincsenek gonosz emberek, és nem kell félni senkitől és semmitől. Ahol minden tiszta és szép. Tökéletes.

Ezek a gondolatok elterelték a figyelmét a körülötte levő pokolról, és így már nem is félt. Úgy döntött, kinyitja a szemeit, és bátran szembenéz a valósággal.

Mennyivel bátrabb volt, mint sok felnőtt, mikor ezt megtette.

Ahogy kinyitotta a szemeit, azt látta, hogy a horogkeresztes zászló mindössze tizenöt-húsz méterre leng tőle, és Ivan már készül, hogy a köveket a lehető legnagyobb pontossággal a nációkra zúdítsa, az anyja pedig valamit a távolban les.

Alex odafordult, és látta, hogy egy rendőrségi rohamosztagnak volt, amit Julia figyelt. Épp befordultak az utca egyik sarkán, úgy ötven méterre a buszmegállótól, ahová ők visszahúzódtak. A rohamosztagnak emberei, amint észrevették a nációkat úgy másfél tucat főre duzzadt csapatát, azonnal fedezéket kerestek a közeli autók kiégett roncsai között. Ők csak hatan voltak.

Ekkor Ivan elszánta magát. Lassan, óvatosan elkezdte felvenni azt a pozíciót, ami a legjobb ahhoz, hogy eltalálhassa az egyik közeledő náci, és elvehesse tőle a fegyverét. De Julia időben megszorította a bal csuklóját, és alig hallhatóan a fülébe súgta az új hírt.

– A hátunk mögött pár rendőr van. Ne tégy semmit, amíg ők sem tesznek semmit. Egyedül úgy sem tudod legyőzni őket.

Bár Ivannak nem tetszettek az új fejlemények, mégis kénytelen volt belátni Julia igazát, így visszaült, és hátratekintett, de nem látott senkit. A rohamosztagnakok már elbújtak.

A nációk veszélyesen közel jártak a buszmegállóhoz. Egyikük, egy félmeztelen, kopasz fickó már felhúzta a kezében tartott sörétesét, és épp Olga felé tartotta, aki a látvány sokkjától elájult, de ezt a többiek körülötte nem vették észre.

Ekkor egy lövés egész közel dördült el. Julia azt hitte, az anyját lőtték le, és emiatt megrázkódott, de szerencsére nem ez történt. Hamar visszafordította a tekintetét a félmeztelen fickóra, akinek a fején egy jókora, vérző lyuk tátongott. Pár pillanat múlva a férfi összeesett, és a rendőrök, illetve a nációk között kitört a tűzharc.

Több lövés is eldördült a következő másodpercekben, és újabb két náció esett össze holtan a buszmegálló közelében. Ivan azonnal felvette Olgát, aki még mindig ájult volt, és elkezdett rohanni a közeli házakhoz, minél messzebb a tűzharctól. Julia is ugyanezt tette. Karonfogta Alexet, és úgy rohantak. Senki sem figyelt rájuk.

Közben a nációk fedezéket keresve visszavonultak a közeli autórongsokhoz, ahonnan célzott lövésekkel próbálták megfékezni a rendőrcsapatot, de a söréteseik lövései távolra túlságosan szétszóródtak, és az eső is nehezítette a célpontok azonosítását.

Újabb mennydörgések vegyültek rakéták suhanó zajával, ami azt jelentette, hogy a szélsőségeket még mindig nem sikerült kiűzni a városból, és hogy az APF légiereje még képtelen célzott és pontos csapásokat mérni.

Egyre erősebben esett.

Ivan és a Rheims család sikeresen kijutott a tűzvonalból. Váratlanul a város főterén találták magukat. Egy pillanatig csak álltak bambán, mert az a látvány, ami ott fogadta őket, még sokkolóbb volt, mint Bécs pusztulása.

– Ūristen – ez volt az egyetlen szó, amit ki tudott mondani Julia, miközben szájtátva nézte a teret.

Mindenfelé halott emberek tetemei hevertek, és vérző, ordító valakik fetrengtek a vérrel keveredett esővízben. A főter közepén álló szökőkút félig szét volt löve, akár csak a városháza, és a közeli épületek. A szélsőséges erők elfoglalták a szomszédos házakat, és a helyi rendőrség az APF-fel együtt a városháza felől indított támadást ellenük. Két rendőrségi páncélos csapatszallító haladt a városháza mellett, közeledve a szélsőségesekhez, akik molotov-koktélokot dobáltak rájuk, és legalább háromszor annyian voltak, mint a rendőrség emberei. Újabb lövések dördültek el Juliának mellett.

– Futás! – ordította Ivan rémülten.

Még épp időben, hiszen pár másodperccel később egy jókora rakéta csapódott be nem messze tőlük. A robajra Olga is felébredt, és ő is elkezdett futni a szökőkút felé. Sajnos a legrosszabb irányba haladtak, de Juliának nem gondolkodtak, csak futottak, fedezéket keresve. Ekkorra mögöttük, mellettük, és előttük is nációk és rendőrök harcoltak egymással, utóbbiak viszont egyre inkább a városháza felé szorultak vissza, ahol az egyik páncélos már lángokban állt, és égő emberek ugrottak ki belőle, azzal a reménnyel, hogy az eső eloltja őket.

Ivan és a többiek közben lihegve tovább rohantak a szökőkút felé, ahol azt remélték, hogy talán kevesebb golyó suhan el, mint máshol. Távolról úgy festhettek, mint a tüntetők itt maradt tagjai, ami nem jelentett sok jót.

Mivel Julia és Olga is olyan cipőt viseltek, amiben nehézkes a futás, így inkább mezítláb gázoltak végig a vértócsákban és a szétört üvegek között. Már csak pár méter választotta el őket a szökőkúttól, de egy lövés eltalálta Ivan lábát, aki elesett. A többiek viszont ezt nem vették észre, és elérték a szökőkutat.

– Jól vagytok? – kérdezte Julia a többiektől, de nem kapott választ.

Ekkor egy APF mesterlövész tüzet nyitott a városháza irányából, és a golyó suhanását Julia szinte már a bőrén érezte. Körülnézett.

Ekkor látta, hogy Ivan a háta mögött vérző lábbal fetreng. Rögtön oda akart futni hozzá, de előbb meg akart bizonyosodni arról, hogy a többiek jól vannak. Körbepilantott, de csak nagy sokára találta meg a szeretteit.

Az anyja a szökőkút szétlőtt szélénél feküdt, és Alexet nézte.

Ekkor Julia is odafordult, és akkor, abban a pillanatban, mintha megállt volna számára az idő.

Alex csak állt ott, fél méterre a szökőkút megnyugtató fedezékétől. Csak állt némán, mitsem törődve a záporozó golyók hadával, a zuhogó esővel. Jobbjával a mellkasát fogta, nem messze a szívétől.

Julia arra gondolt, miért áll? Miért áll némán, kiszolgáltatva ennek az értelmetlen viaskodásnak? Miért néz rá összehúzódottna szemmel, ártatlan arccal Alex?

És ekkor minden nyilvánvalóvá vált.

Alex mellkasából ömleni kezdett a pirosuló vér, annyira, hogy rögtön elárasztotta a gyermek egész testét. Alex összeesett. Julia azonnal odarohant hozzá, letérdelt, és átkarolta elesett gyermekét, majd zokogni kezdett.

– Fiam! – ordításával minden elfojtott indulat és fájdalom kitörni látszott. – Fiam! Drága Alex!

Alex alig kapott levegőt. Némán figyelte a borús eget, a zuhogó eső cseppjeit, és anyja megrázott, bőgő arcát. Kirázta a hideg. Mintha ismét félnie kellett volna valamitől, és félt is, de ezen az érzésen hamar úrrá lett. Erőt vett magán, és megszólalt.

– Anya... - suttogta alig érthetően, miközben szájából vér jött fel. – Anya.

– Fiam!

Olga is észrevette, mi történik, és ő is letérdelt.

Az idő lassú, fájdalmas léptekkel engedte közeledni a halál gyötrelmét és megváltását az ártatlan Alexhez.

Ő maga tudta, nem tehet semmiről, és érezte, meg fog halni. A golyó nem hagyott lehetőséget a menekülésre.

Mindannyian azt kívánták, hogy bárcsak még élhetne. Bárcsak felnőhetne, családja lenne és munkája, hogy szebbé tehesse a világot. Akármilyen ez a világ, de bárcsak élne. De Alex tudta, az élete hamarosan véget ér ezen a földön. Csak abban bízott, hogy egy jobb helyre költözik.

Julia azonnal a sebet kereste, de Alex megfogta a kezét, és elcsukló hangon próbált szólni.

– Nem akarom, hogy sírj – mondta, de Julia csak zokogott és ordított. Olga sem tett másképp. Könnyeik egybevegyültek a mindent eláztató esővel.

– Alex, minden rendben lesz! Elviszlek egy kórházba, csak tarts ki!

De a fiú tudta, anyja szavai hasztalanok. Nem kerülheti el a sorsát. Maga Julia is tudta, de nem akarta belátni. Küzdött, ha reménytelenül is, de küzdött az egyetlen dologért az életben, amiért hálás volt, és amiért akár az életét is odaadta volna. Hirtelen azt gondolta, miért nem őt találta el az a golyó? Miért nem ő az, aki most vérezve fekszik?

Nem volt idő tovább gondolkodni. Alex még egyszer megszorította anyja karját, és ennyit mondott:

– Sosem akartam más anyát. Kérlek, akármilyen lesz is, ne add fel!

Julia bőgött, Olga nem tudta mihez kezdjen.

Alex lassan behunyta szemeit. Érezte, hogy itt az idő. Hideg volt körülötte, és minden elsötétült. Nem érzett már semmit sem. Sem fájdalmat, sem kint. Fázott, és lassan elkezdte elengedni anyja kezét, de tudta, egyszer, ha egy másik világban is, újra együtt lehet a családjával, és végre boldog lehet...

Érdekek és emberek

XXIV.

(2050. április 7. – Kanada, Globális Védelmi Hivatal)

Emilia Wirdengren sosem szeretett a könnyed sétánál gyorsabban haladni, de most mégis sietnie kellett a harmincadik szint laborjába. Megint elegánsan öltözött, és magassarkú cipőt viselt, ezért csak óvatosan lépkedett a lift felé néhány kollégájával.

Mióta Bécs elpusztult, a geroldium ára komoly hullámozást mutatott. Rögtön a szerencsétlenség után felugrott, majd lecsökkent, aztán kissé stabilizálódott. Ez annak volt köszönhető, hogy egy olyan várost ért súlyos katasztrófa, amely nincs tenger vagy tektonikus lemez közelében. Eddig ilyen szinte még nem történt.

Az utóbbi években a globális felmelegedés is egyre erősödött, több ezren haltak meg az UV-sugárzás miatt az egyenlítő-menti országokban, mert nem kenték be magukat megfelelő faktorú krémmel. Emiatt sokan próbáltak geroldiumot venni, ugyanis azt hitték, hogy ha bekenik velük a lakások tetejét, vagy a saját testüket, az majd megvédi őket a káros sugaraktól. Csakhogy valójában geroldium gyár sosem létezett, és csak a kormányok voltak képesek arra, hogy legális úton vásárolhassanak az anyagból „kutatási célokra”. A nép csak a feketepiacon keresztül vette az új anyagot, mivel ott olcsó is volt, és kapni is lehetett. De persze a törvénytelen árusok azt nem mondták a mit sem sejtő vevőnek, hogy az anyag egyáltalán nem geroldium. Olyan volt ez, mint a liszt és a kokain. Ugyanis az történt, hogy sokszor geroldium helyett színezék nélküli hajszelét adtak el, vagy folyékony ragasztóval kevert elegyet, így a köznép lassan átvette a kevésbé hivatalos „ragacs” elnevezést. A geroldiumból tehát szép lassan ragacs lett. A GVH persze mindig is kerülte ezt a titulust.

Amint a lift becsukódott, majd ismét kinyílt, és Emilia leért a harmincadik szintre, a kutatók már körülállták Fang Sen asztalát, és a kutatási eredményeket szemlélték tisztes távolságból.

Emilia sietve odalépett a tudósok közé, és Fang arcát kereste.

Már látta, hol áll a kínai tudós. Egy lépésre az asztalától. Egy lépésre a nagy felfedezésétől. Kissé öntelt volt az arca, ami talán nem meglepő, ha az ember valami egészen új dolgot talál fel. Fehér köpenye és szokásos pulóvere sem takarta el boldogságát. Lassan Emiliara nézett, sóhajtott egyett, és csak annyit mondott örömteli mosollyal az arcán:

– Végre sikerült, Mrs. Wirdengen. Megcsináltuk.

Emilia tudta, mit jelent ez. A várakozások szerint csak nyárra sikerült volna elkészíteni a megfelelő geroldiumot ahhoz, hogy azt az űrben is kipróbálhassák, de Fangnak sokkal

hamarabb sikerült. A világ reménységét végre kipróbálhatják az űrben, és ha ott is beválik, alig két hét alatt fel lehet tölteni a teljes védőpajzsot geroldiummal, megmentve sok ezer ember életét. Eddig az volt a gond, hogy a geroldium minél magasabban volt a tengerszint felett, annál inkább sűrűsödött, és mikor először vittek ki az űrbe egy kis adagot a ragacsból, teljesen megkeményedett.

De Fangnak sikerült megoldani a problémát.

– Gratulálok, Fang Sen – mondta Emilia, és már nyújtotta is a kezét. – Hogy sikerült?

A kínai sóhajtott egyet, ránézett az új sikerére, majd vissza Emiliara.

– Csak kicseréltem egy-két alkotóelemet egy másikra – suttogta szerényen.

Persze ő maga tudta, hogy nagy segítsége volt ebben Williamnek. Az ő nyomtatott mappáját megtalálta a menzán, az 5543 kombináció stimmelt, és azzal mostanra letesztelte az adatokat, és kiküszöbölt minden hibát.

Az anyag végre tökéletessé vált.

Természetesen azt nem mondhatta meg, hogy William gondolta ki az eljárás lényegét, hiszen ő nem volt a hivatalban, és a GVH emberei már körözték. Fang Sen semmiképp sem szeretne volna veszélybe sodorni mindazt, amit eddig elért.

– Nem fog ez gondot okozni? Vagy elváltozást az anyagban? – aggódott Emilia, mintegy fogást találva az elképesztő sikeren.

– Nem kell aggódnia, asszonyom – nyugtatgatta főnökét Fang. – Már minden ellenőrzést elvégeztem.

Fang úgy vélte, itt az idő, hogy egy közeli hűtőszekrénybe tegye az új anyagot. A többi tudós lassan visszatért a munkáihoz, miután agyondicsérték tudóstársukat a hihetetlen felfedezéséért.

Ám Emilia Wirdengrennek még volt pár szava Senhez.

– Örölnék, ha mások is elvégeznék az ellenőrzéseket, mielőtt megkezdjük a tömeggyártást.

– Ez csak természetes! – helyeselt Fang, miközben elhelyezte az anyagot.

Ezután egy könnyed sétát kezdett a szint belseje felé Mrs. Wirdengrennel.

– Szóval csak úgy, magától rájött a dolgokra?

– Úgy tűnik, mintha nem hinné el, hogy ez lehetséges.

Fang sejtelmes mondata igaz volt. Mrs. Wirdengren valóban nem hitt Sennek.

– Nos, akárhogy is, a lényeg, hogy végre van egy várhatóan száz százalékgig működőképes anyag a kezünkben – zárta le a vitát a titkárnő. – Ennek Mr. Dawson is örül, és megkért, hogy adjam át gratulációját.

– Ez igazán megtisztelő, asszonyom.

Fang váratlanul elegánsabb modort vett fel, és elfojtotta örömteli mámorát.

Emilia megtorpant a séta közben, és komoly arccal tekintett beszélgetőtársára.

– Nézze, Fang. Önbe most nagy bizalmat fektetünk azzal, ha jóváhagyjuk ezt a változatot. Egyetlen kis hiba, és egy vagyont dobunk ki. Ezért, és mert fogytán az időnk, kell tudnunk *mindent* a felfedezéséről.

– Mindent elmondtam – hazudta szemrebbenés nélkül Fang.

– Maga komoly barátságot ápolt William Lesterrel, azzal a kutatóval, aki addig a bizonyos incidensig a robotokkal a legkomolyabb munkálatokat folytatta a geroldiummal.

– Ez igaz.

Mrs. Wirdengren ismét szúrósabb szemmel nézett.

– William Lester nem adott át önnek semmit, ami esetleg a hasznára vált a tanulmányozások és a kísérletezések alatt?

Fang ismét egy mélyet lélegzett, mielőtt enyhe mosollyal válaszolt volna.

- William Lesterrel jóban voltunk, és nem akartam neki rosszat, ahogy ő sem nekem. Igaz, hogy sokmindenről beszélgettünk egymással, de a teljes kutatási anyagát azért nem bízta rám.
- Csakmert a személyes számítógépén nem találtunk meg mindent, amit kerestünk.
- Bizonyára kitörölte, mielőtt elmenekült.

Emilia mímeltén tágra nyitotta a szemeit, és sejtelmesen csak annyit válaszolt:

- Bizonyára.

Tovább folytatták a sétájukat, lassan elérve a kutatási terem ajtaját.

- Nos, akárhogy is történt, hamarosan minden kiderül.

Ez a még sejtelmesebb mondat csak tovább gyötörte Fang félelmét arra vonatkozólag, hogy a GVH leállítja a változata gyártását az ügy kiderítéséig. Ez komolyan elrohasztaná munkája gyümölcsét.

Érzelmait ugyanakkor szilárd eltökéltséggel leplezte.

- Parancsba adtam – folytatta Mrs. Wirdengren -, hogy keressék meg Mr. Lestert, és kérdezzék ki a kutatásokkal kapcsolatban, továbbá félkérjük, hogy álljon újra a GVH szolgálatába. A nemrégiben történt félreértéseket mindenféleképpen tisztáznunk kell, nemde, Mr. Sen?

Fang borzalmasan megrettent a hírtől. Legfőbbképp – a sejtelmességen kívül – azt csodálta, hogy mindezen bizalmas információkat pont az ő orrára kötötte Emilia Wirdengren.

A GVH legbefolyásosabb titkárnője ezzel befejezettnek tekintette a diskurzust. Elkészönt Fangtól, majd megfordulva visszaindult a liftekhez. Fang Sen pedig azon töprengett, vajon mit is jelenthet pontosan az, hogy „a GVH szolgálatában”.

XXV.

(2050. április 11. – Kanada, Toronto)

Óriási válság volt Európa szerte 2050 Áprilisának elején. Az osztrák konfliktus tetőzni látszott, és bár az APF erői lassan kiszorították a szélsőségeket a városokból, azok továbbra is folytatták gerillaharcaikat vidéken. Bécs helyreállítása még mindig váratott magára, az összes légifolyosót lezárták. William Lester már négy napja vesztegelt a reptéren.

Az iratait bár megszerezte, vízumkérelmére vonatkozó, heteken át tartó várakozása és fáradozása végül eredménytelen lett, az USA törvényei szerint William Lester brit állampolgár nem tartózkodhatott az Államokban.

Európába akart utazni. Elsődlegesen Angliába, a rokonaihoz, hogy ott új életet kezdhessen, de az iratai nem voltak meg, az USA sem engedte be, így Torontóba ment abból a pénzből, amit alkalmi munkákkal keresett. Torontó volt az a város, ahonnan a legvalószínűbb volt, hogy indul repülőjára Európába. Mivel az EU szétesett, és a hatóságok képtelenek voltak az intézkedésekre, így csak néhány ország fogadott civil légi járatokat.

Az utóbbi napokban Williamnek sikerült annyi készpénzt összegyűjtenie, hogy az egyébként lényegesen olcsó repülőjegyét megvehesse. Gondolt arra is, hogy vízi úton megy, de épp a Veronika nevű hurrikán tombolt az USA partjaihoz közel, így a legtöbb hajót nem engedték útnak.

- Még két óra – mondta magának Will a „B” épület várótermében.

Ennyi kellett ahhoz, hogy végre elindulhasson haza, a York-hoz közeli kis faluba, és végre kipihenhesse az elmúlt évek fáradságait. Mióta a GVH-ban dolgozott, semmit sem csinált, csak a geroldiumot vizsgálta. Nem űzött hobbikat, nem olvasott újságot, csak híradót nézett. A lehetősége megvolt ezekre, de egyszerűen nem élt velük. A divat és a személyes stílus ugyanakkor hiányzott neki. Nem volt más ruhája, csak a fehér köpenye, és az alatta lévő pulóver, meg néhány egyszerű ruhadarab, amiket nem ő választott ki. Azokban menekült ki márciusban a hivatalból. Most sötét farmer nadrágban, kék ingben, bőrcipőben, a szemüvegét viselve ücsörgött. Kevesen voltak körülötte, de ez nem is volt meglepő hajnali négy órákor. Mindenesetre a Toronto-London járat menetrendszerűen indult, és a jegyeket hamar elkapták. Ahogy Will a kivetítőt nézte, azon kapta magát, hogy pár perc múlva egy másik gép is indul az öreg kontinensre.

„München?” Gondolta magában. „Érdekes. A polgárháborús Ausztriához ily közel is landolna polgári gép?”

Nem igazán volt sok ideje a válaszon töprengeni, mert pár pillanat múlva megszólalt a hangosbemondó:

– A Londonba induló menetrend szerinti járat várhatóan tíz perccel később száll fel időjárási okok miatt.

„Időjárási okok miatt? Hiszen odakint süt a nap! A Veronikát pedig nagyban elkerüljük.”

William úgy döntött, kideríti, hogy pontosan mi is lehet az oka a késésnek. Már alig várta, hogy elhagyhassa a számára átkozottnak titulált kontinenst, és most még az idegeit is újbóli próbára teszik.

Az információs pult közel volt, így odament, és a csinos, fiatal nőtől várt magyarázatot.

– Elnézést – mondta, és várta, mikor figyelnek fel rá.

Az éppen a körmeit reszelő nő zavartan kapta fel a fejét, és dadogva válaszolt.

– Te-tessék?

– Érdeklődni szeretnék – kezdte Will –, hogy a Londonba tartó gépnek miért kell tíz perccel később felszállnia?

A hölgy még inkább zavarodottnak látszott, és értetlenkedő tekintettel meredt egy másodpercig Willre. Aztán rájött, hogy mint az információs pultnál ülő személy, valamit mondania kellene.

– Az előbb mondták be. Időjárási okok miatt.

Will elmosolyodott a nagyképű és egyben lerázós duma hallatán.

– Nézze – magázódott továbbra is a közös kor ellenére –, mindketten tudjuk, hogy az nem lehet. Odakint süt a nap, a Veronika pedig messze elkerüli az új menetirányokat. Az ok egész biztos, hogy valami más. Lenne oly kedves, és megmondaná nekem?

A hölgy viszont ekkor a váróterem bejáratát fürkészte. Will is gyorsan odafordult, és két fekete öltönyös férfit látott meg, akik egyszerű üzletemberként próbálnak szabad utat kapni a biztonsági ellenőrző pontnál. Pár pillanattal később az őrt álló személyzet tagjai átengedték a két egyenruhás férfit, akik William felé közelítettek meglepő gyorsasággal.

– Egy perc, és választ kap. Addig kérem, foglaljon helyet – ajánlotta a nő Williamnek, mintha mi sem történné.

De William számára ekkora már minden összeállt. A fekete öltönyös fickók, akik szemmel láthatóan pisztolyt viselnek a derekukon, a GVH emberei, és a gép azért késik tíz perccel, mert le akarják tartóztatni, hogy börtönbe csukhassák csak azért, mert véletlenül belepillantott egy szupertitkos dokumentumba. Persze teljes inkognitóban, feltűnésmentesen.

Will nem értette, miért teszik ezt, és miért pont akkor. Hiszen ő semmire sem emlékszik azokból az adatokból, amiket Mr. Dawson irodájában meglátott. De még ha emlékezne is, akkor sem használná fel gonosz célokra az adatokat, sőt, megpróbálná az egészet elfelejteni.

Mindez úgy sem számít. A két férfi lassan közeledett az információs pulthoz. Egyikük nagydarab, izmos alkatú, negyvenes éveiben járó ember volt, a másikuk fiatal, alig harminc éves.

– Mit gondolsz, ellen fog állni? – kérdezte a fiatalabb az idősebbtől, úgy, hogy csak az hallhassa.

De a másik fickó csak megvonta a vállát.

– Remélem – mondta a fiatalabb –, nem kell majd megint fél mérföldet futnom, míg elkapom.

– Csak rajtad múlik – válaszolta az ifjabb.

Will mindeközben gyorsan túltette magát a meglepetés okozta sokkból, és elhatározta, megmenti magát a haláltól, vagy a GVH-ba való erőszakos bebörtönzéstől. Őt bizony nem fogják letartóztatni, és egy labornak kinéző tömlőbe vetni! Igaz, hogy a szerződése még nem járt le, de a geroldium már működőképes kell, hogy legyen. A feladata ezzel véget ért.

Azonban most mással kell törődnie, mint a geroldium és a Föld jövőjével. Ki kell találnia, hogy szökjön meg. Akármilyen is késik tíz percet a gép, az túl sok idő ahhoz, hogy itt maradjon. Nem rohángálhat fel-alá a teremben, hiszen előbb-utóbb úgyis elkapják. Valami mást kell kitalálnia...

„Megvan!” – gondolta magában.

Mivel az információs pultnál dolgozó lány elég lassú felfogású volt, William inkább a legközelebbi automatikus jegykiadóhoz sétált, és pillanatok alatt vett egy jegyet a leghamarabb induló járatra. Will bankkártyája épp hogy nem ürült ki teljesen, és csak „turistaosztályon” kapott helyet, de most ez is megtette. Mivel sietett, Will csak annyit tudott elolvasni az adatokból, hogy egy olyan gépre vett jegyet, amely csakis EU-s állampolgárokat szállít. Szerencsére ő annak számított.

A két GVH-s fickó közben már csak úgy tizenöt méterre lehetett Williamtől. A kövérebb a zakója zsebébe nyúlt, és óvatosan elkezdett kiemelni valamit, továbbra sem fedve fel, hogy kicsodák.

Mire már csak tíz lépés választotta el őket Willtől, egyikük megszólalt.

– William Lester, az Interpol nevében velünk kell jönnie!

De Will mit sem törődött a felszólítással. A gép pont kiadta a jegyét. Ő sietve elvette azt, és gyors léptekkel a közeli mozgólépcsők felé indult, amelyeken keresztül még épp időben elérhette a repülőgép beszállókapuját.

Ahogy léptei egyre gyorsabbá váltak, úgy távolodott egyre inkább a két öltönyös férfitől, akik e fejlemény ellensúlyozására futni kezdtek, mégsem érték el őt.

William is hamar átváltott futásra, és az emeletre felérve rohamtempóban sietett ahhoz a géphez, amiről még azt sem tudta, hová tart. Mivel a többi várakozó utas azt hitte, hogy Will csak egy átlagos személy, aki azért fut, mert hamarosan indul a repülőgépe, nem állították meg. A biztonsági személyzet szintén ezt hitte, ugyanis a GVH emberei nem szóltak nekik, mert nem akarták a valódi hatóságokat is bevonni az akcióba, hiszen Interpol jelvényeik hamisak voltak. De a reptéri ellenőrző pontokon így is sikerült átjutniuk.

Amikor William a beszállókapu közelébe ért, csak akkor vette észre a feliratot, miszerint a gép egy német városba tart.

„München? – gondolta magában. – Elég közel van az osztrák káoszhoz.”

Több mindenre nem volt idő gondolnia. Akárhová is tart a gép, és hiába veszítheti el azt a kevés poggyászát is, ami van, ez még mindig jobb annál, minthogy megöljék.

Az ügynökök gyorsabban futottak Willnél, így várható volt, hogy pár méterrel a beszállókapu előtt utolérik a fiatal tudóst.

– Interpol! – kiabálta egyikük – Állítsák meg azt a férfit!

De már késő volt. A William körül álló turisták nagy része indiai volt, mivel ők is egy repülőgépre várakoztak, amely Új-Delhibe tartott, így legtöbbször értetlenül meredt a két GVH-s férfira. Páran elektronikus angol szótáraikban az „Interpool” szót keresték: hiába.

A hajsza a végéhez közeledett, Will elérte a beszállókaput, átnyújtotta a jegyét, és az útlevelét, majd miután mindkettőt visszakapta, elindult a repülőgép felé.

A két GVH-s ügynök lihegve állt a jegyszedő előtt, és tehetetlenül nézték, ahogy néhány perccel később felszáll a Münchenbe tartó járat, fedélzetén William Lesterrel.

– Nos, ez sikerült – jegyezte meg egyikük, és összezsápták jobb tenyereiket.

XXVI.

(2050. április 12. – Olaszország, Róma)

Csaknem egy teljes hónap telt el az EP utolsó ülése óta. Azóta több próbálkozás is volt az Európai Unió életben tartására - sikertelenül. Sok ország még válasza sem méltatta az EU-t. Mások a saját gondjaikkal voltak elfoglalva. Az egységes Európa meghalt. Utolsó emlékként a közös valuta maradt, az euró, melynek értéke azonban drasztikusan zuhant.

Andrew Dawson azonban nem adta fel a reményt. Azt a nehezen megmagyarázható, ködös jelenséget, mely akkor, azokban a napokban oly kevés emberben maradt meg, s melyben sokan már nem is hittek. De Andrew hitt benne. Mióta kudarcot vallott a parlamentben, ideje nagyrészt a Védőpajzs-project háttértámogatásának szentelte. A kiesett összegeket gyorsan pótolni kellett, William Lestert úgyszintén. Az európai válságra pedig választ kellett találni. Pontosan emiatt volt ismét az öreg kontinensen.

Andrew bízott abban, hogy a gazdag államok, Európai Unió ide vagy oda, segítenek a titkos Védőpajzs-project befejezésében. Remélte, hogy nem adja fel az emberiség. Azonban attól tartott, hogy a szövetségek túl korán felbomlanak, a válságok elmélyülnek, és az embereknek eszük ágában sem lesz segíteni a GVH legfontosabb projectében. Pedig a védőpajzs már készen állt a geroldium befogadására.

Az emberiség legdrágább, és egyben talán legimpozánsabb építménye több ezer kilométerre lebegett a Földtől, és három napja bejelentették, hogy szerkezetileg elkészült. Persze a bejelentés időpontja nem teljesen volt azonos a valós elkészülési idővel. Ez a gigantikus űrállomás - mely talán legjobban szemléltette az emberiség összefogásának lehetőségét és eredményét – csak arra várt, hogy szolgálatba állítsák.

Több milliárd euróba került, de még a legszegényebb országok is vagyonekat fizettek, hogy megépüljön.

Ez volt az emberiség közös érdeke. Az egyetlen jövő.

És most lehet, hogy mindez hiába. Az emberek már abban hittek, hogy nem hisznek semmiben. Nem akartak hinni istenekben, csodákban, vagy a geroldium mindent megmentő erejében. Elegendő volt, és inkább vásároltak olcsó „ragacsot”, amivel bekenték a házuakat, vagy tetőt építettek belőle, azt remélve, hogy az valóban megvédi őket a káros sugárzásoktól.

Andrew persze tudta, hogy az „egyszerű” embereknek fogalmuk sem volt az őrálomás valódi méreteiről. Habár széles volt, mint egy esernő, azonban vastag is.

Andrew okkal érkezett Rómába, nagyon is fontos indoka volt.

Az örök város az utóbbi években komoly változásokon ment keresztül. A belvárosra rá sem lehetett ismerni. Új felhőkarcolókat építettek, melyek teljesen elnyomták a város ókori értékeit. Sőt, azokra épültek, porba tiporva őket. A szűk utcák jellegzetessége már nem mindenhol maradt meg. Sugárutak épültek, hogy az emberek könnyebben eljuthassanak a belvárosba. Róma megannyi templomából többet lebontottak vagy átépítettek. Néhányból kocsmá lett, párat szállodává alakítottak át. Azonban a Pantheon, az Angyalvár, és a Vatikán továbbra is megtartotta régi értékeit, és nem hagyta annyiban a multikulturalizmus terjeszkedését.

Sok régi épület maradt még fenn, mint a Colosseum, és megannyi viadukt, a Szenátus épülete és a parlament is muzeálisnak számított.

A város csak nehezen tudta eldönteni, hogy megmaradjon a régi, ókori értékeinél, vagy haladjon a korrall, és egy új, modern várost hozzon létre. Végül itt is a globális felmelegedés döntött, és persze a pénz.

A kulturális értékeket eltaposták és elfeledték.

– Negyed egy van – mondta magának Andrew Dawson, miközben a Vatikán közepében várta, hogy fogadja Őszentsége, a pápa.

A „váróterem” mesés volt. Még egy ilyen szoba a világon talán már nem is létezett. Gyönyörű kárpitok, vörös szőnyeg, freskók, reneszánsz stílusú bútorok. Több ezer eurónyi érték hevert csak abban a teremben. „A következő viszont még értékesebb lehet” – gondolta Andrew. Abban ugyanis maga őszentsége, I. Lukács pápa várta vendégeit.

A pápa most is abban a szobában tartózkodott, Andrew pedig már nagyon szeretett volna találkozni a haladó szellemű egyházi vezetővel. A legtöbbször az egyház feje nem fogadott csak úgy valakit, de Mr. Dawson kivétel volt. Lukács pápa senkire sem akarta hagyni a lényeges megbeszélést.

Rövidesen egy kövér, fekete reverendába öltözött, középkorú férfi nyitotta ki az ajtót, és intett, hogy a pápa hajlandó fogadni a várakozó Andrew-ot, aki lassan felállt, és elindult a pápa irodája felé. Néhány lassú másodperc következett, melyekben Andrew összeszedte gondolatait, majd átlépte a küszöböt.

Még az előző teremnél is gyönyörűbb, elegánsabb, és elragadóbb látványban volt része. A szoba, ahol őszentsége tartózkodott, igazi konzervatizmust tükrözött, ugyanakkor mégis, mintha valahol a legmodernebb, legpompásabb terem lett volna, ahol Andrew valaha is tartózkodott.

A pápa némán, apró mosollyal az arcán, jellegzetes fehér ruhájában ült íróasztala mellett, és vendégét figyelte.

– Dicsértessék a Jézus Krisztus! – köszöntötte őszentsége Andrew-ot, és lassacskán feltápáskodott a helyéről.

Andrew ugyanakkor néhány másodpercig még némán állt, mint aki még sohase hallotta volna ezt a köszönést. Pedig kiskorában oly sokat járt templomba, de ahogy egyre közelebb került a tudományhoz és a pénzhez, annál jobban feledkezett meg Istenről és az egyházzól. Ezzel pedig nem volt egyedül.

– Mindörökké, Ámen – válaszolta tiszteletteljesen, fejet hajtva.

A pápa arcára most már igazi mosoly ült, ezzel jelezve, hogy nagyon örül annak, hogy megfelelően válaszoltak a köszönésre.

Andrew szívéről is nagy kő esett le, hiszen ezzel a jó válasszal megalapozta a társalgás megfelelő hangulatát.

– Foglaljon helyet – mondta a pápa, és az asztala előtti székre mutatott.

Arcán már meglehetősen sok ránc volt, és ősz haja ritkasága is eléggé tükrözte, hogy benne van a korban. Ugyanakkor valahol fiatalságot is érzékeltetett őszentsége tekintete, és mintha nyitottsággal közeledett volna az új, ismeretlen dolgok felé.

Andrew azonnal tudta, hogy ezt ki kell használnia. Mindketten helyet foglaltak, a vendég a maga kényelmes foteljába. Ezután Mr. Dawson szólalt meg először.

– Tudom, hogy őszentsége nagyon elfoglalt – kezdte a lehető legdiplomatikusabb hangnemben. – Én is az vagyok. Éppen ezért kertelés nélkül mondom el azt, amiért jöttem.

Miközben beszélt, Andrew folyamatosan a pápa szemébe nézett, hogy fenntartsa a megfelelő kapcsolatot a társalgás közben. Ez szintén egy elengedhetetlen részét képezte a tárgyalásoknak, és a lényegretörő beszélgetéseknek. Most nem volt idő az elhúzóódó, etikettnek megfelelő kertelésre.

I. Lukács rákönyökölt az íróasztalára, és összeérintette ujjhegyeit.

– Hallgatom – mondta, miközben előre hajolt.

Andrew tökéletesen tisztában volt vele, hogy mit akar, és úgy tervezte, ezt nem rejti véka alá.

– Mint tudja, az egyszerű emberek közt nem túlságosan ismert Globális Védelmi Hivatal vezetője vagyok – magyarázta Andrew. – Egy régebbi telefonbeszélgetésünkben már tájékoztattam a GVH-ról, és arról, hogy mivel foglalkozik a hivatal.

A pápa láthatóan gondolkodni kezdett, hogy pontosan mit is mondtak neki erről a bizonyos védelmi hivatalról. Aztán eszébe jutott.

– Jaj, már tudom! Kutatások, fejlesztések, antianyag-rakéták védelme, és persze a legfőbb, legeltitkoltabb project: a védőpajzs.

– Igen, ahogy mondja – nyugtázta Andrew az elhangzottakat. – Nos, mint tudja, mindezek részben nyilvánosak, hiszen azért egy gigantikus úrállomást nem építhetünk titokban, és milliárdokat emésztünk fel, amely pénzek nagy részét kormányok adják számunkra.

– Igen, igen.

– Nos, az a helyzet, hogy ezek az államok és kormányok mostanság elég nagy gondban vannak.

– Nem kevésbé az egyház, fiam – vetette közbe őszentsége.

– Továbbá – folytatta Andrew –, pénzügyi helyzetük is erősen leromlott. A GVH-t már nem képesek annyira támogatni, mint anno.

– És itt jövök a képbe én és az egyház, igaz? – hangzott a kíváncsi kérdés.

Őszentségének nagyon igaza volt. Habár a vele szemben ülő üzletember már nagyon sok tárgyaláson volt túl, ritkán találkozott a pápához hasonló személlyel, aki rögtön tudja, mit akarnak tőle, és elsőprő erővel szereti irányítani a beszélgetéseket. „Ha nem pápa lenne, – gondolta Andrew – még hasznát is vehetném, mint diplomata.”

– Van pénzem, ha az kell – jelentette ki a pápa. Ez a fejlanlásnak is gondolható mondat még inkább meglepő volt.

– Nos, nemcsak azért jöttem – válaszolta Andrew akkora őszinteséggel, mint amilyenel szemben ült. – A támogatását kérem ugyan, de nem csak anyagiakban.

I. Lukácson azonnal meglátszott, hogy egyre inkább érdekli Mr. Dawson ajánlata. Köztudott volt az is őszentségéről, hogy barátjának tekinti a tudományt, és a vallás szövetségesének tartja.

– Hallgatom – mondta.

– Nos, a hivatalom komoly anyagi gondokkal küzd – magyarázta Andrew. – Ne értsen félre, nem vagyunk csődközelben, és nem is arra gondolok, hogy nincs pénz egy izzóra vagy egy szendvicstre.

A pápa egyre inkább kíváncsi lett, miközben vendége beszélt, aki mellesleg jól értett ahhoz, hogyan kell valakinek megfelelően elmondani valamit. Éppen ezért gondolták Andrew-ról róla sokan fiatalkorában, hogy majd politikus lesz, de persze ő nem akarta ennyivel beérni. Neki igazi és izgalmas hatalom kellett, aminek eléréséhez jól jött a kiváló karizmája.

– A gond ott van, hogy én cégeket alapítottam, melyeknek részvényei az utóbbi időben – főleg az Unió összeomlása után – meggyengültek, és értékük már csak töredéke a válság előttinek. Emelett, ahogy azt az előbb is említettem, a kormányok nagy bajban vannak. Egymás után oszlanak fel, és válnak működésképtelenné. A valuták is elértéktelenednek. Csak Kanada támogat minket, és ő is csak azzal, hogy titokban tartja a GVH pontos helyét.

Andrew nem kívánt többet mondani, ellenben a pápa sem szólt egy szót sem.

Kínos volt, mígnem végre a vallási vezető megtörte a csendet.

– Konkrétan miben segíthetnék? – tette fel a legvalószínűbb kérdést őszentsége.

– Elsősorban meg kell győznie a világ keresztény országainak maradványát, hogy támogassa a projektet. Továbbá jó lenne, ha az egyháza nyíltan kiállna a Védőpajzs szükségessége mellett, és nem tekintené az isteni világegyetem szentségének meggyalázásának, mint ahogy azt az elmúlt években tette.

A pápa tudta, miről van szó. A Római Katolikus Anyaszentegyház – hiába a haladó vezető – elítélte a Védőpajzs felállítását, mivel úgy tekintett rá, mint ami súlyos mértékben próbálná megzavarni Isten csodálatos művét: a világegyetemet. Ezen kívül kiemelte a védőpajzs költségét is, mely több tízezer milliárd euróra rúgott, és ezt inkább karitatív célokra fordította volna. Az utóbbi volt a jobban hangoztatott indok.

Ugyanakkor a Vatikán nem számolt azzal, hogy a katolikusok elsőpró többsége támogatni fogja a projektet – már amit tudni lehetett róla –, mert úgy vélték, nem Istennek, hanem maguknak kell megmenteniük az emberiséget a felmelegedő Földtől. Kereskedők, iparosok, mérnökök, tudósok és még sokan mások ingyen vállaltak munkát a tervezésnél, és a nyersanyagok beszerzésénél. Az egyetlen gondot a geroldium okozta.

I. Lukács nem vette zokon Andrew megjegyzését. Inkább belátta, egy határozott, stabil ember ül vele szemben. Ez tetszett neki.

– Mondja, Mr Dawson, – hangja egyre erélyesebb lett – mi a helyzet a gyengeponttal?

Andrew nem értette, mire gondol a pápa.

– Gyengeponttal?

– A geroldium. Úgy tudom, még nem sikerült megtalálni a hibáját, ami miatt használhatatlanná válik az űrben.

„Milyen jó, hogy van internet” – adott hálát magában Andrew.

– Pár nappal ezelőtt kaptam a hírt, miszerint tudósaink kijavították a hibát. Mielőtt megkérdeznék; ez *biztos*. Többször leellenőriztük, és meg vagyunk győződve arról, hogy tökéletesen fog működni az űrben Mr. Gerold felfedezése.

A pápa ledöbbsent. „Kifogtak rajta.”

– Szóval a hiba ki van javítva – mondta egyfelől elismerően, másfelől meglepetten.

– Igen.

– Hm. Ez egész érdekes. Van erről bizonyítéka is?

Most viszont Andrew döbbsent le. „Bizonyíték? Mégis mi a fenét akarhat a pápa? Azt, hogy hozzak ide egy láda geroldiumot, hogy a Vatikán emberei áttanulmányozhassák?”

Úgy vélte, a legjobb, ha ezt megkérdezi.

– Milyen bizonyítékra gondol, atyám?

– Mondjuk, küldhetne a Vatikánnak egy adag geroldiumot, ami megfelelően működne az űrben, hogy áttanulmányozhassuk.

Andrewnak nehezebb esett, hogy ne engedjen meg magának egy apró mosolyt, de muszáj volt uralkodnia magán.

Igazából nem nagy árat fizet, ha küld a pápának egy kis geroldiumot, hiszen őszentsége milliárdokkal készül támogatni a projektet, ami mellel szintén milliárdokat mentene meg. Több milliárd embert.

A pápa felállt a székéből.

– Tudom, mire gondol – mondta, miközben folyamatosan Andrewra nézett, aki eközben szintén felegyenesedett. – Azt hiszi, lemásolnánk a geroldium technológiáját, de higgye el nekem, mi nem vagyunk képesek egy másik űrállomást építeni. Hogy bebizonyítsam elkötelezettségemet ön, és a projektje felé, előlegként nyomban átutalom önnek a támogatás összegének kb. felét.

„Hűha” – gondolta Andrew. „Meglepetés után meglepetés.” Nem nagyon szerette a váratlan dolgokat, de most kapóra jöttek.

– A támogatás felét? Jól értettem?

– Igen – erősítette meg előbbi kijelentését a pápa. – Ezerötszáz milliárd eurót. Ebből úgy gondolom, be tudják fejezni a pajzs építését. A másik részlet pedig nagyban fedezni fogja a geroldium gyártását, és elszállítását az űrállomásra. A többi az ön gondja, Mr. Dawson.

Andrewnak tátva maradt a szája.

– Szóhoz sem jutok.

– Nem is kell – mondta a pápa, és már nyújtotta is jobbát Andrew felé. – A részletek, ha nem bántja, majd később megbeszéljük. Első fele most, második fele... amint megkérdezik a szállítmány. Megegyeztünk?

Minden olyan gyorsan történt, de ez már csak így ment akkoriban, így Andrew kénytelen volt elfogadni a pápa ajánlatát.

Kezet ráztak.

– Megegyeztünk – jött a válasz.

– Akkor – őszentsége nagy levegőt vett - Isten önnel, Mr. Andrew Dawson.

– Isten önnel, szentatyám. És köszönöm! Mindörökké, Ámen.

Andrew Dawson elhagyta a pápai rezidenciát. Úgy ment oda, mint aki egy komoly harcra készült, de csata helyett egy szövetségesre lett. Nem tehetett mást, mint megbízik a pápában, akinek nagyszerű ajánlatával nagy kő esett le Mr. Dawson szívéből.

A Globális Védelmi Hivatal legnagyobb és egyben legfontosabb projektje ezzel a hozzájárulással nyugodtan folytatódhatott. Oly nyugodtan, ahogy Andrew hagyta el a Vatikánt. Végre megpihenhetett. A tárgyalás sikerrel zárult. Ha nem is volt csata, Andrew akkor is győztesnek érezte magát. A háborút azonban még nem nyerte meg.

A Vatikántól nem messze beült a finom bőrüléssel limuzinjába, megnyitotta számítógépét, és a holografikus kivetítőn megjelent Emilia Wirdengren arca, háttérben Andrew GVH-beli irodájával.

– Hogy ment, uram? – kérdezte Emilia.

– Remekül. Szóljon mindenkinek, hogy bátran folytathatják a munkát az Unió támogatása nélkül is. Ja, és készítsen egy kávét. Hamarosan ott leszek.

Andrewnak fülig ért a szája a sikerétől, de a lelkesedését Emilia kellettlenül, ámbár hamar megtörte.

– Attól tartok uram, hogy mielőtt még visszatérne a hivatalba, van valami, amiről tudnia kell Európában.

– Tudok Lester utazásáról. Nem probléma.

Emilia arcán csak most tűnt fel a félelem jele. Sohasem szerette megmondani „élőben” a rossz híreket a főnökének, de ezt kénytelen volt.

– Nem róla van szó – mondta, kissé dadogva.

– Akkor?

– Egy ügynökünk jelentése szerint Arthur Sigmund csapatai több antianyag-rakéta kilövőállomást is elfoglaltak szerte közép-Európában. Emelett meghalt az osztrák köztársasági elnök. Agyonlőtték.

– Úristen! – Andrew nyugodtsága azonnal összeomlott.

– Ez még nem minden. Sigmund emberei ölték meg. Át vette a hatalmat több ország felett is. Ha legyőzi az ultranacionalistákat és a banditákat Ausztriában, lehet, hogy átlépi az olasz határt, és ez veszélyt jelent a Vatikánra is.

Andrewnak gyorsan kellett döntenie. Meg is tette.

– Azonnal Ausztriába megyek. Ez biztos csak félreértés. Beszélnem kell vele.

– Ha odamegy, számoljon azzal, hogy csakis ellenségbe ütközik – figyelmeztette Emilia. – A náci nem nézik jól szemmel a külföldieket, az APF-csapatokat pedig elvakította a hatalomvágy és a fosztogatás mámore. Hüen védik Arthurt.

– Észben tartom, Mrs. Wirdengren. Köszönöm.

Andrew a kapcsolást jelző holografikus billentyűhöz nyúlt, de még mielőtt odaért volna az ujjával, Emilia váratlanul ismét megszólalt.

– Vigyázzon magára – arcán látszott, hogy aggódik.

Andrew elmosolyodott. Nem tudta eldönteni, hogy a helyzet miatt, vagy őmiatta van ez az érzélem a kamera másik oldalán.

– Ön is – mondta búcsúzólag, majd megnyomta a billentyűt, és a kapcsolat megszakadt. Andrew leengedte a szemhéját, kitisztította az elméjét, majd elszámolt háromig. Ezután felnyitotta a szemét, és elkezdett felkészülni egy újabb csatára.

– Sofőr, vigyen a reptérre!

XXVII.

(2050. április 13. – Ausztria, Salzburg)

A távolságok naggyá váltak az elmúlt hónapokban. Az idő bár melegedett, mégis hideg volt a zene városában, Salzburgban, nem messze a német határtól.

Ez a város már több mint kétszáz éve része volt Ausztriának, és az osztrák kultúrának. Mozart az óvárosban látta meg a napvilágot, mely mostanra megközelíthetetlenül vált az Allied Peacekeeping Forces katonái számára.

Az APF légierije karöltve a német hadsereggel rombadöntötte ezt a virágzó várost. Az utolsó fontosabb települést, ahol még fellelhetőek voltak az ultranacionalista és náci mozgalom elbizakodott hívei. Legalább is, Arthur C. Sigmung tábornok szerint.

– Tudom, hogy fáradtak. Tudom, hogy elégük van a harcokból. De meg kell érteniük: csakis akkor vagyunk képesek visszaállítani Európa szélsőségességtől mentes békéjét, ha

felszámoljuk az őrült, elvakult eszméket, és azok híveit – jelentette ki a tábornok egy, a katonáihoz intézett rádióbeszédében.

Valerio Derasmo-nak már nem kellett ezek a szavak. Ő magától tudta, mik történtek az elmúlt hónapokban. Ausztriában. Hogy vált ez a kedves, nyugodt ország a háború, a globális felmelegedés; az *ember* martalékává. Hogyan lettek az emberekből vadállatok. Miként őrült meg mindenki, várt vérszomjassá és alaktalanná. Hogyan kellett azoknak elmenekülniük, akik rájöttek, hogy az értékek elvesztek.

És hogy lettek ENSZ, NATO és a nemzetállamok hű, békére törekvő katonáiból az APF vad korcsai, akik mindenben átgázolva érik el bestiális céljaikat.

„Ezek már nem katonák –gondolta magában Valerio, egyre nagyobb biztossággal. – Asszonyokat erőszakolnak, férfiakat öldösnek, városokat döntenek romba. Hová lett az ember méltósága és a katona becsülete belőlük? Becsapták őket, és ők meghiszenek a vezetőinknek. De ét tudom, hogy Sigmund tábornoknak nem a béke kell.”

Valerionak igaza volt. Oly réginek tűnt az emlék, amikor ő és C. Sigmund egy autóban utaztak, de még mindig tisztán emlékezett a tábornok szemében látható eltökéltségre. Most már érti, miért volt ez. Hiába nevezték ki századosnak a grazban tanúsított bátorságáért, hiába adtak alá embereket, és hiába fogja ő vezetni az utolsó rohamot a náci állások ellen, undorodott önmagától. Rá kellett döbbenie, hogy az egész APF egy képmutató banda. Ártatlan emeberek ölnek, független országokat taszítanak szolgasorba, és lerombolnak mindent... mindent, amiért annyian oly sokat verejtékeztek. Valerio jól tudta, hogy mire megy ki a játék, és ő statisztált is ehhez – mégha nem is akart.

Az antianyag. A világot elpusztító csodafegyver, melyből tiszta energiaforrást akartak feltalálni, de tömegeket pusztítanak vele. A világon ki tudja, hány rakéta van, amelyben ez a valami található meg, de mind interkontinentális, azaz bárholnan bárhová becsapódhat. Csak nehezen akadályozható meg a becsapódás, főleg akkor, ha egyszerre több rakétát lőnek ki...

– Uram – szólalt meg egy sorkatona Valerio háta mögött.

A frissen kinevezett százados azonnal visszatért a jelenbe, és Salzburg egyik rommá lőtt parkjában találta magát, körülötte társasházak maradványaival, és halottak tucatjaival.

– Uram, jól van? – kérdezte a katona aggódóan.

Valerio hátrafordult. Századának katonáit látta maga mögött, koszos ruhában, lesoványodva. Ők nem fosztogattak, nem erőszakoltak meg senkit sem, nem éltek vissza fegyvereikkel. Csakis az igazi ellenségre lőttek.

Talán épp ezért, nem sok hadtáp jutott nekik. AZ APF vezetésének jelentették a szokatlan magatartást, és Derasmo százados ezt nem is tagadta.

– Igen Emil, jól vagyok – mondta fáradtan.

– Elnézést a zavarásért, de telefonon keresik.

Valerio meglepődött.

„Telefonon?” – gondolta. Ilyenkor mindig azt remélte, hátha a szülei azok, vagy az a lány, aki annyira tetszik neki. Maria. Rómából. De persze legbelül tudta, hogy nem ez a valószínű.

Valerio lassan elindult a telefonos emberéhez, de léptei egyre nagyobbá, egyre gyorsabbá váltak. A sáros parkban nem érdekelte, ha belelép egy pocsolýába, egyenes vonalban haladt a készülék felé.

Végre odaért a telefonhoz, megragadta, és beleszólt.

– Itt Valerio Derasmo százados. Kivel beszélek?

A vonal túlsó végén nem egy rokon ismerős hangja csendült fel. Mégcsak nem is a közvetlen feletteséé. Valerio azonnal csalódottá vált, de tudta, hogy akivel beszél, az nem hiába hívta fel.

– Arthur Conrad Sigmund tábornok vagyok, a parancsnoka.

Nem kis meglepetés volt ez Valerio számára.

– Azért hívom, hogy jelezze az egységének, álljanak készen a fogadásomra. Rendezze őket sorba. Öt perc múlva ott vagyok. Végre megkapják azt, ami már régóta megilleti önöket.

A tábornok hangja rekedt volt, de még így is jól hallható volt az eltökéltség és a törtetősége. Talán emiatt is lett tábornok Sigmundból.

– Vettem – jelezte Valerio a telefonban.

Amint ezt a szót kimondta, a túloldalon megszakították a kapcsolatot.

A katonák Valerio körül gyorsan észrevették, hogy századosuk arckifejezése egyik pillanatról a másikra nagyban megváltozott. Tudták, ez általában nem jót jelent.

– Mi történt, uram? – kérdezte egyikük, miközben fegyverét a kezébe vette.

Valerio nagyot sóhajtott.

„Már megint nekünk kell elvégezni a piszkos munkát” – gondolta. Koszos, terepszínű ruhájában eleve nem festett túl erélyesnek, de most még ehhez egy lehangolt arckifejezés és hangszín is társult.

– Parancsot kaptunk személyesen Sigmund tábornoktól.

A mondatot mély csend követte. A katonák először nem hittek a fülüknek, majd egymásra néztek, a másik arcán keresve választ.

– Jól értettük, Derasmo százados? Maga a tábornok adott parancsot? – értetlenkedett egyikük, de látszott rajta, hogy nehezebbre esett kimondani ezeket a szavakat. Ritka volt ugyanis, hogy egy század vagy kisebb egységet maga a tábornok utasítson valamire.

– Így van – Valerio arca megint a megszokott kifejezést tükrözte. – Sorakozó! Tisztítsák meg a terepet! Öt percen belül egy GRAR AR24-es fog leszállni. Gyerünk!

A katonák azon nyomban elkezdtek a munkálatokat. A hullákat a megtépázott házakba vitték, a lángoló autók nagy részét elkezdtek oltani, és ruháikról is leseperték a földet és a többi piszkot. Nyilvánvaló volt, hogy a tábornok egy GRAR AR24-es repülőgéppel fog megérkezni, hiszen mindenhová ezzel ment. Arra viszont mindenki kíváncsi volt, hogyan fog ez az óriásgép egy ilyen szűk, alig 100x150 méter alapterületű parkban leszállni.

A választ négy perccel később kapták meg, mikor már láthatóvá vált a gép.

A katonák nem értették, miért ilyen könnyű célpont a tábornok.

– Mit akar ezzel elérni? Arra vágyik, hogy szétlője a fenekét?

– Ez a gép nem is itt fog leszállni, hanem az autósztrádán.

A katonáknak, akik közben sorba rendeződtek, igazuk volt. A repülőgép Valerio nagy ámulatára a sztrádán talált leszállóhelyet, és manőverében egy autó sem akadályozta meg.

„Ez lehetetlen” – gondolta Valerio. „Az a rész még a szélsőségesek kezén van. Azt kellett volna lerohannunk.”

Mégis, egyetlen dörrenés sem hallatszott. Pont ezért volt ez az egész annyira különös. Az ellenséges egységek nem nyitottak tüzet a hatalmas madárra, mely az APF csapatainak legfőbb vezetőjét, magát Arthur C. Sigmund tábornokot rejtette magában. Pedig nyilvánvaló volt, hogy ki van a gépben, és bizonyára minden, az APF-fel szembenálló erő azonnal tüzet nyitott volna.

Valerio rögtön azon kezdett töprengeni, hogy lehetséges ez. Talán van valaki más is a gépen? De ki lenne az? Talán véget ért volna a harc? De miért, mikor? Talán a tábornok nincs is a gépen? Miért ne lenne?

A gép lassan megállt, majd a füstölgő gumik mögötti füstben kinyílt a repülőgép rámpája.

A közeli lakások sem zavarkodtak, mert szét voltak bombázva. Az út is elég göröngyös volt a bombatölcsek miatt, de ez az AR24-est nem zavarta. Valerionak az a magyarázat jutott az eszébe, hogy bizonyára azért nem lőttek rá a gépre, mert azt hitték, hogy bombázó, mikor még magasan volt. Mindenesetre, ha ez így van, nem lesz könnyű megvédeni a tábornokot.

Valerio elővette a távcsövét, és azon keresztül figyelte az eseményeket.

Miután a gép törzséből egy csapat katona tűnt fel, akik védekező alakzatban szétszéledtek, biztosítva a gép környékét, Valerio emberei már nem voltak képesek arra, hogy a látottakat ne vegyék figyelembe. Ők is szétszörlöttek, a parancssal ellentétben.

Csak ámultak és bámultak.

Azonban nem sokáig. Pillanatokkal később, ahogy a füst méginkább felszállt, egy nehéz kivehető alak jelent meg a gép törzsében, aki kimért léptekkel közeledett Valerio és emberei felé. Úgy járt a megtépázott úton, mely körül kiégett épületek és óriási törmelékek sorakoztak, mintha ez számára természetes lenne.

És ez azonnal feloszlatta a ködöt a személy kiléte felől.

Arthur Conrad Sigmund.

Valóban ideért. Valóban öt percen belül.

Egyenesen Valerio emberei felé haladt. Katonái határozott lépésekkel követték őt, miközben fegyverüket a közeli épületek felé irányították. Csak néhányan maradtak a repülőgép mellett.

Mégis, mintha szükségtelenné váltak volna a fegyverek. Egyetlen egy lövés sem dördült el, pedig lehetetlen volt nem észrevenni, hogy egy nagyon fontos személy lépett ki az APF feliratú gép törzséből.

A tábornok lassan, alig pár perc alatt Valerioék parkjába ért, akik felocsúdván a látottakból, azonnal újra sorba rendeződtek, és mikor meglátták a mindössze néhány méterre lévő legfelsőbb parancsnokukat, azon nyomban tisztelegtek, és kihúzták magukat.

A tábornok már csak pár méterre volt Valeriotól, aki az emberei előtt állt. Az Arthurt követő katonák közben körülállták Valerio embereit, és biztosították a parkot. A százados így sietve újra sorba rendezte az embereit.

A tábornokon és emberein is a megszokott egyenruha volt. Így azok, akik esetleg arra gondoltak, hogy valamiféle spontán kitüntetésekre kerül sor, valószínűleg tévedett.

Arthur a kezét nyújtotta Valerio felé.

Szinte hihetetlen volt mindez, de a fiatal százados viszonzta az üdvözlés eme gesztusát, mire a tábornok elmosolyodott.

– Mondtam, hogy öt perc. Gondolom, nem hitte el – hangja egészen nyugodt volt, mint aki most jött meg egy vakációról. A rekedtség is eltűnt.

Valerio zavarba jött.

– Ne-nem uram...

– Semmi gond – vágott közbe a tábornok, és a felsorakozott katonák felé fordult. Mintegy hatvan ember felé. – Más sem hitte el eddig, de ők is hamar rájöttek, néha a lehetetlen valósággá válik.

– Igenis, uram.

Valerio szintén az emberei felé fordult, kihúzta magát, és miközben azon járt az agya, hogy lehetséges mindez, türelmesen hallgatta, mit mondott Sigmund tábornok.

– Katonák! – kezdte Arthur. – Nem egy, de nem is két nap telt el azóta, hogy szélsőséges fegyveresek rátörtek erre a békés országra, és mindenén átgázolva azon igyekeztek, hogy hatalmuk alá vehessék Ausztriát és lakosságát.

A katonák lelkesen hallgatták parancsnokuk szavait.

– Az Egyesült Nemzetek Szervezete ezt nem hagyhatta annyiban, és nyomban arra törekedett, hogy ha kell, katonai erők bevetésével visszaállítsa eme ország békés rendjét. Mivel azonnali, gyors beavatkozásra volt szükség, megalakult az Allied Peacekeeping Forces, mely egyaránt lefed ENSZ-es békefenntartókat, nemzeti hadseregekben szolgáló erőket, vagy olyan NATO-egységeket, mint amilyen a maguké.

A tábornok nyomatékosította az utolsó szót, mire a katonák fontosnak érezték magukat. Valerio azonban egyre inkább összezavarodott. Nem értette, mire akar kilyukadni a tábornok, és miért kell mindezt itt, ilyen közel az ellenséghez.

– Önök, barátaim... – folytatta Sigmund –, Önök azok, akik mindig élen jártak a harcokban, önök szabadítottak fel megannyi települést ádáz küzdelemben, és önök azok, akik most itt állnak, egy lépésre az ellenség utolsó bástyája előtt – szünet következett. Sokat sejtető volt a mény csönd. – Azonban, az utóbbi néhány órában hihetetlen változás ment végbe.

Valerio pont ettől tartott.

– A szélsőséges csapatok politikai vezére, Klaus Schurte telefonon felhívott, és arra kért, szüntessük be a harcot.

A katonák azonnal morgolódni kezdtek. Az eddig szép, egyenes sorok felbomlani látszottak, és halk morajlás kezdődött. Közben valami egész különös dolgot érzett Valerio, de nem tudta, mi az.

A tábornok folytatta.

– Én is épp ilyen értetlenkedő voltam, mint most önök. De aztán jött a magyarázat. A szélsőséges csapatok rájöttek, nincs esélyük a győzelemre, és hogy már nagyon sokat ártottak a háborúval Ausztriának és népének. Ezért arra kérnek minket, hagyjuk, hogy szabadon elmehessenek, és békére leljenek.

Ekkorra a morgás hangos zúgássá fejlődött, és a sorok élesen megbomlottak. Egyedül a tábornokot kísérő katonák tartották kör alakú felállásukat Valerio emberei mellett.

– Hihetetlen! – kiabálta az egyik katona.

– Gyilkosokkal nem tárgyalunk! – mormogta a másik.

A tábornok tekintélyének hűlt helye sem maradt.

Senki sem értette, hogy pont most, amikor már oly közel állt az APF a teljes győzelemhez, amikor már számos lélek esett áldozatául a harcoknak, épp most kellene tárgyalásokat kezdeni a szélsőjobb erőivel?

– Arra kérem önöket – folytatta a tábornok, egyre növekvő hangerővel –, hogy tegyék le a fegyvert, és térjenek haza. Önökre már nincs szükség. A zsoldjukat megkapják, és az APF gondoskodik a hazajutásukról, de már nem szükségeltetik a további szolgálatuk. Önök megtették, amit kell, és most kérem, menjenek haza.

A katonák egyszersmind letaglóztak.

– Haza? Feladni mindazt, amiért harcoltunk? – kiabálták.

Még nem volt elég, hogy vezetőjük elfogadta a már csaknem teljesen legyőzött ellenség békeajánlatát, ahelyett, hogy végleg felszámolta volna a szélsőséges szervezeteket, most még azt mondják nekik, hogy köszönjük, de menjetek innen. A százados és emberei joggal háborodtak fel. Úgy érezték, kihasználták őket. Ágyúöntelések voltak, az első vonalban küzdöttek, és most mindez úgy látszik, mindhiába történt.

Valerio – bár mindennél jobban vágyott haza, tudta, hogy a katonái mellett a helye, és ki kell állnia amellett, amiért harcoltak.

– Uram, ön teljes mértékben összezavart – mondta, és a tábornok felé fordult. A tiszteletet egyedül ő volt képes megadni. – Egyszerre jelentette ki, hogy a harcoknak vége, és hogy nincs ránk szükség. Még ha vége is a harcoknak, talán nem lenne ránk szükség a helyreállításban?

A tábornok csak nehezen válaszolt, még mindig a katonák felé nézett.

– Önök remekül harcoltak, épp ezért megérdemlik azt, hogy a szeretteikkel legyenek.

– És arra mit mond – folytatta Valerio, immár korlátok nélkül, erélyesen –, hogy nem akarjuk letenni a fegyvert? Hogy ha már ezidáig eljutottunk, befejezzük azt, amit elkezdtünk?

A tábornok láthatóan nem számított erre a kérdésre. Azonban mégis, mintha már előre eltervezte volna, egy mindent ütő jokerrel vágott vissza.

– Azt, hogy ez parancs, katona.

Csak most fordult Valerio felé. Immár ő sem nevezte századosnak a tisztjét, csak egyszerű katonának. Valerio erre még inkább dühös lett. Visszafojtott haraggal adta tudtára a tábornoknak, hogy mit gondol.

– Ha elküld minket, többé már nem parancsol nekünk!

Katonái helyeslésüket jelezték. Pár perc alatt megannyi csalódás érte őket, és most, mikor oly közel álltak a győzelemhez, egy ostoba tábornok eljön, és mindent tönkretesz.

– Nem, tábornok úr! – mondta ellentmondást nem tűrően a százados, azelőtt, hogy a tábornok újra megszólalt volna. – Nem hagyom, hogy csak úgy félretoljon minket, akárki is maga. Mit kezdene velük? – mutattot az ellenség irányába – Őket is csak felhasználja, mint minket! Ezért köt békét! Ezért, és a nyomorult hatalmáért!

A tábornok egyre kisebbnek tűnt. Arca elvörösölt, és most először körülnézett Salzburg rommá lőtt táján. A tekintete azonban továbbra is hűvös maradt. Rájött, nincs esélye a szavakkal arra, hogy Valeriot és embereit jobb belátásra kényszerítse.

– Talán igaza van, Derasmo százados – hangja meghunyászkodóvá vált.

Miközben ezt mondta, a tábornok békülékenyen a kezét nyújtotta Valerio felé, míg a másikat elegánsan a háta mögé helyezte.

Valerio először nem tudta, miért döntött a tábornok úgy, hogy annyiban hagyja a szópárbajt, de valószínűsítette, hogy más dolga is van. Így a százados elfogadta a kéznyújtást, és megszorította – talán már csak volt – parancsnoka tenyerét.

Sigmund tábornok a várttal ellentétben nem engedte el rögtön Valerio jobbát. Arcára az a tipikus sejtelmes és gúnyos mosoly ült, és alattasa azonnal rájött: csapdába esett.

A tábornok pillanatok alatt előrántotta pisztolyát, célzás nélkül Valerio felé fordította, majd a rémület hangjával járva, elsütötte fegyverét.

Már eleve ki volt biztosítva a pisztoly, ami azt jelentette, hogy Arthur C. Sigmund tudta, hogy ez lesz a vége a párbeszédnek. Talán akárhogy is alakult volna, ez lett volna a vége.

A dörrenés megtörte a környék csendjét, és hideg fuvallatként hatolt át mindenben, mire a katonák elnémultak.

Valerio arcán a jeges félelem és a reszketés lett úrrá. Érezte, ahogy a golyó eltalálja a hasát, és kimegy a hátán. Érezte, ahogy vére folyóként ömlik szét testén, le a földre, ahol egyre nagyobb és nagyobb tócsát képez. Lassan térdre ereszkedett, mire a tábornok elengedte a kezét.

Arthur C. Sigmundnak nem kellett semmilyen parancsot adnia. Emberei maguktól tüzet nyitottak, és lőtték le halomra Valerio katonáit, akik képtelenek voltak viszonzni a tüzet. A bekerítés sikeres volt, és lassan nem maradt élő a megfáradt század tagjaiból.

A tábornok Valerio Derasmo szemében egyre homályosabban látszott. A százados még észlelte, amint felettese megfordult, és lassacskán odébbállt. Majd a fiatal tiszt a földre rogyott, és lassacskán azt érezte, hogy az élet kifut a testéből. Minden elhomályosult és zavaros lett.

Minden sötétté vált.

XXVIII.

(2050. április 14. – Ausztria, Obergurgl)

Nagy és csúnya nyomot hagyott a globális felmelegedés az osztrák Alpok hegyvidékén. A valaha közkedvelt, csodálatos hegyek kopárak lettek, a völgyek zöld színe barnára változott a hordalékoktól, a gleccserek elolvadtak, a tavak eltűntek. Minden, ami a szépséget jelentette e tájon, megszűnt létezni. Az emberek is elszegényedtek, hiszen nem volt többé turizmus, ami a megélhetésüket jelentette volna. Tartós hótakaró híján értelmét veszítették a felvonók, a síparadicsomok, a szállodák. Ezen a vidéken minden szürkébb lett, mindenki komorabbá változott. Mint egyfajta öreg, magába fordult hölgyek, akik érzelmekre képtelenek, úgy tornyosultak a hegyek a közeli otthonok fölé.

Egy Obergurgl városának szélén található, emeletes, jellegzetes osztrák stílusú házban halványan világítottak a fények. Ugyanott, ahol már évtizedekkel ezelőtt is megfordult a család jópár tagja.

Az ablakban ott állt Julia Rheims, és kifejezéstelen arccal bámulta a segélyszállítmányokat hordó teherautók konvoját. Öltözete, megjelenése rendezett volt, de egyben néma, akárcsak maga. Arca volt az egyetlen dolog, ami mindent elárult.

Huszonhat nap telt el a Grazban történtek óta. Huszonhat napja halt meg Alex. Julia csak erre tudott gondolni.

Még mindig érezte fia utolsó leheletét, amit azóta senki és semmi sem tudott feledtetni vele. Alex szemében a fény kihunyt, és valami Juliában, sőt az egész családban odaveszett. A

Hiszen jól tudták, Alex volt az egyetlen gyermek a családban. Julia felfogta, mit jelent ez. Többé már nem lesz gyermeke. Túl idős, és így is túlságosan megrázta ez a haláleset. Az apja sincs mellette. Elszállt a jövő, elszállt a remény.

Csak Olga maradt neki, az anyja.

Némán kortyolgatta zöld teáját, és a gondolatait a szemerkélő esőre próbálta terelni, de nem tudta.

Alexet csak másnap temették el, miután véget értek a harcok. Mindössze egy fehér vászonba tekerte Ivan, majd ásott neki egy sírt Graz egyik parkjában – ahol mellette még legalább kéttucat volt –, és oda helyezték örök nyugalomra. Helyét mindössze egy hétköznapi kő jelezte.

Juliának azonban az a kő nem volt hétköznapi. Jól megjegyezte az alakját, a vonalait, hol válik kicsit pirossá, majd fehérré. Mennyire szürke, mennyire sivár. Mennyire olyan, mint Obergurgl és környéke.

Pár pillanat múlva az anyja szorítását érezte bal vállán.

– Ivan elment a segélyért – közölte Olga.

Az idős asszony egy pokrócot viselt, és a szemüvegét fogta. Őt is megviselték az elmúlt hónapok, de végre felébredt kábultságából, és rádöbbsent a való világra, és annak minden borzalmára.

Julia nagy levegőt vett, mélyet szippantott teája finom, citromos illatából.

– Jó – válaszolta egykedvűen.

Az elmúlt hetekben Ivan jelenléte mindig is felkavarta Juliát. Nem tudott eligazodni a férfin, mellesleg érezte, hogy egyre jobban megkedvelik egymást, amitől erősen tartott. Az érzelmei most hurrikánként csaptak le rá a nap minden egyes másodpercében. Ez azóta volt így, hogy Obergurglba értek, két nappal Alex temetése után. Az útjukat egy barátságos bácsi segítette, aki felajánlotta nekik a fuvart egészen idáig. Közben semmi rendkívüli nem történt. Azután a bácsi továbbment.

Julia attól fogva feszült volt. Egyszer mindenki gondot jelentett számára és borzalommal töltötte el a hely, ahol felcseperedett; másszor úgy érezte, de jó, hogy van kihez szólni, és ez a hely az utolsó menedék a világon.

Újra kortyolt a teájából. A szemerkélő eső egyre erősödött odakint.

– Szinte már luxus, nemigaz? – kérdezte, de még mindig nem nézett az anyjára.

– Micsoda, kincsem? Nem értem, mire célzol.

– Hát a teára. Megannyian éheznek, naponta több ezren halnak meg, segélyszállítmányok járnak ide-oda, de a helyzet mégsem javul – magyarázta.

Olga nem tudta, mire vegye a dolgot, így csak helyeslően hümmögött egyet, és várta, hogy hogyan fogja Julia folytatni, amit elkezdett. Napok óta nem látott ilyen érdeklődést egy szem gyermekén.

– Talán jobb is, hogy meghalt a fiam – ismerte el inkább önmagának, mint az anyjának Julia. – Hogy is élhetett volna egy ilyen kilátástalan világban? Háborúk, nyomor, katasztrófák, szegénység, válságok.

Végre az anyja felé fordult, és könnyes szemekkel kérdezte:

– Mire jó ez?

Olga szóhoz sem jutott. Nehéz volt bármire is gondolnia, de nem merte kimondani, hogy „nem tudom”. Valamivel meg kellett vígasztalnia a lányát.

– Nem szabad elveszítenünk a reményt, leányom! Nem mondhatsz olyat, hogy de jó, hogy meghalt a fiam!

Julia szemei megmerevedtek.

– Igazad van. Nem mondhatok ilyen – ismerte be, és büntudatott érzett. – Azt mondtad, hogy remény? – kérdezte egy másodperccel később.

– Igen, miért?

Julia enyhén megrázta a fejét.

– Ez a szó már semmit sem jelent. Miben reménykedhetnék? Mire várhatnék? Talán egy jobb szó van arra, amit nem szabad elveszítenem.

Olgát meglepte lánya válasza.

– És mi lenne az?

Julia a szemébe tekintett, ezzel sugallva határozottságát és komolyságát.

– Bosszú – válaszolta, és mintha ennek a szónak a kimondásával lelke mélyén új tűz gyúlt volna, mely a haragból táplákozott. – Meg akarom bosszulni Alex halálát.

Olga megrémült lánya mondatától. Úgy tűnt, komolyak a szándékai. Az idős asszony attól tartott, még valami ostobaságra kerül sor.

– A bosszú sosem ad jót – hirtelen nem tudott ésszerűbb érvet felhozni.

– Nem is kell jó. Csak megnyugvás.

Olga megfogta lánya kezét, éreztetve, hogy nincs egyedül.

– Ugyan kicsodán tudnád megbosszulni Alex halálát? Az APF-et mondod hibásnak, és egyet is értek veled, de az egy hadsereg, tele fegyverekkel. Mit tudnál ellenük tenni?

Julia elmosolyodott, talán először fia halála óta. De ez a mosoly inkább volt rémisztő, mint megnyugtató.

– Egy ember van, aki mindezt okozta – magyarázta. – Aki miatt kirobbant a háború, aki miatt oly sokan haltak meg, köztük az én fiam is. Arhur C. Sigmund.

Olga teljesen elszörnyedt a név hallatán. Egyre inkább arra gondolt, lánya megőrült.

– A tábornok? Őt akarod megölni? Te...

– Nem vagyok normális? – fejezte be a mondatot Julia, és egy könnycsepp gördült le az arcán. – Talán nem is, de hiszen az egyetlen fiam veszett oda! – hangja már-már kiabálássá fokozódott. – Ki tudna ezek után normális maradni? Hiszen... hiszen többé nem lesz gyermekem! – elsírta magát. – Nincs miért élnem!

Arcán ekkor már patakokban folytak a könnyek. Teáját letette az ablak párkányára, és átölelte Olgát, aki csitítgatni próbálta. Julia azonban csak zokogott, de legbelül végre döntést tudott hozni: Sigmund tábornoknak bűnhődnie kell.

XXIX.

(2021. Augusztus 2. – Ausztria)

Mindössze egy álom volt.

Egy álom, de mégis oly valóságosnak tűnt Olga Rheims szemében, aki ahogy egyre idősödött, s egyre több és nehezebb problémával kellett, hogy szembenézzen, úgy tekintett minél jobban és tisztábban vissza egykori életére, a régi hibákra. A rossz döntésekre, a feledhetetlen pillanatokra, a csalódásokra, a férjével és gyermekével, a kicsi Juliával töltött meghitt estékre.

Mostanság, ahogy gyermeke ingatag lépéseit figyelve újra elérzékenyült, arra gondolt, mi lesz majd ebből a kislányból, ha egyszer felnő.

Persze ez minden szülő egyik fontos és sűrűn előbukkanó gondolata, de Olgának mindemellett egyre mélyebb eszmefuttatásai voltak, ahogy a jövőt boncolgatta.

– Nem vagy éhes? – kérdezte a férje, aki épp egy focimeccset nézett a 3D-s tévéjükön, és egy olcsó sörrel a kezében bandukolt be a hálószobába.

A szobában fényesség volt éjjel fél tíz ellenére, mert Julia izgő-mozgó tulajdonsága lévén még ily késő órán is képes volt arra, hogy fel-alá szaladgáljon. Olga és a férje szerették volna, ha majd lesz egy második gyerekük is, de sajnos kétezer-huszonegyben ez már nem csak rajtuk múlt.

– Nem, közi – válaszolta Olga fáradtan.

Sok jóslat volt a harmadik évezredre, s főleg a huszonegyedik századra nézve, azonban a legtöbbjük nem vált be. Azonban volt egy, amely mondhatni száz százalékgig beteljesült.

A világ rövid időn belül gyökeresen megváltozott.

Habár a nagy gazdasági válság, amely még kétezer-nyolcban tört ki, és alapjaiban rázta meg a világ pénzügyi rendszerét, már véget ért, ettől függetlenül a válságok kora csak most kezdődött.

Ahelyett, hogy a 2008-as krachból az emberek, a kormányzat, a cégek okultak volna, csak méginkább éheztek a pénzre. A kapitalizmus gyilkos csapdája rászabadult a világra, és senkinek sem volt menekvése.

„Ugyan hogy is lehetne egy ilyen elkeseredett, vad és ocsmány világban bárkinek is normális jövője? – gondolta Olga. – Főleg egy kisgyermeknek. Hogy fog tudni tanulni, lediplomázni, családot alapítani, gyermeket nevelni? Most mindez annyira természetesnek tűnik számunkra, de mi lesz, ha ez a jövőben nem így lesz?”

A pesszimizmus, amely megfertőzte az egészséges emberi agyat, könnyen behálózta Olgát is. Bár talán már nem is pesszimizmus volt az, hanem realizmus.

A világ valóban válságban volt, jobban, mint korábban bármikor.

A folytatódó belpolitikai viszályok, az olaj piaci árának esése, és az apadó vízkészletek miatt a Közel-Kelet – akárcsak az elmúlt évezredekben – forrongott. Az iszlamista erők, melyek oly könnyen meg tudták szerezni az „Arab tavaszt” követő törékeny demokráciákban a hatalmat, egységbe akarták kovácsolni a muzulmánokat, hogy könnyebben és hosszabb ideig uralkodhassanak rajtuk. Azonban, mint mindig, a belső egységhez szükség van egy külső ellenségre is. A döntés könnyű volt. A „Nyugat”, mely oly mohó és beképzelt, megfelelő ellenfél lehet akár az összes, azaz több mint egymilliárd muzulmán hívő számára. Persze volt okuk effajta kijelentésekre, de amikor valaki a hatalmat akarja megragadni, a túlzások hétköznapias dolgokká válnak.

Eljött a vallások válsága. A kereszténység ugyanis mindeközben a belharcok, a széthúzások miatt alapjaiban rendült meg. A hagyományok, az értékek, a nemzettudat mintha kezdtek volna kihalni az európaiakból. Ám ez csak látszat volt.

Épp ellenkezőleg, ez volt az az évtized, amelyben már komoly veszélyforrást jelentettek a szélsőséges erők. A társadalom és a politika is válságban volt. A világ rádöbrent: nem tudja, merre folytassa az utat. A legtöbben a bajt ismét egy közös, külső ellenségben lelték fel. Az európaiak mutatóujjukkal a bevándorlókra böktek.

Mindenki úgy érezte, a másik a hibás.

Még nem látták be, hogy a Föld országai, függetlenül nemzetállami mivoltuktól, egy nagy közös egységet alkotnak. Hogy a hagyományok, a múlt nem szétválaszt bennünket, hanem pont ez a sokszínűség az, ami összeköti az emberi fajt.

A fajt – ám egyre többen gondolták úgy, hogy többes számot kellene használni.

– Itt az ideje az alvásnak, kincsem – suttozta gyermeke fülébe Olga, s óvatos mozdulatokkal felemelte a pizsamás kisgyereket, hogy a szoba túlsó felében lévő ágyba fektesse. – Holnap talán egy szebb nap virrad mindannyiunkra.

Ezzel elindult.

Habár ezt mondta, Olga jól tudta, hogy nagyon is fél, és nemcsak a vallási és társadalmi válságoktól.

A magánélete alapjából véve rendben volt, de olykor elfogta a kétely, hogy nem cselekedett-e rosszul valamikor, régen.

Annyi ideig ismerte Paul Geroldot, hogy akár ezerszer is összejöhetett volna vele, akár el is jegyezhatték volna egymást. Olga – a lassan fiatalságát veszítő testével és lelkével – azon tűnődött, mi lett volna, ha?

Mi lett volna, ha Mrs. Gerold válik belőle, elhagyja Obergurglot, és egy tudós felesége lesz. Egy nem is akármilyen tudósé, hiszen Paul már ekkoriban is igencsak komoly presztízzsel bírt. Amikor ez az ember a közelében volt, Olga valahogy mindig nyugodtnak érezte magát. Úgy hitte, biztonságban van. Ő maga vallásos ember révén azt gondolta, Isten rendelte ezt az életet neki. Persze tudta, hogy ha erről Pault megkérdeznék, ő bizonyára a hormonokra fogná a dolgot, és más természettudományos dolgokban keresné a választ.

Amikor Olga Rheims leoltotta a gyermekszoba lámpáit, és visszanézett, hogy alszik-e a kislánya, tudta, hogy mit kell gondolnia.

Ez az az élet, ami jár neki.

És Isten adta számára.

Isten adta neki a Julia nevű ajándékot, mert bár az élet egy biológiai folyamat, vajon csak véletlen lenne, hogy egy ennyire gyönyörű, szép, szőke kislánykát kap a világ bizonytalan mivolta közepette? Hogy pont ő érdemli meg az angyalját, aki most is ártatlanul szundít pár méterrel odébb?

Olga hitt benne, hogy ez nem lehet véletlen.

És ez a hite segítette neki abban, hogy elviselje azt a tényt, hogy sosem vallotta be Paulnak, mit érez.

Lassan elindult, hogy a saját hálósobájában ő is elaludjon. A nappaliban a tévé még mindig ment, pont a Híradó volt adásban.

Voltak, akiket nem érdekelt akkoriban sem a politika, sem a közélet. Amikor ezekben az „ágazatokban” éppúgy, mint a gazdaságban válság tört ki, és a tévében a hírolvasók szakszavakat, statisztikákat duruzsoltak, lényegében mindenkin csak a meglepődöttség és az elgondolkodás futott végig. Ellenben amikor a problémák a mindennapi életre is kihatással voltak, már senki sem tudott úgy viselkedni, mintha őt nem foglalkoztatná az, hogy a világ milyen irányban halad tovább. Ez természetesen nem azt jelentette, hogy nem voltak olyanok, akik nem mentek el szavazni, akik közönyösek maradtak még akkor is, mikor az évezredek óta szilárdan álló oszlopok hirtelen eldőlnek, porrá zúzva mindazt, ami alattuk hevert.

A leglényegesebb ezek közül a fejlődő országokból sokáig „éhínség” néven ismert, egyre terjedő probléma volt. Az ekkorra már „élelmiszeri világválságnak” nevezett totális katasztrófa.

Ezekben az években kitapintható lett, hogy egyes mindennapi árucikkből, sőt élelmiszerből is olykor-olykor hiány lép fel, ami mindeddig a kapitalizmusra nemigazán volt jellemző. Amíg a kilencvenes évekig kétpólusú volt a világ, majd egy, mostanra úgy tűnt, hogy már egy is túl sok.

Néha joghurt nem volt, vagy csokoládé. Volt, amikor a rossz termés miatt kevés volt a szőlő, s oly drága lett, hogy az emberek emiatt nem vették. Ismét fellángoltak a tüntetések és a zavargások, s a válság csak terebélyesedni látszott, mely tovább szította a szélsőségeséget. És ez még csak a kezdet volt.

Egyszerűen túl sokan lettünk, miközben megosztottakká váltunk. Pont akkor, amikor a legnagyobb összefogás szüksége jött el.

Miután a tv kikapcsolt, Olga bement a hálóba, és fáradtan átöltözött. Paul Geroldtól függetlenül mindmáig szerelmes volt a férjébe, szerelemből is ment hozzá. Boldogan feküdt melléje az ágyban, és örült, hogy érezni tudja az el nem múló érzést, mely még a nehéz időben is reményt ad.

A szeretetet.

XXX.

(2050. április 15. – Ausztria, Tulln)

5:03.

Ezt jelezte Andrew Dawson órája, mikor elgémberedett végtagokkal lassan kiszállt limuzinjából Tulln városában. Az öltönye meglehetősen összegyűrődött, és az órája hiába

jelezte azt is, hogy csak tíz fok van, levette zakóját, mert egyrészt egyre kényelmetlenebb volt viselnie, másrészt pedig a hűvös szellő kissé felrázta elméjét és szervezetét. A sofőrének intett, hogy mehet.” Igyon meg valamit”- mondta neki pár perccel ezelőtt.

A sötét limuzin elhajtott, Andrew pedig egyedül maradt egy kihaltak tűnő utcán, a város központjában. Csak egy fehér ing volt rajta és egy vékony öltöny nadrág, cipővel. A zakóját a kezében tartotta. Tőle jobbra egy felrobbantott híd állt, vagyis csak állt a Dunán. Bizonyára ezen kelt át a lakosság, amíg megtehetette. Most kompok hangját hallotta, ahogy az apadó folyó vizében ide-oda haladnak a partok között, ily hajnali órában is kielégítve a nép vágyát az átjutásra. Szinte elképzelhetetlennek tartotta, hogy még pár napja itt is gátak repedeztek, emberek menekültek az áradástól, ami furcsa módon meglehetősen megkímélte ezt a várost is. Épp csak Bécset pusztította el. Most mégis, a Duna kemény léptékben apad.

A városban alig lehetett valakit is látni. Egy közeli trafikban azonban világított a lámpa, így hát Andrew elindult, hogy a jónak nem éppen nevezhető német tudásával tanácsot kérjen.

A trafik az út másik oldalán volt, Andrew ellenben ezt nem érdekelte, nem ment el a nem túl távoli zebráig, hanem egyenest átvágott az egyébként is üres úton.

Furcsa volt ez a csendesség a várostól. Amíg megérkezett ide azzal a reménnyel, hogy végre találkozhat Sigmund tábornokkal, és magyarázatot követelhet, sok olyan városon és falun haladt át, amik vagy az árvíz miatt, vagy a háború okán romba dőltek, és elhagyatottá váltak. Számos menekültet is látott, és mostanra megbánta, hogy testőrök nélkül indult el. Nem volt nála fegyver, csak a puszta fizikai erejében bízhatott, ha valami történne. Másrészt azonban nem is akart fegyveres konfliktusba kerülni senkivel sem. Ha a katonák elfognák, hamar rájönnének kilétére, és könnyedén letagadnák a tábornok hollétét. Andrew csak a műholdjainak és az informátorainak köszönhetette, hogy egyáltalán megtudta, melyik városban van a tábornok.

– Fel a fejjel, voltál már nehezebb helyzetben is – mondta magának, miközben felkészült, hogy a trafik kis ablakán bekopogjon a szunyókáló kopasz öregemberhez, akit szemmel láthatóan nem érdekelt a körülötte lévő világ.

– Khm – köhögte Andrew, hogy felkeltse az öreg figyelmét.

Semmi nem történt. Úgy vélte, több napos utazás és keresgélés után nem épp ez lesz az a pont, amikor feladja.

– Khm – ismételte, mire végül a férfi megrázkódott, és azonnal Andrew felé fordult.

Amikor meglátta, hogy egy kialvatlan, elegáns férfi van előtte, a tekintetéből eltűnt az ijedtség, és helyét a kíváncsiság vette át.

– Guten Morgen! – mondta Andrew, egy kicsit hangosabban a kelleténél. – Jó reggelt.

Az idős úr nem válaszolt. Közelebb lépett a trafik ablakához, és felvette a szemüvegét.

– Entschuldigung...

Andrewnak sosem ment jól a német, de most remélte, hogy valahogy megérteti magát. Nagy szüksége volt arra, hogy mihamarabb útba igazítsák.

– Ich spreche nicht deutsch.

Az öregember továbbra is szótlanul méregette az idegent. Mintha nem tudta volna hovatenni Andrew feltűnését. Az is lehet, hogy felismerte, hiszen Andrew többször is szerepelt a tévében.

– Tudok angolul is – válaszolta az öreg lassacskán, és kezet nyújtott.

Andrew azonnal elfogadta a köszönést, és megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy nem talált süket fülekre.

– Remek! Most már nem aggódom a német tudásom hiányossága miatt. A nevem...

– Tudom, hogy mi a neve – vágott közbe az idős férfi, akit nem hatott meg a fehér inges fickó bájolgása. – Andrew Dawson. Gondolom, az APF miatt van itt.

Andrew épp úgy meg volt lepve, mint az öregember, mikor meglátta őt.

– Miből gondolja ezt?

A trafikos tenyerével körbemutatott.

– Nézze, újságokat árulok, és ez azt is jelenti, hogy az értelmesebb részét el is olvasom. Az én koromban már átlátni a szitán. Tudom, hogy köze van a megszállókhoz.

– Megszállók? – Andrew úgy érezte, egy idegen országba került.

Értetlenül meredt az előtte álló személyre, de közben egyre inkább aggódni kezdett.

– Az APF. Ne gondolja azt, hogy nacionalista lennék, nem azért mondom, hogy megszállók, de épp annyit ártottak ennek az országnak, mint a magukat nacionalistáknak nevező huligánok.

– Ezt mire érti?

– Hát nem látja?! - az öreg újra körbemutatott, csak már távolabbra. – Lerombolták a városainkat, anarchiát teremtettek a kormány megbuktatásával. A rend fenntartása helyett eltörölték azt. Mit akarhatnak ettől a békés nemzettől? – szünetet tartott, majd levonta a konklúziót. – Ausztria romokban hever.

Andrew nagyot nyelt. Tudta, hogy az elhangzottakért ő is felelős. Sőt, ha nem adja ki a koordinátákat a tábornoknak, nem tudja meg, hogy az antianyag-rakéták tetemes része az árvíz sújtotta közép-európai régióban található. Ha nem szól Sigmund érdekében az ENSZ-nek és a NATO-nak, akkor meg sem alakul az APF. Ha sikeres lett volna a mondanivalója az EU-parlamentben, még talán lenne, aki gátat szabhatna a dolgok menetének.

De túl sok a ha, és most itt van, ez a lényeg. A tábornokot keresve, remélve, hogy megmentheti a Földet a konfliktusok eszkalálódásától. Bízva abban, hogy Védőpajzsnak lesz mit megvédenie.

– Segíteni jöttem – jelentette ki, és megtörölte homlokát.

Az öregember felhúzta szemöldökét, és meglepődött képet vágott.

– Segíteni? Ugyan hogy tudna Ön egyedül elbánni egy egész hadsereggel?

– A kígyó fejét kell levágni – válaszolta Andrew. – Akkor a test is elpusztul.

Az árus azonnal rájött, mi a célja az előtte állónak. Közelebb hajolt hozzá, és halkan suttogott, miközben úgy tett, mintha egy elektronikus bulvárlapot ajánlott volna.

– Ha a nagyfejest keresi, menjen a közeli közkönyvtárba. A Duna melletti parkban van, meg fogja ismerni, régi stílusú, jellegzetes épület – az öreg a fejével a háta mögé bökött, jelezve az irányt. – Az APF hadiszállásnak használja. Kutyas őrség és reflektorok védik, nem lesz könnyű bejutnia.

Andrew elmosolyodott.

– Ne aggódjon értem. Volt már dolgom azzal, akihez tartok.

Ezzel elköszönt az árustól, és elindult a jelzett irányba. Nem sokkal később, bár nem vette észre, a trafik fénye kialudt.

Eszébe jutott a mobilja. Még mindig be van kapcsolva, és nem akarta, hogy amikor szembesíti tetteivel Arthurt, megzavarják. Azonban azzal is számolnia kellett, hogy a sofőrje nem tudja, hová tart, és nem akarta, hogy miatta más is bajba kerüljön megint. Felvette a mindeneddig kezében tartott zakóját, és bal belső zsebébe nyúlt, ahonnan kivette az apró készüléket. Az nyomban bekapcsolt, és várta az utasításokat. Andrew a sofőrjét hívta, de az nem válaszolt. Miközben bekanyarodott egy utcába, és meglátta a parkot, majd az említett könyvtárat, újra megpróbálta felhívni a sofőrjét, egyre aggodóbb gondolatok közben.

Ismét nem sikerült.

A park kihalt volt és sötét, de ahogy azt a trafikos is mondta, reflektorok világítottak, melyek háztetőkön voltak felállítva, és automatikus mozgással ide-oda keresgéltek a parkban és környékén idegen személyek után kutatva.

Andrewnak nem volt arra ideje, hogy kivárja, mi lesz. Bár aggasztotta sofőrjének eltűnése, ki kellett, hogy kapcsolja mobilját, nehogy egy szenzor vagy egy őr észrevegye. Valóban, pár méter múlva német juhászkutyákat vett észre fegyveresekkel.

Igazából nem értette, mire ez a nagy felhajtás, hiszen már csak Salzburgban folynak harcok, a szélsőségeket kiűzték erről a környékről.

A közeli kirakatokat fürkészve észrevette, hogy mind üres. A város egyre kísértetiesebben festett Andrewnak, és egyre furcsább volt. De tovább kellett mennie. Beért a parkba, és felkészült a szalomozásra a reflektorfények között.

A park közepén egy szökőkút állt, oda sietett egy közelgő fény elől. Két másik reflektor épp előtte keresztezte a pályáját. Amikor a fények odébbálltak, Andrew folytatta útját, és elérte a könyvtár egyik sötét ablakát. Világítást csak az emeleten látott, de odabentről zongoraszó hallatszott.

Érezte, hogy az ablak nincs bezárva, sőt még csukva sem volt. A hajnal sugarai még nem voltak elég erősek ahhoz, hogy távolról is feltűnjön az, ahogy egy öltönyös fickó kinyitja az ablakot, és átmászik rajta. Andrew ezzel bejutott az épületbe, és elérte, hogy a kinti őrökkel és reflektorokkal ne kelljen többé foglalatostkodnia. Ámde az eddig áldásnak tűnő sötétség most átokká változott. A szoba, ahová Andrewnak sikerült bejutnia, teljesen sötét volt. Csak egy közeli ajtó mellett álló páncélruháról verődött vissza némi fény.

Andrew lassan elindult az ajtó felé. Nem merte bekapcsolni a nála levő órán a kis lámpáját, mert még mindig félt a szenzoroktól és a riasztóktól. Egy méterre az ajtótól ismét hallani kezdte a zongoraszót, de egyre inkább úgy tűnt neki, hogy egy felvételt hall. Mielőtt kinyitotta volna az ajtót, megbotlott egy könyvben, ami a földre volt ejtve. Amikor letekintett a lába elé, nem csak egy könyvet látott meg.

Csak a lábai előtt több tucat hevert szereszét.. Andrewot egyre inkább elöntötte a félelem érzése. Ennek ellenére lassan megfogta az ajtó kilincsét, és elkezdte lenyomni.

Nem szólalt meg riasztó, így egy másodperc múlva tovább folytatta a műveletet.

A kilincs lenyomódott, és az ajtó sem volt zárva. Andrew óvatosan elkezdte eltolni az ajtót, enyhe fényt engedve be a sötét szobába. A másik terem, ahová a küszöbön keresztül be lehetett jutni, a főbejárat volt lépcsővel, szőnyeggel, és szemközt egy ugyanilyen ajtóval. A lehető legrosszabb hely.

– A lebukás esélye meglehetősen magas – mondta halkán magának.

Tovább tolta az ajtót. Lassan elérte, hogy kiferjen a nyíláson. Már majdnem elszánta magát, hogy kilép, amikor kopogtatás törte meg a világos szoba csendjét. A főbejáraton dörömbölt valaki. Elég sürgős lehetett a dolga, hiszen még Andrew is megremegett a hang okozta rémülettől. Nyomban visszahúzta az ajtót, és a kulcslyukat kereste, de olyan nem volt az ajtón, így hagyott egy kis rést, ami pont arra volt elég, hogy láthassa, ki jön be.

Azt hitte, egy reggelre már épp elég meglepetés érte, de tévedett. Az őrt álló APF katona egy fekete ruhás, fekete csizmát viselő férfinak nyitott ajtót, aki szó nélkül belépett az előszobába.

– Itt van? – kérdezte az idegen.

Andrewnak nem kellett több ennél a hangnál. Bér nem látta a férfi arcát, tudta, kivel van dolga. Ugyanaz a kemény, határozott hang, amit Brüsszelben hallott.

Klaus Schurte.

A katona csak bólintani tudott, mire Schurte azonnal tovább ment, és két fegyveres követte, akik valamiféle szürke egyenruhát viseltek. A katona, aki fogadta, megvárta, amíg a vendégek felmennek az emeletre a széles, két oldalra nyíló lépcsőn, majd lassan elindult bezárni az ajtót. Még nem érezte meg a kinti hideget, így nem sietett.

Andrew tudta, most a véletlenek neki kedveznek. Le tudja leplezni Arthurt. Érti, hogy hozzá jött Schurte, de ha nem is hozzá, akkor is biztos benne, hogy itt nincs valami rendben. Tudja, mit kell tennie.

– Miért nekem kell mindig ezeket fogadni? – kérdezte magától az őrt álló katona, miközben a közeli ajtó felé tartott.

Andrew nyelt egy nagyot, és összehúzta a szemöldökét. Koncentrálni akart.

– Kell, hogy legyen itt valami – gondolta.

Rövid időn belül kezébe akadt egy gyertyatartó, ami pont megfelelő volt a céljának. Ismét jobban kitérte az ajtót, és a beszűrődő fény miatt immár észrevette, hogy egy ezüstborítású gyertyatartót fog a jobb kezében. A rés már épp elég volt ahhoz, hogy halkan kiferjen rajta. El is indult az előtte álló katona felé, de előbb körülnézett. Nem látott senkit, csak néhány másik szobát a földszinten, és a széles lépcsőt.

A katona lassan becsukta az ajtót. Már épp hátra akart fordulni, amikor Andrew mellé ért, és habozás nélkül fejen vágta a gyertyatartóval. Szerencsére nem ütött annyira nagyot, hogy az őrnek maradandó károsodása esett volna, de Andrew biztos lehetett abban, hogy egy jó ideig nem tér magához a katona. Hamar hónaljra fogta, és elhúzta a könyvtárszobába, hogy ne legyen annyira szem előtt a kábult személy. Ő maga pedig elindult felfelé a lépcsőn, kezében ismét a gyertyatartóval, melynek egyik szára kissé meggörbült.

Nehezen tudta eldönteni, hogy a lépcsőn jobbra, vagy balra menjen fel, de végül az előbbi lehetőségénél határozta el magát. Halkan felért az emeletre, és egy félhomályba burkolózott folyosót látott meg maga előtt, ami valamiért a GVH-t juttatta eszébe.

Lépésről lépésre, a lehető legkevesebb neszt megengedve magának folytatta veszélyes útját a folyosó vége felé, ahonnan tisztán kivehető volt, hogy Schurte és Sigmund tábornok társalognak, azonban azt még nem lehetett érteni, miről.

Andrew kisvártatva elérte a szoba ajtaját, és fülét rátapasztotta, hogy hallja, miről megy a diskurzus.

– Biztos vagyok benne, hogy a szövetségünk el fogja érni a célját – jelentette ki Arthur C. Sigmund, magabiztos hangon.

– Nos, mióta Salzburgban véget vetettünk egymás mérsárlásának, biztosíthatom önt, hogy az úgynevezett „szélsőséges” erők nem fogják többé veszélyeztetni a közbiztonságot sem Ausztriában, sem pedig Közép-Európa más országaiban. Legalább is, ami a velem szövetséges szervezeti hálót illeti.

Ez fontos momentumá vált Andrew gondolkodásmódjának megváltozásában. Im már számára is bebizonyosodott, hogy az eddig oly nagyratartott Sigmund tábornok nem az, akinek mondja magát. Megvan a maga bizonyítéka, amivel szembesíteni fogja a tábornokot.

– Ennyi elég is – gondolta magában.

Azonban mielőtt még elvette volna a fülét az ajtóról, a társalgás egy számára fontos témával folytatódott, amit kár lett volna kihagyni. Így hát tovább fűlt.

– Remélem is. Tudja, mit akarok, és én is tudom, hogy ön mit akar – mondta a tábornok. Közben lassú lépteiket lehetett hallani.

– Európa összes országában vannak embereim – jelentette ki Schurte. – Hamarosan meg fogják találni az ottani atom- és antianyag-rakétákat, és megszerzik azok irányítását.

Mindössze egy új szövetségest akarok Európában, mely a renden és az értékeken nyugszik,

nem pedig a gazdagok és zsidók irányítják, mint hajdanán a bukott és romokban heverő EU-t. Rend kell a világnak, és mi meg is adjuk azt. Önnek a rakéták kellene és a hadseregek, nekem a rendezett Európa.

„Szóval tényleg a rakétákra megy ki a játék!” – ismerte be magának a tény Andrew, örülve, hogy tovább hallgatózott.

– A rendre, kedves barátom! – szólta ismét a tábornok.

– A rendre! –ismételte Schurte, és hallani lehetett, ahogy koccintanak.

Andrewon a pohárköszöntő hangjaira végigfutott a hideg. Tsiztában volt vele, hogy nem maradhat itt. Túlontúl veszélyes. Nyomban elindult a lépcső felé, miközben bekapcsolta a mobilját, és újra megpróbálta elérni a sofőrjét.

Nem jelentkezett.

Újra próbálta, de mindhiába. Immár majdnem a lépcsőnél tartott, amikor a háta mögül kiabálást hallott.

A tábornok volt az.

– Hová siet annyira, Mr. Dawson?

Andrew nyomban megállt a rémülettől. Mire feleszmélt volna, azt vette észre, hogy négy állig felfegyverzett APF katona ront ki két közeli szobából. Ketten azonnal ráfogták a kezükben tartott géppisztolyokat, míg a másik kettő leteperte, és rögvést átkutatták, majd kezeit hátrakötve bevonszolták a tábornokhoz.

Schurte gúnyos mosollyal tekintett le a földön heverő Andrewra, aki csak nagy nehézségek árán tudott talpra állni, és szembenézni a mellette álló szélsőjobb vezetővel.

– Nocsak, nocsak – mondta Schurte, miközben lehajolt. – Mr. Andrew Dawson. Immár közelebbről is megismerhetjük egymást. Hadd mutakozzam be, Klaus Schurte vagyok, Európa leendő irányítója, és az új rend megteremtője.

Miközben ezeket mondta, Schurte mosolyogva kezét nyújtott Andrewnak, majd látva, hogy ő válasza képtelen, hiszen megkötözték, nevetve felegyenesedett.

Kisvártatva a tábornok is láthatóvá vált, aki eddig a szoba egyik sarknak félhomályában rejtőzött. Elegáns tiszt ruhát viselt, mint ahogy azt szokta, de láthatóan veszített hajának színéből az elmúlt időben. Fáradtnak tűnt, ámde egyben magabiztosnak is. Az italos poharát letette a szoba közepén heverő asztalra, majd délcegen és szótlanul megállt Schurte mellett.

Andrew nagy nehezen végre felállt, és szembe tudott nézni azzal a két férfival, akinek valószínűleg minden rosszat köszönhet.

– Nem akartam elhinni – mondta a tábornok szemébe nézve –, hogy maga tényleg képes erre. Megalázni és megölni embereket, csak azért, hogy a saját hatalmát megerősítse. Ön szárnalmas, Arthur.

A tábornok azonban csak egy mosolyt engedett meg magának.

– Talán inkább ön az, aki szárnalmas, Mr. Dawson. Azt hiszi, maga nem ölt meg felelőtlen tetteivel embereket? – hangja egészen vádló volt.

Ezzel elővett egy távirányítót a nadrágja jobb zsebéből, lassan felemelte, majd a rajta található piros gombot érzéketlenül lenyomta. Abban a pillanatban, néhány száz méterre egy erős robbanás rázta meg a környéket, a szobában is érezni lehetett. Ahogy Andrew kinézett a már szinte reggeli tájra, látta, hogy füst száll fel egy utcából.

Sigmund tábornok elejtette a távirányítót, ezzel is jelezve sürgősségét.

– Épp most halt meg maga miatt a sofőrje – mondta, és kortyolt egyet a poharából. – Ha maga nem jön ide, még most is élne, és nyugodtan tervezgethetné két lánya jövőjét. De meghalt!

Ekkor egy olyan érzéketlen és nevető arc kifejezést vágott a tábornok, ami azt eredményezte, hogy Andrewban minden remény szertefoszlott arra vonatkozóan, hogy normális emberek vennék körül. Minden hiába.

– Mit akarnak? – kérdezte könnyes szemekkel. – Mi a céljuk mindezzel? Pusztán egy új rend?

A szót Schurte vette át, aki az ablak felé tartott lassú, kimért léptekkel.

– A mi világunk beteg. Gyógyszerre van szüksége – kezdte, miközben az asztalon heverő világtérkép felé fordult. – Azonban nem minden gyógyszer hatásos, főleg nem hosszútávon. Sok mindennel próbálkoztak már, ámde eddig minden kudarcot vallott. Radikális változtatás kell, hogy az emberiség problémáit egyszer s mindenkorra megoldjuk.

Klaus Schurte arcára szilárdság költözött. Eltökélttség. Ő és a tábornok egyre inkább kezdtek hasonlítani egymásra Andrew szemében. Schurte folytatta.

– Pusztítsd el a régi világot, hogy romjain egy újat építhess fel.

Andrew nagyot nyelt.

– Szóval erre megy ki a játék? – kérdezte. Hangjában értetlenség érződött. – A Duna áradása, a polgárháború, a válságok, az Unió szétesése, minden csak a világ elpusztításának része?

– Még mindig nem érti? – szólalt meg hirtelen a tábornok. – Nem látja, milyen világban élünk? Éhínség és dúsgazdagság egymás mellett. A politikusok ahelyett, hogy az emberekkel törődnének, csak lopnak és csálnak. És persze maguk, pénzügyi szakemberek... maguk a legrosszabbak. A kapitalizmus mocska beszennyezte az egész világot, és hála mindennek, még itt a globális felmelegedés is. Schurte rájött a dolgok mivoltjára, és együtt elég erősek vagyunk ahhoz, hogy a rend és a fegyelem költözzön a világba a káosz és a kapzsiság helyett. Itt az idő a változásra! Ha azt hiszi, hogy a Duna áradása nekünk köszönhető, téved. Épp a gazdasági válság miatt nem volt képes Ausztria felújítani a gátrendszerét. Egy rozsdás szakasz elég volt ahhoz, hogy ezrek haljanak meg. Ez is az ön lelken szárad. – A tábornok mélyen Andrew szemébe nézett. Szinte már lihegve folytatta.

– Igen, elismerem, hogy a kialakult káosz kapóra jött nekem, de maga volt az, aki átadta az antianyag-rakéták koordinátáit. Maga volt az, aki ide küldött, és maga volt az, aki nem volt képes azzal az okos fejével megakadályozni az Unió összeomlását. Nézzon körül! Európa hol éhez, hol lázad. Hogy akarja ezek után megmenteni ezt a halott világot? Toldozgatással és foltozgatással mit sem érni!

A kérdés másodpercekig némán állt a levegőben. A gondolkodás pillanatai alatt Andrew rájött, hogy valahol, a lelke legmélyén tudja, a tábornoknak igaza van. Ő is felelős a történelemért. Ő is ugyanúgy bűnös. Hibázott, és most megfizeti az árát. Ámde ez nem mentesíti fel sem Schurtét, sem pedig Arthurt a felelősség alól.

– Globális Védelmi Hivatal? – kiabálta a tábornok. – Egy földbe bújó, félénk kis épület, ami csak a saját titkaival és kutatásaival van elfoglalva. Semmit sem tesz a globális biztonságért – Arthur hangja lassan elhalkult. Immár nyugodtan folytatta. – Még csak nem is igazi hivatal. Egy ostoba ötlet az egyetlen eredménye. Egy bolond tudós bolond találmánya, a geroldium. Ezt használná fel a világ megmentésére? A védőpajzs nem védi meg a Földet a bajoktól.

Miután ezt kimondta a tábornok, akkor volt először képes, és egyben hajlandó felnézni rá Andrew. Jól látható volt, hogy az elmúlt néhány perc meglehetősen megrendítette. Le akart ülni, de nem tudott. Össze kellett szednie magát, de nem nagyon sikerült neki. Csak néhány halk szót tudott hozzáfűzni az elhangzottakhoz.

– Lehet, hogy így van, tábornok úr. A védőpajzs nem védi meg a Földet a gondoktól... De megmenti a biztos pusztulástól.

Ekkor mindhárman elnémultak. Hirtelen senkinek sem jutott eszébe semmi sem, amivel vissza tudott volna vágni.

– Vigyék inenn – parancsolta az embereinek Schurte, akik nyomban engedelmeskedtek, és karon fogva kivitték Andrewot. – Most egy kicsit el fog tudni gondolkodni a tettein, Mr. Dawson, amíg mi elsöpörjük az utolsó utunkban álló akadályokat is.

Ezzel bezárult a szoba ajtaja Andrew mögött, aki a katonák által vonszolva haladt egy ismeretlen hely felé, hogy ott várja tehetetlenül Arthur C. Sigmund és Klaus Schurte terveinek eredményét. Csak abban tudott reménykedni, hogy lesz, aki még ellenáll az őrületnek ezen a világon.

XXXI.

(2050. április 16. – Ausztria, nem messze Salzburgtól)

A fáradtság nem tűr ellenfelet. Legyőzhetetlen.

Így érzett Valerio Derasmo, amikor a kómából megpróbált felébredni. Nem tudta, hol van, nem tudta, hogy került oda. Minden homályos volt körülötte. Lassan megpróbálta kinyitni a szemeit, de képtelen volt rá. Csak halvány fényeket látott.

Aztán észrevette, hogy a hátán fekszik, valami puhán. Szeretett volna felülni, de amikor megmozdította a hasizmait, óriási fájdalom hasított a törzsébe. Nagy levegőt vett.

Amikor lassan kifújta, tudta, hogy teljesen kiszolgáltatott helyzetben van. A fülével mindössze valamilyen készüléket hallott, ami egy Beatles számot játszott. A hely, ahová vitték, kissé fülledt volt, még úgy is, hogy a közelben friss szellőt érzett. Klórszagra lett figyelmes.

Valerio ismételten megpróbálta kinyitni a szemeit, azonban újra kudarcot vallott. Ekkor hallotta csak meg a közeledő lépteget.

Valaki feléje tartott. Hirtelen megint a félelmet kellett, hogy átérezze. Azt az érzést, amivel oly sokszor meg kellett küzdenie az elmúlt hetekben. Az érzést, amit hiába próbált szüntelen elfolytani magában. Olyan, akárcsak a fáradtság – nem ismer határokat.

A közeledő alak immár csak néhány méterre volt tőle, amikor Valerio újra, immár harmadszor kísérletet tett a szemei kinyitására. A jobb szeme lassan, óvatosan engedelmeskedett neki, mire a bal is követte példáját. Csak félig tudta elvégezni a nehézkes műveletet, de Valerio most legalább már valamit látott.

Először csak újra a halvány fények tűntek fel, aztán egyre jobban kivehetőbb lett az alak, aki ő hozzá közeledett, és a hely is, ahol volt. Próbált megnyugodni, viszont még ez is nehezebbre esett.

A homályos látása és kábult állapota ellenére mintegy ösztönösen elkezdte felmérni maga körül a terepet. Mindenfelé orvosi kötszereket, pamacsokat, és üvegeket látott, melyekre firtollal különböző latinak tűnő szavak voltak írva. Azt hitte, hogy egy kórházban van.

Az alak, aki egyre közelebb ért hozzá, mostanra megállt közvetlenül mellette. Jól látszott, hogy egy vörös hajú, szemüveges férfiről van szó, aki valamilyen északi országból származhat, hiszen bőréen úgy tűnt, évek óta nem fogott a nap.

Valerio végre teljesen kinyitotta a szemét, és kitisztult előtte a kötött pulóvert és kék farmernadrágot viselő, kissé ódivatúan öltözött személy.

– Jobban van? – kérdezte a fiatalember. – Nincs szüksége valamire?

A férfi hangjában valóban érdeklődés mutatkozott Valerio állapota iránt, a katona azonban ösztönösen kétkedett abban, hogy teljes mértékben megbízhat-e a mellette álló fazonban.

– Ki maga? – kérdezte rekedtes, elcsukló hangon.

A férfi mélyet szippantott a fülledt levegőből.

– Kinyitom az ablakot – válaszolta kitérően, majd elindult a legközelebbi ablak irányába.

Mikor visszatért, a még mindig mozgásképtelen Valerio szemébe nézett, és levette a szemüvegét.

– A nevem William Lester, tudós vagyok... akarom mondani, volt tudós. Bár ez elég bonyolult, és furcsa, és hosszú történet. Meg persze talán nem túl érdekes és lehet, hogy unalmas is, azaz ha nem érdekes, akkor persze unalmas....

William annyira hadart, hogy Valerio mindössze a nevét volt képes felfogni mindabból, ami elhangzott, de már ez is elég volt neki ahhoz, hogy még inkább kiszolgáltatottan érezze magát.

„Ki a fene ez a Lester?” – gondolta magában, de mélyebb agymunkára a kérdés megválaszolását illetően képtelen volt. Továbbra is csupa rejtély volt körülötte minden.

– Hogy kerültem ide? – tette fel az egyik legfontosabb kérdést.

William megköszönte a torkát, és a lehető legkomolyabb arcát vette elő.

– Megsebesült a szélsőségesek elleni harcban. A fegyverszünet előtti utolsó lövések egyike pont önt kapta el. A lövésről a doktor úr csak annyit tudott megállapítani, hogy egy pisztolyból és nagyon közlőrl jött. A hasán ment be, csaknem eltalálta a máját. Szerencsére semmi létfontosságú szervet nem ért. Azután idehoztuk önt, távol a még mindig veszélyes városoktól. Épphogy túlélte az esetet.

Bár Valerio tudta, hogy nem a szélsőségesek lőtték meg, képtelen volt megmagyarázni a dolgokat. Azonban végre kezdett visszatérni az életöszöne. Tudta, hogy élnie kell, hogy kiderüljön a tábornok árulása, hogy véget vethessen a harcoknak, és megbosszulja a katonái halálát.

– A katonáim! – szólalt meg hirtelen, amitől éles fájdalom járta át a golyó okozta sebhelyét. – Mi lett velük? Ott voltak körülöttem.

William sajnálkozva meredt a földre.

– A szélsőségesek mind megölték őket. Aztán az összes tetemet egy halomba rakták, lelocsolták őket olajjal, és felgyújtották a holttesteiket. Azt ne kérdezze, hogy önnel miért nem tettek így. Én is csak ennyit tudok.

– És engem ki talált meg?

William megfogta a közeli fából készült széket, elhúzta, és leült, Valerio jobbja mellé, amibe lassan, mint egy homokóra nehéz szemcséi csepegtek az inzulin cseppek.

– Azt még én sem tudom. Néhány napja érkeztem meg Münchenbe... - kezdte ittléte okának magyarázatát a fiatal tudós. Vigyázott rá, hogy a védőpajzsról vagy a GVH-ról semmit se említsen. – Akkor értesültem róla, hogy Andr... szóval az, akivel szeretnék találkozni, hogy tisztázzak néhány félreértést, Ausztriába készül. Mivel ide már csak önkéntesek és katonák jöhetnek, beálltam az előbbiek közé.

– Ezt csak úgy megtehetette? - kérdezte rekedten Valerio.

– Nem, – válaszolt Will, és most először végre egy mosoly is megjelent az arcán, először azon a napon – azért nem volt az olyan könnyű. De tudja, ahogy a filmekben mondták

valaha: vannak kapcsolataim. A lényeg az, hogy Salzburgba küldtek minket, az utolsó helyre, ahol még maradt komolyabb nehézsége az APF erőinek.

„APF”.

Valerio arca ertolzu, amikor ezt a rövidítést meghallotta. Olyan nevetséges volt. Azonban ő egyáltalán nem volt képes nevetni, egyrészt mivel a golyó okozta seb ilyenkor megfájdult, másrészt pedig a szervezet nevének és a valóságnak röges ellentétén.

Allied Peacekeeping Forces. Szövetséges Békefenntartó Erők.

„Nevetséges.”

„Először is ott van az, hogy „Szövetséges” – mélyült el gondolataiban Valerio, miközben William tovább mesélte, hogy jutott el idáig. – Még hogy szövetség! Az embert hátba támadni, lepaktálni az ellenséggel; ezek alapján mélyítik ki a szövetség sutba dobásának fogalmát. Persze ez semmi ahhoz képest, amit a második szó takar. Amikor lelőtték a civileket, az embereimet, engem, vajon azzal a békét akarták fenntartani? Istenem, csak most jövök rá igazán, mit jelent ez a szó. Istenem - fordult a mennybéli lény felé Valerio, s szemében apró könnyecsek jelentek meg –, hogy is voltam képes embert ölni? A békéért ölni?

Újra nevetni szeretett volna, de ismét csak rá kellett döbennie, hogy képtelen rá. Ekkor feleszmélt William szavaira, de még sikerült néhány másodpercig gondolkodnia.

„És ott a harmadik szó: erők. Van-e bármiféle ereje annak, aki ily gyarló, mint ez az Arthur C. Sigmund?”

Valerionak úgy tűnt, a név visszhangzik a teremben, de később rájött, hogy valójában az a William vagy kicsoda ismételte meg a tábornok nevét közvetlenül az után, hogy ő a gondolataiban erre gondolt.

– Mi van vele? – kérdezte.

William először nem értette a kérdést, de végül rájött, mit akar a beteg. Köhögött egyet, majd belekezdett a magyarázatába.

– Csak annyi, hogy valahogy furcsa nekem ez az egész. Talán többről van itt szó, mint egy országról, vagy mint egy polgárháborúról. Tudja, szeretnék többet is mondani, de most nem tehetem meg. Igazából nekem is feladatom van. Persze, a maga gondozásán túl. Az idő szorít, és nekem találkoznom kell valakivel, aki itt van, ebben az országban. De senkiben sem bízhatok. Még az APF-ben sem tudok. Persze ezt pont önnek mondom, aki tagja ennek a dolognak – ekkor ismét mosoly ülte meg az arcát a fiatal tudós. – Szóval, valahogy olyan érzésem van, az APF az igazi neve helyett inkább annak a rövidítése, hogy Arthur’s Personal Forces.

Azaz Arthur Személyes Erői.

William Lester persze egyáltalán nem tudta, hogy a mellette fekvő Valerio Derasmo százados pont arra gondol, mennyire igaza van ennek az ostoba önkéntesnek.

– Ha annyira fontos magának, hogy találkozzon valakivel, miért nem indul el most rögtön? – kérdezte.

– Ez nem olyan egyszerű – válaszolta William. – Bizonyára feltűnne az ittenieknek, hogy eltűntem. Nameg persze nem ismerem ezt a megnyomorított országot sem. Valakinek csak el kellene vezetnie ahhoz, akit keresek. És persze majd’ megfeledkezek arról, hogy még mindig nem igazán biztonságos errefelé.

Valerio egyre fáradtabbnak érezte magát, de tudta, hogy még valamit meg akar kérdezni, mindenféleképpen.

– Mit szólna, ha elkísérném önt? Én is szeretnék valakivel találkozni, hogy mindazt visszaadjam neki, amit nem is oly rég ő tett értem.

Bár William nem érezte, Valerio hangja tele volt iróniával. A sebesült tiszt természetesen a tábornokra gondolt.

– Mégis hogyan? Nem is tud járni! – ellenkezett a tudós, és szánakozó pillantást vetett a betegre.

– Hamarosan fogok tudni. Csak néhány napot várjon, kérem!

– És ha addigra elhagyja az országot az, akit keresek?

Valerio mélyen William szemébe nézett.

– Hogy is mondta az előbb? – Valerio gondolkodást színlelt. – Az nem olyan egyszerű.

Will tudta, nincs más, akire számíthatna, mellesleg a katonának igaza van, és a megfelelő, viszonylag modern kezelésnek köszönhetően tényleg csak néhány rövid napot kell várnia, amíg a beteg felépül. Mellesleg biztonságban is érezné magát egy katona mellett, miközben egy polgárháborús országon halad keresztül.

– Rendben, várok pár napot – egyezett bele az ajánlatba a tudós. – De ha addigra nem épül fel, akkor nem várok tovább!

Valerio határozottan válaszolt.

– Ne aggódjon, fel fogok. Nagyon fontos nekem, hogy találkozzak az ismerősömmel, és törlesszem az adósságomat.

Ezzel a sebesült lassan visszacsukta szemeit, és mély alvásba szenderült, hogy minél gyorsabban teljenek a napok, és hogy minél gyorsabban épülhessen fel. Mint ahogy Julia Rheimsnek, immár Valerio Derasmonak is az járt a fejében, az a gondolat éltette, hogy Arthur C. Sigmund tábornoknak fizetnie kell a tetteiért.

XXXII.

(2050. április 18. – Kanada, a Globális Védelmi Hivatal épülete)

Az elmúlt tizenegy nap jócskán bővelkedett izgalmakban a GVH falain belül. Óriási siker volt ugyanis, hogy Fang Sen, kínai származású fizikusnak sikerült megoldania a geroldium gravitációs problémáit, az anyag szerkezeti megváltoztatásával. Emellett mindez még használhatóbbá és hosszabb távon működhettetővé tette az anyagot. A kutatási eredmények bebizonyították, hogy a geroldium előtt immár nincs akadály ahhoz, hogy az elkészült védőpajzsba töltsék.

Mostanra Andrew Dawson már egy jóideje nem volt a GVH-ban. Amikor pedig ő nem volt a GVH-ban, szerepét Emilia Wirdengren vette át. Habár Mrs. Wirdengren névtáblájra az volt írva, hogy „titkárnő”, sokkal nagyobb beosztása volt. Igazából ő volt a GVH második embere, mintegy igazgató-helyettes. Csak a tisztsége maradt a régi, szolid „titkárnő”, mikor Andrew felkérte, hogy legyen a jobbkeze, és egyben megkapta minden bizalmát. Ami persze nagy felelősséggel is járt.

Április 15-én Emilia titokban a világ vezetőinek tudomására hozta, hogy a védőpajzs készen áll a geroldium befogadására, a Vatikán pénzügyi segítségének köszönhetően pedig immár lehetőség nyílik a több tízezer tonnányi „ragacs” előállítására, és annak ürbe juttatására.

– Mindössze két dolgot kérek önöktől – jelentette ki határozottan a GVH mélyén, a körülötte lévő hologramokra nézve. – Az egyik, hogy az eddigiekhez hasonlóan tartsák titokban a történeteket. Nem szeretném, hogy a média velünk foglalkozzon. A másik, hogy ne akadályozzák a munkánkat. Az ENSZ-szel – vagy legalábbis azzal, ami mára maradt belőle –

megállapodásunk van. Ők hatalmaztak fel minket a munkával, ők segítenek most minket az úrhajóikkal, és önök még mindig az ENSZ tagjai. Tudom, hogy segíteni a legtöbbjük nem tud. De az időnk fogytán, és minél tovább várunk, annál inkább kockáztatjuk azt, hogy ismét bekövetkezik valahol egy súlyos katasztrófa, és ismét szélsőséges erők veszik át a hatalmat.

Emilia Wirdengren szavai meglehetősen hűvösek voltak, de világosak is. A holgramokon látható államelnökök és az ENSZ főtitkára is belátta, hogy a hivatal kiérdekelte a nevét, és a kutatásokra fordított pénz lassacskán meghozza a profitot.

– Biztosíthatom önt, asszonyom – mondta az ENSZ főtitkára, aki egy idős, brazil származású férfi volt –, hogy a szervezet és annak tagjai nem fogják megzavarni az úrhajók fellövését, és az expedíciók sikerességét. Az Egyesült Nemzetek Szervezete stabilitásra törekszik, hogy ismét fenállhasson a világbéke. Ehhez azonban az kell, hogy a Föld ökoszisztémája is stabil legyen. Éppen eléggé elszomorító, hogy pont a világ legkisebb országának maradt pénze arra, hogy az emberiség eddigi történelmének egyik legnagyobb tettét hajtsa végre.

Rövid csend következett. Emilia már épp mondani készült valamit, amikor hirtelen a főtitkár folytatta.

– Mellesleg, Mrs. Wirdengren, hol van Mr. Andrew Dawson? Úgy tudom, Ő a GVH vezetője.

Emilia számított a kérdésre, most mégis meglepettnek tűnt. A hirtelen fölített kérdésre előre begyakorolta, mit fog mondani. Elegáns öltözkézésben kihúzta magát, és újra a szigorú határozottság költözött idősödő arcára.

– Jelenleg Dawson úr Európában tartózkodik. Ahogy azt ön is mondta, tisztelt főtitkár úr, a stabilitás fontos. Mr. Dawson most pont ezen munkálkodik, de higgye el, ettől függetlenül kellő figyelmet fordít a geroldium célba juttatására.

Most az ENSZ főtitkár tűnt meglepettnek, de mindeközben megőrizte hidegvérét.

– Ha nem vennék zokon, szeretnék vele pár szót váltani a közeljövőben.

Emilia udvariasan elmosolyodott.

– Szólni fogok a felettesemnek.

A főtitkár bólintott, Emilia pedig végre megnyugodott, hogy vége a kínos kérdéseknek. „Egész jól ment – gondolta. – Nem tudhatják még meg, hogy Andrew nincs itt. Nem, most, amikor minden eldőlt, amikor évek munkájának végére érünk, nem szabad hibáznunk.”

Ám az Amerikai Egyesült Államok elnökösszonya, aki mindeddig visszahúzódnak figyelte mind a hivatal munkáját, mind pedig a világ szörnyű eseményeit, most kilépett az árnyékból, hogy sok év után megmutathassa, a belpolitikai válság ellenére még létezik az USA. Bár eléggé meglepő volt, hogy pont ekkor és ennyire negatívan tette mindezt a középkorú, szemüveges nő.

– Mielőtt az országom kilövőállásait használnák, megkérdezhetem, hogy mikor és ki fog kiadni egy sajtóközleményt? Az országom, mint tudja, eléggé instabillá vált a közelmúltban, de attól, hogy függetleníteni kellett magunkat a legtöbb világpolitikai harctól, még nem jelenti azt, hogy nem mi lennénk az egyik legnagyobbak és legerősebbek.

Két nő harca sokszor okozott már kellemetlenségeket és érdekességeket. Emilia Wirdengren azonban bátran vette az élete során felmerülő akadályokat. A férje, a szülei, az egyetlen gyermeke halála csak megerősítették abban, hogy az ember csakis úgy viheti valamire, ha erős.

„A gyengéket elnyomják” – gondolta, amikor egy nehéz helyzetben kellett bizonyítania. És habár általánosságban ez igaz volt, ő maga kiérdekelte, hogy ránézve ne legyen az.

– A sajtóközleményt a főtitkár úr fogja kiadni. Ő nyilatkozik majd holnap.

„Ez könnyű volt” – mondta magában a GVH titkárnője.

– És mi a helyzet az antianyag-rakétákkal? Azok is egy komoly problémát jelentenek. Túl sok van belőlük, és éppoly veszélyesek, mint a felmelegedés – magyarázta az amerikai elnök. – Ha jól tudom, az önök neve Globális Védelmi Hivatal. Gondolom, a nevükhöz illően önöknek kell kezelniük ezt a problémát.

Emiliát ismét csak váratlanul érte ez a szellemei támadás. A meglepetés sokként zúdult rá, pedig már azt hitte, végzett a megbeszéléssel. Sok dolga van, de ezt természetesen nem vághatja a világpolitikai vezetők fejéhez.

– Nincs velük semmi gond – válaszolta. – A felettesem, Andrew Dawson jelenleg is ellenőrzi a Közép-Európai silók állapotát. Biztosíthatom önöket, pár napon belül teljes bizonyossággal számolhat be önök előtt Mr. Dawson arról, hogy minden rendben van.

Miközben ezeket a szavakat mondta, Emilia úgy érezte, hazudik.

Semmi sem volt rendben.

Három nappal később, 18-án pedig még annyira sem.

„Andrewnak még múlt hét szombaton jelentkeznie kellett volna. Nézz magadra, Emilia, egyedül rendeltél le egy komoly megbeszélést többek között az ENSZ főtitkárával, és most mégis úgy érzed, hogy kudarcot vallottál.”

Andrew titkárnője a huszonnégyes szinten állt. A huszonnegyedik szint a Védőpajzs-project szintje volt. Itt minden a projectről szólt. Innen koordinálták a beszerzéseket, az építést, és innen tartották a kapcsolatot az úrállomással. Szintén itt döntöttek arról, hogy a NASA és a Nemzetközi Űrhivatal ajánlásai közül melyek azok a személyek, akik alkalmasak arra, hogy a GVH feltétlen bizalmát élvezzék, és kiküldjék őket a távoli úrállomásra.

Emilia két kezével a fém korlátot fogta, amely a lift kijárata melletti hosszú emeleti részen volt. Az emelet mindössze egy folyosóból állt, ami nyitott volt, és a két vége fémlépcsőkben végződött. Alul, a huszonnégyes szinten most mindenki sürgött-forgott. Nagy volt az izgalom, miután az ENSZ főtitkára hivatalosan is bejelentette, hogy a Védőpajzs-project a legfőbb fázisába érkezett.

Emilia nagy levegőt vett.

– Rajtunk a világ szeme – mondta az előtte lévő térnek.

Azonban szavait csak ő maga hallotta.

Úgy érezte, nem képes elviselni ezt a terhet.

„Ha Andrew itt lenne – gondolta –, tudná, mit tegyünk. Lester még mindig nincs meg, pedig bizonyára sokat segíthetne még. Fangot ki kellene rúgni, mert ellopta Lester kutatási anyagait. A védőpajzs készen van, már csak a geroldiumot kell legyártani és feljuttatni, de azzal is rövidesen készen leszünk. Sok a feladat, és Andrew ki tudja, merre kószál.”

A titkárnő szemében lágy könnycseppek jelentek meg, majd mikor érezte, hogy érzelmeinek jelei lassan lefolynak az arcán, kezével letörölte azokat.

„Erőt kell vened magadon! Muszáj erősnek lenned!”

De már ez sem segített Emiliának. Az elmúlt évtizedekben sok nehézségen ment keresztül, hiszen szinte mindenkit, akit szeretet, és aki szerette, elvesztett. Talán pont ezért tudott ennyi sokáig e falak között élni. A való világ immár semmi jót nem tartogatott számára.

„Az antianyag lesz a következő dolog, amivel leszámolunk. Épp úgy, ahogy a huszadik században az atombombák, úgy most az antianyag-rakéták szaporodtak el a lábunk alatt, mélyen a földben. Ha végre megoldódik az ökológiai krízis, lesz elég energiánk és emberünk arra, hogy semlegesítsük az elraktározott antianyag-rakétákat.”

Emiliát gondolataiból egy köhögés hangja zökkentette ki. Mikor megfordult, egy magas, izmos, harmincas éveinek végén járó férfit vett észre. Nyomban tudta, hogy kivel áll szemben.

Brian Wolf igazi tisztnek tűnt elegáns, kék egyenruhájában és tányérsapkájában. Borostás, szögletes arcát a keménység jellemezte és a fegyelem. A GVH biztonsági parancsnokának azonban ilyennek is kellett lennie.

Határozottnak. Brian Wolf pedig az volt. Szerencsére sok hasonló személyiséggel ellentétben benne megvolt a tisztelet is mások iránt. Tudta, hogy a tetteinek következményei vannak, így mindig megfontoltan cselekedett. Most is, mint egy utolsó lehetőség, úgy fordult Emiliához.

– Ön az, Mr. Wolf? – kérdezte a titkárnő.

A férfi azonban mellőzte a választ. Emilia mellé lépett, és két kezével szorosan megmarkolta a fémkorlátot.

– Aggódok, Mrs. Wirdengren – Brian hangja valóban ezt éreztette.

Emilia összehúzta a szemöldökét, majd a jobbján álló férfi szemébe nézett.

– Gond van?

– Nincs, de attól tartok, hogy a három antianyag-rakéta, amelyet itt tárolunk a silókban...

Brian Wolf nem fejezte be a mondatot. Már kezdte megbánni, hogy belekezdett ebbe a társalgásba.

– Mi a baj? – kérdezte Emilia.

A GVH alatt három rakétát tároltak, elsősorban védelemre, de akár beavatkozás esetén is élesíthetőek voltak. Minderről persze a dolgozóknak csak egy része tudott.

– Egy külső szerverről megpróbálták behatolni a rendszerünkbe – magyarázta Wolf. – Természetesen az informatikusaink könnyen elhárították a támadást, de komoly aggodalomra ad okot az, hogy a támadás Ausztriából jött, közel az egyik ottani rakéta-állomáshoz.

Emilián végigfutott a hideg. Tudta, hogy Andrew-val valami nincs rendben, és azt sejtette, hogy Ausztriában történt valami. Talán elment megnézi a rakétákat, és akkor adódhatott gond. Lehet, hogy a szélsőségesek rajtaütöttek?

A bizonytalanság, az egyik legmérgezőbb dolog most teljesen elöntötte Emiliát. Annyi kérdése volt, de egyre sem kapott választ. Magára maradt volna?

A választ nem tudta, de nem is kellett, mert a biztonsági parancsnok folytatta.

– Miután tudomásomra jutott a dolog, azonnal megpróbáltam az ottaniakat elérni, de nem sikerült. Egy német ismerősöm szerint, aki Ausztriában járt pár hete, az osztrák rakétasilókat a látogatása óta az APF őrzi. Csak annyit tud, hogy az APF arra hivatkozva vette át az osztrák államtól a felügyeletet, hogy a rakéták a szélsőségesek célpontjai lehetnek.

Immár nem a bizonytalanság volt az, amitől Emilia félt. Egyre inkább úgy vélte, tudja, mi történt Andrew-val.

– És erre csak most jöttek rá? – kérdezte megemelt hangon.

– Azt tudtuk, hogy az APF ellenőrzi a rakétákat, de azt nem, hogy az ottani személyzet kiiktatása árán. Mindeddig folyamatosan azt jelezték, hogy minden rendben van. Ha az APF valóban átvette az irányítást a rakéták felett, azt biztosan nem hagyták volna szó nélkül.

– Jelenleg is azt közvetítik, hogy minden rendben?

– Igen, asszonyom. Pedig már üzenetet is küldtem nekik, de csak elektronikus formában válaszoltak. A telefonhívásokra nem reagálnak. Tudja, hogy csak végső esetben szoktam önhöz fordulni. Azt hiszem, ez most egy olyan.

Hirtelen szokatlanul meleg volt a teremben. Legalább is Emilia egyre inkább úgy érezte, forróság veszi körül. Félt, izgult és percről percre kevésbé volt képtelen uralkodni magán.

A kemény titkárnő, aki annyi mindenben keresztülment, most, oly sok idő után úgy érezte, meginog a reá nehezedő terhek súlya alatt. Andrew az, akibe mindig kapaszkodik, és most nincs itt, hogy segítsen neki.

– Remélem – szólt ismét a biztonsági parancsnok –, nem neheztel rám amiatt, hogy csak most szólok. Azt hittem, egyedül is képes vagyok megoldani a dolgot. Ön elmondta nekem azt, hogy bizonytalan Fang egyedüli szerepvállalásában az áttörésben, én viszont kételkedtem abban, hogy beavassam önt.

Brian Wolf is félt. Emilia szintúgy. Ez pedig nagyon sötét jövőt festett a GVH elé. A vezetők nélkül mitsem ér a komplexum, hiszen nincs, aki koordinálja a dolgokat.

– Andrew Dawson három napja eltűnt – Emiliából úgy folytak ki a szavak, mint egy megtelt vödörből a felesleges víz. – Nem akartam szólni, mert azt hittem, hogy minden rendben lesz. De semmi sincs rendben.

Brian Wolf arca lefagyott a hír hallatán.

– Eltűnt? – ismételte kétkedő hangon Emilia szavait. – Ez biztos?

– Az – jött az egyenes válasz. – Nézze, Mr. Wolf. Amit elmondott, az felvilágosított. Ausztriában semmi sincs rendben. Az APF-fel semmi sincs rendben. A GVH biztonsága pont most rendül meg, amikor ily közel vagyunk ahhoz, hogy stabilizáljuk a világpolitikai válságot.

Mindketten egymásra néztek. Sok volt ez így egyszerre számukra, de a tudat, hogy ők a hivatal legfőbb emberei, nem hagyta, hogy összeomoljanak.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte a parancsnok.

– Semmi sem véletlen, Mr. Wolf. A látszat pedig sokszor csal.

A stabilitás és a fegyelem, amely mindeddig mindkettejüket jellemezte, mostanra teljesen eltűnt. Természetesen mindebből a szinten dolgozók semmit sem vettek észre.

– Elárultak minket? – kérdezte kissé dadogva és félig-meddig akaratlanul a parancsnok.

Emilia visszafordult a terem felé, és kimérten, mint aki ezzel próbálja leplezni megrendülését, végigtekintett a tudósok számára ostoba tömegén.

– Attól tartok – válaszolta –, hogy a helyzetünk sokkal súlyosabb, mint ahogy azt akárcsak sejtettem volna, Mr. Wolf.

E szavakra a parancsnok is követte Emilia példáját, és ő is a kutatókat nézte. Arra gondolt, hogy habár ennyi okoskával van körülveve, tényleg mindenki olyan hülye ezen a világon, hogy nem látja be a veszélyeket?

Sajnos azonban – ahogy sok másakra sem, – erre a kérdésére sem kapott senkitől sem választ.

XXXIII.

(2050. április 21. – Ausztria, Hochwald közelében)

Már rég esett hirtelen ennyi eső ott, ahol Julia Rheims tartózkodott. A csapadék a gyermekora nyári záporait idézte. Akkoriban az esőcseppek hűvöse teljes felüdülést jelentettek számára. A hirtelen érzés, amikor elérték a bőrét, az arcát, a tenyerét, örömmel töltötte el.

Ám az idők azóta jócskán megváltoztak.

Immár sötétedik. A nap a horizont alá kezd bukni, Julia pedig maga sem tudja, hol van pontosan. Valahol a pokolban érzi magát, de ettől függetlenül nem felejtette el, hogy mi a célja.

Habár most fáradt, s a körülötte lévő erdős területen próbál menedékre lelteni, egy perc sem telik el úgy, hogy ne gondolna még mindig arra, mit tett néhány hatalomvágytól megőrült katona. A gyermeke halott. Ausztria halott. Európa is halott. Talán már ő is az, s tébolygó kísértetként lépeget az elburjánzott aljnövényzet között.

Ruhái szürkék és feketék. Az esős időjárás ellenére mindössze egy póló van rajta s egy farmernadrág (az utóbbi napokban még melegebbé vált az időjárás). Ám most nem ez a legnagyobb baja, nyomban szállást kell találnia estére. Talán mégis igaza volt az anyjának...

Reggel még Obergurglban volt, a családi házban zokogott. Julia nem bírta abbahagyni a sírást. Anyja attól tartott, lánya végleg megőrül fia halála miatt, ám Julia minden nappal erősebb lett. Azonban az egykor oly vidám és életteli lány helyét egy másik, vadabb én foglalta el. Juliát a bosszúvágy éltette és buzdította.

A hűtőjük csaknem üres volt. Nemcsak hogy a világnak is szembe kellett néznie az élelmezési-világválsággal, Európa polgárháborús vidékeire egy morzsányi élelem sem érkezett. Mivel a legtöbb helyi mezőgazdasági épület romokban hevert, a kieső importot csak kissé tudta ellensúlyozni a közép-európai mezőgazdaság.

Amikor pár óránként Julia kitekintett az ablakon, látta, mint fordul egyre sötétebbre a jövő. Az emberek kezdtek éhesek lenni, és mivel az euró semmit sem ért, mióta az Unió felbomlott, cserekereskedtek.

Néhány héttel korábban Julia és a családja azt mondta, a távolságok óriásiak, nem hitték volna, hogy egyszer azt fogják mondani, a mostanihoz képest semmi. Míg akkoriban az útlezárások és a polgárháború miatt voltak képtelenek napokig utazni, most a közlekedési eszközök hiánya okozta ugyanezt és az éjszakai autóstop.

Ettől függetlenül Julia úgy döntött, elindul Bécs felé, mert valahol a nagyváros romjaitól nem messze lévő városban nemrég látták Sigmund tábornokot.

– Nem magamért teszem... a fiam emlékéért – mondta az anyjának, mielőtt kilépett volna az ajtón. – Bocsáss meg, hogy itt hagylak. Ivan vigyázni fog rád.

Olga könnyes szemekkel tekintett gyermekére. Úgy érezte, öreg testébe már csak hálalni jár belé a lélek. Minden nappal gyengébb volt, akárcsak a világban a szeretet.

– Tudom, milyen egy gyermeket felnevelni – vigasztalta lányát, miközben megfogta annak kezét. – Ám azt nem akarom megtudni, milyen elveszíteni!

Ekkor átölelték egymást, és zokogva köszöntek el egymástól. Julia nagy nehezen kilépett a családi ház szépen megmunkált fa ajtaján, és elindult az úton. Nem nézett vissza. Tudta, hogy csak így tud megnyugodni a lelke, Ivanra pedig egy komoly feladatot hagyott. Vigyázni az anyjára.

Olga képtelen volt arra figyelni, hogy nyeli el gyermekét a távol.

A bús Juliától pedig senki sem kérdezte meg, merre tart, vagy hogy hová.

Egyedül maradt a bosszúvágyával.

A nehézségek, melyek azalatt a röpke egy nap alatt adódtak, mióta elindult, elegendőek lettek volna ahhoz, hogy Julia egész utazását kitöltsék.

Már eleve a minimális felszerelés, vagyis néhány egészségügyi csomag, víz, élelem, hálózás, stb. beszerzése is egy hetet vett igénybe a különösen rossz ellátás miatt. Obergurgl egy apró település nagy hegyek közt, mely méginkább megnehezíti a szállítást. Emellett ott vannak a béfenntartó erők, akik minden egyes még működő gépjárművet ellenőriznek.

Julia megtalálta édesapja régi Beretta pisztolyát, egy 9 mm-est, amihez két tár is tartozott. Ha az APF csapatai megtalálnák nála, nyomban letartóztatnák. Igazából mindenki úgy érezte, hogy az APF azzá vált, ami ellen harcolt. Feldühödött hordává, amelyet elvakít vezetőinek szavai.

Ám valahol Julia is ilyen volt. Dühös. Legszívesebben még mindig lángba borította volna a fél világot, csak hogy megérezze a többi ember a szenvedését. Képtelen volt felfogni, hogy lehetnek mások nyugodtan, miközben mindez megtörténik. A nyugodt ücsörgést el sem tudta képzelni, most viszont kissé fáradt volt.

Miközben elmúlt napjait elemezte, észrevett valami szokatlant. „Valami tárgy lehet” – gondolta. A távolban volt, úgy ötven-hatvan méterre. Azért szúrt szemet, mert vörös volt, és ez a szín nem nagyon illett bele a természetbe. Julia abban reménykedett, hogy az embermagasságú valami alatt nem fog megázni, és talán még tüzet is gyújthat.

Így hát elindult a tárgy felé.

Reggel még nem gondolta volna, hogy egy nap alatt mindössze ennyit fog megtenni. A hegyes útvonal, amin haladt azonban megnehezítette a dolgát. Mindannyiszor el kellett kerülnie mind a nagyobb tömeget, mind pedig az APF katonákat, hogy észrevétlen maradjon, ugyanis szokatlan volt a hátizsák viselete, még akkor is, ha a legtöbb ember rá sem hederített a másokra. Az Obergurgl-i emberekben bízott, de amint elhagyta a települést, kénytelen volt gyanakvó lenni a környezetével.

A legjobban annak örült volna, ha Olaszország felé mehet, és egy hosszabb, de biztonságosabb utat választ a tábornok megközelítéséhez, ám a határokat továbbra is szigorúan őrizték. Így hát maradtak az osztrák települések.

A tárgy, ami felé immár kocogva sietett – nem törődve a hangos zajjal, amit lépteivel keltett – egyre inkább kivehető volt a sötétedés ellenére. Valamiféle felirat volt rajta, az utolsó betű, ami kilátszott a növények közül, az egy kopott 'L' volt.

Tovább futott, mert a hideg csapadéktól vacogni kezdtek a fogai. Lassan elérte a tárgyat, ami valójában egy rozsdás hordóból állt, rajta FUEL felirattal. Julia óvatosan végigvizsgálta a hordót. Miután ezt befejezte, észrevette, hogy az előtte lévő fák mögött egy romos épület áll, ő maga pedig egy benőtt aszfaltúton vesztegel.

Ez mindent megmagyarázott. Mióta az autók nagy részéhez nem volt szükség benzinre, vagy csak részben, azóta sok benzinkút bezárt. Persze voltak olyanok, amiket nem bontottak el, mert a tulajdonosuk szerette volna másként hasznosítani az épületet vagy eladni. Bizonyára ez a benzinkút is ezért maradt meg.

Julia megközelítette. Elővette a zseblámpáját, bekapcsolta, majd rávilágított a rozsdás, növényekkel benőtt épületre. A festék a legtöbb helyen lekopott a falról, ahogy a vakolat is. Miután belépett, ugyanezt látta. Néhány helyen a tetőzet lyukas volt, ott a víz, mint egy falióra, minden másodpercben hangot adott ki cseppegésével, ahogy lefolyt a koszos padlóra.

A terem egyébként nagyrészt üres volt. Ahol régen a kassza foglalt helyet, most a pulton patkányürülék hevert. Julia körbevilágított, hogy szemügyre vegye, nincs-e mégis olyan hely, ami tisztább.

Szerencsére volt. Egy sarokban talált egy nagy fémdobozt, ami alatt a padló viszonylag tisztának tűnt. Julia felfordította a fémdobozt, majd egy újabb feladatot tűzött ki maga elé.

Miközben idáig eljutott, úgy dél körül az egyik település közelében meghallotta, hogy néhány részeg APF katona erővel kizsákmányol egy helyi polgárt. A férfi, aki jómódúnak látszott, s valószínűleg pont ezért szúrt szemet a katonáknak, ellenkezett. Nem hagyta, hogy az APF emberei kifosszák a hűtőjét, elvéve azt a kevés ételmet, amit tartogatott, és azt sem

hagyta, hogy rátegyék a kezét a régi vadászpuska-gyűjteményére. A katonák azonban hajthatatlanok voltak. Már régen ettek olyan finom sajtokat, amik a polgár hűtőjében lapultak, és olyan édes csokikat, amiket a szekrények rejtegettek. A vadászpuskákat pedig egyszerűen azért vették el, mert maga Sigmund tábornok parancsolta meg, hogy minden fegyvert el kell kobozni a lakosságtól, nehogy rossz kezekbe kerüljenek. Az a férfi, akitől viszont mindezt elvették, nem értette meg, miért nem kárpótolják őt a számára felbecsülhetetlen értékű fegyverekért. Már idős volt, lassan elérte a hatvanat, ám ez nem hatotta meg az APF katonákat, akik géppisztolyaikkal agyonütötték az egyre hevesebben vitatkozó öregembert. A legtöbbször az ilyen halántékon való ütés csak elkábította a személyt, ám most halálos volt.

Julia Rheims mindezt a saját szemeivel látta. Tudta, hogy azért kellett végignéznie, mert nem szabad felednie, mi a célja.

Arthur C. Sigmundnak felelnie kell ezekért a háborús bűntettekért.

Ha pedig az európai szervezetek csődöt mondtak, az embereknek maguknak kell kezükbe venni sorsukat.

Most a legfontosabb számára az, hogy tüzet tudjon gyújtani. Mivel semmi olyat nem talált a hátizsákjában, amire ne lenne szüksége, kénytelen volt keresni valamit. Odakint még mindig esett az eső, így az egyetlen lehetősége a benzinkút volt. Csak remélni tudta, hogy talál egy kevés fát vagy mást. Szerencsére, öngyújtót hozott magával.

A zseblámpa a kezében újra elkezdett jobbra-balra járni a szobában, ám útjába néhány növényen és pár kacaton kívül semmi nem esett. Julia egyre inkább tartani kezdett attól, hogy ezt az éjszakát megfázás nélkül képtelen lesz átvészelni. Ha viszont megbetegszik, még inkább le fog lassulni. Így is lassan halad.

– Találnom kell valamit! – mondta, de persze tudván, hogy csak ő van a teremben.

Tovább folytatta a zseblámpájával a keresést.

Egy sötét zsákot vett észre úgy három méterre attól a helytől, ahol állt. A zsák, amit valószínűleg szemétgyűjtésre szántak, kiszolgáltatottan hevert Julia közelében, aki habozás nélkül odasétált mellé. Megfogta, majd megnézte, mi van benne.

Azt nem lehet mondani, hogy Juliát nem érték mostanság meglepetések, és nem ment volna fel a vérnyomása hirtelen, de az már régen volt, hogy ezt egy pozitív fejlemény okozta.

A szemeteszsák tömve volt készpénzzel. Ahogy Julia a zseblámpájával belevilágított a néhol lyukas zsákba, több tucat kötegnyi ötszáz eurós képe tárult a szeme elé.

Az arca azonban nem húzódott mosolyra.

Egy pillanat erejéig elképzelte, mi mindent vehetne ebből a pénzből, de a hirtelen jött álmoképeknek Julia realitásérzése hamar véget vetett.

Egyrészt azonnal eszébe jutott, hogy az Európai Unió szétesése óta az euró árfolyama meredeken zuhan, így a valószínűleg több tízezernyit érő szemeteszsák valójában egy kenyér megvételére, ha elég.

Másrészt pedig - ami mindennél fontosabb érv volt – nem szabad elfelednie a célkitűzését.

A fia halott. Megölték, és a világ összes pénze sem képes arra, hogy visszahozza Alexet a halálból, vagy, hogy enyhítse Julia fájdalmát.

A zsák tartalma száraz volt, így hát Julia megfogta, a fémláda mellé vitte, majd elővette az öngyújtóját.

Pár pillanat múlva a zsák lángokban állt. Az egykor vagyont érő papír, a drága becsben tartott fecnik úgy kezdtek porrá válni Julia szemei előtt, mintha csak régi újságok lennének, melyek már senkinek sem kellenek.

A lángok egy kis meleget és fényt adtak, ám erejük hamar fogyni kezdett, így Julia keresni kezdett valamit, amivel fenntarthatná a tüzet.

Rövidesen talált is néhány műanyagflakont, régi, koszos papírdarabokat és egy kevés fát, de tudta, hogy ezek is csak néhány percig éghetnek.

Arra nem is gondolt, hogyan kerülhetett a sok pénz a benzinkútba. Sok lehetőség volt, és ő neki még mindig az okozott problémát, hogy táplálni tudja valamivel a tüzet.

A benzinkút másik, apró szobájába ment, hogy szétnézzen. Csak az övére akasztott 9 mm-es pisztolyát és a zseblámpáját vitte magával.

A szobában, ahova benézett, valószínűleg tisztítószeret tárolhattak, mert egy felmosóröngyöt ott hagytak. Julia a földre világított, ahol egy kannányi benzinre lelt. Röviden hálát adott Istennek, majd elindult a tűz felé.

Amikor elkezdett megfordulni, hogy kilépjen a kis szobából, nyomban megtorpant. Furcsa zörejt hallott.

Először azt hitte, egy vadállattal lehet dolga. A biztonság kedvéért elővette és kibiztosította a fegyverét.

A hang azonban immár a benzinkút épületéből jött, és tisztán hallani lehetett, ahogy valaki a széttöredezett üvegeken megy keresztül. Julia nyomban tudta, egy emberrel van dolga. Csak abban tudott reménykedni, hogy az ismeretlen a segítségére lehet. Eloltotta a zseblámpáját, majd óvatosan kikukucskált a szobából, hogy megnézze, ki jár a tüze körül.

Az alak háttal állt neki, és guggolva figyelte a tüzet. Julia az egyik kezében a pisztollyal, a másikban a benzineskannával lassan elindult felé.

„Minden bizonnyal férfi” – gondolta, miközben nesztelenül lépdelt.

Az alak lassan felállt, és csípőre tett kézzel töprengett azon, ki gyújthatott tüzet. Juliának csak ekkor tűnt fel, hogy az APF egyenruháját hordja, és neki is van egy pisztolya, azzal a különbséggel, hogy az övére akasztva.

Julia szorosan fogva a saját fegyverét, az APF katonára szegezte, aki egy sóhajtás után megfordult, és a szeme elé kerülő nő látványától annyira megrémült, hogy egyet hátralepett, csaknem bele a tűzbe.

Habár a csinos nő képe meglepte a férfit, rövidesen visszanyerte határozottságát, és kérdezősködni kezdett.

– Ki maga és mit keres itt? – kérdezte angolul.

Kissé izmos volt, úgy negyven év körüli borostás alak, nagy orral és rövid, fekete hajjal.

Szinte kiabálva tette fel a kérdést Juliának, aki még mindig, mint egy hidegvérű gyilkos, a 9 mm-esét egyenesen a katona szíve felé tartotta. Egyre inkább hasonlítani kezdett az anyjára, Olgára, aki nem tudta vagy nem is akarta kifejezni érzelmeit.

– Válaszoljon! – szólította fel a katona, de Julia néma maradt. – Maga gyújtotta ezt a tüzet?

Válasz azonban most sem érkezett. Ekkor a katona azt hitte, Julia azonnal lelövi, ám az összetört lelkű anya nem így tett.

– Először én kérdezek – mondta ellentmondást nem tűrő hangnemen. – Maga mit keres itt?

A katona szemei tágra nyíltak. Nem gondolta volna, hogy ennyire semmibe veszik azt, hogy egyenruhát hord.

– Ha nem látná hölgyem, az Allied Peacekeeping...

– Ezt itt fejezze be – szakította félbe a fennhéjázó monológot Julia, miközben oldalra tette a benzineskannát, és a bal kezével is megragadta a pisztolyát. – Semmiféle

rendfenntartást nem végeznek. Maguk az okai mindennek... minden rossznak, ami ebben az országban történt.

Julia arca semmiféle érzelmet nem árult el. Szikla sziráld maradt, akárcsak ő maga. Továbbra is hideg tekintettel meredt az előtte álló APF katonára, ám legbelül csak Alex halálára tudott gondolni.

„Talán pont ő lőtte le.”

– Maga gyújtotta a tüzet? – kérdezte ismét a katona.

– Én gyújtottam – válaszolta Julia és gúnyosan folytatta –, de mint azt láthatja, nincs abban a helyzetben, hogy kérdezősködjön. Adja át a fegyverét, majd forduljon meg és térdeljen le!

A férfi elnevette magát. Juliát ez csak méginkább a gyűlöletre és a bosszúvágyra sarkallta. Már nem csak a tábornok halálát kívánta. Az előtte álló férfit is.

„Hadd érezze meg, milyen, amikor egy golyó kilyukasztja a tüdejét. Tudja meg, mit jelent így meghalni!”

Ám Julia Rheims arca ezen gondolatok alatt is rezenéstelen maradt.

„Mit gondolok!” – döbrent rá elméje elborulására. – „A fiam halott, és ennek a férfinak a halála sem hozza vissza őt az élők sorába. De talán elmondhatná, merre találom a tábornokot.”

– Nem röhögnék a maga helyében, ember! Egy kilenc millis szegeződik a mellkasára, úgyhogy gyorsan adja át a fegyverét, forduljon meg és térdeljen le!

– Én viszont óvatosan fogalmaznék a maga helyében – ellenkezett a katona mialatt finoman kivette és ellökte Julia felé a pisztolyát. – Gondoljon csak bele, ha fordítva lenne a helyzet...

Ám Julia nem várta meg, hogy befejezze a fogoly a mondatot. Szemeit összeszűkítette, és arra koncentrált, hogy mialatt az előtte álló megfordul és letérdel, semmivel sem próbálkozzon.

– A helyzet nincs fordítva. Forduljon meg, és továbbra se csináljon semmi ostobaságot!

A katona így is tett, de háttal térdepelve is jól láthatóan vigyorgott, ami egyáltalán nem tetszett Juliának, aki lassan az előtte heverő másik fegyverért nyúlt.

– Maga csinál ostobaságot, kislány!

Ez az utolsó, lealacsonyító szó sértően hatott Juliára, ahogy a hangnem is. Ennek ellenére egyre bizonytalanabbá vált mind a fogoly, mind pedig őrzője számára a helyzet. Mintha mindketten valami váratlan dologra számítanának, amire elég nagy esély is volt. Julia attól félt, hogy a katona hirtelen megtámadja, az APF-es pedig mintha attól tartott volna, hogy lelövik.

A valóság viszont más volt.

Amikor Julia felvette a másik pisztolyt, halk neszt hallott jobb oldalról, onnan, ahol a bejárat volt. Gondolkodás nélkül a zaj irányába fordította a fejét, ami miatt viszont a térdeplő katona őrizetlen maradt. Ezt az ki is használta, néhány nagyobb üvegszilánkon halványan tükröződve a fogvatartóját fürkészte, hogy az alkalmas pillanatra várjon.

Ez pedig nyomban eljött, a férfi szerencséjére.

A járőrtársa, egy Juliától idősebb, szintén a negyvenes éveiben járó, rövid, fekete hajú nő képe olyan hirtelen jelent meg a semmiből, hogy mind a két másik személy pár másodperc erejéig csaknem sokkot kapott.

A férfi katona ellenben hamarabb eszmélt, és gyorsan reagálva a kialakult helyzetre, egy önvédelmi fogást alkalmazva helyben fordulásból megpróbálta kicsavarni a rá veszélyes nőszemély bal kezéből a saját fegyverét.

Ez alatt a veszélyes nő, azaz Julia kísérletet tett lelőni a nem várt vendéget. Az azonban szintén egy pisztolyt tartott a markában. Látván, hogy Julia nem úgy gondolkodik, mint a legtöbb személy, tehát nem ijed meg annyira tőle, hogy feladja a harcot, a fekete hajú nő elsütötte a fegyverét.

A golyó nem találta el Juliát, de közel járt hozzá. Ez további esélyt adott arra, hogy a kaotikus helyzetben a lefegyverzett férfi magához ragadja a kezdeményezés lehetőségét, és vakmerő módon véglegesen visszaszerezze pisztolyát.

Julia bal keze irtózatosan fáj a férfi okozta szorítás miatt, de a döbbenet még mindig az elkeseredett asszony arcán ült, és képtelen volt felvenni a harcot a meglepetésből támadó képzett katonákkal szemben. Pár pillanat múlva anélkül, hogy számára bármi felfogható is történt volna, azon kapta magát, hogy immár két pisztolycső is rá szegeződik, készen arra, hogy halálos lyukakat szaggassanak finom bőrére.

A helyzet megváltozott. Immár Julia volt az, akinek óvatosan le kellett tennie a nála maradt 9 mm-est.

A férfi katona, aki most már társa mellett ügyelt arra, hogy Julia ne próbálkozzon, önelégült tekintettel, büszkén fogta a fegyverét. A mellette lévő nő pedig nyomban elővett egy bilincset. Mindannyian lihegtek a fáradtság miatt, így egyedül Julia volt képes arra, hogy néhány szót ejtsen.

– Tévedtem – mondta, miközben lassan a férfi felé fordult –, mikor azt hittem, nem kell belegondolnom, mi lenne, ha a helyzet fordítva lenne.

A katona továbbra is lihegve és elégedetten állt Juliától pár méterre.

– Én mondtam... mondtam, hogy másképp... is lehetnek a dolgok.

A társa eközben megrázott egy elektronikus bilincset, és hűvösen nézte Juliát.

– Nem szeretek más nőkre karperecet adni. Tudja, mostanság a katonák eléggé kiéhezettek, ha érti, mire gondolok.

Miután ezt elmondta, kissé ő is elmosolyodott, majd elindult, hogy feltegye Julia kezeire a bilincset.

– Ebből nem fog kiszabadulni, hacsak nem pötyögi be a készülékbe a jelszót, amire elég kevés esélye lesz.

– Még ne! – vágott közbe a férfi. – Mielőtt feltennéd rá a bilincset, előbb lökje nekünk ide a pisztolyát. Nem akarom, hogy még egyszer én nekem kelljen egy nő előtt térdepelni.

Újabb mosolygás következett.

Más nő megalázottan rogyott volna össze, de Julia térdelve sem veszítette el méltóságát és erejét. Érezte, hogy ennyi őt nem töri meg. Ehhez sokkal több kell.

A fia megérdemli az elégtételt, és ő elégtételt is fog venni. Senki sem tudja megállítani, még akkor sem, ha bilincsbe verik és lefegyverzik. Engedelmeskedve az APF embereinek, kezével odalökte nekik a fegyverét.

„Egyelőre nem próbálkozok semmivel” – gondolta, és továbbra is szótlanul térdepelt.

A férfi katona felvette az elé lökött fegyvert, majd kíváncsi módon szemügyre vette azt.

– Tudja mit? Tegeződjünk, ha már így egymásra találtunk – élcelődött a kialakult helyzettel. – Most pedig mondd el nekünk, hogy hívnak, és hogy miért vagy itt. Ajánlom, ne hazudj, mert tudod...

– Hagyd abba – szólt közbe a másik katona. – Inkább fedezz addig, amíg megbilincselem.

Juliának csak ekkorra vált különössé, hogy a két katona csak most szólt először egymáshoz. Jól tudta, hogy semmin sem szabad elsiklania, mert minden apróságra szüksége lehet ahhoz, hogy kiszabaduljon. Hisz ki kell szabadulnia, más esélye nincsen. Nem vihetik börtönbe és máshova sem, mert így is lassan halad az útján.

– Tudod mit? – kérdezett vissza nem sokkal azelőtt, hogy a fekete hajú nő megállt mellette. – Julia Rheimsnek hívnak. Alex Rheims édesanyja vagyok. Azért vagyok itt, mert a fiam után igyekszem.

Szavaiban, akárcsak arcán, most sem tükröződött semmiféle érzelem. Úgy hitte, minél inkább olyan rideggé válik, mint ellenfelei, annál könnyebb lesz megtalálnia őket.

– Én elmondtam, amit akartál – folytatta. – Most mondd meg, katona... Mondd meg, hol találom Arthur C. Sigmund tábornokot.

A katona elnevette magát. Egyre jobban tetszett neki a dolog. Nem látta meg, hogy Julia immár átvette a beszélgetés irányítását, ami nem meglepő egy pénzügyi dolgozónál. Társa eközben kinyitotta a bilincset, és lehajolt, hogy rátegye azt nemtársa hátrakulcsolt kezeire.

– Ha megmondanám is, amit nem teszek, mit érnél vele?

Julia ekkor, először aznap, kimutatta érzelmeit. Most már ő is megengedett magának egy titokzatos mosolyt, és a férfi szemébe nézett.

– Rossz válasz.

Amint ezt a két szót kimondta, már mindhárman tudták, mi következik.

Julia egy pillanat alatt hátrafordult és közben felállt, majd a bilincset sikeresen rázárta a másik nő két kezére, aki magatehetetlenül nézte végig, ahogy a mindeddig oly megrémült foglya elveszi derekáról a pisztolyát, és azt társa felé fordítja.

Aki azonban nem meredt mozdulatlaná. Sajnálta, hogy nem tölthet el egy „kellemes” estét újdonsült barátnőjével, de ha már így alakult, ő is képes a hidegvérű gyilkolásra. Amint látta, hogy Julia lefegyverzi a társát, az ösztöneire hagyatkozva Julia elkobzott 9 mm-es fegyveréért nyúlt, és kibiztosította azt.

A fekete hajú nő sikítva rogyott össze, mivel Julia erősen a hasába ütött a térdével, ezzel is biztosítva azt, hogy egyet ártalmatlanítson ellenfelei közül. Ezek után a férfi felé fordult, és azon kapta magát, hogy újra szembe kell néznie egy fegyver csövével.

Mégpedig a sajátjáéval. Ennek ellenére Julia Rheims higgadt fejjel, de már nem érzelemmentesen egy kis nehézség után kibiztosította a nála lévő pisztolyt, és határozottan a férfi felé fordította. Szemeiben a gyűlölet lángja fellobbant, elöntve egész testét adrenalinnal, ami képessé tette, hogy lelőjön egy embert.

Annyira irtózott az ilyenektől. Az erőszaktól, a gyilkosságtól, a bűntől, hogy most nem tudott ellenállni nekik.

Ám eközben a rémült férfi meghúzta a 9 mm-es Beretta ravaszát, és elvetődött jobbra, hogy kitérjen Julia lövése elől. De ekkor váratlan esemény érte, ami egyáltalán nem kedvezett neki.

Julia Berattája halk csattanással jelezte: üres.

A férfi minden eddiginél rémültebb arccal nézett farkasszemet a rá irányuló pisztollyal. Nem hitte volna, hogy egy nő annyira ravasz tud lenni, hogy egy üres fegyverrel elfogja őt, s most egy tele tárasat ráfogjon.

De már többre nem is volt ideje gondolni. Ami történt, megtörtént, és az ő keserves helyzetén semmi sem változtat.

Julia Rheims legbelül eldöntötte: meghúzza a ravaszt. Talán hidegvérű gyilkos lesz. Igen, talán kiolt egy emberi életet, de őt már nem érdekelték az emberiség elvei, nem érdekelték a következmények sem. Ha a pokol legocsmányabb bugyraiban kell is örökké szenvednie, akkor is bosszút fog állni fia haláláért. Mert ő már csak ezért él, és az előtte lévő férfi ezért fog meghalni.

Durranás következett. Julia elsütötte a fegyvert, de közben rájött, nem okozott halálos sebesülést. A mellette elterült nőszemély ugyanis mindeközben feleszmélt, és lábaival megrúgta Juliát, aki megingott, és majdnem bele is esett a még mindig égő tűzbe.

A férfi fájdalomkiáltásának közepette a két nő már javában harcolt egymással. Először a katona rúgta meg ismét Juliát, akinek a pisztolya olyan közel esett a tűzhöz, hogy nem lehetett megfogni. Ezért inkább ellentámadásba lendült, és nekirontott támadójának.

Női sikoltozások jöttek, mert mindketten nagy fájdalmakat okoztak a másiknak. A katonanőnek sikerült kioldania a bilincsét. Julia a fekete haját tépte, míg amaz a körmeivel próbált sebet ejteni. A férfi közben egyre inkább magához tért, és észrevette, hogy a lövés a bal felkarján érte, de ahogy egy pillanat erejéig megfigyelte, nem tűnt számára túl veszésnek. Ehelyett azon volt, hogy megfeledkezve a harmadik fegyverről, elinduljon segíteni a társának, aki egyre inkább felülkerekedett Julián.

– Ezt megbánja Julia Rheims! – ordította a férfi, és ökölbe szorított ép kezével lesújtott Julia tarkójára.

Az ütése ugyanakkor nem ért célt. Julia még időben elesett, mert a másik nő meglökte, így sikerült kitérnie az támadás elől. Egy kissé odébb gurult a földön, távolabb az ellenfeleitől és a tűztől.

A további gurulását az ottfelejtett benzineskanna állította meg. Julia erősen lihegve feltérdepelt, de közben fáradtságot színelve nem tett semmiféle kísérletet támadásra, hanem inkább maga mellé rejtette a kannát.

A férfi katona közben megindult Julia felé, háta mögött pedig társa elkezdett feltápáskodni.

– Megdöglesz, te átkozott asszony! – ordította a férfi.

Am ahogy áldozata mellé ért és minden erejét latba vetve fejbe akarta verni, Julia megragadta a benzineskannát, hozzávágta ellensége fejéhez, majd tartalmát ráöntötte, s a férfit egy erős rúgással a tűzhöz lökte.

A katona átesett feltápáskodó társán, majd pontosan a pislákoló lángokba esett. A testére frissen rálocsolt benzin egy szempillantás alatt fellobbant, és a tűz immár szétterjedt. A férfi teljes teste lángokban állt. Ruhájának és bőrének égő szaga hamar elért Juliához is, aki biztos távoból figyelte, hogy vív haláltusát az APF egyik katonája, és hogy próbál visítva felállni a lángok közül, kiutat keresve a pokolból.

De számára már nem volt kiút, és ezt ő is belátta.

Az égő haj szagától csaknem elhányta magát a katonanő, de lassacskán magához tért, és egy üvegszilánkkal kezében megindult Julia felé.

Ő azonban nem tétlenkedett. Habár lélekben felkészült az újabb fizikai megmérettetésre, tudta, hogy alulmaradna. Ezért szemeivel elkezdte a harmadik fegyvert keresni, de képtelen volt másra koncentrálni, mint a lángoló férfira.

Pár pillanat múlva lövések hallatszottak a tűzből.

A golyók csak úgy záporoztak a benzinkútban. Julia nyomban hasra vetette magát, de egy lövedék még így is súrolta a bal vállát. Újabb lövések következtek, egy női sikítás, majd az eddig olyannyira rémisztő, folyamatos férfifiordítások véget értek.

„Vajon mi történhetett?” – kérdezte magától Julia.

Nem mert felnézni a földről, mert habár az elmúlt időszakban megannyi rémes és észvesztő dolog történt vele, még képzeletében sem volt egy olyan, ami akár csak hasonlított volna az elmúlt percekre.

„Meghaltak? Élnek? Megöltem őket? Hol vannak?”

Másodperceken keresztül képtelen volt bármit is tenni. A gondolat villámgyorsan vágta át keresztül az elméjén.

„Elég! Nem is gondolok ilyeneket. A fiam meghalt, a gyilkosa szabadlábon van, és csak ez a fontos. Elég! Felállok, és megnézem, mi történt.”

Julia így is tett. Lassacskán feltápáskodott a földről, kinyotta szemeit, és körülnézett. A tűz mellett ott találta a láthatóan halott férfi lángoló holttestét, nem messze tőle a nő feküdt, de nem tudta megállapítani, hogy ő él-e vagy meghalt. Éppen ezért halk lépésekkel elindult, hogy kiderítse, milyen sorsra jutottak ellenfelei.

Mikor odaért a tűz mellé, közelebből is szemügyre vette a férfi holttestét. Kezében egy pisztolyt látott. A halántékán pedig egy golyó ütötte lyukat. A többi részére nem bírt ránézni. Julia elfordította a fejét, de már tudta, mi történt. A férfi megtalálta a tűzbe esett pisztolyt, és minden erejével azon volt, hogy véget vessen a szenvedéseinek.

– Vége van – sóhajtott szánakozóan Julia, és végleg elfordult a tetemtől.

Ekkor azonban észrevette, hogy a másik katona, a fekete hajú nő feje még mozog. Odalépett mellé, és hátára fordította a nőt.

Alig volt eszméleténél, de valahogy képes volt arra, hogy Juliához szóljon.

– Mi...

Többre nem volt képes. Julia őt is alaposabban szemügyre vette. Az egyenruhája csupa vér volt, főleg a hasánál.

– Eltalálták – állapította meg immár megenyhüléssel és fájdalommal szívében.

Juliát újra elárasztottak az érzelmek. Egy könny jelent meg szeme sarkában, és lecsordult az arcán.

– Hason lőtte.

– Tudom... - válaszolta nyögdecse a nő. – Én nem ezt akartam. Nem akartam harcolni. Tanár akartam lenni...

Hangja ismét elcsuklott. Julia lehajolt mellé. Tudta, hogy nem ő lőtte le a nőt, de végtére is ő a felelős azért, ami vele és a társával történt.

Ebben a pillanatban már nem voltak ellenségek. Két nő volt, akik életükben nehéz dolgokon mentek keresztül, a sors mégis úgy hozta, hogy ellenségként kellett találkozniuk.

– Én sem akartam ezt – jött a válasz.

– Julia Rheims....

Alex anyja ismét elkezdett könnyezni.

– Szép neve van önnek, Julia Rheims. Van gyermeke? Van valaki, akit szerethet?

– A gyermekem nemrég meghalt, az APF ölte meg.

Ekkor és csak ekkor értette hát meg a haldokló asszony, hogy miért történt azon az éjszakán mindaz. Habár halálán volt, ettől függetlenül nem érzett különösebb fájdalmat, de most, hogy megtudta, kivel állt szemben, minden megváltozott. Most már mindketten elérzékenyültek.

– Immár értem önt. Figyeljen ide, ne legyen büntudata! Ha valóban bosszút akar állni, akkor ne legyen! Bűnös voltam és vagyok, mert nem léptem ki az APF-ből, mikor kellett volna. De ha egy dolgot kérhetnék..

Szavainak megálljt parancsoltak a köhögések és a velük járó vérvesztés. Julia immár második alkalommal volt kénytelen végignézni egy ember haláltusáját. Szeretett volna elmenni, de tudta, hogy ez nem lenne helyénvaló. Habár az érzelmek furcsa mivoltjába csöppent, végső soron nem lett egy kegyetlen vadállat Alex édesanyjából, aki beszéddel próbált segíteni a haldoklón.

– Ha tudom, megteszem önnek. Bárcsak segíthetnék valahogy, de nem vagyok orvos.

– Rajtam már késő. Jobb is, ha meghalok... feladtam az elveket, melyekért harcoltam. És ezen már nem lehet változtatni. Maga ne tegye ezt! *Soha!*

Ezt az utolsó szót erős nyomatékkal mondta a nő, majd láthatóan egyre inkább kiszállt belőle a lelke.

– Ön nem tud nekem segíteni, de én tudok önnek. Van egy igazolvány a zsebemben, vegye ki. Az sok mindenre jó lehet majd...

Újra felkögött egy adag vért.

Julia nem tudta, mitévő legyen. Úgy érezte, élete története ismétli önmagát. Sajnálta a nemrég még ellenségként közelítő nőt, és tudta, hogy ő is hibás a haláláért. Azonban azzal is tisztában volt, hogy a haldokló nő és a férfi is a rossz oldalon álltak, utóbbi pedig maga is gonosz ember lehetett. Julia némán tekintett a nőre, és rövidesen azt vette észre, hogy egy ember ismét meghalt a karjai közt.

A katonanő már soha többé nem fejezte be a mondatot. Immár a túlvilágra került, hogy ott számoljon el az életében elkövetett dolgokkal.

Julia összeszedte magát. A tűz lassacskán kialudt, így elővette a zseblámpáját, amely pár ütlegetés után végre bekapcsolt, és bár törött üveggel, de ép izzóval képes volt megvilágítani a halott nő tetemét. Julia gyorsan végigtapogatta a zsebeket, de csak az igazolványt találta meg.

„Sofia Santos”. Ez állt az igazolványon. Egy évben született Juliával, az igazolványon pedig egy törött chip mellett egy fénykép volt. A nő arca a képen hasonlított a csinos Juliára, akinek rögtön az jutott eszébe, hogy a halott személy bizonyára tudta ezt, és azt, hogy ez egy óriási segítség. Egyedül a hajszín volt más, de Julia úgy vélte, azt talán ki tudja majd magyarázni. Így átjuthat az APF ellenőrzőpontjain.

Hamar eltette az igazolványt, elköszönt a halott nőtől, gúnyos arccal átlépett a férfi megégett holttestén, majd megkeresve a 9 mm-es Berettáját, elhagyta a benzinkút épületét. Már nem esett, de az éjszaka végleg elérkezett.

Két halott APF katonát hagyott maga körül, akiket valószínűleg keresni fognak. Ő a holmijával viszont már messze lesz a benzinkúttól, mire a két holttestet megtalálják, ha csak meg nem hallották a falvakban a pisztolylövéseket.

Akárhogy is, Julia elindult, hogy folytassa útját Bécs felé. Gyilkosként, vagy csak túlélként. Élőként vagy félholtként. Emberként vagy állatként. Eséllyel vagy a nélkül.

Lehet, hogy már most is minden hiábavaló, de hátha mégis időben eljut a végcélig, még mielőtt Arthur C. Sigmund esetleg elhagyná Ausztriát.

XXXIV.

(2026 Októbere – USA, Washington D. C.)

Az Amerikai Egyesült Államok gyökeresen megváltozott az elmúlt években. Igazából ez sokszor előfordult a történelem során ezzel a nemzettel, de most minden olyan hirtelen történt, és olyan váratlanul. A jövőkutatók előrejelzései közül voltak, amelyek beváltak, és voltak dolgok, amik még őket is meglepték.

Az ősz végre megérkezett az amerikai fővárosba, Washingtonba is. A kétezzer-húszas évek eddig nem kecsegtettek sok jóval a szuperhatalomnak. A nyár elhúzódott és minden eddiginél forróbb volt, a globális felmelegedés pusztítása soha nem látott méreteket kezdett ölteni.

Az energia- és ivóvízellátásban akadozások keletkeztek, a megannyi világválság pedig mélyen megrázta az USA-t több szempontból is.

Növekvő szegénység és munkanélküliség, felboruló ökoszisztéma, vallási csoportok véres merényletei...

Ha 2001. szeptember 11-e után sokminden megváltozott, akkor ezt most is el lehetett mondani. A világ vezető hatalma már nem volt az első helyen. Kína megelőzte őt, és nemcsak gazdasági szempontból.

Arthur Conrad Sigmund ekkor még nem volt sem idős, sem tábornok. Habár a hadseregnél szolgált, és fiatal kora ellenére számos kitüntetéssel büszkélkedhetett, most olyannak tűnt a National Mall parkban, mint bármely más amerikai polgár.

Nem viselt sem fegyvert, sem pedig katonai egyenruhát. Rövidujjú, kék ingben és sötétzöld nadrágban nézte a tájat. Tavak, fák, madarak és hatalmas emlékművek, melyeket azért építettek, hogy emlékeztessék az Egyesült Államok polgárait arra, hogy valaha valakik mennyi mindent feláldoztak csak azért, hogy a nép, a nemzet felemelkedhessen.

Szabadságharcot vívtak, polgárháborúban harcoltak, törvényeket és alkotmányt írtak.

Olyan dolgokat tettek és hoztak létre, melyektől egy nemzet valóban nemzet lehet hosszú hosszú éveken át, amire az amerikaiak büszkéek lehetnek, és erőt, bátorságot sugároznak.

De az idők...

Az idők, főleg a huszonegyedik századra megváltoztak.

Arthur C. Sigmund barna szemei szinte csillogtak, ahogy végigtekintett ezeken a mesteri alkotásokon. Barna haja fiatalította egy kicsit, de arcvonása már ekkor is katonás volt és kimért.

A táj fürkészéséből azonban kizökkentette a mobiltelefonja.

A készülék a zsebéből nyomban közvetítette a jelet, hogy hívás van a fülbe tett kis készüléknek. Arthur a nagy ujjaival elővette a telefont.

A szerkezet alig volt nagyobb pár centinél. Arthur jól értett hozzá, beállította, és a mobil kivetítte a régen kijelzőnek nevezett képet a fiatal férfi kezére. Ahogy Arthur a kezét behajlította, a kép nyomban illeszkedett a kéz új állásához.

A nagy, zöld gomb végre lenyomódott, és meglett a kapcsolat Arthur és a telefonáló között.

– Hello, mindjárt ott vagyok – szólalt meg egy mély, férfihang a telefonban.

– Rendben, itt várlak a megbeszélt helyen.

Ezzel Arthur letette a telefont.

Ő maga 1991. november 17-én született egy Detroit közeli kisvárosban. Édesapja ezredes volt a hadseregnél, anyja közvélemény-kutatóként dolgozott a nagyvárosban.

Az életük alapjából véve a megszokott amerikai családok mindennapjaihoz hasonlított, de ez hamar megváltozott. Arthur apjának részt kellett vennie az első, majd a második Öböl-háborúban, ami nagyon megviselte a feleségét.

Mindössze négy éves volt Arthur C. Sigmund, amikor kiderült róla, hogy asztmás. Az apja nem örült a hírnék, mert fiából mindenáron katonát akart faragni. Egy beteg, gyengécske fiú pedig nem való a hadseregbe, ezt jól tudta. Ennek ellenére az anya unszolására végül Arthur mégsem került még kamaszkora kezdetén közel a katonasághoz.

Apja katonai középiskolába akarta iratni, de végül Arthur egy helyi állami gimnáziumban folytatta tanulmányait. A fiatal fiú számára fontos volt, hogy mindkét szülője büszke legyen rá, ezért nem éppen kedvező egészségi állapota ellenére a lehető legjobbat akarta

produkálni. Nem stréberkedett, de mindent megtanult, amiről úgy gondolta, szüksége lehet. Főleg a testnevelésórákon próbált bizonyítani.

Édesapja a lelke mélyén büszke volt Conradra - ő a második keresztnévén hívta a fiát -, de sohasem fejezte ki ezt, mert attól tartott, hogy ezzel csak meglágyítja a gyermekét, és már nem fog akarni bizonyítani.

2005-ben Arthur édesapja életét vesztette egy iraki merényletben, és már sohasem mondhatta el fiának, mennyire büszke is volt rá. Hogy sohasem tartotta gyengének, és azzal, hogy erős asztmával mégis ő nyerte meg az iskola futóbajnokságát, kimondhatatlan örömet szerzett az apjának.

Az anyja természetesen mindezt elmagyarázta Arthurnak, de a fiú nem hitt neki. Ő csak akkor hitte volna el mindezt, ha az apja mondja el neki, személyesen.

Erre azonban már nem kerülhetett sor. Ettől kezdve minden megváltozott.

Katonai főiskolába jelentkezett, ahová fel is vették, habár nem tulajdonítottak számára nagyobb figyelmet. Arthur asztmája viszont szinte teljes mértékben megszűnt. Hogy a szervezete győzte le, vagy az akarata, nehéz eldönteni. Mindenesetre már sokkal jobban tudott boldogulni, és ez a katonai előremenetelésben is segített.

Ennek ellenére Arthur elfordult a világ nyújtotta örömeitől, az apja halála bizonyításra készítette, és mindig csak azon volt, hogy a lehető legjobb katona lehessen. Nem akart sem feleséget, sem pedig családot. A haditechnika, a hadtörténelem és a stratégia megszállotta lett, de ezen felül még a politika is érdekelt.

Röviddel azután, hogy letette a telefont, nekidőlt egy korlátnak, és így figyelte a környezetet. Kellemesen hűvös volt az eddigi forrósághoz képest, a legtöbb ember már pulóvert viselt, ahogy egy kövér, kopaszodó fehér férfi is, aki egyenesen Arthur felé igyekezett.

A fiatal tiszt a közeledőben hamar észrevette régi jó barátját, Frank-et.

Frank mosolygott, és túlsúlya ellenére gyorsan Arthur közelébe ért.

– Helló, haver! – köszöntötte ismerősét.

– Szervusz, Frank. Tényleg hamar ideértél.

Arthur az órájára tekintett. Fél tíz volt, pontban ekkora beszéltek meg a találkozót Frankkel, akinek fontora tartotta a pontosságot, bár ez talán mindkettejükéről elmondható volt.

– Várj egy pillanatot, mutatok neked valamit! – mondta Frank a szokásos kézrázás után.

Óvatosan a jobb szeméhez nyúlt, és kivett belőle egy kontaktlencsét. Aztán ugyanezt megtette a másik szemével is. A lencsét a tenyerében tartva Arthur felé nyújtotta azokat.

– Nem is tudtam, hogy rossz a szemed – lepődött meg Arthur.

– Nem is rossz. Ezek nem olyan kontaktlencsék. Ezek a technika új vívmányai! Helyezd fel őket!

Franken a büszkeség és az izgatottság jelei mutatkoztak, és mivel Arthur nem akarta megbántani egyik legjobb cimboráját, behelyezte a két kontaktlencsét a szemeihez.

– Várj, bekapcsolom – mondta Frank, és megnyomott egy gombot az óráján. – Így ni, most már működik.

Arthur nem tudta, mire vélje azt, ami a szeme elé tárul.

A kontaktlencse valóban a technika csúcsa volt. Már látni lehetett ilyet a reklámokban, de valószínűleg csak most dobták piacra.

A lencsék, miután bekapcsolták őket, a mobilok kijelzőit és a valóság képét vegyítették a használója elé. Habár Arthur tisztán látott mindent, mintha csak elé vetődött volna, a lencsék úgy sugározták ki az információs buborékokat és paneleket. Ahogy Arthur felnézett

az égboltra, a lencsék kiírták az aktuális hőmérsékletet, a páratartalmat, sőt még azt is, hogy milyen idő várható. Amikor Frank volt a két szem előtt, a lencsék kiírták, hogy „User”, de emelett a személy telefonszáma, lakcíme és más adatai is megjelentek a divatos buborékokban.

– Na, milyen? – kérdezte Frank. – Ugye hogy hihetetlen?

Arthur elmosolyodott. Teljesen lenyűgözték a lencsék.

– Hihetetlen. Viszont igaz.

Ezután kivette a lencséket, és visszaadta azokat Franknek, aki valamiféle különleges tárolódobozkába rakta, és kikapcsolta őket.

– Most vettem ezeket a szerkentyűket. A mobiltelefonok ideje lejárt. Ezek a lencsék, ezek a jövő mobiljai.

– Szerintem az emeberek egy ideig viszolyogni fognak tőlük – vitatkozott Arthur. – A mobilok sokkal megszokottabbak. Egyébként is, nem károsak ezek a szemre?

– Nem hinném – válaszolta Frank. – Akkor nem bocsátanák őket forgalomba. Gyere, ülünk le – ajánlotta.

Ezzel elindultak a pár méterre lévő padhoz, ami mellett egy szemetes is volt.

Mindketten helyet foglaltak, és a távolban lévő fákra és épületekre tévedt a tekintetük.

– Sok minden van, ami káros, és mégis forgalomba bocsátják őket – magyarázta Arthur.

– Ez igaz, de talán most beszéljünk másról.

Frank elmosolyodott, ezzel is enyhítve a társalgás nehézségein. Rég volt, hónapokkal ezelőtt, hogy személyesen találkozott Arthur C. Sigmunddal, a hadsereg egyik tehetséges tisztjével, és azóta a találkozás óta több fontos esemény is történt.

– Nézd, Arthur... valamiről beszélnünk kell. Nem is tudom, hol kezdjem – mondta komolyan Frank.

– Már elkezdted a lencsékkel – válaszolta Arthur, és mosolyogva barátja felé fordult egy másodperc erejéig.

– Tudod, nemcsak ez az ország, de te is megváltoztál.

Arthur meglepődött.

– Igazán? – kérdezte egy újabb apró mosoly közepette.

Frank viszont komolyan, combjaira könyökölve, egyenesen barátja szemébe nézve folytatta.

– Igen. Nézd, tudom, hogy az édesanyád súlyos egészségügyi problémákkal küzd...

– Másszóval rákos, igen – szakította félbe a monológot Arthur.

A fiatal katonatiszt édesanyja valóban súlyos beteg volt. Habár járt kezelésre, ő és fia egyaránt tudták, nem sok van hátra.

Arthur felkészült a legrosszabra, de ennek ellenére legbelül tudta, apja halála után képtelen lenne elengedni a másik szülőjét is. Számára kell valaki, akira támaszkodhat, akinek elmondhatja, mi nyomja a szívét, és akivel megoszthajta örömét és bánatát egyaránt. Tudta, hogy a legtöbb vele egykorú férfinak már van neje vagy legalább barátnője. Valaha ő is sok szép lány után koslatott, de ez megváltozott.

Édesapja korai halála, a katonai missziók során megtapasztalt gyötrelem, a szenvedés látványa, és most anyja betegsége mind-mind arra késztették, hogy önként lemondjon a világ által nyújtott örömeiről. Nem kellett neki semmi, mert tudta, az érzelmi kötődések ellágyítanak, ő viszont sokkal többre hivatott, mint egy katonatiszt.

Frank kissé megremezt azután, hogy Arthur kimondta a „rákos” szót.

– Nem kellene feladnod a reményt. Ma már az orvosok csodákra képesek.

Arthur viszont menthetlenül pesszimista volt ezügyben. Tudta, hogy mire számíthat, és azt is, hogy a barátja csak segíteni akar rajta. De neki nem kell segítség.

– Az orvosok ostobák – válaszolta gúnyosan.

Rövid szünet következett a beszélgetésben. Mindketten azon tűnődtek, hogyan tereljék el a témát.

– Éhes vagyok – szólalt meg végül Frank. – Nem kísérsz el? Van a parkban egy büfé, asszem árulnak hotdogot is. Ne tagadd, hogy szereted!

Erre végre mindketten őszintén derűsebb képet vágtak, és elindultak a büfé felé.

Néhány méter megtétele után azonban Arthur nem hagyta annyiba a dolgot. Kíváncsi volt, hogy Frank valójában hová akart kilyukadni az előző beszélgetéssel.

– Valamiről beszélni szeretnél volna velem, és tudom, hogy nem édasanyám állapotáról.

A két férfi körül sok nő és gyermek járt-kelt a parkban. Egyesek turisták voltak, mások a kellemes őszi időjárás miatt döntöttek úgy, ellátogatnak az USA egyik leghíresebb helyére.

Arthur és barátja pont szemben haladt egy nagyobb iskoláscsoporttal, ami miatt Frank nem válaszolt rögtön. Miután a kisiskolások elhaladtak, folytatódott a társalgás.

– Aggódok miattad, Arthur.

Frank még az előbbieknél is komolyabb volt, ám most már Arthur szintűgy. Nem próbált erőltetett, ironikus mosollyal enyhíteni a beszélgetésen.

– Nem kell miattam aggódni – válaszolta egykedvűen.

– Megváltoztál. Elfordulsz azoktól a dolgoktól, amelyek az ember életében természetesek.

Ekkor mindketten megálltak, majd Frank folytatta.

– Nem érdekelnek a nők, nem akarsz családot, nem mész el nyaralni, sőt tévét sem nézel. Közömbös lettél.

Ismét elindultak a büfé felé, amit egy kanyar után már látni is lehetett.

– Tévedsz, Frank. Épp ellenkezőleg. Nagyon is érdekelt vagyok sok dologban. Igen, abban igazad van, hogy nincs barátnőm, nem járok nyaralni. Talán azt gondolod, a csatatéri emlékek kínoznak. A szenvedők, az éhezők látványa. Részben igazad is van.

Arthur egészen belelendült a beszédbe, így Frank hagyta, hadd mondja el magától a barátja, mi nyomja a szívét.

Frank már sokat tett Arthurért, és ez fordítva is igaz volt. Ez pedig elválaszthatatlan köteléket képezett kettejük között. Mindketten kisegítették a másikat nehéz időkben, és egyikük sem volt irigy, ha a barátja sikert ért el. Frank tudta, hogy Arthurnak segítségre van szüksége, de most, hogy a fiatal tiszt így belelendült a beszédbe, úgy gondolta, a dolog könnyebb lesz, mint azt eleinte hitte.

– Elegen van a nyomorúságból. Az a sok ember Afrikában, a Közel-Keleten és bárhol máshol a világon... A sok nyomorgó képtelen változtatni a helyzetén, mert nincs meg a hatalma hozzá!

Arthuron egyre inkább látszott, hogy elragadják az indulatok. Erei kissé kidülledtek, ahogy egyre inkább belemélyedt a monológba, kezeivel pedig próbálta segíteni önmaga kifejezését.

Frank nyugodt maradt, és továbbra is hallgatta a barátját, miközben lassan elérték a büféskocsit.

– A kormányok korruptak – folytatta Arthur. – Még az amerikai is.

Ez a beszéd váratlanul érte Franket, akin ez meg is látszott. Nem hiába, hiszen ő is köztisztviselőként dolgozott a fővárosban.

– Tudom, hogy ezek a szavak nem esnek jól neked, Frank, de ez az igazság. Tehetetlen csőcselég vezeti az államot, ha egyáltalán a kormány kormányoz. Tudod, van egy sejtésem, miszerint sokkal nagyobb hatalom van a háttérben. A lényeg viszont az, hogy a demokrácia csődöt mondott, az emberek elpuhányodtak, meggyengültek, és könnyen manipulálhatóak. Ostobák, és ezellen tenni kell valamit!

Miután e szavakat Arthur kimondta, végre megérkeztek a büféshez.

Frank kért egy ketchupos és egy mustáros hotdogot. Előbbit Arthurnak, utóbbit magának. Miután fizetett, folytatták a sétát a parkban.

– Úgy beszélsz, mint aki elégedetlen a demokratikus rendszerrel.

– Ez a rendszer már rég nem demokratikus – ellenkezett Frankkel Arthur. – Demokrácia akkor van, ha a nép kormányoz. Ám itt Amerikában a korrupció és egy szűk gazdasági csoport irányít mindent. Te köztisztviselő vagy. Sohasem tapasztaltál még korrupciót?

Frank újra meglepettnnek tűnt. A beszélgetés váratlanul terelődött rá, ahelyett, hogy reményei szerint Arthur végre kibökte volna, mi bántja. Mindenesetre kénytelen volt válaszolni.

– De, igen.

E két szó olyan könnyen jött, hogy Frank nyomban meg is bánta túlon túl őszinte mondatát.

– Na ugye! És most még itt van ez a milliányi kis világválság. A gazdaság romokban, a társadalom romokban, emberek milliói éheznek világszerte. Mintha minden megőrült volna. Mocskos világot élünk, Frank.

Mindketten hotdogjuk felénél tartottak. Franknek már kevés ieje maradt, hogy rájöjjön, hogyan tudna segíteni barátján.

– Szóval ez bánt téged? – kérdezte. – Elégedetlen vagy a világ nehéz helyzetével?
Arthur nagyot sóhajtott.

– Részben ez is bánt – hangja sokkal nyugodtabb és természetesebb lett hirtelen. – Bárcsak ismét a hadsereg uralkodna. A fegyelem hiányzik a világból. Régen mindenkinek kötelező volt katonai szolgálatot teljesíteni. Akkor mindenki megtapasztalta, mi a fegyelem. Most már elpuhult csőcselékké vált a felnöví fiatalság. Új, határozott és erőskezü vezetésre van szükség. Én ezen fogok dolgozni, Frank. Azon, hogy egy stabil, kiegyensúlyozott és biztonságos jövője legyen az emberiségnek.

– És mindezt képes lenni feladni a szabadságot, a demokráciát? Mindazt, amit annyi verejtékkel évszázadokon keresztül háborúk fergetegében vívott ki a világ?

Arthur rezzenéstelen arccal hallgatta a kérdéseket. Azon tűnődött, hogyan válaszolhatna legjobban és legőszintébben a kérdésekre, de végül csak egy szó jutott eszébe.

– Igen.

Ezzel Frank már tudta, hogy kivel társalog.

Rájött, hogy Arthur Conrad Sigmund, az ő régi jó barátja már nem az, aki volt. Apja halála, anyja kilátástalan helyezete, a világ válságai, a szenvedés és a katonai megpróbáltatások teljesen eltorzították az egykoron oly nyugodt, visszafogott és kedves Arthurt.

„Megedződött, igaz – gondolta Frank. – Bátor, az is igaz. Már nem gyengécske kisfiúcska, mint ahogy az régen volt. Egy erős férfi, de csak fizikailag. Szellemileg elvesztette a háborút. Legyőzte őt a harag és a düh.”

És ezután Frank fölöttette magának a legfontosabb kérdést:

„Vajon még barátomnak nevezhetem?”

XXXV.

(2050. április 25. – Észak-Kanada, GVH)

Emilia Wirdengren nem a megszokott stílusában jelent meg a Globális Védelmi Hivatal beléptetőszintjén. Most nem volt rajta sem elegáns ruha, sem ékszerek.

Mindennapi, egyszerű meleg kabátban és hosszú szoknyában gyorsan lépkedve közeledett a fehér terem végén lévő, falba épített ellenőrzőrendszerhez. Nem volt ideje arra, hogy megváljon meleg felsőjétől, és gyorsan rendbeszedje magát. A GVH-ban a dolgok felpörögtek. Mindenki éjjel-nappal azon volt, hogy az utolsó, de első nyilvános geroldiumot szállító űrrakéta is sikeresen elinduljon, az úton levők pedig megfelelően dokkoljanak a Védőpajzs-állomáson, több ezer kilométerre a Földtől.

– Ujjlenyomat ellenőrzés – szólalt meg az ellenőrzést végző gép.

Emilia elvégezte a szükséges teendőket, mire a retinaszkennerés következett.

Miután ezzel is végzet, végre sietve beléphetett a kényelmes, ámbár számára most túlzottan meleg hőmérsékletű liftbe. Az ajtó bezáródott mögötte, ő pedig lenyomta a huszonnégyes számú gombot.

Ezen a szinten volt ugyanis a „Védőpajzs-project szint”. Minden, ami a GVH legfontosabb beruházását és feladatát érintette, az ezen a szinten történt, vagy legalább is áthaladt rajta. Emilia Wirdengren büszke lehetett magára. Egyedül, egyes egyedül olyan dolgokat vitt véghez az elmúlt hetekben, amire még ő sem számított. Ennek ellenére mégsem volt boldog.

„Hol lehetsz, Andrew?” – kérdezte magában.

Aggodalma jogos volt.

Habár pár napja elküldte a GVH katonai különítményeinek felét, mintegy két-háromszáz főt, semmit sem tudott róluk.

A műholdak, amiket a hivatal használt, mind a Védőpajzzsal voltak elfoglalva. A kapcsolat Emilia és a különítmény között megszakadt, amikor az elérte Ausztriát. Feladata egy volt: megtudni, hol van Andrew Dawson, és mindenáron elhozni őt a hivatalba.

Emilia viszont műholdak nélkül is tudta, mi folyik Ausztriában. Tudta, hogy Andrewot csakis az APF emberei tarthatják fogva – mégha erre bizonyítéka nem is volt –, mert a szélsőségesek mondhatni beleolvadtak a rendfenntartó erőkkbe. Ők pedig nem igazán kedvelik Mr. Dawson.

A GVH próbálkozása e téren kudarcot vallott, és most Emilián múlt az, hogy a hivatal végre bizonyíthassa, képes fontos feladatainak ellátására, és a globális válságok kezelésére.

Ahogy Emilia ránézett a lift oldalán lévő mozaikszóra, rögtön eszébe is jutottak ezek a gondolatok.

– G.D.O. – mondta magának.

Ez a három betű volt ugyanis a lift oldalába írva. Global Defense Office, a hivatal angol nevének rövidítése.

– Eleget kell tennünk a nevünknek – folytatta ironikusan.

Mindenki körülötte kudarcot vallott. Az ENSZ csak a GVH-ban bízott, mert ő maga nem tudta kicsikarni az országokból az igazi szövetséget. A világ ahelyett, hogy összetartott volna, széthúzott. A nagyhatalmak nem tudtak segíteni, mert nekik is számos belső problémájuk akadt. Az egyetlen lehetséges remény arra, hogy a világ megmeneküljön a biztos pusztulástól, melyet a globális felmelegedés okoz, a geroldium anyaga.

És most, amikor olyan közel van a GVH, Emilia, a *világ* ahhoz, hogy egyszer és mindenkorra legyőzze ezt a fenyegetést, előbukkan egy másik fenevad, amelyet szintén az emberiség szabadított saját magára.

„De vajon fajunk képes lesz legyőzni önmagát?” – tette fel gondolataiban a kérdést Emilia. – „Képes lesz megbírkózni a katasztrófákkal aközben, hogy nem nyom le egy gombot sem, nem ad ki egy parancsot sem arra, hogy kilőjenek egy antianyag-rakétát?”

Habár még sosem robbant fel antianyag-rakéta a Földön, mivel túl kockázatosnak minősítették – pusztán Svájcban a CERN kísérletezett kisebb robbantással –, ez nem zárta ki azt, hogy nem is fog megtörténni.

Andrew titkárnője már csak a reményben bízott. Már nem is számított arra, hogy a dolgok majd úgy maguktól megoldódnak. A tapasztalata is azt bizonyította, hogy nem is szabad erre számítania.

A régi életében is Emilia volt, aki felülkerekedett lelki válságán, ami válása után volt, majd mikor az élelmezési világválság miatt meghalt az újszülött gyermeke.

Ő volt az, aki legyőzte a gonosz oldalát, mely arra sarkallta, hogy vesse meg a világot.

Ő, Emilia Wirdengren elég erős volt, és most is elég erős ahhoz, hogy vitézül harcoljon a jóért. Embertársaiért.

De vajon tényleg elég erős, vagy csak ő gondolja így?

A választ csakis a jövőben tudhatja meg, tettei által. Emilia felkészült, hogy ismét kezébe vegye a GVH irányítását, ahogy azt régebben tette az életével.

A lift kinyílt. Egy folyosó tárult Emilia elé, mely nappalinak tűnő fényben úszott. Több fémajtó nyílt a folyosóra, balról és jobbról egyaránt. A folyosó végén viszont egy nagy, fotocellás ajtó volt, melyen Emilia könnyedén átjutott.

Ahova belépett, egy másik, nagy szoba volt, amely egy irodaházra emlékeztetett. Mindenfelé íróasztalok, rajta számítógépek, és fel-alá járkáló dolgozók. Az asztalokon tollak, szövegkiemelők hevertek. A távolban, a terem másik végében egy átlátszó üvegkorlattal elkerített rész volt, melyben több nagyfelbontású televízió mutatta, hogy a kilőtt űrhajók hol tartanak, és élőképet közvetített a rájuk szerelt kamerákról.

Emilia tudta, hogy miért van itt.

Azért, ami miatt Mr. Dawsonnak kellene itt lennie. Figyelni, miként éri el csúcspontját a Védőpajzs-project.

„Csak remélni tudom, hogy látod ezt, Andrew” – gondolta Emilia. – „Életed egyik legnagyobb eredménye, és most nem vagy itt, ahol lenned kéne. Szükség van rád.”

Habár sohasem tegezte a titkárnője Andrewot, most a gondolataiban mégis barátként tekintett a feletessére, és ily módon is féltette.

Emilia levette kellemetlen ruháit, áthaladt a termen, melyben kissé hangzavar volt a nagy sürgés-forgás miatt. Mikor végre elérte a tévéket, vagyis az információs központot, ott találta maga mellett Brian Wolfot, a biztonsági parancsnokot, és egy vietnami származású, középkorú nőt, aki a központot felügyelte.

– Asszonyom – köszöntötte a megérkezett felettesét Brian Wolf, aki mindeddig elszánt tekintettel figyelte a készülékeket.

– Mr. Wolf? Üdvözlöm – fogadta az üdvözlöt Emilia. – Kissé siettem, hogy minél előbb túl legyünk a dolgon. Az idő sürget minket.

Ekkor nyomatékosan körütekintett, hogy mindenkit egy pillanat erejéig szemügyre vegyen.

– Kezdhetjük? – kérdezte a vietnami nőtől.

A hölgy hirtelen félbeszakította a beszélgetést az egyik ott ülővel, és tiszteletteljesen válaszolt.

– Igen, Mrs. Wirdengren. A kapcsolatot megnyílt.

A vietnami nő megfordult, jelzett valamit, mire hirtelen a tévék egy része képet váltott.

Az egyik az ENSZ főtitkár idős arcát mutatta, aki épp egy luxusrepülőn tartott hazafelé, egy másik a CNN csatorna képét, amelyen egy rakétasiló látszott. Ezt több tévékészülék is mutatta, csak más-más látószögből. Néhány más személy élőképe is megjelent a tévékben, de ők „mindössze” ENSZ képviselők voltak, meg néhány titkár.

Emilia és Brian Wolf kihúzta magát.

– ENSZ főtitkár úr, képviselők, titkárok. Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. A nevem Emilia Wirdengren. Andrew Dawson, a Védőpajzs-project vezetőjének titkárnője vagyok.

Emilia hangja természetességet sugallt, és ő maga is arra próbált törekedni. Csak azért tette, hogy előre meggyőzze a jelenlévőket, ura a helyzetnek.

– Ő itt mellettem Brian Wolf – folytatta –, a Védőpajzs-project irányítóközpontjának biztonságáért felel.

Ekkor a képernyőkön mindenki egy-egy fejbőlintással üdvözölte a GVH két dolgozóját. Magáról a hivatal hollétéről a legtöbben közülük semmit nem tudtak, de valójában erről ők maguk döntöttek így. Jobbnak látták, ha nem egy köztudott helyen folynak a project munkálatai.

– A legtöbben önök közül ismernek engem, ismerik a munkámat – folytatta Emilia. – Éppen ezért tudják, milyen fontos ez a mai nap számomra, önök számára, és a világnak. A Védőpajzs-project a legfontosabb stádiumában van. Pillanatokon belül az utolsó űrhajó is elhagyja a Földet, negyvennyolc órán belül pedig a Védőpajzs 100%-osan fog üzemelni. Mindez azt eredményezi majd, hogy a globális felmelegedés negatív hatásai jelentősen csökkenni fognak, világunk pedig időt nyer arra, hogy a problémát végleg megoldja.

Emilia szavaival mindössze azt mondta el, amit a 3D-s képernyők mögött ülők már eleve tudtak, de mégis, ezen órákban is fontos volt a protokoll. Brian Wolf szelíden figyelte a képviselőket, és az ENSZ főtitkár arcát.

– Azt hiszem mindnyájunk nevében elmondhatom, nagyon boldogok vagyunk, hogy a project megvalósulni látszik, Mrs. Wirdengren – válaszolta a főtitkár. – Nemrég még nem hittem volna, hogy ma mindannyian, együtt fogjuk megnézni, ahogy az űrhajót kilövik. A hivataljuk a továbbiakban is számíthat a világszövetség támogatására.

Emiliának pont kapóra jöttek ezek a szavak.

– Tisztelt főtitkár úr! Nagyon örülök, hogy ezt mondja, és sajnós most azonnal szaván is kell, hogy fogjam önt. A GVH-nak nagy szüksége van a világszövetség segítségére.

Brian Wolf meglepődött, ahogy a főtitkár és a képviselők is.

A biztonsági parancsnok tudta, hogy Emilia minden bizonnyal Andrew-val kapcsolatban kér majd segítséget, de ez a képernyők másik oldalán egyáltalán nem volt ilyen egyértelmű.

A vietnami nő, aki távolabb állt, mert nem akart a képben lenni, szintén felkapta a fejét Emilia szavaira. Megijedt, hogy talán valami probléma merült fel a projecttel vagy a kilövésével kapcsolatban.

A főtitkár hamar reagált a kijelentésre, nehogy pánikszerű hangulat törjön ki a megbeszélésen.

– Nálán valami gond adódott a projecttel kapcsolatban? – kérdezte félve a választól.

– Nem, uram – nyugtatta meg Emilia, de csak rövid időre.

– Akkor a kilövésével van baj?

– Nem. Nagyobb a probléma.

Emilia ezzel olajat öntött a tűzre. A néhány képviselő és titkár mind felhőrdült ijedtében. Hirtelen végigfutott a gondolat az agyukban, hogy a project teljes kudarcot vall valamiért, és az egész nagy terv semmibe vész. A kockázat nagy, ezt ők is jól tudják, és a Védőpajzs az utolsó reménységük.

Emilia látta, milyen vészes hangulatott gerjesztett mind a kommunikációs teremben, mind pedig a tanácskozáók között. Kénytelen volt hát folytatni a mondandóját, hogy minél előbb túl legyen a dolgon.

– Andrew Dawson eltűnt.

Emilia ismét úgy érezte, a nehéz szavak, miután elkezdte kiejteni őket, könnyedén jöttek. Már nem volt visszaút. A főtitkár is tud a hivatal legnagyobb problémájáról.

Mindannyian megrökönyödve fogadták a bejelentést.

– Eltűnt? Pont a kilövés előtt? Meg is halhatott! – mondogatták a képviselők.

A főtitkár viszont láthatóan szólni akart, így a suttogások abbamaradtak.

– Hogy érti azt, hogy Andrew Dawson eltűnt? Ki irányítja a Globális Védelmi Hivatalt?

Emilia felkészült az ilyen és ehhez hasonló kérdésekre. Bátran és határozottan folytatta a kínos beszámolóját.

– Mr. Dawson, miután látogatást tett a pápánál, és kiharcolta az anyagi támogatást, elutazott Ausztriába. A...

A főtitkár újabb kérdésekkel bombázta Emiliát.

– Szóval maga irányítja a hivatalt az eltűnése óta? – arca kissé elvörösödött. – Mikor volt ez? Miért csak most szól nekem? Itt, most, mindenki előtt!

Immár kissé kiabált a főtitkár. Nem tudta elhinni, hogy ahelyett, hogy a hivatal azt jelenti neki, hogy minden rendben van, az a hír fogadja, hogy a pénzügyi világ egyik legtekintélyesebb személye eltűnt. Habár ő maga nem rendelkezik akkora hatalommal, mint egyes elnökök, főtitkárként úgy vélte, megilletné az, hogy nem utolsóként értesítik a történésekről.

Emilia megrendült az ENSZ vezetőjének hevesessége láttán. Mire összeszedte magát, hogy nyugodt hangvétellel válaszoljon, Brian Wolf már átvette a szót.

– Tisztelt főtitkár úr, valóban Mrs. Wirdengren irányítja a hivatalt, de biztosíthatom, legalább olyan jól csinálja, mint Mr. Andrew Dawson.

A főtitkár viszont a választól még feszültebb lett.

– Köszönöm a közbeszólását, Fox vagy hogy is hívják...

– Wolf – javította ki az ENSZ vezetőjét a biztonsági parancsnok.

– Igen, igen.

A főtitkár mélyet lélegzett, és miközben folytatta, megtörölte idős, dél-amerikai arcát.

– Szóval egy titkárnő irányítja a GVH-t. Mióta is van ez így?

Habár Brian Wolf szívesen segítette volna továbbra is válaszadással Emiliát, ő inkább visszavette a szót a parancsnoktól.

– Tíz napja, Április 15-én veszett nyoma Mr. Dawsonnak.

A képviselők ismét meglepődtek, de főtitkár nyugodt maradt.

– Azóta már beszéltem önnel. Miért nem jelentette akkor az eltűnését?

Miközben a magyarázkodás javában tartott, a kommunikációs teremben mindenki készen állt, hogy az utolsó rakéta két percen belül elinduljon a Védőpajzs-állomás felé. Ezt a vietnami nő Brian Wolf fülébe súgta.

– Tudom, hogy hibáztam – válaszolt a főtitkárnak Emilia. – Azonban azt hittem, Andrew Dawson csak nem elérhető. Volt már ilyen, nem is egyszer. De máskor egy-két napon belül jelentkezik. Most már bizonyos, hogy semmi sincs rendben körülötte.

Brian ekkor szólt ismét közbe.

– Ne haragudjanak a tisztelt hölgyek és urak, de szeretném önöket figyelmeztetni, hogy a kilövés egy perc negyvennégy másodperc múlva megkezdődik.

Hangja viszonylag nyugodt volt, arcáról ugyanakkor látható volt az aggodás. Egyrészt a felől, hogyan végződik ez a társalgás, másrészt a kilövés miatt, harmadrészt pedig Andrew eltűnése okán.

– Az még sok idő – mondta az egyik képviselő, ausztrál akcentussal.

– Igen – folytatta a főtitkár –, és még volna néhány dolog, amit meg kellene beszélnünk.

Emilia tudta, nem várhat tovább. Most kell elmondania, mi az oka a hirtelen jött nagy beszámolójának.

– Ez pontosan így van, főtitkár úr. Andrew Dawson Ausztria területén tűnt el, ez biztos. Kiküldtünk egy különítményt a felkutatására, de nincs kapcsolatunk az embereinkkel. Jelenleg a GVH vak, mivel minden műholdat a projectnek szenteltünk alá, de ettől függetlenül tisztán látjuk, mi az igazság.

A főtitkáron és több képviselőn is jól látszódott, hogy Emilia felkeltette az érdeklődésüket.

– Mi lenne az igazság? – kérdezte az egyik képviselő.

Emilia viszont a választ a főtitkár felé intézte, tudván, hogy ő az az ember, aki segíthet a hivatalnak.

– Andrew Dawson a békefenntartó erők fogságában van.

Emiliának sikerült másodszor is felhördülést kiváltani a tárgyalásban részt vevők közt. A kommunikációs teremben is mindenki lefagyott a mondat hallatán, még Brian Wolfot is kirázta a hideg.

Miután elszállt a mondat okozta köd, nyomban mindenki ismét munkához látott a teremben, a főtitkár ugyanakkor kérdően meredt Emiliára.

– Tudom, hogy hihetetlenül hangzik – mondta a titkárnő. – Azért sem szóltam,... - itt egy rövid szünetet tartott – szóltunk, pontosabban. Szóval azért nem, mert csak mostanra lettünk bizonyosak ebben.

A főtitkár tágra nyílt szemekkel nézett a képernyőbe, és azon keresztül a két GVH-s személyre.

– Akkor van bizonyítékuk, igaz?

Emilia tudta, hogy ezzel a mondattal komolyan megnehezítették a dolgát, de ő így vagy úgy ki fogja harcolni a főtitkártól, amit akar.

– Nincs, uram – válaszolta bátran a főtitkár szemébe nézve.

A képviselők ugyanakkor ettől a felelettől csak még inkább nevetségesnek nézték Emiliát és Briant. Sokaknak az jutott az eszébe, hogy volt képes a GVH vezetőjének titkárnője átvenni a hivatal irányítását, és bizonyítékok nélkül megvádolni egy békefenntartó szervezetet.

– Röhögnöm kéne magukon – mondta főtitkár, akinek szemeiből sugárzott a dühödség –, de leginkább a sírás az, ami környékez. Mégis hogy képzelik azt, hogy alaptalan vádaskodással illetik az egyébként maguk által felállított békefenntartó szervezetet?

A főtitkár vádlóan bal mutatóujjával Emiliát vette célba, aki szinte már a föld alá süllyedt, annyira nagy hatással volt rá az ENSZ vezetőjével való vitatkozás.

– Hozzáteszem – folytatta a brazil főtitkár –, az Allied Peacekeeping Forces csapataiban a humanitárius segítséget és a lakosság biztonságát az ENSZ csapatai látják el. Igaz, hogy nem harcolnak, de alapvetőek a szövetségben.

A képviselők és a titkárok helyeslően bólogattak.

A vietnami nő ismét halkán megjegyezte a hátralevő időt a kilövésig.

– Még fél perc, asszonyom.

Emilia azonban ügyet sem vetett rá. Tudta, hogy mennyi ideje van meggyőzni a világ egyik legfontosabb szervezetét a segítségnyújtásra.

– Ha ön az ENSZ egyik szervezetét vádolja, magát az ENSZ-t vádolja! – folytatta a főtitkár, szinte már hisztérikusan. – Ha ön az APF ENSZ katonáival akar küzdeni, akkor magával az ENSZ-szel is meg kell küzdenie! Mi kiállunk az elveink és az embereink mellett!

A főtitkár heves szónoklatát taps fogadta az összes, a világ különböző pontjain lévő képviselőktől, akik részt vettek a megbeszélésen. Emilia tudta, hogy nagyon nehéz lenne neki a világsszövetség nélkül megnyernie az APF és Arthur C. Sigmund tábornok elleni küzdelmet.

– Mi is ezt tesszük főtitkár úr! – Emilia kétségbesetten próbálta jobb belátásra bírni a főtitkárt. – Mi is kiállunk az embereink mellett. Andrew Dawson a felettesem és a barátom is! Kérem, ha kedves önnek a fiatalember élete, rendelje el, hogy az APF-nek semmiféle legitimitása ne legyen! Vonja vissza a NATO és Sigmund tábornok csapatait, a szervezet embereivel pedig csináljon valódi rendet Európában!

A titkárnő ekkor, évek óta először könnyeivel küszködött. Mindig is képes volt elfojtani az indulatait. Ez is közrejátszott abban, hogy kibírta a szenvedést, a nélkülözést, és most itt áll, és a világ legbefolyásosabb embereivel tárgyalhat, vagy jelen pillanatban inkább vitatkozhat. Ugyanakkor, ha nem is mutatta ki, Emilia Wirdengrennek nagyon is voltak érzelmei. Andrew Dawsont valóban barátjának tekinti, és talán a felettese az egyetlen ember a világon, aki iránt még érez valamennyi kötődést, de persze csak mint barátok. A szerelem már rég elhagyta ezt a megtört lelket, az agyonhajszolt titkárnőt, de a szeretet, a legemberibb érzés soha sem képes kiveszni a jó emberekből. Emilia pedig egy jó ember akart lenni.

– Ha kedves önnek Andrew Dawson élete – folytatta Emilia –, ha fontos önnek Európa és a világ, akkor elrendeli, hogy vége legyen a poklok poklának, amit az APF csinál.

Brian Wolf, és a közben erőn felül dolgozó személyek az irányítóközpontban is úgy gondolták, semelyikük sem tudott volna megrendítőbben és elszántabban kiállni a hivatal és Andrew mellett. Emilia megtette, amit tudott. A megbeszélés a végéhez közeledett, ahogy a kilövés egyre inkább itt volt a GVH nyakán. Az első nyilvános kilövés előtt nem erről kellett volna tárgyalniuk, ezt a főtitkár és Emilia is tudta, de a szabályokat felülírják az érzelmek és az indulatok.

Az ENSZ legfőbb vezetője, az idős főtitkáron viszont nem látszottak a meggondolás jelei. Habár megfontoltan nézett maga elé, néhány másodperccel a kilövés előtt egy végső, mindent lezáró mondattal eldöntötte, hogy az ENSZ melyik oldalon áll.

– Nem csinállok hülyét magamból, Mrs. Wirdengren.

A főtitkár keményen és élesen zárta le a megbeszélést. Ahogy az utolsó szót kimondta, már ki is kapcsolta a kameráját, ezzel végleg befejezve a megbeszélést. Emilia Wirdengrennek és Brian Wolfnak pedig esélye sem maradt, hogy megpróbálja kimenteni a hivatal vezetőjét Ausztriából.

„Az APF megnyerte a csatát – gondolta Emila –, de most már legalább tudjuk, kire számíthatunk.”

Brian Wolf tágra nyílt szemekkel nézte, ahogy az utolsó űrrakéta végre elindul, ellenben a mellette lévő fontos titkárnő – aki immár láthatóan sokkal több is volt annál – közönyösen nézte a GVH falait, gondolataiba burkózva. Ezzel is leplezte megrázkódtatását.

A GVH rakétája nagy robaj kíséretében már több ezer méter magasan járt, amikor a kilövőállás jelezte, hogy a kilövés sikeres volt. A felhők gyönyörű szép gombolyagai eltűntek a

rakéta sötét füstoszlopa mögött. A világ reménykedve nézte az egyetlen lehetőségét arra, hogy a globális felmelegedés szörnyű hatásait elkerülhesse.

A hivatalban mindenki állva tapsolt, és a közelében levőknek gratulált. A Védőpajzs-project végre elérte a legfontosabb stádiumát: a működést. Emilia Wirdengren és Brian Wolf is mosolygott és tapsolt, de tudták, hogy a hivatalnak koránt sincs oka az öröme.

– Gratulálok! – szólt a hivatal dolgozói felé Wolf a kilövés után egy perccel, amikor végre csitulni kezdett a tapsvihár. – Megcsináltuk. Önök nélkül nem sikerülhetett volna. A világ büszke magukra, és én is az vagyok.

Szavai buzdítóan hatottak az eufórikus örömben úszó kollégáira.

– Csak így tovább! – zárta le végül a röpké kis beszédét.

Emilia és a többiek megtapsolták, majd a titkárnő elindult a parancsnokkal a lift felé, kezében a nehéz meleg öltözkéjében.

Brian Wolf, miután megfordult, és útnak indult Emilia mellett, komoly, kérdő szemekkel nézett a hölgyre.

Emilia azonban némán előre tekintett. Brian úgy érezte, mintha a mellette lépdelő titkárnő az elmúlt másfél percben éveket öregedett volna.

– Jól van, asszonyom? – érdeklődött, kissé félve.

Emilia vett egy nagy levegőt, majd egy másodpercig lehunyta a szemét, miközben tovább haladt a lift felé.

– Mi lesz most? – szólalt meg néhány méter után ismét a parancsnok.

A titkárnő azonban továbbra sem mondott egy árva szót sem.

Kis idő múlva elérték a liftet, Emilia lenyomta a harmincnyolcas számú gombot, majd Brianre nézett.

– A saját lehetőségeinkkel kell kezünkbe venni a sorsunkat. A főtitkár belátja majd, hogy tévedett, a kérdés csak az, hogy mikor.

– Más nem segíthet? – tette fel újabb kérdését Brian, remélve, hogy Emiliától ismét kicsikarhat némi megnyugtató információt.

– Nem.

A válasz egyértelmű volt. A parancsnok újra meglepettnek tűnt, Emilia viszont folytatta.

– A főtitkár az egyetlen ember, aki idejében közrejárhat elegendő embernél az ügyünkben. Vagy Andrew Dawson.

– Mi lesz vele most?

Emilia ismét belegondolt, hogy vajon mi lehet a főnökével, és megint elérzékenyült, de szerencséjére nem látszott meg rajta. A liftajtó közben mintha ólomból öntötték volna, nagyon lassan bezárult.

– Akik fontosak nekünk, azokat sohasem hagyjuk cserben, legyen bármi vagy bárki is az utunkban – válaszolta Emilia. – Tudjuk, hogy fogságban van, és tudjuk, hogy ki tartja ebben a helyzetben. A tábornok viszont semmit sem ér a három ausztriai antianyag-rakétával és a másik kettővel Közép-Kelet-Európában a GVH nélkül. A hivatal pedig a mi kezünkben van, ez megnyugtató. Egyetlen problémánk van: Mr. Dawson szerencsétlen helyzete.

– Hogyan tudnánk segíteni rajta?

Emilia sejtelmesen elmosolyodott, és Brian felé fordult.

– Sehogy.

A parancsnokot ismét lehidalta a válasz.

– Sehogy?! Hogy érti azt, hogy sehogy? – értetlenkedett kissé hangosabban.

– Nézze, a GVH sem mindenható – magyarázta Emilia. – Az ENSZ engedélye nélkül vagy az Unió segítsége híján képtelenek lennénk megállítani nyers katonai erővel az APF-et. A

rakéták viszonylag biztonságban vannak. A tábornok nem olyan ostoba, hogy helyben robbantsa fel őket, de képtelen a kilövésre. Andrewot nem meri megölni, mert tudja, hogy olyan információkat tud, amelyek elengedhetetlenek számára ahhoz, hogy a rakétákat uralni tudja.

A válasz habár megnyugtatta Briant, újabb kérdéseket is ébresztett.

– Szóval magára hagyjuk Mr. Dawson?

A lift ajtaja közben ismét kinyílt, a két utas pedig végre megérkezett a harmincnyolcas szintre. Emilia ahelyett, hogy a titkárnői irodája felé vette volna az irányt, Briannel együtt Andrew szobája felé haladt.

– Miért megyünk erre? – kérdezte a tisz.

Emilia mindeközben ismét visszanyerte eleganciáját, és kimért léptekkel haladt a homályos folyosón, több ór mellett.

– Hogy a kérdésére válaszoljak, Mr. Wolf, egyáltalán nem hagyjuk cserben Andrew-ot, ha szabad így neveznem őt ön előtt.

Brian ekkor hirtelen Emiliára vetette pillantását, de nyomban visszafordult, és ismét előre nézett.

– Andrew tudta, milyen kockázatot vállal azzal, hogy Ausztriába megy – folytatta Emilia.

– Nem egy és nem is két olyan ember él ott, aki igazi osztrák: szeretetreméltó, bátor, jószívű. Bizonyára segíteni fognak az APF elleni harcban. Továbbá ott van a különítményünk is, remélhetőleg ha Andrew-ot nem is tudták kiszabadítani, a legtöbben életben vannak közülük...

Emilia váratlanul félbehagyta a mondandóját, mert megérkeztek Andrew irodájához. Az űr, aki az ajtó előtt állt, tisztelgett, majd miután Emilia megadta a kódokat, beengedte a két látogatót a terembe.

Minden ugyanúgy volt, ahogy azt Andrew Dawson otthagyta a szobában. Az iratok, a whisky-je, a poharak, a számítógépe, és a dosszié, melyben az antianyag-rakéták koordinátái voltak.

– Ó, és még valaki – szólta ismét a titkárnő. – Még egy személy van Ausztriában, aki a segítségünkre lehet.

Brian ismét csak nem várt szavakat hallott, és újabb kérdések merültek fel benne.

– Kicsoda?

– Sosem találná ki. William Lester.

A parancsnoknak ismét tágra nyílt a szeme.

– Hogy kerül ő oda?

– Tudomásunkra jutott, hogy átlépte a német-osztrák határt, mint önkéntes. A műholdjainkat még napokig is leköthetik a rakéták, így csak a polgári űreszközök állnak a rendelkezésünkre, de ez is elég volt ahhoz, hogy megtudjuk ezt az információt. Amint a műholdak visszaállnak eredeti pozícióikba, talán azt is megtudjuk, hogy hol van Andrew. Az informatikusokon és a tudósokon sokkal több múlik, mint azt hinné, Mr. Wolf.

– Gondolja, hogy addig még életben lesz Andrew? És egyáltalán hogy segíthet nekünk William?

Emilia elvette az antianyag-rakéták koordinátáit tartalmazó dossziét Andrew asztaláról, és sejtelmesen odanyújtotta Brian felé.

– Mindenkinek vannak érdekei, Mr. Wolf – válaszolta Emilia. – Ezek azok, amelyek olykor-olykor életben tartják az embert. Andrew sok mindenben érdekelt. Higgye el nekem, már tudnánk, ha halott lenne.

A parancsnokot ugyanakkor egyáltalán nem nyugtatták meg Emilia szavai. Rettegve a jövőtől, átvette a nagyon titkos dossziét, amely az egyik legfőbb okozója volt a GVH legsúlyosabb problémájának.

Óvatosan kinyitotta, és bár azt hitte, a titkárnő csak tréfálkozik, és nem fektet beléje ekkora bizalmat, de csalódott. Csak azt nem tudta, hogy kellemeset, vagy egy rettentően ostoba, számára érthetetlen tettet hajtott most végre.

XXXVI.

(2050. április 25. – valahol Ausztriában)

Tíz napja, hogy Andrew Dawson nem látta a napot.

Ennyi ideje raboskodott a Globális Védelmi Hivatal vezetője, a világ egyik legbefolyásosabb személye, valahol az isten háta mögött, most éppen egy pincében.

A pince dohos volt, tele régi kacatokkal, szerszámokkal, alkatrészekkel. Valaha bizonyára műhely lehetett. Mindössze egyetlen régi, évtizedekkel ezelőtt legyártott körtelámpa pislákol a szoba közepén, halovány félhomályt ébresztve a teremben.

A falakon néhány régi plakátnál, amelyek különböző luxus- és sportautókat, számítógépeket és más technikai eszközöket ábrázoltak, semmi nem volt.

Andrew Dawson szinte pont a lámpa alatt ült, megkötözve. Barna hajának új árnyalatot adott ez a megvilágítás. Sem a karjait, sem pedig a lábait nem tudta használni. Szökéssel nem is próbálkozhatott. Csak tegnap került ide, ebbe a pincébe, addig több helyen is megfordult. Kapott enni, inni, és bizonyosra vette, hogy Ausztriában van, mert az örök ismerős osztrák akcentussal beszéltek a németet.

A fogvatartói viszont elég eszesek voltak ahhoz, hogy ne mutakozzanak Andrew előtt. Az ételbe altatót rejtettek, így voltak képesek könnyedén „átszállítani” a férfit az egyik helyről a másikra. Ellátták mindennel, ami ahhoz kellett, hogy ne haljon meg, de a GVH vezetője akkor is csak egy fogoly volt.

Most szemben vele, a koszos pince mélyén egy régi, 3D-s tévé volt egy fémasztalra téve. A tévében a BBC brit hírtelevízió adása ment.

Andrew, amint megpillantotta a tévében a rakétát, amelyen az ENSZ jelvénye is szerepelt, rögtön rájött, hogy a GVH befejezi a Védőpajzs-állomás tartályainak feltöltését. Andrew nem is bánta, hogy nem lehet ott ezen az ünnepélyes napon a hivatalban, de roppantul dühítette a tény, hogy nem ő döntött így.

A rakéta már készen állt a kilövésre.

Amikor elindult a világűr felé, hogy feltegye az i-re a pontot, és végérvényesen megkezdődhessen a Védőpajzs-állomás 100%-os működése, Andrew a helyzete ellenére is bodog volt, hiszen részese lehetett – nem is akármilyen arányban – egy olyan dolognak, amely reményt ad a világnak arra, hogy igenis ha az emberek összefognak, és keményen dolgoznak, bármit elérhetnek.

Persze ő most mit sem érhet el, hiszen meg van kötözve.

Amikor a rakéta már több ezer méter magasan járt, és a földről mindössze egy apró pont volt, Andrew háta mögött megcsörrent valami.

Nem tudott hátrafordulni, de így is tisztán hallotta, ahogy egy rozsdás, régi zár kattan, és az ajtó nyikorogva, szinte már fájdalmasan kinyílik. Egy kevés mesterséges fény szűrődött be,

ennek ellenére Andrew tudta, hogy körülbelül mennyi lehet az idő Ausztriában, hiszen a tévében bemondták a kilövés amerikai helyszínét és a zónaidőt.

Miközben erre a megállapításra jutott a GVH nagy becsben tartott vezetője, a háta mögött lassú léptek zaját észlelte. A lépések hangja egyre közelebből jött, és Andrew most már tudta, hogy egy csizmás személy áll a háta mögött.

Az alak árnyéka nem látszott, de Andrew annak levegővételéről rájött, hogy egy férfival van dolga.

A titokzatos személy lassan elindult, és az öltönytadrágos, inget viselő fogoly mellé lépett balról, majd vállára tette a kezét.

Ekkorra végre világossá vált, ki áll Andrew mellett.

– Ó, ezek az ostoba osztrákok!

Arthur C. Sigmund mély hangja szinte arcul csapta Andrew boldogságát. A tábornok vastag ujjai ólomként nehezedtek a megtört üzletember vállára, akit nyomban elöntöttek az indulatok. Szabadulni akart, kijutni ebből a pincéből, el ebből az elátkozott országból, és végleg megszabadulni a tábornoktól, de akárhogy is rángatózott, a kötelek nem engedtek.

– Nyugodjon meg, kérem – mondta a tábornok teljes ironikussággal. – Nyugodjon meg. Azért vagyok itt, hogy segítsek önnek.

Andrew nem bírta tovább. Ez a gúny... a gonoszság, ami körbevette, szinte már folytogatta. Kénytelen volt ordítani.

– Fogja be, tábornok! Ne idegesítsen fel! Lehet, hogy meg vagyok kötözve, de attól még van hatalmam!

Arthur Andrew elé lépett, sajnálkozóan a fiatal fogoly szemébe nézett, majd elmosolyodott, és rosszmájú kacajban tört ki.

– Még mindig a hatalmán rágódik? Ha látná magát... - szavait elnyelte a káröröme. – Ha... látná magát! Hogy néz ki, maga ostoba?

A tábornok hirtelen a tévé felé fordult, és gúnyosan folytatta.

– Ez a te rakétád, Andrew? Hmpf. Tudod, - ekkor újra Andrew felé fordult, aki véres szemekkel nézett maga elé. – tőled többet vártam ennél. Azt mondod, hatalmad van? Ugyan mi felett?

Habár Andrew nagyon szeretett volna a képebe olvasni az egykor barátként kezelt, de most teljesen beképzelt tábornoknak, leküzdötte a dühét, hogy ezzel se hergelje és bízassa a fogvatartóját, aki elkezdett lassan körbe sétálni mellette.

– Én – mutatott a tábornok magára – őszinte vagyok veled, nem úgy, mint a kis csicskáid a GVH-ban, az EU-ban, az ENSZ-ben, vagy bármely más mozaikszavas szervezetben. Neked csak pénz van, Andrew Dawson. Nincsenek barátaid... Senkinek sem hiányzol.

Arthur jól tudta, hogy azzal, hogy fogva tartja Andrew-ot, mit akar elérni, ám most, hogy meglátogatta régi jó cimboráját, egyre inkább megtetszett neki, hogy pszichikailag teljesen összetörje az üzletembert.

Andrew a tábornok ostromló szavai között lassan gondolataiba mélyedt, fejét pedig búsan lehajtotta, izmai ellazultak. Már nem próbálta őrvöngve szétszakítani a köteleket.

– Lehet, hogy van pár rakéta, ami tele van geroldiummal, és te rendelkezel... – szólt újra a tábornok, és ismét Andrew elé került egy kör megtétele után – akarom mondani rendelkezted felettük. Lehet, hogy volt pár embered, de nézz meg engem!

Andrew viszont nem nézett a tábornokra. A fejét továbbra is lehajtotta.

Arthur szíven találta akkor, amikor azt mondta, hogy Andrew senkinek sem hiányzik.

„Tényleg egy árva lélek sincs, aki gondolna rám? – mélázott magában Andrew – Nincsenek gyermekeim, nincs feleségem... bárataim sincsenek. Igen, áldozatokat hoztam

meg azért, hogy gazdag és befolyásos legyek, de jobbá akarom tenni a világot, ezért határoztam el ezt az életcélt. Tudtam, hogy miről mondok le, ám most, így napok óta bezárva, rájöttem, hogy milyen rövid is az élet. Még viszonylag fiatal vagyok, de ha most meghalok, tényleg hátrahagyok valamit az utókornak? Nem azt, ami a befolyásos öltönyös fickóra emlékeztet, hanem valami olyasmit, ami Andrew Dawsonra, az *emberre*.”

Miközben Andrew eltöprengett, a tábornok többször is megismételte a mondatát, hogy nézzen rá, de a fogoly csak ült, és nem csinált semmit.

– Elgondolkoztál? – kérdezte a tábornok, ezzel próbálva felrázni Andrew-ot, aki végre feltekintett. – Van is min. Szóval kedves uram, csak azt szeretném mondani, hogy neked lehet ragacsod meg egy méregdrága, de teljességgel hasztalan úrállomásod, és egy titkos földalatti hivatalod, de nekem egy hadseregem van, országok térdepelnek rettenetes erőm előtt, és hamarosan, nemsokára végre enyém lesznek a kis antianyag-rakéták is.

Arthur újra mosolyra fakadt, és a befejező mondatokat nagy eleganciával mondta. Habár ez a változás nem okozott semmiféle reakciót Andrewban, valahogy úgy érezte, nem hagyhatja szó nélkül a legutolsó kijelentést.

– Csak a testemen keresztül, te átkozott áruló!

A tábornok meg se rezzent a vádaskodástól.

– Ugyan, Andrew. Nem vagyok én áruló, és ne gondold, hogy nem nyomnálok agyon, mint egy férget, ha nem lennél fontos. Hadd mondjak el neked egy titkot.

Arthur Andrew füle mellé hajolt, és suttogva folytatta.

– Megszerzem a rakéták irányítását. Ha valóban csak a GVH-ból lehet kiadni a parancsot, akkor Isten adja, hogy kevesen legyenek a hivatalban, amikor odaérek.

A tábornok visszaegyenyedett, és várt Andrew reakciójára. Ő azonban higgadtan nézett farkasszemet a fogvatartójával.

– Elment az esze, ha tényleg megtámadja a GVH-t.

Arthur meglepődött.

– Mi ez a hirtelen jött magázás? Na, mindegy. Nem ment el az eszem – a tábornok ismét fel-alá járkált. – Nemrégiben a hivatalod kommandósai megpróbálták kiszabadítani. Persze elbuktak. Tudom, hogy a GVH-t mennyien őrzik, és a számuk most jócskán, de feleslegesen megcsappant. Még csak nem is került sor igazi harcra. Szóval, drága barátom, arra gondoltam, mi lenne, ha az APF legjobb emberei és Schurte informatikus hackerjei kiiktatnák a hivatalt. Belülről, persze. Hiszen ha a rakétákat megszerzem, végre újjáépíthetem a világot.

– Hányini tudnék magától – értékelte az elhangzottakat Andrew. – Az a hely több, mint egy rakétavezérlő. Az egy laboratórium is, és a Védőpajzs információi is ott vannak tárolva. Maga is láthatta. Azt hiszi, hogy a GVH-t csak az őrség védi?

– Az ENSZ-re gondolsz? Ők nudlik. Már rég el vannak intézve. Hidd el nekem, a hivatalod egyedül maradt, és én lecsapok rá. Ami pedig a ragacsot illeti, azt már megbeszéltük akkor, amikor elfogtalak – egy rövid szünetet tartott a tábornok. – Egyébként meg nem is kéne itt fecseirelnem az időmet. Ha eddig nem esett volna le neked, akkor elmondom; rád csak azért van szükségem, mert attól tartok, hogy olyan információk birtokában vagy, amelyek nélkülözhetetlenek számomra, de persze tudom, hogy kínzással mit sem érnek, meg persze nem is akarok kárt tenni benned – legalább is egyelőre. Na, kb. ennyit szerettem volna, hogy tudj. Most pedig... megyek.

Arthur lassan elindult az ajtó felé. Andrew – mivel másra nem volt képes – maga elé tekintve figyelte a bekapcsolt tévé adását, és várta, hogy a szerencse végre ő neki kedvezzen. Már elmúlt a bánatja, hiszen a tábornok annak ellenére, hogy csaknem lerombolta a lelkét

azzal, hogy nincsenek barátai, nemrég pont az ellenkezőjét bizonyította be. A Globális Védelmi Hivatal csapatot küldött a kiségetésére. Csakis Emilia Wirdengren rendelhette ezt el, vagy az ENSZ főtitkára, de Andrew inkább az előzőre tippelt.

Akárhogy is, Andrew rájött, hogy igenis van, aki gondol rá, és nemcsak egy elfeledett főnök.

– Talán nemsokára elérem, hogy átvigyük egy szigorúan őrzött börtönbe, ami tele van bűnözőkkel. Akkor már bőven lesznek olyanok, akikkel elbeszélgethet – szolt ismét a tábornok, és az ajtó bezárult.

Andrew egyedül maradt a gondolataival, az éhségével, és azzal, hogy elemezze Arthur szavait.

„Vajon tényleg képes lenne megtámadni a GVH-t? És ha igen, hogyan?” – kérdezte magától, miközben egyre több oka volt rá, hogy mások miatt is aggódjon.

XXXVII.

(2050. április 28. 10⁴⁸ – Ausztria, Sankt Pölten)

A gyönyörű és büszke osztrák államban Sankt Pöltent iparvárosként tartották számon. Textilgyárai és egyéb gazdasági létesítményei sok munkahelyet, és minőségi termékeket biztosítottak. Azonban a kétezer-húszas évek válságos időszakai keményen megrendítették Európa iparát, így Sankt Pöltenét is. Habár a 2008-as gazdasági válság után az elkövetkező évtizedeket is jól átvészelte a város, nagy árat kellett fizetnie, hogy továbbra is működtethesse a gyárait. Többet bezártak, a munkanélküliség pedig ebből kifolyólag jelentősen nőtt, ami további társadalmi-gazdasági problémák melegágyaként szolgált.

A városközpont jóllehet teljesen felújított, igazi osztrák városka hangulatát hozta, tele modern éttermekkel és kávézókkal, ám a márciusi események óta szinte semmi jó nem történt a településen.

Amikor a kormány lemondott, és az APF átvette a katonai erők parancsnokságát a köztársasági elnöktől, a Bécsből indított csapatok egyik fő útvonala pont áthaladt a városon. Graz és Salzburg mellett itt is komoly szélsőjobb erők foglaltak el harcálláspontokat, a város jelentős gyárait pedig megbénították, ami az APF csak bombázások útján volt képes megtisztítani az anarchista és egyéb romboló csoportoktól.

William Lester és Valerio Derasmo Arthur C. Sigmund tábornok egyik nyilvános beszédéből tudta meg, hogy a tábornok Bécs mellett tanyázik, így a főváros felé vették az irányt, hogy megtalálhassák a tábornokot és Andrewot.

Amikor útra keltek, még egyikük sem volt teljesen tisztában a másik szándékaival, de később mindketten elmondták a másinak, hogy mi történt. William teljesen meglepődött, amikor megtudta a tábornok árulását, Valerio pedig nagyot nézett, miután az új ismerőse elmondta, hogy a híres Andrew Dawson egy titkos hivatalból irányítja a Védőpajzs-projectet.

Ha tehették volna, mindketten már régen Bécs környékén lettek volna, hogy a szinte teljesen kiürült város környékén megtalálják a tábornokot és Andrewot, de most csak Sankt Pöltenben vesztegeltek.

Mindketten egy folyosón ülve várták, hogy az APF egy helyi iskolában berendezett főhadiszállásán kihalgassák őket.

A Szövetséges Békefenntartó erők ugyanis miután rájöttek, hogy a GVH katonai kommandót küldött ellenük, hogy megtudják, merre található Andrew Dawson, szigorították

a Bécs felé vezető utak ellenőrzését, és mindenkit keményen átvizsgáltak. Az éjszakai autóstopot szinte lehetetlen volt megkerülni. Persze nem sokan indultak a médiában csak „szellemvárosként” nevezett helyhez, azaz Bécshez. Egyre kevesebb gépkocsi járt az osztrák utakon, mivel napról napra nehezebb volt beszerezni a kellő mennyiségű elektromos áramot, vagy az elavult hibridekhez az üzemanyagot.

Amikor William és Valerio nemrégiben megtudta, hogy a tábornokot meg akarták ölni, a tudós nyomban rájött, hogy a híradások teljes mértékben azt tudatosítják benne, mint a GVH egykori alkalmazottjában, hogy a hivatal intézte az APF elleni támadást.

A folyosón, ahol ültek, számos katona és egyéb, az APF köreibe tartozó személy járt fel alá. Voltak, akik el akarták hagyni Ausztriát, míg mások, ahogy Will és Valerio is, a főváros felé tartottak.

A volt osztálytermek most irodákként szolgáltak. Az egyikben kihallgatásokat tartottak, a másikba szervereket telepítettek, és volt olyan is, amelyik tele volt fegyverekkel és munícióval.

A két utazó már jó egy órája várt a sorára, folyamatosan ellenőrizgetve, hogy meg vannak-e az igazolványaik. Valerionak mindössze az APF katonai okmánya maradt meg, a többi elvesztette, miután a tábornok lelőtte. Szerencséjére a sebe jól begyógyult, már szinte nem is érzett semmiféle fájdalmat, ennek ellenére kissé lefogyott, akárcsak William, többek közt a kevés ételmisszer miatt.

Az egykori százados oldalán még mindig ott volt a pisztolya. Csak emiatt nézett ki katonának. Az egyenruhája ugyanis annyira elrongyolódott, hogy inkább tűnt koldusnak, mint katonatisztnak.

– Még mindig nem hiszem el, hogy egy titkos hivatalnak dolgoztál – fordult Valerio Will felé ölbe tett kézzel. – Miért nem mondtad el rögtön?

Már régóta tegezték egymást. Habár William nem éppen orvosnak tanult, nagyon is jól ellátta Valerio sérüléseit, és ő volt az, aki egy vöröskeresztes autót szerzett, aminek a segítségével jócskán megkönnyítették az útjukat, legalább is ezidáig.

Mikor megérkeztek Sankt Pöltenbe, nem hittek a szemüknek, amikor meglátták, mekkora kátyúk vannak az utakon. Az APF bombázása semmit és senkit nem kímélt. Természetesen az anarchia szélére sodródott országban nem éppen az elsődleges feladatok közé tartozott a közutak helyreállítása.

Így tehát Will és Valerio egy használhatatlan autóval lett gazdagabb, és Andrew gyors megtalálásának lehetőségével szegényebb.

– Akkor még nem ismertelek – válaszolta William, jócskán megkésve. – Most már nemcsak hogy ismerlek, de bízom is benned. A kártyád nélkül nemigen jutottunk volna el idáig.

– Szerinted mikorra fogunk sorra kerülni? – kérdezte az olasz százados.

William megcsóválta a fejét.

– Nem tudom, de remélem, hogy holnapra elérjük a fővárost.

Valeriót inkább elszomorította a tény, hogy a szeretteiről semmit sem tud, mi több, valószínűleg halottnak hiszik. Persze a legtöbben nem is éltek volna túl mindazt, amin az ifjú tiszt keresztülment, de az emberek többségének nem adatik meg az a szerencse, hogy egy békefenntartónak nevezett hadseregben pont egy olyan századot vezethessen, amely tele van olyan emberekkel, akiknek tényleg fontos a béke.

– Hogy is bírtál ki annyi időt távol a családotól? – kérdezte a százados.

William elkényelmesedett, majd kezébe vett egy nyomtatott újságot.

– Nem mondom, hogy könnyű volt – válaszolta –, de tudod, nincs se barátnőm, sem gyermekem. Az apám és az anyám eleve támogatta a természettudományos pályafutásomat, így nem esett nehezükre, amikor azt mondtam, hogy egy több éves kutatási projectre megyek.

– Értem. De azt nem mondtad el, hogy hogyan kerültél kapcsolatba a GVH-val.

William lapozott egyet az újságban, majd, mint aki egy fontos cikket olvasna, könnyelműen folytatta a válaszadást.

– Kétezer negyvenkettő volt. Egy évvel Paul Gerold halála után megkeresett két fickó, és elmondtak nekem szinte mindent a GVH-ról, még azt is, hogy melyik országban található.

Valerio érdeklődve várta, hogy William a rövid szünet után folytassa a mesélést. Nem túl nagy korkülönbség volt köztük, így könnyedén megtalálták a közös frekvenciát, annak ellenére is, hogy egyikük csaknem meghalt, a másikuk pedig a föld alatt kuksolt.

– És aztán?

– Aztán... – szólt ismét az ifjú tudós, egy kicsi mosollyal az arcán folytatta, miközben továbbra is az újságot bámulta. – Nos, tudod nem azért mondtak el nekem ennyi sok mindent, mert remélték, hogy elvállalom az állást.

William végre letette az újságot, és Valerio szemébe nézve folytatta a történetet.

– Tudták, hogy elvállalom az állást.

Valerio elcsodálkozott a büszke kijelentésen.

– Honnan tudták?

– Nagyon kevés dolgot tudtam még elmondani neked. Az például kimaradt, hogy Paul Gerolddal dolgoztam az Oxfordon. Ő volt a tanárom. A mentorom, a mesterem, vagy valami hasonló. Gondolom, veszed a lényegét.

– Veszem, veszem – hebegte Valerio. – A híres Gerold professzorral dolgoztál együtt?

Ekkor végre kinyílt annak az irodának az ajtaja, melyben azokat hallgatták ki, akik a főváros irányában szerettek volna tovább haladni.

– Kissé hihetetlennek hangzik, elhiszem. De szerintem emlékszel, mivel kezdtem az igazi bemutatkozásomat akkor, amikor rájöttem, hogy teljes mértékben megbízhatok benned.

– Hogy a GVH a föld alatt van, és te ott éltél. Tudom.

Amikor az iroda nyitott ajtaján át kikukucskált egy idősebb, kigyúrt APF katona, és mély hangon a következőt szólította, Valerio és Will egyszerre álltak fel a székből, hogy végre átjuthassanak a városon, és megkereshessék a tábornokot.

– Majd ha lesz idő, elmesélem neked, miképpen fedeztük fel a geroldiumot.

Valerio ekkor teljesen elámult.

– Fedeztük? Úgy érted, nem egyedül fedezte fel?

A kérdésre azonban nem érkezett válasz, mivel az izomagyú APF katona türelmetlenül várta, hogy végre letudhassa a munkaidejét.

– Ketten vannak? Na, mindegy, jöjjenek. Nekem csak jobb, ha minél hamarabb végzek.

Miután köszöntek egymásnak, mindhárman beléptek az irodába, ami egy kisebb osztályterem volt. Most két asztal volt összetolva, amire több papír nehezedett. Mögötte és előtte is két-két szék volt, továbbá több elektronikus adattároló hevert a szoba végében egy könyvespolcon.

– Foglaljanak helyet – mutatott a székekre az APF katona. – Elintézzük a szükséges dolgokat, és ha mindent rendben találtunk, már mehetnek is.

Ekkor mindhárman helyet foglaltak. Will és Valerio az asztal ajtóhoz közeli oldalán, egymás mellett, míg a katona velük szemben.

– Elnézést a hosszú megvárakoztatásért – folytatta a kigyúrt irodista –, a papírmunkát a társam szokta végezni, én inkább terepen mozgok szívesen. Ám most hogy viszonylag biztonságos a környék, az olyan harcedzett férfiak is el kellene az íróasztalok mellett, mint jómagam.

A katona friss vízzel kínálta meg az „ügyfeleit”. Főleg Valerioval volt kedves, mert még a ruhája ellenére is sejtette, hogy egy tiszttel van dolga. Miután elfogyasztották a frissítőt, William szólalt meg először.

– Jól esett, köszönöm. Nem is tudtam, hogy veteránokat is íróasztalokhoz ültet az APF – kérdezte összehúzott szemöldökkel.

– Nemrégiben komoly szervezeti átalakításokon ment keresztül a Szövetséges Békefenntartó Erők. Miután a legtöbb szélsőjobb csoportosulás beszüntette a véres harcot, és Klaus Schurte is a béke folytatására ösztökölte a népet, mindössze néhány elvetemült anarchistával és fosztogatóval kellett, hogy szembenézzenek a katonáink. Ehhez már nem volt annyi emberre szükség.

A katona elővett egy dossziét, majd kivett belőle két formanyomtatványt, és átadta őket Willnek és Valerionak.

– Töltsék ki ezeket értelemszerűen – fűzte hozzá.

– Nem is tudtam, hogy önök ennyi papírt használnak – állapította meg Valerio.

– Amikor a Jobb Erők radikális része még az anarchistákat támogatta, sok informatikus állt az oldalukon. A legjobbak. Így hát jobbnak láttuk a papír bevezetését. De térjünk a lényegre, kérem. Sokan várnak még.

A két utazó fejrázással jelezte egyetértését, és gyorsan átnézték az egy-egy oldalnyi nyomtatványt, majd kezükbe véve egy golyóstollat, elkezdtek kitölteni azt.

Maga az irat először néhány személyes adatot kért: születési idő és hely, anyja neve, stb. A középső részben viszont már arról is számot kellett adni, mióta és hol tartózkodtak az utazók Ausztriában. Találkoztak-e gyanús alakokkal, és ha igen, akkor egy melléknyomtatványt is ki kellett volna Williaméknek tölteniük, így egy titkos kézjel segítségével megbeszélték, hogy a NEM-et húzzák alá.

Az APF katonája közben elővette a mobiltelfonját, csatlakoztatta egy univerzális bemenethez, majd hívást kezdeményezett.

– Ez a bürokrácia, uraim – jelentette ki, mielőtt tárcsázott. – Még az összeomlott politikai rendszerekben is ránknekező a súlya. Higgyék el nekem, én nem erre szerződtem az APF-fel.

Valerionak ekkor az jutott eszébe, hogy ezt ő is elmondhatná magáról. De inkább nem tette. Semmiképpen sem akart a közelmúltra gondolni.

Komoly döntést hozott: csak akkor öl, ha muszáj. Ha nincs más kiút, elveszi embertársa életét, de nem hivatásból vagy elvből, mint az eddig tette. Pusztán önmagáért, és a számára fontos emberekért gyilkol ezentúl.

Valerionak elege lett a harcból, de úgy érezte, tartozik magának és a világnak annyival, hogy levágja egy mérges kígyó fejét. Óriási segítségre lelt az ifjú angol tudósban, és tudta, hogy ha a szerettei tudnák, hogy milyen fontos ügyben jár el, akkor azt is megértenék, miért nem tudatja, hogy életben van.

Ezt a kockázatot és egyben áldozatot vállalni kényszerült.

– Lao? – szólt a készülékbe a katona. – Mikor fogsz ideérni? Aha, értem, oké. Akkor várlak. Szevasz.

A rövid beszélgetés végére Valerio és William is végzett a nyomtatványokkal. Úticéljuknak Bécszt jelölték meg, az oknak pedig azt, hogy a vöröskeresztet segítik.

– Ne haragudjanak, hogy ennyire megvárakoztattuk magukat. Tudom, hogy így is azt a távot, amit régen egy nap alatt tettek meg az emberek, most egy hét alatt teszik meg. Ezért is ez az utolsó ellenőrző pont az elkövetkező húsz kilométeren belül, bár ez nem sokat segít, főleg ma.

– Mi ennek az oka? – kérdezte William.

Az APF katona bosszúsan a tudósra nézett.

– Egy idegesítő nőszemély – magyarázta. – APF katonának adta ki magát, és így jutott át az eddigi ellenőrzőpontokon. Ő is Bécs felé akart eljutni, így azt az utat választotta, ahol a legkevesebb APF katonai támaszpont van. De szerencsére fennakadt a hálónkon. Ha nem lennének olyasfajták, mint ő, már régen úton lehetnének. Nemsokára ki is végezzük – fejezte be egykedvűen a katona.

Valerio megrendült a mondat hallatán.

– Kivégzik? Ennyire súlyos a dolog?

– Az APF-fel senki sem packázhat! – vágta rá a katona. – Nagyon komoly törvényszegést követ el az, aki a szervezet emberének adja ki magát. Nem is tudom, mi oka lehetett ennek a nőnek erre. Amikor elfogták, nekem nem úgy tűnt, mint aki egy vérré menő gyilkos lenne, vagy valami ilyesmi.

A két utazó futólag összenézett, majd megköszönték a katonának a segítséget, és távozni készültek. Mielőtt azonban elhagyták volna a helységet, William visszafordult.

– Még valami, uram. Nem halott valamit arról, merre található Sigmund tábornok?

A katona meglepetten vette tudomásul a kérdést.

– Ilyeneket nem szoktak kérdezni. Főleg nem olyanok, akiknek engedélyeztük az átlépést.

Valerio úgy érezte, hogy azzal, hogy nem léptek ki a teremből, és William ilyen vakmerő kérdést tett fel, óriási kockázatot vállalt. A lebukásuk veszélye mindig is magas volt, de nem annyira, mint most.

– Nemrégiben Bécs mellett, egy táborban tartott lelkesítő beszédet – folytatta a katona, aki még mindig az asztal mögött ült. – Azóta semmi hír felőle. Visszontlátásra, uraim.

Will és Valerio ezzel végleg távozott. Miután elhagyták az iskolát, az épület udvarán a százados nem bírta tovább.

– Mégis mire volt jó az az utolsó kérdés – vont a kérdőre Will-t. – Mindent kockára teszel! Már az is nagy gyanúba sodort minket, hogy megtartottam az egyenruhámat!

A fiatal tudós azonban nem értette, mire ez a nagy aggodás, főleg egy katona részéről.

– Az egyenruhád még jól jöhet, ezt már megbeszéltük. ÉS hidd el, nagyon is sokat elértem azzal a kérdéssel. A tábornok Ausztriában van, ez biztos.

– Miért olyan biztos?

– Mert nemrég fellőték az utolsó, de első nyilvános geroldiummal teli úrrakétát. Ha Andrew Dawson pont ekkor nem szerepel egy tv adásban sem, az csak egyet jelent.

Valerio nem tudta, mire akar kilyukadni William, ezért csendben várta, hogy folytatódjék a magyarázat.

– A GVH vezetője is itt van, ebben az országban.

– Nem tudom, miért vagy ennyire bizakodó – ellenkezett továbbra is a százados. – Semmi sem biztos.

Miután eljutottak a mentőkocsihoz, már épp be akartak szállni a járműbe, amikor észrevették, hogy két APF katona cigiszünet közben baráti csevelybe kezdett, mindösze néhány méterre tőlük. A katonák szemmel láthatóan jócskán „belakmározta” a finom

osztrák sörökből és az isteni import magyar borokból, így nem esett nehezükre a borosüvegek között kellemesen beszélgetni.

– Talán nem kellene olyan sietősnek lennünk – vetette fel William, mielőtt kinyitotta volna a mentőautó sofőrajtaját.

Valerio egyetértően bólintott, és sejtelmes mosollyal nyugtázta a javaslatot.

Az egyik részeg katona, miközben már a cigije végénél tartott, lassan felnézett a sörösflakon aljáról, a vele szemben ülő társára.

– Te... - szólalt meg nagy nehezen. – Azt mondtad francia vagy?

– Ja – büfögte a másik, járdán ülő katona. – Vichy mellől. Tu-tudod, hol az a Vichy?

– Nem.

Valerio hamar meglátszott, hogy el akar húzni Sankt Pöltenből, és egyáltalán nincs kedve két részeg katona beszélgetését végighallgatni, de William türelemre intette az olaszt.

– Vannak ott szép nők? – kérdezte a cigiző. – Mert én holland vagyok, de még nem jártam Vicsinél.

A másik baka bólogatott, majd felállt, és közelebb ment a társához.

– Te, tudod, hol van most egy jó nő?

A cigiző nemmel válaszolt.

– A barakkunkban. Ott hallgatják ki a mocskot. Asszonygák, kinyírt két katonát! Ez aztán a csaj! Át akart jutni az elneőrzőponton, de elkaptuk a tökét!

Valerio, hallva, hogy a katonák immár értékes információkkal is szolgálhatnak, mégiscsak úgy döntött, vár egy keveset. Williammel együtt úgy tettek, mintha keresnének valamit az autó körül. Ez persze fel sem tűnt a két totál részegnek.

– Te, hát annak nincs is töke! Az nő! – állapította meg a bagózó katona. – Egyébként meg jó, hogy itt kapták el, beljebb már tiszta kautikus a helyzet.

Ezután a cigi eldobódott, és a másik baka folytatta a társalgát.

– Ja, ja. Már csak a főváros környékin vannak egys... egységeink. Hülye háború! – kiabálta indulatosan, a kezeivel hadonászva. – Nincs is ellenség! Már nincsenek is ellenségek!

Most a másik bólogatott, és miközben egy újabb cigi után kutakodott a belső zsebében, felnézett az égre.

– Szép lehet ott fent, a gerodium álmáson. Tudod, hol van az Andrew Dawson?

– Hol? – lepődött meg a másik.

William, mikor meghalotta a volt felettesének a nevét, nyomban tudta, hogy a szerencse ismét melléje állt.

– A társaival együtt egy börtönben. A hely telis tele van a nemrég elfogott fegyencsel, de most már zsúfolt is! Egy csomó új foglyot vittek oda.

– Honnan tudod te mindezt?

A katona legyintett.

– Egy kis piáért mindenkinek megered a nyelve – felelte egykedvűen. – Az információ hatalom, barátom.

Valerio hamar kinyitotta a kocsiját, majd Williammel együtt beszálltak.

– Mennünk kell, vagy rájönnek, hogy hallgatózunk! – suttogta az olasz tiszt, majd beindította a járművet.

William helyeslően bólintott.

– Most már tudjuk, hol van Andrew Dawson és Arthur, de ki lehet ez a nő, akiről beszéltek? Talán el kellene látogatnunk ahhoz a barakkhoz.

A kocsi elindult, és szép lassan elkezdte maga mögött hagyni a két alkoholista katonát.

– Megőrültél? – hördült fel Valerio. – Örülünk, hogy ép bőrrel sikerült ezidáig eljutnunk. Te magad is hallhattad, hogy beljebb már nincsenek ellenőrzőpontok egészen Bécsig. A kisebb utakon el tudunk jutni Badenbe.

A tudós viszont nem hagyta annyiban.

– Nem mindegy, hogy egy órával hamarabb vagy később érünk Badenbe? Elvégre én vagyok az, aki Dawsont keresi, te meg a tábornokon akarsz törleszteni.

– Nem értem, miért fontos neked ennyire az a nő abban a barakban – válaszolta Valerio.
– De tudod mit? Nem is érdekel.

A százados megnyitotta a GPS rendszert, és betáplálta az új menetirányt, majd egy éles jobb kanyar után megjegyezte:

– Inkább nem veszekszek veled. Nézzük meg a csajt, aztán nyomás Bécsbe.

William elégedetten vette tudomásul társa elhatározását. Jól tudta, hogy a tábornok nem olyan ostoba, hogy felkoncolja Andrewot, és hiába nincsenek APF-es ellenőrzőpontok, szükségük lehet egy harmadik személyre.

– Nem hiába jutott át ennyi ellenőrzőpontra. Gondolom, hogy kemény nő lehet – vélekedett William. – Egy ilyen személy képessé tehet minket, hogy behatoljunk abba a börtönbe.

A valaha gyönyörű, békés osztrák utcák kopott, szomorú képe mellett haladva a vöröskeresztes autó egyre gyorsabb lett. A házak ablakai vagy be voltak zárva, vagy betörték őket. Senki sem nézett az utcára, mert elborzadt a szürke világ látványától.

– Az a börtön kemény dió lehet – mondta Valerio, mielőtt bevett egy kanyart. – De ezzel majd később kell foglalkoznunk. Remélem, hogy a próféta szól belőled Will, és az a nő megéri a kockázatot. Az biztos, hogy van benne elszántság, ha idáig el tudott jutni.

A távolban már látszottak az APF zászlajai, ahogy az enyhe szél lobogtatta őket az osztrák tájon. Valerio undorodva tekintett Sigmund tábornok magánhadseregének jelvényeire, és szomorúan vette tudomásul, hogy ő is részese volt a Duna-menti országok függetlenségének elvesztésében. Ám az új napok számára és William Lester részére is új kihívásokat, nehézségeket és talán majd egyszer örömekeket rejtegetnek. A százados már kezdte úgy érezni, mintha mindannyian csak bábuk lennének egy nagy sakkjátszma kellős közepén, és cselekedeteiket nem is önmaguk irányítanák. Szeretett volna erről beszélgetni Williammel, akit igazán megkedvelt, de sem a hely, sem az idő nem volt erre alkalmas. A mellette ülő újdonsült barátja pedig eleve nem az az embertípus, aki nagyon hisz a spirituális és misztikus dolgokban.

De hát a nehéz helyzetekben senki sem válogathatja meg a barátait.

XXXVIII.

(2050. április 28. 9¹¹ – Ausztria, Sankt Pölten)

Amikor Alex meghalt, Julia lelkiileg teljesen összeomlott. Habár a fia halála megviselte, ugyanaz a csinos nő maradt, aki volt, mindaddig, amíg el nem határozta, hogy mindenképpen elégtételt vesz fia haláláért.

Száma csak olaj volt a tűzre, amikor megtudta, hogy Arthur C. Sigmund tábornok személyesen paktált le Schurttal, a szélsőségesek politikai vezetőjével. Az APF köreiben az unalom okán szinte fénysebességgel terjedtek szét a pletykák, melyeknek egy része valós volt, míg voltak olyanok is, amiknek semmi közük nem volt a realitáshoz.

Julia, Sofia Santos néven sikeresen jutott át az APF ellenőrzőpontjain, és annyira hitelesen játszotta el a spanyol nőt, hogy senkinek sem tűnt fel, hogy nem beszéli a spanyolt, és keveset tud az országról. A multikulturális világ Julia véleménye szerint számára nem sok mindent adott, de most kapóra jött.

Április 27-e estéjén, aznap, amikor megérkezett Sankt Pöltenbe, és ellenőriztette a papírjait, a helyi APF barakkjaiban szállt meg. Az oroszlán barlangjába tért be, de csak itt érezhette magát valamelyest biztonságban. Az étele és az ivóvíze is elfogyott. Nem érezte magát biztonságban. Egy egyedül kóborló nőre sok veszély leselkedett a polgárháború utáni országokban. Persze nem a helyi lakosok voltak azok, akik erőszakoskodni akartak a nővel, főleg nem a békés Ausztriában. A hadseregek egyik régi „szokása” volt ez.

Julia tehát a Sankt Pölteni barakkokban aludt, és másnap, miután megreggelizett, elindult a lőszerraktár felé, ami alig volt ötven méterre a szállásától.

A szélben gyönyörűen lobogó, hosszú szőke haja sokaknak feltűnést keltett, és mindössze egy dolog miatt nem akartak Julia közelébe férkőzni: a pisztolya miatt.

A bátor osztrák nő épp ezért ment a lőszerraktárhoz, hogy egy komolyabb fegyvert, és muníciót kérvényezzen. Jól tudta ugyanis, hogy a távolság végre valahára már nem lehet akadály ahhoz, hogy a tábornok közelébe kerülhessen, hacsak az el nem hagyja Ausztriát. Azonban egy ilyen magasrangú tiszt ellen nem támadhat egy szál pisztollyal, és néhány golyóval. Sokkal többre volt szüksége. Főleg támogatókat, segítőket szeretett volna maga körül látni, de útközben senki sem mert vele tartani. Olyannal, aki pedig értett is volna a komolyabb fegyverekhez, és nem lett volna az APF tagja vagy szélsőséges, nem is találkozott.

Emiatt egyedül, elcsigázottan, de még mindig izzó haraggal a szívében lépett be a lőszerraktárba.

A hely valaha szupermarket volt, majd később egyszerű raktár. Az APF csak kevés dolgot változtatott meg. Több méter magasságig rakéták, fegyverek és lőszerek tornyosultak.

A bejáratnál nem messze, egy erősen megvilágított helyen volt az igénylők számára kialakított kis ablak, amin keresztül leadhatták a kérvényeiket. Juliának szerencséje volt, csak egy katona állt előtte, és az is éppen távozott, így a csinos nő nyomban az ablakhoz ment, ami körül rács volt, egészen az épület faláig, így senki sem juthatott hozzá a fegyverekhez, csak a kis ablakon keresztül, vagy egy másik, szigorúan ellenőrzött hátsó kapun át.

Az ablak mögött egy fiatal férfi ült, aki épp arról mesélt a közelben álló társának, hogy még pár napja nem győzte kiadni a lőszereket, és irányítani az embereket.

– Kértem, hogy nyissanak ki több ablakot is – magyarázta a kelleténél talán hangosabban –, mert akkor minden könnyebbé válik, de nem – húzta el a mondat végét.

– Ugyan már! Tudod, milyenek – jött a semleges válasz.

Julia, aki immár tiszta, az APF köreiben elvárt és megszokott terepszínű egyenruhában volt, megköszönte torkát, hogy jelezze ittlétét.

A fiatal férfi nyomban félbeszakította a csevelyt, és Julia felé fordult. Első gondolatai közt már nyomban felbukkantak a gyengébbik nem iránti buja vágyai, de nem feledte el, hogy katona, és hogy hol van. „Persze ha ez nem így lenne, az sokan változtatna” – gondolta magában.

– A kérvényét, hölgyem – mondta köszönés nélkül.

Julia persze hamar megtanulta, hogyan kell az APF köreiben mozogni. Más oka volt a több napig tartó utazásának. Egyebek közt az APF adatbázisa nagyon kifinomult volt. Az informatikusok könnyen rájöttek volna, hogy Julia magányosan vándorol Ausztriában, és Sofia Santosként már rég nem ott van, ahova kirendelték. Egyedül az gátolta meg őket

ebben, hogy az igazolvány chipje eltört, így egy újat kellett volna igényelnie, amit persze a Rheims család legszebb tagja nem tett meg, és ez senkinek sem tűnt fel.

A másik férfi eközben elhagyta a termet.

Julia átadta a kártyáját, amit attól a nőtől kapott, akit ha nem is teljes szándékkal, de megölt. Persze a jelen helyzetében cseppet sem engedhette meg magának, hogy az elveivel törődjön, és azzal, hogy az elmúlt hónapok eseményei mennyire ellentmondanak nekik.

A férfi az ablak mögött átvette a kártyát. Először azt az oldalt nézte meg, ahol a személyes adatok, a fénykép, és a törött chip foglalt helyet. Utóbbi nyomban fel is tűnt a férfinak, aki ahelyett, hogy a megszokott módon a másik oldalt is megnézte volna, azonnal visszaadta Juliának az igazolványt.

– Törött kártyával nem fog menni – jelentette ki flegmán, ezzel is csábítva Juliát.

Persze Alex halála után az édesanyját egyáltalán nem érdekelték az ilyen dolgok. A nagy meglepődését kendőzve hamar feltett egy kérdést.

– Mit lehet tenni? – hebegte.

A férfi mélyet szippantott a levegőből, majd mintha minden természetes lenne, maga elé nézett.

– Felhívhatnám a Központi Információs Ügyeletet, de nem ígérhetek semmit.

A férfi persze nem tudta, hogy a vele szemben álló osztrák nő szépsége mögött egy mindenre elszánt anya lakozik, aki jól tudja, mire megy ki a játék.

– Mást nem lehet tenni? – tudakolózott Julia, immár lágy hangon, és közelebb hajolt a férfihez, aki lassan és kajánul felnézett a spanyolnak hitt nőre.

– Hát – szólalt meg kevélyen –, talán van más megoldás is, Sofia.

A tegeződés volt az a tett, amivel a tudatlan, túl sok ideig csak nők után vágyakozó katona elárulta szándékát. Rosszul hitte, hogy egy kellemes napnak néz elébe, mert Julia ettől fogva könnyedén vezette arra a beszélgetést, amerre csak akarta. Lassan a tekintete a feszült katonanőből átállt a bájos temperamentumosra, és közelebb hajolt az ablakhoz.

– Mi lenne az? – suttogta gyengéden.

A fiatal férfi nyomban elmosolyodott, felállt, majd kinyitotta a rácsban lévő ajtót, és beinvitálta Juliát.

– Nincs itt senki – mondta nagy vigyorral a képén. – A többiek semmit sem fognak hallani, túl messze vannak tőlünk.

Miután az ajtó bezáródott, a férfi nyomban elkezdte közelebb vonni magához a prédáját, és egy nagy polc alá húzódott, ami tele volt lőszeresládákkal. Mindketten szótlanul simultak egymáshoz, és mikor a férfi éppen meg akarta csókolni „Sofiát”, az eddig szexi katonanő egy nehéz fém lőszeresdobozt levéve, szabadságra küldte az ügyeletes őrt.

Habár Julia nem ölte meg a férfit, a fején okozott ütés bizonyára hosszantartó emlék maradt. Persze az egyre bátrabb és elszántabban küzdő Julia nem is akart senkit sem megölni, még ha ezt nem is sikerült elérnie Hochwaldban.

Miután biztosra vette, hogy a katona elkábult, és az épület másik felében lévő féltucat APF-es semmit sem hallott az ütésből, egy közeli ládában talált egy kevés ragasztószalagot, megkötözte a kábult katonát, és betapasztotta a száját.

Alex édesanyja tudta, hogy nincs sok ideje, így gyorsan kutakodni kezdett a polcokon, hátha lel valami könnyű, egyszerű és hatékony fegyvert. Pechje volt, mert csak nehézfegyverek és a hozzájuk tartozó lőszer volt ott, ahol tartózkodott.

Miután jobban körülnézett, látta, hogy szemben vele, úgy tíz méterre, egy állványon több pisztoly, kés és egy géppisztoly is hever.

Habár kockázatos volt Julia számára, hogy hozzáférhessen a fegyverekhez, mert a katonák könnyen észrevehetik, tudta, hogy meg kell kockáztatnia a dolgot, hiszen másképp nem lesz esélye arra, hogy fegyvert szerezzen. Az APF bizonyára gyorsan rájön, hogy ki is ő valójában, amint a leütött férfi magához tér.

Julia összeszedte a gondolatait, hátrébb lépett, és néhány gyors mozdulat után egy nagy puffanással sikerült átugrania azt a részt, amin a katonák könnyen észrevehették volna. Habár az álruhába bújt bosszúszomjas nő motivációi elégnak bizonyultak ahhoz, hogy ezt az akadályt is legyőzze, az ugrás keltette hangok túl erősek voltak ahhoz, hogy a távolban álldogáló hat katona ne hallja meg.

Mindannyian zöldes terepszínű ruhát viseltek és golyóálló mellényt. Miután meghallották, hogy valaki egy nagy csattanással fejezi be az ugrását, gyorsan a zaj keletkezésének helye felé fordultak. Senkit sem láttak, így csak ketten indultak el, hogy megnézzék, mi történt.

– Minden rendben van ott? – kérdezte az egyik, bizonyára a leütött férfitől várva választ.

De senki sem felelt, ami tovább erősítette a katonákban a gyanút, hogy valami nem stimmel. Mindannyian kibiztosították modern gépfegyvereiket, és gyilkos golyósortozatok leadására készen várták, hogy a Juliához közeledő két katona mit talál az állványok mögött, amik mindent eltakartak.

Az APF fegyveresei lassan haladtak előre, egymást fedezve. Mikor az állványok sarkaihoz értek, mindketten egyszerre, óvatosan kidugták a fejüket, hogy bekukucskáljanak a polcok másik oldalára.

Egyikük egy megkötözött katonát vett észre mindössze néhány lépésre. Tisztán kivehető volt a fejére mért nagy ütés. A nyitott ajtó szintén egy szempillantás alatt szemet szúrt az őrnök. A másik katona ugyanakkor nem nézett ennyire jól körül, mert csak egyvalami volt az, amivel szemezett.

Egy rövid, könnyű, de annál hatékonyabb automata géppisztoly, amit Julia Rheims nemes egyszerűséggel szegezett elszántan az APF katonára.

Az őr, aki a géppisztoly halálos, fekete ürbe burkolózó csövével nézett farkasszemet, rögtön eldobta fegyverét, és remegve emelte fel mindét kezét a magasba. A másik katona, aki szintén előrement szétnézni, látva, hogy mi a helyzet, szintén így tett.

Julia Rheims egy lövés vagy egy szó nélkül ejtett két foglyot. A nyámnyila APF őröket látva az osztrák nőben egy új érzés lángolt fel. Mintha ismét erősnek és magasnak érezte volna magát. A testét-lelkét ostromló fáradtság tovaszállt, a gondolatok, hogy gyermeke halott, anyja magára maradt, és ő maga két ember gyilkosa, eltűntek. Julia abban a tudatban, hogy fel van fegyverkezve két pisztollyal, egy gépfegyverrel és egy késsel, és az, hogy van két foglya, sokkal keményebb ellenfél lett.

– Ne mozduljanak, vagy lelölövöm magukat! – kiáltotta angolul.

A két lefegyverzett fogoly engedelmeskedett, mire Julia felszólította őket, hogy menjenek oda, ahol a leütött katona van. Ő maga pedig az egyik állvány közelébe állt, ahová már nem lehetett a polcok másik oldaláról belátni, így tűz alá venni sem.

– Ha közelebb jönnek, megölöm a két katonát! – szólt a megmaradt négy fegyvereshez, akik persze nem látták őt, de ő sem látta őket.

Julia már kissé megrészesgült a boldogságtól, hogy minden ilyen könnyen ment, még szorosabban megragadta a kibiztosított gépfegyvert, és elkezdett azon gondolkodni, hogyan használja fel a két aduját, akik a halálfélelemtől reszkette próbáltak nem összeesni a szembenlévő falnál.

– Innen nem fog kijutni! – mondta az egyik, elterelve fogvatartója figyelmét. – Nemcsak mi heten vagyunk. Vannak kamerák,...

Ekkor a beszélő fogoly felnézett az egyik sarokba, Julia tekintete pedig követte az övét, méginkább figyelmen kívül hagyva a polcok túlsó oldalát.

Mikor erre végre a bátor osztrák nő is rájött, már késő volt. Az állványzat, ami eddig oly derekan védte attól, hogy a négy, még mindig nagy veszélyt jelentő katona meglássa, hogy pontosan hol is van, nagy robajjal ledőlt. Juliának esélye sem volt, hogy időben elugorhasson az óriási súly elől. Ládák, fegyverek, lőszerek estek a megedzett, de törékény női testre. Végül maga a vas állvány is eldőlt, mozgásképtelenné téve az alatta heverő nőt. A két APF-es, akik eddig reszketve tartották a magasba kezeiket, nyomban odarohantak a többi katonához.

Ekkor látták csak, hogy a négy másik katona közül kettő odasettenkedett a Julia melletti polchoz, és minden erejüket latba vetve – biztos, ami biztos alapon – ledöntötték azt.

A spanyolnak hitt nő nem halt meg. Miután már több fegyver is rámeredt, az egyik lefegyverzett katona óvatosan közelebb hajolt hozzá. Csak zúzódásokat és horzsolásokat látott, úgy tűnt, még csak nem is törte el semmijét az APF egyenruhába bújt támadó. Egy másik baka eközben felébresztette és kiszabadította a leütött őrt, aki nagy megdöbbenéssel nézett szét a szanaszét heverő fegyverekre, és búsan deklarálta, hogy mi történt a csábítóan szép nővel.

Julia csaknem eszméletét elvesztve hevert az embereket megölni vágyó fegyverek és katonák között. Képtelen volt megmozdulni, kiáltani, vagy bármi mást tenni. Szemeit a plafonra meresztve nézte a mindent elöntő unalmas szürkeséget, és a hidegséget sugárzó vasgerendákat.

A bécsi Duna-gáttra emlékeztették. Szinte már azt várta, mikor omlik össze a plafon is, akárcsak a gát, és temeti maga alá mindörökre a meggyötört testét. Végre a fiával lehetne, és nem kellene harcolnia.

Azonban semmi sem történt. Nem omlott össze a szürke plafon, nem estek újabb nehéz súlyok Juliára. Mindössze néhány elhomályosult alak állt az ájuló nő mellett, akik angolul vitatkoztak azon, hová vigyék az ismeretlen perszonát.

– Elsősegély kell neki! – kiabálta az egyik.

– Nem! Ki kell azonnal hallgatnunk! – ellenkezett egy másik, parancsolóbb hangnemben.
– Ki tudja, meddig lesz életben.

– Annyira azért nem súlyos – szólalt meg egy harmadik APF-es katona is. – Nem hinném, hogy bármiféle maradandó károsodása keletkezett volna.

Talán még további percekig vitatkoztak volna, ha nem lépett volna be egy őrnagy, aki teljes engedelmisséget elvárva közölte, hogy a magát Sofia Santosnak kiadó nőt nyomban szállítsák vissza a barakkokhoz, a kihallgatószobába, útközben pedig kapjon valamiféle elsősegélyt. Így hát sietve eltakarították a leesett fegyvereket és lőszereket, miközben megkötözött kézzel egy hordágyra emelték Juliát.

XXXIX.

(2050. április 28. 11⁵⁴ – Ausztria, Sankt Pölten)

Kissé szomorkás volt az idő dél körül. Néhány sötét báránnyel felhő el-eltakarta a napot, ami miatt a levegő is hűvösebbé vált. Talán nem is baj – gondolták a legtöbben, hiszen egy kis hideg felfrissülés nem árt.

William Lester nem tudta bekapcsolni a mentőautó fűtését, ami bizonyára meghibásodott, így hát felvetette szokásos ruhadarabját: a pulóvert. Most éppen egy fehéret, bár nagy választéka nem volt. Valerionak is sikerült átöltöznie. Civil ruhája is mindössze egy zöld ingből és egy fehér nadrágból állt, amik szintén kissé kevesek voltak a kényelmes hőmérséklet eléréséhez.

A fiatal tudós és a százados, miután megtalálták a barakkokat, melyek között csak sár volt a megszokott beton helyett, nyomban azon ügyködtek, hogy minél hamarabb és minél többet kiderítsenek a titokzatos nőről, aki – csakúgy, mint ők – képes volt kijátszani az APF-et.

Nem sokkal dél előtt végre tájékoztatták Valeriot – hála „századosi rangjának”, hogy a nőt átszállították a kihallgatósobába. Ő nyomban találkozni akart a rejtélyes nőszeméllyel, akár csak William, de mivel az angol tudós nem volt APF katona, így csak Valerionak engedélyezték, hogy megfigyelőként részt vegyen a kihallgatáson.

– Menj a kocsinhoz, és várj, amíg nem jövök! – utasította az olasz százados Willamet. – Én addig minden tőlem telhetőt megteszek, hogy kiderítsem, ki is ez a nő.

Ám Willnek egyáltalán nem tetszett, hogy nem juthat be a kihallgatásra, ennek ellenére tisztában volt azzal is, hogy nem kockáztathatja a lebukást, aminek lehetősége őmiatta nőtt meg, hiszen ő volt az, aki mindenféleképpen a barakkokhoz akart menni.

A terület nyüzsgött az APF katonáitól. Arthur C. Sigmund tábornok hű emberei akár egy szóra készen álltak, hogy szétlyukkassák a betolakodókat. Ha valahol könnyen meg lehetett halni, az az európai APF bázisok voltak.

Williamnek ez is a GVH-t juttatta eszébe, mint sok más dolog. Ez persze természetes volt, hiszen évekig élt bezárva a hivatalba. A barakkok biztonsága szinte már megközelítette a GVH-ét. „Szerencsére csak szinte” – mondta magában a brit.

Miközben a tudós elindult a mentőautóhoz, Valeriot két APF-es katona kísérte az egyik épületbe, amiben a kihallgatósoba is helyet foglalt.

Miután megérkeztek, a százados elővette az APF-es igazolványát, pont olyat, mint amilyen Juliáé is, csak éppen az övé nem volt törött. Odanyújtotta az egyik őrnöknek, aki egy könnyed bólintással nyugtázta a belépőt. Valerio gyorsan megtörölte a tiszt cipőjét. Ez volt az egyetlen ruhadarab, ami katonai múltjára emlékeztette. Habár messzemenően undorodott a gyilkolástól, tudta, hogy bármelyik pillanatban megeshet, hogy ismét durva eszközökhöz folyamodjon.

Rövid séta következett egy erősen megvilágított, ablakok nélküli, félig kékre festett folyosóban. Miközben a kihallgatósoba felé haladt Valerio és az egyik katona – válljelzéseiből ítélve tizedes –, utóbbi több fontos szabályt mondott el.

– Ne zavarja meg az őrmestert, ne hergelje fel, és legfőbbképpen ne mondjon ellent neki! Habár az ő rangja alacsonyabb, odabenn ő parancsnok!

A tizedes szavai egyre erőteljesebbek lettek, ezzel is hangsúlyozva, mennyire fontosak.

– Ne tegyen kárt semmiben! A kihallgatás angolul kezdődik, de ha az őrmester úgy tartja jónak, németre válthat. Miután az őrmester végez, minden kérdésére választ kap, százados.

Valerio megköszönte a tizedes túlbuzgó tanácsadását, és mint aki csak a sarki boltba lép be, úgy nyitotta ki a kihallgatósoba ajtaját.

Odabenn ismét csak mesterséges fény volt, egy ablak sem nyílt a szabadba. Egy nagy tükör volt Valeriotól balra, aminek másik oldalán természetesen egy szoba volt, ahonnan

mindent látni lehetett. A szürke terem közepén, egy fém ágyra fektetve egy szőke nő feküdt eszméletlenül. Valerio körbe sem nézett, annyira magával ragadta a hölgy bája. A szép haj, a tökéletes, ám láthatóan megviselt arc. A nő teste is megfelelt Valerio minden „elvárásának”.

Ha nem egy kihallgatószobában lett volna, az olasz tiszt már nem állt volna összezavarodva az ajtóban, amit egy katona nyomban be is zárt.

A záródás hangjára végre Valerio ismét testben-lélekben visszatért a valóságba. Újra a szürke teremben volt, ahol még le sem tudott ülni, mert mindössze az a fémből készült, meglehetősen kényelmetlen ágy volt az egyetlen bútordarabszerűség a szobában. Két APF katona mellett az őrmester is ott volt, aki türelmetlenül várta, hogy a nő végre felébredjen. Rá sem hederített a századosra, aki rangban felette állt. Valerio ebből tudta meg biztosra, hogy ki az őrmester.

A két közlegény viszont tisztelgett a századosnak, majd elhagyták a szobát.

A százados csak most vette észre, hogy a nő mindkét keze meg van kötözve, és az egyikből nemrégiben vért vettek. Lassan odalépett az őrmesterhez, aki még mindig gondolataiba merülve várta, hogy végre felébredjen a fogoly.

– Valerio Derasmo százados – szalutált.

Az őrmester megfordult, és a fiatal olasz tiszt számára világossá vált, hogy milyen nagy is kettejük között a különbség.

– Abdul Salem őrmester – mondta a legalább ötven éves férfi, és közben tisztelgett.

Valerio nem hitte volna, hogy egy valószínűleg arab származású emberrel áll szemben, de ez semmin sem változtatott. Tudta, hogy nem ez a kettejük közötti legnagyobb gond, hanem az, hogy az őrmester öreg, és mégis Valerio az, aki rangban magasabb helyet foglal el.

– Csipkerózsika mindjárt felébred – magyarázta az őrmester. – Sofia Santos-nak adta ki magát, egy spanyol APF katonanőnek. Pár órája sikerült elfognunk, épp fegyvert és muníciót akart lopni. Hogy kicsoda ő, honnan jött, és hová tart, azt nem tudjuk. Azt sem, hogy miért bújt egy APF-es bőrébe.

Valerio – akárcsak az őrmester – a titokzatos nőt figyelte, aki türelmesen vette a levegőt. Álmában talán nem is tudja, hogy egy fogoly.

– És az a Sofia Santos... ő most hol van? – kérdezte a százados kissé tartva a választól.

– Halott – válaszolta az őrmester hidegen. – Néhány napja megölték Hochwald mellett. Ez egy osztrák falu az Ötz-völgyben. A holtteste mellett megtaláltuk egy másik APF közlegény tetemét is. Mindketten egyazon este haltak meg. Még a haláluk után pár órával sikerült megtalálnunk a holttesteiket, de ez a nő nem használta az azonosítóchipjét. Emiatt is jutott el idáig.

– Senkinek sem tűnt fel? – mondta meglepettséget színélve Valerio.

Az őrmester kissé megrázta a fejét.

– Az ellenőrzőpontokon eddig nem kérték az azonosítóchip leolvasását, ha egy APF katona át akart haladni. Ez az eset viszont megéri, hogy jelentsem a feletteseimnek, akik bizonyára gondoskodni fognak a hibák kijavításáról. Továbbá majd szólok, hogy egy századost is érdekel a dolog.

Valerio kissé megrezsent a mondat hallatán. Ha ugyanis az őrmester valóban szól, hogy Sankt Pöltenben járt, akkor Sigmund tábornok is tudni fogja, hogy életben van. Ezt nem engedheti meg, ám most mégsem tudta, hogyan akadályozhatná meg mindezt. Egyelőre inkább csak várt.

– Tényleg, százados úr! – szólalt ismét az őrmester, és tágra nyílt szemekkel fordult Valerio felé. – A maga igazolványának chipjét ellenőrizték, amikor befáradt ide?

Az ifjú olasz katona teljesen lefagyott a kérdés hallatán. Azt hitte, hogy az előbbi megjegyzés arról, hogy az őrmester értesíti a felsőbb vezetést, elszáll, de nem így történt. Abdul Salem őrmester úgy tűnt, nagyon jó szimattal rendelkezik.

„Csak azt tudnám, miből gondolja, hogy van rejtegetnivalóm” – gondolkodott Valerio.

Erre azonban nem jött magyarázat. A százados egyre inkább kutyaszorítóban érezte magát. Tudta, hogy valamit mondania kell, de nem hazudhat, mert akkor biztossá válik, hogy valami nincs rendben az ő azonosítóchipjével sem, ami minden bizonnyal egy esetleges ellenőrzéskor halottnak mondaná a tulajdonosát.

Valerio, hogy elkendőzze rémületét, hebegni kezdett, és megköszörülte torkát, mint aki valami fontosat akar mondani. Nagy szerencséjére mégsem kellett előrukkolnia improvizált magyarázatával.

Sofia Santos ugyanis nyögdécselés és egy kis mocorgás közepette felébredt mély álmából.

Amikor kinyitotta megigéző szemeit, és elé tárult a reménytelen helyzete, hangos sikításban tört ki. Az őrmester nyomban befogta a kezével a nő száját, aki rémült tekintettel próbált segítségért kiáltani.

Mindhiába.

Az őrmester nem hagyta, hogy akár egy szót is kiejtsen a száján a fogoly, aki lassan végre lenyugodott, és beletörődött abba, hogy meg van kötözve, és a sátáni Allied Peacekeeping Forces két gyilkosa áll mellette.

– Ha azt hiszik, hogy bármit is elmondok önöknek... – rikácsolta a spanyol nő, bár már jóval halkabban, mint ahogy az előbb sikított.

Az őrmester bosszús tekintettel és lángoló szemekkel nézett a fogolyra.

– Halkítsa le magát! Maga az Allied Peacekeeping Forces letartóztatottja.

– Ezt én is tudom – gúnyolódott a nő.

Valerionak nehezebb esett nem elmosolyodni a megjegyzés hallatán. Igazán szimpatikussá vált számára Sofia Santos, vagy akárhogy is hívják.

– A nevem Salem őrmester, ő pedig itt mellettem Valerio Derasmo százados – mutatott az arab tiszt a fiatal olaszra.

A nő ekkorra már teljesen lehiggadott. Arca nem nagyon tükrözött érzelmeket. Valerio nem is nagyon akarta elhinni, hogy tényleg spanyol. Az angol akcentusa sem a spanyolokra volt emlékeztető.

– Ön jóval fiatalabb, mint az őrmester – állapította meg a nő. – Mégis, maga a százados, szóval talán önnek kellene levelezni a kihallgatásomat.

Habár Sofia nagyon jól játszott a szavakkal, szerencsétlenségére az őrmester nemcsak, hogy nagyon jó szimattal rendelkezett, de kiválóan olvasott a sorok között. Szó nélkül, teljes erőből sújtott le jobb kezével a védekezésre képtelen fogoly arcára.

A pofon olyan hangos volt, hogy az ajtó túlsó oldalán álló őr is megrezzent, Valerio pedig nem akarta elhinni, hogy valaki ilyen erővel képes megütni egy nőt.

– Pofa be! – ordította torkaszadtából az őrmester az ütés után. – Nagyon jól tudja egymás ellen fordítani az embereket, igaz-e Sofia? Vagy mi is az igazi neve?

A fogoly azonban egy könnyet sem ejtett a súlyos ütés után. Zokszó nélkül tűrte, hogy így beszéljenek vele.

„A körmei viszont ápoltak, akárcsak a haja” – töprengett magában Valerio. – „Tehát nem igazi katona. Viszonylag jó módú. Az akcentusából ítélve európai. Hogy ilyen ütest is kibír, az vagy azért van, mert már sok szenvedést megtapasztalt, vagy, mert valamilyen szer hatása alatt áll.”

A százados inkább az elsőre tippelt, de ezen gondolatait még véletlenül sem szeretne volna megosztani az őrmesterrel, aki nyomatékos hangnemben újabb kérdéseket tett fel.

– Hogy hívják? Ki küldte magát? Hová tart? Hogyan ölt meg két APF katonát, köztük Sofia Santost, akinek most kiadja magát?

A nő jobb arca, ahová a pofon csapódott, egyre pirosabb lett, a szemeiben mégsem változott semmi. Ugyanazzal az eltökélt, lekicsinylő tekintettel bámulta az őrmestert, aki ettől méginkább feldühödött.

– Válaszoljon!

Sofia mélyet szippantott a száraz levegőből, és mint aki csak egy teapartin venne részt, könnyedén folytatta idegesítő okoskodását.

– Mindhárman tudjuk, hogy mindössze pillanatok kérdése, hogy a vérvétel eredményei megjöjjenek. Talán ostobának tűnök, de nem vagyok az. Észrevettem, hogy vért vettek tőlem.

Az őrmester ismét fel akarta tenni a kérdéseit, ám Valerio egyre inkább jobbnak látta, hogy átvegye a kihallgatás vezetését, függetlenül attól, hogy a tizedes, aki bekísérte, az tanácsolta, hogy ne zavarja meg az arab katonát.

– Nézze, nem tudom, hogy kicsoda ön – mondta tisztességteljesen Valerio, és eggyel közelebb lépett a fogolyhoz –, azt sem tudom, hogy honnan jött. Egy dolgot szeretnék megtudni, az viszont nem derül ki a véréből.

– Mi az? – kérdezte a nő álszent mosollyal az arcán.

Az őrmester közben egyre jobban feldühödött. Már nemcsak, hogy ellent mondtak neki, még hozzá egy nő, de még nem is hagyják szóhoz jutni. Ennek ellenére jobbnak látta, ha csendben marad, és kívárja, hogy hátha sikerül mégiscsak hasznos információk birtokába jutni.

– Az, hogy miért ölt meg APF katonákat, miért akart Bécs felé jutni, miért kellett magának fegyver, és egyáltalán miért van itt?!

– Máris válaszolok a kérdéseire, százados úr... – hangsúlyozta a rangot a fogoly –, de előbb nem kaphatnék valami gyógyszert? Úgy érzem, fáj a fejem. Talán a vér...

– Fogja be a pofáját! – ordított ismét torkaszakadtából az őrmester. – Ne keressen kifogásokat! Válaszoljon a kérdéseinkre, vagy komolyabb eszközökhöz folyamodok!

Salem őrmester hangja már kezdett berekedni, egyre többször tekintett az órájára, amiről Valerionak nyomban feltűnt, hogy a tiszttársa siet valahová, és ha a nő nem válaszol hamarosan, akkor az APF katonái könyörtelenebb dolgokkal rukkolhatnak elő.

– Tényleg rosszul néz ki... – állapította meg a százados.

Az őrmester azonban ügyet sem vetett arra, hogy a megkötözött nő egyre sápadtabbá válik. Elővett egy apró kis szerkezetet a zsebéből, ami a mobilja volt, és lenyomta az egyetlen gombot.

Az apró készülékből nyomban egy kivetített kép tűnt elő, mely tele volt adatokkal. Salem őrmester sietve elolvasta azokat, majd ahelyett, hogy átadta volna a telefont a felettesének, visszatette azt a zsebébe.

– Nem is kell válaszolnia, Sofia – nézett ismét öntelt tekintettel a szőke nőre. – Vagy inkább nevezem Julia Rheimsnek?

A kérdés hallatán mind Julia, mind pedig Valerio kissé meglepődött, ám mindketten tudták, hogy igazából ez várható volt.

Valerio ugyanakkor nem lelkesedett azért, hogy az őrmester minden hasznos információt eltitkol előle.

– Ez az igazi neve, igaz? – kérdezett újra az őrmester, és még közelebb lépett Juliához.

A magatehetlen, fémágyhoz kötözött nő fölé hajolt, hogy még jobban megbénítsa pszichikailag. Ám Julia elég erős volt, hogy még mindig ellent tudjon állni, és ezzel immár a lehető legteljesebb mértékben feldühítse az őrmestert.

– Ha nem ez lenne, akkor gondolom mást írt volna ki a mobilja.

A bátor osztrák nő még mosolygott is a válaszhoz, amivel mintegy kegyelemdőfést adott az arab tiszt méltóságának. Kimerülten, elcsigázottan és az ájulás határán is képes volt a gyengébb nem egy megkeseredett tagja dacolni az ellenségével.

Természetesen az őrmester nem volt az a személy, aki képes volt magába folytatni az indulatokat. Teljes ellentettje volt a foglyának, és még ez is idegesítette. Hogy ismét kiadja dühét, ökölbe szorította a tenyerét, és teljes erőből lecsapott Julia fejére.

A lendületes ütés ideje alatt Valerio eljátszott a gondolattal, hogy gyorsan közbeavatkozik, de nem felejtette el, hogy nem vonhatja magára az őrmester haragját, hiszen pár perce még őt is az a veszély fenyegette, hogy ellenőrzik az igazolványát.

Az ütés így bármiféle ellenhatás vagy tompítás nélkül érte el Julia homlokának bal felső részét, és még egy kissé le is horzsolódott a bőr a csapás helyén. Ám nem ez volt az, ami mind a két APF tisztet kirezzentette hideg szerepéből.

A mindeddig derekasan ellenálló nő, Julia Rheims már nem nézett farkasszemet az őrmesterrel. Méginkább kiszolgáltatva az APF kénye-kedvének, ájultan hevert a fémágyon. Feje szokatlan pózban állt, amiből sejteni lehetett, hogy tényleg nincs magánál.

Abdul Salem őrmester először nem is akarta elhinni, hogy a nő tényleg elájult.

– Miféle trükkel próbálkozik már megint? – ordította közvetlenül Julia bal fülébe. – Nem ütöttem olyan erőset!

– Talán magának nem tűnt erősnek – ellenkezett Valerio, és közben visszábbhúzta az őrmestert, hogy közelebből is szemügyre vegye az ütés nyomát. – De ez egy nő, aki eleve ájultan érkezett ide, semmiféle kivizsgálás nélkül, gondolom. Aztán még vért is vettek tőle. Nem gondolja, Salem őrmester, hogy valószínű volt, hogy ismét elájul?

– Szimulál – mentegetőzött az erőszakos férfi.

Valerio megtapogatta az ütés helyét, felhúzta Julia szemhéját, megmérte a pulzusát, és magában hálát adott az Istennek, hogy ez a csodás, elszánt nő életben van.

– Legalább hívjon egy orvost!

Az őrmesternek most az egyszer sikerült épp ésszel gondolkodnia, és ahelyett, hogy a százados kissé parancsoló hangnemén fennakadt volna, sietve újra előkapta a mobilját, és kért egy szanitét.

Az orvos megérkezéséig eltelt bő egy percben egyikük sem szólt a másikhoz. A két közlegény kinyitotta a kihallgatószoa ajtaját, beléptek a terembe, és készen arra, hogy bármikor lelőjék Juliát, óvatosan megengedték a kezeket a köteleket. A szanitét sietve berohant. Fehér orvosi köpenye alatt jól látszódtott a terepszínű egyenruha.

Valerio és Salem őrmester is hátrébb álltak, hogy a kivizsgálás minél hamarabb befejeződhessen.

A százados közben azon töprengett, miként büntetné meg az effajta magatartás. Azonban akárhogy is gondolkodott, végül rá kellett eszmélnie a valóságra: már rég nincs hatalma a katonaságban, és habár embereivel gyorsan összeszokott, az idegen emberek közt sok olyan van, akinek más az ideológiája.

– Ha meghal, nem az én hibám – emelte maga mellé vállmagasságba kezeit az őrmester. – Ő kereste a bajt.

Valerio inkább próbálta nem meghallani a megjegyzést.

A szanitéc közben szintén megmérte a pulzust, fehérezte a szemhéját, és belevilágított Julia pupillájába, majd további vizsgálatokat végzett.

Egy rövid idő után összeráncolta a homlokát, elfordult a páciensétől, és komoly tekintettel a két tisztre nézett.

– Rossz hírem van.

A doktor komoly hangnemű szavai lesújtóan hatottak Valeriora.

– Meghalt? – hördült fel Salem őrmester.

– Nem – válaszolta az orvos –, de kórházba kell szállítani. Teljesen kimerült, és lehet, hogy agyrázkódása van. Nincs kihallgatható állapotban. Azonnali ellátásra és kivizsgálásra lenne szüksége...

Az őrmester menten megakadt, mikor meghallotta, hogy „nincs kihallgatható állapotban”. Tudta, hogy ma sem fog dicsőségérmet szerezni, hiszen nem tudott meg semmi hasznosat. A nyilvántartás által elküldött információkhoz a vallatás nélkül is hozzáfért volna. Azzal azonban teljes mértékben tisztában volt, hogy ha ő miatta hal meg a fogoly, akkor őt, mint a kihallgatás lebonyolítóját teszik majd felelőssé. Ezt nem engedhette meg magának.

– Vegyék jegyzőkönyvbe, hogy a kihallgatás vezetője, Abdul Salem őrmester megszakította a fogoly kihallgatását annak egészségügyi állapota miatt.

Valerio végre fellelegezhetett.

– Amint a kihallgatott személy állapota azt lehetővé teszi – folytatta az őrmester –, a kihallgatást azonnal el kell kezdeni.

Ezután Valeriohoz fordult, és megkérte, hogy tanúsítsa a történeteket azzal, hogy a kihallgatóterem másik oldalán lévő teremben aláírja a jegyzőkönyvet.

A fiatal olasz tiszt nem tehetett mást, hiszen továbbra sem engedhette meg magának, hogy komolyabb nehézségeket gördítsen az őrmester elé. Épp elég nagy veszélyt vállalt azzal, hogy pusztán emberségből segíteni indult Julia Rheimsnek, akiről viszont semmit sem tud.

Ha jobban belegondol, ő nem is akart volna segíteni ezen a szerencsétlen nőn. Egy furcsa tudós volt az, aki mindenáron meg akarta menteni ezt a bátor öngyilkosjelöltet. Ha a nő helyében lett volna, biztos, hogy nem ölt volna APF katonákat, mert az egyenlő a halálos ítélettel. De természetesen Valerio katonaként gondolkodott, és képtelen volt nem eképpen analizálni a történeteket és a lehetőségeket.

Mikor elindult Salem őrmesterrel, hogy aláírja a tükör másik oldalán található teremben a jegyzőkönyvet, Juliát átfektették egy hordágyra. A két APF katona közben vigyázott arra, hogy az osztrák nő semmivel sem próbálkozzon, az orvos és egy közben megérkezett fehér köpenyes, vörös hajú fickó problémamentesen végezhesse feladatát.

A szoba, ahol a jegyzőkönyv elektronikus példányát alá lehetett írni, tele volt számítógépekkel és a katonai rendőrségbe tartozó személyzettel. Valerio és Salem őrmester gyorsan végeztek a szükséges dolgokkal, és a százados szerencséjére a számítógép nem jelezte ki, hogy Derasmo százados halott, ám a nyilvántartásba bekerült, hogy itt járt, így egy szemfüles informatikus könnyen rájöhet arra, hogy valami nincs rendjén.

– Salem őrmester úr! – szólította meg tisztársát Valerio rögtön azután, hogy mindketten aláírták a jegyzőkönyvet.

Az őrmester meglepetten fordult a feletteséhez.

– Igen?

– Ne haragudjon, ha bármivel is megbántottam odabenn – kért elnézést Valerio hideg, katonás hangon. – Csak a dolgomat próbáltam végezni. Nem szerettem volna, ha a fogoly maradandó sérülést szenved.

– Nem haragszom, százados úr. Én is csak a dolgomat próbáltam végezni, ám míg maga azt hiszi, hogy a jövő a ma tetteinek okán alapul, én úgy vélem, hogy az egyetlen ok, ami miatt van jövő, az csakis a tett, és semmi más.

Ezzel az őrmester megfordult, és amilyen természetes módon jött be az ajtón, úgy távozott. Valerio is követte a példáját. Előbb a szobát hagyta el, ahol aláírta a jegyzőkönyvet, majd magát az épületet is. Odakint az udvar továbbra is sáros volt, Valerio a távolban jól látta a vöröskeresztes autó hátulját.

Hiába nézett jobban körül, Salem őrmesternek nyoma tűnt. Nem tudta, hogy az erőszakos, elvek nélküli tiszt hova mehetett, de a fiatal olasz századost egyre inkább előntötte az a frusztráló érzés, hogy az APF emberei rájöttek arra, hogy Valerio Derasmonak már régen halottnak kellene lennie. Persze nem is azzal lett volna a nagy gond, ha az itteni barakkokban megtudják az igazat, hanem hogy mindezt jelentik a feljebbvalóiknak is, akik az információt nyomban továbbíttják magának Arthur C. Sigmund tábornoknak. A lavina pedig ekkortól megállíthatatlanul sodorná el mind Derasmo századost, mind pedig Williamet, és mindenki mást, akik arra törekednek, hogy véget vessenek a tábornok önkényuralmának.

– Elnézést – veregette meg óvatosan Valerio vállát valaki hátulról.

A százados azt hitte, hogy itt a vég. Rájöttek arra, hogy a nyilvántartás szerint halott, és a háta mögött már több APF-es katona csak egy rossz mozdulatra vár, hogy a fenti hibát kijavítsák.

Azonban nagy meglepetésére, miután hátrafordult, egyetlenegy fegyver sem szegeződött rá. Egy hordágyat toltak ki sietve a barakkból, ahonnan Valerio kijött, és ahol a kihallgatást tartották. Az olasz tiszt gyorsan ráeszmélt, hogy Julia Rheimset hozzák ki nagy kapkodással, és a szanitéc orvos volt az, aki megveregette a vállát.

– Elnézést uram – szólott ismét a doktor –, de azt hiszem, haladéktalanul szükségünk van arra a mentőautóra, amivel történetesen ön érkezett, ha jól tudom.

Valerio könnyűszerrel megkérdezhetette volna, hogy mi a fenének van szükség a mentőautójára, amiben egyébként egy fizikus csücsül, de a válasz hamarabb megvolt, mint ahogy a kérdés.

– Nincs másik szabad mentőautónk, az önöké pedig nagyon jó állapotban van, legalább is innen így tűnik.

Az orvos elég meggyőzően és röviden érvelt, Valerio pedig szinte szóhoz sem tudott jutni, két APF-es katona már nyomban tolt a hordágyat a mentőautóhoz.

– Az autóban ott van egy önkéntes ápoló is, ő majd segít az embereinek a sérültet felrakni a kocsiba – mentette meg Williamet a lebukástól Valerio.

– Az nagyon jó – válaszolta az orvos. – Akkor rám nincs is szükség a szállításhoz.

Ez egy szerencsés dolog volt a két utazó részéről, hiszen nem kellett attól tartaniuk, hogy a szanitéc szakértelme leleplezi Williamet, aki nem is igazi ápoló. Ám Valeriban nyomban felmerült a pesszimizmus: lehet, hogy Julia Rheims sérülései olyan komolyak, hogy egy megfelelően képzett ápoló vagy orvos nélkül meg is halhat az út során.

– Nem lesz baja a fogolynak? – kérdezte az olasz százados.

– Nem hinném – indult el az orvos és Valerio is a mentőautó felé. – Ha a társa valóban jó ápoló, akkor képes bekötni az infúziót, és figyelni a betegre. Mondtam már, hogy hová kell vinni?

Mindeközben a gyorsan haladó APF-katonák lassan elérték a mentőautót. Odabenn William a sofőrülésen ülve türelmetlenül várta, hogy Valerio visszaérkezzen, és elújságolja, hogy miket hallott, illetve mi történt azzal a titokzatos nővel.

Már-már azt hitte, cserbenhagyták, vagy ami még rosszabb, Valerio lelepleződött. Éppen ezért William egyik kezével szorosan markolta a kormányt, a másikkal pedig egy katonai kést szorongatott.

A feszültség egyre inkább előtört, és lassan közeledett afelé a pont felé, amikor már nem bír uralkodni magán, és muszáj cselekednie.

Ekkor hirtelen egy APF katona kopogtatta meg a sofőrülés melletti ajtó ablakát. Zihálva és siettető tekintettel nézett Williamre, aki tüstént falfehér lett, és képtelen volt bármit is tenni.

Néhány pillanat és pár újabb heves dörömbölés után azonban végre képes lett kinyitni az autó ajtaját, és a katona erős angol akcentussal elújságolta a nagy hírt, miszerint ezzel a mentőautóval kell a sebesült foglyot átszállítani egy börtön kórházába.

Az orvos legutolsó kérdése valójában költői volt, hiszen ő is tudta, hogy eddig elfelejtette megemlíteni, hová kell elvinni Julia Rheimset.

– Még nem mondta meg – mondta a kérdés után Valerio.

– Nos, a Penzingen át vezető út egyenesen Bécsbe, egy újonnan megépült kórházba viszi magukat, ahol ellátják a sérült sebeit, és bizonyára bent tartják éjszakára. Ott majd örök fognak vigyázni a sérülte. Onnan, ha más mód nincs rá, egy rövid út során tovább viszik a nőt egy szigorúan őrzött börtönbe a város másik végébe, amit az egyik szegénynegyedben húztak fel kb. 20 éve. A börtön a CM#02-es azonosítókat viseli az APF adatbázisában. Biztos meg fogják találni, a GPS-ek és netes térképek ismerik az azonosítót. Estére száz százalék, hogy eléri a kórházat.

– És aztán? – kérdezte Valerio.

A két férfi lassan elérte a mentőautót. Juliát ekkorra elhelyezték a járműben, ám ő maga még mindig eszméletlen volt. Az orvos fellépett az autóra, és elkezdte bekötni a megfelelő infúziót az osztrák asszonynak, miközben válaszolt Valerio kérdésére.

– Aztán szólnak, hogy meghozták a foglyot. Én már üzentem nekik, várni fogják magukat. A maga kártyájával százados, könnyedén elintézhettek mindent. Az örök és a katonai orvosok átveszik a sérült foglyot, maguk pedig tovább haladhatnak arra, amerre csak akarnak. Önöknek nem kell félni semmitől sem.

Mivel Valerioék eleve Bécsbe tartottak, egy hivatalos indok csak még inkább szolgálta az érdeküket és az álcájukat.

Habár a doktor pozitív véleményen volt, ezt nem lehetett elmondani a két utazóról, akik nem gondolták volna, hogy egy harmadik útítársuk akad, ami miatt még inkább le kell, hogy lassuljanak a tervük megvalósításában. William szerencsére szintén értette a sofőrülésen fülelve, hogy miről beszél a barátja és a doktor, és csak arra tudott gondolni, hogy mennyire ostoba volt, amikor azt hitte, csak előnyük származhat abból, ha többen vannak. Ráadásul most még meg kell, hogy látogassanak egy szigorúan őrzött osztrák börtönt is, amit az APF átépített, szóval még az sem lehetséges, hogy a nehezen elérhető szabad internet segítségével bármiféle hiteles információkra bukkannának.

Az angol tudós mindössze abban reménykedett, hogy valamiféle isteni segítség folytán vagy bármi más módon olyan szerencsájuk lesz, hogy mindezt sikerül megúszniuk.

Miután az orvos bekötötte az infúziót és mindent rendben talált, lekezelt Williammel, mint mentős kollégával.

– Örülök, hogy találkoztunk – köszönt el búcsúzóul.

– Nem jön velünk? – lepődött meg a százados teljesen őszintén.

– Itt is sok még a teendőm. A harcokban sokan megsebesültek, és kevés a kötszer meg az orvos. Vigyázzanak a nőre!

Valerio végre egy olyan APF-est látott maga előtt, aki valóban felelősséget érzett mások iránt. Aki nem vette félvállról a dolgokat, és nem volt egy élő robot, aki minden parancsot teljesít, amiket a tábornok kiad. Habár a százados APF-ről alkotott véleménye nem változott meg, tiszteletteljesen búcsúzott el a doktortól.

– A katonák sem tartanak magukkal – mondta még utószóként az orvos. – Immáron biztonságos Bécsig az út, éppen ezért nincs is igazán ellenőrzőpont. A város kissé megváltozott az árvíz után. Na egy szó mint száz, jó utat kívánok!

Ezzel kezét fogott Valerioval is, aki óriási félelemmel, ámde teljes elszántsággal fordult el a becsapódó hátsó autójától, és tekintett előre, a homályos osztrák útra. Most már csak hárman voltak a mentőautóban.

Néhány másodperc múlva leült Julia Rheims mellé, remélve, hogy megérte mindez, és az eszméletlen nő elég erős ahhoz, hogy életben maradjon.

William nagy levegőt vett, és izgulva szólalt meg, miután beindította a járművet.

– Hát ezt jól megcsináltam.

Remélte, hogy Valerio valamit válaszol. Talán elég durván leszidja, hogy ő megmondta, de semmi ilyen nem történt. Az olasz férfi néma maradt, és továbbra is csak Juliát nézte.

– És ezek után? Most mi lesz? – kérdezősködött Will.

Az autó egyre gyorsabb lett, az APF bázis lassan kezdett eltűnni a város többi épülete mögött.

Pár perc múlva az angol fizikus újra bátorságot gyűjtött, és megszólalt.

– Tudod, hogy mi a neve?

Ekkor végre Valerio feltekintett a nőről, és a kocsi belső visszapillantójában tükröződő William szemébe nézve, komolyan csak ennyit felelt:

– Julia Rheims.

Mindezek után egy jó darabig egyikük sem szólt egy szót sem.

XL.

(2050. április 29. reggel – Kanada, GVH)

Ahogy a napok múltak, Emilia Wirdengren arca úgy lett egyre halványabb és még a szokásosnál is soványabb. A GVH ideiglenes vezetőjén és egyben a világ egyik legtapasztaltabb titkárnőjén meglátszottak az aggódással és frusztrációval töltött órák. Mrs. Wirdengren kezdte elveszíteni eleganciáját és kimértségét. Ez persze csak azoknak tűnt fel, akik többször is találkoztak vele a hivatalban.

Andrew hű jobbkeze már napok óta nem használta ki a hivatal szabályzata által megengedett pihenőidőt a felszínen. Emilia amikor csak tudott, dolgozott. Sokan már kezdtek aggódni miatta.

De nemcsak Emilia gyengült meg.

A Globális Védelmi Hivatal komoly nehézségekbe ütközött. Andrewról továbbra sem volt semmi hír, ami miatt a valóságnak egyáltalán nem megfelelő pletykák kaptak szárnyra a hivatal dolgozói között. Egy ilyen zárt közösségben pedig lehetetlen volt elejét venni az effajta híreszteléseknek.

Mrs. Wirdengren ismét a hivatal egyik liftjében találta magát, ami sebesen száguldott vele felfele, a huszonkettedik szintre.

A korosodó titkárnőnek egyre többször volt migrénje a friss levegő hiánya és a sok liftezés miatt, ám tudta, hogy nem szabad efféle könnyelműségekre hivatkozva abbahagynia a munkát. A legjobb barátja, a felettese, Andrew Dawson komoly bajban van, és ez most mindennél fontosabb.

Most is azon dolgozott, hogy minnél több biztos információt megtudjon az ausztriai helyzetről, és egy külön GVH-s műholdat állított arra, hogy figyelje az országból kirepülő katonai járműveket, mert Emilia attól tartott, hogy Arthur Közép-Európán kívül is megpróbál tevékenykedni.

Emiliának attól függetlenül, hogy mennyire elkötelezetten dolgozott Andrewért, most félbe kellett hagynia a feladatait.

Egy sürgős hívás érkezett hozzá a huszonkettedik szintről, a GVH úrkutatási intézetéből. Andrew titkárnője úgy gondolta, megint valamit ünnepelni kell, ezért unottan és kissé dühösen várta, hogy végre kinyíljon a lift ajtaja. Nem szerette, ha megzavarják a munkájában. Andrew teljes mértékben megérdemelte, hogy Emilia minden idejét a felkutatására szánja. Nem is értette, hogy a GVH hogy nem képes ennyi idő alatt bármiféle eredményt felmutatni e tekintetben.

Amikor 2030-ban az akkori élelmezési világválság miatt meghalt az egyetlen gyermeke, aki mindössze három hónapot élhetett, Emilia úgy érezte, mindennek vége. Öngyilkosságot kísérelt meg, de a férje megállította. Ezek után, 2033-ban találkozott Andrew-val először. Akkoriban csak Mr. Dawson-nak szólította, aki nyomban felfigyelt a kemény napokon keresztülment, de ettől szinte legyőzhetetlenné vált, munkanélküli nőre.

Mr. Dawson egy nálánál idősebb hölgynek, Emilia Wirdengrennek ajánlotta fel a több ezer jelentkező közül az egyik könyvelői állást maga mellett. Emilia természetesen nyomban elfogadta, és végre a pénzügyi helyzete megoldódni látszott. Ám mindez nem feledtetthette vele azt a bánatot, hogy meghalt a gyermeke.

Rövidesen egy újabb magánéleti esemény árnyékolta be az életét: 2035-ben elvált a férjétől.

Az évek nehezen teltek, de 2040-re Emilia már képes volt csak a munkájára összpontosítani, és Mr. Dawson titkárnője lett. Ezután kezdett bizalmasabbá és barátságosabbá válni kettejük között a viszony. Ők lettek a hivatal komplexumának első „lakói”.

A lift szinte száguldott. Legalább is Emilia így érezte. Ma már nem először vett be egy újabb fejfájáscsillapítót. Egyszerűen képtelen volt szétrobbanó aggyal koncentrálni, bár a gyógyszerek miatt eltompultak az érzékszervei.

A huszonkettedik szint.

Emilia végre megérkezett. A lift ajtajai kitaródtak, és a titkárnő számára azonnal nyilvánvalóvá vált, miért hívták ide olyan sürgősen.

Minden egyes ember, aki csak a szint aulaszerű, központi helységében tartózkodott, számos elektronikai eszköz, mérőműszer, és holografikus kivetítő között, a kétségbeesés, a sápadt ijedség, és az értetlenség mutatkozott.

Egyes tudóshölgyek a könnyeikkel küszködtek, mások a fal felé fordulva merültek depresszív állapotba.

– Mi van itt? – kérdezte magát Emilia, halkán suttogva a semminek.

„Mi történhetett? Talán a kimerültség, az örökös bezártság törte meg a hivatal személyzetét? De miért pont ezen a szinten?”

Emilia is kezdett megijedni. A fáradhatatlan, de kimerült arc szilárdsága hirtelen megtörni látszott. A GVH ideiglenes főnökének ez már sok volt.

„Istenem, Andrew... hol vagy ilyenkor?”

Néhány újabb lépést követően Emilia észrevette Fang Sen-t, a kínai fizikust is, aki az aula hátsó sarkában beszélgetett a rémült tudóstársaival. Mivel Emilia nem sok embert ismert a jelenlévők közül, Fang felé igyekezett.

„Lehet, hogy pont Andrewval történt valami, és ezek az emberek, tudják, hogy micsoda?”

Emilia megszorította a lépteit. Tisztában akart lenni a dolgokkal. Legszívesebben maga mellé hívatta volna az egyetlen hivatalbeli bizalmasát, Brian Wolfot, de ilyen gyermekes dolgokkal most nem törődhetett. Inkább utat vágott a sok megtört dolgozó között, akik észre sem vették, hogy ki sétál el köztük. Rövidesen Emilia elérte Fangot.

A kínai, észrevéve, hogy ki érkezett meg, elkészönt a társaitól, és a titkárnőhöz fordult. Az utóbbi időben még többet hízott. Egyáltalán nem nézett ki harminchárom évesnek. Igazából most ez lényegtelen volt Emiliának. Valahogy most semmi sem izgatta, csak az, hogy megtudja, mi történt.

Fang gyászos, komoly arccal nézett Emiliára.

– Mrs Wirdengren, rossz híreim vannak.

– Ön küldte a sürgős üzenetet?

– Igen, asszonyom – válaszolta a kínai kissé bocsánatkérő hangon, mintha valami rosszat követett volna el. Mióta Will-t illetéktelenül becsente a robotikai szintre, nagyon óvatos volt, nehogy egy újabb baklövés miatt kirúgják.

– Mi történt?

Emilia gondolt rá, hogy megkérdezi Fangot, miért éppen ő üzent, és nem egy másik tudós vagy egy biztonsági ember, de végül úgy döntött, hogy már így is épp elég ideig gyötörte a tudatlanság sorvasztó érzése.

– Nem kertelek, Mrs Wirdengren – válaszolta Fang, és ekkor valami olyasmit mondott, ami a remény és a hit mentsvárát rombolta le nemcsak Emiliában, de talán az egész GVH-ban is. – Most kaptuk a hírt, hogy a Védőpajzs nem működik.

Az utolsó négy szó visszhangként kongott Emilia agyában. A titkárnő egyszerűen képtelen volt felfogni, hogy mit mondtak neki az előbb. Nem tudta, mi tévő legyen. Megint úgy érezte, csúfot űznek vele.

– Micsoda? – hüledezett csaknem némán, szájátva. – Az nem lehet.

Fang nagyot sóhajtott, és arca még sötétebbé változott.

– Mi is így hittük. Egyetlen egy mérés sem mutatta ki, hogy nem működne a Védőpajzs-állomáson a geroldium.

Emilia megszédült. Kénytelen volt leülni egy fém székre, ami nem messze volt tőle. Fang is odahúzott egy másik széket, és a titkárnővel szemben ő is helyet foglalt. A többiek még mindig nem vették észre, hogy Emilia ott van. Néhányan, lassacskán felocsúdva a meglepettségből, elkezdtek újraszámolni a méréseket, hátha nemcsak egy véletlen hiba az, ami ilyen komoly mértékben megviccelte a Globális Védelmi Hivatalt.

– Mi a gond? – tette föl a rövid, de hosszú választ váró kérdést az összeomlás szélén álló Emilia.

Fang megértően tekintett a meggyötört öreg hölgyre. Megpróbált higgadtan válaszolni.

– Pontosan mi sem tudjuk. Az összes földi mérőállomásunk azt jelzi, hogy a Védőpajzs beindítása semmiben sem javított a nap káros sugárzásának Földre gyakorolt hatásán. Minden olyan, amilyen volt. Valószínűsítik, hogy a gravitációs mező megváltozása, és az anyag nagy mértéke lehet az oka annak, hogy az űr azon pontján, ahol a Védőpajzs kering, nem megfelelőek a körülmények ahhoz, hogy a geroldium jól működjön.

A fizikusnak nehezebbre esett „közérthető nyelven” fogalmazni. Legszívesebben számos szakszót használt volna, hogy tisztán és pontosan elmondja mindazt, ami minden bizonnyal az oka a meghibásodásnak.

Emilia lehajtotta a fejét, majd nemsokára könnybe lábadt szemekkel feltekintett Fangra.

– De... mi a helyzet az állomással? Ott nem végeztek méréseket?

– A Védőpajzs személyezete nem képes olyan mérésekre, mint mi itt a Földön. Csak részinformációik vannak azokból a kis kijelzőkből, amik minden egyes nagy geroldium tartály mellett ott világítanak zölden, hogy a kapcsolat fennál a Globális Védelmi Hivatallal. Ők is tőlünk tudnak meg sokmindent.

– És az nem lehet, hogy tévesek a mérések, és valójában minden rendben? – Emilia egyre kétségbeesetten próbált meg valami magyarázatot kapni. Még mindig nem tudta elhinni, hogy oly sok év munkája mindhiába lett volna.

Vajon tényleg feleslegesen munkálkodott órák hosszát több száz embertársával együtt azon, hogy a nagy project, a Védőpajzs, a gigászi űrrepítőmű, amely arra lett hivatott, hogy véget vessen a globális felmelegedésnek...

Tényleg feleslegesen épült volna meg?

Andrew nagy álma, a jobb és szebb jövő kútba esett? Ő vajon tudja egyáltalán, hogy mi a helyzet, vagy fogalma sincs arról, mi történik a világban? Látja-e egyáltalán, miként dől romba nemcsak a békés Európa, hanem vele együtt az olyan nagy, szinte már-már emberfeletti tervei, mint a GVH és a Védőpajzs?

– Hallja, amit mondok, Mrs. Wirdengren?

Fang kérdése visszazörrentette Emiliát a valóságba.

– Igen?

– Épp azt mondtam, hogy még semmi sincs veszve. Lehet, hogy az anyagnak csak idő kell, hogy megszokja az új környezetét. Lehet...

– Téved – szakította félbe a pszichológiai monológot Emilia sokat eláruló szava.

– Hogyan? Nézze, talán... – a tudós még egyszer átgondolta a szavait. – Biztos, hogy nem én vagyok a világ legjobb fizikusa, de eleget tudok a dolgokról, hogy ne adjam fel végleg.

Emilia a fejét csóválta.

– Nem a tudósi képességét kérdőlejeztam meg – mintha ismét bátorságot gyűjtött volna, újra képes volt huzamosabb ideig a régi, határozott tekintetével nézni Fangra. – Ha ennek híre megy, és bizony híre fog menni, hiszen ahogy a kedves mérőállomások személyzetét ismerem, mostanra biztosan akadt valaki, aki jó pénzért eladta a médiának az évszázad sztoriját, akkor bizony nagyobb gondban van ez a hivatal, mint valaha bármikor.

Fang meglepődött, és jól látszott rajta, hogy egyben kíváncsi.

– Ezt hogy érti?

Emilia nagyot sóhajtott, mielőtt átvette volna a magyarázó szerepét.

– Gondjaink vannak. Akárcsak a világnak. Az ENSZ azt várja tőlünk, hogy diszkréten oldjuk meg ezeket a problémákat, de képtelen hathatósan támogatni minket. Az Egyesült Államok a történelmének súlyosabb válságában fetreng, Kína és Oroszország csaknem hadban állnak, és Európa összeomlott. A főtitkár azt hiszi, hogy a hivatal csak pénzkidobás, és méginkább elzárkózik minden támogatástól.

Emilia szünetet tartott. Fang eközben láthatóan nem lepődött meg az elhangzottakon. Teljes mértékben tisztában volt a világ kaotikus helyzetével, de úgy gondolta, nem zavarja meg a főnöke titkárnőjét, aki mostanság úgy viselkedett, mintha ő maga lenne a főnök.

– Ez a hír – folytatta olykor olykor elhalkuló hangon Emilia, - ez maga a kegyelemdőfés a hivatal támogatásának. Ha az ENSZ és a nemzetállamok ezt megtudják, örökre elvágják minket a forrásainktól. És ez nem minden.

Fang gondolta, mi fog most következni. Maga a világ is borzasztóan jár a Védőpajzs bukásával, és nemcsak környezetvédelmi szempontból.

– A világgazdaság így is válságos – szólta ismét a titkárnő. – A szakadék szélére sodorhatja a hír. Az elmúlt napokban rengetegen vettek olyan részvényeket, mely a geroldiummal van kapcsolatban és a Védőpajzs nyilvános részével.

– Mit kellene tennünk, hogy csökkentsük a negatív reakciókat? – kíváncsiskodott Fang.

– Semmit sem tehetünk. Az irányítás kicsúszott a kezünkől. A médiának most óriási lehetősége van, hogy bebizonyítsa emberségét. Ha nem közlik a hírt, és várnak egy keveset, amíg újabb méréseket tudnának önök végezni, akkor nem következne be a tömegpánik. Az egyetlen dolog, amire képesek vagyunk, az a könyörgés.

Kissé furcsa volt, hogy Emilia egy ennyire spirituális szót használ. Mintha valóban a lelke legbelsőbb részéből szólna most egy hang, mely ajkát használja föl arra, hogy kinyilatkoztassa véleményét.

– Már csak egy kérdésem van – mondta Fang, és felállt a székről. Emilia szintén így tett. – Andrew Dawson sem tehet semmit?

Immár másodszor lepték meg Emiliát néhány percen belül. Vajon miért épp ezt a kérdést tette föl Fang Sen neki? Esetleg tudná, hogy Andrew akár halott is lehet, és igazából ezek a hivatal végnapjai? Számos kérdés keringett most a titkárnő fejében, és már-már képtelen volt tőlük normálisan gondolkodni. Az utolsó energiataralékait összeszedve, a lehető legjobb választ keresve lassan észrevette, hogy ideje megszólalni. Kezdt gyanússá válni a szokatlanul hosszú hallgatásával, és mindeközben a szinten tartózkodó többi személy is észrevette, hogy Mrs. Wirdengren itt van. Emilia pedig egyáltalán nem akart több kérdésre válaszolni.

– Néha még az acélgát sem gátolja meg, hogy kiöntson a folyó – vágta rá végül.

A frappáns és egyben meglepő válasz láthatóan nem tetszett a kínai tudósnek, de még mielőtt tovább faggatózhatott volna, Emilia már úton volt a lift felé. Még csak nem is hallotta meg, vagy nem akarta, amint oly sokan köszönnek neki a rémült tudósok közül, és várnak valamiféle reményre okot adó szót vagy akár csak egy biztató tekintetet a hivatal második számú emberétől.

Nem.

Emiliát most nem érdekelték a tudósok. Ők már megtették a dolgukat. Most másokon a sor.

Gyorsan megnyomta a lift hívógombját, és szerencséjére, még mielőtt a rémült személyzet elérhette volna, a lift ajtaja kinyílt, ő pedig belépett rajta.

Kissé lihegve, teljesen kimerülve csuklott össze a szűk helyen. Kezeivel eltakarta az arcát, hogy ne lássák, ahogy előntik a könnyek. Pedig nem is volt szüksége erre a mozdulatra, csak megszokásból csinálta.

Kénytelen volt bögni. Elege volt mindenből, és tudta, hogy össze fog roppanni. Úgy érezte, a torkában egy óriási gombóc van, a könnyező szemeivel alig látott bármit is.

– Ez már sok – nyögdécselte egy-egy rövid levegővétel között. – Én nem ezért jöttem ide. Én nem vagyok Isten, aki csodákra képes.

Lassan elvette kezeit az arca elől, és kérdőn széttárta azokat.

– Mit vártok tőlem? – kéredezte a semmitől.

Emilia elcsendesedett, és a válaszra várt. Legnagyobb meglepetésére egy hang szólalt meg mellette.

– Semmit – mondta kissé félősen egy női hang.

Emilia annyira meglepődött azon, hogy a kérdésére mégiscsak érkezett válasz, hogy egész testében megrezzent. Gyorsan kitörölte szemeiből a könnyeket, és bár neheze esett, de vissza felállt, és közben körülnézett.

A szűk lift másik végében egy fiatal, csinos nő állt, aki a GVH konyhai személyzetéhez tartozott a ruhájából adódóan. Amikor meglátta, hogy Emilia észrevette, ijedt arcot vágott, és rögtön meg is bánta, hogy megszólalt, és még hozzá ilyen nagy ostobaságot mondott.

– E-elnézést – dadogta bátortalanul –, én nem akartam...

– Semmi gond, csak egy kissé össze kell szednem magam, és minden rendben lesz.

A hivatal legfontosabb titkárnője még mindig az érzelmeivel küzdött, de lassan sikerült ismét úrrá lenni magán. Őt is bántotta valami, mégpedig az, hogy nem volt képes kibírni sírás nélkül a szállásáig.

– Maga szakács?

A fiatal nő haja fekete volt, bőre szintúgy.

– Csak felszolgáló.

– Hogy érti azt, hogy semmit?

A lány nehezen válaszolt, de végül megtette.

– Ne haragudjon, hogy ezt mondtam önnek. Nem kellett volna – mentegetőzött. – Csak azért mondtam ezt, mert látva, hogy önt elöntik az indulatok, én is átéreztem az enyéimet. Felszolgáló vagyok – a hangja mostanra komolyabbá vált. – A hivatalban dolgozom már másfél éve. Mindenki csak lenéz, mert azt hiszik, hogy az én munkám fele annyit sem ér, mint az ő méréseik, tanulmányozgatásaik, meg ilyesmik. Afrikai vagyok, és a szüleimnek nem volt pénze arra, hogy beirassanak az orvosi egyetemre, így hát pincérnő lettem.

Emiliát láthatóan érdekelte az új „ismerősenek” a története. El is felejtette, hogy az előbb még a saját gondjain gyötrődött. Magukat a gondokat is figyelmen kívül hagyta.

– Mindig is mindent jól csináltam, és a maximumra törekedtem, de a hivatal persze itt soha nem léptet elő senkit sem, hanem mindig új embereket hív – folytatta a lány. – Tudom, hogy én csak egy porszem vagyok ehhez a nagy tervhez képest, de ha azok a tudósok ott a huszonkettediken nem kapták volna meg mindig pillanatokon belül a kajájukat, talán még hónapok múlva sem készültek volna el. Miért mondtam azt, hogy nem várnak öntől semmit sem? Azért, mert mára az emberek annyira megszokták azt, hogy mások csinálják helyettük azokat a dolgokat, amik valójában a mindennapi létükhöz elengedhetetlen, hogy már nem is várják el, hogy megcsinálják helyettük. Azt sem tudják, hogy valaki nekik főzi meg a kávé, nekik készíti el a ruhát, nekik takarít ki.

Emiliát egyre inkább elgondolkodtatták a lány szavai, aki folytatta.

– Mit várnak öntől? Semmit! Csak csinálja azt, ami eddig, Mrs. Wirdengren, és higgye el nekem, ön a lehető legjobbat teszi ezzel.

Az ajtó ismét kinyílt, a lány, szomorú, de bátor és barátságos arccal nézett a titkárnőre. Bólintott egyet, ezzel elköszönt, majd kilépett a liftből.

Emiliát szíven ütötte az utolsó mondat. Legszívesebben a fiatal, mindeddig ismeretlen lány után sietett volna, de tudta, hogy jobb, ha hagyja, hogy a lift ajta ismét bezáródjon.

Az elhangzott monológon merengve várta, hogy megérkezzen a céljához.

Pár perccel később már a hálósobájában volt, amivel csak kevesek büszkélkedhettek a hivatalban. Azonban ahelyett, hogy a depresszió rabjává vált volna, és ismét sírásba kezdett volna, átöltözött hálóruhába, bezárta magára az ajtókat, és ógy döntött, végre kialussza

magát. Bármekkora is a pánik és a félelem a hivatalban, a legjobb talán, ha most összeszedi magát, és nem próbál meg elhamarkodottan cselekedni.

Még mindig a felszolgálólány szavai jártak az agyában.

„Semmit sem várnak tőlem?”

Tudta, hogy nem így van, de mégis.

A GVH túlságosan hozzászólt a dolgokhoz, túl tervszerű volt minden. Emilia rájött mi a gond, és mivel lehet megmenteni a hivatalt.

„Most semmi sem úgy megy, ahol elterveztük. Ideje hát új utakat keresni. Ideje hát kezünkbe venni a dolgot, és a magunk módjára megoldani.”

Már nem aggódott azon, mi lesz holnap. Úgy érezte, képes lesz elejét venni bárminek. A saját lábára kell állni, és nem Andrewra várni. A GVH-nak szintügy. Az ENSZ hadd sorvadjon el saját bürokráciájában. A Globális Védelmi Hivatal nélküle is képes lesz elérni a célját.

Nem lesz, aki megakadályozhatná.

XLI.

(2050. április 29. délután – Bécs)

Az osztrák főváros – vagy ami maradt belőle – XIV. kerülete gyökerestül megváltozott. Bécs külvárosi része furcsa volt még azoknak is, akik ott laktak. Williamnek és Valerionak pedig méginkább.

A mentőautóval csak nemrég indultak tovább, hogy elvigyék Juliát a CM#02-es számú APF börtönbe. Megálltak egy kórházban, hogy ellássák Juliát, de az csak rövid időt vett igénybe.

Most épp Valerio vezetett. William mellette ült, Julia pedig még mindig aludt, ám a GVH volt tudósának úgy tűnt, mintha néha meg-megmoccanna.

Ugyanakkor mindkettőjük figyelmét elterelte a Bécsben bekövetkezett változások. Az elmúlt évtizedekben továbbfejlődött város képe egyáltalán nem hasonlított a jelenlegire. A siető emberek, a zsúfolt forgalom, a villamosok és autóbuszok sokasága, és az új, holografikus reklámok mind mind eltűntek.

– Ez egy szellemváros – mondta döbbenten William, aki alig aludt az elmúlt napokban.

Nem volt ezzel egyedül. Valerio szintügy fáradtan és éhesen folytatta útját a fővárosban. Most éppen ő vezetett, de lényeges szerepet hagyott az autóba épített automatavezérlésnek is, nehogy véletlenül balesete legyen.

Attól, hogy áthajt a piroson vagy elüt egy gyalogost a zebrán, nem nagyon tartott. Az olyan negyedekben ahol még volt áram, a jelzőlámpák sárgán villogtak. Máshol nem is világítottak, mintha csak azt jeleznék: a dicső európai város fényei kialudtak.

És mintha tényleg igazat szólnának: sehol sem volt arra utaló jel az infrastruktúra maradványaitól eltekintve, hogy ez a hely a modern technika korszakába lépett volna.

A legtöbb üzlet bezárt. Sok ezek közül kifosztva meredt az utcára, szégyelve sanyarú sorsát. Az iskolák szintügy szüneteltek, akárcsak a legtöbb munkahely. Az alapvető ellátások véget értek, és Bécs néhány megmaradt polgárának óriási erőfeszítésébe került, hogy megélje a következő napot.

– Mintha csak a harmadik világháború tört volna ki – jegyezte meg Valerio.

A mentőautó a ritka forgalom ellenére óvatosan haladt. Félve, hogy mi következik a sarkon túl, Valerio megtekerte a kormányt, és befordult egy szélesebb útra, ahol már látni

lehetett valami életet, és néhány APF katona is állt pár fős csoportokban. Ám úgy tűnt, hogy azt a kevés rendet is, ami megkülönböztette a várost a totális anarchiától, egyáltalán nem akarják oltalmazni. A legtöbb fegyveres csak unottan szórakozott egymással, vagy molesztálta a helyi lakosságot.

– Talán nem is vagyunk messze tőle – vélekedett William. – Sokáig kell még menni a börtönig?

– Nem. A GPS szerint pár saroknyira van, egy nemrég átépített régi épületben.

Újabb mocorgást lehetett hallani az autó hátsó részéből. Mivel Valerio vezetett, William fordult hátra, de Julia továbbra is aludt, csak egy kissé megfordult.

Egyikük sem tudta elhinni, hogy sikerült kicsúszniuk az APF kezei közül. Csaknem lebuktak az ellenőrzőpontnál, Juliát pedig alig választotta el egy hajszál egy szadista tiszt kényétől. Az is nagy meglepetésükre volt, hogy senkit sem küldtek velük. Bizonyára szavahihetőnek gondoltak egy századost. Valerionak csak később jutott eszébe, hogy valószínűleg az összes olyan katonával, aki egy kicsit is hajlamos volt nem egyet érteni Sigmund tábornok elképzeléseivel, ugyanaz történhetett, mint vele.

Az idő is furamód mindig változott. Egyszer rohanni látszottak a percek, másszor mintha ólomból öntötték volna a fogaskerekeket. Az is lehet, gondolta Valerio, hogy a saját időérzéke romlott el ebben a nagy kavarodásban.

– Mi a terv? – kérdezte Will.

A százados kisvártatva, egy újabb kanyar bevétele után szólalt meg.

– Megállunk a bejáratnál, szólunk, hogy itt van Csipkerózsika, aztán pedig beengednek. Én Juliával megyek, és vigyázok, hogy ne érje baj, te pedig kideríted, hogy hol tartják fogva a cimboráidat.

William láthatóan meglepődött. Részletesebb elgondolásra számított, főleg, hogy mindössze két félautomata pisztolyuk volt. Az egyik Valerio derekánál, a másik a kesztyűtartóban.

– Ennyi?

– Ennyi.

Valerio ismét a vezetésre koncentrált. Immár tényleg csak pár perc volt hátra, hogy elérjék a börtönt. Megállhattak volna pihenni, de mindenhol attól tartottak, hogy túl nagy feltűnést keltenének egy veszteglő vörös keresztos mentőautóval.

Az olasz tisztnek nagyon hiányzott Itália, és a családja. Nem is értette, hogy képes ilyen kevésszer gondolni a szeretteire. Persze örült annak, hogy a gondolatait másra tudja terelni, de egyben félt is a tudatlanság miatt. Az is lehet, hogy halottnak hiszik, ő pedig ahelyett, hogy már rég elhagyta volna az APF hatáskörébe tartozó államokat, most épp azt tervezi, hogy magát a tábornokot vonja felelősségre cselekedeteiért.

„De ostoba vagy, Valerio!” – gondolta magában.

Will egy ideig nem szólt semmit, mint aki azon gondolkodott volna, hol a hiba a számításaikban. Tudós volt, a vérében volt a racionalitás.

– És hogy hozod ki a nőt?

Valóban ez volt az a dolog, ami Valerio agyában is kérdéseket hagyott meg. Minden biztonnyal amint beérnek a börtönbe, az APF katonái átveszik Julia ellenőrzését, és megköszönik a segítséget. De legalább be tudnak jutni, és Valerionak csak ez számított. Ez az egyetlen lehetőségük arra, hogy sikerrel járjanak.

– Mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy ne essen bántódása.

A százados őszinte volt, de valahol tudta, hogy több esélyük van arra, hogy megtudják, hol van a tábornok és az a Dawson, mint arra, hogy Julia megélje az éjszakát. Ugyanakkor Valerio

képtelen lett volna elviselni, ha az ő lelkén száradna az osztrák nő halála. Elhatározta, hogy valóban mindent megtesz Juliáért, de az első az, hogy megtudják, hol van Dawson és a tábornok.

Újabb enyhe kanyar jött, és a távolban már látszott egy börtönszerű épület. A GPS szerint is az volt a CM#02-es létesítmény.

Valerio már a gázra taposott, amikor hirtelen valami megrezzent.

Julia felébredt, és a következő pillanatban egy éles fémtárgyat szorított Will nyakának. Az olasz tiszt nem tudta, mitévő legyen. Ijedtében lenyomta a féket, és leparkolt az út szélén.

Az autó szerencsére nem koccant neki egy másik, közelben parkolónak, és a járdán haladó néhány kósza gyalogos sem figyelt fel az eseményre. Bécs túl komor volt és üres ahhoz, hogy feltűnővé váljon a lakosok szemében egy ilyen „mindennapos” esemény.

Miután a jármű engedelmeskedett a fizika törvényeinek, és egy helyben állt, Valerio végre magához tért.

– Mi a fene? – mordult rá döbbsen és értetlenkedő arccal Juliára.

A lesóványodott, meggyötört osztrák nő lihegve szorította továbbra is az éles fémtárgyat. Mintha az elvakultság és az örökség nem mindennapi egyvelege tüzelte volna, nem hallott meg semmit és senkit sem.

William mindeközben halálfélelemmel meredt mozdulatlanul az anyósülésen. Még csak nyelni sem mert, annyira tartott attól, hogy a hideg tárgy, amivel sakkbán tarják megsebz.

Nem akart meghalni.

Ahogy Valerio és Julia sem.

Újabb hosszú, tétlen másodpercek következtek. Julia továbbra is lihegett, Valerio pedig azon gondolkodott, hogy elővegye-e a pisztolyát, vagy várjon egy jobb lehetőségre.

Will fejében is megfordult, hogy kinyitja a kesztyűtartót. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy úgy ölik meg, hogy az életmentő fegyver mindössze egy karnyújtásnyira van tőle.

– Nyugodj meg! – csitította a hidegvérét visszاسzerző Valerio Juliát, miközben mindkét kezét felemelte. – Nem akarunk bántani.

Willben elszállt a remény, hogy Valerio lesz olyan bátor, és előveszi a másik pisztolyt. Julia lassan és óvatosan kissé balra fordult, hogy a szeme sarkából jobban rálásson Valeriora. Maga sem tudta, mi történik vele, de azért megpróbált racionális maradni.

– Kik vagytok?

– Barátok – válaszolta a százados kissé megkönnyebbülve. – Mint mondtam, nem akarunk bántani, csak tedd le a fegyvert.

Julia kérdése végre felcsillantotta a lehetőséget a helyzet békés rendezésére. Ezt mind a hárman észrevették.

– Nem teszem le! – vágta oda a nő. – Láttalak téged Sankt Pöltenben – fordult Valerio felé. – Te is ott voltál, amikor az APF ki akart hallgatni!

Az olasz tiszt mentegetőzni kezdett.

– Meg tudom magyarázni.

Julia elmosolyodott, William pedig mintha azt érezte volna, hogy az éles fém már nem szorítja annyira ellenségesen, annyira erőteljesen a torkát. Ennek ellenére még mindig csak egy hajszál választotta el a biztos haláltól.

– Magyarázni? Mit tudnál te, az APF embere megmagyarázni?

– Nem vagyok az APF embere.

Valerio újabb tagadó mondata csak olaj volt a tűzre. Julia egyáltalán nem hitt neki, ennek ellenére már láthatóan nem szorította annyira Will nyakához a fegyverét.

– Mondod ezt egy egyenruhában és egy katonai kocsiban.

Ekkor a tudós is bekapcsolódott a vitába.

– Ez nem katonai kocsi. Ez egy... – a mondat befejezésében megakadályozta, hogy Julia megintcsak erősen a torkához szegezte a vas tárgyat.

– Téged senki sem kérdezett! – mondta az eddigieknél is hangosabban az osztrák nő.

Valerio, akinek a két keze még mindig vállmagasságig fel volt emelve, és a tenyerei ki voltak tárva, úgy gondolta, tesz még egy kétségbeesett próbálkozást, hogy meggyőzze a nőt. Ha nem sikerülne, akkor leüti, vagy valami még rosszabb. Aztán meg lesz valahogy – legalább is így gondolta.

– Kérlek, figyelj rám! Tudom, hogy sok a kérdésed. Tudom, hogy semmit nem értesz, hogy nem bízol bennünk, és hogy legszívesebben itt se lennél. Ezzel mi is így vagyunk – a százados hangjában igazi szánalom és megértés tükröződött.

Legbelül ugyanakkor nem felejtette el, hogy katona, és hogy egy gyors mozdulattal képes lenne ártalmatlanítani az osztrák nőt. Csak attól tartott, hogy Williamnek baja esik. Ő egyedül viszont kevés ahhoz, hogy sikeresen szembeszállhasson egy egész hadsereggel. Nem mintha kettőjüknek - vagy hármuknak – sokkal több esélye lenne.

– Elmondok neked mindent, amit csak szeretnél – folytatta, és közben óvatosan közeledett Juliához és Willhez.

Szerencsére a modern járművekben már nem volt manuális sebváltó, így semmi sem zavarhatta, ha át akart volna csúszni az anyósülésre.

– Egyedül arra kérlek, Julia, hogy bízz bennünk, és hogy tedd le az a vasat.

Az osztrák nő láthatóan nem értette, hogyan tudhatták meg a nevét. „Bizonyára benne van az APF adatbázisában” – vélekedett.

Valerio látta, hogy Julia erősen gondolkodik és mérlegel. Közben felkészült, hogy most az egyszer még kivételt tesz, és megöl egy civilt, ha úgy alakul.

Julia összehúzta a szemöldökeit, ránézett Willre, majd Valeriora, aztán lassan, mint aki kihasználja a legvégső ezredmásodperceket is, kinyitotta a száját.

– Egyáltalán nem bízom meg bennetek – jelentette ki, nem tudván, hogy a fiatal olasz tiszt egy fél méterre mellette arra készül, hogy ez esetben végezzen vele.

Alex édeasanyjának, aki oly sokat szenvedett, úgy tűnt, meg van pecsételve a sorsa.

De így legalább nem gyötrődik tovább.

XLII.

(2050. április 29. délután – Bécs, a CM#02-es börtön épülete)

Andrew végre normálisabb körülmények között várhatta, hogy kiszabaduljon, vagy, hogy végezzenek vele. Három napja szállították át egy páncélozott csapatszállítóban Bécsbe. Jól látta, hová viszik a jármű egyik kicsi, keskeny ablakán keresztül. Az út során végre kapott főtt ételt, tiszta, új ruhát. Rengeteg katona kísérte, egy hat járműből álló konvoj vigyázott arra, hogy meg ne szökjön. Azt most sem tudta, eddig hol tarhatták fogva, ahogy azt sem, miért hozták pont ide.

Egyedül ő jött rabként a konvojjal, de amikor a bécsi börtön udvarán kiszállt a csapatszállítóból, rögtön észrevette a többi foglyot az ablakokban, ahogy kérdően merednek az új jövevényre.

Közönséges bűnözőként bántak vele.

Vele, aki a hónap elején még a világ egyik legfontosabb embere volt. Aki mindent megtett az emberiségért, és most ennek a bűntől megrontott lénynek az ostobasága miatt fog meghalni, és ami még rosszabb...

...emiatt fog elpusztulni a világ békéje.

A cellája egy kis túlzással „elfogadható” minőségű volt. Andrew úgy számolta, hogy egy négyszer három négyzetméteres magáncellába dugták be, aminek agyonrácsozott ablaka pont a hátsó udvarra nézett.

Az egész zárka tele volt szűkre dolgokkal. A falak, az ágyneműhuzatok, a padló. Még mintha a fából készült széke és asztalkája is szürke lett volna.

Andrew mély gondolkodását egy ismerős hang törte meg.

Egy vasból készült rúd ütközött neki egyenletes időközönként több másik vasrúdnak. A foglyok a „B” blokkban tudták, mit jelent ez. Még a nevét sem merték kiejteni annak a börtönőrnek, aki minden nap, délután kettő és három óra között a kezében lévő rendőrségi „vashengerrel” végigkocogtatta a zárkák vasrácsait.

Az őr mindig lassan sétált. Szerette kiélvezni a terrort. Élvezte, hogy hatalma van, és hogy senki sem tehet ellene semmit. Minden nap, miután tett egy kört a blokkban, megállt egy cella előtt, és kiválasztott valakit, akit még aznap megkínzott.

– Héé-é! – kiáltotta a folyosón, ahová rengeteg cella nyílt. – Ugye tudjátok, mit jelent ez a hang?

A legtöbbször összeverte a kiszemelt áldozatát, aki napokig fel sem bírt kelni az ágyából. Úgy feküdt ott véresen. Azután pedig nem is mert felkelni. Máskor a börtönőr, akit Andrew már látott párszor, és nagy meglepetésére alig volt több harmincnál, a víz és az áram segítségével kínoztatta meg a foglyokat. Volt olyan eset is, hogy mindenféle gúnyos játékokat űzött velük. Hol fizikailag, hol lelkiileg roncsolta szét az áldozatait olyannyira, hogy azok soha többé nem voltak egészségesek.

Andrew úgy hallotta, volt olyan eset is, amikor az áldozat soha többé nem tért vissza.

„Vajon ki lesz a következő?” – kérdezte magában.

Ekkor ismét megszólalt a börtönőr cinikus hangja.

– Vajon ki lesz a következő?

Egy közeli rabra mutatott, aki félelmében összekuporodott a cellája egyik hátsó sötét sarkába, de még így is jól látható volt.

– Te? – mutatott rá a vasbotjával a börtönőr.

A rab annyira megijedt az őr tekintetétől, hogy képtelen volt visszatartani a vizeletét.

Nem ő volt az egyetlen, aki félt.

Mindannyian rettegtek. Egy nap – ezt is csak suttogásokból hallotta meg Andrew egy este – egy idős férfi szívrohamot kapott, amikor a börtönőr elhaladt a cellája mellett. Nem bírta tovább a stresszt.

Andrew arra is gondolt, hogy ő lehet a következő. Egyedül azzal tudta magát nyugtatni, hogy a tábornok legutóbb azt mondta neki, hogy szüksége lehet rá. Ez jó, mert nem ölik meg. Ám ettől még megkínozhatják.

Ami viszont még a halálfélelemnél is rosszabb volt a GVH volt vezetője számára, az az, hogy most, amikor hirtelen az elfoglalt üzleti élete megszűnt, és időmilliárdos lett, rádöbbsen a dolgokra.

– Közeledek! – szólt ismét a börtönőr, és újra hallani lehetett a vasbot koccanásait.

A nagy Mr. Dawson rádöbbsen, hogy igenis hibás, és nem az a jólelkű ember, akinek gondolta magát. Rádöbbsen valós, vagy éppen kitalált hibáira, rádöbbsen a valóságra. Rájött,

hogy a világ most sem jobb, mint száz éve volt, hogy emberiség ostoba, csökönyös, és bármit kitalálhat, kifejleszthet, nem lesz boldogabb.

Hogyan történhet meg a huszonegyedik század közepén egy ilyen szörnyűséges, embertelen tett, ami itt, a CM#02-es börtönben végbemegy?

Tanult valamit az emberiség a hibáiból? Már nem is emlékszik a háborúkra, a holokausztra, a kommunizmus és a fasizmus romboló diktatúráira?

Úgy tűnik, elfeledte, hogy mi a szabadság.

Elfeledte még azt is, hogy mi a jó és mi a rossz.

Talán nem is baj, ha ma a börtönőr őt választja ki, aki képtelen volt a hatalmával gátat szabni a gonosz uralmának. Aki megbukott, és csak most látja meg, hogy milyen is az ember.

Őt ugyanakkor nem látták meg. Amikor elhozták egy olyan helyre, ahol több fegyenc is volt körülötte, azt hitte, sokan majd megismerik, és elbeszélgetnek vele. Vele, a világ egyik leghatalmasabb személyével.

De tévedett. Senki sem szólította nevén, pedig jól látta a rabruhák alatt húzódó döbrent lelkeket, és a szemekben rejlő kíváncsi pillanatokot. Andrew arra gondolt, hogy a fegyencek félnek, mert tudják, hogy egy ilyen fontos ember nem lehetne az APF fogságában. Ők már rájöttek, hogy mi folyik a szervezet által uralt területeken. Talán ha Andrew ezek felé az emberek felé fordult volna – a nép felé – sokkal hamarabb ráébred az igazi gondokra és az igazi lehetőségekre; a megoldásra.

Akárhogy is volt és akárhogy is gondolkodott, végül mindig csak arra a következtetésre tudott kilyukadni, hogy most itt csücsül magatehetetlenül a CM#02-es börtönben, valahol Bécsben, és várja, hogy egyszer majd őt is megkínózzák.

Elmélkedése alatt a börtönőr odaért a cellája mellé, és hirtelen megállt.

Még sosem tett ilyet.

Andrew jól láthatta az őr fekete, bőr csizmáját, a sötét egyenruháját és a zord, fiatal arcát. Körülbelül annyi idős lehetett, mint a magánzárka híres lakója.

Az őr kiélvezte a félelem pillanatait. Andrewval szemben nem volt cella, így a valamikor csak „öltönyös fickónak” nevezett férfi nem számíthatott arra, hogy valaki más miatt állt meg pont ott a fegyőr, ahol lábait megvetette.

Lassan megfordult, és Andrewra nézett. Arca nem tükrözte az eddig annyira hangoztatott gúnyt és cinikusságot. Egyszerű tekintet volt, mint mikor igazolványkép készül egy emberről.

– Gondolom, tudod, mit szoktam ilyenkor csinálni – szólalt meg, várva, hogy kérdésére nyomban válasz is érkezik.

Ám Andrew még csak fel sem nézett rá. A földet bámulta, és továbbra is az ágyán ült a rabruhájában. Bozontos haja a szemébe lógott, de a többi fogvatartotthoz képest még nagyon is jól nézett ki. Csak sovány volt.

– Csak magadnak keresed a bajt, ha nem szólalsz meg – mondta a várakozást megunva a szadista őr, és elkezdte a fémbotját a tenyeréhez csapkodni.

Ismét egy ütem zengte be Andrew celláját. A csapkodás nem akart abbamaradni, így hát Andrew feltekintett fogvatartójára, és bólintott. Az ő arca sem tükrözött semmiféle érzelmet.

– Most velem kell jönnöd – közölte az őr. – Csak rajtad múlik, mennyire leszek kegyes.

Andrew felkészült a legrosszabra. Tudta, hogy fájdalmat fog érezni, tudta, hogy hiába fog könyörögni az őrnek, hiába fog rimánkodni Istenhez. Senki sem fog segíteni rajta. A GVH mentőcsapata elbukott, ha Arthur szavai igazak voltak. Andrew fejében ugyanis az is megfordult a hosszú töprengések közepette, hogy nem is küldtek senkit sem a

megmentésére. Az is lehet, hogy valaki eljátssza az ő szerepét, és mindenki azt hiszi, hogy Mr. Dawson él és virul.

Őt is, mint oly sok más embert, a kételyek, a tudatlanság maró érzése epesztette. Ám nem tehetett mást, mint hogy várva a fájdalmat és a saját keresztútját, elindult, hogy végre megkapja méltó büntetését amiatt, amit tett.

„Igen, én vagyok a hibás” – mondta magának.

Ezen gondolatai ellenére továbbra sem kívánta saját halálát. Bátran tekintett a jövőre, és a börtönőrrre. Élni akar, találkozni akar Emiliával, aki mentőcsapatot küldött érte, és ha még lesz egyáltalán jövő, gyerekeket is szeretne.

Andrew azonban egyre inkább úgy érezte, hogy a jövő a múlté.

Miután kinyílt a magánzárka ajtaja, nyugodt, higgadt lépésekkel elindult a folyosón, amerre az őrr mutatott, és az követte őt.

– Gondolom, mi jár a fejedben – mondta kisvártatva a fogvatartója. – Mindegyiknek az jár.

Andrew a fogalmazásból érezte, hogy ez az undorító ember tárgyaknak gondolja a foglyokat. Fogalmazhatott volna úgy, hogy „mindenkinek”, vagy „minden rabnak”, de ő azt mondta, hogy „mindegyiknek”. Ez további aggodalmakra adott okot.

– Jaj, vajon mi történik majd velem? – kérdezte ironikusan az őrről a semmitől. – Mi lesz majd? Mit fog majd tenni? – ostoba hanglejtésére még egy kis színészkedéssel és grimaszollással is rátett, hogy még inkább statuálja a rabokat. – Tudod, azt hinné az ember, hogy egy olyan valaki, aki annyi sok mindent elért az életben, mint maga, ennél okosabb. Aztán viszont rájön, hogy mind egyformák vagyunk.

Mialatt az őrről a monológját mondta, befordultak egy másik folyosóra. Itt már nem voltak cellák, bár Andrew az eddigiekre sem figyelt. Szűkebb lett és homályosabb a környezet. A GVH volt vezetőjének fejében még az is megfordult, hogy most talán megpróbálhatná a várva várt szökést. Nincs senki más a folyosón rajtuk kívül, csak egy biztonsági kamera figyeli a helyet, de az nem lövi le az embert. Ám Andrew túlságosan tartott attól, hogy a folyosón található négy ajtó egyike mögött egy rakás katona van, vagy, hogy egyszerűen elbaltázza a dolgot. Mindenkinek elismerte volna, hogy a reflexei be vannak rozsdásodva, és bizonyára közelharcban az edzettebb fél nyerne, vagyis az őrről.

Az, hogy ketten voltak, további rettegést eredményezett. Itt már bármit megtehet a fogvatartója, anélkül, hogy valaki is közbeavatkozna. „Lehet, hogy személyes indítékai is lennének arra, hogy végezzen velem?” – vélekedett magában Andrew.

A gondolatai nem voltak alaptalanok. Pénzügyi szakértőként ott volt az EU felbomlásánál, ami egyenlő volt azzal, hogy az európai válság európai katasztrófába torkollott át. Mostanság nem hallott híreket, de tudta, hogy milyen láncreakciók indul(hat)nak be egy ilyen teljesen váratlan esemény után. Először a politikai rendszer rendül meg, a kormányválságok valószínűsége konvergál az egyhez, amit párhuzamosan követ a gazdasági katasztrófa is.

Az unió felbomlik, ami egyenlő azzal, hogy az általa kibocsátott kötvények elértéktelenednek, ami egyenlő azzal, hogy senki sem vesz eurót, azaz a pénzeszköz leértékelődik. Ez azt eredményezi, hogy a nemzetállamok gazdaságai megrendülnek, ami azzal jár, hogy a gyárak leállnak, a boltok bezárnak, a kormányok nem tudnak bért fizetni. Ez zendüléshez, lázadáshoz vezet, és ahol esetleg egy új kormány felállításával vagy egy előrehozott választással próbálnák stabilizálni a biztonságossá nem tehető helyzetet, ott minden bizonnyal vagy a szélsőjobb, vagy pedig a szélsőbal ragadná magához a hatalmat. A válságokból, a reménytelenségből táplálkozott, és táplálkozik a szélsőséggesség, és Andrew

tisztában volt vele, hogy ez tette árulóvá a tábornokot, és emiatt vált a valaha szimpla jobbközep politikusból az európai szélsőjobb erők vezetőjévé Klaus Schurte.

Andrew nem túl nagy öröme az őr megállt az egyik ajtónál. Elővette a kulcstartóját, és amíg a megfelelő kulcsot keresgélte, újra beszédbe elegyedett Andrewval.

– Nagy meglepetéseim vannak számodra odabenn.

Ez egy kissé félreérthető volt, de ebben a helyzetben, egyikükben sem fordult meg a dolgok vicces oldala. A meg sem bilincselte Andrew végül úgy döntött, hogy nem próbálkozik szökéssel. Még egyszer kijelentette magában, hogy bármi is várja a fehér, ütött-kopott ajtó mögött, kibírja. A kínzás csak idő kérdése volt, az ő teste pedig valószínűleg eléggé legyengült. Még akkor is, ha az utóbbi napokban sikerült egy kicsit visszahíznia.

– Mielőtt megmutatnám neked – folytatta a fiatal börtönőr –, van egy hírem is.

Az őr arca önelégültséget tükrözött. Úgy tűnt, ő is egy az olyan arcátlanok közül, mint Arthur vagy Schurte. Egyre valószínűbbnek látszott Andrew szemében, hogy az APF tele van önelégült emberekkel.

– Az a megtiszteltetés ért engem, hogy feletteseim utasítására én közölhetem azt, hogy a világ végre megtudta a Globális Védelmi Hivatal egy kis titkát – a hanglejtés ismét cinikus volt. – Mégpedig arról értesült minden ember, hála a médiának, hogy a ti elkeseredett és teljesen ostoba klímamentő próbálkozása elbukott.

Andrew sejtette, mire gondol ez a marha előtte.

– Igen – helyeselt az őr –, jól gondolod... A Védőpajzs-projecttel kapcsolatos. Meglepődnél, ha azt mondanám, hogy a geroldium anyaga nem működik megfelelően az állomáson?

A GVH volt vezetője már mos meg volt lepve. A számítások pontosak voltak, tesztelték is a dolgot, és csak úgy gyártották le rohamtempóban az anyagot. Talán pont ez a kapkodás okozott volna egy észrevehetetlen, mikroszkópikus gubancot?

Az őr megtalálta a helyes kulcsot, és ezért levette a tekintetét Andrewról. Miközben a zárat nyitotta, tovább folytatta.

– Tágra nyílna a szemed, ha azt mondanám, hogy pénzkidobás volt az egész project? Hogy az állomáson tartózkodó asztronauták a média szerint haza akarnak menni, és hogy mivel a GVH nem hivatalos hivatal, az egész balhét az ENSZ-nek és a kormányoknak kell elvinnie?

„Lehetetlen – töprengett magában Andrew. – Minden olyan jól ment, ez lehetetlen.” Bizonyára hazudnak neki. Azt akarják, hogy abban a tudatban érje a halál, hogy nem tett le semmit sem az élet asztalára.

Nem volt több ideje a meglepő híren gondolkodni, az ajtó kitárult, odabenn pedig már minden biztonnyal várta a kínzópad. Azt már el is felejtette, hogy az őr a GVH-t emlegette.

– Csak ön után – mosolygott az őr, és tenyerével a szoba felé mutatott.

Andrew nyelt egy nagyot. Nem készült fel arra, hogy ma megkínózzák, de kénytelen volt bemenni. Még egyszer megígérte magának, hogy állni fogja a sarat, és hogy nem árul el semmit sem az APF-nek.

A hely, ahová belépett, először homályosnak tűnt. Andrew csak egy pillanattal később vette észre, hogy a terem közepén több neoncső is erősen világít. A falak fehérek voltak, néhol azonban vérnyomokat lehetett látni. Ablak nem volt, még csak légkondicionáló sem. Dohos levegővel telt meg a tüdő, és a szem csak lassan szokott hozzá az erős neonfényhez.

– Nos, hogy tetszik a meglepetésem? – kérdezte az őr. Közben szadista gúny ült az arcára, de Andrew ezt nem vette észre.

Még mindig nem látott semmit sem. Nem érthette, mire utalt a fogvatartója. Csak azt hallotta, ahogy a háta mögött az ajtó bezárul, és ahogy egy pisztolyt kibiztosítanak. Hirtelen az a gondolat futott végig az agyán, hogy az őrnök valójában le kell lőnie őt, és mindössze játszadozott vele addig, amíg elértek ideig.

Csak néhány másodpercnek kellett eltelnie, míg végre a szemei előtt kitisztult a kép. Andrew pusztán ekkor jött rá, hogy minden gondolatán és félelmén túlesz az, ami a szobában várta.

Nem bírta ki, hogy ne kiáltson fel az ijedtségtől, és hogy ne remegjen meg egész testében. A hányinger kerülgette.

Pár méterrel közvetlenül előtte, egy ütött-kopott, régi széken egy ember ült. A feje le volt hajtván, egyik fele felpuffadt és lila volt. Andrew még így is jól látta, hogy a szeme feledt felrepedt a bőr. Úgy tűnt, a sötét hajú, izmos, fiatal férfinak az egyik lábát annyira összeverték, hogy az egyik csontja eltört. Az ujjain égésnyomok látszottak, a fehér ingjét pedig szinte teljesen vörössé változtatta a vér.

Andrew azt is észrevette, hogy a fogoly nadrágja nagyon emlékezteti a Globális Védelmi Hivatal különleges egységének szabványruhájára, akárcsak a korszerű bakancs. A vele szemben ülő férfi kezét a karfákhoz kötötték, csakúgy, mint a sajátját pár nappal azelőtt. Úgy tűnt, ez bevett szokás az APF-nél.

Az őr, aki bekísérte Andrewot, tudta, hogy mit fog látni a szobában. Andrew úgy vélte, hogy ő is itt volt, amikor megkínózták a fiút, hiszen örült, ha fájdalmat és félelmet látott.

– Gondolom, ismered – mondta a börtönőr, és egy lépéssel távolabb ment Andrewtól.

A pisztolya csövét Andrew halántéka felé emelte, de ő nem vette észre. Még mindig képtelen volt elfordítani a tekintetét a ronggyá vert GVH-s kommandósról.

– Nem ismerem – válaszolta elcsukló hangon. Andrew azonnal szomjasnak érezte magát a dohos levegőtől, és mert iszonyatosan izzadni kezdett.

Az őr kinevette. Feltételezhetően nem hitte el, amit a „nagy pénzügyi szakember” az imént mondott. Pedig igaz volt. Andrew tényleg nem ismerte a különleges egység ezen arcátlanul fiatal tagját, de nem kételkedett arról, hogy egy GVH-ssal van dolga.

– Ismerhetnéd – mordult rá immár komolysággal a hangjában az őr. – Az alkalmazottadról van szó. Kockáztatta az életét érted. Eljött ide, a pusztulás szélén álló Ausztriába több társával együtt.

Az őr elkezdett közeledni a megtört kommandóshoz, aki még mindig elcsüggedt, lehajtott fejjel meredt a szürke padlóra. Belemarkolt a sötét hajába, és nagy erővel hátrarántotta a fejét, hogy Andrew most már tisztán láthassa a kommandóst.

Alig lehetett huszonöt éves. „Nagyon fiatal” – sóhajtott magában Andrew.

– Jól nézd meg ezt az arcot! – szólította fel az őr. – Egy fiatal fiú, aki szinte még gyerek ebben a háborúban, eljött ide. Ő meg akart menteni téged tőlünk – ekkor az őr elengedte a fogoly fejét, és egyet hátrébb lépett.

A fiú lassan kinyitotta a kevésbé meggyötört szemét, és Andrewra nézett. A GVH volt vezetőjének mintha úgy tűnt volna, hogy nem kérdést, értetlenséget vagy dühöt mutatott volna a kommandós tekintete, hanem inkább megkönnyebbülést. Mintha tényleg csak az érdekelné, hogy Andrew él, és nem az, hogy épp egy kibiztosított pisztoly mered a halántékára.

– Te, Andrew Dawson – folytatta a börtönőr. – Te megmented őt magadtól? Képes vagy elmondani mindent... mindent, amit csak szeretnénk tudni a hivatalról? Vagy hagyod, hogy meghaljon ez a fiatalember?

A kérdéseket csak késleltetve tudta felfogni Andrew. De aztán megértette. Döntenie kell, hogy életben hagyja a kommandóst, amire semmi biztosítéka nincs, vagy nem mondja el, amit az APF tudni szeretne, de így a fiúra biztos halál vár.

– Igen, neked kell döntened. Mégpedig most azonnal – sietette az őr. – Mi a válaszod? Halljam!

Nem kiabált, még csak nem is nyomatékosított. Egyszerűen mondta ki a szavakat, de nem várt tovább. Andrew látta, ahogy az őr mutatójja egyre beljebb csúszik, és egyre erősebben nyomja a ravaszt. A fogvatartója természetesen arra is vigyázott, hogy a fontos, ép és egészséges túszt még csak véletlenül se lője meg. A célzási szöge megfelelt ennek a követelményének.

Andrew azonban a várttal ellentétben nem válaszolt, csak egyre nehezebben vette a levegőt, és könnyek kezdtek leperegni az arcán. Vállalta volna, akár önszántából is a kínzást, és biztos, hogy előbb-utóbb elmondott volna mindent, mert mindenki megtörhető, de ez más. Nem akar emberek haláláról és életéről dönteni, de mégsem hagyhatja, hogy egy fiatalember, akit azért vertek meg és tartanak fogságban, mert ki akarta őt menteni, meghaljon. Ugyanakkor azt sem engedheti meg, hogy a hivatal féltve őrzött titkai az ellenség kezébe jussanak.

– Úgy hallottam, a sofőrje maga miatt halt meg – az őr tovább ütötte a vasat. – Ezt akarja megint? Egy értelmetlen halált?

A fiú továbbra is Andrewra nézett. Nem peregtek könnyek az arcán, pedig nagy fájdalmai lehettek. Lassan, de észrevehetően elkezdte a fejét jobbra-balra mozgatni. Andrew tudta, mit jelent ez.

Az őr továbbra is várt a válaszra, de már csak egy hajszál választotta el attól, hogy a pisztolya elsüljön.

Andrewnak csak most jutott eszébe az a lehetőség is, hogy a fiút annyira megverték, hogy neki már mindegy, de akár így van, akár nem, a kommandós nem akarja, hogy Andrew elárulja a GVH-t. Hiszen akkor csak még több ember halna meg. Így hát a hivatal vezetője döntött.

A börtönőr türelme elkezdett elfogyni. Próbálta leplezni a meglepettségét és a csalódását, de Andrew látta, ahogy kissé elvörösödik a feje.

Néhány másodperc múlva az őrnek elege lett a patthelyzetből.

– Maga tudja – mondta lezseren.

Egy hangos dörrenés törte meg a szoba hideg csendjét, és a fiatal kommandós feje ismét elernyedve meredt a földre.

Halott volt.

Andrew megrendült, azt hitte, a golyó őt is eltalálta, de később a szervezete nyugtázta, hogy minden rendben. Vagyis igazából semmi sincs rendben. Egy újabb ember, akinek szülei vannak, talán testvérei is, meghalt. Csak azért, mert a GVH-ban dolgozott.

– Én szóltam – mentegetőzött az őr.

Két másik APF-es jött be szobába. Az egyik megbilincselte Andrewot, a másik eloldozta a halott kommandóst. A fiú szemei be voltak zárva. Tudta, hogy Andrew hallgatni fog rá, tudta, hogy számára vége van. Talán mégiscsak nyugodtan halt meg, tudván, hogy az, akiért eddig harcolt, életben van.

Az az őr, aki bilincselte, karon ragadta a még élő foglyot, kivezette a teremből, majd visszatért. A szadista kezében még mindig ott volt a pisztoly, a puskaport érezni lehetett a levegőben. Az őr elindult a folyosón, és Andrew hátához szegezte a fegyverét. A GVH feje

még a szeme sarkából láthatta, hogy a két másik APF-es épp egy hullazsákba teszi bele a halott kommandóst.

– Tudod, ez egy teljességgel értelmetlen cselekedet volt a részedről – állapította meg menet közben az őr. – Asszem elmondhatjuk, hogy ha közvetve is, de valójában te ölted meg ezt az embert odabenn. Még csak azt sem tudja, hogy hívták!

Most az egyszer az őrnék igaza volt. Andrew szeretne volna tudni a halott GVH-s nevét.

– Régebben talán azt gondoltad, hogy nem is küldtek érted embereket, igaz? – kérdezte az őr.

Andrew nem válaszolt.

– Hát most bebizonyosodott. Vagy ha ez nem lenne elég...

Egy nagy ajtóhoz értek. Két katona állt mellette, akik azonnal kitérték az ajtót. Andrew hirtelen nem látott semmit sem. Ismét vakító fény töltötte be a világ helyét. Ez még a neoncsöveknél is erősebb volt, így hát nem lehetett más, mint a nap.

„Végre!” – sóhatott fel magában Andrew. Már rég láthatta a napot, rég szíppanthatott a friss levegőből. Most már a halála is könnyebb lesz, ha úgy hozza a sors. Ha úgy van, szökéssel fog próbálkozni, és akkor le kell, hogy lőjék, del legalább boldogan hal meg, és nem megy vissza a börtöncellájába.

Nem állhatott meg, mert az az idegesítő őr, aki megölte a kommandóst, és nap, mint nap kínozza a foglyokat, tovább lökdöste, hogy haladjon. Egy udvaron voltak, aminek a talaj csupa por volt. Még egy apró fűszálat sem láthatott Andrew. A börtönt magas, legalább öt méteres betonfal vette körül, a sarkokon tornyok álltak. A közelben néhány régi bécsi épület volt látható, valószínűen elhagyatva.

Az időjárás jó volt, egy felhő sem volt az égen. Andrew körülnézett a közelebb eső tárgyakon is. Volt néhány kutyás őr a betonfalnál. Egy olyan száz méterre, jobbra egy kapu is lehetett, mivel ott többen is őrködtek, automata fegyverekkel a hónaljuk alatt. A közelben kevesebben voltak. Az épület, amiből kijöttek, a vélnél is nagyobb volt és szürkébb. Ahol a festés lekopott, ott vörös téglák látszottak. Nem egy modern építésű börtön, mégis, az APF ezt használta, és nevezte el CM#02-esnek.

A szadista őr tovább lökdöste Andrewot, aki érezte, hogy máris fáradt. Befordultak balra a börtön sarkán, és megérkeztek a szintén koszos és poros hátsó udvarra. Az udvaron helyet kapott egy kisebb focipálya is, vélhetőleg a foglyok kedvéért, de az őrkök használták. Andrew sokszor hallotta őket, ahogy szidják egymást, ha nem sikerült gólt lőniük.

Az udvar közepén sokan voltak.

– Meglepetés! – mondta mosolyogva az őr.

Andrew tovább haladt a tömeg felé. Körülbelül negyven méterre lehetett tőlük, amikor végre megértette, miről van szó. A legtöbben az APF valamilyen ezredének, vagy különítményének hivatalos egyenruháját viselték. Páran a sima osztrák rendőrségi uniformist, amiből Andrew arra következtetett, hogy a nem létező kormány helyett egy szélsőséges csoport milícistái állhatnak előtte. Volt egy nagyon kiöltözött valaki is, aki egy kisebb emelvényen állva szónokolt, vagy legalább is valami hasonlót művelt. Aztán Andrew meglátta azt, amire még gondolni sem akart.

Körülbelül egy tucatnyi nálánál is lesoványodottabb, megszurkúltebb, de mégis izmos férfi próbált nem elesni a kimerültségtől. Mindannyian koszosak voltak, és piszkos, sötét ruhát viseltek. Olyan ruhát, mint amelyet az a fiatal kommandós is, akit pár perce lőttek agyon Andrew szeme láttára. Olyat, amelyet a GVH különleges katonai egysége, azaz a kommandósok hordtak. Mögöttük egy vékony, sebtében odaállított fal volt, amiket láthatóan golyók felfogására használtak.

Velük szemben egy sor puskával felfegyverzett APF-es próbált egyenest alkotni. Andrew és az őr már közel jártak hozzájuk, amikor utóbbi megálljt parancsolt.

– Ne zavarjuk meg az ünnepséget! – mondta olyan hanggal, hogy csak Andrew hallhatta meg. Az öt méterre álló katonák és a foglyok nem.

Az a tiszt, aki az emelvényen állva mondott valamit, továbbra is folytatta a beszédet, de németül, így Andrew nem értette, miről szól. Azonban egy másik katona fordított angolra, hogy a rabok és mindenki más is érthesse.

– ...az ítéletet végrehajtani – fejezett be épp egy mondatot a tiszt. – Mint kémeknek, önöknek nem jár sem az egyházi feloldozás, sem pedig a védelem részvétele a kivégzésükön. Ugyanakkor – folytatta az eddigi gőgös hangnemből kíváncsira váltva –, van egy esélyük arra, hogy halálos ítéletük életfogytiglanig tartó börtönbüntetésre változzék.

A tiszt Andrewra nézett, aki rájött, hogy az APF tudta, hogy ő valószínűleg nem fog megtörni egy GVH-s halála miatt. De itt már további tizenegy emberről volt szó – Andrew megszámolta őket –, és ki tudja, hányan lehetnek még a cellákban.

A GVH vezetője nem vállalhatta a kockázatot, hogy ő miatta egyre több embert végeznek ki. Igen, még mindig benne volt a pakliban, hogy ha elmond mindent, akkor is megölik őket. A lelkiismeretfurdalást egyébként is képtelen lenne elviselni Andrew. Épp eléggé fájt neki, hogy már eddig is miatta haltak meg ennyien.

– Hogy döntesz? – kérdezte a szadista őr, aki még mindig ott állt mellette. – Meghagyjuk ezeknek a kémeknek az életét? Sokan meghaltak azok közül, akik érted indultak, de a legkiválóbbaknak még megadatott az a szerencse, hogy dicső vezetőjük döntésén múlik életük és haláluk.

Andrew alaposabban is szemügyre vette a kommandósokat. Egyikük keze sem volt megkötözve. A legtávolabb tőle egy középkorú, kopasz GVH-s állt, mellette három fiatalabb. Balról az ötödik egy idősebb, úgy ötven éves, bajuszos tiszt volt, utána ismét fiatalabbak, köztük két ázsiai. A sort egy afrikai zárta. Ő volt a legjobban, vagy legalább is rajta látszottak meg legkevésbé a megpróbáltatások.

A GVH vezetője arra gondolt, hogy még hány és hány bátor ember tehette kockára életét csak ő miatta. Képes Andrew Dawson cserbenhagyni őket?

Ha őket kérdezné meg, bizonyára azt mondanák, hogy hagyja csak meghalni őket, hiszen a hivatal titkait nem árulhatja el. De ő csakugyan képtelen lenne megtenni egy ilyen szörnyűséget.

Nem, Andrew nem bírná ki, és nem is hagyja, hogy meghaljanak.

– Célra tart! – törte meg a rab gondolkodását a kivégzést levezénylő tiszt hangja, aki még mindig az emelvényen állt.

Úgy tűnt, belefáradtak Andrew tétlenségébe, és ösztönözni próbálták.

A kivégzőosztagot magára hagyta a többi APF-es, akik biztos távolságból figyelték az eseményeket. Andrew és a szadista őr azonban továbbra is mintegy öt méterre álltak az afrikaitól.

A GVH-s kommandósok rá sem néztek Andrewra. Bátran, sőt hősiesen készek voltak életüket áldozni a szabadságért és az igazságért. Mert az APF megtagadta ezeket a dolgokat az emberektől, a hivatal pedig azon munkálkodott, hogy megtörje Sigmund tábornok és csapatainak hatalmát. Andrew nélkül ez szinte lehetetlen lenne, akárcsak a GVH nélkül. A kommandósok mindössze páran vannak, de mi van a világ népeivel? Hiszen ha a GVH és a vezetője elbukik, ki lesz képes arra, hogy meggyőzze az ENSZ-t, a NATO-t vagy valamelyik világhatalmat a tábornok árulásáról?

– Tüzelésre felkészülni! – harsogta a tiszt hangja a levegőben.

Andrew feleszmélt.

Döntött. Odafordult a tőle balra álló gyilkos őrhöz, és hidegen csak ennyit mondott:

– Beszélek.

Ezt a szót viszont meghallotta az afrikai GVH-s is, akinek az arca egy pillanatra megrezzent. Tudta, hogy mi fog történni, tudta, hogy az APF megtörte Andrewot, és hogy a féltve őrzött titkok, melyek a hivatalt pajzsként oltalmazzák, meg fognak szűnni. Még senki sem ölheti meg azt az embert, akinek a kimentésére idesietett több társával együtt, hiszen pont Mr. Dawson volt az, akinek azt köszönheti, hogy újra levegőt vehet.

A szadista őr sietve intett a tisztnak, aki azonnal lefújta a kivégzést. A fegyveres osztag, még mielőtt megkapta volna a tüzelési parancsot, ismét függőleges helyzetbe emelte modern puskáit. A katonák lábuk mellé helyezték az élet kioltására oly gyakran használt eszközt, és várták a további parancsokat.

Az őr odafordult Andrewhoz. Meglepettséget színlelt.

– Nocsak! Csak nem csiripel a madárka? Szerencséd van, mert ma jó napom van.

Nyomban el is kedzhetjük a kis társalgásunkat.

De Andrew annál bátrabb volt, minthogy szó nélkül elsétáljon. A GVH-s kommandósok mindeközben próbáltak legbelül megnyugodni, hogy mégsem ért véget számukra az élet. Ugyanakkor az ötven év körüli, magas rangú veterán fejében már el is kezdtek csírázni a tervek, hogyan kerülhetnének ki az APF harapófogói közül, és menthetnék ki a hivatal vezetőjét is. Hiszen ezért jöttek ide, Ausztriába.

– Addig nem, amíg ezek az emberek nem kapnak orvosi ellátást és élelmet – mutatott Andrew a foglyokra.

A szadista őr most valóban meglepődött.

– Ahogy akarja – vágta rá végül, tiszteletteljesebb magázásra váltva. – Gondoskodom róla.

– Most azonnal.

Farkasszemet néztek, de végül az őr beadta a derekát. Legalább annál hamarabb megtudja, amit akar.

– Most azonnal.

Valóban sietve intézkedett. A kommandóból megmaradt tizenegy főt elvezették a börtönbe, ahol csak remélni lehetett, hogy valóban kapnak valamiféle ellátást. A kivégzést irányító tiszt bólintással jelzett az őrnek, hogy elkezdheti Andrew kikérdezését. A kivégzőosztag pedig visszatért a laktanyába, és hála Andrew bátorságának, egy lövés sem dörrent el.

Kivéve azt az egyet, amely végzett egy fiatalemberrel. Egy emberrel, aki Andrew miatt halt meg, és ezt a Globális Védelmi Hivatal vezetője soha nem felejtheti el.

XLIII.

(2050. április 29. délután – Bécs)

„Egyáltalán nem bízom meg bennetek.”

Julia szavai mintha nem halkultak volna. Valerionak időbe telt felfognia, hogy a békés megoldás sikertelenné vált. A vöröskeresztes kocsiban megfagyott a levegő, akárcsak William szívverése. A brit tudós ugyanis biztos volt benne, hogy Julia megöli őt. Hiszen pont

az előbb mondta, hogy nem bízik meg abban a két emberben, akinek köszönhetően még él, és nem vált az APF áldozatává.

Valerio felkészült, hogy ha Julia megvágja Williamet, ideje legyen ellentámadást indítani, és lefegyverezni az összezavarodott nőt. Sajnálná, ha a GVH-s cimborája meghalna, és megtesz mindent, hogy ezt elkerülje. Csakhogy nem mások kedvéért döntött úgy, hogy eljön ezidáig. Neki küldetése van, amit kénytelen véghezvinni.

Itt már többről van szó pár ember életéről.

A másodpercek peregtek Julia szavai után. Eltelt egy, kettő, majd végül összesen vagy tíz. Mindhárman felkészültek rá, hogy a tervük kudarcot vallott, és hogy az elkövetkező egy perc döntő jelentőséggel bír életükben.

Azonban az eltelt tíz másodperc után a szőke osztrák nő újra kinyitotta a száját.

– De nincs más választásom.

Ezzel elvette Will torkától az éles fémtárgyat, amit viszont megtartott a kezében, és hátrébb csúszott. A két férfi először nem értette, mi történik, de a köd hamar elült szemük elől.

– Nem tudom, kik vagytok – folytatta Julia kissé rekedtesen –, nem tudom, mit akartok tőlem. De nincs más választásom, minthogy esélyt adjak nektek megmagyarázni a történeteket.

William továbbra sem mert megszólalni. Még mindig levegő után kapkodott, és próbált kitörni a sokk hatása alól. Valerio viszont képes volt a pattanásig feszült idegeit lecsillapítani, és nyugodt hangon kommunikálni.

– A nevem Valerio Derasmo – magyarázta, miközben természetesebb testhelyzetet próbált felvenni. – Valóban az APF katonája voltam...

– Csak voltál?

Julia továbbra is kételkedő volt.

– Igen, csak voltam. Ő itt mellettem William Lester – Valerio a fizikusra mutatott. – A Globális Védelmi Hivatal tudósa.

Will nem örült annak, hogy felfedték a kilétét. Összeráncolt homlokkal, és tátogással jelezte ezt, de Valerio fittyet hányt rá.

– Minek a tudósa? Miről beszélsz itt nekem? – értetlenkedett Julia.

A helyzet durvulni látszott. A fiatal olasz nem akart konfliktust. Nem is akarhat, mert sokkal nehezebb lenne bejutni a pár méterre lévő börtönbe egy élő Julia Rheims nélkül.

– Ez bonyolult – tért ki végül egy semleges válasszal a százados. – A lényeg, hogy Bécsben vagyunk, április 29-e van, délután.

Végre William is megnyugodni látszott, és ő is hátrafordult, hogy szembenézzen a különös nőszeméllyel.

– Még mielőtt megkérdeznéd, hogy minek jöttünk Bécsbe – vette át a szót a katonától, bizonyítva, hogy visszanyerte bátorságát –, elmondom, hogy egy börtönbe tartunk.

– Tudtam, hogy átverték! – kelt ki magából a meggyötört Julia.

Valerio legszívesebben betömte volna Will száját, aki ilyen ostoba módon elrontotta az ő előre eltervezett társalgási technikáját.

– Kérlek, ne légy elhamarkodott! – mondta kétségbeesve. – Nem hiszel nekünk, és ez érthető is. Nem ismerjük egymást, nem tudjuk, ki vagy, ahogy te sem tudod azt, hogy mi kik vagyunk. Azonban el kell hinned, hogy közösek az érdekeink, különben nem találkoztunk volna ott és akkor, amikor.

Julia összeráncolta a szemöldökét. Újabb pár másodperces néma csend következett, majd megszólalt.

- Mik a ti érdekeitek?
- Véget akarunk vetni egy zsarnok uralmának, és visszaállítani a törvényes rendet.
- És megmenteni a világot a biztos pusztulástól – tette hozzá Will.
- Szóval ti lennétek a világmegmentő csapat?

Habár Julia egy jót gúnyolódott, közben láthatóan oldódtak a hűvös érzései. Talán a kórházban adott orvosságok is közrejátszottak abban, hogy ilyen komoran kelt fel álmából. A fém tárgyat már csak lazán tartotta.

- Nem vagytok valami sokan – folytatta.
- Valerio újra magához ragadta a másik fél szócsövének szerepét.
- Nem, de lehetünk többen is, ha segítesz. Az idő viszont ellenünk dolgozik.
- Az idő tág fogalom ebben az országban, főleg az utóbbi hónapokban.
- Vannak emberek, akik sokat segíthetnének nekünk.

Julia újra kérdően meredt a századosra.

- Kik azok az emberek? Újabb katonák, mint ti?
- Én nem vagyok katona! – ellenkezett William.

Valerio előrébb hajolt, mint aki csak attól tart, hogy valaki meghallja, amit mond.

– Andrew Dawson.

Csend.

Julia gondolkodott, várt, de senki sem szólalt meg, így hát ő neki kellett valamit mondania.

- Hallottam ezt a nevet. Politikus, igaz? – a hangja immár normális volt.

Valerio válaszolt.

– Nem egészen. Inkább üzletember. Ami viszont mindennél fontosabb, az az, hogy ő segíthet nekünk egyrészt legyőzni Arthur C. Sigmund tábornokot – a százados a kezén számolt –, másrészt pedig a globális felmelegedést megállítani, ami legalább olyan halálos, mint az APF, csak lassabban öl meg minket.

Julia ismét elkomorodott.

– Ha valaki tud valamit a globális felmelegés miatti halálokról, az én vagyok. Nem kell nekem emlegetni a következményeit, és nem hinném, hogy bármelyik üzletember képes lenne elejét venni a visszafordíthatatlan történéseknek.

Habár mindhárman arra vártak, hogy újra Valerio fog megszólalni, ő csak Willre nézett, aki azonnal megértette, hogy mit kell mondania.

- Nem tudsz mindent.

Julia gúnyosan elmosolyodott.

- Ó, hidd el nekem... hogy is hívnak?

– William Lester.

- Lester, hidd el nekem, hogy igencsak sok dologban volt részem az eddigi életem során.

– Ebben egyikünk sem kételkedik – válaszolta Will –, és talán lesz időnk arra, hogy elmagyarázzuk egymásnak a dolgokat, de most kifutunk az időből. Hadd mondjak valamit röviden: talán kissé hihetetlen, de évekig egy titkos, földalatti komplexumban dolgoztam a geroldiumon. A komplexum neve Globális Védelmi Hivatal, ennek a vezetője Andrew Dawson. Mivel megsértettem a hivatal szabályzatát, el kellett azt hagynom. Azt hittem, a GVH üldöz, de később megtudtam, hogy Sigmund tábornok despotává vált, és Mr. Dawson itt van Ausztriában. Viszont nem tudom, hogy pontosan hol.

– És gondolom, meg akarod tudni – vélekedett Julia, aki közben rendbeszedte egy kicsit magát. Ugyanaz a sötét ruha volt rajta napokig, de a kórházban úgy tűnik átöltöztették egy másik, fekete ingbe és sötét nadrágba.

William bólogatott, Valerio pedig lassan megnyugodott, hogy nem kell megszegnie a magának tett ígéretét, és nem öl olyan embert, aki nem érdemli meg a halált.

– Ez az ő része a dologban. Én viszont másért jöttem – mondta.

– Miért?

– Meg akarom ölni Arthur Conrad Sigmundot.

Julia elképedt. Hiszen ő is ezt akarja! Igen, elégtételt kell venniük, és nem érzett a félelmetes, idegen százados szavaiban hazugságot. Úgy tűnik, tényleg nem hazudtak, és egyazon célok vezérlik mindhármut.

Az osztrák nő előrébb hajolt, kinyújtotta jobb kezét Valerio felé, és végre visszatért a kedve az élethez és a harchoz.

– Akkor valóban ugyanazok a törekvéseink.

Valerio boldogan fogadta a kéznyújtást, ami nyugtázta az ő, William, és Julia közötti szövetséget. Ezután a csinos, osztrák nő és a vörös hajú brit tudós is kezét rázott, és a három egymásnak idegen személy immár közös erővel készült a jövőre.

– Csakhogy van egy kis bökkenő – vetette oda Will.

Julia furcsa mosolyt erőltetett az arcára.

– Az mindig van.

A két férfi összenézett, amiből könnyen rá lehetett jönni, hogy nem tudják eldönteni, melyikük magyarázza meg, mi is az a kis bökkenő. Végül a százados szólalt meg.

– Az előbb említettük, hogy az időnk kevés. Az utóbbi nap bizonyára teljesen kiestek, de elárulhatom, hogy pár órája még egy kórházban láttak el téged, de csak azért, hogy épségben eljuttathassunk a CM#02-es nevű börtönbe.

A csinos osztrák nő meglepő módon nem akadt fenn az előbb elhangzottakon.

– Hol van az a börtön? – kíváncsiskodott.

Valerio elfordult, egyenesen az utca vége felé, ahol egy régi, nagy fallal körülvett építmény emelkedett. Julia ebből megértette, hogy ha egy perccel később ébred fel, minden másképp alakul. Nem mintha most sokkal jobban bízna a két fickóban, akik idáig elhozták, de mintha tényleg nem akarnának neki rosszat.

– Tervetek van?

William most tényleg elképedt.

– Nem is érdekel, hogy az oroszán barlangjába megyünk?

– Gondolom, én leszek a csali – vélekedett Julia, miközben nyújtózkodott egyet.

Valerio visszafordult a volánhoz, és beindította a járművet. William szintén előre figyelt. Nem volt bizalomnak nevezhető, amit sikerült a pár perc során lebeszélni, de a kis APF-ellenes csapat legalább jobban állt, mintha Julia tudatlanul érkezett volna meg a börtönbe.

– Mire a kapuhoz érek, ismerni fogod – közölte a százados. – Segítesz nekünk? Velünk vagy?

Julia mintha habozott volna, aztán szétnézett, felmérte a helyzetet, és mint akinek semmi veszténivalója sincs, egykedvűen válaszolt:

– Veletek vagyok.

XLIV.

(2050. április 29. délután – Bécs)

A legalább tíz éves karóra pontosan mutatta az időt. Régi fajtának számított. Nem volt elektronikus kijelzője. Egyszerű mutatók jelezték, hogy hány óra van.

Viselője, egy ukrán APF-es, nevezetesen Pavlo, aki még pár hónapja az ENSZ-rendfenntartóként szolgált, most arra volt beosztva, hogy egy fontos börtönépület bejáratát őrizze Bécsben. Az osztrák főváros romjai között legalább jobb élelmet kaptak, és volt melegvíz is, ellentétben egyre több hellyel.

Továbbra is sütött a nap, az égen néhány kósza felhő szállt. Mivel a bejáratnál csak kavicsos volt az út, nem pedig aszfaltozott, a közeledő járműveket a sorompóra akasztott STOP tábla mellett egy másik, oszlopra elhelyezett sebességkorlátozó jel is figyelmeztette, hogy lassítson.

Pavlo mellett még két másik őr állt a sorompó mellett, akiknek az volt a feladatuk, hogy ellenőrizzék a befelé jövő járműveket, míg az ukrán a papírokat tekinti meg. Mindhárman fáradtak voltak, és unták a munkájukat. Mióta mondhatni véget értek a harcok a szélsőséges erőkkal, nem volt sok dolguk. Az APF nem törődött holmi polgári problémákkal, és Pavlo ezt helyezte is. Persze az osztrák nép tiltakozni kezdett, de okultak 2050 eddigi eseményeiből, és nem mertek utcára vonulni.

A sorompónál sétáló másik őr arra lett figyelmes, hogy egy jármű közeledik.

– Jön a munka – sóhajtotta, és szipogott egyet.

Pavlo az utca felé fordult. Olyan volt, mint általában: csendes és kietlen. Egész Bécs ilyen volt. A gyér forgalom miatt mondhatni minden jármű, ami száz méternél közelebb volt, és normál tempóban közeledett, biztos volt, hogy a börtönbe tart. A legtöbbször elítélteket és ellátmányt hoztak, de most úgy tűnt, mintha egy újfajta, de kissé koszos vöröskeresztes mentőautó tartana Pavlo felé.

Ő maga már rutinos volt abban, hogyan kérje el a jogosítványokat, személyiket, elektronikus azonosítókat, és meggyászokat. Mostanság viszont nem is volt annyira fontos a munkája. A harcok után ő is, ahogy szinte összes APF-es társa lazábban vették kötelezettségeiket, de ugyanakkor Pavlo tudta azt is, hogy akár az életével is fizethet, ha olyasvalaki jut át a sorompón, akinek nem kellene.

A mentőautó közben elérte a STOP táblát, és az utasításnak megfelelően megállt, de a motort a sofőr nem döglesztette be.

A járműben ott ült a volánnál Valerio, aki mint APF-es „halott” százados, talán könnyebben el tudta intézni, hogy ne csak gyorsan levegyék Juliát, aki hátul úgy tett, mintha még mindig aludna. Azt szerette volna elérni, hogy ha csak egy rövid időre is, de bejusson a börtönbe. Ott aztán lehetősége nyílik majd arra, hogy megtudja, merre van a tábornok vagy valamelyik fontosabb fejes.

Most viszont megint az az érzés kerülgette, mint ami Willt és Juliát megannyiszor áprilisban, az eddigi legörültebb hónapban.

Újra egy ellenőrzés, egy akadály, a lebukás veszélye. Juliának eszébe villant, amikor a náci megállították az autót, melyben ő, a családja, és Ivan utaztak.

Félelem. Igen, megint ez a romlasztó, de egyben megerősítő érzés émelyítette mindhármasuk gyomrát. Nem szabad meglátszania, hogy bármin is aggódnak, így Valerio a lehető legtermészetesebben várta meg, amíg egy katona odalépett hozzá.

A százados kissé túljátszotta a szerepét. Flegmán leengedte az üveglakot, de az APF-esre rá sem nézett.

– Papírok? – kérdezte az őr, aki nem más volt, mint Pavlo.

Úgy döntött, bekukucskált a leengedett ablakon. A sofőr mellett látott még egy vöröshajú, borostás férfit, aki rá sem nézett, hátul pedig mintha egy nő aludt volna. Először azt hitte, a börtönőr kért egy prostituáltat.

Abban az időben ugyanis az ősi mesterség űzői közül sokan kerestek megélhetést valamelyik befolyásos férfi ölében, hogy túléljék a következő napot. Sokuknak sikerült is.

– Ki az ott hátul? – kíváncsiskodott Pavlo nyomban az után, hogy Valerio elkezdett matatni a két első ülés közötti résben.

William nem akarta megválaszolni a kérdést, mivel Valerio azt mondta, ő majd beszél. Így hát a tudós hallgatott. Miután az olasz megtalálta az iratait, átnyújtotta őket Pavlonak.

– A neve Julia Rheims. Tegnap kaptuk a parancsot, hogy hozzuk ide.

– Hol kapták a parancsot? – Pavlo az iratokat lapozgatta. Az övén ott lógott az elektronikus azonosító kézi leolvasója, és Valerio tudta, hogy ha az őt ellenőrzi az azonosítóchipjét, akkor becsődölt a terve.

– Sankt Pöltenben.

A százados nyelt egy nagyot. Nem felejtette el, hogy Salem őrmester azt mondta, jelenteni fogja a feletteseinek, hogy egy bizonyos Derasmo százados érdeklődött Julia után. Ha az őt rájön az igazolványokból arra, hogy egy hivatalosan halott tiszttel van dolga...

„Igen – gondolta –, túl sok negatív lehetőség.”

Szerencséjére Pavlo ugyanolyan könnyedséggel adta vissza az iratokat valamivel később, mint amilyenel elvette azokat.

– A „B” hangárba menjenek, ott majd várni fognak magukra – azzal hátralepett, és többé nem jelentett akadályt.

A másik két katona erre fel is engedte a sorompót. Vállukon ott lógtak az automata gépfegyverek, melyekkel bármelyik pillanatban halálos lövéseket engedhetek volna a teljesen kiszolgáltatott vöröskeresztes autóra.

A három utazó viszont már sokszor szembesült ezzel az alárendelte érzéssel, így hát nyugodtan indultak tovább, át a börtön küszöbén. A „B” hangár mindössze fél perc sétatempójú autózás távolságra volt a sorompós ellenőrzőponttól. A mentőautó és utasai egy legalább húsz katonával őrzött raktáráépület szerű, nagy belmagasságú helységben lyukadtak ki. Itt esély sem volt arra, hogy bármiféle dologgal akár csak próbálkozzanak is. Ezt persze mind Valerio, mind pedig Will belátta.

Természetesen a százados röviden, de pontosan kitervelt mindent, most, hogy az osztrák utasuk készséggel együttműködött. Sajnos azonban még mindig komoly kérdőjelek voltak abban, valóban megbízhat-e a háromfős csapat egymásban. Ennek ellenére az idő, amelynek fogalma akkora már teljesen átlényegült, igencsak szűkítette a lehetőségeket.

Akármelyikük agyában megfordulhatott a gondolat, hogy egyszersak azt fogják hallani, a tábornok sikerrel járt, akkor pedig feleslegesen teszik kockára az életüket. Will hazamehetne a viszonylag stabil Angliába, Valerio felkereshetné az árvizek sújtotta Olaszországban a családját, Julia pedig...

Nos, igen. Talán őt vezérli leginkább a vágy a bosszúra. Az egykor édes, gyengéd anyából egy dühvel és haraggal teli, ordítani tudó nő vált, aki ennek ellenére alig veszített bájaiból.

A „B” hangárban újabb ellenőrzés következett. A két férfi kiszállt a vöröskeresztes járműből, ami annyi napig volt oltalmazójuk és eszközük a haladáshoz. Juliát egy katona odakötözte egy kerek ágyhoz, olyanhoz, mint amilyeneket a kórházakban használnak.

Egy tiszt lépett oda Valeriohoz, kezét már nyújtotta is, mint az üdvözlés jelképét. A századost meglepte, hogy eddig senki sem tisztelgett neki.

„Az APF tényleg egy tróger banda” – vont le a következtetést.

– Köszönjük az együttműködését, és segítségét – hálálkodott a tiszti egyenruhába öltözött ember. – Megtudhatnám, mi a neve?

Valerio enyhe mosolyt erőltetett az arcára.

– Természetesen – egy pillanatra elgondolkodott, hazudjon-e, de a kapunál az őr úgymint megnézte az igazolványát, így csak bonyolítaná a helyzetet, ha füllentene. – Valerio Derasmo.

A tiszt elképedt.

– Komolyan? – hápogta nyújtottan, majd, mint aki megörült volna, úgy folytatta. – Az a Valerio Derasmo, aki Grazban a városházánál harcolt?

– Igen, az.

William érezte, hogy mindannyian ugyanarra gondolnak. Ez nem volt benne a tervben, Julia pedig már távolodik, mert két ór egy folyosó bejárata felé tolja az ágyat.

A tudós köhögött, mint akinek ártana a kissé dohos levegő. Persze Will tudta, hogy valószínűleg ilyesmivel többé nem lesz gondja, hiszen évekig élt egy szellőzőrendszer másodosztályú levegőjén.

– Miért olyan fontos ez? – kíváncsiskodott Valerio, ám valódi érdeklődéssel. Ugyanis nem tudta a választ.

A tiszt vigyorgni kezdett.

– Kolyan kérdezi? Az volt az eddigi hónapok egyik legfontosabb eseménye. Én is ott voltam – mutatott magára a katona. – Az APF oldalán. A GYŐZTESEK oldalán.

Valerio legszívesebben azonnal kiosztotta volna a „bajtársát”, amiért képes győztesekről beszélni egy olyan háborúban, melynek csakis negatív következményei vannak. A béke messzire szállt a régen oly nyugodt államból, és magával vitte a hitet a szebb jövőben.

– Nagy tisztelője vagyok a helytállásáért – alázkodott tovább a tiszt, és még egy enyhe meghajlást is tanúsított Valerio felé. – Ha jól tudom, a grazi harcok miatt léptették elő.

Ez igaz volt. A százados tényleg azóta százados, fiatal kora ellenére. Mostanra Valerio megéreztte, hogy William kétségbeesetten várja a beszélgetés befejezését. Julia kísérei már azon fáradoznak, hogy áterőlködjék az ágyat a fém lengőajtókon, és eltűnjenek a börtön épületében.

A századosnak szerencséje volt annyi érzéke a dolgokhoz, hogy kihasználhassa az odaadó tiszt buzgóságát. Bólogatni kezdett, majd halk suttogásban megkérdezte, hogy az egyik barátja, nevezetesen egy vöröskeresztes ápoló nem kísérhetné-e el Juliát az orvos szobájáig.

– Látja, mennyire aggódik? – fordult a rajongó katonával együtt Will irányába. – Jobban lenne, ha találkozhatna azzal a személlyel, aki megvizsgálja majd a nőt.

A tiszt meglepődött.

– De hiszen az egy bűnöző!

– Megértem a felháborodottságát, de a barátom egy nagyon jó ember, neki köszönhetem, hogy túléltem Grazot, és hogy most beszélgethetünk – ez persze cseppet sem volt igaz. – Nem hagyja magára a sebesülteket és a magatehetetlen embereket, legyenek azok akár jók, akár rosszak.

A katonatiszt kicsit csóválta a fejét, félretekintett, lefele, mintha a padló bármiféle segítséggel is szolgálna a jó választ illetően, majd ismét Valeriora nézett.

– Na jó, nem bánom. Menjen – döntését egy legyintéssel erősítette meg. – A doktor csak németül tud, de gondolom, megértik majd egymást.

– Ne aggódjon, boldogulni fog a barátom.

Valerio biccentett egyet, és Will tudta, hogy szabad az út. Gyorsan ő is átlépett az ajtón, és megmagyarázta, hogy elkíséri Juliát. Ezután eltűnt, mivel az ajtó bezáródott.

Most a századoson volt a sor, hogy elhagyja a helységet, és sikerüljön bejutnia egy adatbázisba, melyben megtudja, hogy hol van a tábornok és az az Andrew.

Újra a tiszthez fordult, megköszönte az előbbi segítségét, majd megpróbálta kicsikarni belőle a lehetőséget, hogy belépjen az APF elektronikus rendszerébe.

– Ne haragudjon, hogy ezt kérem öntől; számomra is kínos – a százados szinte színészien játszotta a szégyenkezést. Bár az is lehet, hogy az elmúlt napok sok hazudoskodásai az APF embereinek az oka annak, hogy profi lett. – De az azonosítókártyám nem működik, ha be akarok lépni a hadsereg adatbázisaiba...

A tiszt közbeszólt.

– Van itt egy informatikus, talán ő segíthetne a kártyája ügyében. Ha pedig ki kell cserélni, akkor sincs semmi gond.

Valerio tudta, hogy bele fognak kötni a mondókájába, és számolt ezzel az ajánlattal.

– Ó, félreért! Tudja, sietek. Nem volt tervben ez a kis kiruccanás ezzel a nőszeméllyel, és csak egy-két gyors adatra lenne szükségem, hogy tudjam, merre menjek.

Az APF-es eltöprengett, majd ismét engedett. Immáron másodszor sikerült Valerionak kicsikarnia azt, amit akart ebből az emberből. Úgy tűnik, eddig minden a terv szerint haladt.

Igazából nem is mondta volna sem ő, sem pedig Will vagy Julia tervnek azt, amiben azon rövid idő alatt megegyeztek, míg a sorompóig értek. Annyi volt az egész, hogy a régebbi megegyezéssel ellentétben a vöröshajú brit feladata arra szűkült, hogy vigyáz Juliara, és amikor már csak a doktor van velük, kimenti őt, majd találkoznak a városban, egy előre megbeszélt helyen. Eközben az olasz százados megtudja, hol van a tábornok és Dawson, az adatokat pedig elmenti egy adathordozóra. Willnek először nem tetszett az ötlet, kissé kételkedett Valerionban, de aztán belátta, hogy ez az egyetlen esélyük arra, hogy sikeresen kijussanak az „oroszlán barlangjából”.

Az olasz százados követte az APF-es tisztet. Végigballagtak egy irodán, majd még egyen, végül egy lépcsőházba értek, ahol felfelé vették az irányt. Miközben a lépcsőfokokat gyúrták le, egyrészt idegességét kendőzni, másrészt, hogy az APF-es ne azon gondolkodjon, miért is hagyja a századosnak megtekinteni a saját fiókjából az adatbázist, Valerio kérdezősködni kezdett.

– És milyen itt az élet, Ausztria fővárosában?

– Nem igazán nevezném fővárosnak Bécsét, mióta elöntötte a Duna. Azt sem értem, hogy történhetett az a katasztrófa. A gátak elrozsdáltak, igen, értem. De hogy egy, a kontinens közepében fekvő nagyvárost elöntsen egy folyó, arra szerintem senki sem mert gondolni még legvadabb álmaiban sem – a katona kissé lassabban kezdett beszélni a megszokottnál, mivel közben egyre inkább fáradt a lépcsőzés miatt. – Hogy milyen az élet itt? Jó, ahhoz képest, hogy az ország többi részén mi van. Túrhető, ha azt nézzünk, Európában mi van. Borzalmas, ha visszagondolok, mi volt tíz évvel ezelőtt.

Valerio tudta, mire gondol a „bajtársa”. Tíz éve, 2040-ben óriási árhullám söpört végig a Földközi-tengeren. Az óceáni áramlások megváltozása és egy földrengés kettős hatása révén több tíz méteres magasságú hullámok csaptak le Olaszországra, Ciprusra, Máltára, és még rengeteg más államra. Valerio is volt, akit örökre elveszített. És most igazat szól az, aki azt mondja, hogy azóta borzalmas állapotok uralkodnak. A jövő sötét, a múlt szintúgy. Mi más lehet akkor a jelen, ha nem a két dolog egyvelege?

Közben megérkeztek a tiszt irodájába. Az pillanatok alatt beindított egy holografikus számítógépet, majd beütötte az azonosítóját és a jelszavát. Mivel a rendszer csak az ő ujjlenyomatainak engedelmeskedett, nem adta át a kezelőfelületet Valerionak.

– Mit szeretne megtudni? – kérdezte inkább.

– Csak két dolgot. Pusztán azért, mert nem szeretnék téves információk birtokában lenni, és félúton visszafordulni. Szóval... – ekkor Valerio rájött, hogy már így is gyanúsán sokat magyarázkodott. – Szóval először is: nem tudom, hol található Arthur C. Sigmund tábornok.

A tiszt egyáltalán nem tűnt olyanak, mint aki meglepődött volna a kérdésem.

– Máris megnézem – rövid idő múlva elégedetten dőlt hátra székében. – Meg is van. Jelenleg nem tartózkodik az országban, bővebb információ megtagadva.

Valerio érezte, hogy előnti a méreg. Feleslegesen fáradozott volna azon, hogy megállítsa azt az őrültet? Minden más vezérkari személy az APF-ben csak báb. Köztudott, hogy Sigmund tábornok despotikusan vezérli a csapatokat, de lassan senkinek sincs hatalma, hogy megállítsa, mert mindenki attól tart, hogy az APF a legjobb rossz, ami lehet. Más esetben a szélsőjobb, vagy -bal uralkodna. Ám ennek ellenére Valerio nem volt boldogabb. Azonban az is lehet, hogy az a híres ember, akit Will a saját bevallása szerint annyira ismer, talán segíthet az ügyben.

– Lenne még egy kérdésem – szólalt meg a százados, miközben próbált minél kevesebbet mutatni elégedetlenségéből.

Szerencséjére az APF-es tiszt hamar visszafordult a számítógépéhez, ügyet sem vetve arra, milyen Valerio Derasmo mimikája.

– Arról lenne szó – kezdte a fiatal olasz –, hogy úgy hallottam, egy ismert személyt tartunk fogva. Szeretném tudni, igazak-e a pletykák, miszerint Andrew Dawson, a Geroldium Kutatási Vállalat vezérigazgatója az APF rabja.

A katona el sem kezdett vacakolni a számítógéppel. Nyugodtan visszafordult Valeriohoz, és mint aki csak egy hotel recepciósa lenne, barátságos mosollyal válaszolt.

– Ó, hát csak ennyi lett volna? Ezt gép nélkül is megmondom magának. Andrew Dawson itt van, ebben a börtönben. Nem mondom meg magának, miért, egyszerűen csak felsőbb parancs...

A százados nem figyelt tovább arra, mit hablatyol a tiszt.

„Itt van?” – még mindig nem értette, hogy lehetséges ez. Igen, tudták, hogy Dawsonnak valahol Bécsben, vagy legalább is a főváros környéki börtönök egyikében kell lennie, de hogy pont a CM#02-es büntetés-végrehajtási intézetben, az azért elég meglepő volt.

„Azonnal el kell mondanom Williamnek! – döntötte el magában. – Úgy tűnik, változtatnunk kell az „A” tervünkön.”

Mindeközben Will folyton Julia mellett haladt. A csinos osztrák nőről le sem véve szemét ment Dr. Ackenbauer irodája felé. A két fegyveres APF-estől, akik Juliát tolták megtudta, hogy így hívják az orvost, és hogy már legalább hatvan éves.

William nem tudta elképzelni, hogy egy ilyen koros doktor hogy lehet ezen a lepusztult helyen. Remélte, hogy nem egész életében praktizált itt.

Will nem tervezte túl hosszúra nyújtani az orvosi ellenőrzést, akárcsak Julia sem. Utóbbi már egyszer megtapasztalta, milyen az APF embereinek kiszolgáltatva lenni, nem akart egy idegen orvos kényének eleget tenni. Még a mentőautóban megegyezett Willel, hogy az első adandó alkalommal leütik a dokit, és elmenekülnek. Aztán kint megtudják, mire jutott Valerio.

Rövidesen elérték a kivizsgálót, először a két katona betolta Juliát az ágyon, majd William is bement. A kivizsgáló egy szűk, de világos szoba volt. Alig frisebb levegőjű, mint amilyen a börtön többi része. Néhány tű, pár olló és kötszer hevert egy kisasztalon, ahol úgy tűnik, az orvos ott felejtette az egyik sörösüveget. A terem másik végében egy számítógép volt, körülötte rengeteg fiók, bizonyára tele dokumentumokkal.

A brit tudós remélte, hogy amint a két APF-es ádadta Juliát, kimennek a szobából, de nem így történt. Habár az egyik elhagyta a helységet, a másik ott maradt, és elkezdett diskurálni Dr. Ackenbauerrel. William semmit nem értett abból, amit mondanak, de tudta, hogy Juliának is hallania kell, miről van szó, és mivel ő osztrák, bizonyára tud németül.

– Rheims? – kérdezte az orvos, és közben a beteg felé fordult.

William végre értett valamit.

Aztán újabb szócséplés következett, melynek végén az őr még mindig nem hagyta el a helységet, hanem egy méterrel közelebb lépett Williamhez.

– Mr. Lester, ha lehet, én segíteni tolmácsolásban – fogalmazott a baka kissé tört angollal.

Mr. Lester, ahogy épp szólították, két dolog miatt is meglepettnek érezte magát. Az egyik az volt, hogy azóta, hogy elhagyta a GVH-t, senki nem szólította így, a másik pedig az a szerencsétlen dolog, hogy a katona tud annyit angolul, hogy tényleg jól fordítson. William nem tagadhatta, hogy nem értené a dolgot, túl feltűnő lett volna.

– Igazából kéne lenni fordítóprogramnak – magyarázta az őr –, de mindegyik használatban vannak. Szóval, én fordítani.

Ezután Dr. Ackenbauer elkezdte kifejteni, hogyan is fogja megvizsgálni Juliát, majd miután az első néhány mondatát lefordították, neki is látott, hogy elméleti tudását a gyakorlatban hasznosítsa.

– Megméri a vérnyomást és a teshőmérséklet – kommentált a katona.

William ugyanakkor nem tudott arra figyelni, milyen felesleges dolgokat mondanak neki. Úgy gondolta, ha valami van, azt Julia is érti, ő pedig épp elég ideges, mert nem talál megoldást arra a problémára, hogy miként fegyverezzen le egy fiatal, erős katonát, és bánjon el közben egy orvossal. Ha nem talál ki sürgősen valamit, talán megint az osztrák nő fog valami olyasmit cselekedni, amit neki kellett volna megtennie.

„Túl sokáig kuksoltál a földalatt, Will – mondta magának. – Inába szállt a bátorságod?”
Cselekedni kell.

Ekkor a tudós elhatározta magát. A közeli ollók közül felkap egyet, nyakonszúrja a katonát... Nem, ez nem jó ötlet. Ha még sikerülne is, bizonyára ordítana az APF-es, és akkor a kis csapat lelepleződik.

„Siess, Will, siess!” – gondolta magában.

Ám mintha Julia – bár szemei nem voltak nyitva –, pislogott volna, legalább is mozogtak a szemhéjai. Az osztrák nő csinált már ilyet, akkor Will azt hitte, alszik. Talán aludt is, és most mindössze a hideg mérőeszközök az oka, hogy az idegei rángatóznak.

Mivel az idő szaladt, és megeshetett, hogy újabb katona jön be a szobába, és mindörökre elviszik Juliát, Will végül cselekvésre szánta el magát. Minthogy jobb nem jutott eszébe, az ollós terv helyett a mellett döntött, hogy a sörösüveggel fog próbálkozni. Az talán nem annyira „halálos”. Nagy levegőt vett, akárcsak az úszók szoktak, mikor beleugranak a medencébe, és a következő pillanatban már csak azt vette észre, hogy a jobb keze, markában a fegyverre vált üveggel, fénysebesen suhan keresztül a levegőn, majd megállapodik a közlegény nyakának közelében. Egy újabb pillanat telt el, s eközben

számtalan esemény történt meg olyan hirtelen, hogy Will agyának idő kellett mindet felfogni.

Egyszerre kezdett el ömleni a férfi fejéből a vér, és az alvást színlelő Julia támadásba lendülni. Ismét meghazudtolta azt, hogy a „gyengébbik” nemhez tartozna, mivel egy testépítő erejével lökte el magától a számára oly undorító orvost, aki a meglepődöttségtől sokkot kapott.

Will azt hitte, hogy az elkövetkező másodpercekben egy hatalmas, fülsikító ordítást fog hallani a katonától, de az csak összehúzta a szemét, mint aki egy távoli pontra koncentrálna, majd elkezdett szédelegni, s végül összeesett.

Julia mindeközben egy szempillantás alatt már fel is kelt. A bosszúvágy elég erővel töltötte el, hogy könnyedén legyűrje közelharcban az idős ellenfelét, aki a sokktól és az elesésével járó ütődéstől elkábult.

A két nem túl régi ismerős, de annál erősebb szövetséges most először nézett egymásra.

– Minden okés? – lihegte Will.

– Igen, Lester – válaszolta rezzenéstelen arccal Julia, aki közben az ájult katonát figyelte.

– Azt hiszem, eléggé leütötted.

Williamet annyira meglepte ennek a titokzatos nőnek a személyisége, hogy nem is tudott hirtelen mit mondani, csak egyetértően bólogatott. Szívesen megkérdezte volna az osztrák nőtől, hogy mi az oka mindennek, de inkább megmaradt régi sejtésénél, azaz hogy egy nagy trauma az előidéző.

Mivel attól tartottak, hogy a rövid és halk dulakodást valaki mégis meghallotta, vagy egyszerűen bárki bármikor benyithat, gyorsan elkezdtek elrendezni maguk után a szobát. Valahol mindketten örültek, hogy nem kellett senkiben sem igazán kárt tenniük. Úgy látszott, Dr. Anckenbauer és a katona is kisebb emlékezetkieséssel megúszták. Miközben utóbbit felfektették arra a gurulós ágyra, amelyen eddig J. Rheims „szundikált”, és jól megkötözték, Julia kérdezősködés nélkül elvette annak pisztolyát.

– Végre egy fegyver – hálálkodott, és közben alaposabban is szemügyre vette az eszközt. Egy modern, új gyártmányú pisztoly volt, tizenkét golyó kapott helyet a tárban.

– Nincs időnk vacakolni!

– Nyugi – csitítgatott Julia. – Máris mehetünk.

Röviddel később mindketten sietősen próbáltak kijutni a labirintusnak tűnő épületegyüttesből. William fel akarta venni az orvos köpenyét, de végül Julia tette meg ezt, mivel így el tudta takarni a civil ruháit, William pedig – aki egyébként a GVH-ban hozzászokott a fehér köpenyekhez – a vöröskeresztes ruházatában nem volt annyira feltűnő, főleg nem egy doktornő mellett.

Próbáltak nem feltűnést kelteni a homályos folyosókon, amelyeken elhaladtak, de az összes őr tekintete megakadt a két, gyors léptekkel haladó személyen.

Alig kellett néhány perc, William elkezdett lihegni.

– Nem pihenhetnénk? – kérdezte, nekidőlve az egyik saroknak a folyosón.

Julia először észre sem vette, hogy a társa megállt. Visszafordult, és legyűrve felháborodottságát, hogy egy ilyen gyenge kondiban levő férfivel kell itt lennie, nyugodtan válaszolt.

– Nincs időnk vacakolni!

Will megértette az iróniát, de tudta, hogy nem bír futni, ez a gyors séta is elég nehéz a lépcsőházban.

– Mehetnénk lifttel – javasolta, s közben attól tartott, hogy Julia nekiugrik, vagy ami rosszabb, egyszerűen itthagya.

Az osztrák nő mondani is akart valamit, hogy végre bizonyára kioktassa a tudós gyereket. Ám inkább kikukucskált a folyosó sarkán, és meglepődött képet vágva fordult ismét Will felé.

– Mi az? – értetlenkedett a brit.

Nyomban a kérdés elhangzása után Valerio rohant el előtte, és fordult be nyomban a sarkon, majd állapodott meg a falhoz támaszkodva, közvetlenül Will mellett. Most már legalább nem csak egyvalaki szuszogott.

A százados intett a kezével, hogy „csak egy kis időt”, és mindent elmagyaráz. A csapat másik két tagja közben elkezdte figyelni, nem jön-e valaki a főfolyósóról, ahonnan ők is érkeztek. Valamivel később végre Valerionak volt annyi oxigénje, hogy elmondja, mi van. Mindannyian jobban izgultak akkor, mint azon a napon bármikor azelőtt.

– Nem mehetünk el innen.

– Micsoda? – hüledezett egyszerre Julia és Will. A vöröshajú brit nem értette, miért.

– De hát...

– Itt van – szakította félbe Valerio. – Itt... van... ő.

Most Julia vette át a kérdező szerepét.

– Kicsoda?

Ekkor a százados megpróbálta felvenni a lehető legkomolyabb arcát, majd elmondta, amit ő már tudott.

– Andrew Dawson.

Az első reakció nem váratott sokat magára. William nem tudta elhinni.

– Lehetetlen! Pont itt?

– Igen, egy emelettel lejjebb, épp most vallatják.

– Vallatják?!

Julia meg se szólalt, de a vallatás szóra felkapta a fejét. Nem igazán érdekelte, hogy mi lesz Andrew Dawsonnal, ám mintha egy megmagyarázhatatlan erő azt sugallta volna neki, hogy ez a személy elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy bosszút álljon. Így hát megremegett, ha arra gondolt, hogy már megint valakinek az APF vallatásán kell átesni.

– Ki van szolgáltatva – tette hozzá a szócsépléshez. – Nem maradhatunk itt, de ki kell szabadítani!

– Egyetértek – nyugtázta Will, és Valerio is bólintott egyet, aki előállt egy új tervvel.

– Van egy lehetőség – mondta–, hogy kihozzuk. – Mint látom, Julia, nálad van egy fegyver, akárcsak nálam. A harmadik pisztolyt add oda Williamnek!

A brit tudósnek csak most jutott eszébe a harmadik fegyver, ami a kocsi kesztyűtartójában volt. Nem vette észre, hogy azt Julia elrejtette. Most viszont egy szempillantás alatt immár két pisztoly volt egy nő kezében, mindkettő megtöltve. Az egyiket odanyújtotta Williamnek.

– Tessék, Lester. Vigyázz, nehogy véletlenül elsüljön!

Szavaiból hallani lehetett, hogy nem tartja sokra Will képességeit ügyesség és erőnlét terén, ebben pedig csak megerősítette az, hogy a vöröshajú nem bír futni.

– Szóval – folytatta Valerio. – Én és Julia kiszabadítjuk Andrewot, amíg te, William, szerzel egy járművet, és megvársz minket a börtön bejáratánál.

– Miért van erre szükség? – kérdezte Will. – Miért nem mehetek én veled?

– Mert egyáltalán nem tudsz lőni. Autóra pedig szükségünk lesz, ha észreveszik, hogy Andrew eltűnt. Gondolod, hogy hagyják, hogy csak úgy visszasétáljunk a mentőautóhoz?

– De hát benne maradtak az irataink!

Valerio megrázta a fejét.

– Lényegtelen, induljunk!

Mindezek után gyorsan szétváltak, és ki-kí a maga feladatára koncentrálvá haladt tovább.

XLV.

(2050. április 29. délután – Bécs)

Már legalább egy órája tartott Andrew kínvallatása. Az APF úgy tűnt, valamiért sietett, hogy kiszedjen minél több és értékesebb információt a GVH vezetőjéből. Eddig viszont nemsokra jutottak. Habár Andrew azt ígérte, mindent elmond, ennek ellenére csak apróbb, kevésbé fontos ismertetőit közölte a hivatalnak.

Érezte, hogy fáj a mellkasa. Ez a nap maga volt a pokol számára. Egy újabb ártatlan ember halt meg a szeme láttára, mégpedig az ő hibájából. Habár nem tört meg, a lelkének egy része végképp megváltozott. Többet nem törölheti ki az emlékeiből azt a képet, ahogy az a fiatal kommandós ő érte hal meg.

Ki ő?

Ki az az Andrew Dawson, akiért halni érdemes? Talán különb, mint a többi ember?

Ha nem védi meg a hivatal, minden hiába, de ha lassacskán nem mondja el, amit az APF akar, akkor újabb emberáldozatok lesznek. Ő okozta ezt, ő neki is kell helyretenni, de hogyan? Nincs senkije. Egyedül van.

– Elegendem van! – tört ki az a fegyőr, aki egész nap ostromolta Andrewot. Aki megölt egy magatehetlen katonát, és csaknem hagyta, hogy még vagy tíz fő meghaljon egy kivégzésen. És mindezt csak azért, mert Andrew tisztában van a hivatal minden kis zegzugával. – Ha nem mondja el, amit akarok, idehívatom az egyik kis emberecskáját, és nemhogy agyon lövöm, de addig ütöm egy deszkával, amíg a vére a maga elkényeztetett bokájáig nem fog érni! Értve vagytok?

A szadista őr csak úgy fröcskölte a nyálát szerte-szét a szűk kihallgatóban. Úgy tűnt, nem igazán viseli jól, ha ellentmondanak neki.

– Azt eddig is tudtuk, hogy körülbelül hol van a hivatal, azt is, hogy milyen mély és hogy mennyien vannak ott. De ha nem mondja el, hogyan juthat le valaki arra az átkozott szintre, megígérhetem, hogy a bajtársaim egy szál embernek sem fognak kegyelmezni, akit ott találnak.

Andrew már eddig is tudta, hogy az APF valószínűleg támadásra készül a hivatal ellen, de nem akarta elhinni. Most azonban ez egyre inkább biztossá vált. Persze ő neki most is felelősséget kellett vállalnia a hivatal összes alkalmazotta iránt, így egyrészt nem hagyta, hogy még több kommandós haljon meg miatta, másrészt pedig mindössze az informatikai rendszer hollétéről, a tervrajzokról, a szellőzőrendszerről és a légvédelmi egységekről adott ki információkat. Nem mintha ezek nem olyanok lettek volna, melyek már önmagukban is épp eléggé meggyengítik az ismeretlenség homályát, mely erős pajzsként védi a GVH-t.

Na, igen... a pajzs. A másik dolog, amit Andrew nem értett, de most nem volt ideje vele törődni. Első a hivatal.

Az őr megragadta a ruháját. A szürke inge már kissé meg is repedt a sok huzakodástól, és látszott, hogy már nem bírja sokáig.

– Hogy jutunk el az irányítóközpontig? – ordította az APF-es.

Andrew tényleg nem értette, mire ez a nagy sietség. Nem válaszolt.

A börtönőr elővette fegyverét, és kibiztosította. Persze Andrew tisztában volt vele, hogy nem ölik meg, de egy golyó, ami szétroncsolja az ember térdét, nem éppen kellemes dolog. Hamarosan kénytelen lesz válaszolni. Hiszen, ahogy arra már rájött: mindenkit meg lehet törni.

Az őr újra megszólalt:

– Ha nem mondja el... Ha továbbra is hallgat,...

A mondatát megtörte, hogy a kihallgatószoza ajtaját hirtelen és nagy erővel betörték. A vas ajtó a lökés ereje miatt elgörbült egy kissé. Andrew nem vette észre, ki áll odakint, csak azt látta, ahogy egy erős, egyenruhás férfi rohan be a terembe, és szinte superhősként taszítja félre az őr jobb kezét, benne a fegyverrel.

Ezek után heves dulakodás kezdődött az őr és a berohant férfi között. Mivel Andrew meg volt bilincselve, nem tudott beleszólni a küzdelembe, pedig szívesen belerúgott volna párszor abba a szadista fickóba. Remélte, hogy a fegyver elsül, és végre egy örülttel kevesebb fog járkalni a világon.

De az őr nem adta magát egykönnyen. Visszalökte a támadóját, aki nem volt más, mint Valerio Derasmo, s a pisztoly kiesett a kezéből. Az őr gyorsan kiszámította, hogy van elég ideje arra, hogy lehajoljon, és felvegye a pisztolyt, majd tüzet nyisson Valeriora. Tervét azonban hamar megghiúsította egy zaj.

Egy olyasféle zaj, amit Andrew aznap már hallott egyszer. Egy pisztolydörrenés. Egy fegyver elsült, mégpedig Julia kezében, aki úgy tűnik, mindeddig nem mert löni, nehogy véletlenül barátját, vagy az ismeretlen Mr. Dawson-t sebesítse meg.

A golyó szíven találta az őrt, aki érezte, hogyan ömlik ki vörös vére, és önti el sötét egyenruháját. Hallotta, ahogy lassan megáll a dobogás. Mellkasára tette jobbját, térdre zuhant, és végül, behunyt szemmel hevert a hideg kőpadlón.

„Egy örülttel kevesebb” – vélekedett magában Andrew, és kezdett megkönnyebbülni.

Valerio, aki Andrewnak teljesen ismeretlen személy volt, akárcsak a már a szobában álló Julia, észrevette, hogy a GVH vezetője meg van bilincselve.

– Hol a kulcs? – kérdezte lihegve.

– Nem tudom – válaszolta Andrew, akinek arcára soha nem látott sápadtság ült. – Ma már ez a második ember, akit holtan látok.

Julia, aki elkezdte keresni a kulcsot, egy pillanatra megtorpant.

– Sajnálom.

Nem tudott mást mondani. Jobbnak is látta, ha nem kommentálja a történeteket.

Valerio sietve átkutatta az őr zsebeit, aztán két fiókot egy közeli asztalon, de semmit sem talált.

– Hol lehet?

– Ha nem találjuk meg mihamarabb, elkapnak minket! – mondta válasz helyett Julia, aki újra érezni kezdte az oly émelyítő félelmet.

Átkutatták az asztalt, de sehol nem volt semmi. A távolban hallani lehetett, ahogy két katona németül kiabál, és mintha siettek volna valamerre. Andrewék egyre inkább attól tartottak, hogy újra rabok lesznek.

– Megvan! – kiáltott fel Valerio a kelleténél hangosabban. – Itt volt a szemünk előtt.

A kulcs ott hevert annak a széknak a lábánál leesve, amelyhez Andrew oda volt bilincselve. Valószínűleg a dulakodás közben kerülhetett oda. Valerio gyorsan kiszabadította Mr. Dawson-t, és bármiféle kérdezősködés vagy bizalmatlanság nélkül mindhárman sietve elhagyták a helységet. Egy újabb folyosóra kiérve, a hátuk mögött a lépcsőkön már közeledtek az örök. Egyelőre nem fújtak riadót, ami azt jelentette, hogy nem tudták, mi is

történhetett. A szoba, ahol Andrew volt, nem volt bekamerázva, ahogy Andrew gondolta. Pusztán azért nem, mert eléggé kegyetlen dolgokat művelhettek a foglyokkal. De ez most nem számított.

Valerio és Julia egyelőre nem tudták, hogyan tovább. Ha egyáltalán sikerül is kijutniuk a börtönből, és épségben maradva elbújni, egyáltalán nem biztos, hogy ez az Andrew Dawson vagy bárki más elég lesz ahhoz, hogy Sigmund tábornok közelébe jussanak.

Miközben a labirintusnak tűnő folyosórendszerben végre sikerült lejjebb érniük, megszólalt a riasztó. Éles, szinte fülsikító vinnyogása eszébe jutatta Andrewnak azokat a GVH-s kommandósokat, nameg a többi ártatlan foglyot a börtönben, akik valószínűleg nagy szenvedéseket kell majd, hogy eltűrjenek. Csak azért, mert Andrewot megszöktették.

A most nem éppen öltönyt viselő fickó megállt. Valerio és Julia, mivel futottak, nem tudtak olyan gyorsan lelassulni, mint Andrew, így vissza kellett lépniük párat, hogy megfelelő távolságra legyenek Mr. Dawsonától.

– Már megint mi a fene van? – dühöngött Valerio, akinek teljesen elege volt a börtönből, és kezdett ez a Mr. Dawson is egyre inkább ellenszenves lenni.

– Vannak mások is.

Julia ezalatt azt figyelte, nem-e követik őket a folyosókon.

– Mások? – kérdezte az olasz tiszt.

– Igen, kommandósok. A GVH... – Andrewnak eszébe jutott, hogy nem igazán „híres” a hivatal – szóval egy szervezet emberei, akik azért jöttek Ausztriába, hogy megtaláljanak, és akár életük árán is...

– Értem, de most nincs időnk ilyesmikre.

Andrew vett egy mély levegőt, majd, mint aki nem is lett volna napokig fogoly, felvette diplomatikus arcát és személyiségét, és mindezen bevált dolgok függvényében érvelt.

– Nem tudom, hogy milyen nagyszerű tervük van a közeljövőre nézve, de nem hinném, hogy hárman sokáig bírnanak az APF ellen. Azok az emberek megérdemlik a szabadságot – mutatott a cellablokk irányába. – És a kommandósok, ha összeszedik magukat, elszántan tudnak majd harcolni a közös ellenség ellen.

Valerio és Julia összenéztek. Andrew csak remélni tudta, hogy támogatják az ötletét. Magában már Istenhez fohászkodott, hogy segítsen rajta – ami eléggé ritka volt.

A titokzatos nő végül Andrew felé fordult.

– A cellablokkig nem tudunk visszajutni, sajnálom.

De a GVH vezetője nem adta fel egykönnyen.

– Nem is kell. Csak keressenek egy áramelosztót, és verjék szét. Az egy rövid áramszünetet fog okozni, ami elég idő arra, hogy az elektromos cellajtókat kinyithassák. A többi rabot aztán szintén kiengedik a társaik.

– Jó terv – vélekedett Valerio –, de nem biztos, hogy beválik.

Az elhúzódozó vitát végül Julia döntötte el.

– Most nincs időnk erre! Csináljuk, aztán tünés innen!

Az őnök már nagyon közel jártak Andrewéhoz, akiknek pár lövést le kellett adniuk elrettentésképp. Szerencsájukra egy áramelosztó mindössze a folyosó másik sarkán állt, így elég gyorsan végbevihették a rongálást. Valerio felkapott egy tűzoltókészüléket, és azzal gyorsan összezúzta az elektromos eszközt. A fülsikító vinnyogása a riasztónak abbamaradt. Néma, szorongó érzést hozó csend következett.

„Hogyan tovább?” – kérdezte mind a három menekülő a semmitől.

Julia hallotta, ahogy Andrew ropogtatja a kezét, Valerio pedig a száját húzgálja. Mindannyian idegesek, és akik idegesek, azok hibázhatnak. Talán mégsem volt jó ötlet ez az áramszünet. És vajon mi a helyzet Williammel?

Valerio megunt a csendet.

– Ez az első emelet. Egy szinttel lejjebb van a kijárat, és ahogy számoltam, az sem lehet olyan messze. Le kellene mennünk oda.

Habár nem mondta, hogy választ szeretne várni, örült volna valamilyen reakciónak, de sem Julia, sem pedig Andrew nem mozdult.

– Mennünk kell!

– Igen, ezt már hallottuk – jött végül a válasz Juliától.

– Muszáj várnunk még egy keveset – mondta Andrew.

Azonban a századosnak ez már nem tetszett.

– Nem. Megyünk!

Ám ahogy ezt kimondta, valahol, az épület másik végéből fegyverropogás visszhangzott. A börtönlázadás elkezdődött.

– Vissza kell mennünk az embereimért! – üvöltötte ellentmondást nem tűrően Andrew.

Julia már régóta Mr. Dawson pártját fogta, és ezt Valerio tudta is. Ellentmondhatott volna saját magának, és otthagyhatta volna mindkét személyt, de megesküdött, hogy csak abból a célból küzd, hogy elpusztítsa az APF-et. Ebből a szempontból pedig Julia és Andrew sorsa nem lehetett közömbös számára, hiszen mindketten ismeretlenek neki, de egyben szövetségesei is. Végül tehát bólintott, és visszaindultak megkeresni a kommandósokat.

A legtöbb folyosót ugyanakkor már ekkorra elállták az őrk, akiknek egy része elfeledkezett Mr. Dawson szökéséről. Ahogy ebbe Julia és Valerio belegondolt, már nem is tűnt annyira improvizált ötletnek a börtönlázadás.

Egy emelettel feljebb érve, és immár sokkal közelebb a cellákhoz füst kezdett gomolyogni, és néhány vérző rabot ütlegettek az APF emberei. Mind a három „kívülálló” legszívesebben nyomban véget vetett volna ennek, de nem vonhatták magukra a figyelmet ebben a kavarodásban, ahol nagy örömeikre senki sem törődött azzal, mint keres egy nő, egy százados és egy harmadik fickó a konfliktus kellős közepén.

Amikor sikerült elérniük egy kisebb, aulyszerű részt, Andrew nyomban felismert kilencet azok közül a GVH-s kommandósok közül, akiket aznap akartak kivégezni. Egy már holtan feküdt az aula földszintjén, egy ugyanott sebesülten. Hárman, köztük az az idős, veterán kinézetű férfi az első emeleti celláknál verekedtek az őrkkel, és nyitották ki a nem elektronikus cellaajtókat. A többiek Andrewék szintjén harcoltak az életükért, és mert tudták, hogy úgy is kivégeznék őket. Valószínűleg ezen gondolat okán lázadt fel a többi rab is.

– Látja őket? – kérdezte Julia, akinek szőke haja elszürkült a sok füsttől.

Valerio előkapta a pisztolyát, és miután Andrew rámutatott a GVH-s emberekre, elindult, hogy segítsen nekik. Az őrk elég rosszul álltak, de az erősítés már minden bizonnyal elindult a börtön felé. Andrew már most tisztában volt vele, hogy még mielőtt lemenne a nap, a legtöbb fogoly holtan fog feküdni. Kénytelen volt nem gondolni ilyesmire. Meg kellett őriznie mindazon kevés erejét az összpontosításhoz, ami még megmaradt.

– Le kell jutnunk a földszintre! – üvöltözte Julia, közvetlenül Andrew bal fülébe. – Az áram már visszatért, és a biztonságiak le fogják zárni a blokkot!

Ismét a fiatal nő volt az, aki legkorábban felmérte a helyzetet, és persze igaza is volt. Valerionak már most fogtán volt a lőszere, de hiába kutatta át az eszméletlen vagy halott őrköt, meglepő módon egyiküknél sem volt töltény.

Andrew odasietett az egyik GVH-shoz, és hadarva elmondta a lényegét. A kommandós, aki úgy negyven éves lehetett, bólintott, majd besietett egy cellába. Először senki sem értette, miért, majd amikor egy halom, már össze is kötözött lepedővel tért vissza, nyilvánvaló volt az egyszerű, de egyben ésszerű megoldás.

Valerio is beszállt Andrew mellé, hogy mindketten segítsék a lepedőből álló kötél rögzítését. Julia mindeközben elővette a pisztolyát, és fedezte a menekülőket. Miután a kötél készen állt a használatra, Andrew Julia felé fordult.

– Nick megy elsőnek, aztán pedig te – Nick bizonyára a kommandós lehetett, és súlya miatt döntöttek úgy, hogy ő kezd. Ha egy izmos férfit megtartanak a lepedők, akkor a többiekkel sem lesz gond. – Úgy én következtem, majd Valerio, aztán a többiek.

Végre nem ellenkezett senki. Julia nyomban odaadta a pisztolyt Andrewnak, és miután Nick sikeresen lecsúszott, ő is ugyanezt tette a lepedőn. Végre egy emelettel lejjebb lehetett. A többiek viszont még mindig magasabban voltak, de szerencsére úgy tűnt, a foglyok kiszorítják az őroket.

Andrew csak nagy nehezen tudott sérülés nélkül földet érni az első emeleten. Nem volt éppen egy jó kötélmászó, és az utóbbi napok gyötrelmei miatt teljesen elernyedtek az izmai. Végül azonban csak sikerült neki is Julia mellett landolnia, és a pisztolyt vissza is adta a nőnek, mint aki örül, hogy megszabadul a fegyvertől. Régen Julia is így volt ezzel, de hát új idők, új szokások...

Mindketten pattanásig feszült idegekkel várták, hogy lejöjjön Valerio is. Közben egy újabb lepedőkötelet eresztettek le, és azon is megindultak a rabok. Mások a folyosókon nyomultak előre.

Andrew, megunva a várakozást, odalépett a korláthoz, és lekiáltott az idős GVH-s tisztnek. Julia a nagy zsivalyban nem értette, miről társalognak, és nem is tudott teljes mértékben arra koncentrálni, mivel Valeriot várta, aki viszont továbbra sem mutatkozott.

„Gyere már!” – idegeskedett magában. De Valerio nem jött.

A nagy várakozásban Julia arra lett figyelmes, hogy valaki megfogja a karját, és elkezdi ráncigálni a korlát felé. A bátor osztrák nő nem értette, hogyan szeretné valaki, hogy lejusson, amikor itt nem készítettek köteleket. Aztán észrevette, hogy Andrew az, aki karon fogta, és már vagy harmadszor üvölti a fülébe, hogy „Nem várhatsz tovább rá!”. Odalent pedig egy hosszú fémcsövet döntöttek neki az első emeleti korlátnak, kb. negyvenöt fokos szögben. Ezen kellett Juliának lecsúsznia. Andrew odaadott neki egy rongydarabot, hogy az súrlódjon a keze helyett. A rúd elég ingatag volt, de Juliának nem volt ideje ilyenekkel foglalkoznia. Letérdelt, majd megfogta két kézzel a rongyot, ami felülről áthidalta a rudat, és hagyta, hogy a dőlésszög miatt egyre lejjebb csússzon a csövön.

Egyre gyorsult, és érezte, ahogy egyrészt a rongy anyaga szakadni kezd, másrészt pedig izzadt tenyeréből kicsúszik a szövet. Még túl magasan volt ahhoz, hogy zúzódások nélkül földet érjen. Túl magasan. Tudta, hogy nem bírja tovább tartani, akárhogy is akarja.

El kell engednie a rongyot!

A következő pillanatban már nem is volt a kezében semmi. Julia a levegőben volt, és várta, mikor esik le a földre. De már nem is esett, már valami tartotta.

Egy fél méterrel a padló felett egy erős férfikéz kapta el. Nem másé, mint Valerioé.

– Te meg hogy kerülsz ide? – lepődött meg az osztrák nő.

Valerio letette az egyetlen hölgyet a teremben, aki nyomban egyenesbe vágta magát.

– Van lépcső is – a százados elmosolyodott. – Sikerült megszerezni a kulcsokat.

Néhány fém kulcs csörrent meg az olasz tiszt kezében, aki elindult, hogy kinyissa a közeli, udvarra nyíló ajtót. Még mielőtt azonban odaért volna az ajtóhoz, a szirénák újra

fűlsiketítően ordítani kezdtek mindenfelől, az ajtó előtt pedig egy vasrács ereszkedett le a semmiből. A kijáratot lezárta az elektronikus rendszer.

Úgy tűnt, újra kell egy „B” terv, de sem Juliának, sem pedig Valerionak nem jutott eszébe semmi. Közben Andrew is megérkezett a földszintre, és kétségbeesetten vette észre, hogy csapdába estek. Mindhárman egyszerre akartak megszólalni, de egyikük torkán sem jött ki hang, amint meghallották a gépkarabélyok ritmikus hangját.

Az APF osztagai megérkeztek, és válogatás nélkül lőtték le a rabokat. A hivatal kommandósai közül hétnek sikerült Andrew mellé kerülnie, és úgy védelmezték a furcsa férfit, mintha a saját édesanyjukról lenne szó. Valerio persze érthetőnek találta, hiszen ez a dolguk. A kommandósok közt volt a sebesült is, akinek sikerült túlharsognia a zsvajjt.

– Balra kell mennünk! Akkor talán van esélyünk.

Az idős GVH-s bólintott, és Mr. Dawsonnak sem volt kifogása.

Julia csak most vette észre, hogy a kijárat nem az egyetlen út. A falnál balra és jobbra is vezet egy folyosó, de a géppisztolyok hangja mintha jobbról jött volna.

Mivel a földszinten nem volt füst, mindannyian futva siettek a bal oldali folyosó irányába. Legalább harmincan lehettek. Valerio nem tudta elképzelni, hogyan menekítsenek ki akár egy furgonnal is ennyi rabot. Willnek nagy autót kell hoznia, az biztos.

Ha egyáltalán elér idáig.

Az összes menekülő kénytelen volt közönyösen átugrani a halott örök és foglyok holttesteit. Át kellett jutniuk az eléjük kerülő akadályokon. Andrew, Julia és Valerio egymás mellett haladtak előre, mígnem egyszer csak Julia megbotlott egy széttört székben.

Erre a két férfi is megállt, hogy felsegítse az osztrák nőt. A többiek, kivéve még a GVH-s kommandósokat, akik nem tágitottak Andrewtól, tovább siettek. Mire Julia felállt, újra hallani lehetett a gépkarabélyok kelepelését, de ekkora már mindkét irányból. Férfiak ordítottak óriási fájdalmukban. Legtöbbjüknek ez volt az utolsó hang, ami elhagyta torkukat. Aztán véget ért az életük. A kis csapat, ami megállt, és nem rohantak a tömeggel, erős füstszagra lett figyelmesek. A legtöbben nyomban rájöttek, hogy az APF-esek fegyűjtötták a cellablokkot. Égő koporsóként nehezedett a túlélőkre az épület, akik ha sürgősen nem találnak ki valamit, a legfájdalmasabb halállal fognak lakolni.

A lángok gyorsan terjedtek, Andrewék meg sem próbáltak tovább haladni a folyosón, és befordulni a sarkon, ahogy azt a rabok tették. Várták, hogy az erősödő füstben visszatér-e valaki, de senki nem jött.

– Most merre? – kérdezte az egyik kétségbeesett GVH-s.

Válasz helyett azonban egy óriási robaj keretében egy új kijárat nyílt a börtön épületéből.

Egy fekete terepjáró törte át a falat, alig tizenöt-húsz méterre Andrewék kis csapatától. A terepjára akkora rést ütött az épületen, hogy a füst nagy része elkezdett kiszállni rajta. A jármű pedig olyan nagy volt, hogy mind a hét GVH-s és a másik három ember is, ha szorosan is, de elférhetett benne.

– Ez William lesz! – üvöltötte Valerio, és örömteli arccal sietett a brit tudós felé.

Ám nagy meglepetésére hiába szálltak ki ketten is a járműből, egyikük sem volt William.

– Ezek meg kicsodák? – kérdezte Andrew, akinek a nagy kavarodásban nem is szóltak Williamről.

A két férfi, akik a terepjáróból kijöttek, talpig felfegyverzett, sisakot és golyóálló mellényt viselő személyek voltak, és nyomban odadobtak fél tucat pisztolyt Andrewék felé.

Mind a ketten középkorúak lehettek, és osztrákok, az angol akcentusukból megállapítva.

Az egyikük a csapat felé fordult.

– Te vagy Valerio Derasmo? – kérdezte a századostól.

– Én vagyok – Valerio elindult az idegen felé. – Hol van...

– William? – előzte meg a kérdést a férfi. – Biztonságban. Mi ketten az Osztrák Szabadságfront emberei vagyunk, az APF ellen küzdünk, ahogy ti is. Velünk kell jönnötök.

A legtöbben, köztük Julia szó nélkül elindultak a terepjáró felé, de Valerio nem hagyta annyiban.

– Miért higgyünk nektek?

– Ha kételkedő ember lennél, most nem bíztad volna magad ezekre az emberekre, akiket alig ismersz, nem igaz?

A férfi válasza különös volt, nemcsak Valerio, de a többiek számára is. „Honnan tudhatja mindezt? Honnan tudhatja, hogy alig ismerjük egymást? – gondolta Valerio. Bizonyára Williamtől, de vajon nem ejtették-e csapdába a tudóst?”

Nem messze tőlük valami óriásit robbant, és mindenkit ledöntött a lábáról, az üvegablakok pedig kitörték. Nem lehetett tovább időzni a börtön épületében. Egytől egyig gyorsan beszálltak a terepjáróba, a két osztrák férfi a vezető- és anyósülésre. Beindították a járművet, majd ugyanaz, aki az előbb megszólalt, ismét feltett egy kérdést.

– Itt van Andrew Dawson is?

Andrew először nem akart válaszolni, helyette Julia szólalt meg.

– Igen, itt, de most már tűnjünk el innen!

Azzal az autó kifordult egy kisebb udvarra, ahol az APF őrei már tüzet nyitottak a járműre. A kommandósok a hátsó ablakon keresztül rálőttek az őrekre, akik fedezékbe vonultak. A terepjáró, mely méreteiben így belül inkább hasonlított egy furgonra, legalább is Julia szerint, lassan megfordult Bécs utcáinak irányába, majd egyre gyorsabban elindult. Az egyik kommandóst viszont ekkor fejbe lőtték, és azonnal meghalt.

– Dobják ki a halottat! – kiabálta az osztrák férfi.

– Mi? – értetlenkedett Julia. – Nem tehetünk ilyet!

Ekkorra viszont Valerio már rég kilökte a halott kommandóst, akinek még a végtisztességet sem adhatták meg.

Julia tovább vitatkozott.

– Miért volt erre szükség?

Most a sofőr szólalt meg.

– Minél gyorsabbak vagyunk, annál kevesebben halhatnak meg közülünk. Ő így segíthetett a legtöbbet.

Az autó átjutott a kapun, amelyen szemmel láthatólag bejött, hiszen szét volt törve, és végül eltűnt az APF-es őrek szeme elől.

Andrewék a távolból még láthatták, ahogy gigászi füstoszlopok szállnak a börtönből, és ahogy az épület megadja magát a mindent és mindenkit elemésztő lángoknak. Azok, akik nem jutottak ki, vagy bennégtek, vagy a rájuk zúduló törmelékek oltották ki életük fényét.

De Andrew, Valerio és Julia élt, akárcsak másik hat GVH-s, és újabb két idegennel haladtak össze-vissza az osztrák főváros utcáin, hogy végül eltűnhessenek az ellenség figyelő szemei elől. A börtönben történtek bebizonyították, hogy habár nem ismerik egymást, megbízhatnak a másokban, hiszen mindannyiuknak megvolt az esélye, hogy cserbenhagyja a csapatot. Valerio könnyen kijuthatott volna, mivel nem jöttek rá, hogy hivatalosan halott. Julia otthagyhatta volna őt, amikor leállt harcolni azzal az őrral, aki Mr. Dawson-t vallatta. Andrew pedig láthatólag érdekelt volt abban, hogy nagyobb eséllyel induljanak neki az őrségnek. Részben ezért is robbantotta ki a lázadást.

A bizalom tehát megalapozódott a kis csapat tagjai között, de továbbra sem tudták, milyen a másik, és hogy vajon mit hoz a holnap ebben a változó világban.

XLVI.

(2050. április 30. – Grönland, Nuuk közelében)

Immár tizenöt éve volt, hogy az északi sarkhoz közeli sziget, Grönland örökre megváltozott. A valaha békés, nyugodt ország egykor Dánia része volt, és területének nagy részét örök hó borította.

Ám a globális felmelegedés elolvasztotta a jeget, és lángra lobbantotta az emberekben a kapzsiságot. Grönland függettlenné akart válni Dániától, mivel az elolvadt hó gazdag kőolaj- és földgáz-lelőhelyeket rejtett. Az európai állam nem bánta, ha „gyarmata” bizonyos önállóságra tesz szert, de más országok ezt nem így gondolták. A fogytán lévő erőforrások megszerzéséért mindent megtettek, nem válogattak a módszerekben.

A híres állatok, mint a jegesmedve ekkor haltak ki.

Grönland viszont ellenállt, és képes volt megőrizni függetlenségét, de csak egy ideig. Az Amerikai Egyesült Államok egy csapásra eldöntötte a grönlandi konfliktus végkifejletét. Hadseregével lerohanta a gyéren lakott, reguláris csapatokkal alig rendelkező új államot, és megszerezte annak nyersanyagkincseit. A bevételek egy tized részét Dániának adta, mellyel elérte, hogy az európai állam elismerje az USA uralmát a szigeten, és hogy lemondjon arról, hogy területileg Grönland Dánia része.

Így vált a „zöld föld” először vörössé az ellenállók kiontott véréből, majd feketévé a kőolaj megrontó forrásaitól.

A grönlandi fővárostól, Nuuktól alig harminc kilométerre lévő „Liberation” amerikai katonai támaszpont a huszonegyedik század közepén a térség fő katonai létesítménye volt. A NATO csapatai és az USA egységei egyaránt állomásoztak itt, és miután a NATO az APF része lett, az új szervezet sűrűn küldött néhány kósa egységet Grönlandra.

A Liberation neve persze eléggé provokatív volt abban a tekintetben, hogy a szó felszabadítást jelent, és hogy ezt egy amerikai megszállás alatt álló területen függesztették ki jókora betűkkel a támaszpont bejáratainál.

A hó alighogy szemerkélt, mikor Arthur Conrad Sigmund tábornok és Klaus Schurte egy nagyobb kontingenssel már negyedik napja vesztekel a Liberation-on. A fű tisztán látszott, hiszen nem volt leesett hó, ami eltakarta volna.

A tábornok a mindössze mínusz egy fokos meleg ellenére a még kellemesebb hőmérsékletű „vendégházban” kukucskált ki az ablakon. Sigmund a szokásos tábornoki egyenruháját viselte, most épp a hétköznapi, egyszínű zöldet. Ősz haját eltakarta a tányérsapkája, de mély, barna szemei tisztán kivehetőek voltak. Hátralátványát összekulcsolt kézzel nézett körül már sokadszor a bázis arculatán, várva, hogy végre történik valami.

A távolban kisebb-nagyobb dombokat látott, pár házat is fel vélt fedezni. A bázis szembenlevő végén a repülőtér volt, ahol épp leszállt egy vadászrepülőgép.

– Nem történik semmi? – kérdezte a grönlandi tájtól a tábornok, és megvakarta a borostás arcát.

Hümmögött egyet, és a közelebbi területeket pásztázta végig éles tekintetével.

Amerikai katonák gyakorlatoztak a hűvös délelőttön. Futottak, kúsztak, mindezt félmeztelenül. A barakkok szintúgy melegek lehettek, mint Arthur C. Sigmund szálláshelye,

de senki sem mehetett be feltöltődni. Tankok szelték át a kopár, leaszfaltozott területet, mely szimmetrikusan két egyenlő részre osztotta a támaszpontot. Arthur még rápillantott a hangárakra, a meteorológiai kutatóállomásra, a radarállomásra, és végül a parancsnoki rezidenciára, amely úgy száz méterre lehetett, szemben, de kissé jobbra attól az épülettől, amelyben ő álldogált.

A tábornok már épp indulni akart, hogy egy újabb kört tegyen meg a bázison, mint „ártatlan szemlélődő”, ám ekkor váratlanul kopogtattak az ajtaján.

Sigmund kinyitotta az ajtót, és az egyik helyi amerikai katonát vélte felfedezni a lépcsőn, ami a tábornok emeleti lakásába vezetett. Az amerikai jelentette, hogy Klaus Schurte szeretne beszélni a tábornok úrral.

Arthur hamar magára kapta bundás kabátját, majd kilépett az ajtón, és bezárta maga mögött azt. Ahogy egyre lejjebb lépett a csúszós lépcsőfokokon, egyre inkább megérezte a hőmérsékletbeli különbséget. Odalent fekete posztó kabátban és sötét szövetnadrágban, sötét csizmában Schurte már dideregve várta őt. Rövid, fekete hajában néhány hószem tapadt meg, melyek pár másodperc alatt el is olvadtak.

– Fort már vár minket. Hideg van, szóval, ha nem bánja, kissé siethetnénk – tudatta a hírt a tábornokkal.

Leslie Fort az USA neves tisztje volt, történetesen a grönlandi erők parancsnoka, de hivatalos megnevezése Fort admirális volt, mivel a tengerészetnél szolgált.

Arthur C. Sigmund és Fort már régebb óta ismerték egymást. A tábornokot Fort akkor is támogatta (szinte egyedülként), amikor az USA vezérkara 2036-ban az európai egységek vezetőjének nevezte ki Sigmundot. Ez persze egy száműzetés volt Arthur részére, hiszen így nem lehetett ott, ahol az igazán fontos döntéseket meghozták, azaz Amerikában. Forttal is hasonló történt. Szintén 2036-ban, egy fél évvel a grönlandi offenzíva után, melyben tetemes részt vállalt, az elnök kinevezte a megszállt sziget elsőszámú tisztjévé, ám Leslie Fort nem örült a döntésnek. Nem politikai okok miatt, egyszerűen csak jobb szeretett harcolni, mint aktákat tologatni.

Klaus egész izgatottá vált, miközben Arthurral és két bakával átvágtak a széles, aszfaltozott területen.

– Hátha most már minden rendben lesz.

A tábornok a fejét rázta.

– A reményteliséged ebben a kiszámíthatatlan világban lenyűgöző.

– Nem tudom, hogy most ezzel jót akart mondani rólam, vagy rosszat, tisztelt tábornok úr.

Schurte hangjában enyhe ironikusság lapult. Valójában ő is és Sigmund tábornok is tudta, hogy szövetségük nem igazi. Az egyetlen ok, ami miatt együtt folytatták közös útjukat, az, hogy a másik nélkül elvesznének.

A tábornok ügyet sem vetett Klaus megjegyzésének. A hideg, szeles idő máris vacogásra készítette fogsorát. „Elpuhultam – gondolta. – Túl sokat ücsörögtem a meleg szobámban.”

A Liberation egy mesterségesen kialakított területen helyezkedett el, az egyik fjord végében, és sokszor fújt hideg levegő, mely még inkább megkeményítette az ott szolgálatot teljesítő bakákat. Az amerikaiak egyébként nem először telepedtek meg Grönlandon, a hidegháború ideje alatt is állomásoztattak embereket.

Schurte köhögni kezdett, de rövidesen abba is hagyta.

– Úgy érzem, megfagyaszt ez a sziget. Nem történik semmi, és az embereim már nem igazán szeretnék még több időt eltölteni itt.

– Azt hiszi, hogy ezzel én nem így vagyok? – kérdezte a tábornok. – A Védőpajzs nem működik, az Unió halott, az ENSZ elfordult a GVH-tól. És mégis, képtelenek vagyunk addig támadni, amíg nem vagyunk benne biztosak, hogy nem pusztítanak el minket a drága honfitársaim vagy a kanadaiak.

– Nem hittem volna, hogy ennyire megvetően beszél az amerikaiakról, miközben ön is az – vélekedett Schurte.

– Amerika már csak árnyéka önmagának. Ezt már régebben is mondtam, és nemcsak én. Tudom, hogy ön radikálisan imádja a nemzetét, de én ezt nem tudom megtenni.

Arthurnak valahol nehéz volt kimondania ezeket a szavakat. Szerette Amerikát, de Amerika nem szerette őt. A tábornok úgy hitte, másfolyen vezetésre van szüksége az USA-nak, és habár a valaha a világ legerősebb állama az összeomlás felé haladt, senki sem kiáltott igazi változásért. Legalább is felső szinten nem.

– Nehéz megemésztennem azoknak az embereknek az ideológiáját – vallotta be Klaus, mialatt ő és Sigmund tábornok megközelítették az admirális szürke-fehér épületét –, akik nem hisznek a nemzetükben. A nemzet az egyik legjobb dolog, mely összekötheti az embereket.

Arthur elmosolyodott.

– De talán nem mindegy, hogy milyen embereket.

– Remélem, azért nem kívánja a nemzetállamok halálát.

– A nemzetállamok már régen meghaltak – vetette oda túlságosan is nagy gúnnyal a tábornok.

Ez szíven ütötte Schurtét, mint radikális jobboldali politikust, és egy pillanatra meg is torpant, de aztán tovább sétált Arthurral.

Valahol igaza volt a tábornoknak, ezt Schurte is tudta. A nemzetek elvesztették önrendelkezési szabadságukat, a globális világ szervezeteinek rabjaivá váltak. Pont ez ellen harcolt az Európai Parlamentben Klaus Schurte... legalább is valamikor. Mostanra már még inkább hatalmába kerítette a cselekvés iránti vágy, s végül is ezen okból döntött úgy, hogy a tábornokkal akar tartani.

Lassan megérkeztek az épülethez, amelyben Fort admirális irodája volt. Először a tábornok, aztán Schurte lépett be a kissé szűk ajtón. Őt követte a két katona, akik becsukták maguk után a bejáratot.

A földszinti „portás” szólt, hogy megérkeztek, majd egy tengerészgyalogos kadét felkísérte a két fontos személyt a lépcsőn, az első emeletre. Arthurék tudták, merre van Fort irodája, és már unták is, hogy sokadik alkalomkor is eljátsszák velük a formáságokat. A folyosón jobbra a második ajtó mögött volt az admirális irodája.

A kadét kopogtatott, majd jelentette, hogy kik kérnek belépést. A tábornok és Schurte jól hallotta, amint Fort a rekedtes hangján megadja az engedélyt.

Először ismét Sigmund volt az, aki átlépte a küszöböt. Klaus mindig csak másodikként ment be valahová. Arthur ugyanis katonaként elismertebb személynek számított, mint egy szélsőséges európai politikus, legalább is a Liberation-ön.

Fort irodája igencsak tágas volt és fényes. Úgy tűnt, az admirális szereti, ha nem korlátozza semmi. Az asztala svéd erdőkből kivágott fából készült. Arthur nem tudta megállapítani, hogy pontosan milyen fából, csak azt, hogy méregdrága lehetett. Az USA rég nem állt annyira jól, hogy ennyire egyedi bútorokat vásároljon, így hát a tábornok azt gyanította, hogy Leslie Fort nem a hadseregen keresztül szerezte be irodája bútorainak jórését.

Maga az admirális sovány, ráncos fehér ember volt, már talán a hatvanat is betöltötte. Szemüveget viselt, nehezen ismerte fel az apróbb betűket. Arthur sokra becsülte zsenialitását, de egyben szánta is, hogy ily keserves sorsa ellen nem tesz semmit.

Az admirális a drága asztala mögött ülve, a papírjaiba mélyedve köszöntötte a vendégeit.

– Á, hát itt vannak – mondta, s közben úgy tett, mintha fontosabbak lennének számára az asztalon lévő iratok. Ugyanakkor Sigmund tábornok és Schurte is egyaránt tudták, nem hiába hívhatta őket az admirális. – Nos, foglaljanak helyet bátran.

– Inkább állnék – válaszolta Schurte nevében is a tábornok.

Leslie Fort feltápáskodott, levette olvasószemüvegét, és elkezdte megkerülni a svéd bútorzatát.

– Megkínálhatom önöket valamivel?

Ismét Arthur volt az, aki válaszolt.

– Nem kérünk semmit.

– Biztos? Van kávém is – ajánlkozott diplomatikusan. – Gondolom, hideg lehet odakint.

Az admirális váratlanul félbehagyta járkálását, várta, hogy valaki válaszol az időjárást firtató mondatára, de csak csend követte szavait.

– Látom, elégük van a jópofizásból.

„Na végre levontad a konklúziót” – jegyezte meg magában Schurte.

Az admirális folytatta.

– Immárom sokadszorra vendégeim itt, ebben az irodában. Eddig mindig ugyanazt a köröket futottuk le. Önök idejöttek, elmondták, hogy mi járatban vannak, hogy egy furcsa nevű, „titkos” objektum elleni támadásra készülnek, mely feltételezhetően egy terrorista csoporttal is összeköttetésben van. Továbbra is azt várják tőlem, hogy mindezt elhiggyem?

Fort admirális megállt, pontosan Arthurral és Klausszal szemben. Se nem távol, se nem közel, de mégis, a két vendég úgy érezte, mintha Fort nagyobb lenne, mint amilyen. Mindketten tisztában voltak, milyen sok múlhat egy ilyen beszélgetésen.

Sigmund tábornok, aki türelmesen kivárta, akárcsak Schurte, hogy az admirális elmondja, amit akar, most magához vette a szót.

– A lehető legőszintébben jelenthetem ki, hogy a Globális Védelmi Hivatal az Amerikai Egyesült Államok ellenségének tekinthető. Sőt, nemcsak neki, de az egész világnak is.

– De nem terroristák, igazam van? – kérdezősködött Fort.

Schurte érezte, hogy Arthur más eszközökhöz fog folyamodni. Ő maga a tábornok felé fordult, de az APF erőinek vezetője ügyet sem vetett rá.

– Nem, uram – bökte ki a tábornok. – Rosszabb. A hivatal ad otthont egy, az ENSZ által szponzorált projectnek, történetesen a Védőpajzsnek.

– A Védőpajzsnek! – Fort elnevette magát. – Jobbat is kitalálhatott volna, Arthur!

A tábornok cseppett sem találta viccesnek a dolgot.

– Ez nem kitaláció. Ahogy az sem, hogy a Védőpajzs nem működik.

– És mindez hogy jön ide?

– A GVH kudarcot vallott a Védőpajzzsal. Elvesztette a tekintélyét, a becsületét, és egyben a támogatását is, melyet az ENSZ-től kapott. Nincs olyan szervezet vagy cég, amely nem csalódott volna már benne.

Fort felvonta a szemöldökét.

– És mindez ok arra, hogy megtámadják?

– A GVH nem nyugszik bele, hogy semmibe nézik – folytatta a tábornok. – Olyan pusztító erővel ruházták fel, ami veszélyessé teszi a roppantul törékeny világképére nézve. A háborúk minden kontinensen küszöbön vannak, a GVH pedig több antianyag-rakétával is rendelkezik.

Továbbá a többi rakéta koordinátáit is tudja. A koordinátákkal együtt járnak kódok is. A kódok engedélyezik a rakéták kilövését, vagy azok elszállítását.

Fort magában összegezte az elhangzottakat. Igazából nem sok meglepő dolog érte. Az APF a világon mindenütt a békéért küzd, így az ő feladata biztosítani, hogy a GVH nem okoz veszélyforrást. Klaus pedig mint szövetséges kísérte el Arthurt. Ez a magyarázat.

– Miért nem mondta ezt el akkor, amikor idejöttek?

– Mert ön azzal volt elfoglalva, hogy mit keresnek itt az APF legjobb emberei az európai szélsőjobb politikusaival és informatikusokkal – válaszolta gúnyosan.

Arthur közelebb lépett az admirálishoz, hogy még inkább nyomatékosítsa a következő szavait.

– A nemzetállamokat gúsba köti az a létesítmény. Dollármilliárdokat emészt fel... dollármilliárdokat, melyek jobb helyre is kerülhetnének. Az ENSZ sem hisz már a létezésében.

Szavai meggyőzőleg hatottak Fortra. Az admirális egyet hátrébb lépett. Nem bírta, ha túl közel állnak hozzá az emberek, főleg már időskorában, mikor úgy érezte, elszívják előle az oxigént.

Schurte és Sigmund tábornok megérezték, hogy Fort kezd az ő oldalukra állni. De az admirális még mindig nem mondott semmi biztatót. Elhatározásra kell jutni, mégpedig mihamarabb. Schurte tapasztalatból tudta, hogy sok beszédnek sok az alja. Az EU bürokráciája pont ezért vezetett abba a mocsokba, ami megfullasztotta magát a szövetséget.

Az osztrák politikus végül elszánta magát: nem marad tovább csendben.

– Döntenie kell, admirális úr – ismertette a nyilvánvaló helyzetet.

Arthur meglepődött, hogy Schurte magához veszi a kezdeményezést, de végtére is ő is kimondhatta volna ezeket a szavakat. Schurte viszont még folytatta.

– Mégpedig most.

Erre Fort is felkapta a fejét. A tábornok és Schurte egy pillanatig azt hitték, mindennek vége, mehetnek vissza Európába, de Fort csak némán bólogatni kezdett.

– Tudom – sóhajtott. – Tudom, és félek, rossz döntést hozok. De meg kell tennem.

Szemeivel az íróasztalált nézte, melynek nekitámaszkodva mondta ezeket a szavakat. Egy kis szünet után felnézett, majd kihúzta magát, és tudva, milyen nagy hatalommal is bír, elszánta magát, hogy lezárja a huzavonát.

– Mérlegeltem az elhangzottakat. Sokat gondolkodtam az elmúlt napokban. Végül azonban nem lettem okosabb – Arthur valahogy érezte, az admirális őszinte. – A legjobb döntés az, amelyik az Amerikai Egyesült Államoknak a legjobb. A nemzetünk válságára nem megoldás, ha a saját kishitű álmaink vezérelnek minket. Így hát úgy döntök, hogy nem hagyom az USA-t veszélyes csoportok ijesztgetésének kitenni.

Schurte zsebében érezte a sikert. Ő volt az, aki arra bízta az admirálist, hogy nyomban hozza meg a döntést, és most már nem kérdés, hogy hogyan döntött. Sigmund tábornok azonban még várt az örömmel.

Leslie Fort folytatta:

– A GVH veszélyes lehet, ha nincs, aki ellenőrizze működését. És most, hogy az ENSZ lemondott róla, végképp érvényét veszítette jogos felhatalmazása. Hogy a hivatal véletlenül se használhassa fel lehetőségeit az USA és a világ ellen, engedélyezem, hogy egy kisebb különítmény elinduljon, és tegyen róla, hogy a GVH-nak ne legyen lehetősége a rend megzavarására.

A két vendég alig bírta elfojtani ujjongását. Sikerült! Megcsináltuk! – gondolták magukban. Most már nincs akadálya, hogy megszerezzék azt, amiért oly sok mindenre kellett keresztül menniük. Mind Schurte, mind pedig Arthur évek óta tervezgette, hogyan

valósíthatná meg élete nagy céljait. Miképp változtathatná meg mindörökre a világ arculatát annak az ideológiának megfelelően, amiben hisznek. És lám, most eljött az ő idejük, hogy bebizonyítsák mindenki számára: igen, volt értelme fáradozásuknak.

Már épp hálálkodni készültek, amikor az admirális jelezte, még van néhány hozzáfűznivalója.

– Azonban vagy egy feltételem.

Arthur elképedt, akárcsak Schurte.

– Feltétel? – hebegte az előbbi. – Mi lenne az, Fort?

– Amikor elindulnak, hogy biztosítsák a GVH területét, adok önöknek légi támogatást, de mindaddig ne nyissanak tüzet, amíg az ellenfél nem teszi azt meg. Önök tárgyalni mennek oda egy békés megoldásról, nem pedig vérfürdőt rendezni. Világos vagyok?

Az admirális hirtelen még határozottabbnak tűnt, mint eddig, és szinte úgy tett, mintha apja lenne két gyermeknek, akik engedélyt kérnek, hogy elmehessenek játszani a barátaikhoz.

Mit is tehet a gyermek, minthogy beleegyezik a döntésbe?

– Ahogy parancsolja, admirális úr – felelte Sigmund tábornok.

Klaus arcátlanak gondolta a feltétel szabást. Nem szerette, ha mások mondják meg, mit csinál, de inkább csendben maradt. Jól tudta, hogy az idő számukra is fogytán van.

– Akkor mehetnek is. Szóljanak, ha eldöntötték, mikor kezdik az akciót – mondta az admirális, és egy enyhe kézmozdulatot tett az ajtó irányába, jelezve, hogy számára véget ért a társalgás.

Arthur meghajolt, mindent megköszönt, akárcsak Klaus Schurte, és csendesen elhagyta az admirális irodáját, aki visszatért egyéb dolgai elvégzéséhez, nem is sejtve, hogy előbbi döntése komolyabb, mint a többi ügye együttvéve. Odakint mintha melegebbé vált volna az idő, legalább is Arthur így érezte. Talán csak azért tűnt így, hogy végre nincs akadálya annak, hogy elérje a GVH-t. Klaus azonban ezt nem egészen így látta.

– Feltételt szab! Hallatlan! – mondta elképedve, miközben a tábornokkal átvágott a lebetonozott részen.

Sigmund viszont nyugodtnak látszott.

– Hát nem tanult még eleget, Schurte? A feltételeket sokféleképp lehet értelmezni.

– Ezzel mire céloz?

Arthur C. Sigmund kissé önelégülten mosolyodott el, mint aki biztos benne, hogy az admirális által diktált „játékszabály” nem köti gúsba a kezét.

– Arra – válaszolta –, hogy ha sikerült a Globális Védelmi Hivatal bemocskolnunk az ENSZ és az USA előtt, akkor maga szerint nehéz lenne elérni azt, hogy ők lőjenek először? Hiszen csak erről szólt a megállapodás, vagy nem?

Klaus ebbe még nem gondolt bele. Talán Sigmund tábornok még ravaszabb annál, mint amilyennek megismerte.

– De hát hogy fogja elérni, hogy a hivatal tüzet nyisson ránk, amikor az amerikaiak embereket küldenek velünk?

A tábornok a távoli repülőhangárakra tekintett. A pléh mögött ott álltak felfegyverezve az USAF legmodernebb harci gépei. Sigmund már alig várta, hogy lássa, amint a madarak felszállnak, és elkísérik Őt, a kegyvesztett tábornokot dicső útjára. Igen, többé senki sem fog lenézően tekinteni rá Washingtonban, miután bebizonyítja a világnak, hogy nem ostobaság, amiben hisz. Új rend kell, új időszámítás, és ő lesz az, aki elindítja a világ legnagyobb hatású forradalmát.

Csak most vette észre, mennyire belemerült ambiciózus gondolataiba. Schurte kérdően meredt rá, hiszen nem válaszolt. El is felejtette, mit akart megtudni tőle osztrák szövetségese. Pár pillanat múlva viszont beugrott, és tudta, hogyan reagáljon.

– Hogy fogom elérni? – ismételte meg a kérdés lényegét. – Nem tudom.

Schurtét szinte megütötte a válasz. Erre aztán nem számított. A tábornok bármit mondhatott volna, például azt, hogy majd meglátja, vagy, hogy önnek nem kell tudnia, úgylis sikerülni fog. De hogy Arthur Conrad Sigmund azt mondja az életében, hogy „nem tudom”, az nagyon szokatlan volt.

XLVII.

(2050. április 30. - május 1. – Ausztria, Bécs)

Tegnapelőtt a szedett-vetett kis csapat még örült, hogy él, tegnap alig bírtak valamit is csinálni a kimerültségtől, de május 1-jére, arra a napra, amit oly sok éven át ünnepelt a fél világ a munka ünnepeként, végre mindenki összeszedte magát.

A kommunizmus korának nagy ünnepe 2050-re teljesen letűnt azokban az országokban, amelyeknek vezetősége nem volt kommunista. Egyszerűen elfeledték. Más lett a „trendi”.

Ez viszont cseppet sem érdekelte azt a kevéske férfit és nőt, akik Bécs külvárosában, egy lerobbant negyed koszos társasházában húzták meg magukat. Az Osztrák Szabadságfront fennkölt nevű szerveződésnek kevés tagja volt, de egyre több. Ők húzták meg magukat a főváros elmaradott negyedében, és látták vendégül a GVH embereit, és persze Valeriot meg Juliát.

Habár oly nagy izgalmakban nem bővelkedett április utolsó napja, mint az azt megelőző, mindenki zaklatott volt. Legszívesebben csak aludtak volna egész nap, de nem tudtak, mert rengeteg kérdésük volt.

Most, éjfél előtt pár perccel Andrew Dawson a társasház belső udvara felé sétált. A fővárosban maradt polgárok – az osztrák ellenállók szerint kb. tíz-húszezer fő, főleg az alsóbb osztályokból – amit tudtak, felhasználták, hogy ne fázzanak a hűvösebb éjszakákon. Andrew is felfedezni vélt egy legalább másfél évszázados zongorát szétdarabolva és tűzre szánva. Elképesztő volt számára a látvány.

Most viszont örült, hogy egy kicsit kikapcsolhat az agya. A folyosón senki sem zavarta, bár több helyi is ott ücsörgélt. Andrew egy pokróccal volt bebugyolálva, és most az egyszer nem viselt inget. Egy fehér póló volt rajta és egy sötét szövetnadrág, meg persze cipő.

Mark, aki csak a keresztnévét volt hajlandó elárulni, és az Osztrák Szabadságfront vezetőjének kiáltotta ki magát, azt mondta, ne menjen ki cipőben az utcára, mert a lábbeliért még meg is ölhetik.

– Nem egyedi eset – magyarázta Mark, aki viszonylag fiatal volt, és épp ezért túlságosan ambiciózus. – A bécsiek rettentő rossz körülmények között élnek, és a világ tétlenül figyel, mint mindig.

Andrew megfogadta a tanácsot, és egész nap bent maradt az épületben, akárcsak a többiek. Miután elült a köd a szeme elől, amit a börtönben töltött napok okoztak számára, képes volt újra úgy gondolkodni, mint régebben. Az első és legfontosabb az volt, hogy értesítse a GVH-t, hogy a tábornok minden bizonnyal támadást intéz ellenük. De nem tudott kapcsolatba lépni a külvilággal. Volt egy rádiója az osztrákoknak, viszont nem kapcsolták be, mert attól tartottak, hogy az APF beméri őket, és akkor vége mindennek.

A másik dolog, amit nyomban el akart intézni Andrew, az azzal a hat kommandóssal való elbeszélgetés volt, akik túléltek a CM#02-ben történeteket. Fontos dolgokról maradhatott le, és a kialakult helyzetet tisztázni kellett.

Éppen ezért még délelőtt megkereste a legidősebbet, aki valójában minden percben megnézte Andrewot, hogy jól van-e. A GVH vezetője a börtönben azt hitte, amikor az udvaron ki akarták végezni, hogy a férfi az ötvenes éveiben jár, de mostanra rájött, kihez van szerencséje.

A kommandós, látva, hogy Andrew feléje tart, kihúzta magát.

– Mr. Dawson – mondta köszönés helyett.

– Ismerem magát.

– Látott a börtönben.

Andrew megrázta a fejét, és összeráncolta a homlokát.

– Nem, már korábbról is.

– A hivatal különleges egységeinek vezetője vagyok. A nevem James Smith.

Andrew kezét nyújtott a bajuszos, őszülő hajú tisztnek.

– Most már emlékszem.

A kommandós fogadta a kéznyújtást, és kissé lazább testtartást vett fel.

– Mi a helyzet a hivatalban?

Smith elkomorodott.

– Nem sokkal tudok többet önnél – vallotta be őszintén. – Miután eltűnt, Mrs.

Wirdengren vette át ideiglenesen a vezetést. Hogy mi történt? Fogalmam sincs. 22-én hagytuk el a GVH-t, és titokban jutottunk be Ausztriába. De lebuktunk.

A kommandós lehajtotta a fejét, mint aki sajnálja a történeteket.

– Hogy buktak le?

– Csapda volt. Egy kisvárosban keltünk át, épp beszélni akartunk az összekötőnkkel, amikor az APF emberei rajtunk ütöttek. Az összekötőt a szemünk láttára végezték ki. Sokan odavesztek közülünk. Akik túléltek, mint én is, ide jutottunk.

Andrew látta, hogy Smithnek nehezebb esik a múltból beszélni. Megpróbálta másra terelni a témát.

– Gondolom, a történetek sem tántoríthatták el attól, hogy legyen terve.

– Nem – válaszolta a kommandós határozottan. – Akárhogy is, de ki akartuk szabadítani.

Végére is az APF saját magával szúrta ki, hogy odavitt minket, ahol ön is fogva volt tartva. Tudom, hogy nehezebb esett a látvány, amikor megölték azt a fiatalembert, de ő is felesküdt a hivatalra... A dolgát végezte.

– Ne beszéljünk erről – ellenkezőt gyengéden Andrew.

Valóban nehéz volt visszagondolnia arra a bizarr jelenetre, amikor a szadista őr megölte azt a fiút.

– És most hogyan tovább?

Smith összeszedte a gondolatait.

– Nos, egyelőre itt kell maradnunk, amíg el nem ül az APF lázas kutatása utánunk.

Mihelyst lehetséges, ki kell jutnunk az országból.

– Hogyan?

– Egy repülő lenne a legalkalmasabb, de erről beszélnem kell Markkal. Azt hiszem, a legjobb, ha ezt most azonnal megteszem.

Andrew bólintott.

– És a társai? Ők jól vannak?

– Igen, de ha gondolja, kérdezze meg őket. Egy emelettel lejjebb pihennek a 102-esben. Most, ha megengedi, megyek, és megkérdezem Markot.

Ezzel James Smith elindult, hogy felkeresse az osztrákok vezetőjét. A küszöbön azonban még visszafordult.

– A neve Henry volt.

Andrew először nem fogta fel, mire gondolt Smith. Csak akkor jutott eszébe, hogy a kivégzett fiatal kommandósról lehet szó, amikor Smith már elhagyta a szobát. Ez egy olyan információ volt, ami nem hagyta nyugodni.

„Tudom a nevét – gondolta. – A nevét annak, aki miattam halt meg. Ha van túlvilági lét, és hallod, amit mondok, akkor csak azt szeretném, ha tudnád, hogy hálás vagyok azért, amit értem tétél – Andrew feltartotta a fejét, és szemeivel a plafon felett húzódó, láthatatlan égbolton sejtette kószálni a fiatal kommandós lelkét. – Köszönöm, Henry. Köszönöm, és nem hagyom, hogy áldozatod hiába legyen.”

Miután látta, hogy halk suttogássá nőtt belső monológja, és emiatt többen is megbámulják a koszos, omladozó szobában, abbahagyta a hálálkodást. A többi embernek is, akik miatta veszítették életüket, köszönetet nyilvánított magában, majd elhagyta a termet.

Mindeközben odalent, a belső udvaron még éjfélkor is erős lánggal égett a tűzrakás, ropogott az elszenesedő fa. A halk szél egyre álmosabbá válva enyhe szellővé változott.

A társasház ódon falai között, a padokon, kabátban vagy pokrócokban egy kis csoport ücsörgött, és beszélgetett.

Egész közel a tűzrakáshoz ott ült egymással szemben William, Julia és Valerio. Rengeteg idejükből kitellett, hogy mindegyikük elmesélje a maga kis történetét. A börtönben történtek bebizonyították, hogy habár csak nemrég találkoztak, teljesen megbízhatnak egymásban, hiszen mindegyiküknek megvolt a lehetősége, hogy a saját céljait előbbre helyezze a csapat érdekénél, de nem tette. Ez volt az alapja az igazi szövetségnek hármójuk közt. Andrewval is jó kapcsolatot ápoltak, hamar elmagyarázták neki, mi miért történt.

A brit tudós elmondta, miképp kellett elmenekülnie a hivatalból, merthogy Mr. Dawson el akarta fogni őt. Andrewot ez meglepte, hiszen ő sohasem adott ki parancsot arra, hogy Williamet letartóztassák, de elismerte, hogy aznap, amikor William elmenekült, valóban hívatta az ifjú tudóst. Ám az igazi oka ennek az volt, hogy a geroldium kutatásáról beszéljenek, mely területen William hatalmas sikereket ért el.

– Te meg azt hitted, hogy le akarlak tartóztatni? – lepődött meg Andrew.

– Nos, reális dolognak véltem, miután megszegtem a szabályzatot, és mindezt még tetéztem azzal is, hogy elolvastam az antianyag-rakéták dossziéjának első oldalát.

– És azt hitted, hogy emiatt kirúglak? – kérdezte továbbra is ámuldozva Andrew. – Tudom, hogy belepislantottál a dokumentumba, de semmi olyat nem láttál, ami annyira nagy titok lett volna. Legfeljebb rájöttél, hogy a GVH mindent tud az antianyag-rakétákról.

William, a mentegetőzése után elmondta azt is, hogy Vancouverben a hivatal emberei rátámadtak, de Andrew megmagyarázta neki, hogy mindössze beszélni akartak vele, nem pedig elhallgattatni. A laza öltözetet viselő „üzletember” nagyon őszintének tűnt, és minden, amit mondott, megállta a helyét, így hát végül William beismerte, hogy félreértette a dolgokat.

Valerio szintúgy elmondta Andrewnak és Julianak, hogyan lőtte meg őt a tábornok. Ami viszont ennél sokkal fontosabb volt, az a mindössze pár órával ezelőtti nagy veszekedés Valerio és Julia közt.

Az egyre jobb hangulatban történő társalgás közepette hármójuk között, ráterelődött a téma, hogy hol harcolt Valerio. Amikor az olasz tiszt elmondta, hogy Grazban ő vezette a városháza megvédését, Julia végtelen haragra gerjedt.

– Hogy merészelted! – ordította torkaszadtából az osztrák nő. – Hogy képzelted, hogy ártatlan emberekre nyitsz tüzet?! Miképp tehetted ilyet?

Persze Valerio nem értette, mire ez a nagy hiszti. Az utóbbi hetekben, hónapokban megannyi olyan esemény történt, főleg Ausztriában, amelyek még inkább kiverhették volna a biztosítékot, de Julia a Grazban történtekeken kapta fel a vizet.

– Nézd – mentegetőzött Valerio –, nem én lőttem. A városháza dolgozóit meg kellett védeni a szélsőséges tüntetőktől.

– Hogy lehetsz ilyen ostoba! Az APF-et védted meg, nem az embereket!

Julia dühöngése olybá tűnt, sohasem ér véget. William nem tudta, mihez kezdjen, egyszerűen csak szótlánul végignézte a jelenetet, mely szintén a társasház udvarán játszódott le.

Valerio tovább védekezett, a körülményekhez képest egészen nyugodt, de erélyes hangnemen.

– Minden emberélet fontos, akármilyen is.

– Mondja ezt egy katona, aki ölni jött!

Valerio belátta, értelmetlen a vita. Juliát nem lehet jobb belátásra bírni ez ügyben, viszont az ifjú százados továbbra sem értette, mire ez a nagy felháborodás.

– Sajnálom, akármilyen rosszat is tettem – mondta végül.

Juliát elöntötték az érzelmek. Visszatértek a régi emlékek Alexszel: amikor megszülte, amikor egyedül kezdte felnevelni; amikor a kisfia ballagott az oviban, és Julia volt az, aki odaállhatott mellé, mint büszke szülő. Aztán eszébe jutott az, amit sohasem tudott elfelejteni. A nap, amikor Alex meghalt. Még csak rendes temetést sem kaphatott gyermeke. Vagy legalább is hozzáillőt nem. Bármilyen is történt azelőtt, beárnyékolta a halál.

Tudván mindezt, Julia sírni kezdett, és elrohant, le az alagsorba, ahol a sötétben csendesen kidühöngögte magát.

Mostanra átment rajta a hirtelen jött depresszió. Alexről továbbra sem szólt senkinek sem, de elnézést kért Valeriotól, és habár még nem volt képes olyan bizalommal tekinteni az olasz tisztre, mint eddig, tudta, hogy valójában Sigmund tábornok tehet a fia haláláról. Nem ő ölte meg, de ő adta ki a parancsot. Valerio „mindössze” teljesítette azt.

William, aki ott melegedett a tűz mellett, megkérte Juliát, hogy tolmácsolja az egyik osztrák felé a kérdését.

– Csak azt szeretném tudni, mennyi az idő.

Julia örömet segített. Egy nő elővett egy analóg karórát a zsebéből, amelynek szíja el volt szakadva, majd válaszolt.

– Éjfél múltott öt perccel – tolmácsolta a hölgyet Julia.

William bólintott egyet, majd a lépcsőház felé nézett, ahonnan épp kijött Andrew Dawson. Ajtó híján nyomban látszott, hogy ő az. Rövidesen oda is ért a hármashoz, köszöntötte Juliát, kezet rázott Williammel és Valerioval, majd leült a fizikus mellé.

– Elég késő van, nem igaz?

Andrew persze csak formalitásból tette fel ezt a költői kérdést. Természetesen tisztában volt azzal, hogy ennek a három embernek köszönheti azt, hogy ha talán nem is teljesen, de lényegében kicsúszott az APF karmai közül. Lehet, hogy mostanra nem is élne, ha nincs ez a néhány nagyon elszánt személy.

– Nem gond, ha tegeződünk?

– Nem, nem – válaszolta mindenki.

Andrew elvett egy botot a földről, és piszkálgatni kezdte a tüzet.

– Csakmert nem nagy különbségek vannak köztünk, Williammel pedig már régóta ismerjük is egymást.

A britet meglepte egykori főnökének nagyon bensőséges hangneme és viselkedése. Andrewot eddig úgy ismerte, mint a komoly, elfoglalt üzletembert. Most, hogy mindkettőjük a GVH-n kívül tartózkodott, egy kevés szabadidővel megáldva, más arcukat mutathatták.

Andrew folytatta:

– Van mit megbeszelnünk.

Julia felhúzta a szemöldökét.

– Például? Mire gondol, azaz mire gondolsz?

– A történetek csak egy dolog – magyarázta Mr. Dawson. – De ott a holnap. Mark szerint van egy repülőtér a város másik végében, amit a polgárháború előtt polgári célokra használtak, de az APF kisajátította. Egy kém szerint a tábornok személyes reülógépét is ott tartják, nevezetesen a GRAR AR24-es jelzésű szupergyors gépet.

Egyre érdekesebbé vált a többiek szemében az, amit Andrew ismertetett velük. Valerio, mint volt APF-es, tudta, miről van szó. Ott volt, amikor Arthur landolt a géppel.

– Tudom, melyik az – mondta.

– Remek, mert holnap megszerezzük.

Andrew szavai meglepetésként érték a társaságot.

– Megszerezzük? – hebegte Julia. – Hogy képzeled?

– Mark és az emberei segítenek. Kevesen vannak, de elmagyaráztam nekik, hogy miért olyan fontos ez.

– Miért olyan fontos ez? – visszahangozta Julia.

– Nos, nehéz elmagyaráznom, de van egy titkos komplexum...

– A GVH – vágott közbe Valerio.

Andrewnak elsőre nem esett le, honnan tudhatnak ezek az emberek a hivatalról. Aztán rádöbbsent: ott ül mellette William, aki bizonyára –megszegve a titoktartási esküt – elég sok mindent elárult a GVH-ról.

A hivatal vezetője folytatta:

– Akkor rövidebbre fogom: a hivatalt meg fogják támadni.

William elképedt. Ki lehet képes arra, hogy egy szigorúan őrzött, jól védett épületet megtámadjon?

– A hivatalt védi az ENSZ és a kanadai hadsereg! – ellenkezett.

Andrew magában ismét meglepődött, hogy ez a fiatal, vöröshajú brit hogy képes könnyelműen elárulni a hivatal hollétét. Ennyire megbízna a másik két személyben?

Nos, igen. Will megbízott Valeriban és Juliában is, miután kijutottak a börtönből. Az ott történetek elegek voltak ahhoz, hogy elhiggyék, a másik igazat mond. Mr. Dawsonnak szintén hittek.

– Az ENSZ nem véd többet senkit sem – ellenkezett Andrew. – Az embereinek fele az APF kötelékeiben harcol, a kanadai hadsereg pedig az amerikaiak vazallusa. Az USA egy belpolitikai krízis kellős közepén van, senki sem figyel a hivatalra. Nem, William... – Andrew megrázta a fejét – a GVH egyedül maradt. És csak mi segíthetünk rajta.

– Akkor holnap újra harcba szállunk? – kérdezte Julia.

Valerio fel volt készülve egy esetleges küzdelemre, ahogy a kommandósok és az osztrák ellenállók is. Andrew viszont kételkedett abban, képes-e egy nő és egy tudós fegyvert fogni, és ölni. Legszívesebben inkább azt mondta volna nekik, maradjanak itt, de tudta, hogy

minden emberre szüksége van, és hogy a két személyt lehet, hogy elkapná és megölné az APF, amíg ő megvédi a hivatalt.

Végül bátorságot sugározva válaszolt:

– Igen, Julia. Holnap harcba szállunk. Eldől majd, hogy megérdemli-e a Globális Védelmi Hivatal a létezését, vagy a föld mélységében nyelődik el.

XLVIII.

(2050. május 1. – Ausztria, Bécs)

Andrew Dawson kicsit összeborzolta barna haját. Szintén barna szemei már nagyon álmosak voltak. Ő és másik három ember volt már csak fent az örökon kívül a bécsi társasházban, ahová az osztrák ellenállók fészkeltek be magukat.

A másik három ember, Valerio Derasmo, Julia Rheims és William Lester még hajnali háromnegyed egykor is beszélgetett. Andrewnak sok kérdése volt, akárcsak a többieknek.

A GVH volt vagy jelenlegi feje főleg Will után érdeklődött, aki elmesélte a sok kalandot, aminek részese lehetett, és hogy sajnálja, de nem érdekli többé a titoktartás, itt már sokkal többről van szó. Mindannyian kijelentették, hogy bátran vállalják a kockázatokat, és segítenek a hivatal megvédésében. Andrew elmondta azt is, hogy biztosra veszi: Arthur C. Sigmund elhagyta Ausztriát, és hogy Mark szerint Klaus Schurtéről sincs hír.

Andrew rosszat sejtett. Félt, hogy elkésik, de előbb meg kellett ismernie azokat az embereket, akiknek az életét köszönheti.

Amikor már mindenki elmondott mindent, kivéve Juliát, aki elhallgatta Alex tragédiáját, a geroldiumra terelődött a téma. Julia megjegyezte, hogy az anyja konzervatív világnézete ellenére is sokat küzdött a környezetvédelemért, eltaposva a sztereotípiát, miszerint csak a balliberálisok harcolnak ez ügyben.

– A geroldium bukás – jelentette ki Valerio, nem is sejtve, mennyire szíven üti ezzel Williamet.

– Én ott voltam, amikor Paul Gerold felfedezte – ellenkezett a tudós büszkén. – Nem bukás, hanem az emberiség utolsó lehetősége. Nem tudom, miért nem működik az űrben – fordult Andrew felé –, leellenőriztem a számításokat, megfigyeltem a kísérleteket is, és minden tökéletes volt.

Andrew látta, hogy William maga alatt van a történetek miatt. Nem szeretne volna, ha bárki is úgy indul az APF ellen, hogy valamin rágódik.

– Ne okold magad emiatt – bátorította egykori alkalmazottját. – A Védőpajzs működni fog, higgy nekem. Csak idő kell. Idő, amiből most kevés van nekünk és az emberiségnek. Amint megoldódik ez a válság, ismét minden erőnkkel azon lehetünk, hogy ha költségesen is, de kicseréljük az anyagot, és megmentjük a Földet attól, hogy pár éven belül lángtengerré változzon a forróságtól.

De William továbbra is szomorkás maradt. Végül Juliának jutott eszébe, mit kell tenni. Amikor még Alex élt, ha szomorú volt, Julia megpróbálta beszéltetni, hogy ne érezze magát elhagyatottnak és depressziósnak. Ez minden esetben bevált. A kisfiú újra visszanyerte életkedvét.

„Életkedvét” – mormolta magában a meggyötört édesanya. Fia halálának emléke visszazökkentette eltökélt szándékának megvalósításához. Ha a tábornok tényleg meg akarja

támadni a GVH-t, ő ott lesz, és leszámol azzal az emberrel, aki végső soron Alex és még több ezer másik osztrák haláláért felelős.

Most viszont Williamet kell jobb kedvre deríteni. De mivel lehetne?

Julianak eszébe jutott valami.

– Még soha nem meséltél arról, hogyan fedezte fel Gerold az anyagot – szemében igazi kíváncsiság tükröződött. – Te is ott voltál, igaz?

A brit tudóson látszott, hogy a régmúlt emlékeiben kutatgat. Elfeledte a ma fáradalmait, a problémákat, és az egykori, dicsőséges időszakot élte át újra.

– Igen – vallotta be boldogan –, ott voltam. Szép idők voltak.

Julia persze nem érte be ennyivel. Sokkal többre volt szükség, ha azt akarta, hogy William életkedve visszaszálljon.

– Elmesélnéd nekünk?

– Nos, ha a többiek nem bánják.

William vonakodása kizökkentette némaságából a másik két férfit. Andrew – annak ellenére, hogy rengeteget tudott a geroldiumról, még sohasem hallotta Will történetét a felfedezésről. Azon gondolkodott, hogy ha meghalt volna a börtönben, soha nem is tudta volna meg, így hát nem ellenkezett. Valerio szintúgy kíváncsi volt a sztorira, melyet lehet, hogy ők ismernek meg először a világon.

– Nos, akkor halljuk – ösztökélt Andrew, majd átült Valerio és Julia közé, hogy pont szemben legyen a „mesélővel”.

William kissé büszkének érezte magát, hogy ennyire a figyelem középpontjában lehet, hónapok óta először. Teleszívta tüdejét levegővel, hogy könnyítsen a lámpalázán, majd kifújva azt, összeszedte gondolatait.

– Egy picit nehéz visszaemlékezni mindenre pontosan, de azért megpróbálom. Mindig is érdekelt a fizika és a kémia. A természet nagyon érdekes tud lenni. Sokkal érdekesebb, mint az emberek – a többiek elgondolkodtak, hogy értheti ezt Will. – Szóval tudtam, hogy ezzel akarok tovább tanulni. 2037-ben felvettek az Oxfordra, életem nagy álma teljesült. Ha őszinte akarok lenni, elég stréber voltam. A tanulást sokra becsültem, de végül meglett az eredménye.

Később aztán, úgy október felé sikerült elérnem, hogy az egyik professzorom, egy szürke hajú, vékony arcú, de barátságos kisugárzású férfi felfigyeljen rám. Október harmadikán van ugyanis a születésnapom, és egy igazán érdekes ajándékkal lepett meg. Egy fizikai feladvánnyal.

Julia elmosolyodott. Hogy lehet egy fizikai feladványt születnapra adni?

– A feladvány a radioaktivitással volt kapcsolatos – mesélte Will. – Nem sikerült elkészítenem azt, amit kellett volna, de egy komplett tanulmányt állítottam össze az alatt, amíg próbálkoztam. Gondolom, már rájöttetek, hogy a professzort Paul Geroldnak hívták. Megmondtam neki, hogy nem tudom megcsinálni. Ő erre csak annyit kérdezett, hogy akkor mivel töltöttem az elmúlt heteket?

Kis szünet következett, végül a tudós, mintha csak egy hétköznapi, jó sztorit mondana, tovább mesélt.

– Én azt válaszoltam, hogy sok mindenre rájöttem, miközben kísérleteztem. Ekkor magyarázta el Gerold professzor, hogy miért is adta nekem ezt a „születési ajándékot”. Tudta, hogy lehetetlenbe kezdek bele. Elmagyarázta, hogy miközben a lehetetlent próbáljuk megvalósítani, olyan dolgokat érhetünk el, amik nem sikerülhettek volna, ha nem egy nagy cél érdekében dolgoznánk.

Még inkább barátok lettünk, a professzor a haverjának tekintett, én pedig a mentoromként néztem fel rá. Elmondta, hogy egy érdekes dolgon tevékenykedik.

„A huszonegyedik században a tudósoknak nem szabad megmaradniuk a laborokban – érvelt nagyon határozottan. – Meg kell mutatnunk, hogy mi is ugyanolyan emberek vagyunk, mint a többi. Igazából, mindenki egyformán okos, csak van, aki jobban kihasználja a benne rejlő lehetőségeket.”

Ezzel arra akart utalni, hogy mindenkiből lehet Einstein. Paul Gerold nemcsak tudós volt, de művelt filozófus is.

Aztán teltek a napok, a hetek, majd a hónapok. Rengeteget tanított engem, hogyan legyek egyszerre jó tudós és ember egyaránt. Sajnos, engem lekötött az a hihetetlen tudás, ami őt övezte, és nem figyeltem oda, amikor azt ecsetelte, milyen fontos megőriznünk önmagunkat.

Egyvalamire azonban jól emlékszem.

„Hihetnéd, hogy szebb holnap jön, de igazából minden nap egyforma. A csillagunk, ami megvilágítja ezt a bolygót, hajnalban felkel, este pedig lenyugszik. Nincs különbség.”

Nem hitt abban, hogy az emberiség bármikor megváltozott volna. Alapjából véve mindig is gyarlóak voltunk és állatiasak, csak jól lepleztük a civilizációnkkal mindezen vonásainkat.

– Érdekes gondolatok egy olyan embertől, mint Gerold – vélekedett Andrew. – Úgy tűnik, a világ nem ismerhette meg az igazi énjét, mert ezekről a gondolatairól sohasen hallottam.

– A felfedezései sokkal érdekesebbek voltak, legalább is a média szemében – szólt Julia. William bólogatott a hozzászólások alatt, majd folytatta.

– Eljött 2038, egy nehéz év. Én épp a szüleimet látogattam meg Greenwichben, ahol nevelkedtem, amikor egy telefonhívásban értesítettek, hogy azonnal be kell mennem az egyetemre. Nem örültem neki, de mi mást tehettem volna: becsomagoltam.

Oxfordba érve a fizikai laborba irányítottak, ahol Mr. Gerold már várt rám. Ő volt ott egyedül. Odakint vihar tombolt, én bőrig ázva, dideregve léptem beljebb a villámcsapásoktól megvilágított teremben. Kísérteties volt.

A távolban egy elektromos valami volt, sohasem láttam hozzá hasonlót. Megkérdeztem a professzortól, hogy mi az, de ő nem válaszolt. Odahívott engem egy asztalhoz, amin mindenféle anyag hevert. Vas, ezüst, réz, arany, gyémánt, olaj, fa. Minden. Nem értettem, mi van.

– Nincs idő – hebegte a prof. Számomra zavarodottnak tűnt, és talán az is volt, de végül is, ő találta fel a geroldiumot. – Sietnünk kell!

Én, még mindig vizesen a barna bőrkabátomban, a szemüvegemet törölgettem.

– Nincs idő mire? – kérdeztem.

Erre még ingerültebb lett, és megragadta a kabátomat.

– Még kérdezed? A világ tombol, új rakétákat fejlesztettek ki: antianyaggal megtöltve. A felmelegedés veszélyes méreteket öltött... Az embernek nincs ideje gondolkodni a megoldáson, cselekednünk kell!

Végignéztam az asztalon, és azt hittem, egy Frankeinstein van születőben.

– Mit akar tenni?

És ő elmagyarázta.

– A nap – ezzel kezdte.

A csillagunkról mesélt, majd arról, hogy milyen hatalma van a mindenségnek fölöttünk. Hogy mi semmik vagyunk, az érzéseink csak a mi agyszüleményünk. Nincs igazi boldogság, nincs igazi szerelem.

– Régen tetszett valaki. Valaki, akit azóta sem tudok kivenni a fejemből. Csillogó, szép haja volt, gyönyörű, kerek arca. Vékony vonalait csak úgy áthatja a nőiesség. Igazán szép, és nekem még mindig tetszik.

Nem tudtam, kiről beszél. Egy nevet említett, valami Olgát.

Juliának ekkor nyomban anyja villant eszébe. Őt is Olgának hívják, de hát ez mit is számít? Az anyja és Paul Gerold nem valószínű, hogy valaha is találkoztak volna. Amúgy is rengeteg Olga élt és él a világon.

– De nem ragadtam meg az alkalmat, hogy megmondjam neki, szeretem – folytatta Paul monológját a vörös hajú tudós. – Nem szabad várunk, William. Cselekednünk kell.

Ezen az éjszakán együtt dolgoztunk. Kipróbáltunk több tucat, talán több száz kombinációt arra, hogy mivel tudnánk megfelelően felfogni a káros sugarakat. Aztán unalmamban, a számítógép előtt üldögélve, véletlenszerű kombinációkat pötyögtem be. Hajnalban, amikor már mindketten rémesen kimerültünk, arra ébredtem fel a szenderegésemből, hogy a gépem pittyog.

Gerold professzor odasietett hozzám, megnézte a monitort, én pedig rá tekintettem. Rögtön leolvastam az arcáról az örömet. Tágra nyílt szemekkel, mosollyal az arcán veregetett hátba, és közben, mint egy őrült, azt üvöltözte, hogy megvan! Megtaláltam! Persze önmagára gondolt, aztán helyesbített, és kijelentette, hogy együtt fedeztük fel az anyagot.

– De valójában te voltál az, aki felfedezte – vágott közbe Valerio.

– Nos, én ütöttem be a kombinációt, de a professzor szűkítette le éjjel a lehetséges vegyületeket.

Egyikünk sem hitte, hogy ilyen gyorsan rátalálunk. A véletlen szüleménye volt a felfedezés. Asszem nem először történt ilyen az emberiség történetében. Mi sem hittük először, hogy felfedeztünk egy új vegyületet, amely képes elnyelni a nap összes káros sugarát. Napokig lubickoltunk az örömben, de a professzor még a felfedezés estjén a lelkemre kötötte, hogy ne áruljam el senkinek, mire bukkantunk. Veszélyesnek ítélte, és én nem is kotyogtam el, mit találtunk.

Néhány nap múlva Mr. Gerold elhívta Nagy-Britannia legnevesebb fizikusait és kémikusait, hogy prezentálja az új felfedezését. Azok nem akarták először elismerni, hogy mivel van dolguk, mert a geroldium elsődleges típusa szobahőmérsékleten elszublimált. De előállítani elő tudtuk, csak épp hasznavehetetlen volt. Ám voltak olyanok is köztük, akik rájöttek, milyen kincs ez az emberiség számára. Ők voltak az okosabbak.

A butábbak közül az egyik, aki nevetségesnek tartotta az egészet, kissé ittasan – vagy nem kissé – elmondta az ismerőseinek, milyen örültségen töri Paul Gerold és egy hallgató a fejét. De azok közül nem mindenki tartotta olyan nevetségesnek a dolgot. Egyesek meglátták a pénzforrást a dologban, és eljöttek Oxfordba, hogy megnézzék, igazak-e a pletykák.

Ekkortól kezdve jöttek a gondok.

Nagyvállalatok tucatjai szerették volna megkaparintani a jogot a geroldium kísérletezésére, természetesen azt mondták, hogy ők „kellő mennyiségű forrással rendelkeznek ahhoz, hogy időben kifejlesszék a tökéletes változatát az új anyagnak”, amit ekkorra a média geroldiumnak nevezett el. Így a valójában nem is elem, hanem vegyület neve geroldium lett.

A tűz körül ülő hallgatóság érdeklődve várta a folytatást, de Will megállt a meséléssel. Azt hitte, ennyi elég.

– Mi történt aztán? – kérdezte Julia.

A fiatal tudós meglepődött, hogy a kései óra ellenére még szeretnék, ha elmondaná, „mi történt aztán”, de egyben örült is neki, és végül folytatta.

– Nos, egyre nagyobb gondok jelentkeztek. A professzor sokakkal összeveszett a geroldium kapcsán, egyre inkább zárkózottabbá vált emiatt, és depressziós lett. Gyűlölte, amikor megemlítették előtte, hogy a vegyületet róla nevezték el.

Ismét hónapoknak kellett eltelnie, mire sikerült rávennem, hogy folytassa a kutatásokat. Ekkor már talán csak bennem bízott igazán, mondom ezt dicsekvés nélkül. Nem féltette tőlem a felfedezését, én viszont tartottam attól, hogy engem is megcsömörít az anyag. Persze a világ továbbra is árgus szemekkel figyelt minket, várta a fejleményeket. Ez volt az egyetlen reménye az emberiségnek...

Még most is az.

Az antianyag ebben az időben nyert teret, és mindenki attól tartott, hogy vagy a globális felmelegedés, vagy a rakétaháború pusztítja el előbb utóbb az életet a Földön. A geroldium fejlesztését végül számos magánember támogatta, még úgy is, hogy tudták, Gerold professzor nem mondja el nekik, mire jutott. A remény elég volt ahhoz, hogy higgyenek a sikerben, ami rövidesen el is jött.

Kétezer harminckilencben végül elértük, hogy az anyag nem szublimált el. Ekkor még nem is gondoltunk arra, mi a helyzet az úrben, arra csak a GVH-ban került sor...

Egy pillanat erejéig mindenki Andrewra tekintett, mint az említett hivatal vezetője. Aztán visszatértek Will történetéhez.

Szóval, úgy éreztem, végre minden jó irányba megy. Bár a világ rengeteg válságot élt át ekkoriban, és teszi azt most is, látszott, hogy igenis képesek vagyunk összefogni. Negyvenben, tíz évvel ezelőtt a professzor nemzetközi védjegy alá helyezte a geroldium nem szublimáló formátumát, és ezzel pont került számos vita végére. Most már büszke volt arra, amit felfedezett.

Munkánkat sürgette a „nagy földközi-tengeri árhullám” is. Több ezren haltak meg, talán ti is ismertetek olyan embert, aki akkor vesztette életét.

Will jól gondolta. Andrew és Julia barátai közt is voltak olyanok, akik meghaltak a cunami szerű áradatokban. Valeriot még inkább mélyen érintette a katasztrófa. Közeli rokonai is életüket vesztették, amikor a váratlan áradat lecsapott Olaszországra. Inkább nem is gondolt az akkori szörnyűségekre. Hallva, hogy Will is témát váltott, jobbnak látta, ha a tudós történetére koncentrálok.

Eljött negyvenegy, minden jól ment. Gerold professzor meggazdagodott, de szerény életet élt. Én ekkorra befejeztem az egyetemet, és reméltem, hogy valamelyik neves tudományos laboratórium megkér, hogy ott munkálkodjak. Fényes karrierről álmodtam, és tudtam, nem jutottam volna el idáig, ha nem a professzor és a geroldium.

Már őszbe fordult az idő, eljött az új tanév az Oxfordon. Immár nem, mint hallgató, hanem mint kezdő fizikus léptem át a campus küszöbét. De Paul Geroldot nem találtam.

Andrew tudta, mi következik. Erről a részről neki is volt némi emléke, de nem Williamtől származott, hanem a hírekből.

Kiderült – folytatta a brit –, hogy nem is jött be az egyetembe. Aznap este megtudtam, miért. Minden hírportál, az internet, a holografikus plakátok a városokban csak ezt szajkózták...

Paul Gerold, a híres tudós, a „ragacs” felfedezője öngyilkos lett!

Nem hittem a szememnek, amikor bemutatták a rendőrségi felvételt a lakásáról, és a dolgozószobájáról, ahol hivatalosan véget vetett saját életének. A könyvek között lelte volna halálát?

William elérzékenyült. Kénytelen volt egy rövid szünetet tartani, hogy összeszedje magát. Rossz emlékek jöttek, mégis el akarta mondani őket, legyen vele mindenki tisztában, mit érzett és gondolt akkor.

– Ma sem hiszem el. A rendőrség nem árulta el a részleteket, csak azt, hogy mérget találtak a szervezetében.

– Úgy gondolod, hogy valaki megölte? – bátorkodot megkérdezni Julia, akit szintén ámulatba ejtett a történet.

– Nem gondolom, hanem tudom.

Will válasza egyértelmű volt és világos. Nem úgy, mint Gerold professzor halálának körülménye.

Valerio és Andrew némán várták a folytatást, ám az nem jött. William Lester úgy tűnt, nem akar többet beszélni.

Aztán, amikor már Andrew majdnem felállt, hogy elmenjem aludni, a fiatal fizikus újra szólt.

– Szörnyű volt. Rémes. Senki sem akart alkalmazni. Ahogy Gerold professzor csillogása engem is beragyogott, úgy halála az én életemet is beárnyékolta. Többé nem lehettem ugyanaz a William Lester, aki addig. Próbáltam megtudni, mi történhetett vele, de semmire sem jutottam. Utoljára a temetésén gondolkodtam ezeken... A temetésén, ahol több tízezer fő vett részt.

A csapat többi tagja emlékezett a Will által említett eseményre. Sok tv közvetítette, szerte a világon. Paul Gerold, annak ellenére, hogy megannyi kétely volt a halála körül, dicső és szép életet élt. Az emberiségbüszke volt rá. A pénzéhes, hatalomvágytól fűtött emberek szemében azonban továbbra is csak egy önfejlő, naiv ember maradt, aki hitte, hogy a tudomány az ember szolgálatában áll.

Miután mindezt Will elmesélte, megemléltette, hogy 2042-ben felajánlották neki a GVH-s munkát, amit ő szívesen el is fogadott. Andrew kissé örült, hogy végre a hivatalról is szót ejt Will, aki megdicsérte Mr. Dawson, hogy felkarolta őt. Őt, akit már mindenki leírt, akiről mindenki megfélekezett.

– Ez hát az én történetem – zárta le az eseménysort Will.

A négyes társaság, elgondolkodva a hallottakon, egy nyugodtabb és „könnyebb” napot tudva maga után, végre álomra hajtotta fejét, hogy másnap végérvényesen szembenézessen a sorsával.

És persze az Allied Peacekeeping Forces-zal, élén a mindannyiójuk által utált tábornokkal.

Fény a mélyből

XLIX.

(2050. május 3. – A Globális Védelmi Hivatal épülete)

Emilia Wirdengren összeszedte darabokra tört kimértségét és a Globális Védelmi Hivatal maradék tekintélyét. Az elmúlt négy napban megpróbált azzal gazdálkodni, amiye volt. De még ennyi idő után is nehezebbre esett megemészteni, hogy a Védőpajzs nem működik.

A média persze nem hallgatta el a hírt, miszerint az emberiség reménye szertefoszlott. A világgazdaság mélyrepülésbe kezdett, és a kétezer negyvenes évek gazdasági válságának hangulata visszatért a piacokra. Mindenki meg akart szabadulni az elértéktelenedő geroldium részvényeitől, és ez olyan hatást váltott ki, ami minden eddigénél jobban rendítette meg az amúgy is komoly gondokkal küzdő pénzügyi rendszert.

A GVH támogatásai leálltak. Egyes államok a saját problémáikra hivatkozva, mások a Védőpajzs bukása miatt mondták fel a támogatást. Az ENSZ -már ami maradt belőle, miután Andrew támogatta, hogy a csapatai beolvadjanak az APF-be – nem is válaszolt Emilia telefonhívásaira.

De Mrs. Wirdengren még nem adta fel. A GVH állt, és az alkalmazottjai dolgoztak. Habár nem olyan lelkesedéssel, mint azelőtt, de mindent megtettek, hogy rájöjjenek a hibákra. Eddig csak azt tudták megerősíteni, hogy a Földön végzett kísérletek a Lester-féle típussal mindig megfelelő eredményeket hoztak. Emilia szeretett volna beszélni a Védőpajzs-állomáson tartózkodó űrhajósokkal, hogy az ő méréseik mit mutatnak, de egyelőre csak azt a választ kapta, hogy az ottani mérések nem olyan pontosak, mint a Földiek, mivel jóval szűkebbek a lehetőségeik. Az állomás dolgozói kiküldtek egy csapatot a domború, gömbfelszín alakú láncolatot alkotó óriási tartályok közé, hogy nézzék meg, mit mutatnak az egyes téglék kijelzői, de egyelőre még nem fejezték be az „expedíciót”.

Mrs. Wirdengren a saját szobájában üldögélt egy kényelmes bőrfotelban. Ritkán szokott a kis „magánkabinjában” lenni, mindig sürgött-forgott a hivatalban, vagy azon kívül. Most viszont kénytelen volt egy kis pihenőt tartani.

Még csak délelőtt volt, de már gyengének érezte magát. Teste legszívesebben visszabújt volna az ágyba, de Emiliára még rengeteg feladat várt. Össze kell szedni a hivatal tartalékait, meg kell erősíteni a védelmet, mert a kommandósok veszteségei miatt a hivatal sebezhető lett, lelket kell önteni a dolgozóba, hogy újra teljes erővel a munkára tudjanak koncentrálni. És ami a legfontosabb, mihamarabb megoldást kell találni a Védőpajzs válságára, hogy az ENSZ újra támogassa a hivatalt. Ha a világszervezet áldását adja a GVH-ra, és Andrew is épségben előkerülne, a nemzetállamok, a nehéz helyzet ellenére is támogatnák a GVH-t és a Védőpajzsot, mert csak így élheti túl az emberiség a közeljövőt.

Emilia pont erről olvasott egy tanulmányt.

„Anarchia és összeomlás minden területen”

Ez volt a cím, ami sokat sejtetett. Az ötven oldalas értekezés, mely a napokban készült egy nemzetközi csoport által, ezredszerre is megkongatta a vészharangot, persze hiába. A média nem foglalkozott a legújabb tanulmánnyal, mert a geroldium-válság kötötte le őket. De Emilia átolvasta az értekezést.

– A kétezer ötvenes év még hátralevő szakasza – kezdődött az egyik fejezet – minden eddigénél pusztítóbb lesz. Immár nemcsak az emberiség ádáz harcai terebélyesednek ki életveszélyesen a bolygóra, hanem a káros sugarak nem csökkenő ereje miatt több állatfaj is a kihalás szélére sodródhat.

Ez csak egy volt a sok jóslatnak tűnő sor között. Persze a tanulmányt összeállító brigád jelentékeny forrással és méréssel bizonyította a feltevéseit.

„A Védőpajzs nélkül a megmaradt hótakarók is elolvadnak, a víz körforgása még az eddigieknél is jobban felborul.”

Pár oldallal odébb a társadalom széteséséről írtak, egy apokalipszis előtti világképet festettek le, ahol a feszültségek arra készítetik az országokat, hogy az egyre kevesebb élelemért és vízért örült és véres küzdelmeket folytassanak le, nem rettenve vissza attól sem, hogy tömegpusztító fegyvereket vetnek be.

Emilia rettegett még a gondolattól is, hogy az antianyag-rakéták rossz kezekbe kerülnek. A legjobb lett volna, ha meg tudják semmisíteni őket, és egy gonddal kevesebb, de a helyzet korántsem volt ilyen egyszerű.

– Kijelenthetjük – állt a tanulmány vége táján –, hogy a Védőpajzs megfelelő üzemelése nélkül az elkövetkező tíz-húsz évben az emberi faj számára a Föld nevű bolygó lakhatatlanná válik, mind átlaghőmérséklet, mind iható vízkészlet, mind pedig oxigénmennyiség szempontjából.

Ez csak egyet jelenthetett Emilia Wirdengren számára.

Már nemcsak a GVH-ról van szó, nemcsak róla, vagy az APF árulásáról. Ha elbukik, az az emberiség bukását is jelenti. Vége lesz mindennek. Ez a háború, melyet az igazságért, a Védőpajzs fennmaradásáért folytat, a világ háborúja a túlélésért. És most ezen az idős hölgyen, a törékeny, de erős Mrs. Wirdengrenen múlik, hogy mit hoz a holnap az emberi fajnak.

„Hitte-e volna bárki is, hogy ez fog történni? – töprengett magában az idős titkárnő. – Hogy idáig jutunk? Nem volt elég lehetőség felismerni a tegnapi hibáit, és okulva belőlük, a ma döntéseivel egy szebb holnapot építeni?

Többször felhívták a figyelmet, milyen veszélyek fenyegetik fajunkat a huszadik században, és mi semmit sem tettünk. Most pedig, amikor végre megpróbáljuk, úgy tűnik, erőfeszítéseink hiábavalóak.”

Emilia letette a tanulmányt a közeli asztalára, majd távozott a kabinjából. A szűk folyosókat már megszokta, a vakító, fehér fényeket szintúgy. Ám most, ennyi év után újra hasogató fejfájás nyomta el élesesztét. Legszívesebben kiütötte volna az összes neont a plafonon, hogy a félhomály kellemességében ballagjon végig a liftig.

A lift... azt is megutálta, most viszont belépett az ajtaján, és homlokát fogva megnyomta a 21-es számú gombot, ami kivilágított.

Röpítő gyorsasággal megindult a felvonó. Emilia úgy érezte, forog vele a világ. Tudta, hogy ez lesz. Mindig ez van, amikor lifteznie kell. Kétkedett benne, hogy napokig bírja az erőltetett huzamot.

Végül véget ért a nyomasztó utazás. A 21-es szintre ment, ahol a különböző környezetvédelmi kutatásokat elemezték. Ez a szint egy kissé különbözött a többitől. Nemcsak térben tágas terület fogadta az ide érkezőket, de kellemes, kék és zöld színekben úszó falak, fotelok, lágy zene, nyugalom is. Egyes hivatalok csak ezért jártak ide, pedig a szabadidős szobák pont arra a célra lettek kitalálva, hogy a bent élőket szolgálják. Valahogy a 21-es szint légköre, együtt azzal az érzéssel, hogy mégiscsak dolgoznak ott, kellemesebb volt, mint a szabadidőszobák.

Emilia átvágott a japánkertekhez hasonló, apró holografikus tavakkal borított termen, hogy elbeszélgesse néhány kiváló környezetmérnökkel és egyéb tudóssal a tanulmányról.

Egy szűk csoport egy asztal köré ülve már vált. A kényelmes fotelok között már csak Emiliának volt hely.

– Mrs. Wirdengren. Elolvasta? – kérdezte az egyik laoszi környezetmérnök.

A laoszi mellett még portugálok, szlovének, amerikaiak, ausztrálok, és néhány más nemzetség tagjai is helyet kaptak. Mintha csak az ENSZ ülésezett volna.

Emilia gyorsan kiverte a fejéből az ENSZ gondolatát. Épp elég fejfájást okozott neki a szervezet már így is. A kényelmesebb öltözékeket viselő tudósok közt a félelegáns összeállítást viselő, szürke szoknyás és fekete blúzos Emilia túlságosan hivatalosnak érezte magát. Megpróbálta egy mosollyal üdvözölni a társaságot, de a fotelokban ülőknek nem igazán tűnt valódi mosolynak Mrs. Wirdengren mozdulata.

Végül a válasz sem váratott tovább magára.

– Az utolsó betűig. Valóban érdekes tanulmány – magyarázta Emilia, aki igazából nem akart véleményt mondani a dologról, inkább csak illemből szólt egy-két szót. – Úgy érzem most, közvetlenül azután, hogy befejeztem, hogy nekünk, itt dolgozóknak nem szabad elkényelmesednünk egy percre sem.

Ez enyhe üzenet volt azok felé, akik lebzselve pihengéltek a teremben. Bár a helység méreténél fogva nem mindenki hallotta meg Emilia szavait, azok, akik mégis, elszégyellték magukat.

– A Föld forog, és ameddig önök ilyen jól értik a dolgukat, és ilyen hamar átadnak nekem egy ennyire jó tanulmányt, nem kételkedek benne, hogy van lehetőségünk egy jobb világot teremteni gyermekeink, unokáink számára.

Nem volt jellemző Emiliára ez a nagy szavakkal való beszéd. A tudósoknak nyomban az jutott eszébe, hogy mióta Mrs. Wirdengren átvette a hivatal irányítását, egyre inkább hasonlítani kezdett Andrew Dawsonra. Egy vezető személynek persze tudnia kell beszélni mások előtt, de hát Emilia Wirdengren akkor is csak egy titkárnő...

– A Globális Védelmi Hivatal dolgozói vagyunk. Egy közösség.

Végre sikerült elmosolyodnia a titkárnőnek a „beszéde” végén. Igazából ő sem akart epikusnak tűnő gondolatmenetbe elegyedni, de mintha ezt hozta volna a körülmény. Azonban valahogy úgy tűnt, a környezetmérnökök már nem is őt figyelték, még szavainak megfontolandó bölcsessége ellenére sem.

Emilia mögé tévedt a tekintetük, így a titkárnő is megfordult, és meglepetten látta, hogy a biztonsági parancsnok közeledik az uniformisában.

Brian Wolf megjelenése és komor tekintete sosem jelentett jót az elmúlt napokban. A GVH-t annyi szörnyű csapás érte már, nem biztos, hogy még egyet kibírna. Talán Mrs. Wirdengren sem, aki attól tartott, Andrew halálhírét hozza a borostás arcú Wolf.

A biztonsági parancsnok megállt Emilia előtt, tisztelgett, majd köszöntötte a jelenlévőket. Sötétkék egyenruhájában még inkább komolynak tűnt a mondanivalója.

– Mrs Wirdengren, rossz híreim vannak.

– Meg kellene lepődnöm? – kérdezte a titkárnő szarkasztikusan. – Mostanság nem éppen hiánycikk a rossz hír a GVH-ban.

Wolf nem tudta hova tenni a csípős megjegyzést. Emilia is csak most vette észre, hogy egy percen belül kétszer is rejtett gúnyt sugallt az emberek felé. Talán a fejfájás az oka – gondolta.

A parancsnok halkán folytatta:

– A jelentések szerint az APF támadásra készül a hivatal ellen.

– Várható volt – Emilia egyelőre normál hanggal beszélt.

– Arthur C. Sigmund elhagyta Ausztriát.

Ekkor már Mrs. Wirdengren is meglepődött, és ő is csak olyan hangosan beszélt, hogy Wolfon kívül más ne hallja meg. Természetesen a számos másik ember, akik a teremben voltak, és ki-be járkáltak a szint többi szobájába és folyosójába, azonnal észrevették, hogy a GVH két legfontosabb embere nagyfokú dologról folytathatnak eszmecserét.

– Most? – kérdezte Emilia.

– Még múlt héten.

Aznap Kedd volt, május 3-a.

– És miért csak most szólnak?

– Nem a saját repülőgépevel hagyta el az országot – mentegetőzött Wolf. – Még csak nem is repülővel. Autóval ment át Magyarországra, amelyet szintén ellenőrzés alatt tart, és egy polgári géppel repült Németországba. Onnan pedig északi irányba haladt tovább.

– Attól még tudhattuk volna, a francba is!

Emilia a levegőbe csapott. Szokatlan volt tőle a káromkodás. Wolf nem tudta, mit is mondjon erre hirtelen, inkább csak némán várta, hogy a titkárnő lenyugodjon.

– Minden erőfeszítésünkkel a geroldiumon dolgoztunk. A műholdjaink, amelyek Ausztriát figyelték, túl kevesen voltak ahhoz, hogy az összes járművet ellenőrzésük alatt tartsák – magyarázta a parancsok, de már ő sem volt biztos abban, hogy tényleg annyira lehetetlen lett volna korábban rájönni a dologra. – Végére is, nem egy titkosszolgálat vagyunk.

Emilia bólogatni kezdett, és a könnyeivel küzdött.

– Nem. Sokkal több annál.

Egyenesen Wolf szemébe nézett, aki elszégyellte magát. Saját hibájának vélte ezt a sokkoló csapást, ezért már el is akart indulni a lift felé, hogy lelépjen. Mrs. Wirdengren észrevette rajta a sajnálatot a hibákért, és másra terelte a szót. Ezzel persze meglepte Wolfot, aki azt remélte, hogy a komoly szavakkal vége a társalgásuknak.

– Hogy jöttek rá a dologra? – kérdezte Emilia.

– A grönlandi USA bázison, a Liberty-n fokozott mértékű tevékenység folyik ezekben a percekben is. Egyes repülőgépek az APF jelét viselik, így az egyik kollégám közelebből is szemügyre vette a bázist, és a felvételeken két alakot vélt felfedezni.

Emilia elindult a lift felé, és szűrős tekintetével jelezte, hogy nagyon „szeretné”, ha Brian Wolf is vele tart. A többi, a teremben tartózkodó személy tisztos távolságban maradt. Mrs. Wirdengren körül szinte szikrázott a levegő.

– Mikor volt ez?

– Most. Nyomban önt jöttem megkeresni. Először az irod...

– Nincs időm most erre! – szakította félbe keményen a parancsnokot a titkárnő. – Látni akarom a felvételeket! Látni akarom, hogy kik vannak rajta!

– Azt most is meg tudom mondani önnek.

Wolf szavaira Emilia hirtelen megtorpant. Arca már piros volt a méregtől, de túrtóztette magát. Nem szabad most, a kritikus pillanatok kellős közepén elveszítenie a fejét. Eddig sohasem történt meg vele, mindig kimért volt és elegáns mindenkivel és mindennel. Egy pillanat alatt érezte is, ahogy lassan lenyugszik a teste. Aztán, várva, hogy megtörik a csend, végül kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Nos – köhögte a parancsnok –, a képek homályosak, de úgy véljük, hogy a két alak Arthur C. Sigmund tábornok és Klaus Schurte.

Ennyi elég is volt Emiliának. Legfélelmetesebb gondolatai kezdtek megvalósulni. Mindennek vége, minden összeomlik.

„Nem!” – kiáltott fel magában.

Most nem szabad hagynia, hogy megint elveszzen a gondok között. Nyilvánvaló, hogy egyedül kell megállnia. Nincs, akire támaszkodjon.

„Ha Andrew itt lenne!”

Nem, nem szabad azon ábrándoznia, hogy mi lenne, ha Andrew itt lenne. Újra elindult a lift felé, Wolf követte. Emilia látta, hogy mindenki fél körülötte, aggódnak, hogy mi lehet a baj. A bizonytalanság maró érzése nem jó. Ha az ember tudja, mitől fél, még jobb, mintha egy árnnal állna szemben. Mrs. Wirdengren eldöntötte, hogy nem fogja eltitkolni az emberek elől a helyzetet.

– Készítse fel a GVH-t, parancsnok! – szólt szándékosan hangosan.

Odaért a lifthez, és benyomta a kettesszámú gombot.

– Ma támadás ér bennünket!

A mondat hallatán mindenki félbehagyta, amit épp csinált. Eddig se nagyon figyeltek oda a munkájukra, főleg azután, hogy a parancsnok és Emilia társalgása elkezdődött. Valahol érezték a teremben tartózkodók, hogy gond van, de hogy ilyen nagy, azt nem hitték volna. Sugdolózni kezdtek, rémült arcokat vágtak, de Emilia csak annyit mondott nekik, hogy egy perc múlva a hangosbemondón mindenkit tájékoztat arról, hogy mi a helyzet.

A lift ajtaja bezáródott. Emilián és a parancsnokon kívül senki sem volt benne.

– Szóljunk az ENSZ-nek? – tette fel a kézenfekvő problémára a kérdést Brian Wolf.

– Nos, meg kell próbálnunk segítséget kérni tőlük. De ahogy ismerem őket, amire bármit is eldöntenek, addigra minden fontos dolog eldőlt.

– És hogyha valaki mást hívnánk?

Emilia megrázta a fejét.

– Magunkra maradtunk, Brian – a parancsnokot meglepte, hogy keresztnévén szólítja. Talán ez is azt jelezte, mennyire komoly a válság. – Egyedül mi vagyunk azok, akik kivédhetik a tábornok támadását.

– Akkor biztos, hogy megtámad?

Emilia semmiben sem volt annyira biztos, mint abban, hogy a tábornok és Schurte grönlandi látogatásának a célja, hogy elhárítsa az esetleges akadályokat a GVH megtámadását illetően. Mindenki vak körülöttük. Az ENSZ csak vitatkozik, az USA minden bizonnyal nem is tud arról, mi készülődik az általa megszállt grönland egyik támaszpontján, Kanada pedig csak annyit ígért a hivatalnak, amikor engedélyezte, hogy a „semleges” államban épüljön meg, hogy titokban tartja hollétét. De persze az összes óvintézkedés ellenére is volt egy szűk csoport, akiknek muszáj volt tudniuk a GVH hollétéről. Ebbe a szűk csoportba tartozott a tábornok is, és most, az európai összeomlás során olyan hatalmat szerzett, amivel elérheti célját.

– Sigmund tábornok elvesztette az eszét – válaszolta kelletlenül Emilia. – Azt hiszi, az antianyag-rakéták kilövésével megváltoztathatja a dolgok menetét. Hogy egy új jövőt teremthet az emberiségnek, egy új reményt. Pedig pont az egyetlen esélyünket pusztítja el.

A lift megérkezett a második szintre. Itt még nem annyira volt nehéz a levegő, mint a lentebbi szinteken, mivel elég közel volt a felszínhez. Ez megkönnyítette az őrség dolgát, hogy éberebben figyeljék a hivatal környékét. A GVH környezete ugyanis sík terület volt, a távolban viszont nagyobb dombok és hegyek emelkedtek. A hivatal körül földbe rejtett légvédelmi ütegek és kamerák voltak elhelyezve, amelyek az első védelmi vonalat alkották.

A szerteágazó folyosórendszer közepén volt a biztonsági központ. Wolf sokat járt erre, hiszen itt dolgozott. Emilia pedig úgy ismerte az épületet, mint a tenyerét, de azért inkább hagyta, hogy a parancsnok menjen elől. A folyosók itt is fehérek voltak, mint sok más helyen a hivatalban, de nem annyira vakítóak. A biztonsági központ külön belépési rendszerrel volt ellátva. Uganúgy, akár csak a GVH-ba való belépéskor, megkövetelt egy ujjlenyomat-ellenőrzést és egy öt karakterből álló, naponta változó jelszót. Wolf először el is vétette a jelszót, de másodszorra a rendszer már elfogadta. A két személy beléphetett a központba.

A kör alakú, szürke falú terem lépcsőzetes kialakítású volt. Kívülről befelé egyre lejjebb kellett lépnie az illetőnek. A kört négy egyenlő részre osztották a lépcsők, amelyek szélén viszont nem voltak korlátok. Rengeteg számítógép, telefon, és néhány fegyver is volt a teremben, utóbbiak egy üveg mögött a falhoz szegezve. Sokan voltak, legalább húsz-huszonöt fő szorgoskodott.

„Itt legalább munka folyik” – állapította meg Emilia.

A parancsnok elfoglalta a helyét a szoba közepén. Nem ült le, állva kezdett osztogatni utasításokat. Emilia továbbra is a bejárati ajtónál maradt, ami közben automatikusan bezáródott mögötte. Ezt az ajtót is erős, fémlemezekkel erősítették meg. Ha úgy alakulna a dolog, hogy az ellenség bejut a hivatalba, némi biztonságot nyújt a központban lévőknek.

– Mostantól se ki, se be – jelentette ki a titkárnő.

A parancsnok újra bólintással jelezte, hogy értette az utasítást. Emilia lassan odament a terem közepéhez, ahol Wolf is volt, és felkészült rá, hogy elmondja a hivatalban lévőknek, mi a helyzet.

Wolf jelezte, hogy a kijáratokon őrködők már elkezdtek bezárni a bejáratokat, és a mikrofon is készen áll arra, hogy a titkárnő elmondja, amit akar. A biztonsági központban lassan elcsendesedett mindenki, és Emiliára kezdtek figyelni. A GVH-ban levő többi ember is így tett, miután meghallották a hangosbemondó jól ismert szignálját. Miután az véget ért, Emilia nyelt egyet, és megszólalt.

– Tisztelt dolgozók! Mostanság rengeteg kérdés merülhetett fel benneteket a jövőt illetően. Merre tovább? Mi lesz a hivatallal? – a titkárnő hangja határozottságot sugallt, pedig Mrs. Wirdengren csak rögtönzött. Úgy tűnt, a nem előre eltervezett dolgok a GVH-ban több eredményt hoznak. – A bizonytalanság érzése keríthetett hatalmába benneteket. Félek, nem jó hírekkel kell, hogy szolgáljak, de talán ezt az utóbbi napokban már megszokhattátok.

Igazából az is szokatlan volt, hogy tegező módon beszél valaki a hangosbemondóba. Újabb jele, hogy milyen súlyos a dolog.

– Andrew Dawson, a hivatalunk vezetője továbbra sem tartózkodik itt – folytatta Emilia.

– De ne féljete! Vele vagy nélküle, ugyanolyan odaadással kell harcolnunk azért a célért, melyért annyi mindent feladtunk, és annyi mindent megtettünk. A pillanatnyi, múlt kudarcok és rossz fejezetek nem tehetnek minket elcsigázottá. Persze nem azért szólok ily sürgetően hozzátok, mert attól tartok, hogy lassaban haladnánk a dolgainkkal.

Emilia tudta, hogy eljött a pillanat, amikor be kell vallania a teljes igazságot.

– A Globális Védelmi Hivatal támadás fogja érni. Tudom, hogy most megijedtetek, de ne aggódjatok – hangja egyre inkább együttérző, mintsem parancsoló volt. – Az APF vezetője, Arthur Conrad Sigmund elárulta a hivatalt, és mindazokat, akiktől a hatalmát kapta. Összeszövetkezve más személyekkel, akik szintúgy a világ rendjének megzavarását szeretnék elérni, fegyverrel akarja bevenni ezt a helyet. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de nem ígérhetem, hogy könnyű küzdelem elé nézünk. Azonban meg kell védenünk ezt a helyet!

Emilia az öklével a tenyerébe csapott. Attól tartott, hogy a szavaival pánikot okoz, és mindenki menekülőre fogja, ezért még néhány dolgot gyorsan hozzátett a bejelentéséhez.

– Esküt tettetek, hogy a hivatalt csakis akkor hagyjátok el, amikor a szerződéseitek lejárt, vagy amikor elbocsátanak benneteket. Nem mondom, hogy ne menjete, hogy ne rohanjatok ki a szabad ég alá, mint egy fejvesztett horda, de az igazsághoz hozzátartozik, hogy a tábornok és emberei bármelyik percben megindulhatnak. Akik úgy döntenek, hogy a hivatal falain belül maradnak, nagyobb biztonságban érezhetik magukat. Már felvettük a kapcsolatot az ENSZ-szel és a kanadai hadsereggel az ügyben, így ha az APF úgy is gondolná, hogy valamilyen kísérletet tesz a GVH megtámadására, barátaink meg fogják akadályozni benne! Ám nekünk minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy a lehető legkevesbé legyen sebezhető otthonunk, a Globális Védelmi Hivatal. Köszönöm.

A hangszórók elcsendesültek, Emilia pedig kifújta a levegőt a tüdejéből. „Mindent meg kell tennünk” – gondolt újra az előbb mondottakra. Ő megtette, ami tőle telt. A hivatal dolgozói előtt most már nincs titok. Csak remélni tudta, hogy nem uralkodik el a pánik, és

nem kezd el mindenki kirohanni az épületből. Ha az APF valamikor megtámadná a hivatalt, felékszülnek rá.

Emilia Brianhez fordult.

– Erősítsék meg a kapukat, helyezzenek ki több őrt, és figyeljék a radarokat. A legmagasabb fokú biztonsági riasztást rendelek el.

A parancsnok bólintott, de látszott, hogy kérdezni akar valamit.

– Mondja csak bátran, Wolf! – bízta a titkárnő.

– Nos, ki tudja, hány napunk van arra, hogy megerősítsük az épületet. De ha még minden tőlünk telhetőt meg is teszünk, és az emberek nem kezdik elhagyni a GVH-t, a kommandós egységek nélkül nem leszünk képesek sokáig kitartani.

– Ha tudunk magunknak nyerni egy-két napot, addig az ENSZ és a kanadai hadsereg ideér, és mi kitisztázzuk magunkat, az APF-ről pedig lehull a lepel – a parancsnok kezdte érteni, mit is tervez Emilia. – Ami pedig a legfontosabb, nem kerül a tábornok kezébe az antianyag.

Mindketten tudták, hogy a hivatal valóban nagyon fontos a világ szempontjából, hiszen a geroldiumon kívül három antianyag-rakéta is itt található. Ha a tábornok mindössze azokat kaparintja meg, még úgy is olyan károkat okozhat, melyek visszafordíthatatlanok lennének.

Ám Brian Wolf továbbra sem tűnt elégedettnek.

– Biztos benne, hogy jön segítség, Mrs. Wirdengren?

A titkárnő a teremben lévő nagy kijelzőn megjelenő világtérképre tekintett. Remélte, hogy Andrew él, akárcsak William Lester, és nem feledik el a GVH-t. Hogy segítenek. Ám nem tudta, hogy mi a helyzet, és a kételkedés újra hatalmába kerítette. Csak nézte és nézte a térképet, míg végül észrevette a szeme sarkából, hogy Wolf még mindig a válaszra vár.

– Biztos – hazudta félig-meddig.

L.

(2050. május 3. – Ausztria, Bécs)

Julia Rheims immár nem vakon rohant a halál felé. Volt terve, voltak szövetségesei, olyan barátok, akiket habár nem régóta ismert, de bizalommal kezelte. Április utolsó éjjelének átbeszélése után is még megannyi kérdés maradt megválaszolatlanul, ám végre mindenki megismert mindenkit. Tisztázódott sok körülmény. Julia nem haragudott Valeriora a Grazban történtek miatt, de még képtelen volt vele beszélni. Mielőtt megtudta volna mindezt, jobban tetszett neki a százados jelleme. Egyszerűen lehetetlennek érezte nem arra gondolni, amikor Valeriora nézett, hogy ez az ember is ott harcolt és ölt, ahol a fia meghalt.

„Ha Alex élne” – tűnődött sokszor magában.

Ő maga továbbra is csinos maradt, de mintha az elmúlt napokban előtűntek volna első ráncai. Még a nehéz helyzetek ellenére is, fia haláláig mindig használt arckrémet és más kozmetikai szereket. Lehet, hogy ez is oka annak, hogy láthatóan megörögedett. A fő ok persze a történetek.

Most egy csapat fegyveres oldalán, pisztolyával a nadrágszíján, épp csendesen áthaladt Bécsen. Mark és vagy két tucat osztrák „szabadságharcos” is velük tartott. A nagyjából Juliával egyidős vagy egy kicsit ifjabb Mark úgy ismerte a megváltozott fővárost, akárcsak a tenyerét. Május 1-jén akarták megszerezni az egyik repülőgépet, de a hónap eleji utánpótlás-érkezés, és a nagy sürgés-forgás miatt lehetetlennek bizonyult akárcsak megközelíteni a

repteret. Most, két nappal később, harmadikán még mindig csak remélni tudták, hogy nem késtek el. Semmi hír a nagyvilágból, továbbra sincs térerő. A rádión keresztül is némaság bontakozott ki.

Persze a világ nem csendesült el.

Európa összeomlása csak a kezdet volt. Az EU halála, az ENSZ magába roskadása és a NATO-csapatok APF-be történő beszerzésének hála, a világpolitika törékeny egyensúlya felbomlott. Habár az antianyag-rakétákhoz senki sem nyúlt a hatalmasok közül – ez volt az egyetlen bizonytalan jele annak, hogy a GVH még áll –, az atomfegyvereket készségszerűen helyezték.

Andrew Dawson aggódott. Még ha nem is késtek el az Ausztriából való kimeneküléssel, akkor is lehetséges, hogy olyan folyamatok indultak be, amelyek visszafordíthatatlan károkat okoznak. És persze ott a Védőpajzs. Ki tudja, miért nem működik? Minden rendben volt, ezt William is megerősítette. Egyszerűen érthetetlennek tűnt, hogy annyi év tanulmányozása után, eurómilliárdos fejlesztésekkel sem segíthetne a „ragacs” az emberiségen.

A nagy, megválaszolatlan rejtélyek mellett viszont ott voltak a kisebb gondok is. A kis csapat, azaz Valerio, Julia, Andrew és William meleg ételt kapott, ruházatot, fegyvereket, de még mindig nem tudták, hogyan szereznek repülőgépet. Az egyetlen esélyük a GRAR AR24-es gép lett volna. A tábornok személyes repülője olyan gyors, hogy az APF által felállított léghárító rakétaegységek képtelenek lennének kilőni.

– Más repülővel nem is próbálkozhatunk – jelentette ki egy nap Mark.

A nagyjából harminc főt számláló „alakulat”, melybe Andrewék, az osztrákok, és a kommandósok tartoztak, természetesen valamiféle „A” tervet kieszelt.

Első fázisként át kell jutniuk a városra. Harminc embernek egyszerre nem könnyű, így két irányból indultak meg. Felmerült, hogy kevesebben mennek, de akkor még veszélyesebbé vált volna az, hogy az örök legyűrik a támadókat. Mark azt mondta, hogy az egyetlen aduuk a meglepetés ereje. Ha a katonák korán felocsúdnak a támadás sokkjából, még mindig maradhat annyi erejük, hogy szétlőjék a gépet a felszállás előtt.

Sok kockázattal járt a terv, éppen ezért ingatag lábakon állt, de Andrewék nem várhattak tovább. Minden egyes perccel csökkent az esélyük az életben maradásra Ausztriában, hiszen az APF továbbra is kutatta őket, de azt hitték, elhagyták Bécset, és az erdőben bújtak el.

„Milyet fognak nézni, amikor bemegyünk a reptérre!” – gondolta Andrew.

A négyes, a kommandósokkal és pár osztrákkal együtt alkotta az egyik csapatot, a többi szabadságharcos Markkal pedig a másikat.

Most Andrewék épp a Duna medréhez értek. A belvárosban voltak, és gyalog haladtak. Csapatuk vezetője James Smith volt, aki – akárcsak mindeki más – golyóálló mellényt viselt, és állig felfegyverkezett. Egyesek géppisztolyt, mások csak puskát kaptak vagy egy sima pisztolyt, mint Julia. Nem sok mindennel gazdálkodhattak, de így is jelentős tűzerőt képviseltek. Volt pár aknájuk és egy kevés C4-esük is.

Amikor elhagyták az egyik utcát, ami a Dunához vezetett, Andrewék nem akartak hinni a szemüknek.

– Minden olyan üres és csendes – állapította meg tátott szájjal Valerio, kezében a fegyverével.

Az ifjú olasz tiszt elég közel állt a többiekhez, hogy azok is hallják szavait. Valóban, még a vártnál is különösebb táj fogadta az arra járókat. A távolban a Milleniumi torony magasodott, öregén és fáradtan. Már nem járkált benne senki. A többi régi épület, amelyek egykoron oly bátran prezentálták Bécs gazdagságát és kulturális nagyságát, most szintúgy kiszolgáltatottan heverték a Duna két partján. A legtöbbjüket már ki is fosztották. Az értékes tárgyak talán

soha többé nem kerülnek vissza méltó helyükre. Pár méterre a csapattól, véget ért a folyó mellett haladó utca, és egy magas, fém fal húzódott. A fal egyes helyein megtört. Máshol csavarok, sőt, a távolban komplett részek hiányoztak.

Ez volt az a fal, amely a várost védte a Duna szokatlanul szélsőségessé vált ingadozásaitól. Állandó őr, aki éjjel-nappal vigyázott Bécsre, ám egyszercsak cserbenhagyta.

Itt kezdődött minden – tűnődött magában Julia, aki akkor volt legutoljára ennyire közel ehhez a kísérteties szerkezethez, amikor az átszakadt.

A levegőben homoszemcsék röpködtek, mindent belepett a por. Még most is állt néhány homokzsák össze-vissza, de nem volt tanácsos hozzájuk érni, mert az egész terület fertőzött volt a folyó koszos vizétől. Most persze minden olyan száraz volt, a szél pedig itt, a Dunánál erősebben fújt, és még több port kapott fel a földről.

Andrewék megközelítették a gátat, hogy felmásszanak rá. Mindenki kíváncsi volt a Dunára.

– Sehol senki – mondta az egyik kommandós.

Erre egy osztrák fegyveres szólalt meg, németül. Julia fordította a szavait.

– Az emberek elhagyták a helyet. Egyesek babonából, mások a fosztogatók miatt.

Miután kiöntött a folyó, olyan sebességgel tört előre, hogy sok ház összedőlt – akárcsak az anyámé, gondolta Julia. – A kormány elhagyta a várost, amíg persze volt kormány. Itt, a belvárosi negyedekben senki nem mert tovább lakni. A területet elárasztották a csavargók és a tolvajok. Miután jól megszegték magukat, elmentek, és jöttek az APF-esek. A halottakat elvitték, és eltemették, de a környékkel nem csináltak semmit.

Úgy tűnt, az osztrák férfi érzékenyül. Julia, mint egyedüli nő a csapatban, egy könnyet sem ejtett. A város ilyen állapota számára eltörpült amellest, hogy Alex meghalt. Valahol viszont ő is tudta, hogy a két dolog összefügg. A Duna áradása volt az az esemény, ami miatt Ausztriában kialakult az anarchikus állapot, és ami miatt meganyi ember halt meg.

– Ne nyúljatok semmihez! – utasította embereit Smith.

A csapat vezetőjének persze volt magához méltó rangja, de nem használta. Mindenkit arra kért, Smithnek szólítsák. Egyedül Andrew szokta néha Jamesnek szólítani. A többiek hallgattak a szavaira, és lassan kapaszkodtak fel a gátra. Csak azt fogták meg, amit muszáj volt. Óvakodtak a döglött állatoktól és a furcsa kinézetű tárgyaktól. Persze nem lehetett azt mondani az embereknek, hogy ne nézzék meg a folyót, mert megláthatják őket.

Az osztrák harcosok szerint az APF-esek is – szinte babonásan – elkerülik ezt a környéket, de Smith azért jobbnak látta, ha óvatosak.

Először William ért fel a gát tetejére. Habár eddig is sok meglepetésben volt része, most mégsem tudott mást mondani, minthogy „Ezt meg kell néznetek!”. Smith nem örült neki, hogy több méter magasan, hangosan beszél, de már úgy sem tehetett semmit. Ő is elkezdett felkapaszkodni a gáton. Az osztrákok lent maradtak, őket nem érdekelte a folyó, kivéve Juliát.

Andrew már tudta, hogy csak egy húzás a jobb kezével, és fent is van. A golyóálló mellény megnehezítette a dolgát, de végtére is csak sikerült. A száraz szélből és a sok porból úgy sejtette, a folyó körülbelül olyan mély lehet, mint amilyen a régi időkben ilyenkor szokott. Normál mélységű. Kíváncsi volt, mennyire szennyezett most, hogy Európa nem figyel oda a környezetvédelemre, és nem működnek a tisztítók.

A látvány őt is meglepte.

A Duna medre a vártnál is sokkal megrázóbb volt. A pár hónapja még gyilkos áradatként ömlő víztömeg helyén most csak homok és por volt. Még csak sár sem volt sehol, vízről pedig beszélni sem lehetett.

– Ez megmagyarázza a sok port a szélben – mondta Andrew.

William némán bólogatott, miközben észrevett egy rakás döglött, felpuffadt halat a folyó medrében, egy csomó szemetet, sőt még autórongszörműveket is. A túloldalt, ahol a gát kezdődött, néhány csontra lett figyelmes. Csak remélni tudta, hogy nem emberek.

Lassan mindenki felért, és ők is csak ámulva keresték a Dunát, de nem találták meg. A meglepettségből felocsúdva, Andrew megkérdezte a lent várakozó osztrákoktól, hogyan lehetséges ez. Ők persze tisztában voltak vele, mit fognak a „vendégeik” látni.

– Nem szabályozzák a vizet, mióta a polgárháború kitört – magyarázta egyikük angolul, egy kis akcentussal. – Napokon keresztül szárazság volt, de nem igazán meleg. A folyónak viszont ez is elég volt ahhoz, hogy feljebb elkezdjen iszaposodni. Most össze-visszaság van, és idáig nem ér el a víz.

– Akkor a többi országban sem folyik a folyó? – kérdezte William. – Magyarország, Románia?

Az osztrákok megrázták a fejüket.

– Lehet, hogy egyes helyeken van benne víz. A többi kisebb folyó belefolyik, és azok adhatnak neki egy kevés löketet, de annyit nem, hogy végigfolyjon több száz kilométeren keresztül.

„Szóval már Dunája sincs Európának – sajnálkozott magában Julia. – A nagy folyó, mely annyi mindent átért, a történelem és az ország része volt, elveszett. Talán örökre, mint oly sok más dolog... és ember.”

Julián újra a szomorúság kezdett eluralkodni, de gyorsan elhessegette azzal, hogy ma harcolni fog. Megkérdezte Smithtől, hogy a medren mennek-e át, vagy valamelyik hídon. Smith az osztrákokhoz fordult, akik azt felelték, hogy a hidakon még járhatnak katonák, de itt kockázatos átkelni a medren, mert nem tudni, nincs-e a homok alatt valami éles tárgy vagy veszélyes hulladék. Így hát a csapat néhány száz méter gyaloglás után egy kevésbé lejtő, tisztábbnak tűnő helyen kelt át száraz lábbal a Dunán, vagyis annak helyén.

Az APF gépeinek nagy része még mindig a nemzetközi repülőtéren hevert. A reptér nagy része viszont használhatatlan volt az elszennvedett károktól, hiába az APF két hónapos renoválásának. A maradék helyen egyszer-kétszer felszállt egy vadászgép, hogy ellenőrizze a légteret, de a legtöbb bevetést már a helikopterek végezték, amelyek az egykori mentőhelikopterek leszállópályáiról szálltak fel szerte az országban, hogy ha kell, lelőjék azokat, akik illetéktelenül akartak bejönni, vagy kimenni Ausztriából.

Így hát a bécsi reptér stratégiai szempontból kevésbé fontossá vált. A harcok leülepedése után már nem volt annyira fokozott az őréség sem, viszont a tábornok személyes gépét külön hangárban őrizték, a reptér délkeleti részén. Andrew csapata ettől a résztől egy kilométerre beszélt meg a találkát a másik egységgel, Markékkel.

Kora este érkeztek meg a reptér mellé, hogy a félhomályban könnyebben bejuthassanak a repülőtérre. Mark felvázolta a tervet: a kerítéshez először csak ő és két kommandós megy, akik átjutnak a drótkerítésen, kiiktatják az őrköt és a kutyákat, majd újabb két ember megy be a reptérre, azaz a mesterlövészek. Ők felmennek a közeli antennatoronyra, és mindenkit fedezni fognak. Közben a többiek is lassan bejutnak. A kommandósok és Smith megtisztítják a két sátrat a katonáktól, ami a hangár és a torony között van. Addig az osztrákok felveszik a halott örök ruháit, és engedélyt kérnek a GRAR AR24-es hangárba lépni. Ha engedélyezik ezt nekik, belül kiiktatják a személyzetet, lehetőleg inkább ártalmatlanítják őket, mint megölik, majd kinyitják a kapukat. Ha ez sikerül, beindítják a gépet. Ekkor már nem lesz lehetőség arra, hogy titokban tartsák, mire készülnek, így a többieknek tüzet kell nyitniuk a két homokzsákokból felállított géppisztolyállásra, amik a kifutópálya másik oldalán vannak.

Egy csapatnak pedig a hangár körüli őrséggel kell elbánnia. Ha ez sikerül, akkor Andrewék és a kommandósok felpattanak a repülőre, az osztrákok pedig fedezik őket. Mindeközben Markék robbanóanyagokat helyeznek el a közeli objektumokon, mint a hangárok és az üzemanyagtároló. Amikor a gép felszállt, Mark beindítja a tölteteket. Füstbombák és lángoszlopok kíséretében az osztrák „partizánok” elhagyják a területet, jelentős kárt hagyva maguk mögött.

– Ha be tudják gyorsítani a gépet annyira, hogy a nyomkövető rakéták ne tudják utolérni, és átsuhantak az osztrák határon, már nincs mitől tartaniuk – magyarázta Mark. – A többi európai ország radarja sem képes elég gyorsan reagálni egy ilyen sebességgel haladó gépre.

Andrew azon gondolkodott, van-e gyengepontja az AR24-esnek, mert, ahogy Mark lefestette, egy seregnyi ilyen géppel bármelyik légvédelmet szét lehetne verni. Az igazság az volt, hogy továbbra sem tudták kellő fegyverzettel felszerelni. A másik kérdés a pilóta személye volt. A repülőt vezetőnek nagyon jól kell tudnia manőverezni, mert a nehézfegyverzet híján nincs, amivel visszaverhetné a vadászgépek esetleges támadását. Markéknek ügyelniük kell arra, hogy ha egy rövid időre is, de ellehetetlenítsék a vadászgépek felszállását.

A terv megvolt, de Andrew és Valerio is attól tartott, hogy valahol hiba fog csúszni a dologba. Nem tudták felmérni, mekkora erővel rendelkezik az ellenség, sem azt, hogy az AR24-est egyáltalán be lehet-e indítani.

– Smith el tudja vezetni a gépet, legalább is azt állítja – mondta Valerio Andrewnak, miközben követték Markot és a mesterlövészeket.

Az akció megindult, a drótkerítés át lett vágva. Eddig nem hallatszott semmi különös zaj, ami azt jelentette, hogy a meglepetés még nem tűnt el. Andrew, akárcsak a többiek, leginkább szürkébe és feketébe voltak öltözve, de a GVH feje megengedte magának, hogy pulóverje alá egy fehér inget is felvegyen. Kezében egy könnyebb fajta géppisztollyal sietett néhány osztrák mellett a reptér felé. Valerio komolyabb fegyverzettel rendelkezett: a pisztolya most is az oldalán lógott, ő is kapott egy gépfegyvert, és egy füstgránátja is volt, meg egy kése a bokájánál.

– Úgy mondd ezt, mintha kételkednél James képességeiben – válaszolta valamivel később Andrew.

– Nem kételkedem, de ügyesnek kell lennünk – reagált vissza Valerio. – A sikerünk borotvaélen táncol. Ha most nem jutunk ki ebből az átkozott országból, talán többé esélyünk sem lesz.

Ezt Andrew is így gondolta, de inkább nem szólt egy szót sem. Úgy is épp csendre intette őket az egyik osztrák fegyveres. A reptér már alig ötven méterre volt. Az őrség persze a sötétedés miatt bekapcsolta a fényszórókat, és a kamerákat, de Markéknek sikerült az utóbbiakat kiiktatni, a lámpák pedig pont elkerülték azt a pontot, ahol Andrewék bementek a reptér területére. Odakint, a kisebb bozótos és a reptér között elterülő nyílt területen már indult is az újabb csapat, benne Juliával és Williammel. Csak néhányan maradtak a bozótosban, hogy fedezzék azokat, akik sietve átvágnak a tisztáson. Azon a területen ugyanis, ha meglátták volna a közeledő embereket, könnyű célpontként végezhetek volna velük.

De szerencsére nem történt ilyesmi.

Andrewnak és Valerionak nem kellett nagyon megerőltetnie magát, hogy megérkezzen a drótkerítéshez, ahol először is bevárták a többieket. Julia sem lihegett a gyors tempótól, amit

a tisztáson való átkelés követelt meg, de William, amint megállt a kerítés belső oldalán, kezeit a térdére támasztva, erősen szedte a levegőt.

– Nem vagyok ehhez hozzászokva – vallotta be két fújtatás között.

Andrewnak mosolyt csalt az arcára az őszinte megjegyzés.

– A GVH-ban nem sok lehetőség volt futóversenyre.

Erre William is elmosolyodott.

„Hamarosan újra látni fogom a hivatalt – gondolta. – És most már legalább nem kell aggódnom a GVH ügynökeitől, vagy attól, hogy bajba kerülök.”

William bátran hitte, hogy a történetek után Mr. Dawson minden eddigénél jobban bízni fog benne, és Andrew valóban nagyra értékelte mindazt, amit a brit megtett érte. Most még viszont nem volt itt az ideje, hogy azon gondolkodjon, miféle jutalommal fogja illetni a tudóst. Egyelőre a lényeg az, hogy kijusson Ausztriából, és egyszer s mindenkorra visszaverje azt a veszélyt, amit Sigmund tábornok és Klaus Schurte képvisel. Akkor már könnyedén meg tudja győzni az ENSZ-t és a nemzetállamokat az igazságról, és arról, hogy az APF felállítása ebben a formájában óriási hiba volt.

A két mesterlövész lassan elindult felfelé az antennatorony létráján, hogy elfoglalják helyüket. Kockázatos feladat, hiszen nekik lesz a legnehezebb elmenekülni, ha az APF rájön, hogy itt vannak. Közben Smith már maga köré gyűjtötte a másik öt kommandóst. A kis csapat „elit alakulata” előtt szintúgy fontos feladat állt: a hely, ahol átvágták a drótkerítést, egy betonfal mellett volt. A fal és a hangár között, melyben az AR24-es volt tárolva, két ponyvasátor volt felállítva, bennük minden bizonnyal katonákkal. A kommandósok veteránoknak számítottak, és Mark jól döntött, amikor arra kérte Smitht, hogy kockára téve emberei életét, inkább ők legyenek azok, akik nesz nélkül kiiktatják az ellenséget.

A kommandósok hangtompítós fegyvereikkel óvatosan két oldalról megközelítették az első sátrat. Mark attól tartott, túl nagy galibát fognak csapni, és túl sokan fognak meghalni. Nem lesz elegendő APF-es egyenruha, amit az osztrákok magukra tudnának venni. Smithnek pedig nem szabad megsebesülnie, mivel ő az egyetlen, aki vezetni tudja a gépet. Ő lesz az egyedüli, aki nem tud németül, és bemegy a hangárba.

Andrewék nagyon aggódtak, amikor látták, hogy az ázsiai kommandós hirtelen beront a sátorba. Eltelt egy másodperc, kettő, majd még sok. Andrew Juliára nézett, és ismét elbűvölte, hogy egy ilyen törékeny nő, mint ez az osztrák hölgy, hogy lehet képes mindarra, amin keresztülment és megcselekedett. Most pedig, ahelyett, hogy meghúzná magát valahol, felveszi a harcot, és elégtételt követel. Nem várja meg a törvény vagy az isteni igazságszolgáltatás befejezését. A saját kezébe veszi a sorsát.

A közelebbi sátorba újabb két kommandós suhant be, és röviddel később már ki is jöttek, kezükben az egyenruhákkal. Marknak nehezebb esett elfolytani az örömét. Andrew hallotta, ahogy nevet magában. Úgy tűnt, minél inkább rossz az APF-nek, annál inkább jó neki. De még ott volt a másik sátor is.

Mark nem várta meg, amíg a kommandósok végeznek. Kockázatosnak találta, hogy ennyien itt legyenek a betonfal tövében, ezért azokkal, akik felveszik az örök ruháit, és majd bemennek a hangárba, elindult.

Valerionak hirtelen eszébe jutott valami.

– Várjatok! – suttogta Markék felé, aki a halk hang ellenére is elítélően tekintett a századosra.

– Mi az? – kérdezte.

– Veletek megyek.

Erre Andrew is meglepődött. Úgy beszéltek meg, hogy egy szemernyit sem változtatnak az eltervezetteken, ha nem szükséges. Most nem szükséges.

– Nem – ellenkezett Mark. – Elegen vagyunk. Különben is, lehet, hogy neked nem jut ruha.

– Akkor majd visszaküldesz valaki mást.

Úgy tűnt, Valerio tántoríthatatlan. William azon tűnődött, vajon mi oka Valerionak minderre. Eddig minden olajozottan ment, és most megzavarja az egész akciót. Talán nem bízna Markékban? Vagy igazából saját érdekei vezérlik? A brit tudós most legszívesebben szintén azt mondta volna, hogy ő is megy. Tudta, hogy furdalni fogja a kíváncsiság és a félelem attól, hogy vajon nem történik-e valami rossz a hangárban, és mindannyian lebuknak, de képtelen volt megszólalni.

Miközben ezen gondolkodott, Mark végül engedélyezte Valerionak, hogy tartson velük, de láthatóan furcsálta a dolgot. Íg összesen négyen indultak el.

A kommandósok továbbra is csendben tevékenykedtek, és jelezték, hogy a második sátor is tiszta. Markék gyorsítottak, és odaértek az első sátorhoz. Andrew kikukucskált a fal mögül, hogy lássa a két géppuskaállást, és a hangárokat. A hangárokra merőlegesen, a géppuskák mögött voltak az üzemanyagtartályok. Ahogy Andrew sebtében összeszámolta, legalább két vagy három tucat APF-est látott, kisebb csoportokban. Láthatóan nem sejtették, hogy mi van készülóban.

A kommandósok ott maradtak a távolabbi sátor mellett. Egyszer csak Valerio lépett ki a ponyva mögül, talpig az APF egyenruhájában. A terepszínű uniformisban feltűnőbb volt, mint a sötét ruhában, amit addig viselt. Szerencsére az APF is használta azokat a fegyvereket, amiket az osztrákok adtak a csapatnak, és golyóálló mellényt is viseltek, így hát ebből nem lehetett gond.

Nem sokkal később már mind a négyen az APF köntösébe bújva léptek ki a sátrak takarásából, és indultak el a hangár felé. Természetesen a fényszórók egyike a nyílt terepen nyomban rávilágított a közeledőkre, és persze nyugtázva azt, hogy kikről van szó, odébbállt. Még mindig nem buktak le a beszivárgók, még mindig megvolt az esély rá, hogy vérfürdő nélkül sikerüljön az akcióterv. Valerio miatt sem kellett aggódni, hiszen sokáig tevékenykedett katonaként, jól tudta, mit kell tennie

Mióta a felettése meg akarta ölni, sokminden megváltozott. Valerio tudatában volt, hogy most már nincs visszaút. Végig kell csinálnia, amire vállalkozott. Ki kell jutnia Ausztriából, és minden tőle telhetőt megtenni azért, hogy Sigmund és Schurte ne szerezhessék meg azt, amire vágnak.

A hangár előtt hat fegyveres volt, kettő az ajtónál, négy pedig a hangárkapu két oldalán. Az egyik géppuskaállás alig húsz méterre volt, ami nagy veszélyt jelenthetett, ha valami rosszul sül el. Mark megmutatta a hamisított iratait, és tisztnek adta ki magát, hogy beengedjék.

A távolban, a sátrak között a kommandósok tüzelésre készen álltak, a többi osztrák készítette a robbanótölteteket, Andrewék pedig feszült figyelemmel várták, hogy mi fog kisülni. Szerencsájükre az őr, aki megnézte az igazolványokat, mindent rendben talált. Valeriot kissé fürkészte, aki erre azt hitte, az APF körözteti, miután rájöttek, hogy életben van, de ő is bemehetett. Odabent, a hangárban úgy tíz fő mozgott, abból kettő dolgozó, a többi katona. A hangár egyik oldalán egy szerelőműhely volt, ami felett egy őr állt, belátva az egész termet. Az AR24 robosztus, de kecses alakja elsőre kissé meglepte Markékat, akik furcsállották ezt a különös szerkezeti vázat. Az AR24-es a világ leggyorsabb repülőgépei közé tartozott, mindössze néhány óra alatt meg tudta tenni az Amerika és Európa közti

távolságot. Ötven ember kényelmesen elfért benne, de modelltől függően száznak is volt hely. Az egyik szerelő pont arról beszélt, hogy a szürkére festett, az APF logóit viselő AR24-es tele van tankolva.

– Ez a parancs – motyogta az egyik fegyveresnek.

Az megkérdezte, miért olyan fontos ez, mire a szerelő megvonta a vállát.

– Nem tudom. Annyi, hogy nehezebben száll fel, de ugyanolyan gyors.

Valerio, hallva ezt, megrezzent. Ha a gép lassabban száll fel, az APF-eseknek lehetőségük lesz lelőni. A gépnek gyorsnak kell lennie, főleg úgy, hogy ellenséges terület felett fogja megtenni az első pár száz kilométert.

Mark és a másik két osztrák eközben alaposan szemügyre vette a lehetőségeket. Nyolc fegyverest kell elintézniük, miközben arra is vigyázniuk kell, hogy a gép ne sérüljön. A két szerelő remélhetőleg nem fog bezavarni, de velük is számolni kell. Az ennél a gépnél használatos üzemanyag nem kerozin, nem gyúlékony, ezzel nem lesz gond. Mégis, a riasztók a falon, a két biztonsági kamera, a nyolc katona és a kívül álló többi, Valerio agyában leredukálta annak a valószínűségét, hogy ha még sikerül is megszerezniük a repülőt, ne legyen vérontás.

Nem volt idő tovább várni, minden egyes másodperccel közelebb kerültek a lebukáshoz. Odakint a kommandósok továbbra is a fegyvereik csöveit az örökön tartották. A két géppuskaállítás kemény dió lesz, gondolta Andrew, talán gránátokkal könnyeb lenne kiiktatni őket.

Hirtelen támadt egy ötlete.

Mivel Williamre annyira sem számíthatott harcban, mint a nemrég megismert osztrák hölgyre, Juliára, ezért inkább utóbbihoz fordult.

– Ha az osztrákok és a kommandósok két oldalról tüzet is nyitnak az örökre és a géppuskásokra, az állások túl jól védettek – magyarázta. – Néhány másodperc, és az ellenség felocsúd a sokkból.

Julia egyetértően bólintott.

– Mit akarsz, mit tegyünk?

Andrew rájött, hogy az eszes nő tudja, hogy van egy terve, habár még ő sem volt teljesen tisztában a részletekkel.

– Vannak füstbombáink – kezdte a bevezetést. – Amikor a hangár ajtaja kinyílik, és a gép elindul, már úgy is kitör a harc. Bevethetnénk őket, és akkor a nyílt kifutópályán nem kerülnének veszélybe – Andrew jobbra nézett. – És a kommandósok közben fedeznének bennünket. Megragadunk néhány kézigránátot, és bedobjuk őket a homokzsákok közé.

– Nem hiszem, hogy a többiek... – ellenkezett Julia. Nem félelemből, hanem inkább racionalitásból. Ám Andrew közbeszólt.

– Nem érdekelnék a többiek – legyintett.

– A füst miatt Smith nem fogja látni az utat.

Ez Andrewnak is eszébe juthatott volna. Valóban nehéz lesz a káoszban még a füstöt is leküzdeni, de még veszélyesebbek a géppuskák. A szimpla kézfegyverek talán nem is képesek komoly kárt tenni az AR24-ben, de a géppuskák...

Ekkor elkezdett kinyílni a hangár ajtaja.

– Megcsinálták! – tört ki halkán William.

Az osztrákok most nem néztek ferde szemmel, ők is a hangárra koncentráltak. Senki sem tudta, mi történhetett, de nagyon gyorsan végeztek...

Túl gyorsan.

Mark és Valerio viszont pontosan tudták, mi történt a hangárban. Smith-szel és egy másik osztrákkal együtt felkészültek, hogy elintézzék a kétszeres túlerőben lévő ellenséget. A kamerák és riasztók nem ölnek, így Mark azt javasolta, hogy azokkal csak másodlagosan foglalkozzanak. Miközben nagy tanácskozásba kezdtek, két APF-es is gyanúsán közeledni kezdett hozzájuk. Németül fecsegték, mégpedig Valerionak. Az olasz férfi ettől tartott. Le fognak bukni, mégpedig az ő csökönysége miatt. Ott kellett volna maradnia a többiekkel a falnál, de túl bátor volt. Most már mindegy, gondolta, meg fog halni. Innen nincs kiút.

A két katona már hangosan kérdezősködött, Mark próbálta csitíttatni őket, de ők egyre csak Valeriot vizslatták. Tudták, hogy ő az, tudták, hogy Valerio Derasmo él és virul, és most itt van. Valerio Sigmund tábornok nevét vélte felfedezni a számára német halandzsának hangzó mondatok sokaságában. De nem ez volt az, ami végül a vesztüket okozta.

Mark még mindig próbálta menteni a menthetőt, most már a nyolc katonából hat rájuk figyelt, kettő pedig a hangár másik végében kártyázott, de félig ők is a vitára koncentráltak. Valerio egyszer csak azt vette észre, hogy Smith nincs mellette. Csak hárman vannak a hat fegyveres ellen, akik feléjük közeledtek, és most már az egyikük ki is biztosította a fegyverét. Valerio körülnézett, és ekkor meglátta Smith-t, amint nyugodtan, minden feltűnés nélkül besétál a nyitott repülőgéphez. Valerionak tátva maradt a szája. A két szerelő már rég elhúzta a csíkot, talán tudták, mi következik. A katonák tovább közeledtek, Markon látszott, hogy elvesztette a reményt. Hiába vannak hárman, az ellenség nyolc fővel rendelkezik. A két kártyázó APF-es is felállt, és már ki is biztosították a fegyvereiket. Egyszer csak Smith kommandós parancsnok jelent meg a pilótafülke ablaka mögött, és lázasan próbált eligazodni a rengeteg kapcsoló, kivetítő és monitor között.

Ezután minden olyan váratlan volt.

Smith bekapcsolta a repülőgépet, és egyben hangvezérlésre váltott. A gép nem sok fegyverrel rendelkezett, de egyszer csak nagy meglepetésre az AR24-es hasából kijött egy, a rakéták összezavarására használatos eszköz, mely forró, bombára emlékeztető dolgokat szokott kidobálni, hogy a rakéták hőérzékelői azokat kövessék. A bombáknak nem volt elég idejük megfelelően felgyulladniuk, így a láng nem volt akkora, hogy sérülést okozzon a gépnek, de pont elég volt, hogy néhány pillanatra összezavarják a katonákat, akik meglepetten fordultak hátra megnézni, hogy mi történt. Ezt kihasználva Mark és a másik osztrák azonnal tüzet nyitott. Valerio habozott, csak akkor akarta meghúzni a ravaszt, ha muszáj. Látta, ahogy a két, hátul maradt APF-es megpróbál fedezékbe húzódni. Tudta, hogy ha sikerül nekik, elhúzódó harcra számíthatnak, és akkor bizony a reptéren állomásozó egységek nyomban körbeveszik a hangárt.

Valerio döntött. Tüzet nyitott. Nem először tette, így hát nem okozott különösebb gondot, de valahol elgondolkodott azon, hogy miféle hazugságok okozhatták azt, hogy ezek az emberek ellen kell harcolnia.

Odakint az osztrákok nagy része, úgy tizenöt fő már elkezdte megkerülni a hangárakat és a géppuskaállásokat, és azzal a hellyel szemben, ahol bejöttek a repülőtérre, elkezdtek lerakni a bombákat az üzemanyagtartályokra.

A hangár ajtaja már teljesen kinyílt, a reptéren megszólalt a riadójelzés, a fényszórók pedig összefüggéstelen útvonallal igyekeztek megkeresni a betolakodókat. A reptér termináljából egyszer csak mintegy száz fegyveres özönlött ki. Több száz méterre voltak, a terminál ugyanis a reptér túlsó oldalán volt, az irányítótorony mellett, de rohanást igyekeztek legyűrni a távolságot. William megijedt. Félt attól, hogy most véget ér az élete. Még nem intézett el mindent, még ott a geroldium, a jövő záloga. Hisz benne, hogy a védőpajzs működőképesévé tehető, és azt is hiszi, hogy ő az, aki képes azzá tenni.

A GRAR AR24-es elkezdett kigurulni a hangárból. Valerioéknak sikerült legyűrniük a bent lévő őreket, és mindannyian gyorsan beszálltak a gépbe. Az ajtót nyitva tartották, az osztrák fegyveres, aki Markot kísérte, onnan lövöldözött kifelé, a hangár közelébe, hogy visszatartsa az ott megbúvó APF-eseket.

Közben Mark és Smith a pilótafülkében voltak. A fülkét golyóálló üveg védte, így nyugodtan koncentrálhattak az irányításra. A rendszer valamiért letiltotta a hangvezérlést, így Smith úgy döntött, megszünteti a radaron kívül az összes vevőforrást. Még a nagykapacitású rádiót is, amivel most végre kapcsolatot tudnának létesíteni a külvilággal.

Smith a pilótaszékekben ült, Mark mögötte állt.

– Nézd! – kiáltott fel az osztrák fegyveres.

Mutatóujjával egyenesen előre intett, ahol valami furcsa köd kezdett elterjedni.

– Alkonyatkor köd? – kérdezte.

Smith megrázta a fejét.

– Füstbombák.

Andrew és Julia nem röstelték használni a tervüket, és később többen is csatlakoztak hozzájuk, köztük William. A kommandósok, lassan közeledve a kifutópályához, fedezőtűzet nyújtottak a rohamozóknak. Közben az APF sem tétlenkedett, a szirénák üvöltéséhez most már a géppuskák egetbontó ropogása is társult. Eleinte az osztrákokat vették célba, akik hátulról, az üzemagyatartályoktól és szemből, a fal mellől támadtak, de amikor az AR24-es egyre inkább eléjük került, a gépet kezdték el lőni.

Andrewnak már csak néhány métert kellett megtennie. Tőle jobbra már ott volt a kiutat jelentő AR24-es, látta is Smith a pilótafülkében. Azt a néhány tucat métert a gép gyorsan megteszi, de Andrew attól tartott, a rohamtempó miatt túlságosan kifáradt, és nem fogja tudni elég messzire eldobni a gránátját. Nem volt idő késlekedni. Kibiztosította a kezében lévő halálos fegyvert, vett egy levegőt, kifújta, majd minden erejét és ügyességét összeszedve elhajította a gránátot, egyenesen a közelebbi géppuskaállás felé.

A gránát egy érdekes röppályát megtéve nem sokkal a homokzsákok előtt ért földet. Andrew megijedt. Túl kicsit dobott. Ekkor vette észre, hogy egy méterre tőle balra Julia követi a példáját. Ő a másik állást célozta meg, és pont el is találta annak közepét. Röviddel később William is sorra került, aki gyenge fizikuma és Andrew nagy meglepődésére szintén pont a géppuskafészekbe talált, mégpedig abba, amelyikbe Andrewnak nem sikerült.

A hármas nem várta meg a robbanásokat. Mindannyian futva siettek a géphez, miközben ugyanezt tették a kommandósok is. A terminálból kijött csapatokat újabbak követték, és az erősítés vészesen közeledett. Ezt látva az osztrákok egy része visszavonult, míg mások a repülő felé vették az irányt. Andrew nem ellenkezett, inkább örült, ha néhány „szabadságharcost” is magával vihet a GVH megsegítésére. Marknak pedig a kialakult helyzet miatt nem is volt más választása, minthogy a gépen maradjon.

A gránátok felrobbantak, a géppuskaropogás elhallgatott. Andrewék elérték a repülőt, és hálálkodva másztak fel a törzsbe, miközben a gép még mindig nem gyorsíthatott, mivel a kommandósok és az osztrákok is arra vártak, hogy feljussanak. Valerio felsegítette Juliát az AR24-esre, és mosolygva fogadta.

Ekkorra az osztrákok beindították a tölteteket, és lángba borultak az üzemanyagtartályok. Igazi köd lett. Hatalmas füstfelleg. Smith még annyit sem látott, mint eddig. Az osztrákok a káoszban elkezdtek elhagyni a repteret, egy részük pedig feljutott a gépre. A kommandósoknak is egytől egyig sikerült. Ahogy Mark végignézte a környezetét, meglepően kevés halottat látott. A legtöbb APF-es a géppuskák felrobbantása után elbújt, azok pedig, akik a terminálból jöttek, még nem értek ide.

Valerio, miután segített az utolsó kommandósnak is beszállni, gyorsan bezárta az ajtót. Mindannyian fent voltak, és ezt rövidesen Smith is megtudta.

– James, mehetünk! – szólt hangosan Andrew a pilótának.

James Smith nyugtázta az elhangzottakat, és elkezdte felemelni a gép orrát.

Egy APF-es ekkor, szemben az AR24-essel egy páncélökölrel a kezében felkészült rá, hogy hirtelen minden szép álmot elrontson. Egy pillantra Mark lefagyott a rémülettől. Aztán az APF-es összesett. Mark először nem értette, majd balra kinézett a pilótafülke ablakán, és még pont láthatta, ahogy a mesterlövészei lassan leereszkednek a tornyokból.

„Milyen jó terv volt – gondolta. – Alig veszettünk embereket, és azt hiszem, nincs több akadály. Még Valeriosa sem haragudhatok. Inkább megmentett, mintsem veszélybe sodort azzal, hogy ő is bejött a hangárba, hiszen elterelte az örök figyelmét. Csak azt sajnálom, hogy az itteniek vezető nélkül maradnak.”

Arra lett figyelmes, hogy az utolsó mondatát hangosan is kimondta.

– Az emberek mindig megtalálják valakiben a fényt, ami vezetheti őket – magyarázta Smith, miközben továbbra is csak előre nézett, és a gépet irányította.

Az AR24-es már a levegőben volt, és nagyobb sérülés híján gyorsan növelte a sebességét. A sikeres akciónak köszönhetően az APF-nek nem sok reménye maradt, hogy utoléri a repülőt, de talán nem is tesznek kísérletet rá, hiszen mit törődnének egy maréknyi menekülttel? Kinek árthatnának azok?

Andrew tudta a választ.

A tábornok is.

Juliában csak most kezdett tudatosulni: elhagyja Ausztriát. Itt hagyja fia holttestét, idős édesanyját, és persze szeretett hazáját, nemzettársaival együtt. Azonban tudta, hogy azért hagyja el a szülőföldjét, hogy megmentse őt attól a kintől, amit az APF-nek nevezett pióca szipolyozása okoz. Egy olyan földért küzd a maga módján, ahol felnevelkedett. Ahol megszülte a gyermekét, Alexet.

Alex Rheims halott.

És ha Julián múlik, Schurte és Sigmund is azok lesznek hamarosan.

LI.

(2050. május 3. 13 óra – GVH)

A délelőtti bejelentés óta még csak néhány óra telt el a GVH-ban. Habár Ausztriában ekkor már lement a nap, itt még erősen sütött, ugyanakkor a meteorológia felhőket jósolt. Persze az időjárás most cseppet sem érdekelte a hivatalt.

Emilia Wirdengren nagyon félt attól, hogy tömeges pánik lesz úrrá a hivatal dolgozóin, miután bejelentette, hogy a GVH-t meg fogják támadni. Ilyen még sohasem történt, és valójában senki sem tudta, mit kezdjen. Persze voltak forgatókönyvek, de hogy ez egyszer be fog történni, és a hivatalnak támogatói sem lesznek, arra senki sem gondolt.

Egészen 2050 májusáig.

Emilia továbbra is a kettes szinten volt, a biztonsági központ zsúfolt termében. A kör alakú helyiséget azonnal megtöltötték a különböző feladatokat ellátó személyek. Brian Wolf is ott volt, és Emiliával együtt intézték a védelem megszervezését. Természetesen még egyszer, kétségbeesetten megpróbálták elérni az ENSZ-t és az Egyesült Államokat, de nem is reagáltak a kapcsolatfelvételekre. Kanada pedig arról tájékoztatta a GVH-t, hogy jelenleg

nincs semmiféle engedélyezett hadmozgás az államuk területén, azaz ha repülők próbálnák megsérteni Kanada légterét, azokat nyomban semlegesítik. Emilia úgy érezte, a világ nem méri fel eléggé, hogy mi forog kockán. A GVH a Védőpajzs feje, nélküle soha nem lesz lehetőség rá, hogy rájöjjenek, mi okozta a gondot a geroldiummal, és három antianyag-rakéta is ott van. Emilia tudta, hogy a rakéták elindításához tudni kell a kódot, de ha valaki lejut a hivatal mélységébe, az indítási szintre, akkor az azt jelenti, hogy minden odáig lévő akadályon átjutott, és egy kód feltörése már csak idő kérdése lehet.

A GVH – minden negatív körülmény ellenére – gyorsan felszerelkezett. Emilia engedélyére kiosztották a fegyvereket annak a nagyjából kétszáz főnek, akik a hivatal védelmét látták el, továbbá azoknak, akik harcra foghatóak voltak. Homokzsákokból a hivatal nagyobb auláiban és tereiben védelmi állásokat építettek. Ehhez olykor bútorzatokat is felhasználtak. A tudósok az összes kutatási eredményt lementették, de Emilia nem hagyta, hogy elküldjék őket, megadva az esélyt arra, hogy máshol is eltárolódjanak. Ezzel viszont veszélybe kerültek az adatok, mivel sérülésük esetén pótolhatatlanok. Az épület külső három nagy bejáratát lezárták, a nehéz acéllemezek és titán ötvözetek a duna fémgátjára emlékeztethették az őroket, akik közvetlenül mögöttük ásták be magukat. A külső, robotok által irányított rakétakilövőket és géppuskákat is készenlétbe helyezték, de persze továbbra is rejtve maradtak. A hivatalon belül az élet ment tovább a maga kerékvágásában. A dolgozók a menzán ehettek, a liftek működtek, az energiaellátás tökéletes volt. Az ellenség kívülről várható, minek is rendelt volna el Emilia belső óvintézkedéseket, hiszen azok csak lassították volna a készülődést. A biztonsági központ bejáratát vissza kinyitatta, hogy a többi szintről érkező adatokat, ha kell, személyesen is át tudják nyújtani számára. Ezzel a döntéssel meglepően gyorsan haladt a megerősítés.

Brian odafordult Emiliához.

– Asszonyom, hívás érkezik.

– Ki az?

– Nem tudjuk – válaszolta Brian.

Ez meglepő volt. A hivatalt kevesen hívhatták, hiszen egy speciális kombinációval lehetett tárcsázni.

– A vörös drót csörög – folytatta a parancsnok.

Ez azt jelentette, hogy a legtitkosabb vonalon hív valaki

– Az információink szerint egy repülőről hívhatnak, ami akkora gyorsasággal halad, mint egy AR24-es.

– A tábornok – suttogta Emilia, de hangosan inkább nem mondta ki gondolatait.

Felkészült a beszélgetésre, ám meglepte, hogy Sigmund telefonál neki. – Mehet!

Emilia utasítására a központban lévő kivetítő megjelenítette a másik fél arcát. A látvány sokkolóbb volt, mint amire bárki is számíthatott.

Az AR24-es fedélzetén nagyjából olyan negyven fő lehetett. Andrew nem számolta meg, hány osztrák került fel a repülőre, de rajtuk kívül a csapat tagjai és a kommandósok is mind egy szálig feljutottak. A repülő a tervek szerint érte el csúcsebességét, és hagyta el az osztrák légteret. Az APF nem tudta követni, ahogy a többi ország légierije sem. Most a tábornok gépe az Atlanti-óceán felett száguldott, iszonyatos sebességgel. Andrew tudta, hogy Sigmund tábornok és Schurte elhagyták Európát, és bármikor támadást kezdenek a GVH ellen. Hogy mikor, arról fogalma sem volt, de mielőbb a hivatalba akart érní, hogy ismét élére állhasson annak. Amikor végre nyugodtan összekapcsolhatták a különböző elektronikus eszközöket, az első teendője az volt, hogy azon a vonalon hívja a GVH-t, amit rajta kívül mindössze három ember tud. Az ENSZ vezetője, Sigmund tábornok és Emilia.

Talán most először csörög majd a vörös színű telefon.

Andrew tárcsáztatta a számot a repülőről, és várt. A telefon kicsengett. Ő maga a repülő egyik kényelmes részében állt, körülötte pedig, hallótávolságon belül ott volt Valerio, Julia, William és Mark is. Andrew szándékosan hangosította ki a hívást, hogy ők is hallják, miről van szó.

A harmadik csengés után végre valaki lenyomta a vörös telefonon a gombot, és a videotelefonálás megnyitódott. A túlsó végen tisztán kivehetővé vált a Globális Védelmi Hivatal biztonsági központja, benne több emberrel. Köztük Emilia Wirdengrennel, aki egyben a hívást fogadta. A túlsó végen is ki volt hangosítva a telefon.

Emilián nyomban látszott, hogy kis híján összeesik. Nem jutott szóhoz, hiába várt rá Andrew, aki így magához ragadta a kezdeményezést.

– Üdvözlöm, Emilia – a férfi barna haja és szeme, kellemes dallamú hangja olyan maradt, mint amilyen régen volt Emilia számára. Ugyanakkor Andrew tekintete elárulta, sok gyötrelmen ment keresztül.

Mrs. Wirdengren nagy nehezen összeszedte magát, és visszanyerte kimértségét.

– Mr. Dawson... már azt hittük, soha többé nem látjuk viszont.

Emilia inkább azt mondta volna: már azt hittük, meghaltál. De nem mondta ki, mit gondol. Most ő a hivatal vezetője, és mint vezérnek, keménynek kell mutatkoznia.

– Még lélegzem – válaszolta derűsen Andrew. – Habár az APF megtett mindent, hogy ez ne így legyen.

Mindketten még komolyabbá váltak. Közben a repülőn lévő többi személy – kivéve Williamet, aki már azelőtt is tisztában volt vele – végre megtudta, hogyan is néz ki az a bizonyos Emilia Wirdengren. Hogy tényleg olyan elegáns-e minden körülmények között, és valóban olyan tekintélyt parancsoló az arcvonása.

– Tudom – mondta Emilia. – Meg akarják támadni a GVH-t.

– Meg is fogják. Önnek viszont erősnek kell maradnia, és ki kell tartania addig, amíg oda nem érek. Már csak pár óra, Emilia, és ott vagyok.

Andrew szavai közvetlenebbé váltak. Valóban együttérzett az idős titkárnőjével. Most azonban nem volt idő rá, hogy okolhasson bárkit is emiatt, főleg nem önmagát.

– Még ha ide is ér, Mr. Dawson, akkor is lehet, hogy az APF komoly erőkkal lerohan minket.

– Zárják be a kapukat, azok mögött napokig kitarthatnak.

– De nem örökké – ellenkezett Emilia. – Már megtettük, ám attól tartok, nem lesz, aki segítségünkre jöjjön... magán kívül – tette hozzá örömmel.

– Beszélek az ENSZ-szel és az észak-amerikai országokkal. Amint megtudják, hogy mire készül a tábornok, cselekedni fognak, ezt biztos állíthatom.

Emiliában felcsendült a remény hangja. Talán mégsem maradt a szükség óráján magára, talán van, aki segít majd.

– Tegye meg, Mr. Dawson. A mi hívásainkra nem válaszolnak, de önnek talán elhiszik, hogy nekünk van igazunk.

Andrew biztatóan bólintott egyet. Nem tudta szavakkal kifejezni, mit érez most. Közben Brian Wolf közelített a kép közepe felé. Odament Emiliához, és Andrew csak alig értette, amint azt suttogja, hogy egy másik hívás is érkezett, ami szintén nagyon fontos.

– Kapcsolja be a hangosbemondót, Emilia – utasította a titkárnőjét a hivatal régi feje.

Mrs. Wirdengren azonnal megtette, amire Andrew megkérte.

– Kedves barátaim! – köszöntötte a hivatal dolgozóit Mr. Dawson. – Úton vagyok hozzátok, hogy a szükség órájában segítségetekre legyek. Akármilyen is történik az

elkövetkezendő időszakban, bárhogya is alakuljon sorsunk,... – hangja magabiztosságára utalt, és ismerős dallamát nyomban felismerték az ott dolgozók. A hanghoz, a holografikus kivetítőkön kép is társult, ahol a GVH-ban lévők döbbenetn vehették szemügyre Mr. Dawson öregebb és fáradtabb, de nem csüggedtebb arcát. – ... tudnotok kell, hogy annál többet, melyet megtettetek a hivatalért, a Védőpajzsért, és végső soron, a világért... annál többet senki sem kér tőletek. Most, a szükség óráján ne hagyjátok, hogy a félelem és a reménytelenség bűnös érzelmei vezéreljék tetteiteket. Eddig is közösen dolgoztatok a holnapért, tegyétek azt ma is!

Rövid szünetet tartott. Emilia a másik híváson gondolkodott, egyáltalán nem tudta, ki lehet az. Az ENSZ hívná vissza őt?

Andrew folytatta.

– Ne feledjétek, én mindig veletek vagyok, és már csak pár óra, és személyesen is találkozhatunk!

Rövid, de annál biztatóbb beszédét befejezve a hangszórók újra a némaság tompaságába tértek vissza. A GVH dolgozói fellélegezhettek, mert eddig attól tartottak, nincs, aki segítsen rajtuk. Egyesek komolyan elgondolkodtak azon, hogy csoportokban elhagyják az épületet, és azzal a kevés személyes holmival, amijük van, nekivágnak az ismeretlen és veszélyes kanadai tájnak. A hideg és a kihülés veszélyétől azonban tartottak, és most, hogy ennyire megnyugtató szavak hangzottak el, végül is mindenki megelégedett azzal, hogy vár. Majd csak cselekszik valaki helyettük.

Emilia ott állt a biztonsági központban, és egyre fáradtabbnak kezdte érezni magát, de most, ahogy látta, miként kezd nyugodtabbá válni a robbanásig feszült légkör, ő is könnyebnek érezte magát.

– Sajnálom, hogy máris búcsúznunk kell – mondta Andrewnak.

Az egykori „öltönyös” férfi, aki most is viszonylag elegánsan volt öltözve, szintén nem örült annak, hogy nem beszélhetett többet Emiliával. Oly sok mindent kellene megbeszélniük, és ki tudja, meddig kell még arra várniuk, hogy ez a beszélgetés megtörténjen.

– Amint vége a telefonhívásnak, tárcsázom az ENSZ-t – magyarázta Andrew. – Aztán pedig visszahívom magukat.

– Nem fogják nyomban a főtitkárhoz kapcsolni, időbe telik. A személyes telefonját nem veszi fel ismeretleneknek.

– Tudom, de mire a géppel odaérek, már tudni fognak a kialakult helyzetről.

– Remélem, segítenek.

Andrewnak eszébe jutott még valami.

– Ó, és nem fogja elhinni! Többek között William Lester is itt van!

Emilia nem tűnt túl meglepettnek.

– Igazából volt fogalmam róla, hogy Ausztriában van. Így hát nem csalódtam benne, valóban megtalálta önt.

Ez viszont Andrewnak volt újdonság. Még szívesen magyarázkodott volna, de Brian ismét jelezte, hogy ott a másik hívás, aki sürgősen beszélni akar Emiliával. Így hát Mr. Dawson és titkárnőjének búcsúznia kellett.

– Viszlát, Mr. Dawson.

– Hamarosan találkozunk, Emilia, és akkor megbeszélünk mindent! – Andrew boldog volt, hogy végre, ha csak rövid időre is, de beszélhetett a jobbkezeének számító idős hölgygel. Az idő... ez a fogalom, mely nagyon ellene dolgozik, de talán le tudja győzni. Akárcsak az APF-et.

– Úgy legyen, Mr. Dawson.

Mindketten elmosolyodtak, majd a beszélgetés és a hívás is véget ért. Andrew hagyott magának egy kis szünetet, és aztán újra telefonálásba kezdett. Emilia szintén ugyanígy tett. A GVH-ban levő vörös telefon immár másodszor várta, hogy felvegyék. Éveken át nem kellett használni, és most egy nap alatt kétszer is. Nagyon gyanús volt.

– Kapcsolja, Wolf! – utasította a parancsnokot a titkárnő.

Brian teljesítette a kérést, és engedélyezte a hívó fél kapcsolatba lépését a biztonsági központtal. Ahol még nemrég Andrew Dawson fáradt tekintete hevert, ott most a kivetítő képe egy még meghökkentőbb és rémisztőbb arcot mutatott. Emilia pupillái kitágultak, jelezve a nő félelmét.

A képen Arthur C. Sigmund tábornok arca volt, a háttérben szürke fém fallal.

– Üdvözlöm, Mrs. Wirdengren – köszönt gúnyos mosollyal.

Emilia az első megrendülésből csak nehezen ocsúdott fel, de végül már sokadszorra is sikerült visszanyernie kimértségét. A hosszú és kínos csend alatt a tábornok sem szólalt meg, azonban a GVH biztonsági központjában mindenki félbehagyta azt, amit épp csinált. Brian Wolf dühösen vette át a szót Emiliától.

– Hogy képzeled, hogy csak így...

– Fogja be a száját! – szakította félbe indulatosan a parancsnokot a tábornok. – Nem magával akarok beszélni, akárki is ön, hanem Mrs. Wirdengrennel.

Brian nem mert többet közbeszólni. A titkárnő csak nehezen vette teljesen tudomásul, hogy egyik pillanatban a magára maradottság érzéséből azzal tör ki, hogy felhívja a főnöke, és egyben a hivatal legfőbb reménysugara, Andrew Dawson, majd a másikban a legveszélyesebb ellenfelével kell farkasszemet néznie. Mégpedig egyedül.

– Nos, Sigmund tábornok – szólalt meg Emilia újra bátorságot próbálva szavaiba önteni, de Andrew nemrég elhangzott beszédéhez képest úgy érezte, remeg a hangja –, mondja, mit akar?

– Természetesen azt, amit szeretnék, nem fogja átadni.

– Nem értem önt. Beszéljen világosan!

A tábornok ősz haja és telt arca olyan volt, mint régen, de valahogy más volt a megjelenése. Andrew mellett ő is megváltozott belülről. „Hát persze! – gondolta Emilia. – Most már nem kell rejtegetnie, hogy mit is akar valójában.”

– A Globális Védelmi Hivatal birtokában van valami, amire szüksége van az APF-nek – magyarázta a tábornok.

– Az APF-nek, vagy inkább magának?

Emilia közbeszólással próbálta rejtegetni továbbra is tartó ijedtségét. Nem tartott a tábornoktól, pedig tudhatta volna, hogy jobb félni, mint megijedni. Most ellensége olyan megjelenéssel jelent meg, mint aki erősebb, mint akit nem lehet legyőzni.

A közbeszólás egy kissé dühössé tette a tábornokot.

– Talán az egész világnak, de ön ezt nem értheti. Maga csak egy titkárnő, ha tehetném, nem is szánnák időt az önnel történő beszélgetésre, ám mint azt mindketten tudjuk, Andrew Dawson jelenleg nincs a GVH-ban. Így hát tudomásom szerint ön az, aki irányítani próbálja a hivatal apró kis dolgait.

A tábornok finom utalása arra, hogy Emilia csak próbálja irányítani a dolgokat, válasz volt az előző dühítésre. A titkárnőn viszont segített a sértés, hiszen elfeledtette a meglepetések okozta feszültségét.

– Ne gondolja, hogy olyan okos, Sigmund.

A tábornok szája újra vidám formára alakult.

– A GVH-ban több százan vannak, és ők együtt sem azok. Nézze, Mrs. Wirdengren, igazából ennél többet nem akartam önnel beszélgetni, és lám, most mégis még mindig nem tartunk ott, hogy elmondtam volna azt, amit szeretnék.

– Nos, akkor mondja el, mint szeretne?

A teremben mindenki feszülten várta a választ. De a tábornok csak nevetni tudott.

– Nem is tudom! Azt hittem, biztos vagyok abban, mit akarok most mondani, de így, hogy a repülőm ablakából a saját szemeimmel láthatom a GVH környékét, talán csak arra tudok gondolni, hogy az egyetlen dolog, amit kérhetek, az az, hogy az utolsó porszemig pusztuljon el ez a hely, mindennel és mindenkiel együtt, aki csak benne van.

„Itt van?” – hördült fel magában Emilia. Egy gyors pillantást vetett Brian Wolfra, aki persze már el is kérte a radarok képeit. Az egyiken, a zöld karikák között egy fehér pont villogott, jelezve, hogy egy mozgó objektum található ott a levegőben.

Emilia visszafordult a tábornokhoz.

– Szóval mégiscsak idejön, tábornok úr.

– És véget ér a Védőpajzs-project.

– Akkor hát csak akar valamit, nem igaz?

Mrs. Wirdengren közben halvány kézmozdulattal jelezte a parancsnoknak, hogy vegyék célba a repülőt. A tábornok arca még nagyobb önelégültséggel telt meg.

– A világ erőn felül teljesített, hogy összehozza a pajzsot, de a maguk ostobaságának hála, felesleges volt. Azt a pénzt sok mindenre lehetett volna fordítani.

– Például?

Emilia időt akart nyerni. Nem akarta elhinni, hogy a tábornok olyan vakmerő lenne, hogy egyetlen repülővel indul neki a hivatal védelmének. Cselt sejtett, de továbbra is csak egyetlen egy pislákoló pont villogot a radaron.

– Például a válságok legyőzésére. De amint látom, jobban érdekli a szavaimnál a radar képe. Ne aggódjon, nem egyedül jövök. Egy egész hadsereget hozok magammal, és nincs, aki megakadályozzon abban, amit szeretnék. Ez a gép csak a zászlóvivő. Arra persze elég, hogy elpusztítsa a GVH antennáit.

Ez meglepte a hivatalt. Azt hitték, a tábornok titkolni fogja az erejét, és úgy fog tenni, mintha ő jönne egyedül azzal a géppel. Most viszont kiderült, hogy ha Arthur C. Sigmund igazat szólt, akkor komoly támadásra kell számítani. Emiliának a tábornokot hallva az a félelme támadt, hogy ha az a repülő valóban kilövi a GVH antennáit, akkor a hivatal nem lesz képes kommunikálni a külvilággal. Jó taktika az APF részéről, hogy vakká teszi ellenfeleit, de a GVH nem hagyhatja, hogy ezt tegyék vele.

Mialatt a társalgás folyt, több műszer képe is megjelent, köztük a hőérzékelőé, mely megerősítette, hogy többen is vannak a repülő fedélzetén, és hogy valaki pont ott áll, ahonnan a hívás jön. Tehát a tábornok valóban a gépen tartózkodik.

Emiliának nyomban az agyába villant az ötlet, hogy egy lövéssel lefejezhetné az APF-et. Mindössze egy gyors parancs Wolfnak, és a rakéta már útnak is indul. Pillanatok alatt vége lehetne a hivatal válságának, és az APF-nek is. Ha a tábornok meghal, terve kudarcba fullad. Amikor pedig Andrew újra hív, már jó híreket is hallhat.

– Nem félek magától, Sigmund tábornok! – mondta erélyesen Emilia. – Nem félek sem öntől, sem pedig a többi féregtől, akiket magával hoz.

Úgy tűnt, a tábornok csak elégedettebb a titkárnő szavaitól.

– A hivatala összes fegyvere sem tud megakadályozni abban, hogy végre egy jobb világot építsek fel.

– Csak a rakétákat szeretné megszerezni!

– Az antianyag mindössze egy eszköz. Itt többről van szó. A GVH a régmúlt ideológiáját tükrözi. A Védőpajzs megbukott, a hivatal nem védte meg a világot, sem pedig a békét. Háborúk vannak és újabbak állnak küszöbön. Ha az antianyag továbbra is egy gyengekező szervezet kezében marad, olyan célokra használják fel, amik nem szolgálják fajunk érdekeit.

Emilia érezte, ahogy a tábornok szavai hallatán előnti a düh. Képtelen tovább ezt a képmutatást hallgatni, ezt a sunyi képet nézni. Nem! Ebből elég, egyszer s mindenkorra!

– A maga céljai sem szolgálják az emberiséget! – üvöltötte.

Brianhez fordult, és jelt adott. A parancsnok azonnal lenyomott egy gombot, mire a hivatal földre rejtett rakétasilói közül egy kiemelkedett a havas pusztaságban, és az egyre közeledő repülő felé fordult. Az egyik rakéta azonnal kilövéődött, és elindult rövid, de nagy jelentőségű útjára, hogy elpusztítsa a célpontot.

Emilia azt vette észre, hogy a tábornok továbbra is csak gúnyosan mosolyog. Már ismerte ezt az arckifejezést, és nem tetszett neki. Sigmund ugyanígy nézett, amikor megkapta az antianyag koordinátákat. A repülő, ahol volt, már bizonyára észlelte a közeledő rakétát, de nem tett semmit, hogy kikerülje azt, vagy esetleg megsemmisítse. Pedig katonai repülő volt, így lehetett volna rá alkalma. Ennyire könnyen adná a tábornok a győzelmet? Vagy talán nem is az antennák elpusztítása a célja?

Nem tetszett ez Emilának, nagyon nem.

Brain Wolf is kérdőn várta, hogy mi lesz. Már csak néhány pillanat, és a rakéta becsapódik. A repülő viszont továbbra is folytatta az irányát. Közben a kapcsolatot megszakították, így Emilia szeme előtt eltűnt a tábornok képe. A hőérzékelő viszont működött, és a titkárnő a kijelzője felé fordult.

Semmit sem mutatott. A repülőn mintha senki se lett volna.

Emilia nem értette, de már nem is volt ideje megérteni. A rakéta becsapódott, és a repülő ezernyi apró darabban ért földet a félig-meddig havas fűvön. Ha valaki mégiscsak volt a gépen, nem élhette túl.

A parancsnok nagy léptekkel tette meg azt a néhány métert, ami eddig elválasztotta Emiliától.

– Mrs. Wirdengren... – kezdte, de inkább nem fejezte be a mondatot. Emilia még mindig forrongot a különböző érzelmek hullámainál. Talán túlságosan elhamarkodottan adott jelzést a lövésre?

– Miért hívott fel minket? – tűnődött a titkárnő a semmibe tekintve.

A parancsnok viszont azt hitte, tőle vár választ.

– Talán csak fel akarta magát bősztíteni.

A központban lévők továbbra sem törődtek a munkájukkal. A kapuk már zárva voltak, senki sem tudott volna bemenni. Őket pedig jobban érdekelte, hogy miről beszél a hivatal két fő embere.

A titkárnő magyarázattal felelt a parancsnok felvetésére.

– Elárulta, hogy jön, mint aki biztos abban, hogy átverektszi magát a kapukon.

– Azokat a kapukat napokig ostromolhatja, akkor sem töri meg.

Emilia végre Brianhez fordult.

– Átvert minket.

A parancsnok értetlenkedve fogadta a titkárnő kijelentését.

– Átvert? Hogyan?

– Így most azt a látszatot kelti, hogy mi lőttünk először. Ez a casus belli.

– Mire volt ez jó? Nem értem.

Emiliának elég volt, hogy ő érti. A megvilágosodás villamcsapásként érte. Rájött, óriási hibát követett el.

– Azt hittem a gépen van – mentegetőzött inkább önmagának, mint a parancsnoknak. – Egyszerű átverés volt. Hősugárzók és egy jeltovábbító. Így úgy tűnt, mintha tényleg arról a gépről beszélt volna.

– Még mindig kérdéses, hogy miért csinálta – mondta a parancsnok.

– Nem – ellenkezett a titkárnő. – Teljesen nyilvánvaló. Most már mi vagyunk a rosszak.

Lassan visszafordult a kivetítők felé, és lelkiekben felkészült rá, hogy élete nagy harcát korábban kell megvívnia, mint ahogy azt gondolta.

LII.

(2050. május 3. 13³⁰ – GVH)

Négy nappal ezelőtt, április utolsó napján Arthur tábornok még valóban nem tudta, mi tévő legyen Fort admirális feltételét illetően.

– Mindaddig ne nyissanak tüzet, amíg az ellenfél nem teszi azt meg – emlékezett vissza Sigmund tábornok az admirális szavaira.

Napokig kellett várnia, amíg minden rendben lett. Ismét időt veszített, de végre felkészültek a csapatai, hogy megtámadják a GVH-t. Olyan repülőgépekkel indultak útnak, amelyeknek nem kell leszállópálya, így attól sem kellett tartania, hogy rosszul történik a landolás. És végül rájött arra, hogyan játssza ki az admirális egyszerű, de fejtörést igénylő feltételét.

Arthur el is feledkezett a hivatal vörös telefonvonaláról. Nem hívhatta csak úgy fel bárki a GVH-t. Egy nagyon összetett, nehezen megjegyezhető kombinációt kellett beírnia. A tábornok viszont tudta ezt a kombinációt, és telefonált.

Nem hitte volna, hogy ennyire jól összejön minden. Emilia Wirdengrenen azonnal látta, ahogy az ijedtség keríti hatalmába. A félelmét jól akarta leplezni, de tudhatta volna, hogy a tábornok tapasztalt az ilyen játékokban. Ezért is volt még nagyobb öröm Arthurnak, amikor bevált az antennák szétlövését firtató mondata. Habár valóban az antennák az első célpontok, a GVH-nak lehetett volna sejtése afelől, hogy egy jó stratégia nem küld előre egyetlen egy repülőt, főleg nem úgy, hogy rajta van a hadsereg feje.

Most, valamivel fél kettő után a tábornok Klaus Schurteval és még vagy negyven másik fegyveres katonával, továbbá Fort két megfigyelőjével együtt egy csapatszállító repülőn utazott, számos más gép kötelékében. Zöld egyenruháját viselte, nem vett fel golyóálló mellényt. Schurte szintén így tett, és kék inget, továbbá sötétszürke nadrágot viselt. A helikopter és repülő keverékéből létrejött modern gép felért a tábornok AR24-esével. Kissé szomorkodott is Arthur, hogy Ausztriában kellett hagynia kedvenc gépét, de a háború áldozatokkal jár. Ma pedig élete eddigi legnagyobb csatáját kell megvívnia, ahogy sok más embernek is.

A vadászgépek és csapatszállítók raja alatt elterülő érintetlen, még mindig szép kanadai tájon olvadt a hó. Nem is volt túl sok belőle, inkább már füves puszta volt az egykor zord terület helyett, de még mindig megfagyhatott vagy legalább is kihűlhetett, aki túl sokat tartózkodott odakint. Ez a veszély persze nem fenyegette az APF több száz fős támadó alakulatát, akikhez osztrák szélsőségesek és informatikusok is csatlakoztak.

Az egyenletes talajt megtörő hegyek és dombok után újabb sima föld következett. A távolból nem sok minden látszott, Arthur egyébként is a repülő törzsében volt, és csak az apró ablakokon keresztül látott ki egy keveset. De tudta... megérkezett a Globális Védelmi Hivatalhoz.

Persze a hivatal sem tétlenkedett. Az APF felderítése szerint a külső védelmi vonalat feladták. Értelmetlen lett volna megvédeni azt a kevés valamit, ami nem volt a föld alatt. Kívülről mindössze egy nagyobb hangárnak tűnő, mobil épületekkel körülvett létesítmény látszott. Minden szürkére volt festve, hogy jobban beleolvadjon a tájba. Ha egy bátor pilóta vagy egy kósza vándor erre a kietlen tájra is tévedett, arra gondolhatott, hogy mindössze egy meteorológiai mérőállomást lát.

Pedig a földre rejtve, szerte a GVH körül, temérdek védelmi egység volt elhelyezve. Nemcsak rakéta-kilövőállások, de aknák, kamerák, géppuskák és a többi.

Az USA vadászgépei egyelőre háborítatlanul közeledtek a már csak pár kilométerre lévő célponthoz. Ekkor viszont a rakétaállások tüzet nyitottak. A fejlett célzórendszereknek hála, a GVH rakétái szinte az összes közeledő repülőt bemérték, pedig többtucat volt belőlük.

A vadászgépek előre törtek, hogy szétlőjék a közeledő rakétákat, vagy eltérítsék azokat, így védve meg a csapatszállítókat. A vadászok képtelenek voltak helyben leszállni, de ez nem is volt lényeges az APF részéről, hiszen az USA erői csak addig vettek részt az akcióban, amíg meg nem tisztították a külső területeket.

Klaus Schurte izgatott lett. Sohasem járt Kanadában, nemhogy saját szemeivel látta a GVH-t. Most viszont elérkezett az idő, hogy véget vessen a hivatalnak. A tábornokkal megállapodott, hogy miután a GVH-t elsöprik, a Védőpajzsot szintén elpusztítják. Ha a hivatal elesik, Schurte jól jár, hiszen a tábornokkal együtt egy olyan új világot fognak tudni teremteni, amely végre méltó lesz az emberiséghez, és nem a zűrzavar, a kapzsiság fogja uralni. Az osztrák nemzet feltámad poraiból, Európa megtisztul, és a fehér faj újból elfoglalja méltó helyét.

Schurte bizakodó volt és kíváncsi. Végre megvalósíthatja azt az ideológiát, amiben annyira hisz.

Eddig minden terv szerint haladt. A vadászgépek és a rakéták harca megkezdődött. A hivatal mindössze ennyivel tudta távol tartani magától az ellenséges légi egységeket, híján a kanada által ígért légi támogatásnak. Odabent persze tudták, hogy mi az oka az erősítés hiányának. A kanadaiak hadserege jóval gyengébb az amerikaiakénál, és emiatt alárendelt helyzetben van. Az USA engedélyével indult hadmozdulat nem lakott terület felett zajlik, az APF csapatai vigyáztak is arra, hogy a Kanadán való átkeléskor ne keltsenek feltűnést.

Minden sikerült, egészen idáig. Most már csak méterek választották el a repülőket a célterülettől. Az ereszkedés megkezdődött, miközben a vadászgépek továbbra is lázasan küzdöttek a rakétákkal.

Egyes vadászok megsemmisültek, mivel túl sok nyomkövető rakéta vette célba, mások sikeresen közelítették meg a földet, és vakmerő tüzelésekkel több állást is megsemmisítettek. Ahogy Arthur kitekintett a kis ablakon, szeme elé tárult az érintetlen táj, és a levegőben lévő füstoszlopok, lángcsóvák és üzemanyag-nyomok erős ellentétének képe. Mintha sárkányok üvöltöttek volna... mintha dühös, szárnyas lények küzdenének egymással. A tábornok úgy érezte, kezd elrugaszkodni a valóságtól. Még sohasem látott ilyen heves harcot.

A heveség mellett azonban gyors is volt a küzdelem. A GVH rakétasilói már kezdtek kimerülni, de az USA gépeinek nagy része még sértetlen volt. A hivatal biztonsági szintjén, a központban az idegek már pattanásig feszültek. Eddig csak tartottak a támadástól. Várták,

féltek. Most viszont egyenesen rettegés lett úra egyes embereken, ahogy megpillantották az ádáz harcot. Tudatosulni kezdett, hogy a helyzet komoly. Az életükről van szó. Már most voltak, akik összeroppantak, és nem bírtak koncentrálni a munkájukra.

– Túl sokan vannak! – üvöltötte valaki a biztonsági központban.

A nem a legkényelmesebb ingeket viselő férfiak izzadni kezdtek, a nők remegni. Emilia el sem merte képzelni, mi lehet a többi szinten, ahol egyszerű tudósok, szakácsok, takarítók vannak. Ők nem látják, mi történik, de talán így a jobb.

Brian Wolf azonban erős maradt, akárcsak Emilia Wirdengren. Utasításokat adtak, fegyelmezetten vezették a védekezést. Habár erősítés nem jött, és a GVH saját szövetségesének repülői tisztították meg az APF előtt az utat, Mrs. Wirdengren bízott benne, hogy Andrew mindent megtesz annak érdekében, hogy mihamarabb segítséget hozzon. Ugyanakor Emilia tartott attól is, hogy ha Andrew ideér, az APF gépei lelövik a repülőt, és az utolsó szál remény is odavész.

– Lőjék ki az összes rakétát! – parancsolta Wolf. – A csapatszállítókra célozzanak!

Az eddigi taktikája a hivatalnak az volt, hogy a rakétákat visszaverő vadászgépeket lövik ki, és csak azután foglalkoznak az APF-es gépekkel, de mivel ez láthatóan nem vált be, a szögletes arcú, fegyelmezett parancsnok utasítása jó stratégiának tűnt. A központban lévők pedig azonnal az új terv szerint jártak el.

A még a kilövőállásokban maradt lőszerekkel a csapatszállítókat vették célba. Az új taktika váratlansága meghozta gyümölcsét, egyszerre két gép is a lángok mataléka lett. A tábornok most először érezte azt, hogy ő is sebezhető, és hogy a GVH valóban veszélyes ellenfél. Félt, hogy az ő csapatszállítóját is eltalálják, és a harc számára korábban ér véget, mint ahogy azt szeretné. A kilövőállások egy részében azonban már elfogyott a lőszer, így egyre ritkábban jöttek a rakéták, a vadászok pedig továbbra is erőteljesen pusztították a már levegőben lévőket.

Az ereszkedés folytatódott. A csapatszállítók a vonal alakzatból ékszerűbe váltottak át, és mindössze pár tíz méter választotta el őket a földtől. Felettük az USA repülői már a meteorológiai állomásnak álcázott GVH felszíni területét támadták, hiszen a rakétatűz kezdett alábbhagyni. A hivatal terve, hogy az inváziós sereget még a levegőben megsemmisítik, úgy tűnt, kudarcot vall.

– Ne hagyják, hogy leszálljanak! – kiabálta Emilia. Heves szavaival ellentétben még ebben a nehéz órában is képes volt tartani eleganciáját. Az elmúlt napok nehézségei még inkább megkeményítették, bátran küzdött a hivatalért. – Tüzeljenek a géppuskák!

A parancsra nyomban előjöttek a rakétákhoz hasonlóan földbe rejtett géppuskák, és az épp függőlegesen földet érő APF-es gépeket vették célba. A tábornok a saját csapatszállítójában azonnal tudta, hogy mikről van szó. Jól ismerte az egyes fegyverek zaját, és a géppuskák zakatolása különleges ütemet vert. A háború indulójának zenéjét.

A csapatszállító földet ért, és kezdett is kinyílni hátul, hogy ott kijussanak a katonák. A tábornok néhány biztató szót kívánt szólni a közvetlen küzdelem előtt.

– Véres nap ez a mai! – kezdte. A nagy zaj közepette nem sok lehetősége volt retorikai elemeket használni, és játszani a hangsúllyal, így hát egyszerűre fogta a dolgot. – Közülünk is lesznek, akik elesnek, de lesznek olyanok is, akik túlélnek ezt a harcot, és büszkén mesélhetik el unokaiknak, hogy társaikkal együtt mily nagy áldozatokat hoztak meg a jobb jövőért!

A tábornok a magasba emelte jobbját, és ökölbe szorította tenyerét. Üvölni kezdett, mire a többi fegyveres, még az USA megfigyelői is követték a példáját. Egyedül Schurte nem osztozott az éljenzés eme formájában.

A GVH-hoz közelebb leszállt gépek nagy része már lángokban állt, és a látszat az volt, hogy az APF a kelleténél nagyobb emberveszteséggel kell, hogy számoljon. Ám valójában a legtöbb gépből a katonák már kijutottak, és kézigránátokkal, aknavetőikkel és más nehézfegyverekkel igyekeztek megsemmisíteni a géppuskákat.

Mialatt a földön is megkezdődött a harc, a levegőben már kezdett véget érni. Szinte az összes rakétát kilőtte a GVH, de az amerikaiak repülőinek még a fele sem semmisült meg. Az USA légierője legyőzte a hivatal légvédelmét. Pont az pusztította el a rakétákat, aminek épphogy támogatnia kellett volna azokat. Most a vadászok célba vették a még működő automata állásokat, és ezzel kezdték lecsökkenteni az APF embereire nehezedő nyomást.

Eddig a GVH egy embert sem veszített, ugyanakkor lassacskán visszaszorítódott falai közé. Emilia persze nem nézte tétlenül, ahogy az ellenség közeledni kezd. Tisztában volt vele, hogy örökké nem tarthat ki, így még egy utolsó segélykérő üzenet elküldésére készült fel. A kaotikus és zűrzavaros biztonsági központban ő volt a megtestesült fegyelem. Egyszer már megingott, de most nem tehette meg. Elszántan, de egyben könyörögve szólt a kamerába, ami felvette az üzenetet. A harc rövidre fogja a beszédet, így Mrs. Wirdengren sem húzta hosszúra a mondanivalóját. Köszönt, majd ismertette a jelenlegi helyzetet.

– A Globális Védelmi Hivatal a segítségüket kéri – vallotta be, lemondva a hivatal fennköltségéről. – Emberek halnak meg. A kutatások, az adatok, amik itt vannak tárolva, kulcsfontosságúak. És itt van három antianyag-rakéta is, melyek különösképp veszélyesek a világra nézve, ha rossz kezekbe kerülnek.

A hivatal felsőbb szintjei váratlanul megrázkódtak. A vadászgépek egyre zavartalanabban bombázhatták a területet, hiszen odakint a rakéták elfogytak, és az APF egységei már megközelítették a lezárt bejáratokat. Emiliának meg kellett támaszkodnia, de amint visszanyerte egyensúlyát, folytatta.

– Nemcsak a GVH-ról van szó, hanem mindarról, amit az képvisel – arca egyre inkább szálnalmat keltőbbé vált. – A béke, a jövő, az országok közötti szövetségek megvédését. Senki sem tudhatja, ki lesz a tábornok következő célpontja.

Az üzenet a befejezés után el is küldődött a világ vezetői felé, hogy bizonyítékként szolgáljon az APF ellen.

„Ha Sigmund arra játszik, hogy mindezeket megússza, nagyot téved.” – vélekedett magában Emilia.

Újabb robbanások következtek. Odakint a lőfegyverek ropogása egyre inkább halkult. Ez a hivatal számára rosszat jelentett, hiszen jelezte az első védelmi vonalak végét. Az USA vadászai célba vették a GVH antennáit és más üzenetküldő- és vevő egységeit. Természetesen könnyűszerrel pusztították el őket egytől egyig. A nehéz fémek nagy súlya ledöntötte az antennatornyokat, amik mint elcsigázott óriások estek le a földre.

Az üzenet viszont még eljutott a világba. Emilia ugyanakkor aggódott azon, hogyan fog Andrew-val kapcsolatba lépni, hiszen a GVH igazi vezetője bármelyik pillanatban újra hívhat. De talán ez volt a legkisebb gond. Odakint a hivatal elvesztette a harcot, bár ez nem volt meglepő. Emilia reménykeltő üzenetküldése nem változtatott azon a szomorú helyzeten, hogy el van zárva a külvilágtól.

A tábornok és Scurthe már gyors léptekkel közelítette meg a füstölgő romokat. Előttük, a katonák elkezdtek odébb lökni a darabokra hullot épület nem túl forró tartozékait. Arthur tábornok még jobban megközelítette a „meteorológiai állomást”.

Egy leizzadt, lihegő katona lépett oda a két vezető mellé.

A tábornok látásból ismerte az indiai származású fegyverest, aki jelentést készült tenni.

– A felszínen megsemmisítettük az ellenséges létesítményeket, veszteségeink körülbelül kilenc-tíz százalékosak.

A tábornok elégedetten bólogatott. Többnek tűnt a GVH által okozott kár. Arthur azt hitte, a hivatal erősebb ennél. Persze gondolhatta volna, hogy légitámogatás nélkül a GVH védelmi ereje kimerül néhány légvédelmi egységben.

– Az amerikaiak visszavonulnak a támaszpontjukra – folytatta a fegyveres.

– Nem kellene hagynunk, hogy elmenjenek – szólalt meg az eddig csendesen meghúzódó Schurte. – Még jól jöhetnek.

A tábornokot meglepték ezek a szavak, viszont kellő átgondoltsággal válaszolt.

– Az üzemanyaguk kifogyott, a fegyverek túlhevültek és kevés a lőszerük. Túl sokáig voltak a levegőben, és a földalatti harcban nem vesszük hasznát a pilótáknak. Amúgy is más tervünk van – tette hozzá, utalva valamire.

Schurtét meggyőzték az érvek.

Az égbolton már el is kezdődött a visszavonulási manőver. Az amerikai jelzésű, modern vadászpilóták keleti irányba elkezdtek távolodni a füstölő földtől. A romok között ott maradtak az APF csapatszállítói, és Schurte embereivel együtt több száz fegyveres.

A jelentést tevő katona odébbállt, a két vezető pedig egy nagy mélyedés peremére lépett. Egy óriási krátert vájt az egyik becsapódó bomba vagy rakéta. A kráter kissé meredeken lejtett, de ez nem gátolta meg abban a katonákat, hogy leereszkedjenek a tíz méteres mélységbe. A tábornok és Schurte rövidesen szintén leért.

– A repülőkre valakinek vigyáznia kell – mondta Arthur.

Az osztrák politikusra pillantott, akinek rögtön leesett, mire céloz a tábornok.

– Azt akarja, hogy az én embereim vigyázzanak a repülőkre? Azok, akik csak azért jöttek ide, hogy megküzdjenek az ellenséggel?

– Az én embereim is csak azért jöttek, Schurte.

– Magának sokkal több embere van, mint nekem.

Arthur C. Sigmund pökhendi arcot vágott.

– Nem is azért lett a szövetségesem, mert a katonai ereje olyan nagy lenne, hanem az informatikusai miatt. Hagya itt az emberei felét, és én is itt hagyok ugyanannyit – ajánlotta. – Így már megfelel?

Klaus Schurtén látszott, hogy erősen gondolkodik, de végül is annyira vágyott már, hogy lássa a Globális Védelmi Hivatalt, hogy nem akart több időt elvesztegetni. Az ajánlat egész elfogadhatónak tűnt, így végül belement. Utasította vagy húsz emberét, hogy maradjanak a felszínen, és őrizzék a gépeket. Igazából valamivel több emberrel rendelkezett, mint kétszer húsz, de a legtöbbjük informatikus, felcser vagy műszerész volt. Nem éppen frontvonalra valóak.

A kérdés megoldása után a már a kráter fenekére ért emberek lámpákat gyújtottak. Arthur egy pillanatig tartott attól, hogy a GVH bejárata máshonnan kezdődik, de egy katona kiáltással jelezte, hogy egy alagutat talált. Mindenki gyorsan odafordult.

Egy több méter széles, körbebetonozott, lefelé enyhén lejtő alagút haladt a mélybe, melynek pont a végén lehettek Arthurék. A katonák közül többen is belevilágítottak a járatba, de csak lépcsőt láttak és a plafonon néhány neont.

– Lekapcsolták a világítást – jegyezte meg valaki.

A tábornok és emberei most már tudták, az alagút másik végén ott a hivatal kapuja. A kapu, amit napokig ostromolhatnának, eredménytelenül.

De Arthur C. Sigmundnak már megvolt a terve arra, hogy kinyissa a GVH ajtaját, és azzal végérvényesen kezdetét vegye a hivatal haláltusája.

Kissé kopott bakancsában, óvatos léptekkel elindult lefelé. Mellette haladt Schurte és több embere, továbbá kissé lemaradva a két amerikai megfigyelő, egy újabb osztag társaságában.

LIII.

(2050. május 3. 13³⁰ – Kanada)

A Földet és a Védőpajzs-állomást több ezer kilométer választotta el egymástól. A nagy távolság miatt, és mert a pajzs a Naphoz közel lebegett, kiszolgáltatva a csillag káros sugárzásainak, a kommunikáció olykor elég nehézkes volt az állomás és a Föld között.

Május harmadikáig továbbra sem érkezett meg a részletes információ arról, mi okozhatta a pajzs működésképtelenségét. Az állomás néhány fős állandó személyzete arról tájékoztatta a GVH-t és a mérőállomásokat, hogy a tartályok kijelzői mindent rendben találtak, és ezeket az adatokat továbbították is a Földre. Persze ők nem voltak képesek gyorsan részletes vizsgálatokat folytatni, ahhoz idő kellett.

Azonban a kék bolygón egészen más volt a helyzet.

Anna Kinoshita egy fiatal, huszas éveinek végén járó japán nőként figyelte a New York-i Nemzetközi meteorológiai és klímafigyelő központ hármasként számú holografikus kijelzőjét. A légkondicionált, kellemes iroda a belvárosban kapott helyet, egy felhőkarcolóban. Alig egy saroknyira a környék egyik legjobb kávézójától, a Bernie's-től, és nem túl messze az Egyesült Nemzetek Szervezetének lassan százéves épületétől.

Anna szerette a munkahelyét. Nyugodt, kedves légkör és kollégák, a belvároshoz képest csend, virágok és persze jó fizetés. Anna édesanyja vonásait örökölte: mandulaszem, sápadt, fehér arc, fekete haj. Látszott rajta, hogy melyik rasszhoz tartozik, de persze New York kevert nemzetiségei között ez nem számított.

Ahogy az lenni szokott, kedden kevesen voltak bent az irodában, és minden a megszokott napi rutin szerint ment. Anna élete ismétlődésekből állt. Megnyitott egy fájlt, lefuttatta a különböző programokat, amelyek nyomban tovább küldték az interneten az adatokat. A kijelző ma is azt mutatta, hogy az úrből érkező napsugárzás nem csökken jelentős mértékben. Annának az tűnt fel, hogy már több napja az adatok nem változnak. Ugyanazok, még akkor is, amikor valahol felhős az ég vagy épp kánikula van.

Habár a fiatal Kinoshita lány még nem túl régóta dolgozott a munkahelyén, furcsállotta az eredményeket. Persze őt is sokkolta a hír, miszerint nem működik a Védőpajzs, de egyben nagyon kíváncsi volt, mi lehetett az oka. Kávéját szürcsölgetve egy ötlet kezdett megfogalmazódni a fejében.

Letette az asztalára a bögréjét, bezárta a programokat, lezárta a számítógépét, majd elindult a lift felé. Amikor a felvonóba ért, megnyomta a tetőtér szintjének gombját.

New York belvárosában ez volt az egyetlen olyan mérőállomás, ami meteorológiai szempontból mindent mért. A káros sugárzásokat is beleértve. Így percrekészt információval tudta ellátni a várost és az ENSZ-t is arról, hogy mi várható a közeljövőben.

A lift gyorsan felért, Anna pedig kiszállt, és egyre több bátorságot öntve magában nagy és gyors léptekkel indult el a nem túl távol lévő mérőműszerekhez. Igazából nem lett volna szabad feljönnie, de annyira szöveget ütött a fejébe a gondolat, hogy megtegye azt, amire készül, hogy nem bírt ellenállni. A biztonsági kamerát kikerülve végül is sikeresen odaért a

műszerhez. A világon több száz ilyen vagy ehhez hasonló mérőállomás működik, és mégis, pont Anna Kinoshita lenne az, akinek először eszébe jut ez a dolog?

A japán lány nem akarta elhinni. Talán az egész ostobaság, és a munkája a tét, de meg kell próbálnia. A válságos időkben a bátor lépések vezethetnek előre. Anna körülnézett a szerkezeten, majd kinyitott egy ajtót. A nyílás mögött rengeteg kábel és miegymás volt, nagy összevisszaságnak tűnő elrendezésben. Anna persze tudta, mit akar.

Minden egyes mérőszerkezet egy műholdas adó-vevő-szerű rendszerbe volt bekötve, hogy a mért adatokat a lassú emberi beavatkozás nélkül is továbbíthassa. Anna megkereste a kábelt, ami „online”-ná tette a gépet, majd sietve kiszakította a helyéről. Egy pillanatra meg is ijedt, hogy tönkretette a szerkezetet, de erre semmi nem utalt. A gép offline lett, és ezzel megszűnt a jeladás és vétel. A mérőműszer egyedül a saját közvetlen környezetéből tudott adatot gyűjteni és feldolgozni. Anna ezután kissé izgulva attól, hogy mit fog megtudni, lenyitott egy másik fedelet is, és a gép kijelzőire tekintett. Az egyik az áramellátást mutatta, a másik azt, hogy a gép nincs bekötve a rendszerbe – Anna tudta, hogy most már nincs visszaút, mindenki tud arról, hogy mit tett –, a harmadik pedig a különböző károsanyag-sugárzási szinteket.

A japán lány megrezzent az adatok látványától. Csak sejtette, hogy mit fedezhet fel, de most, tudatában a tényeknek, egyszerre elöntötte a rettegés. A tudás, melyet birtokolt, mindent megváltoztatott.

Életében még oly gyorsan nem sietett, mint abban a percben.

Mindeközben a GRAR AR24-es már Kanada felett járt. Mialatt Andrew és Emilia beszélgettek, a repülő egy másik részében Valerio és Julia egymás mellé ültek. A nehéz felszerelés, azaz a fegyverek és a golyóálló mellény kissé megnehezítette Julia dolgát.

A hosszú beszélgetések ellenére még számos kérdés maradt megválaszolatlanul. Valeriot leginkább Julia múltja érdekelte.

– Aggódsz attól, hogy mit fogunk látni? – kérdezte a nőtől, mint egyfajta bevezetésekképp.

Julia a padlót bámulta, és cipőjének hegyével láthatatlan alakzatokat rajzolgatott.

– Nincs mitől félnem. Az én életem célja a tábornok és az APF elpusztítása.

– És a szenvedés? Lehet, hogy óriási fájdalmakat kell kibírnod.

– Egy gyermek elvesztésénél nincs nagyobb fájdalom – sóhajtotta Julia.

Valerio végre tudta, miről van szó. Julia gyermeke meghalt. Kezdett összeállni a kép, hogy a nő miért akadt ki annyira, amikor megtudta, hogy ő is harcolt Grazban.

– Grazban halt meg? – kérdezte, minden bátorságát összeszedve. A százados úgy érezte, több erő kell egy ilyen kérdést feltenni egy ennyire meggyötört nőnek, mint háborúba indulni.

Juliát megrohanták a szörnyű emlékek. A fegyverek zaja, a városháza és az azelőtti tér véres látványa, fia sebe... és végül, ahogy Alex kileheli a lelkét. Az osztrák nő nem bírta uralkodni magán. Könnyek szöktek a szemébe, arcának izmai megfeszültek.

– Nagyon, nagyon fiatal volt – nyögdecselte Valerionak, aki óvatosan átölelte.

– Hogy hívták?

– Alex.

Valerio sóhajtott egyet.

– Sajnálom, hogy meghalt. Nem tudtam megakadályozni a mészarlást. Nem mintha ez mentség lenne.

A százados is egyre inkább elérzékenyülni látszott. Mindkettőjüknek jobban esett, hogy végre beszélhetnek a történeteikről.

– Nem hibáztatlak, nem te adtad ki a parancsot.

Minthogy Julián látni lehetett, hogy még az is nagyon megviseli, ahogy gondolataiba jut fia halála, Valerio a saját történetére próbálta terelni a témát.

– Tudod, nekem is megvan az okom rá, hogy gyűlöljem a táborno­kot.

– Nem hinném, hogy lehet olyan mélyről jövő, mint az enyém.

– Elárulta a századomat, engem pedig közvetlen köz­ről hasba lőtt. Hetekig tartott, míg felépültem.

Julia nem gondolt erre a lehetőségre. Elcsodálkozva hallgatta Valeriot, aki együttérzéséről tanúbizonyságot adva szintén elmondta, mi az az ok, ami miatt ennyira vakmerően küzd Sigmund tábornok ellen.

A százados meg is mutatta a sebhelyét, és hozzátette, hogy ez a sebe talán sohasem fog begyógyulni.

– Azt hiszem, az enyém sem – mondta Julia képletesen.

Mialatt ők ketten egyre inkább kölcsönösen megbarátkoztak, Andrew Dawson befejezte Emiliával a beszélgetést, majd közvetlenül azután, hogy vége szakadt a társalgásnak, az üzletember felhívta az ENSZ-t. Mivel az ismeretlen számról esélye sem lett volna arra, hogy a főtitkárhoz kapcsolják, egy egyszerű ügyfélszolgálat ismert számát hívatta, ahol egy titkos jelszóval tudatta, hogy a szervezet belső köreibe is jól ismert, megbízható alak van a vonal végén. Hosszú idő és sok magyarázkodás után végül a főtitkár egyik segédje megzavarta az épp az irodájában ülő főnökét.

– Telefonon keresik, uram – jelentette be a hívást egy készüléken keresztül.

A brazil származású, idős főtitkár épp újságot olvasott, ám tisztában volt vele, hogy csak akkor kapcsolnak hozzá valakit, ha az megérdemli azt. Felállt a székéből, és az elegáns, klasszikus stílusú irodájának közepére sétált, majd bekapcsolta a videotelefont.

A túloldalon Andrew már felkészült az újabb fontos beszélgetésre. Amikor mindkettőjük előtt feltűnt a másik képe, Andrew rezzenéstelen arccal köszönt.

– Üdvözlöm, főtitkár úr.

Az ENSZ vezetője döbbenten vette tudomásul azt, hogy Andrew előkerült.

– Te jó ég, Mr. Dawson! Azt hittük, hogy a föld nyelte el önt.

– Csak feltartottak – rázta meg a fejét Andrew. – Épp ezért kell sietnünk.

– Sietnünk? Hiszen napokig nem is hallottunk maga felől – értetlenkedett a főtitkár, kezeit széttárva. – Igaz az, amit a titkárnője, Emilia Wirdengren állít?

Andrew nyugodtan kivárta, hogy a főtitkár kifejtse, mire is gondol. Valószínűleg tartotta, hogy az APF árulására, de úgy hitte, jobb, ha ezt az ENSZ vezetője inkább önmaga mondja ki.

– Mrs. Wirdengren szerint az Allied Peacekeeping Forces emberei tartották önt fogva, valószínűleg Ausztriában. Én mondtam, hogy ez teljes képtelenség, de ő ragaszkodott az álláspontjához.

A főtitkár mintha még mindig abban a hitben élt volna, hogy minden rendben. De Mr. Dawson tekintete az ellenkezőjét sejtette.

– A titkárnőmnnek tökéletesen igaza volt. Jól gondolta, hogy miért nem jelentkezem.

A főtitkár elnémult. Egyszerűen képtelen volt beismerni, hogy semmi sincs úgy, ahogy azt gondolta.

„Úgy tűnik, mégis hülyét csináltam magamból.” – mondta magában.

– Van bizonyítéka? – kérdezte, mintegy utolsó reményébe kapaszkodva.

Andrew számított erre a kérdésre, és mivel nem jutott más eszébe, csak egyet mondhatott.

– Nincs jobb bizonyíték annál, mint az, amit az APF művel. De hogy konkrétabb legyek, Arthur tábornok támadást akar intézni a GVH ellen, mégpedig az európai szélsőjobb egyik vezetőjének, Klaus Schurténak a segítségével.

– Ezek nem bizonyítékok – ellenkezett elkeseredetten az ENSZ feje.

Andrew kezdte elveszíteni eddigi nyugodtságát.

– Hogy hiheti, hogy mindazok után, amik történtek, csak úgy, minden ok nélkül hívnám fel önt?

A főtitkár meglepték a nyomatékosabb és erélyesebb szavak, de úgy tűnt, hatottak rá. Kezdett tényleg beletörődni abba, hogy mi a fájdalmas igazság.

– Emberek haltak meg – folytatta Andrew. – Csak azért, hogy engem megmentсенek. Egy katonát a szemem láttára végeztek ki, mások akkor haltak meg, amikor kijutottam abból az átkozott országból.

– Most hol van?

– A GVH-ba tartok, nemrég beszéltem Mrs. Wirdengrennel.

– Mrs. Wirdengren hazudott nekem. Nem mondta el az első adandó alkalommal, hogy mi a helyzet magával.

Ez már több volt a soknál Andrewnak.

– Nézze, főtitkár úr! Most sem akarja elhinni, amit állítok, pedig minden érv melletttem szól!

A főtitkár szavakat sem talált.

– Én csak biztosra akarok menni, Mr. Dawson.

– Ha biztosra akar menni, azonnal függessze fel az Allied Peacekeeping Forces működését, Sigmundra és Schurtéra pedig adjanak ki elfogatóparancsot! Hívja össze a biztonsági tanácsot, és rendeljék el az antianyag-rakéták megsemmisítését! Ilyen helyzetben senki sem garantálhatja, hogy nem jutnak rossz kezekbe, és csak gondot jelentenek.

Andrew hevesége úgy tűnt, nem akar alábbhagyni. Ám sajnos pont a meggondolatlan szavak miatt, a főtitkár kezdte úgy érezni, mint akinek meg akarják mondani, hogy mit is csináljon.

– Ha megmagyarázza nekem, miért nem működik a Védőpajzs, mindezt teljesítem önnek – válaszolta a brazil férfi, tudván, hogy senki sem tudja a választ, még a tudósok sem. Így hát Andrew sem fogja.

– Nem tudom, miért nem működik uram, ám...

– Ennyi elég is, Mr. Dawson – vágott közbe a főtitkár, és legyintett egyet a kezével. – Még talán el is hiszem, hogy az APF berkeiben gondok vannak, hogy a tábornok nem éppen megfelelő eszközöket használ,...

– Túl szépen fogalmaz – vetette közbe Andrew.

– ...de azt már ne akarja bemagyarázni nekem, hogy a világunk eddigi legdrágább és egyben legnehezebben teljesíthető projectje, melyet melleleg az Ön, és hivatala kezébeadtunk, teljes és feltétlen bizalmunkkal együtt, csak úgy, minden ok nélkül nem működik megfelelően.

– Biztosíthatom önt – válaszolta Andrew, újra visszatérve a diplomatikusabb hangneméhez –, hogy amint ennek a kaotikus állapotnak vége lesz, minden erőnkkel azon fogunk igyekezni, hogy kijavítsuk a hibát. Addig is ne írja le a Védőpajzsot és a GVH-t.

A főtitkáron látszott, hogy agyában már megfogalmazódott a cinikus válasz, de ekkor valaki megkopogtatta az irodája ajtaját. Andrew látta, amint a képernyő másik oldalán álló férfi arca tökéletesen kifejezi azt, hogy „Most pont a legrosszabkor zavar, akárci is ön”, és azt is, amint a férfi az ajtó felé fordul.

– Jöjjön be! – mondta hangosan.

A finoman megmunkált, az iroda stílusához igazított faajtó kinyílt, és egy izgatottnak látszó fiatalabb férfi lépett be rajta, majd még ketten, és becsukták az ajtót.

– Mi történt? – kérdezte a főtitkár. – Világosan megmondtam, hogy ne zavarjanak konferenciák közben.

A nemrég belépett személyek csak most vették észre, hogy egy videotelefonálás kellős közepén zavarták meg a főtitkár, és persze ők is meglepődtek, amikor másodszorra rápillantva a kijelzőre, Andrew Dawson megviselt, de nyugodtnak tűnő arca látszott.

– Ez nagyon fontos uram – mondta az, aki először lépett be.

– Akkor halljam.

– A GVH öt perce segélykérő üzenetet adott le, miszerint a hivatal megtámadták. Megpróbáltuk visszahívni őket, de nem válaszolnak.

„Szóval megkezdődött – gondolta Andrew. – Arthur elindította a támadást, és én nem vagyok ott, hogy megvédjem a hivatalt.”

– Hogy érti azt, hogy megtámadták? – kérdezte a főtitkár, akin kezdett eluralkodni a félelem. Ez már kezdett túl sok lenni számára.

– A GVH gyors segélykérő üzenete nem részletezi a dolgokat – magyarázta a fiatalember –, de az üzenet szerint valamiféle szövetséges erők támadták meg.

Most már Andrew és a főtitkár is legbelül tudta, hogy valóban az APF támadhatta meg a hivatalt.

– Bizonyára a Szövetséges Békefenntartó Erőket rövidítik így – mondta Andrew, és még nyomatékosabban nézett az ENSZ vezetőjére. – Nézze, főtitkár úr, akár elismeri, akár nem, a hivatalom immár biztos, hogy az APF támadása alatt van, és ha nem cselekszünk időben, akkor az összes... az összes kutatásunk és reményünk odavész.

A főtitkár bólogatott. Immár nem tehetett mást, mint elfogadni a tévedését, és azt, hogy túl későn reagált a kialakult helyzetre.

– Szóval a tábornok célja a Védőpajzs bukása?

– A GVH-ban három antianyag-rakéta van – mondta Andrew. – Sigmund tábornok bizonyára ezeket akarja felhasználni az elpusztítására. Mikor elfogott Ausztriában, becsmérelte a GVH-t és a munkáját, az emberiségre ártalmasnak tartja a Védőpajzsot.

– De hát nem is működik, akkor miért pusztítaná el? – tette fel újabb kérdését a főtitkár.

– Ez elvi kérdés. Ahogy azt már mondtam, a GVH bizonyára rájönne a hibára, és kijavítaná azt. Sigmund nem akar kockáztatni, a hivatal romba döntésével két legyet üt egy csapásra.

– És közben kockáztatja mindazt, amit eddig elért? – mosolyogta a főtitkár.

– Sigmund tábornokot nem érdekli, mekkora áldozatot kell hoznia. Ha a GVH valóban nem elérhető, úgy bizonyára szétlőtték az antennáikat, ami miatt így a hivatal el van zárva a külvilágtól, ám a tábornok tudja, hogy így nem küldhet parancsokat a hivatalból a többi antianyag-rakétaállomásnak.

– Fel akarja használni a többi rakétát is?

– Minden bizonnyal. Ha nem is ő, Schurte szélsőséges eszméit ezzel valószínűsítené meg.

A főtitkárba kezdett visszatérni a higgadtság. Tudta, hogy egy ennyire kockázatos helyzetben óvatosan, de egyben határozottan kell döntenie. Most rajta a világ szeme, még ha senki nem is tud a dolgról. Az ENSZ végre megfelelhet önmaga, és a világ elvárásainak, és megmentheti a békét, megmentheti a Földet.

– Rendben van – szólt a főtitkár egy mély lélegzet közepette –, meggyőzött. Összehívom a biztonsági tanácsot, és megszavaztatom az APF megszüntetését, illetve a tábornok és Schurte elleni elfogatóparancsot.

– Ne egyszerű elfogatóparancs legyen, ha kérhetem – vágott közbe Andrew, akinek még az eddig elért eredmény sem volt elég. – Ezek emberiség ellen elkövetett bűnök. Ennek függvényében kell cselekedniük.

– Megértettem – helyeselt a főtitkár. – Továbbá, természetesen azonnali hatállyal csapatokat fogok küldeni a GVH-hoz, de ez időbe telik. Meddig tarthat ki a hivatala?

– Mivel a külső védelem szerintem már megadta magát, amíg a kapukon kívül van az ellenség, addig egész jól állunk. A hivatalban napokig elegendő élelem és víz van, de a kérdés az, meddig tartják vissza Sigmundékat a kapuk. A lényeg, hogy minél hamarabb ott legyenek. Én már várni fogom magukat, egy géppel pont oda tartok.

– Akkor legyenek óvatosak. Szeretnék önnel még személyesen is beszélgetni.

Andrew is kezdett bizakodóbb lenni. Úgy tűnt, a nehéz megpróbáltatások ellenére is van még befolyása az emberekre, és képes őket az igazságról meggyőzni. Tudván, hogy végre a világ is tud az APF árulásáról, és hogy a főtitkár az ő oldalán van, valahogy bizakodóbban várta a találkozást az ellenséges csapatokkal. Természetesen megrémítette a hír, miszerint a GVH támadás alatt áll, és hogy nem tud beszélni Emiliával. Ám hitt benne, főleg most, hogy a végén még minden jóra fordulhat, és a küzdelme, a munkája, amelyet a hivatalba és a projectbe ölt, nem hiábavaló fáradság.

– Tájékoztatom az USA vezetőit is – folytatta a főtitkár. – Meddig beszélhetünk még?

Az egyik férfi azok közül, akik az irodában voltak, közelebb lépett.

– Elnézést uram – szólította meg az ENSZ vezetőjét –, de valaki beszélni szeretne önnel. A szoba előtt áll, és azt mondja, rettentően sürgős üzenete van önnek.

A főtitkár szokásához híven egy legyintéssel válaszolt.

– Ennél a beszélgetésnél nem lehet fontosabb. Biztos vagyok benne, hogy tud még egy kicsit várni.

Mivel mást nem tehetett, a közbeszóló férfi bólogatva visszavonult.

– Nyugodtan engedjék be azt a valakit – vetette oda Andrew. – Azt hiszem, nekünk fel kell készülnünk a landolásra, és arra, ami vár minket a GVH-nál. Bízunk benne, hogy nem késtünk el, főtitkár úr.

A főtitkár kihúzta magát, és végre már határozottságot is látni lehetett mély tekintetében.

– Bízunk benne, Mr. Dawson. Sok szerencsét, és vigyázzanak magukra!

– Úgy lesz, uram.

– Nemsokára még beszélünk, addig is segítek, ahogy csak tudok.

Most Andrew bólogatott komoly arccal, majd kikapcsolta a telefont. A beszélgetés ezzel véget ért, és az üzletember nyugodtan állíthatta, hogy sikerült meggyőznie az ENSZ főtitkárt igazáról. Valahol érezte, hogy megtett mindent, amit csak lehetett, és hogy az igazság végül mégiscsak győzedelmeskedni fog. Ha a főtitkár eleget tesz ígéreteinek, akkor rövidesen az APF önkényeskedése véget ér, és Európa feloldozódik a szenvedés alól. A világ pedig végleg rájön arra, hogy mik voltak azok a hibák, amik idáig korcsosították el a helyzetet. A tábornok és Schurte pedig legjobb esetben is halálukig börtönben fognak sínylődni, ahol végre lesz idejük elgondolkodni azon, mit is tettek.

Andrewnak azonban egy még mindig nem fért a fejébe, ahogy másoknak sem.

A Védőpajzs miért nem működik?

Anna Kinoshita már tudta a választ. Azt hitte, megfullad, annyira rohant az Egyesült Szervezetének épületébe. Kifulladásra lépett be a földszintre, kezében a bizonyítékkal, ami nem volt más, mint egy adathordozó. Mivel a lihegéstől nem tudott szólni egy szót sem, várnia kellett, amíg kap egy kis vizet, és újra képes beszélni. Természetesen senki sem értette, mi történhetett.

– Tudom... – mondta két levegővétel között. – ... a pajzs... el kell mondanom... a... főtitkárnak tudni...

– Mit zagyvál ez itt össze-vissza? – kérdezte gúnyosan az egyik biztonsági őr.

Aztán pár perc elteltével végre sikerült Annának elmagyaráznia a helyzetet, és a bizonyíték bemutatása után végre az ENSZ biztonsági őrségének vezetője kísért fel egyenesen a főtitkár irodája előtti terembe, ahol azonnal szóltak az egyik titkárnőnek, hogy ki, és miért van itt. A titkárnő elmondta, hogy a főtitkárt immár másodszor zavarnák meg, és először sem nagyon örülhetett neki, mert épp egy fontos telefonhívása van, de azért beszól, hogy mi a helyzet. Anna dühében legszívesebben nyomban bevágta volna az iroda szépen megmunkált faajtáját, de tudta, hogy ezzel csak rontana a helyzetén. Lehet, hogy a főtitkár soha meg nem hallgatná őt, pedig életbevágóan fontos, amit tud.

Röviddel később három férfi lépett ki az ajtón, és nyitvahagyták azt. Anna meghallotta, amint a főtitkár azt mondja: „És ne tudja meg senki!”. Anna persze nem tudta, hogy mire érthette. Őt egyébként is más dolog izgatta, nem pedig az ENSZ magánügyei. A férfival együtt – aki idáig elkísérte – lépett be az ajtón, és zárták azt be maguk után.

– Elnézést uram, hogy megzavarom – kezdte a férfi –, de valami nagyon fontosat kell közölnünk önnel.

Annának tetszett az iroda visszafogott, klasszikus, organikus stílusa, és látásból a főtitkár brazil arcát is ismerte, bár ez volt az első eset, hogy személyesen találkoztak.

– Ő itt Anna Kinoshita – folytatta a biztonságis –, a New York-i meteorológiai mérőállomásunkon dolgozik.

– És ez miért is olyan fontos nekünk? – kérdezte a főtitkár, nem titkolva azt, hogy valahová nagyon sietne.

A őrség parancsnoka inkább nem válaszolt, hanem ránézett Annára, jelezve ezzel, hogy átadja a szót.

Anna belekezdett.

– A munkám abból áll, hogy a műszerekből beérkező adatokat ellenőrzöm. A károsanyag-sugárzását is.

– Ha nem baj, akkor ugorjunk a lényeghez – sürgetett a főtitkár, miközben a tükörben a nyakkendőjét igazította.

Anna viszont higgadtan folytatta.

– A műszerek be vannak kötve egy online rendszerbe, ami a világ összes mérését rögzíti. Támadt egy ötletem, és felmentem az épület tetejére, és kihúztam a műszerből azt a kábelt, ami összeköti őt a világgal.

– Szóval elrontotta egy berendezést – vágott ismét közbe flegmán a főtitkár. – Ne haragudjon, de erre nekem most igazán nincs időm.

– Most jön a lényeg, uram. Az adatok, amint „offline”-ná tettem a gépet, megváltoztak.

– Miképp? – tette fel a kérdést továbbra is nemtörődöm módon az ENSZ vezetője. Nem is sejtette, hogy a válasz nagyobb meglepetést fog neki okozni, mint Mr. Dawson telefonhívása.

Anna megköszörülte a torkát, és tudván, hogy milyen súlyos dolgot fog mondani, megpróbált minél határozottabban felelni.

– A műszer szerint, a környezetébe érkező káros sugárzás ereje jelentősen csökkent ahhoz képest, mint amit addig mutatott. Ilyen nagy változás ennyire rövid idő alatt csak egyet jelenthet.

Végre a főtitkár is érdeklődve fordult Annához, aki folytatta.

– A Védőpajzs működik.

Mivel egyedül a főtitkár volt az, aki hármójuk közül most értesült a fejleményről, csakis ő rajta látszott az értetlenség jele.

– Ho-hogy é-érti? – dadogta.

– Nem tudom hogyan, de valaki betörhetett a rendszerbe, és minden online gépet megfertőzött egy vírussal, ami szándékosan a szokásos értékeket jelezte. Egy nagyon jó hackerről van szó.

A főtitkárnak meg kellett támaszkodnia a közeli asztalán. Szédülni kezdett a hírtől, és bár megingott, pár pillanat múlva már vissza is tért az életerejére. Tudta, hogy Andrewot nem képes visszahívni, így nem tudathatja vele ezt a roppantul fontos fejleményt. De talán így a jobb, hiszen egyelőre még nem erősítették meg a japán lány igazát.

– Szóval nemcsak, hogy működik a Védőpajzs, de valaki szánt szándékkal azt akarja elhíttetni a világgal, hogy a geroldium hatástalan?

– Igen – válaszolta tiszta egyszerűséggel Anna, és átnyújtotta az adathordozót.

– Valószínűleg Ms. Kinoshita volt az, akinek először jutott eszébe a világon offline-ná tenni a műszert – jegyezte meg a biztonsági parancsnok. – Mit tegyünk, uram?

A főtitkár csak egy rövid, de egyben hosszúnak tűnő szünet után válaszolt.

– Kérdezzék meg, hogy máshol is ez történik-e. Ha igen, akkor valaki valóban hackelte a gépeinket. Most viszont mással kell törődnöm. Önök előtt egy másik váratlan hírt is kaptam. A legjobb lesz, ha velem tartanak.

– Hová megyünk? – kérdezte a biztonságis, de a főtitkár már el is indult, s csak közben válaszolt.

– Történelmet írni.

Kezében egy irattartóval és Anna adathordozójával, a főtitkár kilépett irodájából. A japán lány és az őr követték, hogy szemtanúi lehessenek, amint az ENSZ, élén a vezetőjével, végre méltón nevéhez, a nemzetek szervezetévé válva cselekvésre szánja el magát, a világ jövőjének érdekében. Most rajtuk a sor, hogy megtegyenek minden tőlük telhetőt.

LIV.

(15 óra – GVH, 2-es szint)

Emilia Wirdengren úgy érezte, csapdába esett. Azzal, hogy lezárta a hivatal bejáratait, elejét vette annak, hogy az ellenség betörjön, de egyben mindenkit benn tartott. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy a GVH-t valóban támadás érte. Még valószínűtlenebb volt, hogy előtte Andrewwal és Sigmund tábornokkal beszélgetett, és hogy a támadók légitámogatását az egyébként a hivatalt részben pénzelő Amerikai Egyesült Államok adja.

De a legborzasztóbb a bizonytalanság volt.

A biztonsági központ – mely bejáratát a gyorsabb működés miatt még mindig nyitva tartották – továbbra is erőltetett tempóban dolgozott azon, hogy nyomban észrevegye a GVH, ha valahonnan az ellenség be akar törni. A megerősítés már lezajlott, az egységek nagy

része a helyén volt, de persze – és ezt Emilia is tudta – túl kevesen voltak ahhoz, hogy hatásosan védhessék a hivatalt.

A központ közepén álldogáló titkárnő csak nemrég hagyta el ülőhelyét. Körülötte már mindenki ideges volt a feszültségtől, köztük Wolf is, aki önmagára neheztelt amiatt, hogy kevés emberrel rendelkezik. Emilia viszont nem hagyta, hogy megismétlődjön vele még egyszer az, ami pár napja. Hogy elhagyja az ereje, hogy a kilátástalanság vaksága eluralkodjon rajta.

– Egyszerűen nem tudok rájönni, mire várhatnak – mondta ki kemény fejtörést okozó gondolatát az idős hölgy.

Egyedül Brian Wolf figyelt fel a szavaira.

Nem sok minden történt, mióta az ellenség elindult az alagúton, ami egyenesen a hivatal egyik bejáratához vezetett. A GVH kamerái minden egyes mozdulatát látták a tábornoknak és csapatainak, de lassítani nem tudták őket. Az alagútban csapdák sem voltak, így az APF-esek egyre bátrabban és eltökéltebben haladtak előre a vaksötétben, míg végül meg nem érkeztek a masszív kapuhoz.

A tömör fémekből és más, erős nyomásnak és robbanásoknak ellenálló anyagokból összeszerkesztett kapura még a tábornok sem emlékezhetett. A GVH vendégei mindaddig, amíg meg nem érkeztek a beléptető szintre, semmit sem láthattak. De Arthur C. Sigmund ennek ellenére is tudta, mivel áll szemben. A több méter magas bejáratra rányomták a GVH feliratot, bizonyítva ezzel a fegyveresek előtt, hogy jó helyen járnak.

A tábornok szólni kívánt az embereihez.

– Immáron csak ez a kapu választ el bennünket attól, hogy véghezvigyük azt, amit már rég meg kellett volna tennie az embereknek! Itt az idő, barátaim, hogy jövőt teremtsünk magunknak, és világunknak egyaránt!

A katonák gyorsan elmúló éljenzéssel válaszoltak az inspiráló szavakra, majd, mivel egyebet nem tehettek, vártak. Emiliának pedig egyre inkább gyanús volt ez a nagy várakozás.

– Lehet – rebesgette Brian –, hogy egy fegyverre vagy utánpótlásra várnak.

Emilia megrázta a fejét.

– Nem hiszem. Tudják, hogy nincs sok idejük, és az USA gépei is már elmentek. Valahogy másképp akarnak bejutni...

Emilia körülhordozta idős arcának tekintetét a termen. Kereste a választ a kijelzőkön, a falon, az órán, ami pontban vele szemben mutatta az időt, de valahogy nem jött rá, miként lehetne kívülről áttörni azt a kaput ilyen gyorsan. Biztos volt benne, hogy a tábornok nem úgy tervezi, hogy sokáig fog vesztegelni a hivatal bejárata előtt.

Aztán Emiliának végre bevillant a felismerés szikrája, mégpedig oly erősen, hogy az még őt is megrémítette. Ez már kezdett túl sok lenni neki egy napra. A támadás, Andrew, a tábornok, és most ez.

„Hát persze!” – kiáltott fel magában.

Gyorsan odalépett Brian mellé, és az egyik, a központban dolgozó fiatal nőhöz hajolt, aki egy kijelző előtt ült.

– Történt bármi szokatlan mozgás a hivatalon belül? – kérdezte Emilia.

Brian és a fiatal nőt egyaránt meglepte a kérdés.

– Hogy érti? – rebegte a nő.

– Mióta megtámadtak minket, volt olyasvalaki, aki elhagyta a lakótermét, és tőle szokatlan szintekre vagy termekbe utazott?

A borostás arcú Wolf parancsnok már kezdte kapisgálni, mire gondol Emilia.

A fiatal lány elkezdett keresgetni a gépén.

– Időbe fog telni, mire választ tudok adni a kérdésre, asszonyom.

– Keressen amilyen gyorsan csak lehet! Tudnom kell.

– Mit akar ezzel, asszonyom? – kérdezte Brian Wolf.

– A kapu áttörhetetlen, legalább is egy jó ideig. Ezt a tábornok is tudja, és máshogy fog próbálkozni.

A biztonsági parancsnok összehúzta szemöldökeit.

– Miképp?

– Úgy hiszem – reagált a kérdésre Emilia úgy, hogy azt csak Brian hallhassa –, hogy valaki belülről próbálja majd kinyitni azt a kaput.

Wolf nem tűnt túl meglepettnek. Oldara vetett egy pillantást a keresésre, majd tekintete visszatért Emiliára.

– Én is erre gondoltam az elmúlt néhány percben – vallotta be. – Szóval akkor azok a személyek lehetnek gyanúsak, akik a legfelső szintre tartanak?

– Elsődlegesen, igen – mondta Emilia, majd a fiatal nőhöz fordult. – Van olyasvalaki, aki a kapuknál van, és nem őr vagy ott dolgozó személy?

A nő kisvártatva válaszolt.

– Nincs ilyen, asszonyom.

– Olyan sincs, aki a harmincnyolcas szintre, vagy annál lejjebb tart?

– Olyan sincs, Mrs. Wirdengren.

Emilia más válaszra várt. Szinte biztos volt benne, hogy megérzése nem csal, és ez lehet az egyetlen magyarázat a tábornok és csapatainak mozdulatlanságára. Ha viszont valóban nem tart senki sem a legmélyebb szintekre, és senki sincs a kapuknál az örökön kívül, akkor hogy érhetné el valaki, hogy a hivatal kapui kinyíljanak?

Mialatt Emilia ezen gondolkodott, a nő folytatta a keresést. Valamit mondott is, de a GVH átmeneti vezetőjét most elragadták a gondolatok. Minden erejét arra szánta, hogy rájöjjön, miként törhetne be az ellenség. Azután Wolf parancsnok mondott valamit. Mintha megismételte volna a nő szavait.

– Tessék? – ébredt fel az eredménytelen gondolkodásból Emilia, és fordult Brianhez.

– Azt mondtam az imént, hogy eddig nincs semmi feltűnő mozgás, asszonyom.

Emilia bólogatott, és közben magában a fejét rázta. „Hogy jöhetnének be?” – kérdezte újra magától.

– Elnézést asszonyom, hogy megzavarom – szólalt meg a keresést végző nő –, de Fang Sen a biztonsági központ felé tart. Épp most hagyta el a liftet.

– Fang Sen? – ismételte meg a nevet a titkárnő. – Mit keres ő itt?

Tekintetét a biztonsági kamerák képére szegezte, ahol megjelent a kínai fizikus kissé kövér, fekete hajú, de erőteljes alakja. Fehér köpenye eltakarta ruházatát. Sietve lépkedett.

Ekkor Emilia már kezdte érteni, mi történik.

„Fang Sen. Egy egyszerű tudós, egy hétköznapi valaki a hivatalban.” – töprengett magában.

– Zárják be a terem ajtaját! – üvöltötte el magát Emilia, úgy, ahogy csak torkán kifért. Szinte már nem is volt elegáns így, kiabálva, még ruházata ellenére sem. Brian Wolf értetlenül meredt rá.

– Zárják be a terem ajtaját! – kiáltott ismét a titkárnő, és elkezdett felsietni a teremben lévő lépcsőkön, hogy elérje a központ egyik bejáratát. Azonban a hivatalos viselete, azaz a szoknyája és a többi nem épp rohanásra tervezett, kimért ruházata meggátolták a gyors tempóban.

Elég volt mindössze néhány másodperc, hogy Fang elérje a biztonsági központot.

Már mindegy volt.

Most már nem számított, ki milyen gyors, Emilia tudta, hogy mi fog történni. Tudta, hogy Sigmund tábornok mire, pontosabban kire vár. Mrs. Wirdengren végre megláthatta azt az embert, aki a háttérben maradva, az események sodrása mögé rejtőzve segítette megbuktatni a hivatalt.

A kínai barna szemében csak úgy sugárzott az öröm, hogy végre elérkezett az ő ideje.

– Sen – suttogta a fehér köpenyesnek Emilia.

Fang a köpeny mögé nyúlt, és jobb oldaláról leakasztott valamit. Még nem látszott, hogy mi az, de Emilia enélkül is tisztában volt vele.

Fang az áruló. Ő az, aki az ellenség beépített embere a hivatalban. Emilia önmagát okolta. Hogy is lehetett ennyire ostoba, hogy azt higgye, Arthur C. Sigmund mindent csak egy lapra fog feltenni. Sen az aduja. Ez a tudós az, aki ki tudja mióta, megnehezíti a hivatal életét. Egy belső féreg, aki undorító módon, belülről rágja szét a gazdatestet, azaz a GVH-t.

Miután Fang köpenye alól végre előbújt a tárgy, amit a kezében tartott, minden felgyorsult.

Brian Wolf Fangra nézett, és meglátta, amint egy automata pisztolyt tart a jobb kezében, és a kibiztosított fegyverrel célba veszi a központban tartózkodó öröket. A fegyveresek, köztük a parancsnok szintén sietve a pisztolyaikhoz nyúltak. A dolgozók viszont még fel sem figyeltek az eseményekre.

Ezidáig.

A következő pillanatban Fang mutatoujja már eléggé benyomta a ravaszt ahhoz, hogy az automata fegyver elsüljön. Először jobbra célzott, közelre.

A pisztoly zakatoló hangja mindent megszakitott. Először egy őr esett holtan le a padlóra. Emilia ekkor észlelte, hogy Fang a másik kezében is tart valamit, mégpedig egy gránátot, amit el is hajított. Emilia odébbugrott a dobás elől, és elesett. Közben Fang folytatta a sorozatot, és lassacskán kezdett egyre beljebb és hátrébb érni a lövésekkel a teremben. Senkit sem kímélt.

Az eddig a munka hevében lévő dolgozók, akiknél nem volt fegyver, pánikba esve kerestek valamiféle menedéket. Mindenki sikítani kezdett, főleg a nők, és amikor meglátták, hogy az örök közül már ennyien holtan hevernek a padlón, a káosz csak még jobban eluralkodott.

Nem tudni hogy, mindeddig senki sem lőtt rá Fangra, pedig már legalább három másodperce szórta a pisztoly a kezében a golyókat. A gépeket találat érte, így lassacskán az összes rendszer tönkrement, a kijelzők elsötétültek, a holografikus kivetítők képei eltűntek.

Lehet, hogy senki sem akarta elhinni ezt az óriási árulást, ezt a szörnyű tettet, amit Fang épp véghezvisz. Talán ezért nem lőttek rá. Nem tudván, hogy ez a tétovaság az életükbe kerül. Brian Wolf, aki a többiekkel ellentétben nem keresett menedéket a golyók elől, vagy a bedobott gránáttól, szemtől szemben állt Fanggal. Keze már a fegyverén volt, és tudta, hogy ha van még néhány másodpercnyi ideje, akkor halálos sebet ejt az árulón.

A gránát azonban hamar robbant. A detonáció viszont nem volt nagy. Mindenki azt hitte – köztük Emilia is, akitől alig másfél méterre volt a gránát –, hogy repeszek százai fognak végigsuhanni a biztonsági központon. De Fang Sen ennél jóval ravaszabb módot választott tervéhez.

Egy hanggránátot dobott be, így azok a fegyveres GVH-sok, akiknek lett is volna idejük rálőni, most fülüket fogva estek össze, vagy dőltek a falhoz, miközben úgy érezték, megsüketültek. Emilia viszont mindent kristálytisztán hallott, mivel ő nemrégiben földre esett, és így nem érte annyira az erős hanghullám.

Fang folytatta a mészárlást. A gránáttal elérte, hogy senki se tudjon ellentámadásba lendülni. Már szinte mindenkit lelőtt, és most Brian Wolfra célzott. A biztonsági központban a hivatal védelmének vezetője mindent megtett annak érdekében, hogy végezzen a kínai tudóssal.

Fang azonban megelőzte őt. Brian már érezte, amint ujjai között végre egyre feljebb emelkedik a pisztolya, de amikor a fegyverről újra feltekintett Fangra, szembe kellett néznie a szomorú ténnyel: túl késő.

A tudós rezzenéstelen arccal, csupán a kicsapódó hüvelyektől egy kissé összehúzott szemmel, továbbra is a ravaszon tartotta az ujját.

A fegyver elsült. Brian Wolfnak esélye sem volt. Emilia látta, amint Fang keze már odébb is állt, és amikor a titkárnő a másik irányba tekintett, rémisztő dolgot látott.

Brian Wolf szögletes arca falfehér volt. Mellkasán két nagy lyuk tátongott, vörös vére igazi patakként csordult ki valaha erős testéből. Egy harmadik lövedéket ugyan felfogott a golyóálló mellénye, de a másik kettőt már nem. És ez pont elég volt ahhoz, hogy a remény újra elszálljon Emilia Wirdengrenből.

Nem, most nem kezdett el bőgni úgy, ahogy a liftben, nem is tört meg, egyszerűen már csak nem hitt semmiben sem. Elernyedve, tekintetét inkább levéve az épp összecsukló, vérben ázó Brianról, várni kezdte a halált.

Fang lassan befejezte művét. A biztonsági központba dolgozók vagy holtan, vagy súlyos sebesüléssel feküdtek a padlón. A pár másodperce még szép, tiszta, fehér falak és padlózatok most vörösek lettek. Senki, még Fang sem látott ennyire megrázó képet. A gépek hol füstölve, hol tüzet kapva, hol pedig még mindig működve álldogáltak, jelezve, hogy nemrég még munka folyt rajtuk. A dolgozók, az örök, az emberek viszont már nem voltak többé.

Fang végre – szándékosan utoljára hagyva, hogy mindezt végignézze – elért Emiliához. A titkárnő nem is próbált menedéket keresni. Nem, az nem Mrs. Wirdengrenhez lett volna illő. Ő elegáns, kimért nő, aki ha kell, a halált is vállalja. Egyedül abban reménykedett, hogy gyors lesz, hogy nem fog fájni.

Fang célzott. Arcán apró mosoly jelent meg, habár nem az az igazi, boldog mosoly, inkább csak a gúny jele.

Nagy meglepetésére viszont Emilia viszonzta a mosolyt. Kicsi, de igazi arcmozdulat volt ez, az utolsó olyan dolog Emilia életében, amivel még elérhetett valamit. Megmutathatta Fangnak, hogy boldogan hal meg. Mert Emilia boldog volt. Azt a tudatot ugyanis senki nem vehette el tőle, hogy Andrew Dawson él, hogy a világ hamarosan tudni fog az APF módszereiről és terveiről, hogy végső soron nem volt hiábavaló az élete, és hogy ezt az életet jóemberként élte le.

„Ha van túlvilág, nincs mitől tartanom” – jelentette ki magában.

Fang – immár sokadszor – meghúzta a ravaszt.

Nem történt semmi.

A töltények kifogytak a tárból, Emilia pedig levegővételhez jutott. Most lenne esélye egy fegyvert keresni, lenne esélye a hozzá oly közel álló, rámagasodó Fangra támadni...

De nem tett ilyet. A tudós közben csak nehezen ocsúdott fel az újabb váratlan eseményből, de végül is sikerült neki. Kivette a tárat, és egy újat rakott be. A fegyvert már ki is biztosította.

Célzott.

Emilia várt. Nem volt rajta golyóálló mellény, nem volt, mi megállítsa majd a fegyverből óriási erővel kirobbanó töltényt. Fang pedig szó nélkül, epikus gondolatoktól vagy jelenetektől mentesen, egyszerűen csak meghúzta a ravaszt.

Ekkor pedig végérvényesen eldőlt minden, ami Emilia Wirdengrent, és a Globális Védelmi Hivatalt illette.

Fang nem is vett tudomást arról, hol okozott sérülést a titkárnőnek, akinek a szemei le voltak csukódva. A tudós egyszerűen átlépett rajta, mint ahogy egy akadályon átlépnek az emberek. Letörölte homlokáról az izzadságot, a fegyverét biztonságosan eltette, majd az egyik épen maradt géphez sietett. Továbbra is néma maradt. Első dolgaként lezárta a biztonsági központ bejáratát. A kamerák képein ugyanis jól látta, ahogy többen is a szintről egyre merészebben kezdenek közeledni a központ felé, nem tudván, mi történt, és válaszokat keresve.

Rövidesen, még mielőtt bárki is belépett volna a központba, az ajtók bezáródtak. Az a tett, ami megmenthette volna annyi ember életét a központban, csak most történt meg, és a gyilkost, Fang Sent védte.

Fang most, hogy biztonságban érezhette magát, továbbra sem törődve azzal, hogy mindenki meghalt-e körülötte, vagy csak súlyos sérült, egy számára jóval fontosabb és sürgetőbb dologgal kezdett el foglalkozni.

Emilia Wirdengren eközben továbbra is mozdulatlanul hevert. Még lélegzett, még nem lépett át a másvilágra, de az idős hölgy érezte, ahogy egyre jobban elhagyja az életerőt, ahogy a bal oldalán a sebből folyik a vére, csakúgy, mint nemrégiben az immár bizonyosan halott Brian Wolfból. Semmit sem látott, a szemei le voltak csukódva. A GVH rövid éltű vezetőjét, Andrew jobb kezét... legyőzték.

Immár Fang irányította a hivatal biztonsági rendszerét. Természetes volt, hogy mit fog tenni elsőként. A számítógépbe gyorsan bepötyögött néhány parancsot, ide-oda kattintgatott, majd végül diadalittasan egyenesedett fel, tudván: megcsinálta.

A számítógép parancsa nyomban meghozta a kívánt hatást. A Globális Védelmi Hivatal kapuja, mely előtt Sigmund tábornok és Schurte állt emberekkel együtt, megmozdult. A nehéz, masszív záruk kiengedtek. A fal kettényílt, mögötte pedig ott hevert a GVH, teljesen kiszolgáltatva a támadóknak.

Most már nem volt esély a menekvésre.

LV.

(15 óra 20 perc, GVH)

Az AR24-es gép a GVH közelébe érkezett. A jármű, és a benne lévő is már várták a landolást. Kissé megviselte őket a hosszú út, de most már ők is tudták: közel a cél. Kanada tájait nézegetve, egymással megbékélve, ott ült Julia és Valerio a repülő két ülésén.

– Nem gondoltál abba bele, hogy mit fogunk tenni? – szólalt meg Julia.

Valerio, aki kissé elszenderedett, most kóvályogva rázta fel agyát a relaxációs állapotból.

– Hogy érted? – kérdezett vissza.

– Hiszel Istenben?

Valeriot meglepte a kérdés.

– Anyám hisz – magyarázta Julia. – Keresztény. Nem hinném, hogy bármilyen helyzetben is megölt volna valakit, én viszont megtettem. Talán bűnt követtem el, talán nem. Nem tudom – engedte le fejét, és töprengve tekintett a repülő hűvös padlózatára.

– Én sok embert megöltem – vallotta be Valerio, próbálva enyhíteni az osztrák nőt nyomasztó lelkiismeret-furdaláson. – Ha azt kérdezik, miért, akkor talán azt válaszolnám, hogy parancsból. Vagy, mert ez a dolgom. Katona vagyok. Ha azt kérdezik, hogy bánom-e, akkor azt mondom, nincs olyan nap, hogy ne jutnának eszembe azoknak az embereknek az arcai, akikkel az én fegyverem végzett. Igen, bűn ez. Nem helyes dolog más ember életét kioltani. De mi nem magunkért, vagy valaki másért küzdünk ma, Julia. Mi az egész világért. Nem mint hősök, csak mint emberek. Ha Sigmund vagy Schurte bevégezné a tervét, akkor ki lenne az, aki megállítaná őket?

Valerio szünetet tartott.

– Hiszek Istenben, ahogy anyád is hisz. Ám valakinek be kell mocskolnia a kezét, és az enyém már be van. Ha nem akarsz harcolni, ha kételkedsz abban, hogy emiatt a mennybe jutnál, akkor ne harcolj.

Julia megrázta a fejét.

– Nem erről van szó. Csak egyszerűen úgy érzem, hogy feladtuk az elveinket.

– Hogy érted? – Valerio összeráncolta a homlokát.

– Talán... ha megteszünk valamit, azután már sohasem leszünk ugyanazok, akik azelőtt. És akkor érdemes még élni és küzdeni?

Még mielőtt Valerio egy bölcs és összeszedett válasszal szolgálhatott volna, Andrew Dawson gyors léptekkel közeledett feléjük, és a kicsit odébb lévő többiek felé.

– Elnézést, hogy megszakítom a beszélgetéseket és a pihenőket – mondta hangosan, hogy mindenki felébredjen –, de megérkeztük.

Az utolsó szó ott lebegett a levegőben. Mindenki tudta, mit jelent ez. A GVH támadás alatt áll, a harc elkerülhetetlen.

Andrew, mielőtt a pilótafülkéből kilépett volna azzal a szándékkal, hogy mindezt bejelenti, megpróbálta visszahívni Emiliált. Azonban a hívás sikertelen volt. A telefon ki sem csengett. Andrew úgy gondolta, hogy az APF bizonyára tönkretette az antennákat, viszont így ők sem küldhetnek üzenetet, ha esetleg betörték volna a hivatalba. Ám a most is a golyóálló mellény alatt laza inget viselő, félelegáns üzletember hitt benne, hogy a sziklánál is szilárdabb kapuk az éles helyzetben is megállják a helyüket.

A sikertelen hívás után Andrewnak eszébe jutott, hogy át kell állítania bal csuklójánál lévő karóráját a kanadai időre. Emlékezetébe jutott, hányszor cselekedte meg mindezt, hányszor jött és ment a GVH-ból. Most először volt úgy vele, hogy nem kellemes helyre megy.

A gép tovább haladt, de egyben lassított is. Odalent már látni lehetett, ahogy halvány füstoszlopok szállnak felfelé, a végtelen égboltba. Ez jelezte azt, hogy Andrewékat megelőzték az APF-esek. Ugyanakkor a nemrég történt harcból az üzletember és a többi gépen tartózkodó személy is arra következtetett: még nem késhettek el.

Mialatt a gép egyre lassult, a felszínen maradt néhány APF-es és Schurte emberei a saját csapatszállítóikat őrizték. Amikor meglátták a radarjukon, hogy egy ismeretlen, ám Allied Peacekeeping Forces felségjelzésű jármű közelít hozzájuk, nem tudták eldönteni, mit cselekedjenek. Egyikük, akit a többiek kiválasztottak a megtisztelő, de kockázatos feladatra, üzenetet küldött a föld alatt lévő csapatoknak, hogy mi tévőek legyenek. Azok pedig továbbították a kérdést magának a tábornoknak.

A tábornokot a lehető legrosszabkor zavarták meg.

Pár perccel ezelőtt ugyanis a GVH ajtajai végre valahára kinyíltak Arthur előtt. A nulladik szint képe tárult a támadók szeméi elé. Semmi érdekes. Ellenőrzőpontok, raktárhelyiségek, mindez elhagyatottan. Úgy tűnt, mintha egy lakatlan, régi sírhely mélyén járnának. Az egyetlen fényességet továbbra is azok a lámpák adták, amiket Arthurék magukkal hoztak. Úgy festett, a helyiségeket csak nemrég hagyhatták el. Bizonyára az örök a kapuk váratlan megnyitása után elinaltak.

A tábornok válaszolt.

– Ha az valóban az én AR24-esem, akkor nekem nehogy lelőjék! – utasította embereit. – Pótolhatatlan, és bizonyára jó oka volt a személyzetnek, hogy iderepült vele. Utasítsák őket, hogy várjanak meg a géppel.

Arthur úgy gondolta, a magánrepülőjével való hazaút majd megkoronázza ezt a napot. Kezével megtörölte állát és az ajkait, mint aki egy nem látszó szakállal rendelkezne, majd embereivel és Schurteval együtt folytatták útjukat. A kint maradt örök pedig megkapták a választ, és a szerint cselekedtek.

Az AR24-es gép ereszkedni kezdett. Andrewék is felkészültek a küzdelemre. Mindenki magához vette a fegyverét, felvette a mellényét. A kommandósok, akiknek kötelességük volt, hogy megvédelmezzék a hivatalt, a gép leghátsó részében álltak fel pozícióba, hogy amikor kinyílik a gép rakodóterének ajtaja, ők legyenek az elsők, akik, és akikre tüzet nyitnak.

Will már nagyon várta, hogy végre újra a GVH-ban lehessen. Az itt töltött idő alatt megszokta a hivatalt, bár belátta, hogy most bizonyára egy sokkal másabb kép fog elé tárulkozni. A fiatal tudósból az elmúlt napok végre igazi felnőttet neveltek.

A gép – mivel nem volt kifutópálya – nagy nehezen leszállt a többi lent várakozó csapatszállítótól nem messze. Andrewék látták, hogy odalent többen is állnak, de nem kockáztatták meg, hogy az AR24-es fegyvereit használják. Amikor a repülő kerekei végre megálltak, nem vártak tovább. Az ajtó kinyílt. A kommandósok és Mark emberei csőre töltött fegyverekkel rohantak ki. Ám odakint az APF-esek és Schurte katonái zavartalanul álldogáltak. Egyáltalán nem is sejtették, hogy nem velük szövetséges személyek lehetnek a gépen. James Smith, aki először lépett le a kanadai földre, megvárta, míg mindenki felvesz egy tüzelőállást a repülő körüli, és fedezéket keres. Ezután, az egymással csevegő örökre céloztak, de nem húzták meg a ravaszt. Két APF-es végre valahára úgy gondolta, hogy otthagyja a bagázst, és megnézi, miért nem jött ki senki az AR24-esből. Amikor elindultak, Smith előbújt a fedezékéből.

Fegyverét határozottan rászegelte az ellenségre, akik döbbenten vették tudomásul, hogy kikkel állnak szemben.

– Csak semmi hirtelen mozdulat! – kiáltotta Smith úgy, hogy minden egyes APF-es, és Schurte emberei is meghallják.

A két katona, akik Smithszel szemben álltak, eldobták pisztolyaikat, és felemelték kezüket. A többi, úgy két-három tucat emberben persze megfordult a gondolat, hogy lelőjék a kommandós parancsnokot, de ekkor a többiek is előbújtak rejtekhelyükből, és célba vették az APF-eseket.

Így tehát sikerült harc nélkül biztosítani a felszíni területeket. Mark utasította az embereit, hogy kutassanak át minden csapatszállítót és a közeli tárgyak mögé is nézzenek be, nem-e rejtőznek még valahol titokban APF-es katonák. De nem rejtőztek. Sigmund tábornok nem akart még több embert fent hagyni, így is sokallta a csapatszállítóknál maradt őriséget. A külső terület tehát biztosítva volt.

– Itt kell hagynunk néhány embert, hogy őrizték őket – mondta Andrew, aki épp az elkobzott fegyverek között válogatott. Kissé fázott lenge öltözkéiben, de túl nagy volt a feszültség, hogy ezzel ő vagy bárki más foglalkozhasson.

Mark bólintott.

– Az embereim közül itt hagyhatok párat. De én magukkal megyek.

– Talán a hölgyeménynak is itt kellene maradnia – javasolta Smith.

Julia elképedt.

– Mi? Neeem! Nem fognak még egyszer hátrahagyni, úgy, mint a reptérnél!

Andrew látta, hogy Smith tovább erőlködne, Julia pedig csak még hevesebb ellenreakciókkal válaszolna, így inkább közbeszólt.

– Hadd jöjjön velünk – javasolta nyugodtan. – Ő neki is épp annyi oka van a tábornok tervének megakadályozására, mint nekünk.

Smith viszont nem hagyta annyiban.

– Én értem, Mr. Dawson, ám meglehet, hogy odalent olyan dolgokat fog meglátni, amik az eddigiéknél is nehezebben emészthetők meg.

Mivel Andrew is tudta, hogy Juliának meghalt valakije, újra a nő védelmére kelt.

– Julia már így is sok szörnyűséget megtapasztalt. Most az elégtétel ideje következik, Smith parancsnok.

A kommandós nem harcolt tovább. Igazából nem volt semmi baja Juliával, egyszerűen csak féltette. De most tényleg nem ez volt a legnagyobb gondjuk. A foglyoktól megtudták, hogy Arthurék az alagúton közelítették meg a hivatalt, és hogy több százan is lehetnek, bár ez gyanítható volt a csapatszállítókból. Pontos számot a foglyok nem árultak el, de Andrewnak ennyi is elég volt. Összeszámolta azokat, akik vele tartanak a hivatalba. Harmincan voltak. A hat kommandós, az osztrákok, és a csapat.

A fegyverekkel felszerelkezett, harcedzett Valerio leellenőrizte, hogy minden fogoly jól meg van-e kötve, majd Markhoz lépett, aki épp a cipőjét tisztította ki.

– Tele ment kaviccsal – magyarázta az osztrák.

– Megnéztem, minden kötés jó. A fentieknek viszont figyelmesnek kell maradniuk.

Mark bólogatott.

– Azok lesznek. Jó emberek. Kissé nehéz elmagyarázni egyeseknek, miért megyünk a föld mélyére, de a lényeg, hogy mi is veletek tartunk. Egyébként szereztek egy rádiót is – mutatott Mark a távolba.

Valerio odapillantott, és egy modern gépet látott. Mark folytatta.

– Senki sem elérhető, de ha erősítés érkezik, a gép mini társával, amit odaadtam Smitnek, értesíteni fognak bennünket.

Ezzel elindultak a többiek felé.

– Sokat harcoltál az APF ellen? – ezt a kérdést már régebben is fel akarta tenni Valerio.

Mark csak bólintott. Úgy tűnt, nemcsak Valerio és Julia érintett személyesen Sigmund tábornok elpusztításában. Bizonyára Mark és a családja is erősen megszenvedte az elmúlt heteket.

Smith, aki továbbra is a fegyveresek vezetőjének számított, mint tapasztalt, és a GVH-t jól ismerő katona, egy szétlőtt rakétakilövő betonállványzatára állva összegyűjtötte az embereket.

– Na, akkor... Egy kis figyelmet! – vonta magára mindenki tekintetét. – Most lemegyünk a GVH nulladik szintjére, ahol a kapuk vannak! A tábornok és emberei a kapuk előtt állhatnak, a támadásunk váratlanul érheti őket, de sokkal többen vannak, mint mi.

Ügyeseknek kell lennünk, és össze kell dolgoznunk a GVH-sokkal! Amint meghallják a lövöldözést, biztos vagyok benne, hogy a segítségünkre sietnek!

Ezzel lelépett az „emelvényről”, és elindult. A többiek némán követték.

Nem is sejtették, hogy mindeközben a kapuk már kinyíltak, és Sigmund tábornok emberei egyre mélyebbre hatoltak a hivatalban. Az első szintre, ahol a beléptető terem, az őrszobák, és a liftek kezdőállomásai voltak, egy egységes bejárat vezetett. Az APF-esek eddig senkivel sem találkoztak, így nyugodtan nyitották ki a dupla, nagyméretű ajtókat.

Ám a másik teremben, homokzsákokból és az irodákból elhozott asztalokból felépített fedezékek mögé húzódva, a hivatal első élő védelmi vonala állt fel. A GVH-sok, a maguk kékeszürke egyenruhájában azonnal tüzet nyitottak az érkező terepmintás, vagy feketébe öltözött APF-esekre. Tudták ugyanis, hogy a kapuk kinyíltak, és itt, az első szinten rendezkedtek be védelemre. Egyenesen a liftek kezdőállomása előtt, egy fehér falú, fehér mennyezetű, nagy teremben. Ez a helyiség már meg volt világítva, így a hirtelen jött erős fény egy ideig csaknem vakká tette az ellenséget, akik mindaddig a lámpáik fénye mellett haladtak. A GVH-s tűz miatt többen azonnal elestek, azok pedig, akik túléltek a golyószórók és géppuskák záporozó lövéseit, a kitárt ajtótól eltávolodva, a falnál kerestek menedéket. Így tett a meglepett, de továbbra is határozott és bátor Sigmund tábornok is, aki végre kibiztosította az eddig az oldalán lógó pisztolyát. Az emberei egyelőre nem tudták, mit tegyenek, a GVH-sok fegyelmezett és elit védekező akciója túlon túl jó volt, hogy bárki is csak megkísérelje a tűz viszonzását.

– Mindenki maradjon fedezékben! – ordította túl a fegyverek ropogását a tábornok. – Előbb-utóbb úgyis kifognak a lőszerből.

Az utasítást természetesen mindenki teljesítette. A hivatal emberei ugyanakkor szintúgy tudták, hogy pazarló lövöldözésükkel nem tarthatnak ki sokáig. Hívták a biztonsági központot – a „parancsnokságot” –, hogy vonuljanak-e vissza, de nem jött válasz. Így hát maradtak, és új taktikához folyamodtak.

A fegyverek zaja elhalkult.

Sigmund tábornok viszont még mindig a fedezéke mögött maradt.

– Máris kifogytak volna a lőszerből? – tette fel saját magának szánt kérdését hangosan.

Az egyik embere, aki meghallotta ezt a kérdést, azt mondta, megnézi. A tábornok nyomban rászólt, hogy „Ne!” De már késő volt. A katonát fejbe lőtték.

Schurte, aki pár méterrel odébb görnyedt kétrétre, most a tábornokhoz ment.

– Nem vesztegethetünk el itt több időt! – suttogta. – Valamit tennünk kell!

A tábornokot csak idegesítette az osztrák férfi okoskodása. Cinikusan bólogatva és mosolyogva fordult Schurtéhoz.

– Én is tudom, barátom. Viszont ha egy picit várunk, akkor gyorsabban vége lesz ennek a tűzharcnak, mint hinnéd.

A tegezés érdekesen hatott Schurtéra, aki – mivel sok mást nem tehetett – leült a tábornok mellé. A következő másodpercekben senki sem mozdult. Az APF-nek rengeteg embere volt, ám Sigmund nem akarta elveszíteni őket még azelőtt, hogy egyáltalán beértek volna a GVH szívébe.

A várakozás első perce után már mindenki nyugtalankodott. Egyesek egy másik bejáratot kerestek, de a hely, ahol voltak, masszív falakban végződött. Egy újabb perc elteltével végre történt valami. A GVH-sok, hogy kifüstöljék a támadókat, gránátokat lőttek be Arthurékhoz. A tábornok fedezéke elég volt ahhoz, hogy ne sérüljön meg, de sok embere harcképtelenné vált. Ekkor Arthur elszánta magát. Néhány emberének parancsba adta, hogy nyissanak tüzet az állásokra, másoknak pedig azt, hogy dobjanak be gránátokat. Így is tettek.

Újabb veszteségek árán, de egyre jobban megtörték a GVH-sokat. Amikor a hivatal emberei újratöltöttek, vagy csak egy kicsit is megrendültek, a gránátvetők működésbe léptek, és pontos találatokkal szétlőtték az ellenséges állásokat. A magas beltér miatt messzire el lehetett lőni, és az APF ezt jól kihasználta. A GVH emberei sorra estek el, Arthur pedig rohamot indított. A még élő őrk az utolsóig harcoltak, de végül mind elesetek.

A tábornok megnézte: alig voltak húszan-harmincan, míg neki ötven embere halt meg vagy vált harcképtelenné. Óriási veszteség, és még sehol sem jártak.

Schurte, aki egy embert sem veszített, újra odasurrant a tábornokhoz.

– Ha ez így megy tovább, soha nem jutunk el a célunkhoz – sóhajtotta közömbösen.

A tábornok csak még inkább megvetette az osztrákot amiatt, hogy ennyire érzéketlenül, ennyire hidegen beszélt az elesettekről. Arthur sem emberileg sajnálta a katonáit, de felfogta, hogy valamiféle vesztesége mégiscsak van. Igazából, ha jobban belegondolt, ő sem különbözött Schurtétól. Csak eszköznek gondolta a katonákat. Eszköznek, mellyel végre odamehetett a szemben lévő, látszólag üres, vakítóan fehér falhoz. Máshol, a golyók nyomaitól és a vértől már nem volt teljesen fehér a fal.

– Mit akar ott? – kérdezte Schurte, amikor meglátta, hogy Arthur odalép közvetlenül a fal elé.

Arthur viszont nem válaszolt. Csak várt. A türelem, ami nem igazán jellemezte Schurtét, a tábornokot viszont igen, meghozta gyümölcsét. Az automatikus beléptető rendszer bekapcsolt, és különböző szerkezetek jöttek ki a falból. Sigmund tábornok persze nem várta meg, hogy ujjenyomatot és retinaszkennert hajtsanak végre. Úgy sem engedte volna be a rendszer. Itt lépett elő a tábornok türelmes éne helyére a katonai. Fogta a pisztolyát, és egy teljes tárat engedett a gépekbe, melyek visítva, riadót fújva lehelték ki képzeletbeli lelküket.

– A liftnek is itt kell lennie – jegyezte meg Arthur.

Odébb lépett, és elkezdte kopogtatni a fényes falat. Egy rövid idő elteltével üreges helyre ért, és egy vékony, alig látható vonal mentén elkezdte a pisztollyal szétütni a falat.

A tábornok megtalálta a liftet.

Néhány perc elteltével, nagy fáradtsággal sikerült kinyitni a lift ajtaját, Sigmund tábornok pedig lenyomta a 3-as gombot. De semmi sem történt. Újra próbálkozott, újra semmi. Ekkor tudatosult benne, hogy hiába minden erőfeszítése a lifttel.

– Zárolták őket – állapította meg dühösen, majd elhagyta a felvonót.

Újra kutakodni kezdett a fal mentén. Újabb drága percek teltek el, míg végül egy másik üregre ért. Az emberei azt is szétlőtték, és végre meglátszott az egyetlen lehetséges út. A tábornok jobb kedvre derült. Még van remény rá, hogy bevégi azt, amit elkezdett.

Megtalálták a lépcsőket.

LVI.

(15 óra 35 perc - GVH, 2-es szint)

Arthur Conrad Sigmund arca most nem látszott teltni. A tábornok helyzete az egyes szinten való áttörés után korántsem volt még felhőtlen. Koránál fogva, és mert csak emlékezetből tudhatta, tartott attól, hogy el fog tévedni, még mielőtt találkozna a belső összekötőjével, aki az elmúlt időszakban belülről támogatta terveit.

Fang Sennel.

A lépcsőházban egy nagyobb szakasszal és Schurtéval, illetve az ő embereivel és informatikusaival egyetemben a második szint megtisztítását és elfoglalását tervezték. Különváltak a többiektől, akiket Arthur a lentebbi szintekre küldött. Legfőbbképp a hármas szintre, mivel ott volt a fegyverraktár. Ezt is Fang mondta el Arthurnak. De még a sok plusz információ ellenére is nagyon nehéz volt egy idegennek kiigazodni az épület szerkezetén. A lépcsőházban még nem is annyira, de most, amikor kisebb harc után bejutottak a második szintre, nyomban számos ajtó és folyosó nyílt mindenfelé. Arthurnak döntenie kellett. Továbbra sem vesztegethetett el sok időt.

Mialatt gondolkodott, eszébe jutott az a világ, ami majd a terve megvalósítása után lesz. A három lenti antianyag-rakéta megszerzése a fő cél. Persze először úgy volt, hogy az antennákon keresztül parancsot küld az Európában elfoglalt kilövőállomásoknak, és az ottani rakétákat is élesítik. Ám miután elfogadta a tényt, hogy a GVH antennáit meg kell, hogy semmisítse a biztos sikerért, beletörődött, hogy csak három rakétával fog rendelkezni.

A tábornok a terve szerint az egyiket a kínai fővárosra, Pekingre akarja kilőni. Ebben Klaus Schurte is egyet értett. Sigmund ezzel Amerika ellenségeit akarja gyengíteni, hiszen Schurtéval együtt tudja, hogy egy ilyen sok szikra lenne az Orosz-Kínai konfliktus puskaporos hordójában. Az nem is számítana, honnan jött a rakéta, hiszen az antianyag óriási robbanást tud okozni. Kínaiak milliói halnának meg, a főváros nemhogy romokban heverne, hanem a helyén egy hatalmas lyuk tátongana. A nép és a még mindig kommunista párt vezette állam azonnal megtorolná a dolgot. És persze Oroszország lenne a ludas. Nem mellesleg, Schurte politikai ideológiája is szerepet játszik, hogy belement a dologba. Peking és Moszkva egymást ütné ki, és ezzel nemcsak Amerika stabilizálná, de a megosztott Európa is megerősödne, és a rasszista Schurte még annak is örülne, hogy a „sárgák” visszaszorulnának.

Arthur döntött. Előrehaladt az úton, kinyitott egy ajtót, ami egy folyosóra vezetett. Ezen a szinten már minden helység meg volt világítva, minden terem mellé ki volt írva, mi van ott. A legtöbb szoba elhagyatott volt. Arthurék óvatosan előre haladtak. Befordultak a sarkon, a folyosó folytatódott. Irodák, irodák, őrszobák, őrszobák, semmi különös. Arthur embereinek idő kellett, hogy mindet átfésüljék.

Schurte kezdett idegessé válni. A kételkedés felütötte fejét elméjében. Nem volt meggyőződve abban, hogy a tábornok tudja, hol járnak.

Arthur közben a második rakétára gondolt. New York. Meglepő célpont, hiszen ő maga patrióta amerikai. Hisz a nemzet fogalmában, mégis, képes honfitársai millióit elpusztítani, és az Egyesült Államok leghíresebb városát porba tiporni. De a tábornok szükségszerű veszteséggént gondolt New Yorkra. Néhány millió ember halála csak megerősíti a többit. Ez, és a másik rakéta biztos, hogy olyan reakciót okoz, ami világméretű konfliktussá terebélyesedik, mégis, végül Európa és az USA jön ki majd győztesen. Főleg az előbbi, hiszen a külső ellenség egységesíti a népet, akik félreteszik majd a belső nézeteltéréseket. Sőt, ami Arthur C. Sigmundnak még ennél is fontosabb: az Egyesült Nemzetek Szervezete a várossal együtt pusztul. Vége lesz annak a korszaknak, amiben a diplomácia bürokratikus akadályai késleltetik a gyors válaszadást és reagálást az eseményekre. A felgyorsult világban egy lassú szervezetnek nincs helye. Ebben Schurte is egyetért, aki mellesleg az ENSZ-ben a globalizáció veszélyét is látni vélte. Arra viszont ő sem gondolt, hogy az ENSZ felügyelő szerv is. Nemcsak az államokat figyeli, de az Allied Peacekeeping Force is. Ha ennek vége lesz, az APF még inkább Arthur magánhadseregévé válik, még inkább egy zsoldos haderőre fog emlékeztetni, és még erősebben beássa magát a megrezzent Közép-Európában.

Tovább haladtak. A tábornok egyik embere jelezte, hogy megtalálta a lift ezen a szinten levő ajtaját.

– Ez jó jel – mondta Arthur. – A lifttől nem lehet messze a központ.

Egy perccel később azon a folyosón voltak, aminek a végén, szemben velük, ott volt a biztonsági központ még mindig nyitva levő bejárata. Arthur megörült. Eddig senkivel sem találkoztak a szinten, nem volt ellenállás, és tudta, hogy odabent sem lesz. Fang sikerrel járt, ez biztos. Ez pedig azt jelenti, hogy a központ az ő kezén van.

Amikor egy kicsivel később a tábornok elsőként lépett be a helyiségbe, megijedt. Rengeteg meggyilkolt embert látott. Kiégett számítógépek nehéz füstjének szaga lengte be a termet. Egy másodperc múlva viszont Sigmund tábornok úgy járt-kelt a teremben, mint aki mindig is ilyen körülmények között élt. Már megszokta a ridegséget, az olykor a terrorral határos cselekményeket, a horrorisztikus képeket. Ezek tették ilyen keménnyé és erőssé.

Aztán megpillantotta Fangot, aki kellemes dallamot dúdolgatva ücsörgélt egy gurolós széken, a szoba közepén. Egy számítógép kijelzőjét nézte, ami a biztonsági központhoz vezető folyosó élő képét mutatta.

Arthur már nem félt, mégis különös érzés fogta el, amikor megpillantotta ezt az ennyire rideg, hozzá hasonló valakit, fehér köpenyben. Ha nem tudta volna, hogy Fang tudós, orvosnak hitte volna. Egy olyan orvosnak, aki végez a betegeivel. Egy pszichopata. De Fang nem volt az. Fang a kulcs volt a GVH-ba. Egy kiábrándult, „megvilágosodott” személy.

– Szóval sikerrel járt, Sen – mondta köszöntésképp a tábornok, és kifújta a levegőt. – Látom, ért a fegyverekhez.

A tudós továbbra is csak ült a székében, de már nem dúdolgatott. Schurte és néhány katona is lassan bemerészkedett. Arthur ezt észrevéve hátrafordult, és csak ekkor vette észre, hogy a terem lépcsőzetes részénél, az egyik foknál ott hever Emilia Wirdengren, lehunytt szemmel, fehér arccal és egy sebbel az oldalán, amiből lassan folyik a vér.

Arthurt láthatóan meglepte a dolog.

– Halott? – fordult vissza Fanghoz, és jobb kezének mutatóját Emilia testére irányította.

Fang felállt a székből, és a tábornok felé lépett.

– Talán meglepi a hatékonyságom? Nem erre számított?

– Nos... – a tábornok valami okos választ akart adni, de igazából nem jutott eszébe semmi sem – ...mindegy. Nem ez a fontos. Hogyan tovább?

Fang kikapcsolta a gépet.

– Amit innen meg lehetett tenni, azt megtettem. A kapuk nyitva, a GVH-sok a lentebbi szintekre szorultak vissza, de központi irányítás nélkül teljesen össze vannak zavarodva. A tízes szinten elég sokan vannak, főleg fegyvertelen személyzet. A lifteket viszont lezárták, a lépcsőkön kell lemennünk.

Arthurnak nem tetszett a fejlemény. Már eddig is épp eleget lépcsőzött, és most úgy tűnik, többszörösen ennyit kell így megtennie.

– Nincs más lehetőség? – kérdezte.

Fang megrázta a fejét.

– A tizenhetes szintig semmiképp sem. Ott van a központi generátor. Az önök informatikusa itt van?

Arthur már nyitotta a száját, de helyette Schurte válaszolt.

– Itt, miért?

– Segítenie kell átprogramozni a generátort, hogy az energiát a légberendezésektől átcsoportosítsa a liftek működtetésére.

- Nincs elég energia? – kérdezte a tábornok.
- Van, de amit a rendszer a liftekre szán, azt leblokkolták. Nem lehet feltörni, ez biztos. A tábornok kezdte unni a helyet.
- Akkor irány a tizenhetes szint, ne vesztegessünk több időt!

A központból kifele Arthur a harmadik rakétára gondolt. A terv szerint azt nem földi célpontra irányítják. A Védőpajzs elpusztítására fogják felhasználni. Arthur utálta a Védőpajzsot. Egy olyan rendszer jelképének látta, mely a Földön megbukott, mely az emberek kizsigereléséből tartotta fenn magát. A GVH nagy „sikerét” végképp meg kell semmisíteni, hiszen Arthur tudta, hogy megy a pajzs, és azt is tudta, hogy a kis cseljére nemsokára rá fognak jönni. De ha a Védőpajzs elpusztul, egy új felépítésére már nem lesz ereje a világnak, mely a saját egyensúlyának újbóli megtalálására fogja felszentelni az elkövetkező időszakot. Hiszen a másik két rakéta okozta hatás után végre egyensúly lesz.

„Schurte persze azt hiszi – vélekedett magában a tábornok –, hogy a pajzs megsemmisítése, és a városok pusztulása után majd az ő ideológiája fog eluralkodni. Ostoba elméje nem képes felfogni, hogy Európában az APF az úr, és holnaptól nem lesz, ki felügyelje ezt a szervezetet. Én fogok diktálni, és én fogom megmondani, merre tartson a világ. És én pedig a rendre fogok fókuszálni. A rendre és a fegyelemre. Lehet, hogy kemény kézzel kell majd irányítanom, de csak egy erős marok képes összetartani ezt a széthullófélben lévő világot.”

Közben elhagyták a kettes szintet, melyről bebizonyosodott, hogy teljesen elhagyatott.

„Béke lesz, nyugalom és tisztességes világ. Sem a szélsőségek, sem a pénz, sem a lázadás nem fogja befolyásolni a dolgokat. Az emberiség rátalál a helyes útra, melyet évtizedek óta keres. Végre felnőtte válik, végre egységesül a közös jövő érdekében. Nem lesz többé politika, nem lesz többé vita, mert együtt, az egységben, a rendben és nyugalomban végre nem lesz min vitatkozni. Nem lesznek háborúk, csak egy, mely örökké megváltoztat mindent, melyben mindeki egyé válik. Mert közös a jövőnk, és így közösek a céljaink is. Csak még nem mindenki látja ezt be.”

– Még valamit mondanom kell – törte meg az elmélkedés csendjét Fang.

– Micsodát? – érdeklődött a tábornok.

– Azt hiszem, van egy kód az indításnál, amit nem lehet feltörni. Egy utolsó biztonsági fal. Informatikailag lehetetlen áttörni.

Persze Schurte most is közbeszólt.

– Az én informatikusaimnak nincs olyan, hogy lehetetlen.

Fang közömbösen válaszolt.

– A GVH-ban pedig nem minden olyan, mint a világ többi részén. Itt igenis mások a szabályok, és ehhez kell igazodni.

– Nem tudja, hogy mi lehet az a kód? – kérdezte Arthur.

Fang válasz helyett újra csak megrázta a fejét.

– Akkor ki kell derítenünk – sóhajtott a tábornok.

Visszaértek a lépcsőkhöz, ahol még lejjebb kezdtek el menni, olyan mélységekbe, melyek tele volt titokzatossággal, rejtéllyel, és az ellenséges, ismeretlen vizeken evező személyek számára még csapdákkal és veszélyekkel is. Ettől függetlenül azonban Arthur Conrad Sigmund és a többiek egyre közelebb értek a végcélhoz, az antianyag-rakétákhoz.

LVII.

(15 óra 50 perc – GVH)

Amikor a GVH-ban az APF már a negyedik szintig mindent megtisztított, azaz senki sem állt ellen, valamivel feljebb a segítség az első szinten volt. Eddig Andrewék mindössze néhány hátrahagyott katonát kellett, hogy legyűrjenek a hivatalban. Nem is lett volna logikus lépés az APF felől több embert hátrahagyni, hiszen úgy gondolták, odakint eleget hagytak, idebent pedig mindenkre szükség lehet.

Andrewék gyorsabban haladtak, mint a nagyobb létszámú, felfedezetlen területen járó APF. A GVH vezetője úgy ismerte ezt a helyet, mint a tenyerét. Minden kis átjárót, titkos csapdát vagy rejtett ajtót tudott. A liftek megállítása viszont meglepte.

– Különös – jegyezte meg, a felvonókat nézegetve. A többiek közben vártak.

Nem ez volt az egyetlen váratlan dolog. A kapuk kinyíltak. Ők persze addig ebből semmit sem vettek észre, amíg nem találkoztak az első hátrahagyott APF-esekkel. Itt, a liftek kezőállomásánál a tűzharc friss nyomait és a halottakat figyelmen kívül nem is hagyhatták volna.

Valerio, kezében egy erős tűzerőt képviselő gépkarabéllyal, amit a felszínen rekvirált, oldalán több gránáttal és más fegyverrel, a harc nyomait elemezte.

– Nyilvánvalóan ők is tudták, hogy nincs esélyük – állapította meg búsan.

Andrew furcsa, talán elismerő tekintettel meredt rájuk.

– Ellenálltak. Legalább a becsületük nem pusztult velük.

– Mégsem tudták megállítani az ellenséget.

– De legalább feltartották őket.

Ez persze csak sovány vigaszként szolgálhatott. A legfőbb kérdésre, hogy miként nyílhattak ki a biztonságot adó kapuk, nem érkezett válasz. Csak találgatások születtek, hogy az APF lehet, hogy valamiféle superfegyverrel kinyitotta, de nyoma sem volt annak, hogy a kapura akárcsak egyszer is rálöttek volna.

– A lépcsőket kell használnunk, egyedül így juthatunk le – mondta Andrew, és elindult. A többiek követték.

William és a kommandósok szintén nagyjából tudták, merre járnak, de persze Andrew jobban ismerte a helyet. Valeriot, Juliát és a többi osztrákot ugyanakkor még a szörnyűségek ellenére is elkápráztatta az, hogy a Globális Védelmi Hivatal létezik, és valóban a föld mélyén van. Szinte nem is tudtak mit mondani a gigantikus kapukra, az olykor különös termekre. Persze a java csak most következhetett, hiszen végtére is még csak az első szinten jártak.

– Le kell mennünk a következő szintre – jelentette ki Andrew. – Emilia a biztonsági központból beszélt velem, tehát ott kell lennie.

Természetesen mindenki követte. Senki nem akart lemaradni. Andrew megjegyezte, hogy nem állhatnak meg minden szinten, és nincs idejük arra, hogy visszafoglalják azokat.

– Lehet, hogy szét kell majd válnunk – tette hozzá.

Mindeközben, valamivel mélyebben, az APF belelendült a támadásba. A GVH őrsége továbbra sem tudta hathatósan védeni a hivatalt. Az olyan szintek, ahol különböző ellátások és szolgáltatások kaptak helyet, mint a mosodák, a konyhák és hasonlóak, sorra üressé váltak. A személyzet szinte összes tagja visszavonult, az őrség pedig hiába harcolt bátran és elszántan, helyzetük egyre inkább kilátástalan lett.

A nyolcas szinten, a központi étkezdében többen is összegyűltek. Takarítók, felszolgálók, szakácsok, orvosok, és az ellátószemélyzet egyéb tagjai. A tágas, kétszintes, aulaszerű ebédlő most tele volt a halálfélelemtől reszkető, megtört emberekkel. Egyesek sápadt arccal meredtek a bejáratokra, várva, hogy mikor jut el idáig az ellenség. Mások imádkozni kezdtek,

míg megint mások egy-egy asztalhoz gyűlve beszélgettek. Voltak olyanok is, akik kártyázni kezdtek, sőt megszegve a GVH házirendjét, rágyújtottak egy cigarettára vagy egy szivarra. Tartva a támadóktól, egyesek arra gondoltak, hogy egyszerűen berobbantják a lépcsőket, de a liftek zárolása miatt ez azzal járt volna együtt, hogy biztosan meghalnak.

– Szerintem az örök megállítják őket – jegyezte meg valaki.

– Ez már a nyolcas szint, idáig nem juthatnak le! Ahhoz egy hadsereg kellene!

Volt, aki szerint el fognak tévedni, volt, aki hitte, hogy egy csoda mindent rendbe tesz. Ám a hittel, az imával, és tervek kidolgozásával már elkéstek.

Az a kevés őr, aki valóban felvette a harcot az APF-fel, csak feltartani tudta az ellenséget. A tábornok pedig még ezt sem hagyta. Elsőként, nem érdekelve, hogy a hatos és a hetes szint még nem teljesen az övé, mindössze pár emberrel lejutott a lépcsőkön a nyolcas szintig.

Két fegyveres azonban az útját állta. A tábornok emberei tüzet nyitottak, és pillanatok alatt végeztek a rémült örökkel. Az ebédlőben mindenki meghallotta a tűzfegyverek kegyetlen zaját. A pánik azonnal kitört. Sikoltozva, egymáson áttaposva mindenki a többi kijárat felé indult, vagy más termekben akart elmújni. A káosz úrrá lett a fejetlen GVH-sokon. A meneküléssel viszont szintén elkéstek. Újabb katonák érkeztek, más irányokból. A rohanó személyzet pedig így visszasietett az eredeti helyére. Egyesek, akiknek mradt még valamennyi lélekjelenléte, eltorlaszolta az ajtókat, bereteszelte a nyílásokat, és valamiféle tárgyat ragadott magához fegyvernek.

A tábornok megpróbálta kinyitni az ajtót, hiába. Látva a helyzetet, intett az embereinek, hogy törjék be azt. Két embere nyomban kitornte az ajtó üvegét, és benyúlt, hogy kiszedje a reteszt. Ám az egyik GVH-s, kezében egy villával, odasietett, és egyenesen beledöfte azt a katona karjába. A fegyveres felordított fájdalomában. Mindenki odanézett. Az ebédlőben maradt kb. tucatnyi, lőfegyverrel rendelkező őr célba vette a sebesült APF-est. Egyikük tüzet nyitott.

Arthur, látva, hogy lelőtték az egyik emberét, csak még jobban dühbe gurult. Ekkora tömeget nem hagyhatott hátra fegyverekkel, de ő sem engedhette meg, hogy még több embert veszítsen. Így hát szólt a többi, mellette lévő katonának, hogy jelezzenek a más irányból jövő osztagoknak: ne támadjanak. A tábornok kénytelen volt tárgyalásokba bocsátkozni.

Kezében továbbra is ott volt a csőre töltött pisztolya, melyet most mindkét tenyerével szorított. „Csak a biztonság kedvéért” – gondolta.

– Figyelem! – kiáltotta a duplaajtó másik oldalán lévő, elbarikádozott GVH-soknak. – Figyeljenek ide!

Hirtelen nem is tudta, mit mondjon, így szünetet tartott. Izzadt és izgult. Tudta, hogy nem lesz egyszerű menet a GVH megtámadása, de egyszerűen nem akarta elhinni, hogy egy ebédlőnél vesztegel, és alkudozni kezd.

– Nem akarjuk bántani magukat! – folytatta, és bekukucskált egy pillanatig a kitört üvegen. – A nevem Arthur Conrad Sigmund. A célom nem az, hogy önöknek ártsak. Tudom, hogy most ezt nem akarják elhinni, de gondoljanak csak bele! Ha azt akarnám, hogy bajuk essen, már betörtük volna az ajtókat! Körül vannak véve, mi sokkal többen vagyunk, mégsem támadunk.

Ez a trükk általában be szokott válni. A tábornok tudta, hogy nem lehetnek tapasztalt katonák odabent, hiszen a kommandósok voltak a hivatali elit emberei, akik most holtan hevernek Ausztriában. Így tehát bízott abban, hogy szavai meggyőzően hatnak a dolgozókra. Így is volt. Sokan pusmogni kezdtek, hogy meg kell fontolni a helyzetet, hogy várjuk meg, mit akar. Mások egyáltalán nem voltak hajlandóak arra, hogy akár meghallgassák a tábornokot.

Ők voltak kevesebben.

– Én nem szeretném, ha még több vér folyna. Azt szeretném, ha mindannyiójuk békében elhagyná ezt a helyet – most jött a lényeg. – Csak annyit kell tenniük, hogy leteszik a fegyvereiket, és beengednek minket. Ígérem... – a tábornok hatásszünetet tartott –, sőt ESKÜSZÖM, hogy nem fogja önöket bántódás érni ebben az esetben!

Semmi nem történt. Legalább is Arthur semmit nem vett észre abból, hogy a felborított asztalok mögött a dolgozók soha nem látott vitatkozásba kezdtek. Mindezt persze olyan halkan, hogy más ne hallja meg.

Végül is úgy döntöttek, hogy kézfeltétellel szavazásra bocsátják a dolgot. Addig is valaki kikiabálta az APF vezetőjének, hogy várjon. Mivel mást nem nagyon tehetett, Arthur várt. Ezt már elintézi, addig nem megy tovább.

Pár perc kellett csak, hogy eldőljön, mi fog történni. Többen is megtagadták a szavazást, de akik nem, azok 87:29 arányban úgy döntöttek, hogy engednek az ajánlatnak.

– Nincs más választásunk! – ez volt a legfőbb indok. – Ha nem fogadjuk el az ajánlatot, mindannyian itt veszünk!

A halálfélelem, a lehetőség arra, hogy tényleg épségben kijutnak, legyőzte a racionalitást és a bátorságot. A GVH dolgozói nem akartak meghalni a létesítményért. Legtöbbjüket itt amúgy is lenézték, hiszen legtöbbjük nem tudós volt, csak egy szakács, egy takarító, egy karbantartó. A legfőbb támogatói az ajánlat elfogadásának elindultak, hogy kiszedjék a reteszeket, elvegyék a torlaszokat az ajtók elől. Amikor elkészültek, három bejáratból beléptek az APF-esek. Köztük maga Sigmund tábornok. Mosolygott. Úgy mosolygott, ahogy akkor, amikor legutoljára találkozott egy Valerio Derasmo nevű századossal. Elégedett és egyben szánalmas arc volt ez. Szánalmas, mert szánta azokat, akikre tekintett. A GVH-sokat. Kezében továbbra is ott maradt a pisztolya. Eddig senkinek sem tűnt fel. Aztán egy lány, egy fiatal kiszolgáló, aki pár napja magát Mrs. Wirdengrent vigasztalta egy liftben, észrevette, hogy minden egyes APF-es a fegyverét szorítja. A legtöbbnek automata géppuskája volt. Valahogy kezdett tudatosulni a lányban, hogy azok, akik úgy döntöttek, hogy engednek az ajánlatnak, rosszul ítélték meg a helyzetet. A lány óvatosan, feltűnésmentesen elindult a kiszolgálópult mögé. A többiek az aula közepén maradtak.

– Nagyon örülök, hogy belátták a helyzetet – mondta a tábornok a GVH-soknak.

Közben az emberei lefegyverezték a maroknyi őrt, és elfoglalták az aula emeleti részét is. Mindenkit letereltek, egy helyre. A lány azonban elbújt, nem jött elő. Nem ő volt az egyetlen, páran még így döntöttek, és mellette gubbasztottak.

– Mindeki itt van? – kérdezte a tábornok.

Néhány GVH-s megszeppenve bólogatni kezdett. Látszott rajtuk, hogy szorongnak, ahogy elnézik a tetőtől talpig felfegyverzett ellenséget, de közben egyesek már kezdtek örülni, hogy hamarosan véget ér ez a rémálom.

Nem tévedtek.

A tábornok látva, hogy tényleg nincs más GVH-s sehol, megfordult, és elindult a kijárat felé. A hivatal emberei nem értették ezt a cselekedetet. Volt, akinek a fejében megfordult, hogy talán ez a jel, hogy mehetnek, hogy kövessék a tábornokot. De egyikük sem mert elindulni. Aztán valaki megkérdezte:

– Most akkor mi lesz?

Amint kimondta, a tábornok megállt. Választ azonban másodpercek elteltével sem adott. Lassan feltekintett az emeletre, és egy alig látható jelzést adott. Odafent az egyik tiszt kibiztosította géppuskáját. A kattantást pár GVH-s is meghallotta. Most már ők is tudták, hogy nagyon rossz ötlet volt az ajánlat elfogadása.

Az APF embereinek kegyetlensége ismét megmutatkozott. Először az emeleten állók, majd az aulában levők is válogatás nélkül golyózáport zúdítottak az összeterelt dolgozókra. A GVH-soknak esélük sem volt. A fegyverek ropogtak, az emberek ordítottak, futottak, menekültek, majd, mielőtt bármit is elérhettek volna, elestek. A menzán szép sorban elkészített tányérok és villák össze-vissza hullottak, az asztalok tele lettek lyukakkal, a poharak széttörték, és apró szilánkjai, mint ahogy a düh ördögi mivoltjának kiteljesedése, betemettek mindent.

Volt olyan, aki már rég holtan feküdt, de az egyik katona mellette még mindig tüzelt rá. Így engedte ki magából a feszültséget, melyet az utazás, az ismeretlen, különös hely, vagy csak egyszerűen a katonai szolgálat okozott.

Senki sem menekülhetett. Pillanatoknak tűnő, valójában mégis hosszú szenvedés után már mindannyian halottak voltak. Mészárlás volt az egész. Egy újabb vérfürdő az APF számlájára. A katonák füstölgő, felmelegedett puskáikkal végre kifújták a levegőt a tüdőjükből. Azután újra beszívták azt. Ezt a GVH-sok már nem tehették meg. Kivéve azokat, akik lentebbi szinten voltak, vagy azokat, akik csakúgy, mint a felszolgálólány, elbújtak.

Sigmund tábornok egyszer sem lőtt. Oda sem nézett, hogy mit tesznek az emberei. Anélkül is jól tudta. Nem szánta a Globális Védelmi Hivatal dolgozóit, valahogy nem volt benne semmiféle érzés. Őt már csakis a terve megvalósítása éltette, az általa megálmodott rend totális megteremtése. „A katonának amúgy sem szabad bármiféle pozitív érzélemmel lennie ellenfelei iránt” – vallotta önmagának.

– Nézzék meg, hogy él-e valamelyik! – utasította embereit, hallva, hogy véget ért a tüzelés. Majd, mint akinek mégiscsak van némi lelkiismerete, szánakozó hangon hozzátette: – Ne szenvedjenek.

Az életben maradt lány és társai tudták, ha az APF elkezd átjutni az aulát, amire jó oka van, hiszen a szétrohanó emberek mindenfelé mentek, akkor biztos, hogy meg fogják őket találni a pult alatt. Nem várhattak tovább, ha azt akarták, hogy életben maradjanak. A lány gondolkodni kezdett, de nem tudott. Mit is tehetne? Álljon a tábornok elé, és könyörögjön? Semmi értelme. Vegye fel a harcot? Semmi értelme. Az első mozdulatnál lelőnék. Ő csak egy felszolgálólány, nem harcos. Nem biztonságis.

A katonák egyre közeledtek, minden egyes testet megnéztek. Látna, hogy páran nem messze a kiszolgálópulttól estek el, arra is elindultak. A lány egy golyó ütötte lyukon kikukucskált, és meglátta őket. Megijedt, és ha az agyában valamiféle ösztön nem gátolja meg, fel is sikít a látványtól. Le kellett nyugodnia. Körülnézett.

Ekkor vette észre, hogy talán nincs még minden veszve. Nem messze onnan, ahol kuporgott, egy másik terem nyílt. Onnan hozták ki az ételt a pulthoz. Alig pár méter, és közben is fedve van a pult miatt. Döntenie kellett. Nem eshetett abba a hibába, amibe eddig esett a GVH: a döntésképtelenségbe. Minden amelelt szólt, hogy induljon el, de vajon szóljon a többieknek?

Nem volt kegyetlen, nem volt önző. Kockáztatva azt, hogy értékes időt veszít, szólt. A többi életben maradt – szám szerint öt – helyeselték a lehetőséget.

– Amint befutottunk, bezárjuk az ajtót. Odabent van egy hűtőszoba, abba sietünk, és azt is bezárjuk.

– Halálra fogunk fagyni! – suttogta egyikük rekedtesen.

– Mégiscsak több esélyünk van, mint ha itt maradnánk – érvelt vissza a lány, majd kinézett a lyukon.

A katonák már nagyon közel jártak. A lány fogta magát, és lassan elindult az ajtó felé. Amikor odaért, megtartotta azt, és beengedte a többieket. Ám az egyik APF-es, látva, hogy

az a lengőajtó, ami az előbb csukva volt, most nyitva van, félbehagyta a dolgát, és elindult, hogy megnézzze, van-e ott valaki. Amikor végre olyan közel ért, hogy láthatott is valamit, a lány épp bezárta az ajtót. Még elég korán ahhoz, hogy elmenekülhessen, de túl későn ahhoz, hogy ne vegye észre a katona.

– Állj! – ordította az APF-es.

A lány és a többiek azonban csak rohantak, egészen addig, amíg be nem értek a hűtőszoba biztonságába, és magukra nem zárták annak erős ajtaját. A katonák nyomban ott voltak, és rövidesen a tábornok is megérkezett.

– Bezárták, uram! – szólt valaki.

A tábornok nem mondott semmit.

– Berobbanthatnánk – javasolta egy másik katona.

Arthur megvakarta az arcát. Mintha töprengett volna. Majd bólintott egyet.

Mialatt ezek történtek, a kettes szinten Andrewék megérkeztek a biztonsági központhoz. Harcnak itt nyoma sem volt.

„Újabb nyugtalanító jel” – gondolta Andrew.

A központ ajtaja tárva nyitva volt, erőszakos behatolás nem történt. Andrewban már egyre inkább mozgolódni kezdett a félelem attól, hogy valami szörnyű dolog történhetett. Csak remélni tudta, hogy ha az APF elfoglalta a kettes szintet és a központot, akkor az ott levők, beleértve Emiliát is, időben lejutottak.

– Fedeztetek minket, amíg bemegyünk! – utasította az osztrákokat.

Mark teljesítette az utasítást, mire Andrew, kezében egy pisztollyal, bement a biztonsági központba. Nyomában ott voltak a kommandósok. Amikor a GVH vezetője belépett, először csak a szétlőtt számítógépeket vette észre és a rengeteg golyóhüvelyt. Kezdte érteni, miként juthattak át az APF emberei a kapukon. Aztán, amikor az agyának sikerült mindezt felfognia, újra rápillantott a biztonsági központra, és észrevette a halottakat.

Pontosan szemben vele, a terem közepén, Brian Wolf mozdulatlanul feküdt a padlón. Szemeivel valahová Andrew elé tekintett, mintha lenne ott valaki. Nem messze tőle ott volt a fegyvere, kicsúszva a tokjából. Ám nem ő volt az egyedüli áldozat. Ahogy Andrew körbetekintett, számos lelőtt munkatársát meglátta, ahogy vérbefagyva hevernek, olykor természetellenes szögben. Még a végtisztességet sem adták meg nekik.

Smith és a kommandósok szintén szörnyülködve tekintettek a történetekre.

– Ezt még megbánják! – jelentette ki dühösen, mégis halkán Smith.

A kommandósoknak ez épp elég volt ahhoz, hogy immár valóban személyes ügynek tekintsék az APF és a tábornok likvidálását.

– Ki tehette ezt? – kérdezte valaki hátul.

Andrew odanézett. Julia volt az, aki bemerészkedett Willel és Valerioval együtt.

Mindannyianójukból ugyanaz a reakció váltódott ki. Főleg William volt meghökkenve, hiszen ő is ismerte Brian Wolfot.

A hivatal vezetője lejjebb lépett egyet a lépcsőfokokon.

– Bárki is volt – jött a válasz Smithtől, aki leguggolva a hüvelyeket vizslatta –, egyedül tette. A hüvelyek ugyanazon fegyverből származnak. Ahol én állok, ő állt ő is, és szabályos köröket megtéve, válogatás nélkül mindenkiel végzett.

A kommandósok vezetőjének igaza volt. Egyvalamit kivéve. A támadó nem mindenkiel végzett.

Ahogy Andrew még egyet lejjebb lépett, mintha valami nyöszörgést hallott volna. Egy pillanatra kihagyott a szívverése, annyira megrémült a hangtól. Már-már azt hitte, a holtak

fognak feléledni, de aztán sikerült erőt vennie magán, és lepillantott maga mellé, oda, ahonnan a hangot jönni vélte.

És akkor meglátta Emiliát.

Egykori titkárnője – a jobbkeze – most olyan nyugodtan és kisimult, hófehér arccal ült nekitámaszkodva egy asztalnak a lépcsőn, mint aki nem is itt lenne, nem ezen az elátkozott helyen. Nem megölt emberek között, nem a GVH-ban. Andrew sajnálkozva nézte a még most is elegánsan öltözött idős hölgyet.

– Istenem, Emilia! – hajolt le a haldoklóhoz.

A titkárnő lassacskán kezdte kinyitni kéken fénylő szemeit. Kezeivel az oldalát fogta, és továbbra sem mozdult.

– A... Andrew? – nyöszörgött. Hang alig jött ki a torkán.

A GVH vezetője végignézte a nő testét. Két kezét odébb tette. Egy seb éktelenkedett Emilia bal oldalán, és a seb körül, a földön rengeteg vér volt. Andrew már nem érzett semmit ennyi emberi vér láttán, de most, amikor a barátjáról volt szó, valami borzalmas keserűség töltötte tele a testét.

– Ki tette ezt veled? – szemei könnyekkel teltek meg.

– De boldog vagyok, hogy újra látom önt – mondta válasz helyett Emilia.

– Orvost! Valaki segítsen!

A többiek, akik eddig némán nézték a drámai helyzetet, doktor híján elsősegély-készletet kezdtek el keresni. Azok, akik csak zavartak volna, inkább kimentek. Will is így tett, nem bírta így látni a titkárnőt és a többi halottat. Csak Julia, Valerio és James Smith maradtak a központban Andrewékon kívül.

– Mr. Dawson... – suttogta Emilia.

– Itt vagyok, ne aggódj!

– Meg fogok halni.

Andrew nem bírta ki, hogy ne kezdjen el sírni. Tudta, hogy igaza van a titkárnőjének, de ezt a tényt már túl nehéz volt neki feldolgozni.

– Itt van William Lester is és több kommandós! Segítenek.

Andrew megfogta Emilia kezét. Hideg volt, alig lehetett érezni a pulzusát. Biztossá vált: túl sok vért veszített. Közben Julia megérkezett az elsősegélycsomaggal, és elkezdte a sebet fertőtleníteni.

Emilia vissza lehunyta a szemeit.

– Szóval megtalálta magát a vöröshajú. Jól van, jól. Hittem benne.

– Tudtad, hogy hová ment?

– Andrew...

– Tessék.

Csend volt. Emilia nem szólt egy szót sem. Aztán, mint aki meggondolta magát, más hangon folytatta. Halkabban és gyengébben.

– Fang volt az. Fang Sen elárult minket.

– Sokan elárultak bennünket, de ezt is túléljük!

Julia a seb kitisztítása után nem is tudta, mitévő legyen. Ő is belátta, hogy képtelenség visszafordítani a dolgot. Újabb ember hal meg a kezei között. Újabb jó ember, olyan, akit sajnálhat. Habár nem ismerte Emilia Wirdengrent, hitte, hogy jó ügyet szolgált. Eszébe jutott az anyja...

– Andrew... – szólt ismét Emilia.

– Itt vagyok.

– Emlékszel még a negyvenes évekre? – a titkárnő fehér arcán mintha egy halk mosoly szólt volna meg. – Szép idők voltak, akkor találkoztunk.

Andrew emlékezett, de nem akart másra gondolni, csak a jelenre. Emilia nagy levegőt vett.

– Ne hagyd, hogy legyőzzenek!

A GVH vezetője megrázta a fejét.

– Nem fognak.

– Esküdj!

– Esküszöm, Emilia.

Andrew Juliára nézett, aki szintén könnyezni kezdett. Az osztrák nő szomorú arca mindent elárult. Nincs remény.

– Örültem, hogy a titkárnőddé választottál. Miért is engem? Nem tudom.

– Elmondjam? – kérdezte a sírás közepette Andrew.

Emilia arca teljesen kisimult.

– Boldog vagyok – hangja végképp elgyengült, akárcsak a teste.

Andrew mondani akart valamit, de annyira könnyezett, hogy képtelen volt. Egy óriási gombóc volt a torkában. Csak tátogott, de hang nem jött ki a száján. Az egész helyzet oly hihetetlennek tűnt a számára.

Emilia megszorította főnöke kezét. Aztán pedig elengedte.

– Andrew...

Andrew végre szóhoz jutott.

– Hallgatlak – nem jött válasz. – Emilia? Emilia!

Emilia Wirdengren meghalt.

– ISTENEM! – ordította Andrew minden eddiginél hangosabban, vadabban és örültebben.

Ez az! Hadd tudja meg az egész világ, milyen őrütség történt! Milyen gyalázatos dolgot műveltek az ő barátjával! Hadd tudja meg mindenki, hogy halott!

Emilia Wirdengren halott, és soha többé nem ébred fel!!!

Julia megpróbálta megnyugtatni Andrewot, mindhiába. A GVH vezetője tombolt a dühében. Elvesztette a titkárnőjét, a helyettesét, a jobbkezét. Támasz nélkül maradt. Bizalmasa és egyik legjobb barátja soha többé nem fogja tudni segíteni. És ez az egyszerre sötétséget és ürességet hozó tény végképp sokkoló volt.

LVIII.

(16 óra 05 perc – GVH, 2-es szint)

Andrew, miután képes volt felegyenesedni, gondolkodni kezdett. Miért is haltak meg ennyien? A hivatal miatt, a geroldium miatt? Nem – válaszolta önmagának.

Andrew úgy hitte, ő az oka mindennek. A tábornoknak igaza volt, amikor lealacsonyította a GVH-t, és ő még akkor is csak másokban kereste a rosszat, amikor a szeme láttára halt meg az első olyan ember, aki érte harcolt. Az a fiatal férfi, aki a börtönben túlélhette volna az APF kínzásait, most azért hever holtan, mert Andrew képtelen volt egy egyszerű kérdésre válaszolni. Sőt! Az összes halott GVH kommandós ő miatta halt meg, hiszen őt keresték Európában.

Andrewnak ez a felismerés és Emilia halála együtt már túl sok volt. Megfogta a legközelebbi, eleve megrongált számítógépet, és a falhoz vágta. Akik kint voltak, a hangokat hallva betekintettek, de Julia intett, hogy ne jöjjenek, ő majd megnyugtatja Andrewot. Smith látta, hogy mi a helyzet, és megértette. Nem engedett be senkit. Mindenki csak azt várta, hogy vezetőjük lenyugodjon.

Újabb számítógép ütdődött a falhoz.

– Én miattam történt az egész! – üvöltötte Andrew.

Julia megpróbált közelebb menni hozzá, hogy nyugtatgassa, de még túl korai volt. Andrew megint széttört valamit. Igazából a szétlőtt központban sok kárt nem tehetett, és nem is ez volt a fontos. A GVH vezetőjének a sok halott osztrák és más nép tagjai jutottak eszébe, akik talán még mindig a viszonylag békés Európában élhetnének, ha nem ad támogatást az APF-nek. De ő megadta, és ezt a hibáját nagyon megfizeti.

– Nem te vagy a hibás! – próbálta jobb kedvre deríteni Julia. – Te mindent megtettél!

Ám Andrewot ezekkel a szavakkal nem lehetett meggyőzni arról, hogy nyugodjon meg. Időre volt szüksége feldolgozni a történeteket. Lekuporodott a terem másik végében. Ujjaival közrefogta a két szeme közti részt, és megpróbált – ha csak egy pár percre is – elvonulni a jelentől.

Julia pedig hagyta, hadd engedje ki a gőzt.

Andrew egy berlini felhőkarcolóban találta magát. 2033-at írtak. Úgy emlékezett, az abban az évben kitört kínai forradalom okozta gazdasági hatásokról tárgyalt európai és ázsiai pénzügyi szakértőkkel. Mielőtt azonban megérkezett volna a tárgyalóterembe, el kellett haladnia egy folyosón.

Őt egy kedves, fiatal berlini lány kísérte, aki előbb ment, hogy Andrew őt kövesse. Persze az akkori Mr. Dawson még sokkal fiatalabb volt, kezdő, de már a felső körökben akkor is megvolt a neve. Nem volt még annyira befolyásos, mint ahogy 2050-ben, ám szavait többen fontolóra vették.

Ugyanebben az időben Emilia Wirdengren komoly magánéleti problémákból próbált kievickélni. Ekkorra öregedett meg, mégha nem is volt igazából idős. A harmincas évei végén járt. Egy állásinterjúra jelentkezett, titkárnőnek. A szakmai képzettsége megvolt, viszont rajta kívül még százhárom másik személy is meg akarta szerezni az állást. A világ fénykora ugyanis már rég véget ért. Már nem a válságok időszaka volt, hanem az összeomlás kezdete. Az emberiség még nem ébredt rá, hogy mennyire össze kell fogni, hogy egy közös célt kell kitűzni, a természet viszont elkezdte a pusztító bosszúját. Ökológiai katasztrófák súlytották a Földet. Állat- és növényfajok haltak ki, hol szárazság volt, hol özönvíz. A hurrikánok minden eddiginél hevesebbek lettek. És nemcsak a természet rendje borult fel. A másik, legalább annyira bonyolult, ámde mesterségesen felállított szerkezet is komoly gondokkal küzdött: a társadalom. Az ideológiai viták erősödtek, a munkanélküliség nőtt, és a fejlettebb államokba tódultak a bevándorlók. Ezek pedig még inkább mélyítették a feszültségeket.

Ettől függetlenül még volt remény, és ezt Andrew Dawson is tudta. Ezért jött el egy ekkor nálánál jóval gazdagabb és befolyásosabb személy kíséretéként a megbeszélésre. Amikor elhaladt a folyosón, megakadt a szeme azon a kevés emberen, akiket a száznégyszáz jelentkezőből egyáltalán behívtak. Emilia Wirdengren is ott ült. Nem szóltak egymáshoz, de Andrew érezte, hogy ebben a nőben van valami elszántság. Nem törtetés, inkább határozottság és kimértség. Ahogy elnézte a többi jelentkezőt, biztos volt abban, hogy ez az elegánsan öltözött hölgy fogja megkapni az állást.

Valamivel később már a tárgyalóteremben találta magát, számos nálánál jóval idősebb ember társaságában. Ő volt a legfitalabb. Nem is ülhetett az asztalhoz, a háttérben húzódott meg. Hiába volt országukban forradalmi hangulat, több kínai is nyugodtan üldögélt ott.

– Akkor is népköztársaság fog maradni – suttogetta valaki egy másiknak.

– A nép szabadságot követel – válaszolta amaz indulatosan.

A tárgyalás kezdete inkább volt politikai, mint pénzügyi. Aztán végre rátértek a lényegre. Senki sem akarta, hogy Kína válságba kerüljön. A világ vezető nagyhatalma látta el évtizedek óta olcsó – és emellett már egyre több minőségi – áruval a nyugati államokat, akik pedig a saját boldogulásukat jóval pesszimistábban látták, amennyiben Kína a változás útjára lép.

Nem, Kína kommunista marad. Túl potenciális állam a befektetők szemében, túl nagy és népes ahhoz, hogy megremegjen. Az így is kockázatos időkben nem szabad megingadni a stabil dolgokat. Így tehát egy tárgyalás alatt eldőlt: Kínában nem lesz demokrácia – csak kapitalista reformok. Sokan elhagyták ekkor az országot.

Andrewnak mindebbe persze még beleszólása nem volt. Csak figyelt, és várta, hogy eljőjön az ő ideje. Neki – a legtöbb pénzes emberrel szemben – voltak elvei. Amikor újra elhaladt a folyosón, ahol korábban annyian váraakoztak az állásinterjú miatt, csak egyetlen nőt látott. Emilia Wirdengren volt az. Odament hozzá.

– Már csak maga maradt hátra? – kérdezte a rövid, barna hajú, kék szemű nőtől.

A hölgy meglepetten tért magához a bóbiskolásából.

– Nem vettek fel – sóhajtotta.

– Azt hittem, az ilyen elegánsan öltözködő, jó kiállítású emberek még azért napjainkban is munkához jutnak.

Emilia ekkor tekintett fel először Andrew arcára. Még nem tudta, hogy a fiatalemberben leendő főnökét, és egyben az elkövetkező évtizedek egyik legbefolyásosabb emberét tisztelheti.

– A világ megváltozott – mondta a hölgy, és felállt a helyéről.

Elindult, hogy végérvényesen elhagyja a felhőkarcolót. Nagy csalódás volt számára, hogy nem vették fel, és egyben óriási anyagi probléma.

– Ha esetleg segítség kellene – Andrew átnyújtott egy papírdarabot a sietve távozni készülő nőnek –, vagy állás, hívjon fel.

Andrew valójában nem tudott volna munkát adni, de bízott magában és a képességeiben, hogy a cégnél, ahol dolgozott, el kell még egy ember.

Emilia megköszönte, és odébbállt. Csak a liftben jutott eszébe, hogy be sem mutatkozott. Aztán, mialatt a gépezet egyre lejjebb vitte, megnézte, milyen papírt is adott át az a fiatalember neki. Egy névjegykártya volt, valami Andrew Dawsoné. És mellette egy ezereurós bankjegy.

Egy időre csillapodtak anyagi gondjai, és közben felhívta a fiatalembert. Nem vette fel. Másnap újra próbálkozott, és végre be is mutatkozott. Andrew Dawson segített, hogy találjon egy állást, ami viszonylag jól fizetett, és Berlinben volt, ahol Emilia lakott. Két évvel később Emilia férje meghalt, ő viszont sohasem felejtette el.

Az évek közben teltek, a világ egyre örültebbé vált. 2035-ben az USA lerohanta Grönlandot, annak ásványkincsei miatt. Az ENSZ emiatt és más okok miatt is veszített a tekintélyéből. Andrew Dawson cége pedig felkereste Mrs. Wirdengrent. Emilia pont egy gödörben volt. A gyász megviselte. De Mr. Dawson nem hagyta, hogy elkallódjon az események tengerében. Az alig huszonöt éves férfi óriási karriert futott be, részesévé vált a világot mozgató dolgoknak és döntéseknek. Egy évvel később már maga az amerikai kormány kérte fel dolgozni, mert felfigyeltek a pénzügyi tehetségére.

Amerika ebben az időben esett totálisan vissza. Nem találta az útját, nem lelte a helyét. A nemzet megcsúfolva érezte magát, mert végképp letaszították a világ dobogójáról.

2038-ban felfedezték a geroldiumot, és a világ megváltójának tekintett anyag a Geroldium Kutatási Vállalat kezébe került. Andrew úrrá lett megélhetési problémáin, és bátran befektetett az anyagba. Kockázatos lépés volt, de hitt a geroldiumban, ahogy mindig is.

Közben Emilia Wirdengren jobb állást kapott annál a cégnél, ahol Andrew korábban dolgozott. Ám 2039-ben az összes pénze elúszott. Ebben az évben értéktelenedett el az euró. A krízis összeroppantotta az európai piacokat, az ipart, a gazdaságot, az embereket. Kirobbant a második élelmezési világválság.

2040 lett, az élet ment tovább. Miközben milliók haltak éhen, háborúk jöttek-mentek, a világbéke minden eddiginél ingatagabbá vált, egy csoport, egy befolyásos emberekből álló kör felismerte, hogy reformokra van szükség, hogy a pénzükkal megmenthetik a Földet az armageddontól.

Andrew Dawson és Emilia Wirdengren ebben az évben találkoztak újra. Andrew ekkorra már hatalmas vagyonra tett szert, aminek egy részét visszaforgatta a geroldiumba. Megvette a vállalat részvényeinek ötvenegy százalékát, így az ő kezébe került az anyag és a vele járó felelősség. A befolyásos gazdagok köre, aminek Andrew is a tagja volt és elismerte a reformok szükségességét, úgy gondolta, itt az ideje, hogy a geroldium megkapja a hozzá méltó védelmet. Andrew ekkor kapta a lehetőséget, hogy a GVH-ba költözhessen. Rövid gondolkodási idő után igent mondott a felkérésre. Persze ekkor még nem lett rögtön a hivatal feje. Maga a GVH sem volt még annyira nagy jelentőségű, mint tíz évvel később.

Amikor Andrew kezdte felfogni azt, hogy napjai nagy részét a Föld alatt tölti, mivel rengeteg teendője volt a hivatalban, úgy érezte, egyedül nem képes kibírni a terheket. Valakivel meg kell osztania azokat. Volt ugyan segédje, de valaki vagy valami másra vágyott. Egy megbízható emberre. Emilia Wirdengren jutott eszébe, akivel egyszer abban az évben már futólag találkozott. A magabiztos, kifinomult nő képe még mindig élesen benne volt az agyában. Habár nem ismerte jól, nálánál jobb segítőt el sem tudott képzelni maga mellett. „Egy próbát megér” – gondolta, és felhívta Emiliát.

Emilia Wirdengrent meglepte a felkérés, de nem mondott sem igent, sem pedig nemet. A GVH-ba utazott – persze nem tudhatta, hol van pontosan. Amikor először lépett be a liftbe, és elmondták neki, hogy nem felfele, hanem lefele megy, azt gondolta, ez akkor egy rövid liftezés lesz. Azután, mikor meglátta a több mint negyven szint gombját, megváltozott a véleménye.

Andrewnak már ekkor is a harmincnolcas szinten volt irodája, a hivatalban komoly ügyekkel foglalatzkodott. Ő maga továbbra is fiatal volt, harminc éves. Emilia ugyanakkor már a negyvenöthöz közelített. Öregebbnek látszott, főleg úgy, hogy mindig kerülte a színes ruhákat, és egyszerű eleganciával öltözködött.

Egymással szemben ültek egy kávézóasztal mellett, Andrew irodájában.

– Tudja, miért hívtam? – kérdezte Andrew.

Emilia, aki szinte semmit nem tudott a férfiről, továbbra is határozott akart maradni. Nem szerette a mellébeszélést.

– Nem tudom – jelentette ki.

– Amikor úgy hét éve először találkoztunk, maga egy állásinterjúra ment.

– Emlékszem, nem kaptam meg az állást – habár Emilia arca nem változott meg, hanglejtésén kissé érződött az emlékek bújja.

– Én akkor adtam magának egy névjegykártyát.

– Maga mentett meg a csődtől. Még meg se...

– Ne köszönje – hessegette el kezével a tervbe vett hálálkodást Andrew. – Most van állása?

– Van.

– Meg van vele elégedve?

Emilia nem válaszolt. Gondolta, hogy nem ok nélkül repítették ide, és gondolta, hogy Andrew eléri, amit akar. Úgy tűnik, azt akarja, hogy neki dolgozzon. Mit ad Isten, Emilia örült is volna neki. Így hát elébe ment a dolognak.

– Vállalom az állást.

Andrewot meglepte a válasz. Elmosolyodott, de amint meglátta Emilia arcán azt, hogy komolyan beszél, ő is visszatért ehhez a stílushoz.

– Még nem is mondtam, miről van szó.

– Gondolom, valamiféle irodai munkáról.

Andrewnak tetszett Emilia jó észjárása. Most már teljesen biztos volt abban, hogy a német nőnél nem lehet jobb titkárnője.

– Azt szeretném, ha a titkárnőm lenne – vallotta be, reménykedve, hogy nem kap elutasító választ. Azután gyorsan még hozzátett pár dolgot. – A segítőm, a társam... a jobbkezem. Mit szól?

Emilia gondolkodás nélkül válaszolt.

– Nem elég – és gyengéden megrázta a fejét.

– Hogy érti azt, hogy nem elég? – Andrew értetlenül fogadta a választ. – A fizetésről még szó sem volt! Kap ételt, italt, szállást és még rengeteg mindent. Ha az aggasztja, hogy itt kellene dolgoznia...

– Ahhoz, hogy a jobbkeze lehessen – szakította félbe Emilia –, az kell, hogy megbízzunk egymásban. Legalább annyira, mint ahogy egy barát bizalommal fordul egy cimborájához. A bizalom, Mr. Dawson, mindennél fontosabb. – Andrew kíváncsain hallgatta, mire akar kilyukadni Emilia. – A bizalom az, ami két embert, legyen az férj és feleség, barát és cimbor, vásárló és eladó, vagy főnök és alkalmazott... a bizalom az, amire megalapozható egy kapcsolat jövője. Bizalom nélkül nem tudunk hinni a másiknak. Hit nélkül pedig nincs remény. Ha pedig a remény hiányzik, úgy a jövő is semmivé foszlik. Egy kapcsolat – jövő nélkül – értelmetlen.

Emilia szünetet tartott. Épp eleget ahhoz, hogy Andrew vegye a bátorságot, és közbeszóljon.

– Mire akar kilyukadni, Mrs. Wirdengren? Eddig olyan egyenes volt a beszéde.

Mrs. Wirdengren, aki már ekkor is özvegy volt, mélyen Andrew szemeibe tekintett. Nem Mr. Dawsonhoz, az üzlet- és pénzemberhez akarta szavait intézni, nem ahhoz, aki vele szemben ült, hanem ahhoz, aki az öltöny és a drága karóra mögött húzódott meg, mélyen eme ambíciózus fiatal testében.

– Még csak nem is ismerjük egymást – mondta Emilia. – Azt sem tudtam a legutóbbi találkozásunkig pontosan felidézni, hogyan is nézett ön ki. Nagyjából emlékeztem... de nem is ez a lényeg. Én látom, hogy ön mire vágyik.

– Mire vágyom? – szólalt meg ismét Andrew.

Emilia úgy tett, mintha semmi nem történt volna.

– Ön egy olyasvalakit akar maga mellé, akivel élete terheit is meg tudja osztani, aki a titkári poszt mellett egyfajta helyettese. Ám kérdezem én, hogy bízhatnánk meg egymásban, ha még nem is ismerjük a másikat?

– Jogos kérdés – vallotta be Andrew, és kortyolt egyet az előtte heverő whisky-s pohárból. – Ritkán teszik fel titkári állásinterjúkon.

– Ritkán viszik az embert a világ másik végébe, a föld alá, titkári állásinterjúkon – érvelt Emilia élesen.

– Azt mondta, vállalja az állást – emlékeztetett Andrew.

– Vállalom, ám ha azt akarja, hogy a jobbkeze legyek, meg kell egymásban bízunk.

– Bízom magában.

Andrew őszintén mondta ezt. Valahogy nem tudta elképzelni Emiliáról, hogy bármikor is becsapja.

– Én viszont nem bízom önben – válaszolta a nő. – Nem ismerem magát, Mr. Dawson.

Andrewnak ezt el kellett ismernie. Egy jól megszervezett állásinterjú egy lélegzetellállító helyen nem elég, ha igazi segítőt akar faragni egy vadidegen személyből. Ám Emilia azt mondta, vállalja az állást. Tehát részéről nincs akadálya a dolognak, Andrew pedig nem olyan gyáva, hogy egykönnyen feladja a dolgot.

– Akkor hát – szólalt meg, megtörve a fagyos csendet –, hadd mutassam be önnek a Globális Védelmi Hivatalt. Közben pedig talán jobban megismernénk egymást.

Andrew kezét nyújtott Emiliának. A német hölgy elfogadta a kézfogást, majd Andrew példáját követve ő is felállt vele együtt az asztaltól. Mindketten elindultak, hogy együtt járják be a komplexum zezugos szintjeit.

– Mit is mondott, hol született? – kérdezte Andrew mosollyal az arcán. Örült, hogy Emilia nem mondott nemet.

– Nem mondtam, hogy hol születtem – vágta rá közömbösen Emilia. Kisvártatva, sokkal kedvesebben hozzátette: – Frankfurtban. De a koromra azért nem illik rákérdezni!

Mindketten nevettek.

Így történt hát, hogy Andrew Dawson és Emilia Wirdengren megismerkedtek, és munkatársakká váltak. Sőt, valóban barátok lettek, Emilia jobbkeze lett Andrewnak, a helyettese. Életük összefonódott a hivataléval, idejük nagy részét ott töltötték. Soha, egyikük sem akart többet barátságánál a másiktól, de legalább annyira tisztelték a másikat, mintha az életük függne tőle.

Most viszont, tíz évvel később, a kettes szinten, a biztonsági központban véget ért egyikük élete. A közös idő befejeződött, és Andrew, habár eddig is pokoli gyűlölettel volt az áruló Arthur C. Sigmund iránt, most valahogy még mélyebb, még sötétebb düh kerítette hatalmába. A gépek falhoz vágása csak csillapítani tudta szomját a bosszúra. Hiszen Emilia Wirdengren miatta halt meg. Érte, és a GVH-ért.

A világ jövőjéért.

Mindazért, amit a tábornok és szövetségesei tönkre akarnak tenni.

Andrew váratlanul azt érezte, hogy valaki a vállára tette a kezét. Lelke és agya visszatért a keserű jelenbe. Könnyeitől elhomályosult barna szemeit kinyitva Julia Rhemis alakját vélte felfedezni maga mellett. Andrew össze akarta szedni magát. Ahogy Emilia is összeszedte magát, miután megroppant pár nappal ezelőtt. Egyiküket sem hagyták magukra. Emilia egy felszolgálólánytól kapott vigaszt, Andrew pedig, úgy tűnik, Juliától. Az osztrák nő mondogatott is valamit, de Andrew talán szándékosan, nem hallotta meg.

A GVH vezetője megtörölte ingujjába az arcát, mély levegőt vett, majd kifújta, megkérte Istent – habár nem volt vallásos –, hogy vigyázzon Emiliára a túlvilágon, és végül feltápáskodott a földről.

A központ túlsó végében, a bejáratnál Smith örömmel nyugtázta azt, hogy Andrew már nem kuporog, és reménykedett benne, hogy folytathatják az útjukat. De Andrew jelezte, hogy előbb még el kell intéznie valamit. Julia és Smith is azt hitték, Emiliával kapcsolatos, ám tévedtek. Andrew a terem közepe felé tartott. Egy működő számítógépet keresett, és talált is egyet. Pillanatok alatt belépett a rendszerbe, és bekapcsoltatta a mikrofont.

A statikus zaj hamar lecsillapodott, Andrew Dawson pedig végre üzenhetett a hivatal még életben lévő embereinek. Szavait ugyanis a hangszórók miatt mindenhol hallani lehetett a GVH-ban. Nem is tudta, hogy nem sokkal előtte, a legutolsó használója a hangosbemondónak Emilia Wirdengren volt.

– Minden GVH-snak! Figyelem, minden egyes GVH-s embernek!

A tábornok épphogy beleegyezett a robbantásba, amivel bejuthattak volna a hűtőszobába, amikor egy ismerős hang szólalt meg a fal egyik felső sarkánál elhelyezett mikrofonban. Nemcsak ő, de mindenki más is félbehagyta azt, amit épp csinált, és fülelt. A figyelemfelhívást a bezárkózott személyzetisek is tisztán hallották.

– Itt Andrew Dawson beszél.

A tábornokban megfagyott a vér. „Hogy kerül ez ide?! – ez volt az első gondolata. – Már rég elásva kellene lennie Ausztriában!” A hűtőszobában megbújt személyzetben viszont feléledt a remény a menekvésre.

Andrew pedig folytatta. Hangja bátrabb volt és határozottabb, mint valaha.

– Az ellenség ránk tört. Bejutottak, és minden egyes perccel közelebb kerülnek a céljuk megvalósításához. Minden egyes pillanattal nagyobb veszélyt jelentenek a hivatalunkra és a világunkra egyaránt. De én még lélegzem, és visszatértem!

Habár Andrew nem láthatta a reakciókat, szerte a lentebbi szinteken éljenzésben törtek ki a GVH-sok nagy része. Végre volt valaki, aki vezethette őket, akikben bíztak, és aki harcra buzdította őket. Úgy tűnt, mégis minden elveszve.

– Tudom, hogy nagyok a veszteségeink – Andrew Emiliára tekintett –, és tudom, hogy fáradtak vagyok. De itt vagyok, és a segítség már úton van! Ne adjátok fel! – mivel tudta, hogy az idő sürget, úgy gondolta, itt az idő befejezni az üzenetet. – Az ENSZ és Kanada csapatokat küld, ellenfeleink tetteiről már tudnak. Csak egy kis idő kell, egy kis kitartás, és legyőzzük a ránk támadókat!

Kikapcsolta a mikrofont. A hangszórók ismét halkán néztek a termekre. Julia odalépett Andrew mellé, és átkarolta.

– Bátorító beszédet mondtál. Igaz, hogy csak nemrég ismertük meg egymást, de úgy tűnik, mindig képes vagy az emberekbe lelket önteni.

– Most én is örülnék, ha valaki lelket tudna önteni belém – válaszolta szomorúan Andrew. Julia már el is kezdett ötletelni, de Andrew még hozzátette: – Habár tudom, hogy erre most senki sem képes.

A számítógép leállt, a biztonsági központ elcsendesült. Andrew csak most vette észre, hogy az összes halottat egy helyre húzták, és egymás mellé fektették őket. Bizonyára Julia csinálta Smithszel. Andrew még egy búcsúpillantást vetett Emiliára, aki Brian Wolf mellett feküdt megnyugodva, majd kilépett a teremből, Julia követte. Immár senki nem lélegzett a központban. Andrew bezárta az ajtót, ahogy egy kriptára bezárják annak kapuit. Eljött az idő a visszavágásra, a bosszúra.

A folyosón a többiek már tűkön ülve vártak. Smith mert csak kérdezni Andrewtól.

– És most mi lesz?

Látszott, hogy mindenki Andrewot tartja vezetőnek, benne bíznak. Ő neki pedig vállalnia kell ezt a tiszteletet, annak minden nehézségével és feladatával együtt. De hát már hozzászokott ehhez a szerephez. Elindult a folyosón, a lépcsők felé.

– A rakétákhoz kell még egy beléptető kártya, ami az irodámban van, a harmincnyolcas szinten. Meg kell szereznünk Sigmundék előtt.

Határozott hangja azt bizonyította, nem csüggedt el, tovább harcol. Sőt, talán még hevesebben, mint eddig. A többiek pedig bátran követték.

Valamivel lejjebb, amikor véget ért Andrew beszéde, a tábornok úgy érezte, megrendült az eddigi bombabiztos tervébe vetett hite. Schurte, aki mindaddig meg se szólalt, most fennhangon, cinikusan kérdezte:

– Na és most mi lesz?

A tábornokot idegesítette ez a hangnem, de túrtőztette magát.

– Ez csak valamiféle GVH-s csel. Andrew Dawson nem lehet itt.

De ezzel senkit nem tudott megnyugtatni. Már ő is tudta, az AR24-ese, amit Ausztriában hagyott, most Andrew segítségére volt, és úgy tűnik, a GVH vezetőjét nehezebb eltenni láb alól, mint a titkárnőjét.

– Hagyják a robbantást! – utasította embereit, akik felocsúdva a beszéd hatása alól, folytatták a munkát. – Nincs időnk ilyesmikre, ők pedig nem veszélyesek odabenn. Induljunk!

A hűtőszobában levők fellélegeztek. El sem akarták hinni, hogy ez történt, hogy a többiekkel ellentétben, akik az ebédlőben heverték holtan, ők megmenekültek. Nem is merték még elhagyni a hűtőszobát, pedig az APF-esek sorra elmentek. Minden eddiginél sietősebbé váltak, most már Arthur nem törődött azzal, hogy elfoglalja a GVH-t.

Csakis a rakéták érdekelték.

LIX.

(16 óra 19 perc – GVH)

Így, hogy nehéz helyzetbe került, Arthur Conrad Sigmund gyorsabban szedte a lábait. Most már nem bukhat el – gondolta –, most már akkor is el kell érnie a célját. A GVH épp elég kárt szenvedett, a hivatal képtelen lesz valaha is a régi fényében tündökölni.

Mivel még így is túl lassan haladtak, a GVH-sok pedig újra elszántan vették fel az APF embereivel a harcot, Arthur támogatta Fang ötletét, hogy a tizenhetes szinten lévő központi generátort kapcsolják ki, a tartalék energiát pedig irányítsák át a liftekre. Fang figyelmeztette, hogy ebben az esetben az oxigénszint rohamosan le fog csökkenni, de Arthur és az emberei fel voltak erre készülve, hiszen voltak náluk oxigénpalackok. A GVH-ban is voltak palackok minden egyes szinten, de az őrök nehezebben fogja tudni felvenni a harcot, főleg úgy, ha mennek a liftek, és Arthurék bármennyig is lejuthatnak.

Lassan el is érték a tizenhetes szintet, az elől lévő osztagok már komoly tűzpárbajt vívtak a még életben maradt őrökkel. Arthur valójában ekkor használta először a pisztolyát. A szint bejáratánál, ahol elakadtak az emberei, fedezékbe húzódott, és pontos célzásokkal két GVH-st is leszedett. Klaus Schurte, akinél szintén volt egy pisztoly, inkább a háttérben húzódott meg. Ő nem kockáztatta az életét a generátor miatt.

Mialatt az APF ilyen mélyre leért, Andrewék sem tétlenkedtek. A lépcsőházat használták, akárcsak ellenfeleik, viszont Andrew bátrabban haladt előre, és vezette a csapatot. Ő sem hagyott időt arra, hogy emberei visszafoglalják az ellenség által esetleg megszállt területeket.

– Nem lehetnek túl sokkal előttünk – lihegte William, aki továbbra sem bírta az erőltetett meneteket.

Julia haladt mellette, aki viszont aggályokkal vélekedett a gyors tempó felől.

– Ha hirtelen beléjük botlunk egy sarkon, abból nagy baj lehet!

– Talán nem bírjátok a tempót? – kérdezte Valerio, aki katona lévén könnyedén szedte lábait egymás után.

A nyolcas szintre érve ők is meglátták, mit tett az APF nem is oly rég. Nekik is át kellett vágniuk az ebédlőn, hogy folytathassák útjukat. A halottak itt is úgy heverték, akárcsak a biztonsági központban. A különbség mindössze az volt, hogy itt sokkal több volt belőlük.

– Mocskok – jegyezte meg Smith.

A látvány és a tempó mindannyiójukat pihenésre készítette. Végül Andrew belátta, hogy meg kell állniuk.

– Öt perc szünet! – kiáltotta.

Valahogy mindenki megkönnyebbült. Akárhogy is siettek, eddig nem érték be az APF-et. Pedig ők kevesebben voltak, mozgékonyabbak, és ismerték a terepet... Nos, igen. Andrew gondolta, mi lehet az oka annak, hogy az APF mégiscsak gyorsan halad. Emilia elmondta, hogy Fang Sen áruló.

– Ő is velük tart – mondta Williamnek. – Ti jól ismertétek egymást, nem igaz?

Will nem értette a kérdést.

– Ugye nem arra céloz, hogy én is áruló vagyok? – tegezte le főnökét. De ez nem is számított, már mindannyian tegeződtek. – Ismertem, és barátomnak tarottam. Ez az igazság. Ám most úgy tűnik, végig átvert. Ő küldött el a GVH-ból, ő nézte át a kutatásaimat, és úgy tűnik, ő miatta nem megy a Védőpajzs.

Ő, a Védőpajzs. Már senki nem gondolt a szerencsétlen projekte ilyen izgalmak között. Valahogy nem jutott idő rá, amikor a kommandósok és az osztrákok megvizsgálták, nem él-e mégiscsak valaki. Nem, mindannyian halottak voltak, kik a földön heverték. Vagyis nem egészen. Andrew mintha valami mocorgást hallott volna a konyhaajtó felől. A zaj pedig egyre erősödött. Andrew a kezébe vette pisztolyát.

Lehet, hogy az APF hátrahagyott embereket? Eddig is megtörtént, most is meglehet. A GVH vezetője jelzett a többieknek, akik szintén felkészültek. A zaj tovább erősödött, és már egyenesen az ajtó másik oldalától jött, ami lassan mozogni kezdett. Eddig senki nem lőtt, de egyesek már céloztak.

Ám nem a várt személyek jelentek meg a küszöb másik oldalán. Pár GVH-s volt az, legalább is a ruhájukból ítélve. Személyzetiseknek látszottak, és egyben rémültek.

– Ne lőjenek, kérem! – kiáltották. – Ne lőjenek!

Andrew intett, hogy mindenki tegye le a fegyvert, de azért készenlétben álltak. Még az is lehet, hogy ez egy csapda.

– Kik maguk? – kérdezte Andrew.

Hallva, hogy a GVH vezetője beszél, kissé megnyugodtak a személyzetisek, akik ekkorra már mind előbújtak. Egy felszolgálóruhát viselő lány válaszolt, aki nem tűnt annyira összetörtnek, mint a többiek.

– Túlélők vagyunk. Elbújtunk, amikor az APF ideért. Bementünk a hűtőszobába, és magunkra zártuk az ajtót. Alig sikerült mostanra kinyitni.

– És az APF csak úgy hagyta, hogy besétáljanak?

– Kúszunk. Persze ők utánunk jöttek, be is akarták robbantani az ajtót, de akkor megszólalt a hangszóróban a maga hangja, és a vezetőjük, egy ősz hajú, szigorú tekintetű férfi tiszti ruhában azt mondta, hogy menniük kell.

Andrew tudta, kiről beszél a lány. Nem mondta ki a nevét, de Julia igen.

– Sigmund tábornok – hangja olyan volt, mint aki undorodva beszél egy ocsmányságról.
– Szóval ezt is ő tette.

Valerio, akit nagyon emlékeztetett ez, és a biztonsági központban történt eset az embereivel történetekre, szintén komoly dühöt érzett magában. Ő is tudta, hogy ameddig csak él a tábornok, létezik az Allied Peacekeeping Forces, és Klaus Schurte emberei fegyverrel rendelkeznek, addig bármikor megtörténhetnek ilyen esetek. És meg is fognak, ha ők most elbuknak.

– Mindannyian elmentek? – érdeklődött Valerio.

– Igen – bólogatott a lány.

Valerio Andrewhoz fordult.

– Nem lehetnek messze. Bizonyára ők is a kártyát akarják.

Andrew érezte a diplomatikusan sürgetést, hogy ne sokáig időzzenek itt. Egyébként nem bánta, épp elég ideig látott már ennyi ártatlan halottat ahhoz, hogy sohase tudjon kitörlődni a kép a fejéből.

– A legjobb, ha kimennek a felszínre – mondta a túlélőknek. – Páran elkísérik magukat, hogy ne féljenek.

Odafordult Markhoz, aki értette a célzást, és szólt két emberének, hogy kísérjék fel a személyzetet, és maradjanak is odafent velük. Azokat választotta ki, akik leginkább féltek a tudattól, hogy egyre mélyebben vannak a földben. Ez az érzés többeken is kezdett eluralkodni, de ezidáig mindannyian le tudták győzni.

Andrew gondolt rá, hogy egy kommandó is felküld, viszont be kellett ismernie: nem szívesen vált volna meg még több fegyverestől. Inkább feltett egy újabb kérdést.

– Tudjátok az utat, igaz?

A lány igennel válaszolt.

– Emilia Wirdengren is ott van? – tudakolta a felszolgáló.

A kérdés meglepte Andrewot. Újra eszébe jutott a veszteség. Ismét a bánat érzését érezte. Halkan csak annyit tudott kinyögni: „nincs”. A lány tudta, mit jelent ez. Láta Andrew arcán az elkeseredettséget.

– Jó ember volt. Ismertem. A legnehezebb pillanataiban is össze tudta szedni magát. Amíg maga nem volt itt, úgy vezette a hivatalt, mintha évek óta ezt csinálná.

Ezek a szavak valahogy elviselhetőbbé tették Andrew számára azt, hogy Emilia már nincs többé. Sőt, valahogy a saját lelkiismeret-furdalását is csökkentették. Úgy tűnt, neki is el kell néha egy-két jó szó ettől a felszolgálólánytól, akárcsak el kellett Emiliának. Még ha ezzel ő nem is volt teljesen tisztában.

A túlélők megköszönték a segítséget, és elindultak a két osztrákkal a felszínre. Bízatták Andrewékat, hogy ne kíméljék az ellenséget, ahogy ők sem kímélték az ártatlanokat. Andrewék viszont bízattás nélkül is tudták, elégtételt kell venniük az APF-en. Hiszen mindannyiójuknak számos oka volt erre.

Közben Arthur, hallva, hogy a harc lassan lecsillapodik a tizenhetes szinten, azon tűnődött, hogy kik segíthetnek Andrewnak. Hiszen ő itt van, ez elég bizonyos, de nem érkeztetett egyedül. Akkor nem érte volna el a kettes szintet, hiszen a tábornok személyesen adta ki a parancsot az embereinek, hogy őrizzék a kapukat. Eszerint viszont arra is fel kell készülnie, hogy a hivatalból való visszaúton új harcokat kell majd megvívnia. Most viszont még nem ez volt a lényeg számára.

Egy tisztje közeledett, magas, acélos jellem. Vigyázzba vágta magát.

– A szint tiszta, uram – jelentette katonásan.

A tábornok elégedetten tekintett emberére. Végre nem kell majd lépcsőznie! Fang nem túl távol tőle, csendesen ült magában. Még mindig rajta volt a szokásos fehér köpenye. A kínai nem sok mindent mondott, mióta találkozott vele.

– Fang! – szólt a tábornok. – Meg tudja változtatni a tartalék energia beállításait, vagy szüksége van Schurte informatikusaira?

– Csak semmisítsék meg a központi generátort – válaszolta Fang, de nem nézett a tábornokra. – A tartalék energia ekkor automatikusan bekapcsol, és a szinten lévő terminálból bárki hozzáértő át tudja irányítani az energiát, nem kellene hackerek.

– Maga hozzáértő?

Fang legszívesebben azt mondta volna: „Felháborító, hogy meg meri kérdezni. Persze, hogy az vagyok!” Ehelyett viszont a sokkal elegánsabb és halkabb csendben maradást választotta. Csak a tekintetét vitte a tábornokra, aki értett a jelből. Tudta, mi a válasz.

– Akkor tegye, amit kell.

Mindketten, és a katonák egy része is bement a szintre. Egy keskeny fém gyalogjárón találták magukat, ami igazából a folyosó folytatása volt. Ugyanolyan széles volt, oldalain korlátok voltak. A hely a legtöbb idegent egy gyárra emlékeztette, ahol ilyesfajta járatokon közlekednek az emberek fel-alá. A gyalogjáró, vagy „híd” alatt legalább hét méter mély üresség volt, felette kb. ugyanennyi. A szint közepén pedig, ami már innen is jól látszott, egy elkülönített rész volt, nagy ablakkal. Annak is a közepén pedig egy hatalmas, forgó valami, körülötte pedig rengeteg gép.

Ahogy Arthurék egyra beljebb haladtak a hídon, már látni lehetett azt a néhány halott őrt, akik elszántan védelmezték a szintet és az itt maradt személyzetet. Fang is csak most először járt itt, de magabiztosan ment előre. A hídon amúgy sem voltak elágazások. A tábornok belépett a generátor termébe. Fang követte. Klaus Schurte közben távol maradt az egész dologtól, a saját légzőberendezését ellenőrizgette a lépcsőházban maradtakkal, és embereit előre küldte, hogy derítsék fel a tizenhetes szint liftállomásához vezető területeket.

A generátor mellett a katonák már szorgosan dolgoztak. A tábornok korábbi utasításának eleget téve tölteteket helyeztek el. Arthur ugyanis nem akarta, hogy a közeledő „felmentő sereg” visszakapcsolja a GVH fő áramforrását.

– Mindjárt kész is vagyunk – mondta egyikük.

– Elég a robbanóanyag? – érdeklődött a tábornok, miközben a furcsa, gyengén fénylő szerkezetet nézegette.

– Bőven, uram. Nagy robbanásra kell számítani – tette hozzá a katona. – Ki tudja, mekkorát szól egy ilyen.

Fang ezalatt egy számítógépen bejelentkezett.

– Le fogom állítani a generátort. Csak felülírom ezt a biztonsági parancsot, átjavítom ezt a kódot...

Mialatt ügyködött, egy szemüveges, fiatal férfi, aki a kevésbé katonás ruhából ítélve Schurte egyik civil embere lehetett, szorgosan figyelte Fang mozdulatait a gépen. Gyenge alkatú volt. Fang úgy gondolta, ő lehet a legfontosabb informatikus. A kínai egyébként nem is gondolkodott azon, mit tett nem is olyan túl rég. Nem érezte, hogy áruló lenne, vagy valami hasonló. Hiszen sosem hitt igazán a GVH-ban, vagy annak elveiben. Fang is osztotta a tábornok véleményét, hogy rendre van szükség, a GVH pedig nem volt képes megvédeni a világot, ellenben az APF-fel. A geroldium kutatásai pedig majd jó helyen lesznek, biztos kezekben – vélekedett Fang.

A következő másodpercben már le is állt a generátor. A halvány fény, ami a forgó szerkezetből jött, pislákolni kezdett, majd teljesen megszűnt. A mozgás is lassan kezdett

abbamaradni. Ahogy mindezek megtörténtek, úgy lett hirtelen mindenkin úrrá a kalusztrofóbia érzése. Ekkor tudatosult a GVH-ban levőkkel, hogy milyen mélyen is vannak. A tizenhetes szint nagy generátor-termében sötétség lett, a katonák, a tábornok vakok lettek, és megijedtek, mivel semmi nem történt.

Valamivel feljebb, Andrewék, akik sietve rohantak, hogy minél hamarabb elérjék az APF-egységek törzsét, szintén kénytelenek voltak megállni. Mindent elborított a vaksötét. Egy osztrák katona neki is futott valaminek, ami ebben a hirtelen jött csendben óriási visszhanggal járt. Az egész kísérteties volt. Andrew még soha nem érezte magát így a komplexumban.

A tábornok várt néhány másodpercet, de semmi nem történt. Mivel ő körülötte sem volt semmi fényforrás, a sötétbe tekintve, sürgető hangnemre váltott.

– Na, mi lesz? – kérdezte, elsősorban Fangtól. – Már valaminek történnie kellett volna.

– Türelem – szólt amaz, és kínaiul kezdett el beszélni.

Persze a tábornok nem értette, így nem tudhatta, hogy Fang visszaszámol. Amikor a számolás végre befejeződött, néhány lámpa vöröses halvány fénye megvilágosodást hozott. A tartalék áramforrások automatikusan bekapcsoltak, a szinteken lévő ventilátorok és a levegőt keringető rendszer újra működött.

– Azt ajánlom, vegyék fel a légzőkészülékeiket, amíg én elintézem ezt – javasolta a kínai, és fel is kapta a saját készülékét.

A tábornok végre megnyugodott, eddig minden terv szerint haladt. Fang úgy néz ki, állta a szavát. A központi generátor leállt, a tartalék energia bekapcsolt. Még valamire azonban figyelmeztette szövegetéseit.

– Ha nem robbantják fel rövidesen, az automatikus hibakereső miatt a fő generátor vissza is kapcsolhat.

– Akkor jobb lenne, ha sietnénk – ajánlotta a tábornok.

– Azon vagyok.

– Nem csak magának mondtam, az embereimnek is.

A katonák, ahogy visszatért az áram, először inkább tényleg felvették a légzőkészülékeiket, bár páran még nem erősítették a maszkot a szájukhoz. Ezután szorgosan folytatták munkájukat.

– Aki nem ügyködik a bombákon, vagy nem informatikus, az menjen innen! – parancsolta a tábornok.

Az emberek engedelmeskedtek, és mire az utolsó is elhagyta a területet, és biztos helyre húzódott, addigra Fang és a robbantók is elkészültek.

– Most már működniük kell a lifteknek – dőlt hátra a székében Fang. – A keringetőrendszer viszont leállt.

Ez már mintha érezhető is lett volna. A generátornál eddig gyenge szellőt lehetett érezni, most viszont semmit. Feljebb, ahol Andrewék voltak, egyelőre nem voltak jelei a dolognak, habár ha nem rohantak volna, bizonyára feltűnt volna nekik az, hogy a folyosók ventilátorai nem működnek.

Fang felállt a székéből, és a tábornokhoz fordult.

– Nos, én betartottam azt, amit vállaltam – mondta, és elindult a kijárat felé.

A tábornoknak nem tetszett a hirtelen jött mozgás.

– Hová megy?

– Az az én dolgom.

– És ki fog minket tovább vezetni?

Fang már megtett jó pár lépést, lassan kiért a generátor terméből, amikor válaszolt.

– Nem mindegy? Úgyis lifttel mennek. Innen már csak gyerekjáték.

Arthur arra gondolt, feltartóztatja. El kellhet még a segítsége. Ám mit ért volna vele, ha Fang nem önszántából tart továbbra is velük? A tudósból az is kitelhet, hogy szándékosan rossz irányba vezeti majd őket. Ahogy egyre távolabb ment, a tábornok úgy gondolkodott el egyre inkább azon, kivel is volt dolga. Hiszen nem is ismerte igazán ezt az embert, mégis, mint aki valahol hasonlított rá. Igaz, hogy most csendes volt, de amit a biztonsági központban tett, az elképesztő. Arthur sosem hitte volna, hogy rajta kívül képes valaki ilyesmire. Sőt, úgy tűnik, Fang sem vette a szívére a dolgot, csakúgy, ahogy ő sem. „Talán kellene?” – tette fel magának a kérdést a tábornok, és a lelkiismerete valahol ennyinél ki is merült.

Arthur még mindig tűnődve nézte a lassan eltávozó kínait, amikor egy embere odalépett mellé.

– Uram, Schurte úr jelenti, hogy a liftekben van áram, és hogy már csak önre várnak.

– Helyes.

A katona szemeivel odanézett, ahová a tábornok, és meglátta a távozó Fangot.

– Utánamenjünk?

– Nem szükséges – csillapította le Arthur az emberét. – Úgyis azt csinál, amit akar. Nem jelenthet már sem veszélyt, sem pedig komolyabb segítséget.

Ahogy ezt a tábornok kimondta, Fang Sen eltűnt a folyosóról. A tudós már a saját útját járta, akárcsak az APF. Mindenki a maga céljaival foglalatzkodott. Arthur legnagyobb ellensége viszont – az idő –, egyre csak sürgette az öreg koponyát.

– Jöhet a robbantás – a tábornok el is indult, hogy fedezékben legyen.

– Igenis, uram.

A katonák hamar összeszedelőzködtek, és elindították az időzítő visszaszámlálóját. Mindannyiójuk biztonságos helyre húzódott, és várt. Főleg Arthur. Addig nem akarta elhagyni a szintet, amíg nem látja felrobbanni a generátort.

Nem kellett sokáig várnia, a robbantás pontosan a beállított időkor történt meg. Az elhelyezett töltetek működésbe léptek, és szétszaggatták a generátort. A robbanás viszont a vártnál nagyobb volt. A lángok csak úgy csaptak össze-vissza. Az APF-esek nem tudtak megállni, annyira megrázkódott alattuk a föld. Túlságosan is. A durranásról nem is beszélve. A katonák felkiáltottak, fülüket fogták. A plafon megrepedt, közben egyre melegebb lett. A hőmérséklet miatt a tábornok még inkább fedezékbe húzódott, de ez nem segített semmin. A robbanás okozta repedések tovább nőttek, a plafonból óriási darabok szakadtak le, a padló pedig szintén megrepedt. A katonák egy része még el tudott ugrani a több kilós betondarabok alól, de sokan erre képtelenek voltak. A tábornok becsukta a szemeit. Képtelen volt elviselni a hőséget. Azt hitte, a lángok idáig is elérték. Aztán, amikor végre csillapodott az óriási meleg, és a lába alatt sem rázkódott már a föld, kinyitotta a szemeit, és körülnézett. A füle sem sistergett, de bárcsak azt tette volna. Az emberei nagy része holtan hevert, másoknak egy végtagja hiányzott. A tábornok elképedt. Nem a látvány miatt – elég sok hasonlót látott – hanem azon, hogy történhetett meg mindez. Voltak, akik megégték, másokat egyszerűen maga alá temettek a hatalmas törmelékdarabok. Szerencséjére, ő neki nem esett baja. Az emberei viszont káltoztak, jajveszékeltek. Egyiküket, akin nem lehetett segíteni, a tábornok a saját pisztolyával lőtte agyon. Most már legalább tudott gondolkodni. Visszament, hogy megnézzé, mi történt a generátornál. Senki sem merte követni.

Ahogy betekintett, Arthur rá sem ismert a helyre. A tér közepén helyet foglaló gépezetből már csak pár vasdarab volt, a körülötte lévő irányítóteremből szinte semmi nem maradt. Minden lángokban állt, a fényesség betöltötte még a környező, gyengén

megvilágított folyosókat is. A gyalogjárók széthullottak, és leestek a mélybe. Arthurnak elég volt ennyi. A hőmérséklet továbbra is túl meleg volt. Félt, hogy begyullad a ruhája, vagy ami még rosszabb lene, felrobbannak a töltényei.

Visszament az embereihez, megpróbálta felmérni a dolgokat, de a rengeteg füst miatt képtelen volt erre. Egy tisztje feltápáskodott. Odament hozzá, és megparancsolta, hogy akik még tudnak harcolni, azok jöjjenek utána, a többieket hagyják itt. Ezzel részéről be is fejezte a beszélgetést, és elindult Schurtéhoz. Csak remélni tudta, hogy a liftekben nem esett kár. Azokkal végre gyorsan le fog tudni jutni az engedélyező kártyáért.

Andrewék, miután elment az áram, találgatni kezdték, mi történhetett. Amikor pedig visszatért, de csak jóval kevesebb izzó világította meg gyéren a folyosókat és a termeket, a GVH vezetője már kapisgálta, mi lehet az ok.

– Lekapcsolták a központi generátort, és életbe lépett a tartalék energia – állapította meg.

– Az nagy baj? – ijedt meg a hír hallatán Julia.

Mindannyian továbbra is a lépcsőknél haladtak lefele, ott, ahol azelőtt Sigmund tábornokék. A sötétség miatt megálltak, de most, hogy újra volt egy kis fény, folytatták az útjukat.

– Nem – válaszolta Andrew megnyugtatólag. – Az APF-nél nem nagyobb. A tartalék energia ellát minket levegővel, és elegendő fénnel. A lifteket viszont nem működteti, az a központi energia dolga lett volna. Látjátok a ventilátorokat? – mutatott egyre a falban. – Amíg mozognak, addig nem kell félnünk.

Akik hallották ezt a mondatot, akaratlanul a ventilátorokra tekintettek. A propellerek forogtak, oxigénből nem volt hiány.

– Melyik szinten van a generátor, hogy már odáig leérték? – kérdezte Julia.

– A tizenhetesen.

– Akkor ott meg kellett állniuk.

– Nem feltétlenül. Lehet, hogy a tábornok tovább ment egy kisebb egységgel.

A következő perc csenddel telt, a csapat folytatta az útját. Valahogy kevésbé voltak magabiztosak így, hogy gyengébb a megvilágítás. Főleg azok, akik most először jártak a hivatalban. Amikor már néhány szinttel mélyebben jártak, Julia megtörte ezt a csendet.

– Nem értem, mi céljuk volt a generátorral. Hiszen a rendszer visszakapcsolja, igaz?

A választ Andrewtól várta, aki mondani is akarta, hogy igaz, de valahogy elgondolkodtatta őt is a kérdés. Biztos volt benne, hogy az automata másodpercek múlva visszakapcsolja a központi generátort. Egy eset a kivétel, ha a generátorban kritikus kár keletkezik. Ehhez azonban szét kellene robbantani az egészet...

Mielőtt bármit is mondhatott volna Andrew arról, mit forgathat a fejében a tábornok, egy hatalmas robbanás megremegtette a lépcsőket a lába alatt. A hangrobaj, ami lentről jött, és a halvány fény, olyan volt, mintha a pokol kapuja nyílt volna meg a sötétségben. Szerencsére a lángok messze nem érték el a lépcsőházat, és a rengés is gyorsan abbamaradt. Az emberek viszont elővigyázatosságból inkább megkapaszkodtak valamiben, és körülnéztek, nem esett-e valakiben vagy a lépcsőházban kár.

Nem esett, minden rendben volt.

– Mi volt ez? – szólalt meg Will, akin jól látszott, hogy megijedt.

Andrew gyorsan visszanyerte a megszokott állapotát, és higgadtan válaszolt.

– Azt hiszem, felrobbantották a generátort.

Most már többen is tágra nyílt szemekkel tekintettek a mélybe vagy Andrewra.

– Te jó ég! – rimánkodott Julia. – Most akkor mi lesz?

– Semmi. A tartalék áramforrás bőven elég ahhoz, hogy az ajtók, a világítás, és a levegőkeringető-rendszer megfelelően működjön.

Ezt hitte Andrew. De amit ezután Valerio mondott, az megváltoztatta a dolgokat.

– Nem akarok senkit sem elkéséríteni, de azt hiszem, ez nem teljesen igaz – szemeivel valahová a fal tetejére nézett. A többiek rettegve attól, mit láthatnak meg, szintén odafordultak.

Az előbb még tökéletesen működő, biztonságérzetet adó ventillátorok propellerjei meg sem mozdultak. Egy-egy még lassan forgott, de az vajmi kevés volt. Ez pedig azt jelentette, hogy nem érkezik friss levegő a felszínről a GVH-ba.

– Lehetetlen! – hitetlenkedett Smith. – A tartalék energiának elegendőnek kell lennie.

– Elegendő is – vágta rá Andrew, újra a figyelem középpontjába kerülve. – Minden bizonnyal a tábornok megváltoztatta a rendszert, és az energiát átirányította valami másra. Julia nem értette.

– De hát mi más lehetne fontosabb annál, minthogy ne fulladjon meg az ember?

Andrew rövid gondolkodás után már tudta a választ. Smithre nézett, és a tekintetéből kivette, hogy ő is így van vele.

– A liftek? – kérdezte Julia. – A lifteket indította be?

– Valószínűleg – válaszolta Andrew. – Azt hiszem, szét kell válnunk.

– Most amikor felrobbantottak egy egész szintet, beleremegett az épület, sötét van, és nincs levegő? – Juliából nem is igazán a félelem beszélt. Inkább attól kezdett tartani, hogy nem fogják tudni megállítani a tábornokot. – Most akarod, hogy szétváljunk?

Az osztrákok viszont eléggé féltek. A legtöbbjük odatömörült Markhoz, és kijelentették, hogy ezt nem bírják tovább, ők nem akarnak a föld mélyén meghalni. Ők csatában akarják összemérni az erejüket az APF-fel, és fel akarják szabadítani Ausztriát. Persze mindezt németül beszéltek egymást közt, így a többiek nem nagyon érthették.

– Nincs más választásunk – érvelt Andrew, és letörölte homlokáról a verítéket.

– Még mielőtt döntenél... – vágott közbe Will –, bocsáss meg, hogy felhozom kívülállók előtt Simone-t, de ő segíthetne. Fang azt mondta, hogy a robotok képesek a GVH rendszerében ügyködni. Simone talán vissza tudná állítani a tartalék energia alapbeállításait, és akkor lenne elég levegőnk.

Andrew érdeklődve hallgatta Willt. Úgy tűnt, értékeli a férfi bátor megszólalását. Markék nem nagyon értették, miféle robotokról lehet szó, és nem is merték megkérdezni.

– Azt se felejtsd el, Andrew – szólalt meg ismét Julia –, hogy az osztrák honfitársaim nem igazán lelkesednek az ötletért, hogy továbbra is veled tartsanak a mélybe.

Mindezt valami olyan hangsúllyal mondta a csapat egyetlen női tagja, mint akinek szintén elege lenne az egészségből.

A GVH vezetője mérlegelte a helyzetet, és döntött.

– Jó, akkor mondom, hogy lesz – mindenki kíváncsi lett. – Először is Smith parancsnok az embereivel megnézi ezen a szinten, hogy működnek-e a liftek. Ha igen, akkor én és a kommandósok magunkhoz veszünk a légzőkészülékekből annyit, hogy elég legyen oda és vissza, bemegyünk a liftbe, és Arthur tábornokék után megyünk a harmincnyolcasra. Mert hisz oda tartanak. Bárki, aki nem akar tovább velünk jünni – az osztrákok felé fordult –, azt megértem. Ők felkísérik a túlélőket és a felsőbb szinteken maradt embereket a felszínre, és nem jönnek le vissza, semmi esetre sem. Julia, te velük mész.

Andrew még folytatta volna, de Julia, lassan már hagyományos módon, közbeszólt.

– Neeem – mondta gúnyos nevetéshez hasonló hang közepette. – Nem rázol le. Veled tartok, Andrew. Nekem bizony itt mindenkinél több okom van arra, hogy végezzek azzal a mocskos tábornokkal.

– Megértelek, de nem hagyhatom, hogy hátráltass minket.

– Nem is foglak. Épp ezért elég a vitákból. Veled megyek, és kész.

– Akkor fel kell készülnöd arra, hogy megfulladhatsz.

Julia arca lenyugodott. Andrew egy pillanatig azt hitte, hogy hatott rá az érv.

– Engem már csak a bosszú éltet, Andrew. Nem számít, hogy belehalok-e. Ha eddig eljutottam, most már nem fordulok vissza, értsd meg.

A GVH vezetője megértette. Nem vitatkozott tovább a nővel, inkább tovább mondta azt, kire hol számít.

– Will, el tudsz jutni a robotokig?

– Persze – válaszolta a fiatal tudós.

– De te eddig nem öltél meg senkit.

– Most megteszem.

Andrew látta, hogy William nem tűnik túl őszintének. A bátorságát továbbra is értékelte, de tudta, hogy ha Will APF-esekkel kerül szembe, nem lenne képes halálos lövéseket leadni. Gyorsan ki kellett gondolnia valamit.

– Valerio – az olasz tisztre nézett. – El kell kísérned Williamet. Nem mehet egyedül.

– Biztos, hogy így vagyok a leghasznosabb? – Valerio inkább Andrewékkal tartott volna tovább.

– Nem ismered a komplexumot, William sikere pedig a kulcs ahhoz, hogy mi is sikeresek legyünk. Vigyázz rá, és ne hagyd, hogy megsérüljön.

Valerio beletörődött a döntésbe. Nem kérdőjelezte meg Andrew vezetői képességeit, és igazat adott abban is, hogy nem ismeri a hivatalt. Ha Williamet kell megvédenie, akkor legalább még egyszer meghálálhatja neki azt, hogy napokig ápolta őt, miután a tábornok meglőtte. Valerio most először érezte úgy, hogy még szerencsés is, mert túlélte, és visszadhatja a dolgot, nem úgy, mint azok az ezrek, akik a tábornok miatt haltak meg Ausztriában. Mint Alex Rheims, Julia fia. Vagy mint Emilia Wirdengren.

Andrew nem hagyott több időt a beszédre, menni kellett. Ki-ki a maga útján. Will és Valerio még Andrewékkal folytatták az útjukat a szint belseje felé, hogy megnézzék, valóban működnek-e a liftek, az osztrákok nagy része pedig – köztük Mark – visszaindult a felszínre.

A levegővétel kezdett egyre nehezebb lenni.

LX.

(16 óra 47 perc – GVH, 30-31-es szint)

A liftek tényleg működtek. Sorban mindegyik. Andrewék egy szélreesőt választottak, Valerio és William pedig közvetlenül a mellette levőbe szálltak be. Amíg viszont Andrew Dawson a harmincnyolcas gombot nyomta le, addig William a harmincast. Valerio Derasmo mintha más számra emlékezett volna.

– Nem úgy volt, hogy a harmincegyesre megyünk?

– De igen – vallotta be Will. – Csak még el kell intéznem valamit. Ne aggódj, nem tart sokáig.

Mindkettőjük fáradtnak tűnt. Valerio természetesen szívósabb volt, erősebb alkatú, így rajta kevésbé látszottak meg a tünetek, de a brit tudós mind fizikailag, mind pedig lelkileg sokat szenvedett az elmúlt időben. Valahogy már nem is tűnt fiatalnak. A szemei másmilyennek látszottak. Alattuk sötét karikák jelentek meg. Ám nem adta fel. Tudta, hogy nem erre termett, nem katonának, vagy harcosnak. De ha kell, akkor megküzd az élete értelméért. A kutatási anyagokért, melyek remélhetőleg ott heverték a számítógépén, a harmincas szinten.

– Nem is az időn aggódom, hanem azon, hogy az APF emberei ott lesznek a szinten – mondta Valerio, miközben a lift elindult.

– Nem hinném, hogy az APF embereket küldött volna arra a szintre. Őket úgy gondolom, inkább a rakéták érdeklik.

– Azért ne légy abban annyira biztos.

Valerio megnézte, ki van-e biztosítva a gépfegyvere.

Nem volt, így hát változtatott ezen a helyzeten. Aztán megtudakolta, mi is ilyen fontos Willnek, aki készségesen elmagyarázta, hogy mindössze a geroldium összes kutatási adata, beleértve annak a változatnak a képletét, amit felküldtek az űrbe.

– De hiszen a Védőpajzs nem működik – értetlenkedett a százados. – Mi értelme van akkor az adatoknak?

Will úgy érezte, Valerio nem éppen az okos emberek közé tartozik. Ennek a gondolatának inkább nem adott hangot, csak elmosolyodott.

– Azok nélkül az adatok nélkül újabb évekbe telhet, míg elérünk idáig. Fogalmam sincs, miért nem működik az anyag, bizonyára Fang keze is benne van a dologban, de ha nem lesznek meg az adatok, akkor nagyon az elejéről kell kezdenem a kutatásaimat. Értsd meg, Valerio, az egész életem a geroldium körül forgott – az olaszra nézett, és meggyőző, bensőséges arccal mondta mindezt.

Valerio megértette a dolgot.

A lift a szokásosnál lassabban ment. Talán a tartalék energia miatt, vagy csak William érezte így. Mindenesetre még így is hamar megérkezett a kívánt helyre. Úgy tűnt, az aknáknak nem ejtett kárt a robbanás.

Az ajtó kinyílt. William ismerős, már-már otthonos helyre érkezett meg. Most viszont a harmincas szint nagy kutatóterme sötét volt. Csak néhány izzó világított, a többit a rendszer nem kapcsolta be. William viszont fény nélkül is tudta, hogy mit keres.

– A számítógépem nincs messze – suttogta, és elindult a szinten. Valerio óvatosan követte. – Vigyázz az asztalokkal, lehet, hogy a tárgyak, amik rajtuk vannak, könnyen leesnek.

– Nem vagyok ovis, Will – mondta megvetően Valerio. – Ne hidd, hogy fel akarom magunkra hívni a figyelmet.

William tovább haladt, figyelve arra, hogy semmihez se érjen hozzá. Mögötte a lift ajtaja vissza bezáródott, és a nagy laboratórium még sötétebb lett. A fiatal tudós azonban továbbra is tökéletesen tájékozódott. A terem belseje felé tartott, nyomában ott volt Valerio.

– Messze van még? – kérdezte a százados.

– Nem, már itt vagyunk.

William megállt egy asztal mellett. Tartott attól, hogy a számítógépe nem fog bekapcsolni, de minden gépbe építettek egy kis akkumulátort, ami pár óráig képes a működéshez szükséges árammal ellátni a gépet. Will remélte, hogy az akkumulátor nincs lemerülve. Hozzáért a számítógép házához. Épphogy az ujjaival megérintette, a gép bekapcsolt.

Az akkumulátor nem volt lemerülve.

– Igyekezz, Will – sürgetett Valerio. – Nem szeretnék sokáig itt maradni.

A százados gyanakvóan méregette végig a terem falait és különböző bejáratait, továbbá az emeleti korlátokat. Sehol nem látott senkit.

– Nyugi, csak megkeresem az adathordozót, lementem a fájlokat, és kész is vagyunk.

William elkezdett kutakodni az asztala fiókjában. Most az egyszer szidta magában a technikát, hogy miért készit egyre kisebb számítógépes kütyüket, amik ily könnyen elvesznek egy asztalfiók univerzumában.

A keresgélés túl nagy zajt csapott. Valerio – mint katona – tudta, hogy egy képzett APF-es hamar felfigyelhet rájuk. Csendre intette Willt, de mindhiába. A fiatal tudós továbbra is szorgosan kereste az adathordozóját. Valerio közben újra körülnézett. Mintha egy szomszéd teremben valami árnyék suhant volna. Csak a képzelete játszik vele? A bezártság, az érezhetően ritkább levegő az oka? Vagy a fények játéka? Ám az is lehet, hogy van ott valaki. Talán egy megbújt GVH-s, vagy talán egy ellenséges személy. Valerionak nem tetszett ez a hely. Megnézte a fegyverét, még mindig ki volt biztosítva.

– Mennünk kell, Will! – mondta halkan, és egy pillantást vetett a számítógép erősen világító kijelzőjére.

– Már megvan az adathordozó. A fájlok mindjárt átmásolódnak. Egy perc, és kész.

– Nincs egy percünk!

Williamet zavarta Valerio unszolása. Nem értette, miért kell ennyire sietniük.

– Nem hagyom itt az adatokat! – most először beszélt hangosabban a suttogásnál.

Ez már csak olaj volt a tűzre. Világító számítógép, beszéd, zörgés... Ha valaki van a szinten, az biztos észrevette kettejüket. Valerio újra körülnézett. Az árnyék megint ott állt, és ember alakja volt. Valerio leplezetlenül odanézett, mire az árnyék elsuhant. Halk lépések hangját lehetett hallani, egyre gyorsabban és távolabbról. Az árnyék elrohan!

Valerio már épp indulni akart, hogy elkapja a titokzatos valakit, amikor az egészsből semmit észre nem vevő Will megszólalt.

– Kész is. Látod, nem olyan nagy ördögösség – felegyenesedett a számítógéptől, és a zsebébe csúsztotta az adathordozót.

A számítógép még mindig világított, az árny már nem látszott.

– Gyerünk! – Valerio megragadta William karját, és elindult a legközelebbi kijárat felé.

Ahogy megfordult, észrevette, hogy a tervezett kijárat felől fény árad be a laboratóriumba. A fény egyre erősödött, és mozgott. Valerio hamar felismerte, hogy ezek bizony zseblámpák lehetnek. Hátrálni kezdett. William is észrevette a fényeket, és most már ő is belátta, hogy nagyobb veszélyben vannak, mint azt hitte.

– Gyorsan, be az irodába! – ajánlotta Will az egyetlen lehetőséget.

A nem túl messze lévő, sötétített üvegekkel elválasztott kis rész a laboratóriumban az egyetlen olyan hely volt, ahol a közeledők nem vehették észre őket. Mindketten gondolkodás nélkül besiettek az irodába, letérdeltek, és becsukták maguk mögött az ajtót. Még épp időben, mert ekkor egy másik kinyílt.

Valerio csak annyit látott a belső térelválasztó felső felét kitevő sötétített üvegen keresztül, hogy öt vagy hat személy lépett be a laborba. Mindegyik valamit tartott a kezében, valószínűleg fegyvert.

– Inkább visszamennénk a felszínre – mondta az egyikük.

– Megőrültél? – rivallt rá egy másik. – A tábornok nyomban megnyúvasztana.

Mindketten férfiak voltak, és amint Valerio elnézte, ők sem nagyon jártasak erre felé. Légzőkészüléket viseltek, és maszkot. Félelmetesen néztek ki, mintha félig gépek, félig

emberek lettek volna. Ami viszont biztosra eldöntötte azt, hogy kik ők, az a „tábornok” szó volt.

– Fenébe! – átkozódott halkán Will, és a fejét rázogatta.

– Mi az? – Valerio levette a tekintetét az APF-esekről, és a társát bámulta.

William úgy nézett ki, mint egy gyerek, aki valami rosszat csinált.

– Elfelejtettem kikapcsolni a gépet.

Valerio csak a szemét forgatta, és magában mondott néhány csúnya szót. Persze az ellenség is észrevette a bekapcsolt gépet. Valerio összeszámolta: hatan voltak. Túl sok ahhoz, hogy halkán végezni tudjon velük. Végére is, nincs hangtompítója. Esetleg ott a kése, de az kevés.

– Akkor itt kell lennie valahol – mondta egy APF-es, válaszul arra, hogy a gépet nemrég valaki használhatta. Körültekintett, de a halvány fények mellett nem sokat látott. – Nézzetek körül, addig nem megyünk a lifthez!

A katonák elkezdtek szétszóródni a laborban. Hangjukat kissé eltorzította a maszk. Valerio és William tudta, hogy csak percek kérdése, és rájuk találnak. Mivel Willben nem nagyon lehetett bízni, hogy hasznos ötlettel áll elő, Valerio tervelt ki valamit.

– Nézd, el kell menned azért a robotért.

Ez már rosszul hangzott Williamnek.

– Elküldesz? De hisz odakint APF-es őrök sétálnak! – ujjával az említettekre mutatott.

– Megölnek, amint kinyitom az ajtót!

– Nem, ha ügyesek vagyunk. Látod a bejáratot, ahonnan ők jöttek? – mindketten odapillantottak. – Nincs túl messze.

Valóban egész közel volt, csak hogy ott volt az a hat felfegyverzett katona is előtte. Will nem éppen olyasvalaki volt, aki csak egy ellen is nagy eséllyel indult volna harcba.

Valerio elmondta, mi a terve. Amint az első katona kinyitja az iroda ajtaját, lelövi.

– Ez eddig könnyen fog menni.

Ezután a terve szerint a füstgránát következik, amit Will dob el az iroda másik oldalán, át az üvegen. A gránát felrobban, Will pedig olyan gyorsan elfut a másik bejáratig, amilyen gyorsan csak tud. Addig Valerio fedezőtüzet ad. Will bezárja maga után a szintre való bejárat ajtaját, és egyszerűen elmenekül.

– Nem hiszem, hogy követnének. Ahhoz azért kevesen vannak.

– Ez szép és jó – mondta Will –, de mi lesz veled?

Valerio nem hazudott.

– A lényeg nem én vagyok, Will. Meg kell állítanunk a tábornokot, ez a fontos!

– Akkor sem hagylak itt, hogy meghalj!

– Ha nem teszed meg, akkor milliók fognak elpusztulni, Will.

A megszólítás csak még őszintébbé és bensőségesebbé tette a helyzetet. Will már egészen barátjának tekintette Valeriot. Nem bírta volna ki, ha miatta hal meg ez a bátor katona, aki képes az élete árán is megvédelmezni ezt a „mihaszna” tudóst.

Habár így vélekedett William Lester, végül mégiscsak beleegyezően bólogatni kezdett. Szólni nem tudott egy szót se.

Alighogy összeszedte magát, és felkészült a futásra, az egyik katona rá is tette a tenyerét az iroda ajtajának kilincsére. Az APF-es másik kezében egy zseblámpa világított, ez pozitívum volt Valerionak.

„Nincs a kezében a fegyvere” – állapította meg.

A kilincs lenyomódott, az ajtó kinyílt. A belépő katona nem is tekintett be, fejét a másik irányba tartotta, és valamit beszélt. Valerio nem figyelt a szavára. A vállához tette a gépfegyverét, célzott, majd lőtt egyet.

A lövés tökéletes volt, a találat a fején érte a belépő katonát. Persze az óriási zaját a lövésnek a többi fegyveres nyomban észrevette, és az iroda felé fordult.

– Menj! – kiáltotta Valerio Williamnek.

Az ifjú tudós kitörte az üveget, átdobta rajta a füstgránátot, átugrotta, és elkezdett rohanni a kijárat felé. Olyan gyorsan futott, ahogy csak bírt, és közben a gránát már fel is robbant. A füst elkezdett terjedni. Az életben maradt öt APF-es eközben javában lőtte az irodát, így a többi üveg is kitört, sőt a falon is átmentek a golyók. Valerio egy asztalt döntött le, és mögötte keresett fedezéket az iroda közepén. Az ellenség letette a lámpáit, melyeket az irodára irányított. Egyikük viszont a tüzelés közepette – melyet igazából célpont nélkül az irodára irányítottak – észrevette, hogy egy vörös hajú férfi próbált elmenekülni.

– Ott van! – kiáltotta, azt gondolva, hogy azt látja, aki lelőtte a társukat.

A fegyveresek nyomban Williamre szegezték a puskáikat. Ekkor azonban Valerio felfedte a rejtekhelyét, és tüzet nyitott. A gépfegyvere bátran ontotta magából a halálos lövedékeket a futurisztikus és egyben kísérteties kinézetű ellenségre. Az olasz férfi ebben a helyzetben úgy gondolta, nagyon jó ötlet volt, hogy nem vett fel légzőkészüléket. Mozgékonyan és ügyesen, minden egyes centiméterét az irodának kihasználva tüzelt az APF-esekre, és tért ki a golyók elől. Egyiküket úgy tűnt, sikerült is megsebesítenie, mert már csak négyen lőttek rá.

Amikor az ellenség emberei rájöttek, hogy két férfivel van dolguk, gyorsan alkalmazkodtak a helyzethez. Mivel William mindössze menekült, Valerio ezzel szemben kemény diónak mutatkozott, és csapdába is volt esve, inkább az utóbbival törődtek.

Valerio óvatosan kikukucskált a pillanatnyi tűzszünet alatt, és még pont láthatta, amint William alakja eltűnik a kijáraton.

„Sikerült!” – örvendtek fel magában mindketten.

Következő gondolatuk az volt, hogy talán az APF-esek Will után erednek, de az egyikük azt mondta: „Hagyjátok!” Így tehát Will valamivel nyugodtabban folytathatta az útját. Közben viszont az zakatolt a fejében, hogy Valerio meddig tarthat ki.

Az olasz tiszt bizony jócskán benne volt a csávéban. A meglőtt APF-es úgy tűnt, nem mozdul, így négy, már fedezékbe bújt katonát kellene legyűrnie. Viszont a lőszere nem tart ki örökké. Még van két gránátja, egy kisebb pisztolya, tartalék tárral, és egy kése, de mindez kevés lehet az ellenség ellen.

William csak rohant, egészen addig, míg meg nem találta a lépcsőket. Akkor, mielőtt kinyitotta volna az ajtót a lépcsőházba, a térdére támaszkodva lihegni kezdett. Muszáj volt egy kis pihenőt tartania, annyira gyorsan futott, hogy arra sem figyelt, követik-e. Az az érzése támadt, hogy az APF mindehol ott van, de senkit nem látott a folyosók találkozásánál, ahol megállt. Szét sem nézett a termekben, amik mellett elhaladt. Talán volt ott valaki. Valaki, aki segíthetne.

„De ugyan kicsoda? – kérdezte magától. – Egy tudós a fegyverek ellen?”

Önmagára gondolt. Nem, az itt lévők nem harcosok, az őnök pedig valószínűleg vagy elmenekültek, vagy halottak. De akkor mit tehetne Valerioért? Hiszen végtére is nem hagyhatja sorsára!

– Megvan! – örvendett fel halkan. Szinte adta magát a megoldás. – Két legyet egy csapásra.

Most már nem gondolt arra, hogy esetleg visszafordul, és megpróbál megküzdeni a katonákkal. Nem, jobb ötlete támadt.

Elege lett a pihenésből. Kinyitotta a lépcsőház ajtaját, és még az eddiginél is gyorsabban és elszántabban futott le a harmincegyes szintre.

Valerio eközben sikeresen visszaverte az olykor egyszerre támadó négy katonát. Habár egymásban nem tudtak kárt tenni, az APF emberei sejtették, hogy Valerio lőszere véges, és hogy jóval gyorsabban ki fog fáradni, mivel egyedül van. A verejtékező olasz, aki még pár hete bajtársa volt ezeknek az embereknek, szintén tisztában volt vele. A ritkuló levegő is ellene dolgozott. Ha nem a katonák végeznek vele, akkor megfullad. Valerionak be kellett ismernie, meg fog halni.

Will hamar lejjebb ért egy szinttel. Bármelyik sarkon, bármelyik pillanatban összetalálkozhatott volna egy APF-essel, de ez szerencséjére nem történt meg. A GVH dolgozói közül senkit sem látott, de nem is nagyon figyelt arra, hogy van-e valaki körülötte.

Megérkezett oda, ahová tartott, a harmincegyedik szint robotokkal teli termébe. A fémmel beborított terem ugyanolyan volt, mint mikor William először járt itt, két dologt kivéve. Most a robotok egyenes sorokban álltak, mint egy hadsereg, a lámpák közül pedig itt is csak néhány világított. William alig látott valamit. A kikapcsolt robotok félelmet keltettek benne. Persze ez az érzés már kezdett állandósulni benne, tekintve az elmúlt napok eseményeit. Most viszont, ezek a mozdulatlan, kemény, hideg valamik úgy néztek ki, mint egy sci-fi film gyilkosai. Ahhoz képest pedig, hogy mekkora fontossággal bírtak a csúcstechnológiás robotok a hivatalnak, senki sem volt a teremben. William nagyon furcsállotta ezt. Legalább pár ór igazán maradhatott volna itt, hogy ne érezze magát egyedül.

William beljebb haladt a teremben, két robotsor között. Csak most vette észre, hogy az összes gép műanyag arcának vonásai egy kicsit eltérőek. A tudós erősen törte a fejét, hogyan is nézhetett ki az egyetlen robot, akivel „összeismerkedett”.

Simone arca hamar felvillant az agyában. Az eddigieknél bátrabb léptekkel folytatta a robotok közötti járkálást, hogy rátaláljon Simone-ra. William úgy gondolta, bizonyos mértékű emberi tulajdonságokkal felruházták a gépeket, így talán a legegyszerűbb, ha azt a robotot kéri meg visszakapcsolni a tartalék energia eredeti beállításaira, amelyik ismeri őt. Ez pedig egyedül Simone.

Ám hiába kereste a robot arcát, nem találta. Már-már feltette magának a kérdést, hogy jól emlékszik-e, amikor egy újabb sorba befordulva azt vette észre, hogy egy robot hiányzik. Vagyis, hogy az egymástól egyenlő távolságra lévő gépek között egy helyen kétszeres hézag van.

„Vajon Simone helye az? – gondolkodott el William. – De hát hol lehet?”

Még mielőtt bárki vagy bármi is megválaszolhatta volna a rejtélyes kérdést, csoszogás hangját vélte hallani a háta mögül.

– Csak nem William Lester az, személyesen?

A brit tudós megismerte a kérdező hangját. Egyszerre öntötte el a méreg és a felismerés, hogy mi történt Simone-nal. William megfordult.

Nem csalódott, Fang Sen állt előtte, enyhe mosollyal az arcán. Mindkét kezét maga mellett tartotta, jobbában egy pisztoly lapult, és mintha a másikban is lett volna valami, de Will nem látta, hogy mi lehet az.

– Szóval itt vagy, Fang. És még nyugodtan mosolyogsz is – Will hangja megvetést árasztott, akárcsak a tekintete. – Kicsit sem aggaszt a tudat, hogy nemrég több embert megöltél?

Fang megkomolyodott, és egy lépéssel közelebb ment Willhez.

– Kicsit sem aggaszt a tudat, hogy ha nem teszem meg, mi történik?

– Még okokat keresel a tettedre? Egy gyilkos vagy!

Az erkölcsi vita alatt Will ösztöne nem hagyta nyugodni, fel kellett mérnie a helyzetét. Nem állt túl rózsásan a volt kollégájával szemben, aki továbbra is viselte a fehér köpenyét. Fangnál fegyver volt, Willnél is, csak hogy amaz a zsebében hagyta, de mégis látható helyen.

– Nézd, ha lett volna más választásom, biztos, hogy nem így cselekszem – mentegőzött Fang.

Will nyugodtan hagyta, hadd beszéljen egykori kollégája. Fél füllel figyelt is, de közben igazából azon töprengett, mi tévő legyen. Leginkább Valerio aggasztotta, hisz minden egyes másodperc számított.

– Mindig van más választás.

– Ez csak ostoba általánosítás! – Fang kissé indulatosabb lett. – Tudom, hogy ezzel a tudattal kell örökké élnem, de ez a hivatal becsapott engem. Én tényleg segíteni akartam a GVH-nak, a Védőpajzsnak, és meg is tettem!

– Tönkretetted a projektet!

– Nem, Will, épp hogy megmentettem.

Will nem értette, mire céloz Fang. Úgy gondolta, hazudik, valahogy mégis őszintének tűnt.

– Elloptad a kutatási anyagomat!

– Te kértél meg rá, hogy felhasználjam.

William egy gúnyos fújtatással reagált.

– Ha megengeded, mindent megmagyarázok – mondta Fang a visszatért higgadtságával.

– Csak előbb dobd el a pisztolyod.

Will ezt nagyon nem akarta, de valahogy igencsak érdekeltté vált, hogy megtudja, mi Fang magyarázata. Végére is ez nem volt meglepő, hiszen az élete nagy eredményéről van szó, a geroldiumról és a Védőpajzsról. Így tehát eldobta a pisztolyát, elegendő távolságra ahhoz, hogy Fang Sen biztonságban érezze magát. Ezt látva a kínai a saját fegyverét a zsebében hagyta, a másik keze viszont továbbra is ökölbe volt szorítva, mintha még mindig lenne benne valami.

– Valóban fel kellett, hogy használjam a kutatási anyagodat – vallotta be. – Valóban én miattam kerültél ki a GVH-ból, és valóban én engedtem be Sigmund tábornokot. És valóban én öltem meg azt a sok embert a biztonsági központban.

– De miért, Fang? – szakította félbe a monológot Will. – Miért lettél áruló?

– Amiért a GVH lett képmutató. Amikor idejöttem dolgozni, azt hittem, ez egy olyan hely, ahol mindenki egyenlő, mindenki egyformán értékes. De a hivatal mindvégig előítéletes volt velem szemben, csak azért, mert Kínából jöttem. Elfelejtették, hogy menekült vagyok, és a robotok voltak a nagy próba, hogy vajon megbízhatnak-e bennem. Nem csalódtak, így végre dolgozhattam veled és a többiekkel a még a robotoknál is nagyobb munkán, a Védőpajzson. Amit csak tudtam, megtettem, hogy mihamarabb elkészüljünk. De a GVH továbbra is elővigyázatos maradt velem szemben.

– Ez nem magyarázza azt, hogy embereket öltél.

Will úgy látta, hogy valami megmozdult Fang háta mögött. Tudta, ha többen vannak, akkor esélye sincs, hogy legyőzze őket.

– Valóban nem – ismerte el Fang. – A tábornokkal megismerkedtem, és elmondta, mi a terve. A világ válságban van, Will. Ő ezt akarja megszüntetni. Sajnos a Védőpajzs elpusztítása is a terve részét képezi, de ez a szükséges rossz.

Will semmit sem értett.

– Felesleges, hiszen a pajzs nem működik.

Fang rezzenéstelen arccal állt Will előtt, aki valamiféle folytatásra várt. Fang viszont csak egy mély lélegzetet vett, és azután szólalt meg.

– A pajzs működik, William Lester.

William nevetett.

– Azt hittem, jobban fogsz próbálkozni. Még hogy a pajzs működik! Hiszen pont te rontottad el azzal, hogy belekontárkodtál az eredményeimbe, miután nekem el kellett hagyni a hivatalt.

– Tévedsz. Nem tettem ilyet. Csak a tábornoknak segítetttem, aki szerzett pár informatikust, és elhitette a világgal, hogy így van.

– És mit kaptál cserébe?

– Azt hittem, már rég meghaltál – tért el Fang egy mondat erejéig a témától. – Mindenesetre a világnak szüksége lesz a geroldiumra a GVH után is, a kutatás eredményei pedig itt vannak nálam.

Fang megmutatta a másik kezét. Szétnyitotta a tenyerét, melyben egy, a Williaméhez hasonló adathordozó lapult.

– Szóval ezért engedted be az ellenséget és ezért ölted meg Emilia Wirdengrent? – hördült fel Will.

– A tábornok háborúja után Kína végre új időszakba lép, már nem fogják ellenséges szemmel nézni a nyugatiak. A pajzsot újjáépítjük, a geroldium pedig az én kezemben fog lapulni, a modern robottechnológia csúcsával együtt.

Fang a háta mögé tekintett egy pillanatra. Will ekkor látta meg, mi mozgolódhatott az előbb. Simone volt az. Ugyanúgy nézett ki, mint mikor először találkozott vele. Műanyag arc, fémborítás, egészen emberi külső, leszámítva a hideg színeket.

– Ostoba vagy, Fang – mondta William. – Ha a tábornok kilövi az antianyag-rakétákat, akkor a Föld káoszba fog süllyedni.

– Az antianyag-rakéták csak bajnak vannak. Végre legalább eltűnnek, és egy gond megoldódik – érvelt vissza Fang. Közben Simone megállt mellette. – Ami pedig a tábornokot illeti, a saját sírjába érkezett. Azt hiszed, hogy ha nem engedem be őket, akkor nem jut be? Ő annál okosabb, minthogy egy kapu megállítsa. Beengedtem őket, és elvezettem őket a generátorig. De lejjebb már maguknak kell tájékozódniuk. Ha valóban velük lennék, akkor nem engedtem volna meg szándékosan, hogy a kellenél nagyobb robbantást csináljanak a generátornál. Mostanra bizonyára megfeleződött a tábornok hadereje.

Willnek elege volt a magyarázkodásból. Hallotta, amit hallani akart. Legfőbbképp a Védőpajzs okozta a fejtörést számára. Nem tudta eldönteni, hogy Fang csak össze akarja zavarni, vagy valóban igazat szól.

– És velem mi a terved? – kérdezte. – Most, hogy elmondtad, mik a terveid, és mit miért tettél, bizonyára nem szándékozol sokáig itt maradni.

– Ez így van, William. Ám a te lelked jobban kötődik ehhez a helyhez – Fang hangja nagyképűvé vált, már nem nézett a volt munkatársa szemébe. – Bárcsak lenne más választásom – sóhajtott. – Itt kell maradnod.

Simone-ra nézett, aki lassú léptekkel elkezdett Willhez közeledni.

– Egy elektronikus eszköz van nála – mondta gépiesen Simone.

– Vedd el tőle – utasította Fang.

Amikor Simone Williamhez ért, elkezdte megkeresni az adathordozót. Mivel Fang több méterre állt, Will egy elkeseredett ötlethez folyamodott.

Megpróbált a robot lelkéhez beszélni.

– Simone, ismersz engem. A barátod vagyok. Fang elárulta a hivatalt, bajban vagyunk, minden perc számít – de Simone csak az adathordozót kereste a zsebekben. – Egy társamat megölik, ha nem segíték. Simone, ha valóban emberinek programoztak, tudnod kell, hogy igazat mondok.

Hiába suttogott bármit is William, Simone teljesítette Fang utasítását, és megtalálta az eszközt.

– Egy adathordozó – állapította meg, és kinyújtotta Fang felé a kezét, amiben tartotta.

– Gondolom, te is lemásoltad a kutatási anyagokat – mondta Fang Willnek, majd Simone-hoz fordult. – Semmisítsd meg!

– Ne!

De Simone már meg is tette. Összeszorította a kezét, és apró darabokra zúzta az eszközt.

– Most pedig Simone...

William hátrálni kezdett. Azt remélte, hogy valaki a segítségére siet. De egyelőre senki nem jött.

– Simone, Fang megváltoztatta a tartalék energia beállításait – hadarta nem törődve azzal, hogy a kínai is hallja –, beengedte az APF-et, akik lemennek a negyvenegyesre, és beindítják az antanyagrakétát!

A szavak már összeakadtak a nyelvén, mégsem értek semmit. Fang befejezte az utasítást.

– ... ártalmatlanítsd Williamet!

A robot elindult. Látszott, hogy mindeféleképp teljesíti a parancsot. Persze Will nem hagyta annyiban, futásnak eredt. Keresztül-kasul a robotok közt menekült, többet ledöntve. A nyomában ott volt Simone is, aki persze nem fáradt. Fang érdekes módon nem lőtt, és nem kapcsolt be más robotokat.

„Hát ez az!” – ébredt fel William, és a következő fordulatánál megállt.

Simone hirtelen nem tudta, hova tűnt a keresett személy, így bekapcsolta a hőérzékelőjét. Ez az idő elég volt ahhoz Williamnek, hogy megtalálja egy roboton a bekapcsolás gombot, és lenyomja azt. A robot szemei világítani kezdtek, és William felé fordult.

– Állítsd meg a másik robotot! – üvöltötte Will, hiszen Simone újra elkezdett közeledni.

De a robot nem tett semmit, csak egyre azt hajtogatta, hogy azonosítsa magát, azonosítsa magát. Williamen kitört a pánik.

– Mi tévő legyek? – hebegte kétségbeesetten.

Most már két robott követte a hátráló lépéseit. Sőt, már nem volt hova hátrálni. Simone közelebb jött, és megragadta William karját, úgy, hogy a férfi semmit nem tudott tenni. Aztán a gép olyan pontot nyomott le, mely által az emberi test képtelen cselekvésre.

Williamet ártalmatlanították.

Ekkor Fang is odaért, kezében a pisztolyával. William, aki térdre ereszkedett, még egy utolsó próbát tett. Eszébe jutott ugyanis, hogy a robotoknak is vannak törvényeik.

– Simone, titeket úgy programoztak, hogy nem bántathatók az emberek!

– De megakadályozzuk, hogy másokat bántsanak – mondta a robot.

A másik gép közben azonosítást kért Fangtól, aki így nem tudott figyelni Williamékre.

– Fang Sen bántani akar engem – Will már bátran mondta ezt, miközben legyűrve a kint, arcát egyenesen Simone érzékelője felé fordította.

– Hazudsz.

– Ha hazudnék, azt látnád.

A robot elgondolkodott. Bizonyára adatokat gyűjtött és elemzett.

Fang befejezte az azonosítását, és a pisztolyával célba vette Williamet.

– Tényleg nem így akartam, barátom. Simone, állj félre!

Simone ekkor elfordította a fejét, és letapogatta Fangot.

– Bántani akarja a másik homo sapiens sapiens?

Kissé furcsa programozásra vallott a megnevezés, gondolta Will, de optimizmusra adott okot, hogy a robot nem engedelmeskedik azonnal.

– Ehhez neked semmi közöd – adta válaszul Fang, továbbra is célozva.

– Kérem, válaszoljon.

– Menj odébb, Simone. Ez parancs!

– A törvényeinket semmiféle parancs nem írhatja felül.

Simone szorítása mintha enyhült volna. Williamnek furcsa gondolata támadt.

„Vajon képes lenne egy gép emberi döntések meghozatalára? Valóban eléggé okossá formáltak ahhoz, hogy bölcs legyen éles helyzetekben?”

A válasz hamarosan kiderül – vélte, hiszen ha meghal, mit sem ért Simone tétlenkedése.

Fang idegesnek tűnt. A pisztolyával kissé odébb célzott, egyenesen Simone-ra.

– Akkor veled is végzek – mondta, és ujjával egyre beljebb húzta a ravaszt.

Ám mielőtt a fegyver elsülhetett volna, Fang Sen hihetetlen méretű szorítást érzett a kezén. Felülvoltott, és elejtette a fegyvert. Amikor végre abbahagyta a kiáltozást, meglátta, mi történt.

A másik bekapcsolt robot volt az, ő szorította meg a kezét. Most a pisztolyt tartotta magánál, és nyugodtan, egyszerűen csak összepasszírozta azt. A fegyver már csak ócskavas volt. Fangnak ekkor eszébe jutott, hogy ott a másik pisztoly, ami Williamé volt, és elindult érte. Ám a robot elkapta, és odavonszolta William mellé, ugyanolyan fogást alkalmazva, mint Simone.

Így hát egymással szemben térdelt mindkét emberi lény, a robotok fogságában.

A két gép – a férfiak tudtán kívül – kommunikálni kezdett. Eldöntötték, hogy valamit tenni kell. Az egyik homo sapiens sapiens nem mond igazat.

– Eleget kell tennünk a törvényeinknek – mondta a „férfi” robot.

Fang próbált kiszabadulni a szorításból, de minél jobban próbálkozott, annál inkább fájt neki.

– Egyiküket el kell engedni – szólalt meg Simone.

Fang elkezdett magyarázkodni, telebeszélni a robotok fejét ostobasággal, hogy ő az atyjuk, a tervezőjük, ő neki kell megmenteni a GVH-t, és így tovább. Ám a két gép még csak rá sem hederített. Aztán Fang is feladta.

A csend másodpercei következtek. Ezalatt William némán, de dühösen nézett Fangra. Eddig senkit nem ölt meg, de most legszívesebben megtenné Fanggal. Talán megérezhette a gondolatát Simone, mert a szorítás megint erősödött.

– Hamarosan döntenünk fogunk, Will – jegyezte meg gúnyosan Fang.

Igaza volt.

Simone Fangra nézett. Nem kérdezett semmit, csak figyelte az embert. Fang pedig tudta, hogy ez mit jelent. A gyanú rá terelődött.

A következő pillanatban Simone váratlanul elengedte Williamet, aki egyelőre képtelen volt feltápázkodni, de fellelegzett, és végre nem tartott annyira a robotoktól. Amikor összeszedta magát, és felállt, Simone-hoz fordult. Közben Fangot a másik gép még mindig szorongatta.

– Döntöttünk – Simone hangja még most is, ennyire komoly esemény pillanatában is gépies volt.

„Egy nagy hiba az emberi képben.” – vélekedett Will.

– De hogy döntöttetek? – kérdezte Fang. – Nem ölhettek meg!

– FANG SEN! – kiáltotta a „női” robot, megijesztve mindenkit. Most először nem volt gépies a hangja, de azután lenyugodott. – Maga elárulta a hivatalt. Adataink alapján ön a valósággal ellentétes állításokat mondott. Mivel az emberi élet szándékos kioltására törekedett William Lester férfi egyed ellen, önt a Globális Védelmi Hivatal illetékes biztonsági egységének kiérkezéséig kötelesek vagyunk őrizetbe venni.

Fang nem tudott mit mondani. Teljesen letörve, fejét lehajtva hallgatta végig a robotok döntését. Tudta, hogy mit jelent ez. Mivel nincsenek örök, örökké itt fogják tartani a robotok. Ez a beépített protokoll. Williamnek úgy tűnt, mintha egykori barátja most kezdené csak felfogni, mit is tett.

Ennél talán még fontosabb volt az a történelmi dolog, amit bizonyára örökké egyedül William Lester fog tudni. Megtörtént ugyanis, hogy egy ember alkotta gép képes volt emberi döntést hozni. Mégpedig olyan igazságos, erkölcsös döntést, melyet még sok ember sem tud vagy akar. Will pozitívan csalódott Simone és társa képességeiben.

– Várom az utasítását, William Lester – mondta Simone.

Will azonnal Valerioért futott volna, de nem mehetett fejfel a falnak.

– Fangnak itt kell maradnia. Mi a legjobb megoldás?

Simone nem válaszolt. A másik robot felé fordult, és újra kommunikálni kezdtek. A robot, amelyik Fangot szorította, megmozdult, és átkarolta a tudóst.

– Mit csinálsz? – kiáltotta Fang, aki sem lépni, sem pedig mozdulni nem tudott.

Ezt a kérdést Will is feltette Simone-nak, aki elmagyarázta, hogy a robot mozgást blokkoló pózt vett fel, így Fang Sen mindaddig egyik végtagját sem tudja használni, amíg a biztonságiak meg nem érkeznek.

– Már nincsenek biztonságiak – vallotta be Will Simone-nak.

– Ez a protokoll.

– Akkor most csak így itt fogsz hagyni? – kérdezte rémülten Fang. – Itthagysz meghalni? Inkább lőjj le!

William odament Fanghoz, aki még jobban kétségbe volt esve, mint nem olyan rég Will.

– Igazad volt – mondta Lester. – Nem tudlak megölni.

Belenyúlt Fang zsebébe, és kivette az adathordozóját.

– Elpusztíthatod a robotokat, és kiengedhetsz. Megteheted, nem védik meg magukat!

– Fang, te csak magadra gondolsz – William már szánta a tudóst. – Az igazi barátaim bajban vannak, és csak ezek a robotok segíthetnek rajtuk. Nem hagyom, hogy miattad még több ember meghaljon. Itt maradsz, és ha kegyes hozzád a sors, élve kijutsz.

William elindult Simone-nal, hogy segítsenek Valerion. Utasította a robotot, hogy kapcsolja be az összes többi társát. Simone ezt egy pillanat alatt, elektronikus utasítással megtette. Az összes robot szeme elkezdett világítani. A hatás magáért beszélt. A tárgyak, melyeken Fang Sen oly sokat dolgozott, most némán elindultak arra, amerre Will mutatott.

– Mielőtt itthagynál – kiáltott Will után Fang –, tudd, hogy a Védőpajzzsal kapcsolatban igazat mondtam!

A brit tudós egy pillanatra megállt, és visszafordult.

Fang két szóval búcsúzott:

– Tényleg működik.

William nem méltatta válaszra a tudóst. Követte a robotokat, és elhagyta a termet.

Fang Sen pedig magatehetetlenül ott maradt egyedül az őt fogvatartó géppel. A robot pedig hibernálásba váltott át, és kikapcsolta fényeit. A lámpák halvány világítása mellett a kínai tudós végre elég időhöz jutott ahhoz, hogy elgondolkozzon azon, mit is tett.

Az élet viszont nem állt meg, William elintézte Fangot, talán örökre, hiszen az örök nem fognak egy jó ideig lemenni arra a szintre, de még rengeteg dologgal kellett foglalatoskodnia. Ismét rohant, csak most vissza a harmincas szintre. Nem tudta, hogy Valerio még él-e egyáltalán, hiszen sokat időzött a robotok szintjén. Most viszont vagy negyven gép dübörgő lépteivel fog visszatérni, és ráhossa majd a frászt az APF-esekre.

Amikor felért a harmincasra, lelassította a lépteit és a robotokat. Tudta, hogy a gépek nem árthatnak a katonáknak, de lefegyverezhetik őket. Mielőtt azonban a laboratórium közelébe ért volna, időt kellett szakítania valamire. A túlzott lihegése emlékeztette, hogy a levegő már nagyon fogyóban van itt, lejjebb pedig, ahol Andrewék vannak, lehet, hogy már el is fogyott!

– Simone, menj a legközelebbi terminálhoz, és állítsd vissza a tartalék energia eredeti beállításait!

Simone bólintott, és elindult teljesíteni a parancsot. William nagy öröme Simone nem ment messze, egy számítógép a közelben volt, így hát a robot visszaállította az eredeti beállításokat. Alig kellett neki öt másodperc, és kész is volt. Nem a billentyűzetet használta ugyanis, hanem összekötötte magát a terminállal.

– Kész! – a robot hangja örömteli volt, nem pedig gépies.

– Remek, most pedig nézd meg, hogy mi van ezen az adathordozón!

Will elővette a Fangtól elkobzott eszközt, és odanyújtotta a robotnak. Az belehelyezte a karjába, és leolvasta.

– Dokumentumok, képek, képek, képek, dokumentumok, szöveges dokumentumok – sorolta, ismét gépiesen.

– Jó, de miről szólnak?

– Információim alapján a kérdésre a legmegfelelőbb válasz: a geroldium és a Védőpajzs-project legfrissebb kutatásai, hiánytalanul és módosítások nélkül. Vírus nem található – tette hozzá Simone, és visszaadta az adathordozót.

William hálát adott magában, hogy Fang legalább tényleg lementette az adatokat a saját eszközére. Így nem kell aggódnia azon, hogy „azok a mocsokos APF-esek” tönkreteszik a gépét. Tudván, hogy mekkora érték, óvatosan elhelyezte az ingje zsebében az adathordozót.

– Most már mehetünk – mondta, és újra sietni kezdett.

Valerio, mialatt William ilyen kalandokat élt meg, teljesen kimerült. Sokáig tartotta az irodát, de most már csakis a feldöntött íróasztal mögött tudott meghúzódi. Az asztal felfogta a golyókat, de Valerio nem tudta, meddig. Ő maga már két találatot is kapott a mellényébe. A gépfegyveréből a lőszer kifogyott, a két gránátját eldobta, és most a pisztolyába való egyik tár is üressé vált.

A fegyver nem lőtt, hiába nyomta le a ravaszt Valerio.

– Fenébe! – szitkozódott a fogai közt az olasz, és elkezdte belerakni az utolsó tárát a fegyverbe.

Hiába várt annyi ideig Williamre, nem jött vissza. Mi történt vele? Él-e még? Sikerrel járt-e? Valerio kérdéseire nem érkezett válasz.

Lövések annál inkább. Már nem sokáig tarthat ki az APF-esek szakadatlan rohamai ellen. Habár egyiküket elintézte egy gránáttal, hárman még mindig élnek, és azt tesztelgetik, van-e még lőszere a csapdába esett férfinak. Talán GVH-snak hiszik, Valerio nem tudta. Nem sok szót váltott ellenfeleivel, inkább csak karcolásokat adott és kapot, ő maga az arcán is

megsérült, de csak egy kicsit. Épphogy látni lehetett az üvegszilánk okozta hosszú, de vékony vágást a bal szeme mellett.

Az egyik APF-es előjött a fedezékéből, hogy közelebb jusson Valeriohoz. Ezt nem hagyhatta, így hát lőnie kellett. Kinézett az asztal mögül, célzott, és tüzelt. Az ellenséges katona viszont időben lehasalt, így még egy golyó ment pocsékba.

– Hamarosan ki fog fogyni a lőszerből – jegyezte meg egy másik APF-es. – Akkor pedig végzünk vele!

Ők is kezdtek fáradni, de sokkal jobban álltak, mint Valerio. Talán épp a fáradtságnak tudták be az APF-esek, hogy furcsa hangot kezdenek hallani a szint belseje felől. Mintha egy csapat közeledne, akiknek vasból van a lábuk.

– Te is hallod? – kérdezte az egyik katona a társától. – Mi lehet ez?

Mindketten odafordultak, majd a harmadik, előrébb merészkedő társuk is követte a példájukat. Óvatosan Valerio is kikukucskált.

A hang erősödött, egyre közelebből lehetett hallani. Lépések, vaslábak lépései.

Tovább erősödött, már egész közel volt.

– Bármilyen is jön be, lőjük le! – kiáltotta valamelyik katona.

A háromfős APF-csapat felkészült. Célba vették a bejáratot, ahonnan a hangot hallották. Már halvány fények is kezdtek derengeni arrafelé, szemmagasságban. Aztán a fények elváltak egymástól, és a katonák meglátták, mikkel van dolguk.

A GVH humanoid robotjai félelmetes látványt nyújtottak így, felsorakozva, és elszántan közeledve. Szemeik kéken világítottak, műanyag arcuk mintha elszántságot tükrözött volna. Lassítás nélkül közelítettek az APF-esek felé, nem szóltak egy szót sem. Amazok pedig azt hitték, valamiféle harci gépekkel van dolguk, így a látvány okozta sokkból felocsúdva tüzet nyitottak a robotokra.

– Lőjétek szét mindet! – üvöltötte valamelyik katona. – Ne hadjátok, hogy ideérjenek!

A gépfegyverek ropogni kezdtek, a katonák félelmükben célzás nélkül ontották a golyókat, már nem is gondoltak arra, hogy mi van Valerioval. Igazán furcsa képet alkottak így. Robotok harcoltak a kiborgoknak kinéző, igazából csak légzőkészüléket viselő APF-es katonákkal.

A gépek bátran közeledtek az ellenség felé, akik továbbra is lőtték őket. A legtöbb robot hamar összeesett a találatok miatt, de már egyre közelebb jöttek. Leghátul ott volt William is, aki egyelőre fedezékben maradt a lövések miatt, de Simone már ment is előre, hogy segítsen a géptársainak.

– Pusztuljatok innen! – kiáltotta az egyik APF-es.

Már alig pár méter választotta el a robotokat a katonáktól, de a gépek úgy hullottak, mint a legyek. „Ó, ha lenne rajtuk páncél!” – gondolta William.

Persze Valerio sem tétlenkedett. Látva, hogy a három ellenfele teljesen el van foglalva a gépekkel, nem törődött többet a lőszerhiánnyal, az asztal fedezékében becélózta az egyik katonát, és fejbe lőtte azt. A találat miatt az APF-es azonnal szörnyethalt. Két társa hátrálni kezdett, de lassan már nem volt hová, a gépek körülvették őket. A katonák újratöltöttek, és tovább irtották a robotokat.

Már alig tíz gép maradt talpon, a többi ócskavassá vált, amikor William is belépett a laborba, hogy segítsen. Valerio pedig óvatosan elindult, hogy elvegye a halott APF-estől a fegyverét. A még két életben maradt katonát körülvették a robotok. Simone megindult, és nekirontott az egyiknek, megpróbálta kicsavarni a kezéből a fegyverét.

A társa viszont szétlőtte a maradék robotokat, egyedül Simone maradt talpon. Őt csak azért nem lőtte le, mert Valerio gyorsabb volt, és három találattal leterítette a katonát. Már csak egy APF-es maradt, aki vadul harcolt Simone-nal.

A robot processzorai kiszámították a fegyveres mozdulatait, és elhárították a támadást. A katona viszont eltalálta Simone-t, aki erre megtorpant. William már azt hitte, vége a gépnek, de Simone folytatta a harcot. Elkapta a katona kezét, és megszorította. Az APF-es kénytelen volt elereszteni a gépfegyverét, de a robot nem engedte el a kezét. Így hát a másikkal megfogta az oldalára csatolt pisztolyt, és fejbe lőtte a robotot.

– Ne! – ordította William, megijedve, hogy most már Simone-nak tényleg vége van.

Nem mert odarohanni, kiürült pisztolya miatt pedig nem tudott beavatkozni a történésekbe. Valerio viszont célba vette az APF-est, és felkészült, hogy az utolsó ellenséges katonával is végezzen a teremben.

Ám megelőzték.

Az APF-es katona, tartva attól, hogy a gonosz robot legyőzhetetlen, hiszen hiába lőtte fejbe és tört szét a szép műanyag arca, továbbra is szorította a kezét, úgy gondolta, nem hagyja, hogy megkínozza a gép. Persze Simone nem tehetett volna ilyet, de ezt a katona nem tudta. Végső elkeseredésében, látva, hogy nincs kiút, a gyors halál útját választotta, és még mielőtt Simone leteperhette volna, vagy Valerio lelőhette volna, maga oltotta ki a saját életét. Önmagát is fejbe lőtte, az álla alatt. Ez a találat viszont megtette a kívánt hatást, nem úgy, mint Simone-nál.

A robot eleresztette a halott katona kezét, aki összecsuklott és a földre zuhant. A tűzharc véget ért, az összes APF-es holtan feküdt, és Simone-on kívül a robotok úgyszintén. William odarohant Valeriohoz.

– Jól vagy? – kérdezte, látva, hogy társa van karcolásokkal.

– Kutya bajom. Nem úgy, mint a furcsa barátodnak.

Valerio Simone-ra mutatott. William odafordult. A robot tántorogva mozgott, próbált feléjük közeledni, de valahogy képtelen volt rá. Mintha szédült volna.

A két élő emberi lény odasietett hozzá. A robot összeesett.

– Simone! – káltotta Will, és lehajolt a robothoz. Valerio csak állt ott, nem tudván, ki az a Simone, és nézte a haldokló robotot.

Simone arca helyén már csak kiégett kábelek futottak, egyik szeme nem világított. A törzsén egy lött sebnél füstölgött, és valamiféle sav folyt ki belőle.

– Eltalálta az akkumulátoromat – mondta a robot. – Ki fogok kapcsolni.

William nem tudta, valóban vannak-e érzelmei a gépnek, de hitt benne, hogy a robot helyes utat választott. Tudván, hogy Simone utolsó percei lehetnek ezek, fájdalmat érzett az elvesztése miatt.

– Te mindent megtettél... barátom.

A robot körülnézett a még működő érzékelőivel. Mint aki adatokat próbált begyűjteni Williamről, hogy igazat beszél-e, majd utolsó erejével megismételte azt a szót, ami oly furcsa lehet egy gép számára:

– Barátom – a hangja megint nem volt gépies.

Simone, miután kimondta ezt a szót, lezárta a memóriaegységeit, lekapcsolta a világító szemét, mely szép lassan kihunyt, majd minden egyes működő egysége leállt.

A robot nem mozdult többet.

William nem ejtett könnyeket, csak szomorúan nézte ezt a bátor gépet, ami egy olyan ember alkotása volt, akit szívből gyűlt, és mégis, Simone nélkül már megfulladt volna, Valerio halott lenne, Fang elmenekült volna, a tábornok pedig biztosan sikerrel járna.

– Mennünk kell, Will – mondta Valerio.

Will bólogatott, és feltápáskodott. Még egy utolsó pillantást vetett Simone-ra, majd elkezdett foglalkozni a jövővel.

Valeriohoz hasonlóan keresett magának egy működő fegyvert a halott katonák közt, majd elindultak a lift felé.

– Visszakapcsoltad a levegőt? – érdeklődött Valerio.

William válasz helyett a labor ventillátoraira mutatott.

– Nem én voltam, hanem Simone – jegyezte meg. – Még valami, találkoztam azzal, aki megölte Emilia Wirdengrent.

– Mit tettél vele?

– Gondoskodtam arról, hogy legyen elég ideje felfognia azt, mit is tett.

Valerio nem egészen értette William sejtelmes válaszát, de a lényegét nézte, ami az volt, hogy mindketten élnek, és épségben vannak. Kimerülten, de nem elcsüggedve hagyták el a szétlőtt robotok alkatrészeivel fedett geroldium-labort, hogy pár perc múlva ismét az Allied Peacekeeping Forces ellen küzdjenek, csak pár szinttel lejjebb.

LXI.

(eközben a GVH 38-as szintjén)

Arthur Conrad Sigmund alig húsz emberrel ment le a harmincnyolcas szintre. Hozzájuk csatlakozott Klaus Schurte, két informatikussal és vagy tíz fegyveressel. A nem is oly rég nagy támadó seregből ennyi maradt. A tábornok nem tudta, miképp fog majd kijutni, ha Andrew valóban közelít, és az ENSZ is úton van, de egyelőre a céljára koncentrált.

Fang Sen önzőségge meglepte. Nem hitte volna, hogy a kínai becsapja, és megtizedeli az embereit csak azért, hogy kimeneküljön. Ez már nem is számított. Akik túléltek a robbanást, azoknak is egy része szétszóródott a lentebbi szinteken, és fosztogatni, kutakodni kezdett. A tábornokot ez sem érdekelte. Az idő szorított, és ő nem hagyhatta, hogy holmi másodlagos dolgok a siker küszöbén megállítsák.

Nem, ő elszántan haladt előre, karöltve Schurtéval.

A lift megállt, ők pedig elhagyták azt. Végre másodpercek alatt leküzdöttek több emeletet. Arthur gondolt rá, hogy Sen becsapja, és nincs is semmiféle beléptető kártya, de tartott attól, hogy ha könnyelműen veszi a dolgot, akkor elbukik. Most, ahogy a harmincnyolcas szinten állt, a csiszolt padlón, eszébe jutott a legutóbbi látogatása.

Igazából akkor kezdődött el minden, hiszen akkor kapta meg a támogatást az Allied Peacekeeping Forces irányítására, akkor tudta meg az antianyag-rakéták koordinátáit. Ostoba fejjele azt hitte, hogy egy gyors háború árán megszerzi az európai rakétákat, és kilőheti azokat, de rá kellett jönnie, hogy a GVH azért ennél okosabb. Mostanra lemondott az európai antianyagról, de lassan odáig jutott, hogy megszerzi a GVH-ban levőket. A fegyver, melyet sosem használtak élesben, most majd megmutatja az igazi erejét.

A terem egyébként nem különbözött semmiben a legutolsó ittléte óta, ugyanolyan sötét volt a plafonja és ugyanúgy fa mintájú tapéta volt. Csak a két fegyveres őr hiányzott, bizonyára kimenekültek, ahogy már talán mindenki ezekről a legmélyebb szintekről.

A tábornok és emberei ellepték az apró helyiséget. Mindannyian légzőkészülékeket viseltek. Schurte emberei egy másik lifttel jöttek, ők egy kicsivel odébb lehettek. Arthur viszont csak előre gondolt, mégpedig egyenesen előre, a fa ajtóra.

A mögött volt Andrew Dawson irodája.

– Törjék be az ajtót! – utasította embereit a tábornok.

A levegő itt már csak fele olyan sűrű volt, mint eredetileg. Ha Andrewék légzőkészülékek nélkül követnék Arthurékat, nem sok esélyük lenne harcba elegyedni.

Két katona fogta a puskatusát, és elkezdtek szétverni az ajtót. Ahogy egyre jobban tönkretették, úgy érezte a tábornok még közelebb a sikert. Mire végeztek a katonák, Klaus Schurte is megjött egy mellékajton az embereivel.

– Szóval itt van a híres Mr. Dawson irodája – állapította meg gúnyosan. A hangja furcsább volt így, hogy maszkot viselt.

– Itt – reagált a tábornok egykedvűen.

Az ajtó széttört, a katonák előreengedték Sigmund tábornokot, aki készségesen belépett az irodába. Nem hitte, hogy bárki is lenne bent, és leselkedne rá.

Jól gondolta, a szoba üresen állt. Itt is minden ugyanolyan volt, mint azelőtt. Könyvespolc, fa bútorok, a glóbusz a zöld anyaggal fedett karosszékek mellett, kávézóasztal, íróasztal. Csak az ablakok hiányoztak azóta is.

– Meg kell találnunk a beléptető kártyát! – mondta a tábornok az embereinek. – Kutassanak át mindent!

Nem kellett kétszer mondania, az emberei rávetették magukat a szobára. Elővették a késeiket, és felvágták a fotelok és székek drága huzatait, darabonként haladva az összes könyvet átlapozták, nem törődve vele, ha komplett fejezetek szakadnak ki. Arthur tábornok az íróasztal fiókjaival kezdett, de semmiféle kártyát nem talált, pedig mindet átkutatta. Olyan dokumentumok haladtak át a kezén, melyért más emberek ölni is képesek lettek volna, melyek világméretű botrányokat és ügyeket indítottak volna el, de őt ezek nem érdekelték. Csak a cél, csak a saját érdeke lebegett a szeme előtt.

– Hol lehet? – gondolkodott hangosan.

– Talán a szemünk előtt van – reagált Schurte, aki meghallotta a gondolatot.

A tábornok egy újabb idegesítő jellemzőjét fedezte fel Schurténak azzal, hogy megzavarta a gondolkodását, de egyben kíváncsivá tette az ötlet.

„Mi van, ha tényleg itt van előttünk? – az állát dörzsölgette, és nézelődni kezdett a szobában, amit közben az emberei egészen feldúltak. – Hová rejtenék egy olyan dolgot, ami az egész világot védi?

– Világ! – tört ki lelkesedve, és összecsapta a tenyereit. – Hát persze!

Elindult a glóbusz felé, ami mindeddig sértetlen maradt. Schurte érdeklődve figyelte, és ő is közelebb ment a tárgyhoz. A tábornok ökölbe szorította a kezét, és egy jókorát sózott Észak-Ázsiára, mire az összetört. A glóbuszon egy nagy lyuk tátongott. A tábornok belenézett a gömb belsejébe, és végre nyugtázhatta, hogy ötlete sikerré változott.

A kártya a glóbuszba volt rejtve, az aljához tapasztva. Arthur kivette, és csodálni kezdte. Schurte szintúgy, csak ő nem tartotta a kezében a szürkés, kb. tenérynyi nagyságú, lekerekített sarkú téglalapot. A fém kártyát valóban nem tudták volna informatikusok feltörni, hiszen a belsejében furcsa lyukak voltak és domborodások. Bizonyára egy szerkezetbe kell elhelyezni, ami egy zárhoz hasonlít. Sigmund tábornok tehát megszerezte a kulcsot a terve megvalósításához. Schurte persze már el is kiáltotta magát, hogy megvan, megtalálták.

– Nincs időnk tovább itt maradni, mennünk kell! – iparkodott a tábornok Schurte előtt, aki irigylve nézte, ahogy Arthur elteszi a mellzsebébe a kártyát. De hát végtére is, ő találta meg.

Az informatikusai nélkül úgyis mit sem ér, ők pedig bizony csak rá hallgatnak. Így hát hiába szeretne volna csak megfogni a fémlapot, hiába kezdték elfogyasztani az emberei a szobában lévő whisky-ket és más alkoholos italokat, menniük kellett.

– Merre tovább? – kérdezte Schurte, és az ismeretlenbe nyíló ajtókra tekintett.

Arthur tábornok épp válaszolni akart, hogy talán arra vagy erre, de valaki megelőzte őt.

– Talán semerre sem – hangzott a válasz a hátuk mögül.

Egy pillanatig azt hitték, az egyik emberük ilyen vakmerő, de a tábornok, amint felfogta a szavakat, tudta, hogy kinek a hangja ez. Schurténak ez csak akkor esett el, amikor a következő másodpercben eldőlt az első lövés.

Andrew Dawson volt az, természetesen. A pisztolyával már tüzet is nyitott az irodájában hiénaként viselkedő APF-esekre, és persze példáját nyomban követték a GVH kommandósai, és Julia is. Ők is mindannyian légzőkészülékeket viseltek, és most már le sem vették, mert túl ritka volt a levegő. Az, hogy az ellenség jóval több emberrel büszkélkedhetett, nem vette kedvüket a tűzharctól.

Az első pillanatokban a meglepetés óriási előnyt nyújtott a GVH-soknak. Az ellenség, aki a szoba átkutatásával volt elfoglalva, csak hosszú másodpercekig tartó reakcióidő után volt képes fedezékbe húzódni és viszonzni a tüzet. Addigra viszont már néhányat lelőttek közülük a kommandósok.

Az APF katonái két részre szakadtak. Egy részük balra húzódott, és az ottani bútorok mögött keresett fedezéket, míg Sigmund tábornok, Schurte, és mások Andrew íróasztalának környékén húzódtak meg. A bejárat ajtó előtti tér hamar üres lett. A két egymással szemben álló fél mindent megtett, hogy legyőzze a másikat. A kommandósokat korlátozta az ajtó. A tábornok emberei nagyobb térben tudtak mozogni, viszont mivel sokan voltak, ez az előny lekicsinyült.

– Hogy juthatott ki Ausztriából? – kérdezte üvöltve Schurte a tábornoktól.

– Fogalmam sincs! De nem is ez a lényeg! Tovább kell mennünk!

A tábornok tüzet nyitott a pisztolyával az ajtóra, de senkit nem talált el. Egy kézigránát dobódott be. Sigmund tábornok azt hitte, hogy az emberei, akik mellé a gránát leesett, meg fognak halni, de nem robbanó, hanem villanó gránát volt. A hatása pedig azonnal kifejtődött, az irodában egy időre mindenki megvakult. Ezt kihasználva a kommandósok megrohamozták az irodát. Előre törtek, és Andrewékkal együtt megtisztították a bal oldalt, most már ők voltak a bútorok mögött, míg Sigmund tábornokék a másik oldalon.

Egyetlen kommandós esett csak el a vakmerő cselekedet közben, de ez is túl nagy veszteség volt. Már csak heten voltak, ellentétben a még mindig legalább háromszor ennyi APF-es ellen.

Andrew Julia mellett térdelt, és lőtte a néhány méterre levő ellenséget. Ahol még nem is oly rég aktákat írogatott, whiskyt ivott és vendégeket fogadott, most emberekre lövöldöz. Irodája csatatérre változott.

– Itt van a tábornok! – kiáltotta Julia fülébe. – Meg kell állítanunk!

Julia helyeslően bólogatott, de nem tehetett többet, minthogy tüzelt az ellenségre. A tábornok viszont korántsem gondolta úgy, hogy továbbra is itt kellene maradnia. Maga mellé hívatta az egyik emberét.

– Maguk ittmaradnak – a földre mutatott –, és végeznek az ellenséggel! Senkit nem engednek utánunk, világos?

– Világos, uram!

A katona visszatért a társaihoz a fotelok mögé, és elmondta az utasítást. Sigmund tábornok most Schurtéhoz fordult.

- Hozza az informatikusait!
- Az embereimmel mi legyen?
- Ők is itt maradnak!

Mivel a lövöldözés közepette Schurténak nem jutott eszébe jó ellenérv, beleegyezett a dologba. Szólt annak a két embernek, aki nem tüzelt a teremben, vagyis az informatikusainak, hogy kövessék.

Arthur még egy katonát is maga mellé rendelt. Ez nem nagyon tetszett Schurténak, de mindketten tudták, minél tovább maradnak ezen a helyen, annál több időt veszítenek el.

A tábornok elszánta magát, hogy ahogy csak bír, elrohan az egyik ajtóig, ami valahová csak vezethet.

– Ahhoz az ajtóhoz futok, maguk pedig utánam jönnek! – a cél felé mutatott. – A többiek pedig fedezőtüzet adnak, értve vagyok?

Schurte bólintott.

A tábornok összeszedte minden bátorságát és erejét, megvárta, míg az ellenség tüze egy kicsit enyhül, majd ahogy csak bírt, elkezdett rohanni az ajtó felé. Mindössze öt-hat méteres táv volt, de úgy érezte, élete leghosszabb útját kell megtennie. Talán a fronton, egyszerű katonaként érzett utoljára ilyet. Csak rohant és rohant, hű emberei pedig fedezték. Egyszer már csak azt vette észre, hogy nekiment valaminek.

Az ajtó volt az, sikeresen elérte. Kirántotta, és beugrott rajta. Egy folyosóra érkezett meg, tehát nem lehetett zsákutca. Fellélegzett. Visszatekintett Andrew irodájába, látta, amint Schurte is ügyesen átér, nyomában a két informatikussal és a katonával.

A politikus szintén sértetlenül ugrotta át a küszöböt, és került ki az irodából. A fedezőtűz viszont nem tudott elég ideig kitartani. A GVH-sok lassan újra erőteljes tüzelésbe kezdtek, és amikor meglátták, hogy valakik felálltak, és futnak egy ajtó felé, ők lettek a szemükben az elsődleges célpontok. James Smith abbahagyta a sorozatlövést, célba vette az egyik menekülő személyt, és halálos pontossággal lőtt.

A további négy emberből csak három jutott át épségben a „csatatéren”, egyikük ott maradt.

– Hans! – kiáltott fel egy szőke, szemüveges, fiatal férfi, és vissza akart menni a már bizonyosan halott társáért.

Schurte viszont elkapta a kezét, és visszarántotta.

– Ne! Te is meghalnál!

A férfi megtorpant. Csak nézte, hogyan hal meg a barátja, de nem tehetett semmi. Mibe is keveredett? Hol is van? – kérdezte magát. Most először érezte azt, hogy talán rosszul döntött, amikor Klaus Schurtéhoz állt.

Ő volt az az informatikus, aki nélkül a tábornok és Schurte is mitsem ért volna, aki a kártya mellett a másik kulcs volt a sikerhez, és mindeddig feltétlenül hitt abban, hogy jól cselekszik, hogy egy igazságosabb világ létrehozásában segít, de most, hogy a társa holtan feküdt több, mint kétszáz méter mélyen a föld alatt, elege volt a dologból.

– Ne gyászolj, hanem tedd a dolgodat! – förmedt rá Schurte, és elkezdte beljebb vonszolni a folyosón. – Most már nincs vissza út! Talán azt akarod, hogy Hans halála hiábavaló legyen?

A kérdés szíven találta az informatikust, aki felocsúdott a látvány okozta sokkból, és ismét elkezdett önként menni arra, amerre Klaus Schurte, bár talán már kételkedett egy kicsit az irány helyességében.

Így tehát Sigmund tábornok és másik három személy elmenekült a harcból, hogy bevégezze azt, amit elkezdett, hogy leérjen a negyvenegy szintre, az irányítóközpontba.

Amikor az ötös átjutott a tűzvonalon, James Smith odament a másik bútornál fedezéket keresett Andrew Dawsonhoz.

– Vagy négyen elmenekültek a szint belseje felé! – harsogta túl a mély hangjával a fegyverropogást.

Andrew rögtön tudta, hogy nem lehetnek mások, mint a tábornok és Schurte, meg az informatikusai.

– Akkor mi sem maradhatunk itt, biztosan megszerezték a beléptető kártyát! Utánuk kell mennünk azonnal!

Smith viszont aggályoskodott.

– Az nem olyan egyszerű! Két tucat embere maradt itt, és mindjárt szétlövik a fedezékeinket! Maga lenne a halál a frontális támadás!

– Alig pár méterre van az a rohadt ajtó! – ellenkezett Andrew. A tábornokhoz hasonlóan ő sem akarta egykönnyen feladni. – Meg kell próbálnunk!

– Megölnének minket!

Smithen látszott, hogy igazából nem a haláltól rettegett. Ő már szembenézett vele, de nem akarta, hogy egy ostoba lépés miatt végül a tábornok legyőzze őket. Csak azt szeretne volna elérni, hogy Andrew továbbra is tiszta fejjel gondolkozzon. Szerencséjére, azzal gondolkodott.

– Nem, ha úgy teszünk, mint ők – beszélt titkolózva Andrew. – Fedezőtüzet adnak ön és a kommandósai, én pedig tovább megyek.

– Ne felejts el engem, Andrew – szólt közbe Julia. – Meg se próbálj lerázni, veled tartok!

– Túl veszélyes!

– Eddig is az volt, ezután is az lesz! Mondom, veled megyek!

Andrewnak be kellett ismernie, ha Julia akar valamit, azt el is éri. Felesleges vitatkozni vele. Egyébként is, a tábornok további ellenállás nélkül halad egyre előrébb. Az idő mindkettejük ellen dolgozik, de most Arthur áll nyeresre.

– Hát jó – egyezett bele végül. Már túlságosan fáradt is volt felesleges vitákhoz. – Szóval, James, képesek öten elegendő tüzerőt adni, amíg áttörünk?

– Azt hiszem, mi már mindenre képesek vagyunk önért, Mr. Dawson – néhány közeli lövés miatt szünetet tartott. – Ám hogy akar visszajutni? Nem hiszem, hogy legyűrjük az ellenséget, és ők maguk után mehetnek!

Andrew elkomorodott, két okból is. Az egyik, hogy eszébe jutott, talán utoljára látja élve hű emberét, James Smith-t és a többi kommandóst; a hivatal utolsó erejét. A légzőmaszk alatt is jól láthatóan bajszos, ősz hajú fegyveres talán ugyanerre gondolt, mert Andrewhoz hasonló tekintete volt. A másik ok az elkomorodásnak pedig az lehetett, hogy Andrewnak el kellett ismernie valamit.

– Akárhogy is történnek itt a dolgok, barátom, nem tudom, hogy lesz-e út visszafelé.

Andrew komoly és őszinte választ adott. Minden tekintetből olyat, amelyet Smith várt. Tudván, hogy mi lesz, inkább csak szavak nélkül kezet nyújtott felettesének. Elvégre, habár „csak” egy kommandós, ő az idősebb.

– Sok szerencsét, Mr. Dawson – majd tekintetét odébb helyezte. – Julia.

Julia Rheims csak egy lassú pislantással, laza fejbiccentéssel fejezte ki mindazt az óriási hálát, amit Smith és a többi kommandós iránt érzett. Hiszen végső soron ezek nélkül a bátor harcosok nélkül nem tarthatnának itt. Még most, mikor tudják, hogy nincs kiút, amikor megtehetnék, hogy búcsút intenek, és senki nem is haragudna meg ezért rájuk, inkább a hűség oldalán maradnak, és halálig harcolnak. Mi lehetne hát ennél bátrabb dolog a világon?

– Felkészültél? – kérdezte Andrew Juliától. – Ezek után már csak magunkra számíthatunk.

– Mindenre fel vagyok készülve, hogy bosszút állhassak.

Juliának ez volt az életcélja. Vad lángja a szemében soha nem hunyt ki. Andrewval egyetemben átugrották a fedezéküket, és a GVH-sokkal együtt erőteljes golyózáport zúdítottak az ellenenségre. Az APF-esek és Schurte emberei nem hittek a szemüknek, ahogy két, mindenre elszánt valaki csak úgy feléjük tart, nem törődve azzal, hogy fegyverek céloznak rájuk, hogy a halál karjai körülfonják a testüket, ők csak mentek előre, és habár a légzőkészülékeik súlya lassította őket, meg sem álltak egészen az ajtóig. Andrew kirántotta azt, beugrott a folyosóra, megfordult, és továbbra is tűz alatt tartva az ellenség állásait, azaz többek közt saját íróasztalát, megvárta, míg Julia is beér, majd becsapta az ajtót.

Először is csak levegő után kapkodtak, meg sem bírtak mozdulni, nemhogy tovább haladni, annyira kifárasztotta őket a rövid, de nehéz út idáig. Miután Andrew lihegése enyhült, feltápászkodott, hogy megnézze, mi a helyzet a mellette fekvől Juliával, aki még mindig gyorsan szedte a levegőt.

– Minden rendben? – kérdezte Andrew, de Julia nem felelt. Kezdett aggódni. – Eltaláltak?

Julia végre feléje fordult, de nem bírt felkelni.

– Engem nem – válaszolt a nő, mire Andrew megkönnyebbült. – De a légzőkészüléknek annyi.

Mindketten a levegőt tartalmazó palackot a maszkkal összekötő csőre néztek. A műanyag vezeték, mely az életben maradáshoz elengedhetetlenül fontos oxigént szállította, lyukas volt. A levegő nem érte el Julia arcát, aki le is vette a maszkot.

– Úgysincs értelme – csak néhány szót tudott kimondani magyarázatképp. – Talán... még van egy kis oxigén a szinten.

Andrew körülnézett a folyosón, ahol voltak. Ez a terület jobban meg volt világítva, a tartalék energiaellátás ellenére is. Pontosan felettük, a plafonba ágyazva volt egy ventilátor, ami keringette a levegőt. Andrew biztatgatni kezdte Juliát.

– Ne gondold rosszra, semmi baj nincs!

– Semmi baj? Hiszen mindjárt... megfulladok!

Julia kezdett rosszul lenni. Túl kevés volt az oxigén a szinten. Még mindig a földön feküdt, a teste láthatóan kezdett kétségbeesetten levegő után kutatni, de mindhiába.

– Itt az én készülékem – Andrew levette a saját maszkját. – Használd.

Julia kénytelen volt elfogadni a lehetőséget. Elvette Andrewtól a maszkot, és az arcához nyomta. Végre fellélegzett!

Még mindig lihegett, de már újra tudott beszélni.

– Így nem mehetünk tovább, itt kell hagynod!

Andrew persze semmiképp sem hagyta volna sorsára Juliát.

– Nem! Eddig mindig azon voltál, hogy tovább jössz, velem...

Visszakérte a maszkot, mert elfogyott a levegője a beszéd miatt. Lélegzett, majd ismét visszaadta Juliának.

– Így nem tudunk tovább menni!

– Bízz Williamben!

Julia visszaadta a maszkot.

– Már sikerülnie kellett volna. Hagyj itt, Andrew – tette hozzá könnyes szemekkel. – A tábornok nem járhat sikerrel!

Ám Andrew nem hagyta magát.

– Nem bírnám ki, ha még valaki miattam halna meg!

Julia látta, hogy igazat beszél. Andrewnak már sok lett volna, ha ezután egyedül kellett volna tovább mennie. Emilia halála megrendítette, muszáj volt valakibe kapaszkodnia. Juliának így hát el kellett könyvelnie: minden hiába volt. Andrew és ő itt fognak meghalni, a GVH harmincnyolcas szintjén, hallva, ahogy egy ajtóval odébb a kommandósok és a tábornok emberei még mindig lövöldöznek. Talán visszamehetnének, de mi értelme lenne? Hiszen az a pár méter a halál helyszíne közt nem oszt, nem szoroz.

– NE...ADD...FEL! – mondta szakadozva Andrew, és rányomta a maszkot Julia arcára.

Julia viszont eltolta.

– Nincs értelme.

Andrewnak elege lett. Teljes elkeseredésében az égre akart tekinteni, hogy hol az a nagyratartott Isten, aki segíthetne? És miért nem segít? De az ég helyett csak a fehér plafon volt a feje fölött, és a ventilátor. Andrew pedig megláthatta, hogy vagy Isten, vagy a sors, vagy csak a véletlenek fura egybeeséseképp, de abban a pillanatban, amikor a plafonra meredt, a ventilátor elkezdett forogni.

– Nincs is – mondta halkan, és olyan erővel lökte el a légzőmaszkot, hogy az a földre esve széttört.

Julia meglepett arccal meredt rá. Nem értette, hogy mi van.

– Hogy tehetted? – hangja kezdett elcsuklani a légszomjtól. – Legalább te... túlélhetted volna.

Andrew válasz helyett csak nézte az egyre gyorsabban forgó ventilátort. Ez volt a jele annak, hogy William sikerrel járt. Ha pedig lesz oxigén a lentebbi szinteken, akkor a légzőpalackok nélkül Andrew és Julia végre tényleg beérheti a tábornokékat.

Julia, akire Andrew nem volt hajlandó rá sem tekinteni, felpillantott, hogy mi lehet olyan érdekes a plafonon. Most már látta, miért mondta azt az előbb Andrew, hogy nincs is értelme a légzőkészülékeknek.

A szoba lassan kezdett ismét oxigénnel megtelni.

Andrew a térdelésből feltápászkodott, majd felsegítette Juliát is, aki letörölte szemeiből a könnyeket. Megnézték, hogy egyben vannak-e, ellenőrizték a két pisztolyt, amijük fegyverként maradt, és levették a golyóálló mellényeket, hogy gyorsabban tudjanak haladni. Hiszen a küzdelem még nem ért véget.

LXII.

(17 óra 28 perc – GVH)

A Globális Védelmi Hivatal negyvenegyes szintje sötét volt, hideg és üres. Amikor Arthur Conrad Sigmund, Klaus Schurte és még két másik ember az egyre szűkebb lépcsőkön leért, pont a liftállomás mellé érkeztek. Mindössze egy út vezetett a szint belseje felé. A tábornok tudta, immár csak néhány méter választja el a sorsa beteljesülésétől.

A szűkített folyosó két oldalán és a mennyezet helyén is csövek futottak. Sötét volt, a már megszokott módon csak néhány izzó égett. A tábornokék látva, hogy a levegőt keringető rendszert valaki visszakapcsolta, Andrewéhoz hasonlóan levették a légzőkészülékeiket, de azért a biztonság kedvéért maguknál tartották. Ennél fogva érezhették a szinten lévő furcsa levegőt. Száraz volt, és valamilyen oknál fogva talán kellemetlen is.

A szint üresnek tűnt. Arthurék a harmincnyolcason kitört tűzharc óta egy lélekkel sem találkoztak. Habár nem volt idejük átvizslatni a harminckilencet, vagy a negyvenest, ahol a tartalék energia kapott helyet, felesleges is lett volna a részükről. Már itt volt a cél a szemük előtt.

A tábornok körülnézett a lifteknél, gyorsan végigpásztázta a falat, de semmi szokatlant nem talált. A folyosó sarkait is megnézte, nincs-e valami szerkezet ott, vagy csapda. Nem volt semmi szokatlan. Így hát – nem adva át a lehetőséget és a dicsőséget –, akár volt veszély akár nem, elindult a sötét folyosón. Alig tett meg egy lépést, amikor új fényforrások gyulladtak fel.

Nagyjából tizenöt méterre, pontosan szemben, egy nagyobb tér volt. Csak most látszódott, eddig a körvonalai is a sötétbe vesztek. Ahogy a tábornok összeszűkített szemmel megnézte, úgy tűnt számára, mintha a néhány méter hosszú, és valószínűleg ugyanolyan széles terem szemben levő vége egy vastag, üvegszerű anyagból tevődött volna össze. A szimetriára törekedve, középen valamiféle szerkezet volt vasból, vagy más fémből. Miután a tábornok minden egyes új dolgot az agyába vésett, óvatos léptekkel folytatta az útját a csövek mellett. A három társa egyelőre nem merte követni.

Arthurt már csak az tartotta erőben, hogy ilyen közel volt. Egyébként talán még inkább feltűnt volna az őt régebben ismerőknek, hogy telt arca szürke volt és soványabb, barna szeméből kiveszett a fény. Még a háborús veteránt is fásulttá tette a GVH bevétele. De itt van, és talán már csak néhány perc, és bevégez a munkáját. Ki is vonhatná felelősségre mindössze azért, mert egy jobb, rendezettebb világot akar?

Valahogy így volt ezzel Klaus Schurte is, aki viszont sosem mert úgy cselekedni, ahogy egy katona. Ő politikus szemmel nézte a világot. A saját ideológiáit követte, miközben megvakult, és nem látta, hogy nemcsak elvekre, de szabályokra is szükség van. Most viszont, – ha szövetségesként is és nem egyedül – nélkülözhetetlen szerepe van a világtörténelem nagy tettében. Rajta valahogy kevésbé látszottak meg a fáradtság nyomai. Talán mert a tábornokkal ellentétben nem harcolt és nem ölt annyi, nem tette számtalanszor kockára az életét. Most is csak meghúzódott, és hagyta, hadd menjen előre Sigmund tábornok.

A világosszőke hajú, sovány informatikus reszketett a félemtől. Ez a reszketés azonban egyben hidegzuhany is volt, hiszen társa halála óta felnyílt a szeme. Eddig képtelen volt felfogni, mekkora események tanújává és persze részévé vált. Arra pedig nem is mert gondolni, hogy ha teljesíti azt, ami vezetőinek célja, miképp fog kinézni a világ.

Negyedik társuk, a tábornok utolsó embere, nem gondolt semmi ilyesmire. Egyedül az járt az eszében, hogy ahol a nagykutya vannak, ott baj nem lehet. Hiszen nem meghalni jöttek ide, így tehát a legkönnyebben velük tud majd kijutni.

Az informatikusban és a katonában közös volt, hogy golyóálló mellényt viseltek. Schurte már rég levette, mert elfáradt tőle és nehezítette a mozgásban. A tábornok szintén így tett. Az nem számított, hogy ezzel viszont könnyebb célponttá váltak – hisz itt már úgysem volt kitől tartaniuk.

Arthur a különös fémszerkezet elé lépett, ami bele volt ágyazva a vastag, bizonyára golyóálló üvegfalba. A tábornok a homlokához tette a tenyerét, és bekukucskált az üvegen, de alig látott valamit. Csak néhány szék, asztal, és számítógép körvonalazódott. Kikereste a fém beléptető kártyát, majd a szerkezetet nézte, ami valamiféle fogaskerekekből és miegymásokból állt össze.

– Talán egyszerűbb lenne, ha fogná, és szétlőné – mondta Schurte, aki a többiekkel együtt szintén átért a folyosón.

A tábornoknak már nem volt türelme a megjegyzéseihez, ezért durván letorkolta Schurtét.

– Ha nem fogja be, magát lövöm le elsőnek! – nem nézett az osztrákra, tovább kereste a kártya helyét. – Csakis a kártyával lehet bejutni.

– Meg se szólaltam! – emelte fel a kezét Schurte, és hagyta, hadd csinálja a tábornok a dolgát.

Arthurnak nem kellett sok, hogy találjon egy rést a fémszerkezetben, amibe beleillett a kártya. Már csak azon gondolkodott, hogy van-e jelentősége annak, melyik végével helyezi be. Mivel sehogy sem tudta eldönteni, fogta, és a szerencsére bízva egyszerűen becsúszatta a kártyát.

Alig ért be félig, a fémlapot a szerkezet magától behúzta. Aztán eltelt néhány másodperc, és semmi nem történt. A tábornok megijedt, hogy egy ilyen ostoba gép kifog rajta. Schurte már fel is készült rá, hogy megjegyzést tesz, amikor a fogaskerekek mozogni kezdtek.

A tábornok hátrált egy lépést, hátha csapda. De nem az volt. A szerkezet tovább forgott, az üvegfal egy része kivált, és oldalra húzódott. Odabent felkapcsolódtak a lámpák, tökéletes fény árasztotta el a benti termet, és a külső részt is. Arthur és a többiek csak most láthatták meg, hogy odabent tényleg a rakéták irányítóközpontja lehet. A terembe akár harminc ember is kényelmesen elfért volna. Világosszürke falai voltak, a szemben lévő falon egy hatalmas elektronikus tábla volt, a világtérképpel. Körülötte nagy kivetítők. A szoba közepén asztalok heverték egymás mellett és egymással szemben, amiken számítógépek voltak. Székek is járultak melléjük, és légzőkészülékek. Az üvegfal mögött egy kisebb beépített elektronikus eszköz villogott zölden, olyasmi, mint a liftek irányítószervezete. Arthur átlépett az üvegfal helyén, és megnézte, mire való. A falat lehetett kinyitni, és bezárni vele, körülbelül ennyi lehetett a funkciója, ahogy a tábornok megállapította.

Schurte persze már ott lihegett a nyakában, ő is belépett az irányítóterembe, és körülnézett.

– Na, mi lesz? Kint maradtok? – kérdezte az informatikustól és a katonától. – Itt az ideje a munkának!

A két megszólított elindult, hogy bemenjenek a terembe. A tábornok úgy vélte, ezt megvárja, és aztán bezárja az ajtót. Akkor pedig senki sem jöhet be, hiszen a kártyát a szerkezet visszaadta, ő pedig letette a legközelebbi asztalra.

Az informatikus is belépett, majd a katona. Arthur már épp le akarta nyomni a zölden világító gomb alatti pirosat a záró eszközön, amikor egy lövés dördült el. Egy pillanatig azt hitte, Schurte elárulta, vagy az ő embere lőtt le egy megbújt GVH-st. De amikor a katonája felé fordult, az már halott volt. A földön feküdt, fején egy lőtt sebbel.

Andrew Dawson és Julia Rheims mindaddig rohantak, míg el nem érték a negyvenegyes szintet. Akkor Andrew lassításra és óvatosságra intett. Amikor viszont látta, hogy a rakéták irányítóközpontjához vezető folyosó mozgásérzékelős világítása bekapcsolt, mindketten elővették pisztolyaikat. Először Andrew kukucskált be a folyosón. Látta, hogy Arthurnak sikerült kinyitnia az utolsó fizikai védelmet, az áttörhetetlen, csaknem egy méter vastag átlátszó falat.

Talán látszott rajta a rémület, hogy elkésett, mert Julia is előbújt a fal mögül. Őbenne is először az a tény tudatosult, hogy a tábornok és Schurte a fal másik oldalán állnak. Julia most először látta őket élőben. Úgy érezte, mindkettejük hibás a fia, Alex halálában. Az arcukat csak nagyjából, általános jellemvonások alapján tudta rögzíteni. Mikor ez megvolt, Andrewék felismerték, hogy még ketten épp most akarnak belépni az irányítóközpontba.

Andrew kinyújtotta a jobb kezét, benne a fegyverrel, a másikkal pedig megtartotta. Kissé remegett a sok izgalomtól, de tudta, hogy lőnie kell, nincs más út. Meg is tette volna, ha Julia nem előzi meg. Ugyanolyan pózban, pontos célzással az osztrák nő, kit a bosszúvágy mindeddig eljuttatott, újra kioltotta egy ember életét. Ám azt nem tudta, akiét igazán akarta volna.

A halott katona viszont jól mutatta, milyen sors várhat a másik három férfira, ha nem cselekszenek időben. Arthur nyomban lezárta a bejáratot, de mivel a hulla akadályozta a szerkezetet, behúzta azt az irányítóközpontba. Schurte persze már rég az üveg mögé bújt, és meg sem próbálta viszonzni a tüzet. Julia célba vette a tábornokot, és újra lőtt. A golyó talált is volna, ha nem lett volna ott az üveg. Az informatikus eközben hátrébb húzta a halott katonát, és megpróbált rajta segíteni. Mindhiába, a golyó az agyát érte.

Julia harmadszor, negyedszer is lőtt, hol a tábornokra, hol Schurtéra, de az üveg mindig megadályozta a lövedéket, hogy tovább jusson. Andrew meg sem próbált tüzelni. A zárszerkezet, amit a tábornok kinyitott, most bezárta az ajtót. A fogaskerekek nem mozdultak többé, a két, egymással szemben álló fél elválasztódott. Ettől függetlenül Julia tovább tüzelt, míg ki nem fogyott a tára, és egyre közelebb ment gyors léptekkel az üveghez. Andrew mellette haladt egy jó darabig, de aztán, amikor véget ért a folyosó, megállt.

– Nincs értelme, Julia – mondta lehangolón. – Ez az üveg áttörhetetlen.

Ám Julia csak hevesen ütni kezdte az üveget, ott, ahol a tábornok állt, aki némán bámult a számára ismeretlen nőszemélyre.

Julia ordított a haragtól és a fájdalomtól, ami felgyüremlett benne fia halála óta. A tábornok viszont rezzenéstelen arccal tűrte az egészséget. Közben Schurte leültette az informatikust egy számítógép mellé, hogy kezdje el feltörni az indítórendszert.

– Nem! – ellenkezett az informatikus. – Nem segítek magának!

– Akkor megölöm! – Schurte a pisztolyát rászegezte a fiúra.

– Öljön csak meg!

Ám Schurte inkább arcul ütötte a fegyverével. Az informatikus arca odébb fordult az erőtől.

– Azt akarja, hogy annak a sok embernek a halála értelmetlen legyen? – érvelt a régi módon Schurte. – Magáért haltak meg!

Azzal eltette a pisztolyát. Az informatikus pedig rövid gondolkodás után bekapcsolta a gépet, és elkezdte a munkát.

Julia csak ekkor fejezte be az ordítózást, és a szitkozódást.

– Tönkretették az országomat, tönkretették a népünket, megölték a fiamat, a barátaimat! – kiáltozta könnyeinek zápora közt. – Tönkretettek engem! És most, tönkre akarják tenni a világot!

Nem bírt tovább vádaskodni. Magatehetetlenül összecsuklott, és némán sírdogált. Andrew sietett oda, és segítette fel. A tábornok közben még mindig ott állt, alig egy méterre tőlük, és különös tekintettel figyelte a fal másik oldalán zajló eseményeket. Amikor Julia végre ismét talpon volt, Andrew és Arthur tekintete találkozott. Pontosan szemben álltak egymással, mind fizikailag, mind pedig egyéb szempontból.

Jól megnézték a másikat. Mindketten fáradtak voltak, Andrew sokat öregedett. A tábornok már azt hitte, rég elintézte azt az embert, aki az útjába állhat, de tévedett.

– Téged nagyon is jól ismerlek, Andrew Dawson – szólt a tábornok sejtelmesen, majd Juliára nézett. – Ám megtennéd, hogy bemutatnád ezt a heves hölgyet?

– Mocsok! – mondta Julia, miközben Arthur tovább folytatta:

– Amilyen indulatos, olyan elbűvölő.

Julia – annak ellenére, hog szintén kimerült volt, és a szőke haja valahog elvesztette ragyogását, hibátlan arcán pedig apró ráncok keletkeztek, – valóban szép maradt. Andrew nem merte megmondani a nevét, ám ő magának nem voltak aggályai.

– A nevem Julia Rheims, habár önnek ez bizonyosan semmit sem jelent.

A tábornok valóban közönyös arccal figyelte a nőt. Válaszképp enyhén megrázta a fejét.

– Az APF emberei végeztek a gyermekemmel, Alexxel. Meghalt, a Graz-i vérengzésben.

– Sokan vesztettek el valakit – válaszolta a tábornok, de nem érződött részvét a hangjában. – Szükségszerű veszteség, nem tehet róla.

– Ezzel nem mosod le a bűnödöt, Arthur! – szólt közbe Andrew erélyesen, majd ismét az üveg közelébe állt, és baráti hangon folytatta. – Légy ésnél, még nem késő! Fejezd be ezt az örültséget!

Ám a tábornokot nem érdekelték Andrew szavai. Hátat fordított, és odament Schurtéhoz, aki az informatikus asztalán támaszkodott fél kézzel.

– Tudod Andrew – mondta a tábornok –, azt hiszem, tudom, hogy jutottál el ide. Az AR24-es mindkettőnknek jó szolgálatot tett – megállt a fiatal hacker mögött, és tekintetét ismét Andrew felé fordította. – De mégis hogy voltál képes kijutni az osztrák börtönből és az országból?

Andrew nem akarta elhinni, hogy akkor, amikor egy ember milliók elpusztítását tervezi, épp ez jár a fejében.

– Majd megmondom, ha kijössz!

A tábornok újra faarcot vágott, majd felsóhajtott.

– Ha nem akarsz beszélgetni... – folytatás helyett széttárta a kezeit.

Az informatikushoz fordult, aki láthatóan egészen belemerült a munkájába.

– Mennyi idő még?

– Mindjárt kész – válaszolta a hacker helyett Schurte. – Igaz, barátom?

A hacker bólogatott.

– Egyedül nehezebb a dolog, de azt hiszem, már csak egy akadály van hátra.

Schurte megveregette a fiú vállát. Őszintén büszke volt arra, hogy ez a fiatal tehetség az ő szolgálatában áll. Egy háttérember, mégis, nélküle nem sikerülhetne a terve.

A hacker sietve pötyögtetett a számítógép billentyűzetén, felülírta a rendszerfájlokat, kijátszotta a jelszókérő rendszereket, átjutott a védelmet képező falakon. Hiába fejlesztették ki a GVH antianyag-rakétáinak indítóprogramját a világ legjobb szakemberei, ők is tudták, hogy egy ügyes hacker képes lehet rá, hogy áttörje azt. Nincs olyan informatikai rendszer, ami hibátlan lenne. Ezt persze Schurte is tudta, és Andrew is. Épp ezért nem volt túl meglepő, hogy a fizikai korlátok után az elektronikusak is megszűntek a tábornok előtt.

– Kész – jelentette ki hirtelen a hacker. Felkapta a kezeit a billentyűzetről, és hátradőlt a székeben. Majd jobbra tekintett, a bejárattal szemközti falnál lévő világtérképre.

A térkép bekapcsolt, világítani kezdtek rajta a kontinensek vörös körvonalai, és a GVH helyét egy piros pötty jelezte. A teremben lévő nagy, holografikus kivetítők szintén bekapcsoltak. Három helyen, a térkép mellett, a GVH logója jelent meg.

– Engedélyek megadva a kilövéshez – szólalt meg az automata női hangja. – Azonosítás megtörtént, töltetek készenlétbe helyezése. Kérem, adja meg a célpontokat.

Andrew nem akarta elhinni, hogy a tábornok idáig eljutott. Annyi akadályt támasztott elé, oly biztos volt benne, hogy a GVH sebezhetetlen, és most mégis, megalázó vereséget mértek rá.

– Valamit tennünk kell! – ébresztette fel Julia kétségbeesése.

Ám ő csak némán nézte azt, hogy mi történik az üvegfal másik oldalán.

- Tudja a célpontokat, igaz? – kérdezte a tábornok az informatikustól.
- Igen, de még át kell állítani a rendszert, hogy a Védőpajzsot is be tudtja célozni.

Nemsokára kész lesz.

Andrew már egy jó ideje nem is gondolt a pajzsra. A még pár hete a GVH nagyságát, a világ összefogását jelképező, méregdrága project nem vált be.

„Már akkor tudhattam volna, hogy felesleges erőlködés az egész – gondolta Andrew. – A pajzs, a geroldium, a GVH, minden hiábavaló. Emilia Wirdengren és mindenki más halála szintén hiábavaló. Minek is harcolni a világunkért, ha nem képes összefogni, ha nem tudja belátni a hibáit? Minek egy olyan rendszerért küzdeni, mely tele van igazságtalansággal, ostobaságokkal? Hiszen a Védőpajzs nem működik! Nincs, ami megállítsa a globális felmelegedést. A remény egy jobb jövőre elszállt, a Föld felmelegedik, az emberiség elpusztul.”

Andrew borúlátása nem volt alaptalan, az üvegfalat lehetetlenség áttörni, Arthur és Schurte pedig készen állt, hogy kirobbantsa a harmadik világháborút. Ha ezt megteszik, akkor már csak pár perc, és a remény, hogy az emberiség túléli a XXI. századot, szertefoszlik.

A hacker elkészült.

- Mondhatja a célpontokat – szólt Schurténak.

Schurte rá sem hederített Andrewékra, de azért büszkén állt az informatikus és a tábornok mellett.

- Első célpont: Védőpajzs.

A hacker beállította az első rakéta célpontját. Schurte folytatta.

- Második célpont...

- Peking – fejezte be a tábornok.

Peking és környéke Kína egyik legfejlettebb, legsűrűbben lakott vidéke volt, már évtizedek óta. A válságok ellenére is eléggé biztos lábakon álló kommunista ország kormányzati központjának vége óriási csapás lenne Kínára nézve. A nép, és a robbanást túlélő kormányzati, illetve katonai vezetők elégtételt követelnének, és orosz támadásnak vélnék, függetlenül attól, honnan jött a rakéta.

Arról nem is beszélve, hogy a pusztítást csak becsülni lehet.

- Harmadik célpont? – kérdezte a hacker.

Ismét a tábornok válaszolt.

- New York.

Julia felkapta a fejét. Azt gondolta, Moszkva és Peking lesz a másik két célpont, hogy az Orosz-Kínai háború biztosan kirobbanjon.

- Egy amerikai város? De hiszen maga is amerikai!

A tábornok ránézett Andrewra, de nem szólt egy szót sem, csak az a gunyoros, sejtelmes mosoly jelent meg az arcán, ami oly sokszor, mióta leleplezte terveit.

- Az ENSZ... – hebegte a GVH vezetője. – Az ENSZ-t akarja elpusztítani.

- Miért? – értetlenkedett Julia.

– Mert az ENSZ az APF törvényes ellenőre. Ha New Yorkot porig rombolja, a világszervezet nem éli túl a csapást, és a diplomácia képtelen lesz megfékezni az Orosz-Kínai válságot.

- És kitör a háború – vont le a konklúziót Julia. – Most már értem.

– Sokkal biztosabb, mint ha a két fővárost rombolná le. Peking elpusztítása több emberi áldozattal jár, mint bármely orosz nagyvárosé, és talán a kínaiak hevesebben is reagálnának.

– Nézd, Andrew – Julia megfogta a férfi kezét, hogy az a tábornok helyett rá figyeljen. – Biztos, hogy kell lennie valaminek. Valaminek, amivel megfékezhethjük a dolgot.

Ám Andrew hajthatatlan maradt.

– Nincs. Az üvegfal áttörhetetlen, kívülről pedig nem tehetünk semmit.

– Nem adhatjuk fel!

Pedig már Julia is kezdett elcsüggedni. Mégsem akarta elhinni, hogy mindazok után, amin keresztülment, most, hogy itt van előtte az, aki felelős a fia haláláért, kénytelen elhinni, hogy meg van kötve a keze.

– A célpontok beállítása megtörtént – mondta az automata rendszerhang. – Felkészülés a kilövésre.

A számítógép kijelzőjén megjelent három visszaszámláló, egyenként tíz percre beállítva. Ugyanezek a világtérkép melletti kivetítőkön is feltűntek. Arthur úgy érezte, végre nincs akadálya annak, hogy beteljesítse a küldetését. Új világ fog épülni, amiben rend lesz, ahol az emberek kénytelenek lesznek épp ésszel cselekedni, és a közös célokért tenni. Schurte ugyanígy volt ezzel.

Mindannyian, akik a negyvenegyes szinten voltak, úgy gondolták, immár nincs, ami megakadályozhatná a rakéták becsapódását.

– Az antianyag-töltetek behelyezése a rakétákba – szólt ismét a rendszer.

– Végre megcsináltuk! – örvendezett Schurte, és mosolygott.

Arthur azonban még nem akart előre örülni, és jól is tette. A rendszer ugyanis alaposan meglepte őket.

Minden ok nélkül, a harmadik visszaszámláló kijelzőjének háttere vörösre váltott, és szirénára emlékeztető két harsanás törte meg Schurte és a tábornok fellelkesülését.

– Figyelem! Hiba a hármas számú rakétasiló szerkezetében! Figyelem! Hiba a hármas számú rakétasiló szerkezetében!

A hacker nyomban elkezdett hevesen gépelni a számítógépen. A tábornok és Schurte is odahajolt mellé kétoldadról.

– Mi az isten történik itt? – kérdezte a tábornok.

Az informatikus letörölte izzadt homlokáról a verítéket, és nagyot nyelt.

– Úgy tűnik, hogy a generátor felrobbantása és a légitámadás megrongálta az egyik rakétát, uram.

Az automata közben folyamatosan skandálta a figyelmeztetést.

– És ez mit jelent? – tette fel hevesen a kérdést Schurte.

Az informatikus félbeszakította a gépelését, és csak elcsukló hangon tudott választ adni.

– Azt, hogy az utolsó töltetet nem lehet kilőni.

Ez felülírt minden tervet, gondolatot, és elvet. Úgy tűnt, hiába a tábornok ereje, hiába jutott el idáig, törte fel a rendszert, a tökéletes vállalkozásába hiba csúszott.

– Az a New York elleni, igaz? – kérdezte a tábornok.

– Igen, uram – felelte az informatikus. – Mit tegyek?

A hacker arra célzott, hogy próbálja-e meg az utolsó rakéta kilövését leállítani. Ám ekkorra a két mellette álló férfiban már fellángoltak a gondolatok azzal kapcsolatban, hogy ez esetben mit is tegyenek a másik két pusztító fegyverrel.

William és Valerio a lifttel mentek tovább, de csak a harmincnyolcasig. Nem tudták, hogy Andrewék hol lehetnek, vagy, hogy a kártyát megszerezte-e a tábornok.

William még bírt is sietni a szinten az irodában, de Valerio, aki még viselt golyóálló mellényt, és a pisztolyán kívül egy gépfegyver is volt nála, kimerült. A kisebb-nagyobb sebesülései, a mellényen ért találatok helyei fájdalmat okoztak neki. Ám mindez semmi volt ahhoz képest, amikor Sigmund tábornok hasba lőtte. Pont emiatt folytatta az útját.

Mindkettejük úgy vélte, talán már sosem látják többé a napot. Fáradtak, és még mindig csak lefele tartanak. Segítség nem jött, és ki tudja, mit fognak meglátni a következő másodpercben, amikor óvatos léptekkel belépnek Andrew irodájába.

William utoljára akkor volt itt, amikor Fanggal együtt kihallgatta őt Mr. Dawson. Furcsa érzés volt megint itt járni. Az örökké itt álló örök eltűntek, a bejárati ajtó tárva nyitva volt, és semmiféle hang nem szűrődött ki.

Valerio ment előre, és lépett be elsőként az irodába. Vagyis csak abba, ami maradt belőle. Felborított, szétlőtt, méregdrága bútorok, egy összetört, díszes fa glóbusz, véres szőnyeg, puskaporszag. Jobbra is, balra is számtalan halott. Igazi csatatér lehetett még pár perce ez a terem. Valerio beljebb lépett egyet, és végre Will is bement a terembe. Óvatosan lépkedtek, de nem eléggé. A földön túl sok törmelék volt. Ahogy Valerio jobb lábára átnehezült a súly, a cipője alatti üvegcserepek megtörték, és hangjukat az egész teremben hallani lehetett.

Valami megmozdult balra, egy felborult fotel mögött. Valerio arra gondolt, talán a légszomj és a kimerültség játszik megint az éberségével, de már nem volt oxigénhiány. Az olasz katona hátrafordult, ujját szája elé téve csendre intette Willt, és megálljt parancsolt neki. Ő maga az eddiginél is óvatosabban ügyelt arra, hogy ne keltsen zajt, és elindult a hang irányába.

Alig tett meg egy lépést, amikor kiderült, ki okozta a zajt. Egy gépfegyver meredt Valeriora, és egy bajszos, megöregedett férfi tartotta. A férfi fáradtabb volt, mint Valerio és Will együttvéve. Szintén tele volt zúzódásokkal és karcolásokkal, de úgy tűnt, komolyabb baja nincs. Willék ismerték is.

James Smith volt az.

Csak nehezen sikerült a kommandósnak felfognia, hogy barátokkal van dolga. Amikor ez végre tudatosult az elméjében, leengedte a fegyverét, és el is ejtette azt.

– Hála az égnek, hogy ti vagytok! – lélegzett fel, és a feszült tekintete egy csapásra eltűnt.

Valeriohoz lépett, és átkarolta őt, majd ugyanezt megtette Williammel is.

– Mi történt itt? – kérdezte a meglepett Valerio.

Smith arca újra komorabb lett, a fellelkesülés véget ért.

– A tábornok megszerezte a kártyát, és elmenekült Schurtéval a lentebbi szintekre. Mi itt maradtunk, hogy megküzdjünk az embereivel. Sokan voltak, de legyűrtük őket.

Smith a halottakra mutatott a másik oldalon. A többiek odanéztek, majd Valerio érdeklődni kezdett.

– Csak te élted túl?

– Nem – jött a megnyugtató válasz. – Andrew és Julia a tábornok után ment. Nem tudom, sikerült-e utolérniük, vagy, hogy hol lehetnek, de Sigmund mellett még lement Schurte és másik két fickó is.

– Te jól vagy? – érdeklődött Will.

– Igen, de a társam nem éppen.

Smith parancsnok a szétlőtt fotel mögé ment, és intett, hogy kövessék. Williamék így tettek, és megnézték, mit akar mutatni Smith.

A fotel mögött, annak támaszkodva, egy sebesült GVH-s kommandós ült. A vállán sérült meg, ott érte találat. Látszott, hogy Smith kötéseket alkalmazott, de a sebesült megmentéséhez ez korántsem volt elég. Nagyjából ő is a harmincas éveiben járhatott, mint Valerio.

– Inkább engem találtak volna el – mondta Smith a bajtársát nézve, aki fáradtan figyelt fel arra, kihez is beszél a parancsnoka. – Én már öreg vagyok, de ő előtte ott az élet.

Will mondani akart valamit, de inkább nem tette. A többiek mintha gondolkodóra fogták volna, így hát ő is így tett. Rövid idő után Valerio szólalt meg.

– Nyilvánvaló, hogy ellátásra szorul.

– Igen. Gondolom, egyikőtök se orvos – helyeselt Smith.

Valerio levette a tekintetét a sebesültről, és a parancsnokhoz fordult.

– Fel kell vinnie a felszínre! – mondta ellentmondást nem tűrően.

– Nem hagyhatom magára Mr. Dawsont!

– Ha nem teszi, a társa meghal!

Smith tudta, hogy Valerionak igaza van. Ujjával megtörölte bajuszát, és habár várta, hogy talán az elteltő másodpercek segítenek majd a döntésben, végül rá kellett jönnie, hogy Valerionak igaza van.

– Jól van – bólogatott.

– Használják a liftet – tanácsolta Valerio. – Nem hinném, hogy találkoznának majd APF-esekkel, de azért legyenek résen.

Smith, Will és Valerio segítségével felsegítette a sebesült társát, és hagyva, hogy az rá támaszkodjon, felkészült, hogy elinduljon ki, a szabadba. El a GVH-ból.

– Még valami, barátaim – szólt Smith, és komolyan nézett a megszólítottakra. – Hozzák ki élve Andrewot... és nyírják ki a mocskokat!

Valerio, mint katona a katonának, úgy válaszolt.

– Megígérem, Smith parancsnok.

– Akárcsak én – tette hozzá gyorsan Will, és odalépett a kommandóshoz.

Belenyúlt a zsebébe, és elővette az adathordozót, amit Fangtól vett el. Smith kérdően meredt a dologra.

– Ez meg mi?

– Tegye el – kérte Will. – A geroldium és a Védőpajzs adatai vannak rajta. Ha velem valami történne – egy pillanatra a gondolat miatt megakadt a hangja –, ezek az adatok segíthetnek majd a pajzs fejlesztésén és a geroldium gyártásában.

– De hiszen a pajzs nem működik. Úgy gondolja, hogy a világ képes lesz még egyszer egy vagyont áldozni a geroldiumra?

Will szívesen elmagyarázta volna, mit gondol erről, de nem tette.

– Csak tegye el az adathordozót, és adja át a világ tudósainak. Ők tudni fogják, miért olyan nagy kincs ez.

Sejtelmes mondatai túlontúl nagy fejtörést okoztak Smithnek, akinek így is cipelnie kell társát. Így hát inkább csak egyszerűen eltette az adathordozót, további kérdezősködés nélkül. Hiszen ha William Lester szerint fontos, akkor biztos az.

– Menjenek, és sok sikert! – kívánta a parancsnok, ő maga pedig lassan elindult a másik katonával a lift felé.

– Vigyázzanak magukra! – válaszolta Valerio.

Ezzel elbúcsúztak, és ki-ki a maga útján folytatta. Smith megmutatta még, hogy melyik ajtón menjenek tovább, és Valerio meg Will el is indultak, hogy megsegítsék Andrewékat. A GVH utolsó két kommandósa, zsebükben a felbecsülhetetlen értékű kutatási adatokkal, immár a biztonság felé tartottak.

– Kérdezhetek valamit? – érdeklődött Valerio, miközben elhagyták az irodát.

– Mondjad.

– Tudom, hogy fontosak az adatok, és így biztonságosabb, hogy odaadtad a parancsnoknak, de mi értelme van, ha nem sikerül megállítani a tábornokot? A világ képtelen lesz ismét ekkora áldozatot meghozni a pajzsért.

Will csak későbbre tartogatta a kérdésre a válaszát, ám most, hogy Valerio feltette, úgy gondolta, jobb, ha elmondja a dolgot.

– Mielőtt elhagytam volna a harmincegyes szintet, Fangtól elvettem az adathordozót – nem tudta, folytassa-e, de már nem volt visszaút. Felkeltette Valerio kíváncsiságát. – Azt mondta, hogy a Védőpajzs valójában működik.

Valerio megtorpant. Letaglalta a hír.

– Mi? Hiszen ez mindent megváltoztat!

Will viszont nem osztozott a lelkesedésen. Csak ment előre, ügyet sem vetve arra, hogy Valerio lemaradt.

– Nem tudom, hogy higgyek-e egy áruló szavának.

– Érthető – helyeselt Valerio, és követte Willt. – Ám ha igaz, akkor az azt jelenti, hogy azokkal az adatokkal képesek vagyunk működő geroldiumot gyártani, és az úrbe vinni.

– Én is tudom. Pont ezért adtam oda Smithnek az adathordozót. Jóval többet ér, mintsem hiszi, ha tényleg működik a pajzs.

– Szóval akkor kételkedsz benne? De hiszen azt mesélted, hogy mindent rendben találtál a számításaidnál!

Valerio egészen megörült a hírnek. Ha a pajzs valóban működik, amit persze egyikőjük sem tudott biztosan, akkor az azt jelenti, hogy a globális felmelegedést mérsékelni lehet. Ha pedig ez megtörténik, akkor talán a világ országai sem fognak forrongani, és háborúra készülni a csökkenő termőföld és ivóvíz miatt.

Ám William továbbra is borúlátó maradt.

– Egy dolog valamit kiszámolni, és más dolog a valóságban alkalmazni. Túl sok ideig voltam távol a GVH-tól, hogy tudjam, mik történtek a project körül.

Valerio tisztában volt vele, hogy barátjának fáj erről beszélni. Hiszen pont akkor, amikor végre elkészült a Védőpajzs, és a geroldiumot elkezdték felvinni, a brit tudós épp az ő sebeit kötöztette. De talán így kellett lennie. Most már a világ tudja, hogy az APF mit művel, hogy Schurte és Sigmund tábornok mire készül, és ha Smith átadja az adathordozót, akkor meglesz a bizonyíték arra is, hogy a Védőpajzs működik.

LXIII.

(17 óra 44 perc – 41-es szint)

A rakéták kilövésre való felkészítése elkezdődött. Mind a három számláló a kivetítőkön beállítódott tíz percre, és az első el is kezdett visszaszámolni. Az, hogy az utolsónak beállított antianyag-rakétát nem lehet kilőni, végleg megváltoztatásra készítette a tábornok és Schurte tervét.

– Ha a kilövését nem állítjuk le, helyben fog felrobbanni! – állította kétségbeesetten a hacker, miután nem kapott választ arra a kérdésére, hogy mit tegyen. – És akkor mindannyian meghalunk!

Nemcsak a fiatal informatikus nem akart meghalni. Klaus Schurte élvezni akarta tetteinek gyümölcsét, és persze Sigmund tábornok sem az utolsó útjára jött a GVH-ba.

Mindketten egyetértettek abban – ha nem is mondták ki – hogy a megsérült rakéta kilövését meg kell állítani.

– Akkor állítsa le, de azonnal! – utasította a tábornok.

– Talán jobb lenne az összes kilövést visszavonni, míg eldöntjük, mi legyen – fejtette ki gondolatát Schurte.

Arthurnak a variálás nem tetszett.

– Nem változtatunk a terven!

Schurte persze rögtön feleselni akart, de a hacker közbeszólt.

– Egyszerre egyébként is csak egy rakéta visszavonását lehet megcsinálni – magyarázta, miközben lehiggadni próbált, de nem tudott. – Az első rakéta fellövéséig egyszerre is ki lehetne kapcsolni mindhármat, de akkor blokkolja magát, és azután nem fogunk tudni egy rakétát sem fellőni. Vagy, ahogy az előbb említettem, egyesével visszavonom a kilövéseket. Egyébként a visszavonás nem tart sokáig, képes vagyok az összesre, de a rendszer úgy van megoldva, hogy mindhárom rakéta megállítása közül választhatunk egyet. Viszont amint választottunk, a másik két lehetőség bezárul, és a rendszert megint fel kell törnöm.

– De akkor képes rá? – kérdezte bizakodva Schurte.

– Képes, ha nem zavarnak meg – a hacker továbbra is hevesen gépelt. – A sérülttel fogom kezdeni.

Andrewék csak figyelték, hogy vitatkoznak odabenn. A GVH vezetője nem értette, miért olyan fontos a tábornoknak a Védőpajzs elpusztítása. Azzal tisztában volt, hogy presztízskérdésről van szó, hogy a pajzs igazából a világ rendszerét szimbolizálja és a GVH erejét.

– Kell, hogy legyen más oka annak, hogy a pajzsot akarják elpusztítani – mondta ki gondolatát Andrew.

Habár nem nézett Juliára, ő azt hitte, neki szóltak.

– Hogy vagy képes ezen gondolkodni? – hangja nem volt bántó, de elterelte Andrew figyelmét. – Nem hallottad? A harmadik siló sérült, a kilövést vissza kell vonni, vagy itt robban fel a bomba! Ne érts félre, nem az életemet féltém. De mit teszünk, ha így lesz?

Andrew nem tudta, mit is válaszolhatna erre. Habár a halál oly sokszor mellette járt az elmúlt hetekben, nem akarta, hogy vége legyen az életének. Mégis, nem úgy hitte, hogy a sérült rakéta a legnagyobb gondja.

Az első rakéta visszaszámlálója 9 perc 30 másodperc körül járt, amikor a vita tovább folytatódott a tábornok és Schurte között.

– Át kell állítanunk az első rakétát New Yorkra – mondta Schurte. – A Védőpajzs nem olyan fontos!

– Maga annyira ostoba, hogy nem képes felfogni, mit jelent a pajzs! New York csak egy város, de az ott fönt sokkal több annál!

– Csak azért mondja ezt, mert amerikai!

– Azért mondom ezt, mert a pajzs a fontos!

Schurte az öklével az asztalra csapott.

– Ha a pajzsot lőjük ki, akkor nem biztos, hogy kitör egy háború, és Európa nem lesz erős!

Arcán az erek megfeszültek, szeme vérben forgott. Idegei szinte szikrákként csapódtak széjjel, és ráeszméltették Arthurt, hogy ez így nem lesz jó.

– Akármit is mond, a Védőpajzsot ki fogjuk lőni – próbálta lezárni a vitát a tábornok.

– Nem – ellenkezett továbbra is Schurte, és a hackerre mutatott. – Nem hagyom az informatikusomnak, hogy a pajzsot meghagyja célpontnak.

A tábornok nem válaszolt. Arcát megkeményítette, szúrós szemekkel nézett Schurtéra, és a mellette ülő, halászápadt informatikusra, de közben néma maradt. Nyugodt léptekkel odébb ment, az asztalok másik oldalára, és a falat bámulta. Úgy tűnt, mint aki valamin gondolkodik, mérlegeli a lehetőségeket. Mint akinek... súlyos árat kell fizetnie azért, amire készül.

Schurte, aki a hacker mögött állt, így szólt az emberéhez:

– Állítsa át.

Könnyelmű kijelentésével nem is tudta, mekkora döntést hozott. Megpecsételte nemcsak a saját, de számos más ember sorsát.

Andrewék csak tehetetlenül figyelték a fejleményeket. A heves vita úgy tűnt, véget ért, a tábornok meghunyászkodott Schurte akarata előtt. De valahogy Andrewnak az a sejtése támadt, amit tapasztalata is megerősített, hogy a tábornoknak nem szokása visszavonulni.

Igaza volt. Arthur már meghozta a döntését. Andrew, ahogy elnézte a tábornokot, észrevette, amint az a markát a pisztolyára teszi, mely az övének lógott. Az idő ekkor lelassult. Schurte a hackert figyelte, hogy mit csinál a gépen, nem is vett tudomást a tábornokról. Andrew zakatoló agyában feltette a kérdést: ordítson-e, és jelezze, hogy mi készül, vagy hallgasson?

Nem tudta, mit tegyen, de már mindegy is volt. A tábornok elővette a pisztolyát, visszafordult Schurték felé, és felkészült rá, hogy végérvényesen érvényt szerezzen akaratának.

– Nem adott más választást – mondta sajnálkozóan Arthur, és célra tartott.

Fegyverének sötét csöve Klaus Schurtére nézett. Ő maga csak a tábornok szavaira eszmélt fel. Csak akkor vette észre, hogy mi készül. Ám közbeavatkozásokra, bármiféle cselekvésre már nem volt idő.

Schurtének szembe kellett néznie a tábornok fegyverével. A tudattal, hogy az amúgy is ingatag lábakon álló szövetségük a végére ért. Azzal, hogy ő maga immár szükségtelenné vált Sigmund szemében. Remélte, bízott abban, hogy a tábornok csak rá tartja a fegyverét, hogy menjen odébb, hagyjanak fel a hackerrel a rakéta átállításával. Schurte meg is tette volna talán, féltette az életét. Azért ijedt meg, amikor az utolsó rakétánál hiba lépett fel. Ám a remény, hogy a tábornok csak fenyegetőzik, a remény, mely a világ legerősebb ereje, és ő annyi embertől elvette azzal, amikor polgárháborúba sodorta Ausztriát... most ez a nagy és gögös Klaus Schurte is megtapasztalta azt, milyen az, amikor az embernek nincs jövője.

Arthur Conrad Sigmund kegyetlen, elveket nem ismerő keze, és benne ugyanaz a fegyver, mellyel Valerio Derasmo-t és sok más embert is kegyetlenül lelőtt, most megtalálta következő áldozatát, Schurte személyében.

– Ne... – hebegte Schurte, de persze ez semmin se változtatott.

Már látta, hogy a tábornok nemcsak fenyegetőzik. Ujja megfeszül a ravaszon, mely megadja magát, és a sötét csőből kirepül a végzetes lövedék, egyenesen Schurte teste felé, és a repülő golyó hamarosan örökre elszakítja az osztrák férfit ettől a világtól.

A találat a bordái alatt érték Schurtét. Fehér ingjére nyomban vér tapadt. A lövés erejétől megtántorodott. Megpróbált megkapaszkodni a hacker székének háttámlájában, de nem tudott. Forgott vele a világ, lábaiból kiment az erő. Kétkedve, mint aki nem akarja hinni, hogy ez történt, kezét a sebére téve, arccal a földnek csapódva elesett. Nem látszott, él-e még, mert tekintete a földön volt, talán az orra el is törött az ütéstől, de ez már Sigmund tábornokot nem is érdekelte.

Klaus Schurte nem mozdult többet. Nem jelentett veszélyt a tervre.

Egyvalaki azonban még életben volt az üvegfalon belül Arthuron kívül. Az informatikus, aki persze félbehagyta a rakéta átállítását, kezeit arca elé tartva, a félelemtől, és a látványtól, hogy mellette épp most lőttek meg valakit, egész testében remegett. Sem a harmadik rakéta kilövését nem vonta vissza, nem is állított át semmit. Ő abban reménykedett a lassan múló pillanatok alatt, hogy a tábornoknak rá – Schurtéval ellentétben – szüksége van. Csak ő tudja időben leállítani a rakétát, és átprogramozni a kilövéseket.

Ám Arthur nem hagyta, hogy immár bárki is megakadályozhassa céljai megvalósításában. Annyit fáradozott, annyi küzdött saját érdekeiért, hogy elege lett abból, hogy másokra támaszkodjon. Nem, a hacker elvégezte, amit kellett, és a tábornoknak igazából rá sem volt nagyobb szüksége, mint a vitatkozó Schurtéra. Pisztolyát a fiatal férfira fordította.

– Ne tegye, kérem! – könyörgött az informatikus, rettegve a következő másodpercektől. A tábornok nem lőtt. Jégarca leolvadt, és csodálkozó pillantást vetett a hackerre.

– Muszáj – szólt úgy, mintha csak egy kisgyermeket akarna megszúrni injekciós tűvel.

Ám ez nem volt gyermekjáték. A tábornok nagyon is komolyan gondolta, és gondolatait cselekedetekre váltotta. Hatalmasnak tűnő, fényezett pisztolyából ismét egy golyó repült ki. Hiába tartotta védekezőleg maga elé a kezeit a hacker, a lövedék utat talált magának, és a férfi nyaka alatt fejezte be rövid pályáját. A hacker feje hátracsuklott, majd élet nélkül előre hajolt. Az utolsó ember is a tábornokon kívül az irányítóteremben meghalt. Most már csendesen ült a forgószekéjében.

Julia mindkét lövéskor reflexből pislantott, és meg is rázkódott. Két újabb gyilkosság a szeme láttára. Ha eddig kételyei is lettek volna – amik nem voltak – azt illetően, hogy Arthur Conrad Sigmund egy gyilkos, most már bebizonyosodott: ez az ember nem ismer semmit és senkit, ha az érdekeiről van szó. Pont egy ilyen, értékek és elvek nélküli világot akar teremteni, ahol az olyan önző személyek, mint ő, jutnak jobb élethez.

– Megölte mindkettejüket – mondta a mindezt végignéző Andrewnak.

Andrew semmit sem tudott tenni. Gondolkodott, miként állíthatná le a kilövéseket, de ő is tudta, ha nem is akarta teljes egészében elismerni: az irányítóközpontot úgy tervezték, hogy ne lehessen bejutni, és kívülről ne lehessen megállítani a rakétákat.

Két ember meghalt, de még egy így is életben maradt az üvegfalon belül. Andrew nem tudta sajnálni Schurtét, megérdemelte azt, amit kapott. Az informatikusról az a véleménye volt, hogy egy áldozat. Őt is becsapták. Tudhatta, hogy ez lesz, mégsem tett semmit. Teljesen közrejátszott a dologban. Andrew hitte, hogy Sigmund tábornok ugyanezt a sorsot érdemli. Elnézte a valaha nagyra tartott, magasrangú tisztet, amint odasétál a bekapcsolt számítógéphez, ellöki a hacker élettelen testét. Schurtéra, aki pedig egy méterre fekszik tőle, rá sem hederít. De amint így figyelte a mozdulatokat, amint az első rakéta kilövéséig már csak nyolc perc volt hátra, és ekkor a második visszaszámláló is elkezdett peregni, akkor azt gondolta, akármi is történt, talán még van remény a kilövések megállítására.

Hiszen egy élő ember még mindig az üvegfalon belül van. Még leállíthatja a rendszert.

– Első számú antianyag-töltet az alfa rakétába helyezve – tájékoztatott az automata rendszer. – Második számú antianyag-töltet elhelyezése folyamatban.

A második töltet, az elsőhöz hasonlóan a GVH legmélyéről, a negyvenkettedik szintről betöltődött a csőbe, mely nagy gyorsasággal elvitte a gépek által vezérelt, föld alatti kilövőállásba.

– Arthur! – szólította meg ellenségét Andrew.

A tábornok némán állt, kezében a pisztollyal. Úgy tűnt, most valóban gondolkodóba esett. A három halott a teremben, Schurte, a hacker és a katona, egymáshoz eléggé közel, olyan képet alkottak, mintha a tábornokra is ez a sors várna.

Andrewnak el kellett fogadnia, hogy a GVH soha nem lesz többé az, ami volt, ha túl is éli ezt a csapást. A világ is komoly károkat fog szenvedni, főleg a Védőpajzs bukása miatt, de ezek a veszteségek mind eltörpülnek amellet, amit a három rakéta becsapódása okozna. Vagyis kettőé, hiszen az utolsó lényegében porrá bomlasztaná a komplexumot és közvetlen környezetét. Pontosan ennek elkerülése végett döntött úgy Andrew, hogy felhasználja az eredeti önmagát. Az elmúlt napokban pár kivételtől eltekintve elfeledte, hogy mennyire diplomatikus is tud lenni. Hogy képes meggyőzni embereket.

Most itt az idő, hogy tanúsítsa alkalmasságát.

– Arthur! – szólt ismét a tábornokhoz, hangosabban, mit az előbb. Az végre levette tekintetét a halottakról, és sápadt, de indulatokat nem tükröző arccal a GVH vezetőjéhez fordult.

– Mit akarsz?

A számláló eközben lassan közeledett a hét perc harminc másodperchez.

– Akármi is történt – kezdte Andrew óvatosan –, még nem késő megállni.

A tábornok csak fújt egyet.

– Ugyan – tette hozzá gúnyosan, és elfordult. A világtérképet nézte.

Julia mindeközben meg sem mert szólalni. Mindent Andrewra bízott. Habár tudta, mire megy ki a játék, önmagában csak azt tudta megerősíteni, hogy akármi is lesz, nem hagyja, hogy a tábornok élve távozzon innen.

– Amíg az első rakéta fel nem megy az égbe, addig én képes vagyok leállítani az összeset! – ajánlkozott Andrew. – Kérlek Arthur, hadd segítsen!

Ám Arthur továbbra is hátat fordított a beszélgetésnek. Habár úgy mutatta, mintha a térkép érdekelné, igazából nem tudta, mit is tegyen. A nagy tábornok most, amikor ott van, hogy a sikere csaknem beteljesült, kezdett összezavarodni. Halott emberei, a nem működő rakétasiló, Andrew ajánlkozásai... mind-mind olyan környezeti elemek voltak, melyek képtelenné tették arra, hogy gondolkozzon, hogy élvezze, amint végre beteljesül az, amire vágyik. Éveken át megannyi kint, megaláztatást, fájdalmat és magányt kellett átvészelnie, hogy idáig elérjen. És most, amikor itt áll a siker küszöbén, úgy érzi, valami mégis hiányzik. Se nem boldog, se nem elégedett, de ezenkívül még valami... még valaminek lennie kell.

07:09-et jelzett az első rakéta visszaszámlálója, 09:09-et a másodiké. A harmadik pedig még nem indult el. A tábornok a századmásodpercek folyton változó számaira nem is figyelt. Amikor a visszaszámláló még néhány másodpercet lepergetett, és Andrew szólítgatásai, melyek egyaránt voltak kétségbeesettek és szánalmasak – akárcsak ő a tábornok szerint –, odáig vezettek, hogy Arthur kénytelen volt megfordulni.

– Mit akarsz ezekkel az ajánlkozásokkal? – szakította félbe dühösen Andrewot, és közelebb ment az üveghez.

Innen ráláthatott a halottakra is, már nem takarták őket az asztalok.

– Még nem késő, Arthur! – ismételte önmagát a GVH vezetője. – Még van hét percünk! Ha beengedsz, az összes kilövést le tudom állítani!

A tábornok önmagában nyomban el akarta utasítani a dolgot, de inkább érdeklődést tanúsított.

– Hogyan?

Andrew megörült, de szintén nem mutatta ki érzelmeit. Már azt is haladásnak vélte, hogy a tábornok együttműködőnek tűnik. Csak attól félt, hogy Julia közbeszól. Remélte, hogy ennél okosabb az osztrák nő.

– A rendszer az én hangomnak engedélyezi a visszavonást. Csak azonosítani kell magamat, de ezt innen kívülről nem tehetem meg!

– És ez nekem miért lenne jobb? – a tábornok összehúzta szemeit, mint aki úgy véli, átlát a szitán. Pedig nem volt semmiféle szita. – Csak átvérnél. Ha pedig onnan kívülről nem tudsz tenni semmit, akkor sajnálom.

Ahogy nagyképűen hozzátette válaszához az utolsó mondatot, Julia egészen felbőszült. Képtelen volt továbbra is néma maradni. Sokáig az volt életében... Amíg a fia, Alex Rheims meg nem halt.

– Ide figyeljen maga arcátlan, ostoba féreg! – mutatóujját fenyegetőleg a tábornoknak szegezte.

Andrew azt hitte, megfojtja Juliát, hiszen minden igyekezetét tönkretette, de képtelen volt bármit is tenni, annyira meglepte a dolog.

– Ezrek haltak meg az önkényeskedései miatt! – folytatta Julia. – Magára hagytam az anyámat, kilométereket gyalogoltam, leütöttek, többször majdnem lelőttek, megkötöztek, elaltattak, kihasználtak. Mindezt csak azért viseltem el, mert meg akartam bosszulni a fiam halálát!

A tábornok úgy próbált viselkedni, mint akit mindez nem érdekel. Persze tudta, hogy a nő gyermeke bizonyára a polgárháborúban vesztette életét. Arthur azt is tudta, hogy mindezt valahol ő a felelős. Mégsem értette, mit akar ezzel az egésszel ez a nő.

Julia tovább mondta a magáét.

– És most itt állok, azelőtt az ember előtt, akin le akartam vezetni a bosszúmat, akit hibásnak tartok mindeztért! Arra készültem, hogy megölöm – hangja szelídebbé vált, nyugodtabbá. – De belátom, hogy nincs értelme.

Ez meglepte Andrewot és a tábornokot is. Előbbi úgy hitte, Juliát csakis ez az érzés élteti. Most viszont lemond erről? Hiszen olyan elszántan nézett a tábornokra még nemrég, mint aki sosem hagyná, hogy élve kijusson innen. Mi történhetett, mi változhatott meg? Andrew nem tudta. Azt viszont be kellett látnia, hogy az ő diplomatikus hozzáállásához képest Julia erőteljes érzelmi kicsapódása talán még inkább elgondolkoztatja a tábornokot.

– Maga kevesebbet ér, mint hittem – mondta a tábornok szemébe a lenyugodott Julia. – Már csak szánni tudom.

Azzal eldobta magától a pisztolyát, ami a sarokban állt meg.

„Tényleg komolyan gondolta volna azt, amit mondott?” – tette fel magában a kérdést Andrew.

A tábornok viszont ennél sokkal nagyobb kérdéseken töprengett.

06:14-et mutatott az első visszaszámláló.

Úgy látszott, hogy akármin is gondolkodik Arthur, az pozitív jel. Talán van még remény rá, hogy kinyissa az ajtót, beengedje Juliáékat, és visszavonja a kilövéseket. Andrew ebben hitt, és abban, hogy a tábornok lelkiismeret-furdalása erős. Úgy vélte, nem zavarja meg semmiféle hozzászólással, inkább vár még. A másodpercek viszont mintha egyre gyorsabban peregtek volna, hiába lassult le minden a három személy agyában az adrenalintól.

Kicsivel több, mint hat perc volt hátra addig, hogy az első rakéta kilőjön, és így visszavonhatatlanná váljon a teljes rendszer leállítása, amikor a tábornok még közelebb lépett az üvegfalhoz. Arthur ránézett a halottakra. Továbbra is sziklaszilárd arca volt. Gondolkodott.

Újra Andrewék felé fordította a tekintetét, és ekkor a GVH vezetője látta, amint a tábornok keze lassan elindul a zárszerkezet felé.

„Ez az! – gondolta Andrew. – Julia rábeszélte!”

Akármin is töprengett a tábornok, nem derült ki. A lényeg, hogy hamarosan kinyitja az ajtót. Ez már biztos. Andrew végre elhitte, hogy sohasem szabad feladni a reményt, mindig van rá esély, hogy minden rendben lesz. A legnagyobb szükség óráján minden megvátózik.

Ám öröme korai volt.

Alighogy Arthur ujjai megérintették volna a zárszerkezet kioldásához szükséges gombot, megálltak. Andrew értetlenül pillantott fel a mozdulatról a tábornokra, aki valahova a folyosó távolába nézett. Egyre dühösebb képet vágott, elvörösödött, szemei kidülledtek.

– Ostoba! – kiáltotta elnyújtva és őrülden. – Még el is hitted!

Andrew azt hitte, neki beszél, de amikor Juliával együtt hátrapillantott, hogy mit néz a tábornok, rájött, hogy önmagáról beszél.

Az irányítóközpontoz vezető folyosó másik végén, a homályba burkolózva, ám egyre jobban kivehetően két alak közeledett. Mindhárman azonnal ráismertek, hogy kik is ők.

William Lester és Valerio Derasmo voltak, akik a többiekhez hasonlóan megfáradva érkeztek meg az üvegfalhoz. Csak Valerio viselt még mellényt, de látszott, hogy több találat is érte. Mindkettőjükön zúzódások és karcolások is voltak. Ám ettől eltekintve jól voltak, és Andrew a düh és a hála vegyes érzelmei közt fogadta némán az „erősítést”.

– Elkéstünk? – sápadt el Will, amikor meglátta a fal másik oldalán lévő halottakat és a tábornok vörös arcát.

Arthur továbbra is csak szitkozódott, miközben az idő rohamosan fogyott. A visszaszámláló elérte a hat percet, mire a harmadik is bekapcsolt.

– Második számú antianyag-töltet a béta rakétába helyezve – tájékoztatott ismét a rendszer érzelmenküli hangja. – Harmadik számú antianyag-töltet elhelyezése folyamatban.

Andrew lenyelte a dühét, és inkább arra koncentrált, miképp vehetné hasznát a csapatának.

– Sikerrel jártatok – mondta elismerően.

Julia Valeriohoz fordult, és örömet látta élve azt, akire még nem is oly rég haragudott, mivel olyannak hitte, mint a többi APF-est.

– Jól vagytok? – kérdezte a nő.

– Jól, jól – válaszolták mindketten.

Will csak most vette észre, hogy ki is az egyik halott.

– Az ott Klaus Schurte? – mutatott a mozdulatlan alakra.

– Igen – válaszolta Andrew. – Arthur megölte.

– Arthur? – Willt meglepte az, hogy Mr. Dawson a keresztnévén szólítja az ellenfelét, de igazából ez csak egy apró meglepetés volt számára a többihez képest.

Ahogy Will visszakérdezett a névvel, mind a négyen a tábornokra tekintettek, aki ismét háttal volt fordulva nekik, és több lépéssel eltávolodott a faltól. A visszaszámlálókát nézte.

– Nézzétek, van itt valami, amiről tudnotok kell! – suttogta Will úgy, hogy a tábornok biztosan ne hallhassa.

– Most nincs időnk ilyesmire! – ellenkezett Andrew.

– Ez nagyon fontos, hidd el! – mielőtt még bárki is ismét közbeszólhatott volna, Will tovább folytatta. – Találkoztam Fang Sennel, amikor visszakapcsoltam a levegőt. Volt nála egy adathordozó, olyan, amelyet én is magammal vittem. Mindkettőn a Védőpajzs és a

geroldium kutatási adatai voltak rajta. Ő összetörte az enyémet, de én megszereztem az övét, és odaadtam James Smithnek.

– Smith életben van? – örvendt fel lágyan Julia.

– Igen – erősítette meg barátját Valerio. – Legyűrték az APF-eseket az irodában – fordult egy pillanatig Andrewhoz –, de csak ő és egy társa élte túl, aki megsebesült. Elküldtük őket a felszínre, hogy lássák el a sebesültet. Smithnek muszáj volt vele mennie, egyébként sem vehettük volna itt hasznát – tette hozzá mentegetőzőleg.

Andrew beleegyezően rázta a fejét, majd amikor Valerio elhallgatott, a fontosabb kérdésekre akart választ kapni.

– És Fang Sen? – Willhez fordult. – Halott?

William látta Andrewon, hogy mindenkinél, talán még a tábornoknál is jobban gyűlöli Fang Sent, amiért megölte Emilia Wirdengrent, és beengedte az APF-et a GVH-ba. Tudta, mire képes a bosszú és a harag. Élő példa volt a mellette álló Julia, akit bizonyára teljesen megváltoztatott.

– Igen – hazudta.

Andrew szemébe nézett, ahogy ezt mondta, és megpróbálta elhíttetni magával, hogy igazat mond, hiszen Fang túlélési esélyei alig voltak, amikor otthagyta, de nem látta meghalni. Mindenesetre úgy vélte, ez a kegyes hazugság legalább segít Andrewnak feldolgozni titkárnője elvesztését, és jobban tud koncentrálni a reménytelennek tűnő helyzet megoldására. Valamelyest mintha megkönnyebbülten is tűnt volna.

– Van itt még valami – tette hozzá a tudós, és méginkább lejjebb halkította a hangját. – Mielőtt Fang meghalt volna, azt mondta... hogy meggy a pajzs.

Andrew egy pillanatra megmerevedett. Egy egészen új, mindent megváltoztató fejleménnyel kellett szembenéznie, miközben az első visszaszámláló elérte a 05:01-et.

– Lehetetlen – mormogta hitetlenkedve. – A pajzs nem működik!

– Öt perc sincs hátra! – szólt közbe Julia. – Nem ér rá később?

De senki sem törődött a szavaival. Hiába volt a világ percekre attól, hogy antianyag-rakéták szabaduljanak rá, hiába állt némán a világtérképre meredve a tábornok, aki megtehetette volna, hogy véget vet mindennek, Andrewnak ezt még tisztáznia kellett.

– Csak azért mondta, mert kétségbe volt esve! – ellenkezett erélyesen, de halkan.

Ám William kitartott a véleménye mellett. Talán még sosem szállt szembe Andrew Dawsonnal, hát most itt volt az ideje.

– Azért mondta, mert ez az igazság! Vajon nem gyanús, hogy ő miatta hagytam el a GVH-t, hogy hozzáfértem a számítógépemhez, és hogy ő paktált le az APF-fel? – csend következett. A kérdés elgondolkodtatta a többieket, főleg Andrewot. – Tudod mit – folytatta Will –, miért nem kérdezzük meg a tábornokot? Ő talán sosem adott rá okot, hogy kételkedj abban, mi is a helyzet a pajzssal?

Andrew agyában az antianyag elsőszámú helyét átvette a Védőpajzs. A GVH vezetője úgy vélte, van valami abban, amit William mond. Hiszen a tábornok épp a Védőpajzs elpusztítására készül. Csakis azért, mert Schurte ezt nem tartotta fontosnak, végzett a politikussal. Még Ausztriában a GVH jelképének nevezte a pajzsot, amit el kell pusztítani, mert nincs helye az új rendben, ahol az embernek a saját erejéből, és nem bálványokat imádván kell élnie. Andrew egyre valószínűbbnek gondolta, hogy a tábornoknak nagyon is jó oka volt az ideológiai mellett arra, hogy véget vessen a pajzsnak. Ha elhíveti a világgal, hogy nem működik, a jelenlegi rendszer válsága tovább gyűrűzik, a krízis még több országot elér, és még több helyen kell bevetni az APF-et, még nagyobb hatáskört adva annak, és persze vezetőjének. Pont akkor, amikor kitör a harmadik világháború, és ha a New York elleni rakéta

nem sérül meg, vagy az ausztriai el tudja indítani, akkor még az ENSZ is megsemmisül, mint egyetlen jogos felügyelője a békefenntartóknak, mióta az EU megszűnt.

– Akármilyen is az igazság – vélekedett Andrew, miután mindezt sietve átgondolta –, nem árt, ha megkérdezzük Sigmund tábornokot.

Valerio hitt William gondolatában. Juliát ugyanakkor nem érdekelte különösképp, hogy működik-e a pajzs. Habár az osztrák nő azt mondta, nem élte többé a bosszú, továbbra is csak azt várta, mikor nyílik ki az üvegajtó, és ha nem is az ő keze által, de majd mások segítségével a tábornok azt is megbánja, hogy megszületett.

– Arthur! – kiáltott a tábornoknak Andrew. Nem jött válasz, így hát folytatta. – Kérdezhetnénk valamit tőled? Működik a Védőpajzs?

A tábornok nem fordult meg. Úgy tűnt, nem kíván többet diskurálni. Ám néhány másodperc elteltével mégiscsak hátranézett, és ismét megközelítette az üvegfalat.

– Komolyan azt hiszitek, hogy erre valóban válaszolok? – hangja megint gunyoros volt. – Mit mondhatnék? Hinnétek nekem, ha azt mondanám, hogy nem? Úgysem számít semmit, mit gondolok. Mindannyian itt fogunk meghalni, már csak pár perc kérdése az egész, nincs igazam?

Andrew úgy vélte, igaza van. A tábornok jól gondolja, hogy nem hinnék el neki, ha letagadná azt, hogy köze van a Védőpajzs sikeretelenségéhez. Maga Andrew nem tudta eldönteni, hogy tényleg nem működik a projekt, vagy valóban csak az APF manipulálásairól van-e szó.

– Ha beengedsz minket, mindannyian megmenekülhetnénk, ahogy a világ is – kérte Andrew.

Ám a tábornok csak nevetett.

– Ez a világ nem érdemli meg azt, hogy éljen.

– Úgy, ahogy ezek az emberek sem? – szólt William, és a halottakra mutatott.

Arthur azt remélte, csak Andrew-val kell vesződnie, de az ifjú tudós megjelenése, és az, hogy Valerio Derasmo él, legalább annyira kihagyhatatlan dolog volt, mint a Védőpajzs kérdése.

03:50-et mutatott az első visszaszámláló.

– Nocsak, kik vannak itt! – mondta a tábornok, habár a hangja kezdett kevésbé lenézni lenni, akárcsak arca. – William Lester, ha jól tudom. A Globális Védelmi Hivatal tudósa, aki a geroldium legnagyobb ismerője – ezután egykori emberéhez fordult, és arca a gúnyból immár az ismert szilárdságba tért át. – És Valerio Derasmo, az Allied Peacekeeping Forces egykori századosa. Sose hittem volna, hogy még látjuk egymást, katona. Ami pedig kérdésedet illeti, az ember sem. Az embernek nevezett valami alapjából véve gonosz, velejéig romlott. Csak ez a rendszer, ez a társadalom formálja elfogadhatóvá, de amint rosszabbra fordul a sorsa, nem ismer törvényt vagy szabályokat. Szélsőséges lesz, lop, rabol, fosztogat. Nem, barátom, az ember nem az életre teremtdött, hanem a szenvedésre.

Valeriban erős érzelmeket gerjesztett az, ahogy a tábornok hozzászólt. A rideg tekintet és a „katona” szó teljes mértékben felelevenítette benne a Salzburgban történeteket. A hasán lévő sebhelyben szúró fájdalmat érzett, de egy másodperc múlva már el is tűnt. Csakis azért nem szólt semmit, mert nem akarta, hogy miatta pusztuljon a hivatal, és ő maga sem szeretett volna meghalni.

– Igazi csipet csapat – folytatta Arthur. – Kár, hogy a fal másik oldalán álltok, mert így nem tehettek semmit. A döntés az én kezemben van.

Andrew ismét igazat kellett, hogy adjon a tábornoknak. Alig volt hátra három és fél perc addig, míg a rendszer leállítása lehetetlenné válik, és a helyzet megint reménytelen volt. A

GVH vezetőjének előző diplomatikus terve nem vált be, csak Julia erőteljes érzelemkitörése volt az, ami arra ösztökélte a tábornokot, hogy visszavonja a dolgokat, de mindaz kudarcba fulladt. Andrew ekkor arra gondolt, hogy ami volt az volt, a visszaszámláló még pereg, még nem állt le.

Még nem késtek el.

Mielőtt bárki is szólhatott volna valamit, ő ragadta magához a kezdeményezést.

– Való igaz, Arthur Conrad Sigmund – kezdte elismerően, mindenki nagy meglepetésére.
– A döntés a TE kezében van. Te vagy most a világ ura, emberek millióinak sorsa függ a tőled. Hát nem épp ez volt életed nagy célja? Az, hogy a világ súlyát tarthasd markodban, hogy emberek élete felől ítélkezhess? Senki... senki sem szólhat bele, mit tégy, hogyan dönts. Nagyobb a hatalmad bárkinél, még az Egyesült Államokénál is. Mit is érdekel téged a sorsa? Mit is érdekel bárki sorsa, vagy az, hogy milyen lesz a jövő? Hiszen te nyertél – Andrew enyhén meghajolt a tábornok előtt, és kezeit kissé széttárta. – Megnyerted a döntés jogát, melynek súlya, és felelőssége a te kezében van. Vesztettem, Sigmund tábornok... tégy, amit akarsz.

Azzal felegyenesedett, és megfáradt arcával nyugodtan tűrte, hadd teljen tovább az értékes idő. A többiek meg sem mertek szólalni. Nem értették, mit akart ezzel elérni Andrew, épp ezért inkább nem is zavarták meg, nehogy rosszat tegyenek vele.

Ahogy ezek a szavak elhangzottak, habár eddig is hatalmas, de most minden eddiginél nagyobb gondolatok és vélekedések kavargtak Arthur fejében. Megannyi kérdés, válaszok, magyarázatok, hiábavalóság, döntéskényszer, emlékek, sietés, mindenféle vegyes érzelmek. Már-már az örület határára sodródott Arthur C. Sigmund megbomlani készülő elméje, ahogy ránehezült a felismerés súlyos tudata... Hogy mit tett, miként jutott el ezidáig, és most, elérve életcélját, döntéshelyzetben, látva, amint ellenfele elismeri vereségét, már nem is tudta, mi a célja.

Rend? Jövő? Fegyelem?

Hangzatos szavak, de valahogy mégsem érezte úgy Arthur, hogy ha ezekre gondol, boldogságot érez. Nem, most sem érez ilyesmit, talán már évek óta nem is érzett. Megcsömörlötté vált. Ő is csak egy megfáradt utazó lett, ahogy az a négy ember az üveg másik oldalán.

Össze volt zavarodva, képtelen volt logikusan gondolkodni. Mi lesz, hogy lesz, nem érdekelte.

Elege volt.

Elfáradt.

Mindeközben Julia azon morfondírozott, hogy vajon Andrew pszichológiai hadviseléssel akarja legyőzni az eltökéltséget és a bigottságot? És ha igen, akkor sikerülni fog neki?

Will és Valerio agyában pedig az járt, hogy miként fog dönteni a tábornok.

Elég-e pár okos szó, vagy mindennek vége?

02:39 másodperc volt hátra az első kilövésig, amikor a kérdésre Arthur megadta a választ.

Hirtelen minden olyan sötét lett, megváltozott. Azt hitte, vége van, hogy ennyi, nincs tovább. Fel sem bírta fogni, mit tettek vele, hogy ő is azzá lett, amivé anyfiakat tett. Persze a bűntudat messze elkerülte.

Most inkább arra gondolt, hogy még lélegzik, és még lehet, hogy képes bosszút állni.

Igen, meg fog halni, ezt bevallotta magának. A seb az oldalán túl nagy és mély ahhoz, hogy ezt túlélje. Valószínűleg pár perc alatt el fog vérezni, hiszen orvos nincs a közelben. De mi is történt? Miért lett minden ilyen sötét?

Talán ő maga változtatta ilyenné a világot a tetteivel? De hiszen ő csak jót akart! Igazságot szolgáltatni, véget vetni a korrupt rendszernek. És most mégis el kellett, hogy bukjon, és mégcsak nem is ellenségei által, hanem szövetségese kezétől.

Klaus Schurte még élt, de haldoklott.

Sigmund tábornok ostoba módon nem nézte meg, hogy milyen sebet ejtett a lövésével. Ahogy Schurte a földön feküdt, csak nagy nehezen tudta kinyitni a szemeit, de még így is csak homályos foltokat látott. Fájt az oldala, olyannyira irtózatosan, mint még azelőtt soha semmi. Kívánta a halált... hogy gyorsan haljon meg, de ezt a megváltást nem kapta meg. Szenvednie kellett, ám még ez alatt a szenvedés alatt sem tompult el teljesen az agya. Hallotta, amint a tábornok más emberekkel vitatkozik. Érezte a lépteit, amint elsétál tőlük, majd ismét be kellett hunynia a szemét.

Meg sem bírt mozdulni.

Talán percek is elteltek, amikor a tábornok újból mozgásba lendült, és ez felébresztette Schurtét. Ismét kinyitotta a szemét. Érezte, hogy az ingje csupa vér. Már nem volt reménye a túlélésre. A tábornok lelőtte, és ezzel a gondolattal kell elbúcsúznia a világtól.

– Nem! – kiáltotta, de torkán nem jött ki hang. Csak némán tátogott, de senki sem vette észre.

Túl fáradt volt ahhoz, hogy szólni tudjon, de az agya nem hagyta nyugodni. Végül rájött, min dolgozik a maradék esze. A revans gondolatán.

Igen, hiszen a pisztolya ott van nála. Talán egy óvatos mozdulattal magához vehetné...

Minden egyes lélegzetvétel pokoli fájdalommal járt, de Schurte nem adta fel az életet. Egyetlen, utolsó célja még maradt. Hiszen ő az egyedüli, aki végezhet a tábornokkal, senki sem juthat az üvegfallon belülre. És ő meg is fogja tenni. Hiszen ő bátor, és a bátraké a szerencse.

Akármennyire is kimerültnek érezte magát, jobb kezét lassan lejjebb csúsztatta. Megkereste a pisztolyát, kivette a tokjából, és nagy nehezen kibiztosította. Még mindig homályosan látott, de egyre tisztulni kezdett a kép. Még nem volt képes az oldaláról megfordulni, és nem is tudta, merre tegye azt. A fülére hagyatkozott.

– A döntés az én kezemben van – hallatszott a tábornok mély hangja.

Majd el is hallgatott. Ám ez a néhány, tisztán kivehető szó elég volt ahhoz, hogy Schurte tudja, merre forduljon, és hogy merre tartsa majd a fegyverét. Minden egyes pillanat olyan hosszú volt, hogy Klaus Schurte azt hitte, az örökkévalóságig fog tartani, amíg célba veszi a tábornokot. Ám ami késik, nem múlik, és Schurte pisztolya egyre jobban célba vette valószínűleg utolsó áldozatát.

02:39 másodperc volt hátra a kilövésig, amikor a csapat mind a négy tagja Arthur C. Sigmund mozdulatait figyelte. Az utolsó reménysugár volt a tábornok meggyőzése arra, hogy sikerül megmenteni a világot a háborútól, és Andrewék túlélnek a mai napot.

Akármit is mondott a GVH vezetője, akármin is gondolkodott ezután a tábornok, azt nem adta tudtukra. Némán, mindenféle megjegyzés vagy feltétel nélkül, egyszerűen ismét elindult, hogy kinyissa az ajtót. Csak egy gombnyomás kellett, és minden megváltozik. Ahogy a tábornok megöregedett teste egyre közelebb ért a gombhoz, és ahogy az ujjá már kezdett eltávolodni a testétől, Andrewék el sem akarták hinni, hogy sikerült. Meggyőzték a tábornokot. Miért és hogyan, az továbbra sem számított, és Andrewot nem is érdekelte.

„Szóval van lelkiismerete.” – vélekedett magában Andrew, és a szíve mélyén már kezdett is megbocsátani ennek a megcsömörlött léleknek, aki szedett-vetettként állt előtte.

Arthur megbánásból vagy megfáradásból, de láthatóan úgy határozott, hogy enged a többieknek, és kinyitja az ajtót. Oly sok kudarc, fájdalom, szenvedés és kín után hát mégiscsak a „jók” győzedelmeskedtek, végre elérkezett a győzelem pillanata.

A tábornok ujja már csak alig volt húsz centire a gombtól, amikor mindenki lélegzetvisszafolytva várta, hogy a zárszerkezet beinduljon. Ám a várakozás csendjét egy már annyiszor hallott, pokoli hang törte meg.

Egy óriási durranás, mely véget vetett a remény utolsó morzsáinak is, mely lerombolta a hit lelkekben lévő templomait, és amely kielégítette egy haldokló bosszúvágyát.

Egy golyó, mely eltalálta Arthur Conrad Sigmundot.

Először senki sem értette, mi történt, még maga a tábornok sem. Fel sem fogták, hogy egy fegyver sült el, és hogy kié. Aztán, a rémület és a felismerés pillanatát követően mind az öten egy valakire néztek. Klaus Schurtéra, aki vérző szájjal, és egy lyukkal az oldalán tartotta kezében pisztolyát. Alig tudott célozni vérben álló szemeivel, és mégis, a vakszerencse úgy tűnt, a szükség legnagyobb órájában végül az ő oldalára állt.

A tábornokot a szíve alatt érte a golyó. A vér azonnal ömleni kezdett a sebből, de a férfi még állt, és közel volt a gombhoz. Jobb kezét azonban, melyet eddig a gomb felé irányított, most a sebhez emelte.

Schurte ekkor esett holtan össze. Már nem tudott többé ártani, de utolsó tetteivel pont eleget tett ebből a szempontból. A szélsőséges politikus már valóban nem volt többé, viszont még sikerült magával rántania a tábornokot is.

Találata legalább annyira halálos volt, mint Arthuré pár perccel előtte. A tábornok még mindig nem akarta elhinni, hogy ez történt. Ahogy a szervezete egyre inkább megadta magát, ő még mindig csak a fejét rázta. „Ezt kapja, aki belátja a hibáit?” – kérdezte magától, mikor lábai összecusklottak, és az egyik asztal támlájának esett. Ott ült, már legalább egy méterre a zár kioldógombjától. Egy méterre Andrewék sikerétől, és a világ jövőjétől. Már nem tudott mit tenni.

Élete homokszemcséi lassan lepereregtek, és a halálos seb megtette hatását.

Még valami utolsó, bűnbánónak tűnő szavakat mormolt, majd lecsukódott a szeme, mélyet szippantott a GVH levegőjéből, és végül meghalt.

Vele halt meg a remény, hogy a rakétákat leállítják, hogy elkerülik a világháborút, a GVH végét, a Védőpajzs elpusztulását.

Arthur C. Sigmund, a valaha oly dicső és bátor, majd rettegett és végül megcsömörlött ember, ez az okos, de egyben vak ember nem létezett többé. Ahogy ott ült, csendben, semmivel sem törődve, úgy nézett ki, mint aki soha nem ártott volna senkinek.

Pedig nem ez volt az igazság.

Andrewék, akik mindeddig képtelen voltak a döbbenettől akár egy mukkot is szólni, most elégedettek lehettek volna legfőbb ellenségük végső vereségével. A GVH vezetője nyugodtan dőlhetett volna hátra képzeletbeli karosszékében, Valerio és Julia bosszúja végre elérte célját, William pedig büszke lehetett volna arra, hogy győztek.

Ám most, amikor ez az ember holtan hevert előttük, nem a győzelem ízét érezték a szájukban, hanem a vég egyre közeledő hidegségét. A tudatot, hogy elbuktak.

Teltek a másodpercek, mindenki próbálta felfogni azt, hogy mennyire közel is voltak ahhoz, hogy sikerüljön leállítani a kilövéseket, hogy épségben hazajussanak. Végül, amikor már az agyak újra forogni kezdtek, Julia szólalt meg először.

– Nincs tovább – mondta ki kétértelműen, és lehajtotta a fejét.

LXIV.

(17 óra 52 perc, 41-es szint)

Két és fél perc volt hátra az első rakéta kilövéséig. A másodikig négy és fél, a harmadikig pedig hat és fél.

A negyvenegyes szinten már csak négy ember lélegzett. Először felocsúdtak a sokkból, hogy a remény elveszett. Majd rájöttek, hogy ez mit is jelent. Két és fél perc múlva kilövédik az első rakéta, és a rendszer teljes leállítása visszavonhatatlan lesz. Újabb négy perc múlva pedig a harmadik rakéta is bekapcsol, és a rossz kilövőállás miatt helyben fog felrobbanni.

Minden elveszett. A harc és a küzdelem mégiscsak felesleges idő- és erőpazarlás volt, nem ért semmit. A tábornok és Schurte halott, de ez a látvány szintúgy mit sem ér. Julia és Valerio nem érezte beteljesedettnek a bosszúját, Andrew céljai, a karrierje és a GVH romokban hevert, William Védőpajzsa nem működött.

Elbuktak.

Egyszerre gondoltak arra, hogy életük percekben belül véget ér az antianyag miatt, és arra, hogy milyen jó lenne, ha ezt az üveget csak úgy könnyedén széttörhetnék. Az üveget, mely oly gyengének tűnik a hétköznapiakban, és most mégis legyőzhetetlen akadályt támaszt a megmenekülés elé, és biztos alapot ad a kataklizmának.

Minden összefolyt bennük. Az érzések kavargtak, akárcsak az indulatok.

A másodpercek peregtek, és az idő lassan felébredtett mindenkit.

– Csak tehetünk valamit! – próbálkozott kétségbeesetten Will.

02:28-at mutatott az első visszaszámláló. Andrew csak nézte, ahogy egyre lejjebb mennek a számok. Szemei összeszűkültek, látszott, ahogy elöntik az indulatok.

– Sajnálom, barátaim – nyögte ki elcsukló hangon. – Nincs mit tenni.

Andrew szavainak hallatán mindannyiójuknak be kellett ismerniük, hogy a tábornokkal együtt meghalt a remény. Furcsa volt ezt így kimondani, hiszen pont ez a halott, a földön ülő, asztalnak támasztott alak testesítette meg a remény legnagyobb ellopóját.

De már tényleg nem is számított Andrewéknak az, mi történt vele. Felesleges volt tovább tépelődniük ezen. Agyuk, amely mintha ösztönösen megoldást próbált volna arra keresni, miként menekülhetne meg az egyén a haláltól, már a legelkeseredettebb lehetőségektől sem riadt vissza.

Valerio átgondolta a dolgokat.

– Ha nem megy ésszel, próbáld meg erővel! – szólalt meg indulatosan, és gépfegyverével tüzet nyitott az üvegre.

A többiek, akik közel álltak hozzá, ijedve húzódtak odébb. Félték, hogy a golyók eltalálják őket, de azok csak könnyedén nekiütköztek az üvegnek, majd leestek a földre. Valerio egy egész tárat kilőtt, és közben ordította. De hiába, hangja nem döntötte le a falakat, mint a kürtök Jerikóét, fegyvere nem törte meg az üveget. Miután kifogyott a tár, a puská tusával próbálkozott, és addig ütötte az üveget, amíg kimerülve le nem térdelt előtte.

Az üvegfalon csak apróbb karcolások látszottak. A lövések és az ütések egyáltalán nem okoztak kárt. Andrew persze tudta, hogy ez lesz, de hagyta, hadd eressze ki a feszültségét Valerio. A többiek is rájöttek erre, és megértően néztek Andrewra.

– Talán kimenekülhetnénk – javasolta Will.

– Nincs rá idő, Lester – válaszolta csüggesztően Andrew.

Immár biztos volt: ők is együtt vesznek a GVH-val és Arthurékkal. Mindannyiójuk elnémult, és vagy magába, vagy a másikra nézett. Egyedül Andrew volt az, aki még egy pillantást vetett a halott tábornokra, a világtérképre, a visszaszámlálókra, Schurtéra, a katonára és az informatikusra, és a bekapcsolt számítógépre...

Andrew tekintete megrekedt. A számítógép, amelyen az informatikus még pár perce hevesen gépelt, még mindig üzemelt. Holografikus kivetítőjén pedig feltűnt egy utolsó lehetőség. Az áldozat, és a *döntés* lehetősége.

– Még lehetséges... – hebegte halkan Andrew, ahogy tátott szájjal bámulta a gépet.

– Mi lehetséges? – kérdezte gyengéden Julia, aki meghallotta Andrew hangos gondolatát.

– Még tehetünk valamit.

A többiek is felfigyeltek a szavakra, és Andrew fejéhez hajoltak, hogy lássák, hová fúródik a férfi tekintete.

– Megmenekülhetünk? – kérdezte Will.

– Dönthetünk – válaszolta Andrew, és arcán már látszott, hogy erősen töpreng.

Még nem adta fel a GVH vezetője, még nem. Habár elveszett a remény, hogy a rakétákat visszavonják, Klaus Schurte talán nem is tudta, hogy hátrahagyott egy esélyt Andrewéknak arra, hogy meghozzák életük legnagyobb döntését. Az informatikusnak ugyanis sikerült a rendszerben eljutnia odáig, hogy az egyik rakéták leállítsa. Persze ők a beszorultat akarták, hogy túléljék a mai napot. Ám Andrew tudta, élete már sosem lehet a régi, és eképp kész feláldoznia önmagát az emberiség jövőjéért. De vajon a többiek is így vannak ezzel?

Andrew háttal fordult az üvegfalnak, és három társához szólott.

– A hacker le akarta állítani az utolsó rakétát, de nem volt ideje rá – hangjába ismét visszatért az erő. – Ha be tudunk jutni, akkor még a kilövés után is leállíthatjuk a rakétákat, mielőtt azok elérnék céljukat. Csak döntenünk kell, melyiket állítsuk le.

– Természetesen a hibásat, ez nem is kérdés – vágta rá sietve Valerio.

– Nem, a Védőpajzsot kell megmentenünk! – ellenkezett William.

– Ostobák vagytok! – förmedt rájuk Julia, és Andrew mellé állt. – Meg kell mentenünk a világot a háborútól! Sem GVH, sem pedig pajzs nem lesz, ha Kína reagál majd Peking pusztulására!

Andrew mindenkit le akart csillapítani.

– Ezt elég akkor megvitatnunk, ha már bent vagyunk. Nincs most időnk civakodni, ki kell iktatni az üvegfal zárszerkezetét.

Ezzel a mondatával ügyesen elterelte a témát a rakétákról. Mindenki kíváncsi lett, miképp gondolja.

– Hogyan? – kérdezte Will.

Andrew vett egy mély levegőt, és összeszedte gondolatait. A GVH biztonságának legnagyobb titkaiba készült beavatni frissen szerzett ismerőseit. Ám tudta, szükség törvényt bont.

– Amikor a rendszer kilövi a rakétákat, pillanatnyi áramszünet keletkezik – magyarázta. – Az üvegajtó zárszerkezetét elektromos rendszer utasítja. Ez a kikapcsoláskor kinyitja a zárat, majd amikor ismét van áram, újra lezárja azt. Az áram vezetéke alattunk van, a negyvenkettesen. Futva fél perc sincs a negyvenkettes szint. Julia, neked kell lemenni a legalsó szintre, hogy elvágj egy kábelt, ami visszakapcsolná a zárat.

– Hó, hó, hó! – emelte fel megadóan kezeit Valerio. – Egy nőt akarsz leküldeni? Gondolom, elég sötét van odalenn, és szintén gondolom, hogy az a kábel nemcsak úgy van ott magának.

– Egy perc van hátra az alfa rakéta kilövéséig – jegyezte meg a rendszer, és döbbsített rá mindenkit arra, mennyire elpocsékolták az idejüket.

– Ezt miért csak most mondod? – kérdezte dühösen Julia.

– Mert eddig volt remény rá, hogy mindegyik rakétát megállítjuk! – mentegetőzött Andrew, és egyre inkább hadart Juliának. – Nézd, neked kell menned, mert minél több fizikai erőre lesz szükség, hogy benyomjuk a falat – szándékosan nem nevezte az osztrák nőt gyöngének. – Ha sikerül elmozdítani, akkor onnan már könnyű lesz.

Julia ellenkezés nélkül megértette a dolgot. Nem vitatta Andrew tervét.

– Merre van a kábel?

Mielőtt még az idő szűkében bárki is beleszólhatott volna a dologba, Andrew gyorsan válaszolt.

– Visszasietsz a folyosón a lifthez, azzal szemben megtolod a falat. Egy titkos út fog levezetni. Létrán kell lemenni pár métert. Csövek lesznek és hideg. Menj egyenesen, bármi is van, ne térj le! – a hangsúlyt a mondat végére helyezte. – Látni fogsz egy műanyag falat, közepén egy négyszögletű bevágással. Vedd le, mögötte lesz egy villódzó kék fény, ne érintsd meg, mert halálosan megráz! Amögött pedig kábelek. Rengeteg fehér, és egy fekete. A feketét vágd el, de csakis azt, megértetted? Öt másodperced lesz rá!

Mindezt olyan sietve mondta el, hogy Julia alig bírta felfogni. De azért ment neki.

– Megértettem – válaszolta, és bólintott.

– Akkor nyomás, nincs több időnk!

– Várj! – szólt közbe Valerio, és odadobott Juliának egy kést, aki hálás pillantást vetett az olasz férfira, majd rohanó léptekkel elindult a folyón. – Erre még szüksége lesz – jegyezte meg a többieknek Valerio.

– Ahogy az összes erőnkre, ha nem akarunk értelmetlenül ittpusztulni – mondta Andrew, és feltúrta az ingujját.

– 25 másodperc – szólt a rendszer.

Valerio értette a célzást, és levette az ügyis feleslegessé vált golyóálló mellényét. A gépfegyverétől már megszabadult, most a pisztolya következett. Így semmi súly nem hátráltathatta. Will Andrewhoz hasonlóan feltúrta a ruháját a kezén, megnyálazta a szája szélét, és várt.

Miközben a férfiak felkészültek arra, hogy utolsó erejükkel eltolják az egyébként nem túl nehéznek tűnő üvegfalat, Julia csak futott és futott, mígnem elérte a titkos ajtót. A lábát néha beverte, olykor meg is karcolta, de ez nem érdekelte. A szintről beáradó fény homályában felfedezte a szűk helyen a létrát, amin gyorsan leászott, és máris a GVH legsötétebb, legmélyebb helyén volt. A negyvenkettes szinten, ahol pár perce még a töltetek voltak hibernálva.

„Kétszázötvenkilenc méter mélyen a föld alatt.” – gondolta volna magában, ha tudta volna, mily mélységekbe is jutott. Ám agya igazából csak egy dologra összpontosított: időben elvágni a kábelt. Hirtelen, miközben arra koncentrált, hogy a dermesztő hideg ellenére ne térjen le valamilyen irányba, eszébe jutott a gondolat, hogy mi van, ha a többiek közben elmenekülnek a felszínre, őt meg itthagyják? De hamar kihessegette ezt a bűnös vélekedést magából. Amúgy sem túlélni jött ide, hanem bosszúból.

És ekkor rádöbbsített, hogy miért nem akarta végül megölni a tábornokot.

Mert nagyobb revansot vehet fia halálának okozóján, ha élete értelmét veszi el tőle. Nem halált kell adni halálért – vélte Julia –, hanem ahogy az ő életének lényege elveszett Alexxel, úgy a tábornoké is odatesz terve bukásában. És ő, Julia Rheims elérkezett ahhoz a perchez, amikor ezért a legtöbbet teheti.

Nem is figyelte, de körülötte minden tele volt hideg csövekkel, gyenge kis fényekkel és szűk járatkakkal. Neki is kétrét kellett görnyednie, hogy bejusson ide. Andrew tehát nemcsak azért küldte, mert fizikailag nem olyan erős, hanem mert nő létére könnyebben átjut a nehéz terepen.

Előtte volt a műanyag fal, közepén egy négyszögletű bevágással. Körmeivel megfogta a vágást, és lepattintotta az általa körbefogott részt a falból. A villódzó kék fény ott volt a kb. mikrohullámú sütő nagyságú és alakú lyukban, védve annak tartalmát az illetéktelenektől. Julia keresni akarta a zsebeiben a kést, de az ott volt a bal kezében. Áttette az ügyesebb jobbja, és várt.

A kék fénynek hamarosan meg kellett szűnnie, és akkor öt másodperc lesz arra, hogy a most még nem látható kábeldzsungelben megtalálja a feketét, és kikapja a kezét, mielőtt a rendszer vissza bekapcsol.

Egész pontosan hat másodperc maradt hátra a kilövésig.

– Ha elrontaná, a következő kilövésnél is próbálkozhatunk? – kérdezte Valerio.

Már mind a hárman a falhoz tartották a kezeiket, de még nem nyomták, nehogy elfáradjanak. Középen Andrew volt, tőle jobbra, ahová a legtöbb erő kellett, Valerio állt, balra pedig William.

– Öt, négy, három, kettő... – számolt vissza az automata rendszer továbbra is nyugodt, érzelemmentes hangja.

– A rendszer egy próbálkozás után biztonsági zárat alkalmaz – válaszolta Andrew.

– Egy – fejezte be a visszaszámlálást a rendszer. – Az alfa rakéta kilőve.

– Az már feltörhetetlen – tette hozzá a GVH vezetője. – Felkészülni... most!

Kiáltására mindhárman izomból nyomni kezdték az üvegajtót. Fejükön, kezeiken, de egész testükön az erek kidülledtek, idegeik megfeszültek. Ez volt az utolsó lehetőségük rá, hogy erőlködésük ne legyen hiábavaló, ahogy eddigi útjuk sem.

Habár nem látták, de a GVH-tól nem messze megnyílt a föld. Egy kör alakú mélyedés jelent meg, és egy tárgy indult el az ég felé. Egy fényes, mélyből feltörő valami, hatalmas füstöt húzva maga mögött. Hegyes orra volt, fehér színűnek tűnt, és úgy szárnyalt a világmindenség felé, mintha évezredek óta csak erre a pillanatra várt volna. Az első rakéta rabláncai eltűntek, és a pusztító, vad, és egyben ismeretlen szörnyeteget már csak egy döntés állíthatta meg attól, hogy érvényt szerezzen annak, ami miatt készítették. Ezt Andrewék is tudták, és emiatt még inkább megpróbálták beljebb nyomni az üvegajtót, de az csak alig mozdult.

Ahogy a rakéta elhagyta az égboltot, és eltűnt valahol a felhők felett, csupán egy füstoszlopot hagyott maga mögött. A GVH-ból kijutott menekültek, a felszínen lévő foglyok, az osztrákok, és a nemrég odaért James Smith együtt figyelték, ahogy beteljesedni látszik a tábornok terve.

Mindenki szürnyülködve tekintett az égre, lassan már szédülni is kezdtek, ahogy szemeikkel követni próbálták a rakétát.

– Halottak! – mondta rémületet keltve Mark, aki eddig a foglyokat figyelte. – Andrewék elbuktak! – egyre közelebb ment Smithhez. – Minden elveszett!

– Fogja be a száját! – förmedt rá a kommandós. – Senkinek sem hiányzik a jajveszékelése! – arra gondolt, hogy mi lapul a zsebében. Will bizonyára tudta, hogy a halálba

mennek, és nemhiába adta oda az adathordozót. Akármilyen is történt a tudóssal és a többiekkel, Smithnek nem volt szabad elveszítenie a fejét. Még tehet valamit értük, ha nem is mentheti meg őket. – Távolabb kell mennünk a GVH-tól!

– Minek? – kérdezte Mark.

– Túl veszélyes itt – magyarázta Smith, ám igazából az adathordozót akarta biztonságban tudni, és csak másodsorban az embereket.

Mark végül beleegyezően bólintott. Így hát ő, James Smith, a foglyok és a GVH-ból kimenekült, rémült emberek mindannyian elindultak, hogy biztonságos távolságra legyenek a komplexumtól.

Amikor a rakéta elindult az útjára, a hajtóművei bekapcsoltak. A központi generátor sem bírta volna ki részleges áramszünet nélkül ezt, hiszen hatalmas energiát vett igénybe a kilövés. Ez halmozottan igaz volt a tartalék energiára. Julia azt kívánta, bár csak kevés lenne a generátor a kilövéshez, de a GVH építői precíz munkát végeztek. A rakéta úton volt, és ennek Julia számára a legszembetűnőbb jele az volt, hogy rövid pislákolás után a kéken izzó fény kialudt. Elég sötét volt a kábelek dobozában, de Julia nem törődött vele. Bedugta mindkét kezét, és keresni kezdte a fekete kábelt. Rengeteg, egyre csak összegubancolódó fehér vezeték volt előtte, és a másodpercek teltek.

Sietnie kellett, az áram hamarosan visszakapcsol.

Nem teketóriázott tovább, jól belenyúlt a dobozba, és nem érdekelte, ha kiszakad pár fehér is, kijebbe húzta a belső vezetékeket. Szerencséjére nem szakadt el semmi, és a fekete is köztük volt. Hamar fogta a kést, elvágta. Bizsergető érzést érzett a kezein. Az áram kezdett visszatérni. Elejtette a kést, és kikapta a végtagjait a falból. A kék fény visszakapcsolt, és most egy fém fal is behúzódott. A rendszer biztonsági okból lezárta a kábeldobozt, többet nem lehetett hozzáférni. Julia túlélte a dolgot, és megkönnyebbülten szedte a levegőt, leülve a negyvenkettes szint hideg fémpadlójára. Elvesztett egy kést, de megmentette a döntés lehetőségét.

Felette Andrewék már alig bírták szusszal. Az üvegfal csak lassan nyomódott beljebb, de legalább ment valamit az áram visszakapcsolása után is, ami azt jelentette, Julia sikerrel járt. De hogy a nő él-e, azt nem tudták.

– Muszáj erősebben! – nyögte ki Valerio.

– Nem bírom! – kiáltotta elcsüggedve Will.

Már-már kezdett kicsúszni a lábuk alól a talaj, kezük izzadt volt, és csúszott az üvegen. Andrewnak el kellett ismernie, ez így nem fog menni.

– Túl... kevesen vagyunk!

Az ajtó pedig már megadta volna magát, csak egy kis plusz kellett volna. De nem jött segítség, és mind a három férfi már a totális kimerülés határára esett. A feladás gondolata merült fel bennük, amikor nem tudni hogyan, az üvegfal egyszercsak megadta magát, és benyomódott. Ekkor pedig már magától el is húzódott, utat adva azoknak, aki be akartak lépni az irányítóközpontba.

Andrewék nem értették, mi történt. Görcsösen nyomták még mindaddig a bejáratot, míg az oldalra nem húzódott, a fal többi része mögé. Csak ekkor voltak képesek megállni, és egy szusszanásnyi idő után ráébredni, ki is segített.

Julia volt az. A bátor osztrák nő csinos arca szintén olyan megfeszült volt, mint a férfiaké. Ő rohant egyenest neki a falnak, és nyomta be azt. Ő volt az a kicsi plusz, ami elengedhetetlenül kellett. Ami nélkül Andrew reménye elveszett volna. Julia volt a csapat negyedik tagja. Csak így volt egy egész a négyes, és sikeres.

– Elvesztettem... – Julia alig bírta kimondani néhány szót, a többiek pedig még annyit se. – ... a késedet... Valerio.

Valerio a térdére támaszkodva fújta ki a levegőt hevesen.

– Semmi baj – rázta meg fáradtan a fejét.

01:24-et mutatott a második, Pekingre beállított rakéta visszaszámlálója, két perccel többet pedig a harmadik, eredetileg New York ellen irányítotté.

Andrewék bent voltak. Most már nem volt akadály köztük és a számítógép között. Ám még nem döntötték el, melyik rakétát állítsák le.

Ahogy az egykor oly hatalmas GVH-t vezető férfi átlépett a halott Arthur C. Sigmundon, az egykor oly hatalmas tábornokon, olyan képet nyújtott, mintha a legyőzött felett lépne át a győzedelmeskedő. De Andrew csak szánalmat érzett a tábornok iránt. „Vajon halála előtt megbánta, amit tett? – kérdezte magától. – Vagy csak menekülni akart a felelősségtől és a végtől?”

Nem érezte magát győztesnek. Hiszen ő is oda fog jutni, ahová a tábornok. Ő neki is meg kell halnia, ha a világ élni akar.

Odament a bekapcsolt számítógéphez, a halottakat odébb húzta, és megadta nekik a végtisztességet. A többiek csendben követték. Andrew a széket is odébb tolta, állva állt neki gépelni a számítógépen, aminek kijelzőjén ott volt a három lehetőség. Egykori ellenfelei, akik megkötözték, börtönbe vetették, kiknek minden rosszat köszönhet, akik tönretették álmait, némán heverték a földön. Már nem tudtak semmit sem tenni. Csakis a négy élő személy volt képes még befolyásolni a dolgokat.

Lassan sikerült mindenkinek kifűjnia magát. Odamentek Andrewhoz, és a monitort nézték. Közben az első visszaszámláló helyén megjelent a „vétel” szó, azaz hogy a rakéta összeköttetésben van az irányítóközponttal. Az esély tehát biztos volt arra, hogy megállítsák. Ám Andrew nem a Védőpajzs felé száguldó rakétát akarta megállítani. Nem mindenki volt ezzel azonban így.

Nem sokkal több, mint egy perc volt hátra a második rakéta kilövéséig.

– Három percünk maradt – állapította meg Andrew, de csak a kijelzőt nézte. – Ennyi idő van még hátra az utolsó rakéta élesítéséig.

Ezzel persze mindenki tisztában volt.

– Döntenünk kell, mégpedig most – tette hozzá a GVH vezetője, és a többiekre nézett.

Mindenkinek megvolt a saját vélekedése, hogy mit tegyenek. William úgy gondolta, Fang őszinte volt, mielőtt otthagyta. A Védőpajzs valóban működhet. A kutatásai, a geroldium ezt igazolták. Élete értelme volt a project, és soha nem tudta volna feldolgozni, ha hagyta volna, hogy elpusztítsák.

– A pajzshoz mikor ér el az első rakéta? – kérdezte.

– Nagyjából pont akkor, amikor a Peking elleni becsapódik – állította Andrew, és rákeresett valamire a gépen. – Úgy négy-öt perc.

– Olyan kevés?

– Mit számít? – szólt közbe Valerio. – Ha nem állítjuk le az utolsó rakétát, mind halottak leszünk!

Valerio, maga sem tudni miért, nem akart a tábornok sorsára jutni. Életben akart maradni, nyugalmat szeretett volna. És nem mellesleg úgy vélte, sem Peking, sem pedig a Védőpajzs nem érdemli meg a fáradságot.

– Nézzétek – megpróbálta véleményét a többiekkel is megértetni –, a háború előbb vagy utóbb úgyis be fog következni. A tábornok csak meggyorsította a folyamatot. Ami pedig a

pajzsot illeti, Will – a tudóshoz fordult, aki mellette állt –, sajnálom, de nincs rá bizonyíték, hogy működne.

– A pajzs a világ jövője, te ostoba! – tört ki magából a tudós.

Habár valamelyest mindkettejüknek igazuk volt, ez cseppett sem változtatott azon a tényen, hogy különbözőek az álláspontok. Valerio meg is sértődött Willre, hogy ostobának nevezte, de még mielőtt tovább fajult volna a dolog, a többiek is beszálltak a vitatkozásba.

– Fejezzétek be! – kiáltotta Julia, és kezeivel gyengéden távolabb tolta egymástól a két férfit. – Egyikőtöknek sincs igaza! Nem a Védőpajzs miatt, és nem is a saját életünk miatt jöttünk el ideig! Igen, talán a bosszú is közrejátszott, de elsősorban a világ jövője a tét. Nem kis dologról dönthetünk! A tábornok nem tudta meghozni ezt a döntést, így inkább beengedett volna minket, de ez nem is számít! A kezünkben a saját jövőnk, és az emberiségé!

Habár a válasz megfogalmazódott mind Valerio, mind pedig William agyában, előbbi inkább a csapat vezetőjéhez fordult.

– Te mit mondasz, Andrew?

Andrew vállait, életében sokadszorra, a vezetők nehéz terhe nyomta. A Globális Védelmi Hivatal nagy embere, aki még pár hete milliárdok felett rendelkezett, és hatalommal bírt a jövő felett, most egy elkeseredett helyzetben találta magát. Ám a hatalma megmaradt, hogy döntést hozzon. Talán csak ő fogta fel egyedülként, mekkora lesz a változás, akárhogy is dönt.

– Öt, négy, három... – a második visszaszámláló is lassan lepergett.

Andrew határozott. Érzelmek nélkül, nyugodtan, logikusan kellett döntenie. Mindenki feszülten várta, mit fog kiejteni a száján.

– Pekinget kell megmenteni.

Szavai talán senkit sem leptek meg. Will és Valerio bosszúsan, Julia elégedetten nézett Andrewra.

– Egy – fejezte be újra a hangos visszaszámlálást a rendszer. – A béta rakéta kilőve.

Figyelmeztetés: a gamma rakéta szerkezetében ismeretlen hiba lépett fel. A sérülés kritikus. A leállítás nem engedélyezett.

Mialatt a rendszer ezt elmondta, a negyvenegyes szinten újabb rövid áramszünet volt, és apró remegést is érezni lehetett. Vagy csak fáradtak voltak a csapat tagjai? Nem tudták megmondani.

A második siló már nyitva volt, a hatalmas rakéta útnak indult. Ahogy ezt a kint lévő túlélők meglátták, még gyorsabban távolodni kezdtek a GVH-tól. Lassan biztonságban voltak, akárcsak a geroldium és a Védőpajzs felbecsülhetetlen értékű adatai.

Mindeközben a katonai műholdak észlelték az első kilövést. A világ még semmit sem tudott arról, mi történik, de a nagyhatalmak főparancsnokságain, a számítógépek előtt ülő emberek már látták, amint egy fehér pont jelenik meg Kanada felett, majd eltűnik. Csak hibának vélték. Az első rakéta ugyanis az űrbe tartott, ahol nem észlelték őket a műholdak. A világűrben lévő asztronauták viszont annál inkább.

Két perc maradt hátra, hogy Andrewék döntsenek.

– A kínaiakat akarod megmenteni? – hördült fel Will, aki Fang árulása után kissé ellenszenves lett annak nemzettársaival.

– Nem a kínaiakat, hanem a világbékét – ellenkezett Andrew.

– Ha nem vetted volna észre, olyan már nem létezik!

Andrew úgy vélte, nincs idő további csevelyre. Cselekedni kell, és ő bátran meghozta a döntését. Ha kell, felelősséget vállal érte. Persze ezzel a tetteivel lényegében végez magával,

és legalább három másik emberrel, szóval nem lesz, aki számonkérje rajta, mit és miért tett. Szó nélkül visszafordult a számítógéphez, és gépelni kezdett.

– Na, azt már nem! – kiáltotta Valerio.

Ahogy ezt kimondta, már el is indult. Hatalmas erővel rohant neki Andrewnak, és lökte el a géptől. Andrew a földre esett, nem messze a három halottól. Beverte a fejét és a jobb arcát, de nem érzett fájdalmat. Túlságosan sok volt ez számára.

– Normális vagy?! – üvöltötte dühbe gurultan Julia, és nekirontott a katonának.

Ezt már Will sem tűrte szó nélkül.

– Hagyjátok már abba! – odalépett a két verekedőhöz, és ő is bekapcsolódott a harcba.

01:42 másodperc volt még. Andrew a földön hevert, a többiek egymásnak estek. A csapat, mely mindeddig oly erősen kitartott, most összeomlott. A lehetőség ott volt, alig pár centire tőlük, de nem akartak élni vele. Képtelenek voltak rá.

Andrew feltette magában a kérdést: Mit ér a remény?

Mindeddig eme hatalmas, erős és veszélyes érzés jutatta el idáig, ez adott neki hitet. Most viszont úgy vélte, felesleges volt. Inkább ölték volna meg a tábornok emberei a CM#02-es börtönben, inkább lőtték volna le az irodájában vagy fulladt volna meg a légszomjtól. Akkor legalább nem kellett volna ennyit szenvednie.

– Andrew! – sikított Julia.

Andrew nem nézett oda. Mégis, ez a kétségbeesett, női hang felelevenítette benne Emilia Wirdengren és a többi ártatlan áldozat arcát. A halott katonáét Ausztriában és a többiekét. Most Schurte és a két másik férfi holttestét látta maga előtt, és tudta, ha meghozza a döntést, hamarosan ő is ilyen sorsra fog jutni.

„Fáradt vagyok hozzá.” – vélekedett.

Ám akkor, ahogy Julia ismét kiáltott, újra erőt vett magán. A remény nem hagyta nyugodni. – Azt akarod, hogy hiába legyenek halottak? – kérdezte tőle egy hang. „Nem.” – mondta magában Andrew. A gondolat tovább folytatta: – Te vagy a vezetőjük. Te vagy a felelős, te vagy az, akiben bíznak, akiben hisznek...

Te vagy az, akit elismernek!

Andrew nagy nehezen feltápáskodott. A többiekre nézett. Valerio Willel vitatkozott, Julia sírva húzódott Andrewhoz.

– Mind itt pusztulunk! – ordította Valerio. – Engedj a géphez!

Ám Will nem tágitott a számítógép mellől, habár nem mert elkezdni gépelni.

Andrewra hárult a feladat, hogy rendet teremtsen.

– Ígyis-úgyis itt pusztulunk – szakította meg a vitát. Az eddig egymással szemben álló férfiak figyelme rá szegeződött. Andrew pedig, nem tartva attól, hogy leperegnek az utolsó másodpercek, szólni kívánt. – Már nem dönthetünk – hangja meggyőző volt, és őszinte.

– Hogy érted ezt? – értetlenkedett a meglepett és kifáradt Will.

Andrew elmagyarázta.

– Ha a beszorult rakétát le is állítjuk, mily jövő vár ránk? A Védőpajzs hitet adott és kitartást az embereknek. Téboly és káosz lesz úrrá. A világháború kitör, és már nemcsak két kósza rakéta fog repdesni az égen. Bizonyára idejön majd valaki, és akármit is mondunk, mi leszünk a bűnösök.

Andrew érvelése jogosnak tűnt a többiek szemében. Még Juliát is komolyabban meggyőzte, hogy úgyszincs menekvés.

– Ha a Védőpajzshoz tartót semmisítjük meg, mi lesz? A pajzs megmenekül, mi meghalunk. A háború kitör, és ha működik is a project, nem lesz, mit megmentsen a biztos pusztulástól. Mit akartok hát? Megmeneküljön tönkrement életetek? Higgyünk a bizonytalan

jövőben? Vagy adjuk meg a lehetőséget a világnak arra, hogy kiküszöbölje a geroldium hibáját, és az élet ezen a bolygón még évezredekken keresztül biztosan megmaradjon?

52 másodperc volt még hátra, a kedélyek lenyugodtak. Will és Valerio úgy tűnt, egyaránt elgondolkodtak.

– Ha ma nem is, a háború holnap majd kitör – mondta ki utolsó érvét William.

– Ám az már nem a mi hibánkból lesz – válaszolta Andrew megértően. – Mi megteesszük, ami tőlünk telik.

Valerio helyeslően enyhén bólogatni kezdett. Williamen látszott, hogy még erősen gondolkodik. A fiatal tudós annyira hitt az álmaiban, oly biztosnak vélte, hogy a Védőpajzs működni fog. Most, amikor már talán csak egy perce sem volt hátra a haláltól, még mindig nem értette, hol rontotta el. Fang Sen annyira összezavarta azzal, hogy mégis megy a pajzs, hogy képes volt a barátainak ugrani. De immár belátta, az ész többet ér minden indulatnál. Andrew logikusan gondolkodik, valóban ez a legjobb megoldás.

William Lester – követve Valerio példáját – odébbállt a számítógép elől, és hagyta, hadd tegye meg a szükséges döntést Andrew Dawson.

– Sajnálom – mondta elcsukló hangon a brit tudós.

– Ne sajnáld – válaszolta Andrew, és megérintette Will karját, majd a számítógéphez lépett. – Még nem késő.

33 másodperc volt a kilövésig.

A világtérképen már ott mozgott egy pici, piros pont. A Csendes-óceán felett volt, és Ázsia felé tartott.

Valerio is halkán bocsánatot kért Andrewtól, aki közben befejezte a gépelést. A három lehetőség ott villogott a kijelzőn. A GVH vezetője elérkezett a pillanathoz, hogy meghozza a döntést.

– Akkor hát a béta rakétát állítom le – jelentette ki, mintegy utolsó megerősítésképp.

Ujja oly lassúnak tűnt, ahogy a billentyűzet felé tartott, mint amilyen a tábornoké volt, amikor ki akarta nyitni az üvegfalat. Gondolatok ezrei repkedtek a levegőben, hogy még megállíthatnák, még gyorsan odakaphatnának, és egy másik rakétát állíthatnának meg, de mindannyian tudták, hogy ez rossz döntés lenne.

Senki sem avatkozott már közbe.

A lassúnak tűnő, óriási hatású döntés visszavonhatatlanná vált. Andrew ujja elérte a billentyűzetet, és lenyomta a megfelelő gombot.

A számítógépen, a három hasáb közül a középső immár vörös helyett zölden világított. Rövid hangjelzés következett, majd a rendszer tudatta, hogy mi történt.

– A vészhelyzeti visszavonás sikeres volt. A parancs végrehajtása: három, kettő, egy.

Ekkor a kijelzők közül az egyiken eltűnt a „vétél” szó.

– A rakéta megsemmisítve – jegyezte meg a rendszer, majd elhallgatott.

A számítógépen lévő lehetőségek eltűntek, a döntés meghozódott. A megsemmisített rakéta visszaszámlálója helyén a „nincs vétél” felirat volt olvasható.

A negyvenegyes szinten lévő személyek fellélegezhettek. Meghozták a döntésüket, és áldozatukat. A világ, melyet ezzel megkíméltek, pedig bizonyára hálával fog majd adózni előttük.

17 másodperc volt hátra az utolsó kilövésig, addig, amíg a Globális Védelmi Hivatal végérvényesen eltűnik a Föld színéről. Sigmund tábornok, ha nem is úgy, ahogy tervezte, végül is sikeresen elpusztította a GVH-t. Ám vele bukott ő is, és soha nem élvezhette a tudatot, hogy elérte célját. Sőt, pár pillanattal ezelőtt a nagy terve, hogy kirobbantja a világ

eddig legpusztítóbb háborúját, kudarcot vallott. Andrew Dawson és a többiek áldozata legyőzte őt, és azt az elvet, melyet ő képviselt.

A világ végre esélyt kapott arra, hogy kijavítsa a hibáit, és megteremtse a szebb holnap feltételeit...

Legalább is, ezt hitte Andrew, amikor leállította a béta rakétát. Megkönnyebbülve, hogy végre megtette a dolgot, feltekintett a számítógépről, és a világtérképre nézett. A fehér pontot kereste. Már nem kellett látszania, hiszen a rakéta megsemmisült.

Ám, a meglepetéshez képest, ami érte, semmiség volt a tábornok árulása, az Ausztriában történtek, vagy barátai halála. Képtelen volt mást kimondani, mint azt, hogy „Te jószagos ég!”

Rémült volt a hangja, arca összeesett, tekintete teljesen zavaros lett. A többiek, akik csak próbálták összeszedni még a gondolataikat, értetlenül néztek Andrewra.

Csak Julia merete megérinteni a kezét, és maga felé fordítani a férfi arcát. Ekkor Julia is megijedt, pedig a haláltól sem félt.

– Mi történt?

Andrew sírt.

– Becsaptak minket – mondta könnyeivel küszködve.

A többiek is közel léptek hozzá. Szinte egy nagy kupacot alkottak, és együtt várták azt, mit fog mondani Andrew.

Nem kellett sokáig várniuk.

– Összekeverték a panelek neveit a rakétakéval – senki sem értette, miért fontos ez.

– Tíz, kilenc, nyolc... – a végső visszaszámolás megkezdődött.

Andrew tudta, hogy amit mondani fog, azzal minden reményt és hitet elsöpör. De nem érdekelte. Nem akart úgy meghalni, hogy nem mondja ki a dolgot, hogy nem ismeri el: végül mégiscsak ő vesztett. Lenyelte a torkán lévő gombócot, és még mielőtt halk zokogásba kezdett volna, megmagyarázta a dolgot.

– A Védőpajzs felé tartó rakéta megsemmisült meg.

Szavai totális sokként érték a többieket.

– Hét, hat...

Julia még egyszer visszaemlékezett arra, mit mondott a tábornok.

„Igaza volt Arthurnak – vallotta be magának. – Az ember tényleg alapjából véve gonosz. Csak a társadalmunk formálja elfogadhatóvá. Csak az érzések azok, melyek jobba teszik, csak a másik ember segít neki ebben. Az emberiség megérdemli azt, ami rá zúdul most. Meghoztuk az áldozatot, és mit fognak tenni ők?

Ha az ember túl is éli a kataklizmát, elfelejti az áldozatot hozókat.

És kik ily gonoszak, azok valóban pokolra jutnak.”

Ők nem is látták, de talán ha látták volna sem figyelték volna, ahogy immár két, szédítő gyorsasággal száguldó objektum halad a Föld közelében. Az egyik felvette a bolygó ívét, és lassan megközelítette Ázsiát. A másik távolodott a Földtől. Messze volt még a Védőpajzs-állomástól, ahol több tucat asztronauta tartózkodott, kiszolgáltatva a csapásnak.

A világegyetem sötétségében, mely fénylő csillagokkal van megszórva, a gyönyörű és erős Nap által dédelgetett gömbök közelében, ahol üstökösök száguldanak, ott süvített el ez az ember alkotta szörnyeteg. Mire látni lehetett a Védőpajzsról, már nem lehetett tenni ellene semmit. Egyre közelebb és közelebb volt. Fehérre festett, hegyes alakja egyre kivehetőbbé vált.

Ez a bestia, melyet Sigmund tábornok szabadított el, nem érzett semmit. Csak a kötelességét tette. Illetve tette volna, ha nem jön a technika által adott lehetőség, ha nem érkezik a jel a Földről, hogy „Állj!”.

És a bestia nem tehetett mást, mint letérdelt urai, az emberek akarata előtt. Kénytelen volt hát megtennie, amit parancsoltak neki...

A rakéta megsemmisítette önmagát.

Andrewék nem tudták, hogy Klaus Schurte ötlete volt-e a dolog, hogy cseréljék fel a kijelzőn lévő feliratokat, és mondjuk az „alfa” szó a „béta” rakétát jelölje, vagy az egész a hacker műve volt. Az informatikus láthatóan felismerte, hogy a rossz oldalon áll, és csak azért maradt Schurte mellett, mert az megszarolta.

Andrewék nem tudták, ki csapta be így őket és mindenki mást, de ez nem is számított.

Egyikük sem tudott több szót mondani, az arcok, a látvány, az idő mindent elmondott.

Andrewék eddig is nagyon közel álltak egymáshoz a teremben. Most viszont, mikor ennyire kevés idejük volt hátra, elfeledték, hogy igazából csak nemrég ismerték meg egymást. Nem érdekelte őket.

Nem érdekelte őket az sem, hogy milyen a másik, hogy hogyan néz ki, mik a véleményei, mik a hibái. Egyek lettek ők, és egyenlőek. Mindannyian egyesültek a szükség órájában, a halál árnyékában.

Átölelték egymást.

Mindannyian egy, nagy emberré álltak össze, mely kissé furcsa volt. De pont azért ember, mert furcsa, nem hibátlan, nem a totális egysíkúságra törekvő dolog volt ez a valami.

– Öt... – folytatta az automata.

Megbocsátottak egymásnak. Megbocsátottak mindenki másnak is, még a nem messze tőlük holtan fekvő tábornoknak is. Még Julia is megbocsátott neki, úgy, ahogy Schurténak, ahogy az összes embernek.

Ez a bátor, osztrák nő, kinek jobbján ott volt Andrew, balján Valerio, szemben pedig William, úgy érezte, a barátai, a szerettei körében hal meg. Sosem táplált komoly érzelmeket ezen emberek felé, de most azt akarta, hogy szeresse őket. És szerette is őket.

A szerettei közt fog meghalni, megbékélve a múltjával és az életével. Julia Rheims volt ő. A bátor édesanya, aki megjárta Ausztriát oda- és vissza, aki életet adott egy fiúgyermeknek, és egyedül nevelte fel. Elvesztette őt, az élete értelmét, de elindult, hogy megbosszulja. Ám a bosszú kesernyős íze végül nem hozott számára sem megkönnyebbülést, sem pedig megváltást. Az anyjára gondolt, Olgára, hogy hátrahagyta.

„ Szeretlek, Anyám – mondta magában. – Köszönök mindent.”

– Négy...

Valerio Derasmo még negyven sem volt, ahogy Julia sem. A még fiatalnak számító, nagyratörő katona nem így képzelte el a hősi halált. Azt hitte, veteránként fog meghalni szerettei körében. Unokáinak háborús történeteket fog mesélni, akik felnéznek majd rá. Valerio azért harcolt, hogy ezek az unokák csak az ő meséiből hallhassanak a háborúról, sosem tapasztalatból. Vagy úgy vélte, egy hatalmas csatában eltalálja majd egy golyó, és holtan rogy össze, ahogy annyian tették azt körülötte. Meghal a világ nagy értékeiért, mint a béke, a haza, a becsület. De ő csak nagy szavaknak gondolta ezeket. Nem golyó által végzi, hanem egy nyomorult bomba miatt. Ám végtére is, ha nem is a saját, de mások unokáiért küzdött. Nekik akart jót tenni, jövőt adni. Végül is, olyanok körében hal meg, akik szeretik, és akiket szeret.

És ez az igazán hősi halál.

– Három...

William Lester előtt még ott volt az élet. Fiatal volt, tehetséges, jó kedélyű. Vörös haja mindig is különlegessé tette, akárcsak jó esze. És mégis, nyugodtan választotta volna a halált, ha élete értelmét, a nagy munkát megmenthette volna. A Védőpajzs és a geroldium volt a mindene. Mestere, Paul Gerold halála után úgy érezte, az ő felelőssége az anyag sikere. Még többet tanult, még szorgalmasabb lett. És mindhiába, a pajzs nem működött, a geroldium elbukott. Ő megtett mindent, ő hitte, hogy mégis sikeres a project. Mindenki ellene szólt, de a számítások, Fang szavai, és az, hogy valamiféle isteni közbeavatkozás útján a pajzs megmenekül, őt igazolták. William, kora miatt buzgó volt, és hitt az álmaiban. Hitt a Védőpajzsban, hitt a geroldiumban, hitt önmagában. Paul Geroldra gondolt, aki miatt ide került, a föld mélyére, a koporsójába, és arra, hogy a pajzs igenis működik.

„Megcsináltuk, professzor úr.”

– Kettő...

Andrew Dawson volt az egyetlen, aki felfogta a rendszer szavait. „Két másodperc.” – gondolta magában. Andrew úgy vélte, ha most látnák azok, akikkel életében találkozott, biztosan nevetnének rajta. A nagy üzletember – mondanák gúnyosan –, a milliomos, a világ védelmezője. Istennek hitted magad, csakmert pénzed volt és hatalmad? Mentsd meg hát magadat és a világot a pusztulástól, ha tényleg egy isten vagy!

„Nem, nem vagyok Isten.”

Andrew sosem volt vallásos, de most mégis, ahogy ezt a gondolatot magában kimondta, furcsa érzés fogta el. Ez a beismerés, hogy nem tökéletes, hogy hibázik, és hogy ezeknek a hibáknak vállalja a felelősségét, kissé megkönnyítették az elválását világunktól. Andrew elfogadta, hogy se nem nagy, se nem gazdag, se nem hatalmas. Évekig élt szerelem és szeretet nélkül. Kevesekben bízott, talán csak Emilia Wirdengrenben. Vezető lévén túl sokat áldozott életéből. Sőt, magát az életét is feláldozta. Sosem tapasztalta meg az élet apró örömeit, a saját család boldogságát. Nem volt, kinek megtanítsa, hogyan kösse be a cipőjét, senkit nem kísért el iskolába. Elvesztette a soha vissza nem térő alkalmat: hogy élvezze az életet. Ő csak üzletember volt, tárgyalásokra járt, politizált, elemzett. Az emberekért küzdött, és nagy akart lenni. De végül rá kellett jönnie, hogy nemhogy nagy, de lassan már ember sem.

– Egy – a harmadik visszaszámlálás is véget ért.

Az utolsó pillanattal azelőtt, hogy a rendszer elindította volna a rakétát, Andrew úgy vélte, végül mégiscsak ember maradt. Nem állt át érzéketlen, elvek nélküli korccsá, nem tagadta meg barátait, nem mentette meg saját életét, melyet oly ostoba dolgokra fecsért el. Bárcsak odaadhatná minden pénzét, hogy visszatekerje az időt, hogy kijavítsa a hibáit. Családot alapítana, szeretne, érezne... élne.

„Talán ez a baj – vélekedett. – Talán nem is mi késtünk el, nem is mi hoztuk meg a rossz döntést. Nem is minket vertek át. Mi már eleve elkéstünk.”

– A gamma rakéta kilőve.

„Évekkel ezelőtt, csírájában kellett megoldani a problémákat – folytatta Andrew a gondolatot. – Mi megpróbáltuk, de elkéstünk. Pedig nemcsak mi tehettünk volna valamit a szebb holnapért. Bárkinek megadatott az esély előttünk, hogy cselekedjen. Utánunk viszont senkinek... Nem, ez nem a mi bukásunk.

Ez az emberiség bukása.”

A GVH-ban kialudtak a fények. A harmadik bestia is megpróbált kitörni hideg ketrecéből, de a rés nem adatott meg. A szörnyeteg nekicsapódott a falnak, és a szívében szunnyadó fegyver élesedett.

A komplexum összes szintjén megremegetek a falak. Sötétség lett úrrá. Andrew, Julia, Will és Valerio megnyugodva vették tudomásul, hogy vége az életüknek. Nem sírtak, csak ölelték egymást. Fáradtak voltak, és most végre megpihenhetnek.

Végül fehér fény vette át a helyét az ismeretlen homálynak, mely megvilágított mindent. A fény rövidesen eltűnt, és magával vitte a Globális Védelmi Hivatalt is. Helyén már csak por volt és semmi más.

Az antianyag a rakétában reakcióba lépett a környezetével, és a Föld nevű bolygón megtörtént az, ami addig soha.

Antianyag-rakéta robbant.

LXV.

(A Földünkön mindenütt)

Nem sokkal helyi idő szerint 18 óra előtt az északi sarkkör közelében, Kanadában furcsa fények jelentek meg. Azok, akik látták, tudták, mi történt. Hirtelen jövő, kilométereken keresztül mindent elvakító fénysugár tört ki a föld mélyéből, majd amilyen gyorsan jött, olyan sebesen távozott is. Akik még nemrég a GVH közelében voltak, most a kietlen pusztaság közepén megrendülve nézték, ahogy az épület helyén csak por van. Még csak nem is hamu, hanem egy hatalmas kráter, benne néhány porszemmel.

A GVH eltűnt a föld színéről, és azok, akik még a robbanásig nem hagyták el, és életben voltak, azok fájdalom nélkül vettek búcsút evilági életüktől.

A helyszín közelében megremegett a föld, megváltozott az égbolt, minden különös, szokatlan volt. Nem értették az emberek, mi is történik. Ám ha lesznek túlélők, majd bizonyítékot szolgáltathatnak arra, milyen áldozatot is hoztak egyesek értük, és mindenki másért.

Kevéssel azután, hogy az első antianyag-rakéta felrobbant, a második is elérte a célját. A kínai légvédelem túl későn vette észre a meglepő gyorsasággal közeledő objektumot, mely egyenesen a még mindig szmogos, és óriásivá, zsúfoltá duzzadt főváros szíve felé tartott. Pekingben nem volt idő szirénákat kapcsolni vagy óvóhelyekre húzódni. A polgárok feje felett elszáguldó rakéta egyszerűen csak becsapódott, még mielőtt valaki akár csak gondolhatott volna is arra, mi ez a valami.

A robbanás még a GVH-nál törtétnél is nagyobb volt. Nem volt gombafelhő, nem volt sugárzás, csak fények.

Furcsa, emberi szem által soha nem látott színekben pompázott Peking városa, és ez a fény elemésztette a települést, több tíz milliós lakosságával együtt.

Az utolsó remény, hogy nem tör ki a háború, még megvolt. Ha Kína nem reagál hirtelen a váratlan csapásra, hanem tárgyalóasztalhoz ül, és kivizsgálja a dolgot, akkor nem lesz konfliktus.

De ez túl sok volt az országnak.

Csak pár perc kellett, hogy az élettérre sóvárgó államban elterjedjen az arcátlan pusztítás híre. A vezetők döntöttek: nem hagyhatják megtorlatlanul a dolgot. Nem számított, honnan jött a támadás, vagy hogy mit kell átgondolni, azonnal válaszolni kellett az agresszióra, nehogy elkéssenek.

Kína élesítette tömegpusztító fegyvereit, és kilőtte azokat. Célzott Oroszországra, célzott Amerikára, mert kiderült, hogy a támadás helyénél nemrég az ő repülői jártak, célzott mindenüvé, és lőtt is.

A Föld egykor oly gyönyörű egén, melyen eddig nyugodtan úszkáltak a felhők, könnyedén járt a nap és az éj, most hosszú csíkokat húztak maguk után a szörnyetegek falkái.

A Földön mindenhol, mindenfelé rakéták süvítettek. Egyesek antianyaggal, mások atommal voltak megtöltve. Volt közöttük hegyes és tompa, kisebb és nagyobb, amerikai, orosz, kínai, európai. Azonban mindegyikben volt egy közös: embereket ölt.

A világ háborúba lépett, a káosz kataklizmává terebélyesedett. Az emberek nem ismertek se istent, se törvényt. A feszültség túl nagy volt, és le kellett vezetni.

Olga Rheims a szokásos eltűnődött tekintetével figyelte, ahogy Obergurgl felett is elsuhan egy rakéta, és becsapódik valahol Európában.

A New York-i ENSZ vezetője szintén tehetetlenül nézte végig, ahogy a világbeke összetörik, és cserepei megvágják mindenkit.

Az űrből szemlélve, ahol az első rakéta apró darabjai lebegtek, a kék bolygó arca megváltozott. Száguldó fegyverek képei látszottak. Robbanások, majd helyükön hatalmas kráterek, vagy csak a semmi. A világ kezdett széthullani, a planéta finom rendszere összeomlott. Hatalmas repedések látszottak, megindult a föld, kitörtek a vulkánok, a rakéták sivataggá változták a termékeny földeket, vagy totálisan eltüntették azokat.

A világ, melyért annyian oly sokat tettek az évezredek során, most borzalmas képet mutatott az univerzumnak. Az egykor gyönyörű Föld mosolya eltűnt, helyét átvette az emberiség totális háborúja önmaga ellen.

Valamivel még odébb, az űr egy másik részén, a Védőpajzs tehetetlenül nézte végig a világ haláltusáját. Nem akarta látni, de kénytelen volt. A Védőpajzs, az emberiség reménye, a globális felmelegedés megoldása, az idő visszaforgatója megmenekült, de amiért alkották, úgy néz ki, örökre elpusztult.

A Védőpajzs, melynek tartályai most is tele voltak geroldiummal, melyen most is végezték a munkálatokat, ott lebegett a kietlen űrben.

Ott volt a Védőpajzs, és a tartályai szélén lévő kis kijelzőkön a zölden világító „online” szó helyett immár a vörös „offline” szöveg fénylett. A GVH-val való kapcsolat megszakadt.

És itt, ezek mellett a kijelzők mellett, a rendszer másik paneljén egyvalami volt olvasható: „Megfelelő üzemelés. Szűrés: 100%. A károsanyag-szint közeledik a megengedethez.”

A Védőpajzs működött.

Mégis képtelen volt megmenteni az emberiséget.

Csakis akkor lehetett jövője a földi életnek, ha a világ túléli az ember által okozott károkat. Akkor bizony ott lesz a Védőpajzs, amely korlátozza majd a globális felmelegedést. Ő lesz az alapja a jövő életének és civilizációjának, ha az ember esetleg nem éli túl a kataklizmát. Mert az emberiség bukása nem egyenlő az élet bukásával.

Így hát Andrewék, ha nem is szándékosan, de jól döntöttek. A világ legnagyobb katasztrófája árán, de megteremtették az esélyét annak, hogy azok, akik esetleg túlélnek mindezt, feltámadva poraikból egy új, békés, nyugodt, tudatos világot építhessenek fel maguknak, ahol a problémákat még akkor megoldják, amikor azok először jelentkeznek. Ám ki tudja, kik és hányan élik majd meg a holnapot? Az esélyük mindenesetre meglesz.

Még távolabb a világ e szörnyű látványától, a mennyországban az angyalok szemeiből könny csordul ki, éneklő kórusuk pedig egy percre néma csöndben elhallgat, szörnyülködve azon, mi történik a Földön. Szent Péter kapuja előtt pedig már ott áll a sokmillió lélek, kik ártatlanul haltak meg, s kik nem követtek el semmi rosszat, kivéve egyet: embernek születtek.

S ott áll köztük Andrew Dawson, Julia Rheims, William Lester, Valerio Derasmo, Emilia Wirdengren, Brian Wolf, Alex Rheims és még sokan mások, akik életüket áldozták embertársaikért.

Mert mindezen történések közepén ott állt az ember...

Az ember, mely alighogy felegyenesedett a két hátsó lábára.